

ترجمہ تابش قرآن

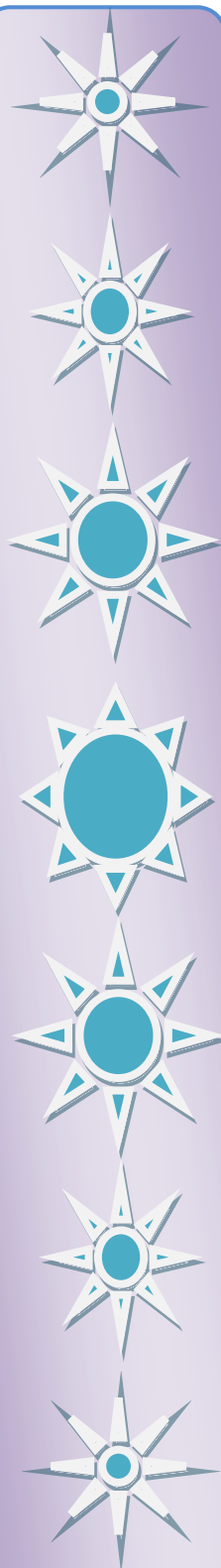
مترجم:

آیت اللہ العظمی

سید ابوالفضل ابن الرضا برقعی قمی

صفحہ آرائی و ترتیب:

گروه علمی فرهنگی موحدین

این کتاب از سایت کتابخانه عقیده دانلود شده است.

www.aqeedeh.com

book@aqeedeh.com

آدرس ایمیل:

سایت‌های مفید

www.aqeedeh.com

www.islamtxt.com

www.ahlesonnat.com

www.isl.org.uk

www.islamtape.com

www.blestfamily.com

www.islamworldnews.com

www.islamage.com

www.islamwebpedia.com

www.islampp.com

www.kalemeh.tv

www.nourtv.net

www.sadaislam.com

www.islamhouse.com

www.bidary.net

www.tabesh.net

www.farsi.sunnionline.us

www.sunni-news.net

www.mohtadeen.com

www.ijtehadat.com

www.islam411.com

www.videofarsi.com

فهرست سوره‌های قرآن کریم

جهت انتقال به سوره مورد نظر، کلید ctrl را پایین نگه داشته و بر روی اسم سوره کلیک کنید. جهت بازگشت به فهرست، از home +ctrl استفاده نمایید.

الفاتحة	طه	الزمر	المجادلة	المرسلات	العلق
البقرة	الأنبياء	غافر	الحشر	النبأ	القدر
آل عمران	الحج	فصلت	المتحنة	النازعات	البينة
النساء	المؤمنون	الشورى	الصف	عبس	الزلزلة
المائدة	النور	الزخرف	الجمعة	التكوير	العاديات
الأنعام	الفرقان	الدخان	المنافقون	الانفطار	القارعة
الأعراف	الشعراء	الجاثية	التغابن	المطففين	التكاثر
الأنفال	النمل	الأحقاف	الطلاق	الانشقاق	العصر
التوبة	القصص	محمد	التحریم	البروج	الهمزة
يونس	العنكبوت	الفتح	الملك	الطارق	الفيل
هود	الروم	الحجرات	القلم	الأعلى	قریش
يوسف	لقمان	ق	الحاقة	الغاشية	الماعون
الرعد	السجدة	الذاريات	المعارج	الفجر	الكوثر
إبراهيم	الأحزاب	الطور	نوح	البلد	الکافرون
الحجر	سبا	النجم	الجن	الشمس	النصر
النحل	فاطر	القمر	المزمل	اللیل	المسد
الإسراء	یس	الرحمن	المدثر	الضحی	الإخلاص
الكهف	الصافات	الواقعة	القيامة	الشرح	الفلق
مريم	ص	الحديد	الإنسان	التين	الناس

سُورَةُ الْفَاتِحَةِ

سوره فاتحه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿١﴾ الْحَمْدُ لِلَّهِ
 رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٢﴾ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٣﴾
 مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ ﴿٤﴾ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ
 نَسْتَعِينُ ﴿٥﴾ اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿٦﴾
 صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ
 الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ﴿٧﴾

بنام خدای کامل الذات و الصفات رحمن رحیم
 ﴿۱﴾ مدح و ثنای، مخصوص برای خدائی است
 که پروردگار و مربی جهانیانست ﴿۲﴾ خدائیکه
 رحمن و رحیم است ﴿۳﴾ مالک و صاحب اختیار
 روز جزا (روز کیفر نیک و بد) ﴿۴﴾ تو را بندگی
 می کنیم و فقط از تو یاری می جوئیم ﴿۵﴾ ما را به
 راه راست مخصوص هدایت کن ﴿۶﴾ راه آنانکه
 بایشان نعمت دادی (مانند انبیاء) نه آنانکه مورد
 خشم تو شدند و نه گمراهان ﴿۷﴾.

سُورَةُ الْبَقَرَةِ

سوره بقره

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الَمْ ﴿١﴾ ذَٰلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى
لِّلْمُتَّقِينَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ
وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ
﴿٢﴾ وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا
أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٣﴾
أُولَٰئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ
الْمُفْلِحُونَ ﴿٤﴾

الف لام میم ﴿١﴾ این است کتابی که در آن شکی
نباشد و راهنمای پرهیزکاران است ﴿٢﴾
پرهیزکاران کسانی که به غیب ایمان بیاورند و
نماز را برپا دارند و از آنچه روزیشان کرده ایم انفاق
کنند ﴿٣﴾ و آنانکه به آنچه بر تو نازل شده و به
آنچه پیش از تو نازل شده ایمان بیاورند و به جهان
دیگر (روز جزاء) یقین کنند ﴿٤﴾ آنان طبق
هدایتی که از پروردگارشان آمده هدایت یافته و
فقط ایشان رستگارند ﴿٥﴾

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾ خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ وَعَلَى أَبْصَرِهِمْ غِشْوَةً وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ يُخَدِّعُونَ اللَّهَ وَلَٰذِينَ ءَامَنُوا وَمَا يُخَدِّعُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠﴾ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿١١﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴿١٢﴾ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَٰكِن لَّا يَشْعُرُونَ ﴿١٣﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا كَمَا ءَامَنَ السُّفَهَاءُ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ وَلَٰكِن لَّا يَعْلَمُونَ ﴿١٤﴾ وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَوْا إِلَىٰ شَيَاطِينِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزَءُونَ ﴿١٥﴾ اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٦﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ بِالْهُدَىٰ فَمَا رَبِحَت تِّجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٧﴾

محققاً برای آنانکه کافرند یکسانست چه بترسانی شان و چه نترسانی شان ایمان نمی آورند ﴿٦﴾ خدایتعالی بر دلها و گوش ایشان مهر زده و بر چشمانشان پرده است و بر ایشان عذاب بزرگی است ﴿٧﴾ و بعضی از مردم می گویند به خدا و روز قیامت ایمان آوردیم و حال اینکه ایمان نیاورده اند ﴿٨﴾ خدا و اهل ایمان را فریب می دهند و حال آنکه در واقع فریب نمی دهند مگر خودشان را و درک نمی کنند ﴿٩﴾ دلهایشان بیمار بوده پس خدا بیماری ایشان را زیاد کرد (یعنی جهل و عناد و استکبارشان در زیادتى است و این جمله نفرین الهی است) و برای ایشان عذاب دردناکست به سبب آنکه دروغ می گفتند ﴿١٠﴾ و چون به ایشان گفته شود فساد در زمین روا مدارید، گویند همانا ما مصلحیم ﴿١١﴾ آگاه باش که ایشان فقط مفسدند ولیکن متوجه نیستند ﴿١٢﴾ و چون به ایشان گفته شود ایمان بیاورید چنانکه مردم ایمان آورده اند، گویند آیا ما بمانند سفیهان ایمان بیاوریم، آگاه باش که خودشان سفیهند ولیکن توجه ندارند ﴿١٣﴾ و چون به مؤمنین برخوردند می گویند ما ایمان آورده ایم، و چون با شیاطین خود خلوت کنند می گویند ما با شمائیم و همانا ما مؤمنان را استهزاء می کنیم ﴿١٤﴾ خدا ایشان را استهزاء می کند و ایشان را به حیرانی و سرگردانی خودشان می کشاند ﴿١٥﴾ ایشانند که ضلالت را به جای هدایت خریدند پس تجارتشان سودی نکرد و طالب هدایت نبودند ﴿١٦﴾

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٧﴾ صُمُّ بُكْمٌ عُمَىٰ فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿١٨﴾ أَوْ كَصَيْبٍ مِّنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمَاتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ يَجْعَلُونَ أَصْبِعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ مِّنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ وَاللَّهُ مُحِيطٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿١٩﴾ يَكَادُ الْبَرْقُ يَخْطَفُ أَبْصَارَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ مَّشَوْا فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَرِهِمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾ يَأَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٢١﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَّكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَندَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾ وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٣﴾ فَإِنْ لَّمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿٢٤﴾

مثل ایشان مثل کسی است که در بیابان تاریکی آتش برافروزد پس چون آتش اطراف او را روشن سازد خدا روشنی ایشان را ببرد و در تاریکی رهشان سازد به طوریکه چیزی نبینند ﴿۱۷﴾ کران و لالان و کورانند که از ضلالت خود بر نمی گردند ﴿۱۸﴾ و یا مثل ایشان چون کسانی است که در بیابان تاری از آسمان باران تندی بر ایشان بیارد که در آن ظلمات و رعد و برقی باشد، از ترس عذاب و فرار از مرگ انگشتان خود را در گوشه‌هایشان بگذارند و خدا به این کافران احاطه دارد ﴿۱۹﴾ نزدیک شود که برق چشمانشان را برباید، هر زمانکه برای ایشان روشنی دهد بروند، و چون تاریک شود بایستند (حیرت زده در ترس) و اگر خدا می خواست گوش و چشم ایشان را برده بود، محققاً خدا بر هر چیز توانا است ﴿۲۰﴾ ای مردم پروردگار خود را که شما و کسان پیش از شما را آفرید پرستید تا پرهیزگار شوید ﴿۲۱﴾ آن خدائیکه زمین را برایتان گسترده و آسمان را برافراشته و از آسمان آبی فرو فرستاده که به آن میوه‌ها برای رزق شما رویانید، پس برای چنین خدا ماندی قرار ندهید در حالیکه می دانید او ماندی ندارد ﴿۲۲﴾ و اگر شما از آنچه ما بر بنده خود نازل کردیم در شکید پس سوره‌ای بمانند آن بیاورید و گواهان خود را غیر از خدا بخوانید (برای گواهی دادن بتساوی آنچه آوردید با قرآن) اگر راست می گوئید ﴿۲۳﴾ پس اگر این کار را نکردید و نخواهید کرد، پس بترسید از آتشی که آتش افروز آن مردم و سنگست در حالیکه برای کافران مهیا شده ﴿۲۴﴾

وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ
 جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِنْ
 ثَمَرَةٍ رِزْقًا قَالُوا هَذَا الَّذِي رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ وَأُتُوا بِهِ
 مُتَشَابِهًا وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥﴾
 إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَّا
 بَعُوضَةً فَمَا فَوْقَهَا فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ
 الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ مَاذَا
 أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ
 كَثِيرًا وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾ الَّذِينَ
 يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا
 أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ
 أُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٢٧﴾ كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِاللَّهِ
 وَكُنْتُمْ أَمْوَاتًا فَأَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ
 ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٨﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَا فِي
 الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ أَسْتَوَى إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ
 سَمَوَاتٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٩﴾

و به آنانکه ایمان آورده و کارهای شایسته نموده‌اند بشارت
 بده که برای ایشان باغهایی است که از زیر درختان آنها
 نهرها جاری است، هر زمان که از میوه‌های آن روزی
 ایشان گردد گویند این همان است که از پیش‌روزی ما
 شده بود و برای ایشان میوه‌های شبیه به هم (در طعم و لذت
 و رنگ) آورده شود و مخصوص ایشانست در آن باغها
 زنان پاکیزه و پاک و ایشان در آنها جاویدانند ﴿۲۵﴾
 محققا خدا شرم ندارد از اینکه برای قدرت خود مثلی بزند
 به پشه و بالاتر از آن، پس آنانکه ایمان دارند حقانیت آن
 را می‌دانند که از طرف پروردگارشان آمده، و اما کفار
 می‌گویند خدا با این مثل چه می‌خواهد، به این مثل بسیاری
 را گمراه و بسیاری را هدایت می‌کند در صورتیکه با این
 مثل فقط فاسقان را گمراه می‌کند ﴿۲۶﴾ آنانکه پیمان
 خدائی را پس از بستن آن می‌شکنند و آنچه خدا امر به
 وصل آن نموده قطع، و در زمین فساد می‌کنند، ایشان خود
 زیان‌کارند ﴿۲۷﴾ چگونه به خدا کافر می‌شوید و حال
 آنکه شما بی‌جان بودید خدا شما را زنده نمود سپس شما
 را می‌میراند سپس زنده می‌کند سپس بسوی او برگشت
 داده خواهید شد ﴿۲۸﴾ او آن خدائی است که برای شما
 آنچه در زمین است خلق نمود، سپس به آسمان پرداخت و
 آنرا به هفت آسمان کامل و معتدل نمود، و او به هر چیزی
 دانا است ﴿۲۹﴾

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً ۖ قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَن يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَآءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ ۖ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلٰٓئِكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَٰؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِينَ ﴿٣١﴾ قَالُوا سُبْحٰنَكَ لَا عِلْمَ لَنَا بِهَٰذَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا ۚ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٣٢﴾ قَالَ يَتَّخِذُ أَنْبِئُهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَّكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ غَيْبَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٣٣﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَٰفِرِينَ ﴿٣٤﴾ وَقُلْنَا يٰٓأَدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَٰذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّٰلِمِينَ ﴿٣٥﴾ فَأَزَلَّهُمَا الشَّيْطٰنُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ ۖ وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٣٦﴾ فَتَلَقَىٰ آدَمُ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَٰتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ ۚ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٣٧﴾

و چون پروردگارت به فرشتگان گفت که من در زمین جانشینی قرار خواهم داد، گفتند آیا کسی را که در آن فساد کند و خون بریزد قرار می‌دهی، و حال آنکه ما تو را تسبیح می‌کنیم و به ستایشت مفتخریم و تو را تقدیس می‌نمائیم، خدا فرمود من چیزی را می‌دانم که نمی‌دانید ﴿۳۰﴾ و آموخت به آدم تمام آن نامها را، سپس عرضه کرد ایشان را بر فرشتگان و فرمود مرا به اسماء ایشان خبر دهید اگر راست می‌گوئید ﴿۳۱﴾ گفتند تو منزهی برای ما علمی نیست جز آنچه به ما آموخته‌ای تو خود دانای حکیمی ﴿۳۲﴾ گفت ای آدم ایشان را به نامهای آنان خبر ده، پس چون ایشان را به نامهای آنان خبر داد خدا فرمود آیا نگفتم که من غیب آسمانها و زمین را می‌دانم و آنچه آشکار و آنچه را پنهان نمائید می‌دانم ﴿۳۳﴾ و چون بملائیکه گفتیم برای آدم فروتن باشید، پس فروتنی کردند جز ابلیس که او خودداری و تکبر کرد و از کافری بود ﴿۳۴﴾ و گفتیم ای آدم با جفت خود در بهشت ساکن باش، بخورید از میوه‌ها و طعامهای آن به خوشی و فراوانی آنچه بخواهید، و به این درخت نزدیک نشوید که از ستمگران می‌شوید ﴿۳۵﴾ پس شیطان ایشان را به لغزش افکند و از جا و یا مقام قربی که داشتند بیرونشان نمود، و گفتیم فرود آئید که برخی از شما دشمن برخی دیگر است، و برای شما در زمین تا قیامت جای قرار و بهره‌ایست ﴿۳۶﴾ پس آدم از پروردگارش کلماتی دریافت که سبب پذیرش توبه او گردید زیرا خدا توبه‌پذیر و رحیم است ﴿۳۷﴾

قُلْنَا أَهْبِطُوا مِنْهَا جَمِيعًا فَمَا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى
 فَمَن تَبِعَ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ
 ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ
 النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٩﴾ يٰبَنِي إِسْرَءِيلَ اذْكُرُوا
 نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أُوفِ
 بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّيَ فَارْهَبُونِ ﴿٤٠﴾ وَعَامِنُوا بِمَا أَنْزَلْتُ
 مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوا أَوَّلَ كَافِرٍ بِهِ ۖ وَلَا
 تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَإِيَّيَ فَاتَّقُونِ ﴿٤١﴾ وَلَا
 تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ وَأَنْتُمْ
 تَعْلَمُونَ ﴿٤٢﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا
 مَعَ الرَّاكِعِينَ ﴿٤٣﴾ أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ
 أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٤٤﴾
 وَأَسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى
 الْخَاشِعِينَ ﴿٤٥﴾ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلْقَوْنَ رَبَّهُمْ
 وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿٤٦﴾ يٰبَنِي إِسْرَءِيلَ اذْكُرُوا
 نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى
 الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ
 شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ
 وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٨﴾

گفتیم همه شما از بهشت فرود آئید پس اگر از طرف من
 هدایتی برای شما آمد هر که هدایت مرا پیروی کند برای
 آنان نه خوفی و نه غصه‌ای باشد ﴿۳۸﴾ و آنانکه کافر
 شوند و به آیات ما تکذیب کنند ایشان سزاوار آتش و در
 آن بمانند ﴿۳۹﴾ ای فرزندان اسرائیل (اسرائیل حضرت
 یعقوبست) به یاد آرید نعمتم را که به شما عطا کردم، و به
 پیمان من وفا کنید من به پیمان شما وفا می‌کنم، و از من
 بترسید ﴿۴۰﴾ و به آنچه نازل کرده‌ام در حالیکه تورات
 شما را تصدیق می‌کند ایمان آورید، و اولین کافر به آن
 مباشید، و آیات مرا به بهاء اندکی نفروشید، و فقط از قهر
 من بپرهیزید ﴿۴۱﴾ و حق را به باطل مشتبه مسازید و حق
 را کتمان مکنید و حال آنکه می‌دانید ﴿۴۲﴾ و نماز را به
 پا دارید و زکات بدهید و با رکوع‌کنندگان رکوع کنید
 ﴿۴۳﴾ آیا شما مردم را به نیکی امر می‌کنید و خود را
 فراموش می‌نمائید در حالیکه شما کتاب خدا را می‌خوانید
 آیا عقل خود را به کار نینداخته‌اید ﴿۴۴﴾ و بوسیله صبر و
 نماز از خدا یاری جوئید و محققا آن بزرگست مگر بر
 فروتنان ﴿۴۵﴾ فروتنانیکه گمان ملاقات پروردگار خود را
 دارند و معتقدند که به او رجوع خواهند نمود ﴿۴۶﴾ ای
 بنی اسرائیل نعمتی را که به شما عطا کردم و شما را بر
 جهانیان برتری دادم به یاد آرید ﴿۴۷﴾ و بپرهیزید از
 روزیکه هیچ کسبه جای دیگری جزا داده نشود و شفاعت
 از کسی پذیرفته نگردد و فدا و عوض از کسی گرفته نشود
 و اهل قیامت یاری نشوند ﴿۴۸﴾

وَإِذْ نَجَّيْنَكُمْ مِّنْ عَالٍ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ
 الْعَذَابِ يُذَبِّحُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ
 وَفِي ذَٰلِكُمْ بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٤٩﴾ وَإِذْ فَرَقْنَا
 بِكُمُ الْبَحْرَ فَأَنْجَيْنَاكُمْ وَأَغْرَقْنَا عَالِ فِرْعَوْنَ
 وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿٥٠﴾ وَإِذْ وَعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً
 ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٥١﴾ ثُمَّ
 عَفَوْنَا عَنْكُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَٰلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ
 ﴿٥٢﴾ وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ
 تَهْتَدُونَ ﴿٥٣﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَقُومُوا لِيَكُنْ
 ظَمَنُكُمْ أَنْفُسَكُمْ يَاتِّخِذِكُمُ الْعِجْلُ فَنُتَبَّأُ إِلَىٰ
 بَارِيكُمْ فَاقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ
 عِنْدَ بَارِيكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ
 الرَّحِيمُ ﴿٥٤﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ يَمُوسَىٰ لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ
 نَرَىٰ اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ الصَّاعِقَةُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ
 ﴿٥٥﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاكُمْ مِنْ بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ
 تَشْكُرُونَ ﴿٥٦﴾ وَظَلَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْغَمَامَ وَأَنْزَلْنَا
 عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَىٰ كُلُّوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا
 رَزَقْنَكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ
 يَظْلِمُونَ ﴿٥٧﴾

و به یاد آورید هنگامیکه شما را از زیر بار سلطه فرعون که
 بدترین عذاب‌ها را به شما می‌دادند و پسران شما را
 می‌کشتند و زنانتان را زنده می‌گذاشتند نجات دادیم، این
 بلا و امتحان بزرگی بود از پروردگارتان ﴿۴۹﴾ و به یاد
 آورید هنگامیکه برای شما دریا را شکافتیم و شما را نجات
 دادیم و پیروان فرعون را غرق نمودیم در حالیکه شما نظر
 می‌کردید ﴿۵۰﴾ و به یاد آرید که موسی را چهل شب
 وعده کردیم، پس از رفتن او شما گوساله را به خدائی
 گرفتید و حال آنکه ستم کردید ﴿۵۱﴾ سپس از شما بعد
 از چنین کار گذشتیم تا شاید شما شکرگزار باشید ﴿۵۲﴾
 و به یاد آرید وقتی که به موسی کتاب و جداکننده حق و
 باطل را عطا کردیم تا شما هدایت یابید ﴿۵۳﴾ و بیاد آرید
 وقتی که موسی به قوم خود گفت ای قوم من، شما به
 خودتان محققاً ستم کردید بواسطه گوساله‌پرستی، پس
 بسوی خالق خود برگردید و خودتان را بکشید، این برای
 شما خوبست نزد خالقان که توبه شما را می‌پذیرد زیرا او
 توبه‌پذیر و رحیم است ﴿۵۴﴾ و به یاد آرید وقتی که گفتید
 ای موسی ما ایمان به تو نمی‌آوریم تا خدا را آشکارا ببینیم،
 پس شما را صاعقه مرگ گرفت و حال آنکه ناظر بودید
 ﴿۵۵﴾ سپس شما را زنده کردیم پس از مردنتان تا باشد
 که شکر گزارید ﴿۵۶﴾ و ابر را بر شما سایه‌بان نمودیم و بر
 شما من و سلوی (ترنجبین و مرغ) فرود آوردیم و گفتیم از
 روزیهای پاکیزه بخورید ولیکن ایشان به ما ستم نکردند به
 خودشان ستم نمودند ﴿۵۷﴾

وَإِذْ قُلْنَا ادْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ نَّغْفِرْ لَكُمْ خَطَايَكُمْ وَسَازِغِ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٥٩﴾ وَإِذْ أَسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ كُلُوا وَاشْرَبُوا مِن رِّزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعَثَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٦٠﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ يَمُوسَىٰ لَن نَّصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُنْبِئُ الْأَرْضُ مِن بَقْلِهَا وَقِثَّائِهَا وَفُومِهَا وَعَدَسِهَا وَبَصِلَهَا قَالَ أَنْتَسَبِدُونَ الَّذِي هُوَ أَدْنَىٰ بِالَّذِي هُوَ خَيْرٌ أَهْبِطُوا مِصْرًا فَإِنَّ لَكُمْ مَّا سَأَلْتُمْ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذَّلَّةُ وَالْمَسْكَنَةُ وَبَاءُوا بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيَّيْنَ بِغَيْرِ الْحَقِّ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٦١﴾

و به یاد آرید وقتی که گفتیم داخل این قریه شوید و از میوه و طعام و غذای آن که فراوان است بخورید و از درب آن با حال فروتنی وارد شوید و بگوئید خدایا گناه ما را ببخش، گناهان شما را می‌بخشم و اجر نیکوکاران را زیاد می‌کنیم ﴿۵۸﴾ پس آنانکه ستم کردند قوی که به ایشان گفته شده بود تبدیل کردند در نتیجه بر همانان عذابی از آسمان به کیفر بدکاری و نافرمانی ایشان فرو فرستادیم ﴿۵۹﴾ و بیاد آرید وقتی را که موسی برای قوم خود از ما آب خواست، پس ما گفتیم عصای خود را بر سنگ بزن، پس شکافته شد از آن دوازده چشمه، و هر دسته از مردم محل آبشخور خود را دانستند و گفتیم از روزی خدا بخورید و بیاشامید و در روی زمین به فساد برمخیزید ﴿۶۰﴾ و بیاد آرید وقتی را که گفتید ای موسی ما هرگز بر یک طعام صبر نمی‌کنیم، پروردگارت را بخوان که بیرون آرد برای ما از روئیدنی‌های زمین از سبزیجات (تره و نعنا و گشنیز و ریحان) و خیار آن و سیر آن و عدس آن و پیاز آن، موسی گفت آیا آنچه را پست‌تر است تقاضا دارید به جای آنچه بهتر است، در شهر فرود آئید که هر چه خواسته‌اید آنجا برای شما وجود دارد، و ذلت و بیچارگی بر آنها زده شد و دچار خشم الهی شدند، اینها به جهت کفر ایشانست به آیات خدا و به سبب اینکه پیغمبران را به ناحق می‌کشتند، اینها به سبب عصیان و عادت ایشان است به تجاوز ﴿۶۱﴾

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّٰرِيْنَ
وَالصَّٰدِقِيْنَ مِنْ ءَٰمَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلْ
صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ
وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا
فَوْقَكُمْ الطُّورَ خُذُوا مَا ءَاتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَّاذْكُرُوا
مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَٰلِكَ
فَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَكُنْتُمْ مِنَ
الْخَٰسِرِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ ءَعْتَدُوا مِنْكُمْ
فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَٰسِئِينَ ﴿٦٥﴾
فَجَعَلْنَاهَا نَكَالًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً
لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٦٦﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ إِنَّ اللّٰهَ
يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذْبَحُوا بَقَرَةً قَالُوا أَتَتَّخِذُنَا هُزُوًا قَالَ
أَعُوذُ بِاللّٰهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا ادْعُ
لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَّنَا مَا هِيَ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا
فَارِصٌ وَلَا بِكَرٌ عَوَانٌ بَيْنَ ذَٰلِكَ فَافْعَلُوا مَا
تُؤْمَرُونَ ﴿٦٨﴾ قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَّنَا مَا لَوْهَا
قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَاءُ فَاقِعٌ لَّوْنُهَا تَسُرُّ
النَّظِيرِينَ ﴿٦٩﴾

به تحقیق هر یک از مؤمنین و یهودیان و نصاری و صابئین
که ایمان به خدا و روز قیامت داشته باشد و عمل شایسته
کند بر ایشان اجرشان نزد پروردگارشان محفوظ و بر ایشان
نه خوفی و نه اندوهی است ﴿۶۲﴾ و به یاد آرید وقتی را
که از شما پیمان گرفتیم و کوه طور را بالای سر شما بلند
کردیم و گفتیم آنچه به شما داده‌ایم با نیرو بگیرید و آنچه
در آن است یادآوری کنید تا شاید پرهیزکار گردید (۶۳)
﴿۶۳﴾ سپس شما از آن پیمان که از شما گرفتیم اعراض
کردید، پس اگر فضل خدا و رحمت او بر شما نبود محققا
از زیانکاران بودید ﴿۶۴﴾ و البته قصه یهودیانی که در روز
شنبه تجاوز کردند دانسته‌اید، پس ما به ایشان گفتیم
میمونهای رانده‌شده باشید ﴿۶۵﴾ پس آنان را عبرت قرار
دادیم برای کسانی که حضور داشتند و برای آنانکه پس از
آنان بیایند و برای پرهیزکاران پندی است ﴿۶۶﴾ و به یاد
آرید وقتی را که موسی به قوم خود گفت به راستی
خدایتعالی شما را بذبح گاوی امر می‌کند، ایشان گفتند:
آیا ما را مسخره می‌کنی؟ موسی گفت: به خدا پناه می‌برم
از اینکه از افراد نادان باشم ﴿۶۷﴾ گفتند: پروردگارت را
بخوان که برای ما بیان کند آن گاو چگونه است؟ موسی
گفت به تحقیق خدا می‌فرماید که آن گاویست نه از
کارافتاده و نه جوان بکار نیامده، حالتی بین این دو، پس
آنچه را مأمورید بجا آورید ﴿۶۸﴾ گفتند پروردگارت را
برای ما بخوان که رنگ آن را بیان کند، موسی گفت خدا
می‌فرماید آن گاو زرینی است که رنگ آن بینندگان را
شاد می‌سازد ﴿۶۹﴾

قَالُوا أَدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ إِنَّ الْبَقَرَ تَشَبَهَ عَلَيْنَا وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ لَمُهْتَدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا ذَلُولَ تُثِيرُ الْأَرْضَ وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَا شِيَةَ فِيهَا قَالُوا آلَتَنَ جِئْتَ بِالْحَقِّ فَذَبَحُوهَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ ﴿٧١﴾ وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادَرَأْتُمُ فِيهَا وَاللَّهُ مُخْرِجُ مَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٧٢﴾ فَقُلْنَا أَضْرِبُوهُ بِبَعْضِهَا كَذَلِكَ يُحْيِي اللَّهُ الْمَوْتَى وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً وَإِنَّ مِنَ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشْقُقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٧٤﴾ أَفَتَطْمَعُونَ أَنْ يُؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ مِنْ بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَا بِبَعْضِهِمْ إِلَى بَعْضٍ قَالُوا أَتُحَدِّثُونَهُمْ بِمَا فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ لِيُحَاجُّوكُمْ بِهِ عِنْدَ رَبِّكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٧٦﴾

گفتند برای ما پروردگارت را بخوان که بیان کند چگونگی آن را زیرا آن گاو بر ما مشتبه است و به راستی اگر خدا بخواهد ما هدایت یافته گانیم ﴿۷۰﴾ موسی گفت خدا می فرماید آن گاویست نه رام که زمین را شیار کند و نه به زراعت آب دهد، بی عیب یکرنگی است و نقطه ای از آن رنگ دیگر نباشد، گفتند اکنون حق را روشن ساختی، پس همان را کشتند، در حالیکه به انجام دادنشان امیدی نبود ﴿۷۱﴾ و به یاد آرید وقتی که شخصی را کشتید و در موضوع آن خود را بی گناه دانسته و از خود دفاع می کردید و خدا آنچه مخفی و کتمان می کردید آشکار نمود ﴿۷۲﴾ پس گفتیم پاره ای از اعضاء آن گاو را به آن کشته بزنید، آنگاه بنگرید، این گونه خدا مردگان را زنده می کند و آیات خود را نشان شما می دهد تا عقل خود را بکار اندازید ﴿۷۳﴾ سپس دلهای شما قسی شد بعد از این همه آیات، که مانند سنگ و یا سخت تر شد از جهت قساوت، و حقا بعضی از سنگها می شکافد و از آب جاری می گردد، و به راستی پاره ای از آنها از ترس خدا فرود می آید و خدا از کردار شما غافل نیست ﴿۷۴﴾ آیا طمع دارید که بدین شما بگروند در صورتیکه گروهی از ایشان کلام خدا را شنیده و آن را پس از درک و تعقل تحریف می کنند و دانسته خیانت می کنند ﴿۷۵﴾ و چون با اهل ایمان ملاقات کنند می گویند ایمان آورده ایم، و چون با یکدیگر خلوت کنند با هم می گویند آیا آنچه خدا برای شما مکشوف نموده به مسلمین خبر می دهید تا نزد پروردگارتان با شما احتجاج کنند آیا عقل ندارید ﴿۷۶﴾

أَوْ لَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٧﴾ وَمِنْهُمْ أُمِّيُونَ لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمَانِي وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٧٨﴾ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُمُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لِيَشْتَرُوا بِهِءَ ثَمَنًا قَلِيلًا فَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ ﴿٧٩﴾ وَقَالُوا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَعْدُودَةً قُلْ أَتَّخَذْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا فَلَنْ يُخْلَفَ اللَّهُ عَهْدَهُ ۖ أَمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٠﴾ بَلَىٰ مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَاطَتْ بِهِ خَطِيئَتُهُ ۖ فَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨١﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْكُمْ وَأَنْتُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٨٣﴾

آیا نمی‌دانند که خدایتعالی آنچه پنهان کند و آنچه آشکار نمایند می‌داند ﴿۷۷﴾ و بعضی از ایشان بی‌سوادند و از کتاب آسمانی خود چیزی جز آرزوهای خیالی نمی‌دانند و فقط اهل پندار و گمانند ﴿۷۸﴾ پس وای بر کسانی که کتابی به دست خود می‌نویسند سپس می‌گویند این از نزد خدا است تا بواسطه آن متاع کمی بدست آرند پس وای بر ایشان از آنچه دستهایشان نوشته و وای بر ایشان از آنچه کسب می‌کنند ﴿۷۹﴾ و گفتند هرگز به ما آتش نرسد مگر چند روزی کم، بگو آیا بر این ادعا پیمانی از خدا گرفته‌اید؟ که خدا هرگز خلف وعده نمی‌کند و یا نسبت به خدا می‌دهید چیزی را که نمی‌دانید؟ ﴿۸۰﴾ آری هر کس کارهای بدی اندوخت و کردار خطای او او را احاطه کرد، چنین کسان اهل دوزخ و در آنجا جاوید بمانند ﴿۸۱﴾ و آنانکه ایمان بیاورند و عمل شایسته کنند همانان اهل بهشت و در آن جاویدند ﴿۸۲﴾ و به یاد آرید وقتی را که از بنی اسرائیل پیمان گرفتیم که نپرستید مگر خدای کامل‌الذات را، و به والدین و خویشان و یتیمان و مساکین احسان نمائید و برای مردم سخن خوش بگوئید و نماز را به پا دارید و زکات را بدهید، سپس شما جز عده قلیلی روی گردانیدید در حالیکه اعراض داشتید ﴿۸۳﴾

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَا تَسْفِكُونَ دِمَاءَكُمْ وَلَا تُخْرِجُونَ أَنْفُسَكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٨٤﴾ ثُمَّ أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ تَقْتُلُونَ أَنْفُسَكُمْ وَتُخْرِجُونَ فَرِيقًا مِنْكُمْ مِنْ دِيَارِهِمْ تَظَاهَرُونَ عَلَيْهِمْ بِالْإِلْثَمِ وَالْعُدْوَانِ وَإِنْ يَأْتُوكُمْ أُسْرَى تَقْدُوهُمْ وَهُوَ مُحَرَّمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَبِئْسَ الْعَلِيمَةُ يُرَدُّونَ إِلَى أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٨٥﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ فَلَا يَخَفُفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٨٦﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَفَقَّيْنَا مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ أَفَكُلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَى أَنْفُسُكُمْ اسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِيقًا كَذَّبْتُمْ وَفَرِيقًا تَقْتُلُونَ ﴿٨٧﴾ وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

و به یاد آرید وقتی را که از شما پیمان گرفتیم که خون خودیها را نریزید و خودیها را از خانه‌هاشان خارج نکنید سپس اقرار کردید و خود گواه شدید ﴿۸۴﴾ سپس شما همانید که خودیها را می‌کشید و همدیگر را از خانه‌های خود خارج می‌سازید و بر گناه و تجاوز پشتیبان یکدیگرید و اگر کسانی اسیر شما شوند فدیة می‌طلبید و حال آنکه بیرون کردن ایشان بر شما حرام است، آیا شما به بعضی از احکام کتاب الهی ایمان و به قسمت دیگری کافر می‌شوید؟ پس جزا کسانی از شما که چنین کنند جز خواری دنیا چیست و روز قیامت به شدیدترین عذاب گرفتار خواهند شد و خدا از کردار شما غافل نیست ﴿۸۵﴾ آنان افرادی هستند که دنیا را عوض آخرت خریدند پس عذاب آخرت بر ایشان تخفیف داده نشود و یاری نگردند ﴿۸۶﴾ و به تحقیق به موسی کتاب تورات دادیم و از پی او پیغمبران دیگر فرستادیم، و به عیسی بن مریم دلیلهای روشن دادیم و او را به روح القدس تأیید نمودیم، آیا هر پیمبری که از طرف خدا دستوری برخلاف میل شما آرد تکبر می‌ورزید، پس گروهی را تکذیب می‌کنید و گروهی را می‌کشید ﴿۸۷﴾ و گفتند دل‌های ما در پرده غفلت است و چیزی از سخن حق وارد آن نمی‌شود، چنین نیست بلکه خدا ایشان را بواسطه کفرشان از رحمت دور کرده که کمی از ایشان ایمان می‌آورند ﴿۸۸﴾

وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِّنْ عِندِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ
وَكَانُوا مِنْ قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا
جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى
الْكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾ بِئْسَمَا أَشْتَرُوا بِهِ أَنْفُسَهُمْ أَنْ
يَكْفُرُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ بَعِثْنَا أَنْ يُنَزِّلَ اللَّهُ مِنْ
فَضْلِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ فَبَاءُوا بِغَضَبٍ
عَلَى غَضَبٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٩٠﴾ وَإِذَا قِيلَ
لَهُمْ ءَامِنُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا نُوْمِنُ بِمَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا
وَيَكْفُرُونَ بِمَا وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَهُمْ
قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلُ إِنْ كُنْتُمْ
مُؤْمِنِينَ ﴿٩١﴾ وَلَقَدْ جَاءَكُمْ مُوسَى بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ
اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٩٢﴾ وَإِذْ
أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا
ءَاتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاسْمِعُوا قَالُوا سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا
وَأَشْرَبُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ بِكُفْرِهِمْ قُلْ بِئْسَمَا
يَأْمُرُكُمْ بِهِ إِيمَانُكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩٣﴾

و چون کتابی (یعنی قرآن) از نزد خدا بسوی ایشان آمد
که تصدیق کتاب آنان می کند و ایشان را عادت چنین بود
که قبل از نزول قرآن بامید بعثت رسول خدا بر کفار فتح و
غلبه می جستند، پس چون آنچه را که شناختند آمد به آن
کافر شدند، پس لعنت خدا بر کافران ﴿۸۹﴾ بد معامله ای
با خود کردند که به آنچه خدا نازل نموده کافر شدند برای
عداوت که چرا خدا به فضل خود برای بنده ای از
بندگان که خواسته کتابی نازل نموده، پس به خشمی
علاوه بر خشم سابق مبتلا شدند و برای کفار عذابی است
خوارکننده ﴿۹۰﴾ و چون به ایشان گفته شود به آنچه خدا
نازل نموده ایمان آورید گویند به آنچه بر ما نازل شده
ایمان می آوریم، و به غیر آن کافر می شوند، در صورتیکه
آنچه نازل شده حق است، و آنچه را با ایشان است تصدیق
می کند، بگو اگر ایمان به سخن خود دارید پس چرا
پیغمبران خدا را که قبلا آمدند و یهودی بودند
می کشتید ﴿۹۱﴾ و به تحقیق موسی با معجزاتی روشن برای
شما آمد، شما گوساله پرستی را پس از او انتخاب کردید و
شما ستم کردید ﴿۹۲﴾ و به یاد آرید که از شما پیمان
گرفتیم و کوه طور را بر فراز شما گذاشتیم که به نیروی
ایمان آنچه برای شما آمده بگیرید و بشنوید، شما به طور
مسخره گفتید شنیدیم و عصیان کردیم، و دل های ایشان
بواسطه کفرشان بدوستی و پرستش گوساله آبیاری شده،
بگو ایماننان شما را به بدچیزی فرمان می دهد اگر ایمان
داشته باشید ﴿۹۳﴾

قُلْ إِنْ كَانَتْ لَكُمْ الدَّارُ الْآخِرَةُ عِنْدَ اللَّهِ خَالِصَةً
 مِنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَتُّوا أَلَمُوتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ
 ﴿٩٤﴾ وَلَنْ يَتَمَنَّوهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ
 بِالظَّالِمِينَ ﴿٩٥﴾ وَلَتَجِدَنَّهُمْ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَى حَيَوَةٍ
 وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا يَوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرَ أَلْفَ سَنَةٍ
 وَمَا هُوَ بِمُزَحَّزَجَةٍ مِنَ الْعَذَابِ أَنْ يُعَمَّرَ وَاللَّهُ
 بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ
 فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَى قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ
 يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٩٧﴾ مَنْ كَانَ عَدُوًّا
 لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَرُسُلِهِ وَجِبْرِيلَ وَمِيكَالَ فَإِنَّ اللَّهَ
 عَدُوٌّ لِلْكَافِرِينَ ﴿٩٨﴾ وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ
 وَمَا يَكْفُرُ بِهَا إِلَّا الْفَاسِقُونَ ﴿٩٩﴾ أَوْ كَلَّمَا عَلَيْهِمْ
 عَهْدًا نَبَذَهُ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ
 ﴿١٠٠﴾ وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا
 مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ كِتَابَ
 اللَّهِ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾

بگو اگر خانه آخرت نزد خدا به شما اختصاص دارد نه -
 سایر مردم، اگر راست می گوئید تمنای مرگ کنید ﴿٩٤﴾
 و هرگز تمنای مرگ نمی کنند بواسطه کارهای زشتی که
 بدست خود انجام داده اند و خدا به حال ستمگران دانا
 است ﴿٩٥﴾ و محققا آنان را حریصترین مردم به زندگی
 دنیا می بینی و (حریصتر) از کسانی که شرک آوردند،
 بطوریکه هر یک از ایشان دوست دارد هزار سال عمر کند
 و این عمر او را از عذاب نرھاند و خدا بینا است به آنچه
 می کنند ﴿٩٦﴾ بگو چه کسی دشمن جبرئیل است؟ در
 صورتیکه جبرئیل قرآن را به فرمان خدا بر دل تو نازل
 کرده، قرآنی که کتابهای آسمانی قبل را تصدیق می کند و
 برای مؤمنین هدایت و بشارت است ﴿٩٧﴾ هر کس
 عداوت ورزد با خدا و فرشتگان او و رسولان او و با
 جبرئیل و میکائیل (او کافر است) پس به راستی خدا
 دشمن کافران است ﴿٩٨﴾ به تحقیق نازل کردیم به سوی
 تو آیات واضح روشن را، و جز افراد فاسقی، به آن کافر
 نمی شود ﴿٩٩﴾ آیا هر عهدهی که بستند گروهی از ایشان
 آن را شکستند و بدور انداختند (نه تنها عهد می شکندند)
 بلکه بیشترشان ایمان نمی آورند ﴿١٠٠﴾ و چون پیمبری از
 جانب خدا بر ایشان آمد، پیمبریکه کتاب ایشان را تصدیق
 کرد گروهی از آنان که به ایشان کتاب داده شده کتاب
 خدا را پشت سر انداختند گویا از آن چیزی
 نمی دانند ﴿١٠١﴾

وَاتَّبِعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيْطَانُ عَلَىٰ مُلْكٍ سُلَيْمَنَ ۖ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَنُ وَلَكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَا أُنْزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَرْوَتَ ۚ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ ۖ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ ۚ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ ۖ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ ۚ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ ۚ وَلَبَسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَمَثُوبَةٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ خَيْرٌ لَّوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٣﴾ يَنَّايُهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَقُولُوا انْظُرْنَا وَاسْمَعُوا وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠٤﴾ مَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا الْمُشْرِكِينَ أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِّنْ خَيْرٍ مِّن رَّبِّكُمْ ۖ وَاللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَن يَشَاءُ ۚ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿١٠٥﴾

و یهود از آنچه شیاطین بر ملک سلیمان بسته و می‌خواندند، پیروی کردند، و حال آنکه سلیمان کافر نشد ولیکن شیاطین کافر شدند که به مرم سحر می‌آموختند و آنچه بر دو ملک هاروت وماروت در بابل نازل شد و آن دو به احدی نمی‌آموختند تا به او می‌گفتند که همانا موجب امتحان توئیم، پس کافر مشو، یهود از آن دو ملک چیزی را می‌آموختند که به آن بتوان بین زن و شوهر جدائی افکند، و به کسی ضرر نمی‌رسانیدند مگر اینکه اراده خدا باشد، و آنچه ضرر داشت و فایده نداشت می‌آموختند، و محققا می‌دانستند که هر کس چنین معامله‌ای کند در آخرت بهره‌ای ندارد و هر آینه اگر می‌دانستند به بهای بدی و به بد چیزی خود را فروختند ﴿۱۰۲﴾ و محققا اگر ایشان ایمان می‌آوردند و پرهیزکار بودند به طور حتم پاداشی نزد خدا بهتر بودندشان، اگر می‌دانستند ﴿۱۰۳﴾ ای مؤمنین مگوئید راعنا (ما را مراعات کن) و بگوئید انظرنا (ما را نظر بدار) و بشنوید و برای کافران عذاب است دردناک ﴿۱۰۴﴾ کفار اهل کتاب و هم مشرکین دوست ندارند که بر شما خیری از پروردگارتان نازل گردد و خدا به رحمت خود اختصاص می‌دهد هر کس را که بخواهد و خدا صاحب فضل بزرگ

است ﴿۱۰۵﴾

﴿مَا نَنْسَخْ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِّنْهَا أَوْ مِثْلَهَا أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ ﴿١٠٦﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ﴾ ﴿١٠٧﴾ أَمْ تَرِيدُونَ أَن تَسْأَلُوا رَسُولَكُمْ كَمَا سَأَلَ مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ ۚ وَمَن يَتَّبِعِ الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ﴾ ﴿١٠٨﴾ وَدَّ كَثِيرٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّوكُم مِّنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كُفَّارًا حَسَدًا مِّنْ عِنْدِ أَنفُسِهِمْ مِّنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ ۚ فَاعْفُوا وَاصْفَحُوا حَتَّىٰ يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ ﴿١٠٩﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ مِّنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾ ﴿١١٠﴾ وَقَالُوا لَن يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَن كَانَ هُودًا أَوْ نَصْرَىٰ ۚ تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ ۚ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ ﴿١١١﴾ بَلَىٰ ۚ مَن أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ ۚ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾ ﴿١١٢﴾

آن آیه‌ای را که نسخ کنیم و یا بدست فراموشی سپاریم، آیه‌ای بهتر از آن و یا مثل آن را می‌آوریم، آیا نمی‌دانی که خدا بر هر چیزی توانا است ﴿۱۰۶﴾ آیا نمی‌دانی که ملک آسمانها و زمین اختصاص به خدا دارد و برای شما جز خدا نه سرپرستی و نه یابوری است؟ ﴿۱۰۷﴾ بلکه آیا از رسول خود سؤال می‌کنند چنانکه قبلاً از موسی سؤال می‌شد و آنکه ایمان را به کفر تبدیل کند محققاً از راه راست گمراه است ﴿۱۰۸﴾ بسیاری از اهل کتاب بسبب حسادتی که دارند پس از اینکه حق بر ایشان آشکار شده دوست دارند که شما را به کفر برگردانند، پس شما مؤمنین گذشت کنید و نادیده بگیرید تا خدا امر خود را بیاورد زیرا خدا بر هر چیزی توانا است ﴿۱۰۹﴾ و نماز را به پا دارید زکات را بدهید و آنچه از خیر برای خودتان اندوخته کنید، آن را نزد خدا می‌یابید، زیرا خدا به آنچه می‌کنید بینا است ﴿۱۱۰﴾ و گویند هرگز داخل بهشت نگردد مگر کسی که یهودی و یا نصاری باشد، این آرزوهای ایشان است، بگو برهان خود را بیاورید اگر راست می‌گوئید ﴿۱۱۱﴾ آری آنکه خود را تسلیم خدا کند در صورتیکه نیکوکار باشد برای او است اجر او نزد پروردگارش، و برای چنین اشخاص نه خوفی است و نه غم و غصه‌ای ﴿۱۱۲﴾

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتْ الْتَّصَرَّى عَلَى شَيْءٍ وَقَالَتِ
 الْتَّصَرَّى لَيْسَتْ الْيَهُودُ عَلَى شَيْءٍ وَهُمْ يَتْلُونَ
 الْكِتَابَ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ
 فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ
 يَخْتَلِفُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ مَنَعَ مَسْجِدَ اللَّهِ أَنْ
 يُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَى فِي خَرَابِهَا أُولَئِكَ مَا كَانَ
 لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَائِفِينَ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ
 وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١٤﴾ وَلِلَّهِ الْمَشْرِقُ
 وَالْمَغْرِبُ فَأَيْنَمَا تُولُوا فَثَمَّ وَجْهُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ وَاسِعٌ
 عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَنَهُ بَلْ لَهُ مَا
 فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لَّهُ قَنِينٌ ﴿١١٦﴾ بَدِيعُ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِذَا قَضَى أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ
 كُنْ فَيَكُونُ ﴿١١٧﴾ وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا
 يُكَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْ تَأْتِينَا آيَةٌ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِنْ
 قَبْلِهِمْ مِثْلَ قَوْلِهِمْ شَبَّهَتْ قُلُوبُهُمْ قَدْ بَيَّنَّا الْآيَاتِ
 لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿١١٨﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا
 وَلَا تُسْأَلُ عَنْ أَصْحَابِ الْجَحِيمِ ﴿١١٩﴾

و یهود گفتند نصاری بر حق نیستند و چیزی ندارند و
 نصاری گفتند یهود بر حق نیستند و چیزی از هدایت
 ندارند، و حال آنکه همه اهل کتاب و خواننده کتابند، افراد
 نادان نیز همین سخن را گفته‌اند مانند گفته‌ی ایشان، پس خدا
 حکم می‌کند بین ایشان در روز قیامت در آنچه اختلاف
 می‌کنند ﴿۱۱۳﴾ و کیست ظالمتر از آنکه از ذکر خدا در
 مساجد جلوگیری کند و در خرابی مساجد بکوشد چنین
 گروهی جز با ترس و وحشت داخل مساجد نمی‌شوند،
 برای ایشان است خواری دنیا، و در آخرت عذابی بزرگ
 خواهند داشت ﴿۱۱۴﴾ و از برای خدا است مشرق و
 مغرب، پس بهر جا رو کنید آنجا محل توجه به سوی خدا
 است، زیرا خدای تعالی به همه جا محیط و دانا
 است ﴿۱۱۵﴾ و گفتند خدا فرزند گرفته، او منزّه است،
 بلکه ملک اوست آنچه در آسمانها و زمین است، همه
 برای او خاضع و فرمانبردارند ﴿۱۱۶﴾ او بدون سابقه و
 بدون نقشه قبلی ایجاد کرده آسمانها و زمین را و چون
 بخواهد چیزی ایجاد کند همانا می‌گوید باش آن چیز
 می‌شود ﴿۱۱۷﴾ و آنانکه نمی‌دانند گفتند چرا خدای تعالی
 با ما سخن نمی‌گوید و یا چرا برای ما نشانه‌ای نمی‌آورد،
 آنانکه قبل از ایشان بودند همین سخن را گفتند، دلها و
 درکشان شبیه یکدیگر است، به تحقیق ما آیات را برای
 اهل یقین بیان کردیم ﴿۱۱۸﴾ به راستی که ما تو را
 فرستادیم به حق برای بشارت و انذار و تو مسؤول اهل
 آتش دوزخ نیستی ﴿۱۱۹﴾

وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ
 مِلَّتَهُمْ ۖ قُلْ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ ۗ وَلَئِنْ اتَّبَعْتَ
 أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ
 اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٢٠﴾ الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ
 يَتْلُونَهُ حَقَّ تِلَاوَتِهِ ۖ أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ ۚ وَمَنْ
 يَكْفُرْ بِهِ ۚ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٢١﴾ يَبْنِي
 إِسْرَءِيلَ أَذْكَرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي
 فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٢٢﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي
 نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا
 تَنْفَعُهَا شَفَاعَةٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذْ أَبَتَا
 إِبْرَاهِيمَ رَبَّهُ بِكَلِمَتِ فَاتَمَهُنَّ ۖ قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ
 لِلنَّاسِ إِمَامًا ۖ قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي ۖ قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِي
 الظَّالِمِينَ ﴿١٢٤﴾ وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنَا
 وَاتَّخِذُوا مِن مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى وَعَهِدْنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ
 وَإِسْمَاعِيلَ أَن طَهِّرَا بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْعَاكِفِينَ
 وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ﴿١٢٥﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ
 هَذَا بَلَدًا ءَامِنًا وَارْزُقْ أَهْلَهُ مِنَ الثَّمَرَاتِ ۖ مَنْ ءَامَنَ
 مِنْهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۖ قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُ
 قَلِيلًا ثُمَّ أَضْطَرُّهُ إِلَىٰ عَذَابِ النَّارِ ۖ وَبِئْسَ
 الْمَصِيرُ ﴿١٢٦﴾

و نصاری و یهود هرگز از تو خوشنود نشوند تا وقتی که
 پیرو ملت ایشان شوی، بگو هدایت خدا فقط هدایت است،
 و اگر پس از اینکه به تو علم دادیم پیروی میل ایشان کنی
 برای تو از طرف خدا سرپرست و یآوری نیست ﴿۱۲۰﴾ و
 آنانکه بر ایشان کتاب فرستادیم آن طوریکه سزاوار تلاوت
 باشد تلاوت می کنند، آنان به آن ایمان می آورند،
 و کسانی که به آن کافر شوند خود زیان کارند ﴿۱۲۱﴾ ای
 بنی اسرائیل نعمتی که به شما دادم به یاد آرید و متذکر
 باشید که شما را برتری دادم بر جهانیان ﴿۱۲۲﴾ و بترسید
 از روزی که هیچ کس را عوض دیگری جزاء نمی دهند، و
 از کسی فدائی پذیرفته نشود و کسی را شفاعت بهره ندهد
 و نه ایشان یاری شوند ﴿۱۲۳﴾ و چون پروردگار ابراهیم او
 را به فرمانها و دستوراتی آزمایش نمود و او آنها را انجام
 داد، خدا فرمود من تو را برای مردم امام قرار دادم، ابراهیم
 گفت و بعضی از فرزندانم را نیز، خدا فرمود عهد من به
 ستمگران نمی رسد ﴿۱۲۴﴾ و به یاد آور هنگامی که ما
 خانه کعبه را برای بهره مردم و برای امن مرجع قرار دادیم،
 و دستور دادیم که محل اقامه ابراهیم را جای نماز بگیرد،
 و پیمان ما به ابراهیم و اسماعیل این بود که خانه مرا برای
 طواف کنندگان و اعتکاف داران و نمازگزاران که رکوع و
 سجود دارند پاک نمایند ﴿۱۲۵﴾ و چون ابراهیم گفت
 پروردگارا این شهر را برای هر کس از اهل آن که ایمان به
 خدا و روز قیامت آورد محل امن قرار ده و اهل آنرا از
 میوه جات روزی بده، خدا فرمود هر کس کافر شود او را
 بهره کمی می دهم سپس او را به ناچار به سوی عذاب
 آتش می کشم، و بد جائی است آتش برای ورود ﴿۱۲۶﴾

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۱۲۷﴾ رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُّسْلِمَةً لَّكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿۱۲۸﴾ رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۱۲۹﴾ وَمَنْ يَرْغَبْ عَنِ مِّلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَنْ سَفِهَ نَفْسَهُ وَلَقَدْ اصْطَفَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۱۳۰﴾ إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱۳۱﴾ وَوَصَّىٰ بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ يٰبَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ لَكُمُ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُّسْلِمُونَ ﴿۱۳۲﴾ أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِن بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَإِلَهَ آبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَهًا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُّسْلِمُونَ ﴿۱۳۳﴾ تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۳۴﴾

و یاد آر وقتی که ابراهیم و اسماعیل ستونهای کعبه را برافراشتند و گفتند پروردگارا از ما بپذیر، به راستی که فقط تو شنوا و دانائی ﴿۱۲۷﴾ پروردگارا و ما را دو نفر تسلیم شونده و مسلم برای خود قرار ده و از فرزندان ما اُمّتی را مسلم برای خود قرار ده و راه عبادت و طاعتها را به ما بنما، و بر ما لطف کن و توبه ما را بپذیر، زیرا تویی توبه‌پذیر و رحیم ﴿۱۲۸﴾ پروردگارا و برانگیز در میان اولاد ما رسولی از خودشان که آیات تو را بر ایشان بخواند و کتاب و حکمت به ایشان بیاموزد و ایشان را پاک سازد، زیرا فقط تو عزیز حکیمی ﴿۱۲۹﴾ و کیست که از ملت و آئین ابراهیم اعراض کند مگر آنکه خود سفیه باشد، و هر آینه ما او را در دنیا برگزیدیم و محققا او در آخرت از شایستگان است ﴿۱۳۰﴾ ابراهیم آنگاه برگزیده شد که پروردگارش به او گفت مطیع فرمان باش، گفت من تسلیم پروردگار جهانیانم ﴿۱۳۱﴾ و ابراهیم فرزندان را به آن اطاعت و تسلیم سفارش کرد، و یعقوب نیز سفارش کرد، که ای فرزندان من خدا برای شما این دین را انتخاب کرده پس البته نمیرید مگر آنکه در حال مرگ هم مسلمان و تسلیم امر حق باشید ﴿۱۳۲﴾ آیا شما حاضر بودید هنگامی که یعقوب را مرگ در رسید؟ وقتی که به فرزندان خود گفت: پس از من چه می‌پرسید؟ گفتند: معبود تو پدران تو ابراهیم و اسماعیل و اسحاق را که معبود واحد است می‌پرستیم، و ما مطیع فرمان اوئیم ﴿۱۳۳﴾ آنان اُمّتی بودند که درگذشتند هر چه کردند متعلق به خودشان است، و آنچه شما می‌کنید متعلق به شماست، و شما مسؤول اعمال ایشان نباشید ﴿۱۳۴﴾

وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ
 إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۱۳۵﴾ قُولُوا
 ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنْزِلَ إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ
 وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ
 مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ
 بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُو مُسْلِمُونَ ﴿۱۳۶﴾ فَإِنْ ءَامَنُوا
 بِمِثْلِ مَا ءَامَنْتُمْ بِهِ فَقَدْ أَهْتَدُوا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا
 هُمْ فِي شِقَاقٍ فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ
 ﴿۱۳۷﴾ صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ صِبْغَةً وَنَحْنُ
 لَهُو عَبِيدُونَ ﴿۱۳۸﴾ قُلْ أَتُحَاجُّونَنَا فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا
 وَرَبُّكُمْ وَلَنَا أَعْمَلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَلُكُمْ وَنَحْنُ لَهُو
 مُخْلِصُونَ ﴿۱۳۹﴾ أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ
 وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطَ كَانُوا هُودًا أَوْ نَصَارَىٰ
 قُلْ ءَأَنْتُمْ أَعْلَمُ أَمِ اللَّهُ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ شَهَادَةً
 عِنْدَهُ مِنَ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿۱۴۰﴾
 تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا
 كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۴۱﴾

و گفتند یهودی و یا نصاری باشید تا هدایت یابید، بگو
 بلکه ملت و آئین معتدل ابراهیم را پیرویم و او از مشرکین
 نبود و آئین او آلوده به شرک نیست ﴿۱۳۵﴾ بگوئید به
 خدا و آنچه به ما و آنچه به ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و
 یعقوب و اسباط نازل شده و آنچه به موسی و عیسی داده
 شده و به آنچه به پیمبران از طرف پروردگارشان داده شده
 ایمان داریم و بین احدی از ایشان فرق نمی گذاریم و ما
 تسلیم امر خدائیم ﴿۱۳۶﴾ پس اگر ایشان بمانند آنچه شما
 به آن ایمان آورده اید، ایمان آوردند پس به تحقیق هدایت
 یافته اند و راه صحیح را شناخته اند، و اگر اعراض کردند
 پس همانا ایشان قصد خلاف دارند و به همین زودی
 خدای تعالی تو را از شر ایشان کفایت می کند، و او شنوای
 دانا است ﴿۱۳۷﴾ بگوئید رنگ خدا داریم (فطرت ایمانی و
 اسلام) و کیست نیکوتر از خدا از جهت رنگ آمیزی و ما او
 را بند گانیم ﴿۱۳۸﴾ بگو آیا درباره خدای یکتا باما مجادله و
 مخاصمه می کنید و حال آنکه خدا پروردگار ما و پروردگار
 شماست، و برای ما اعمال ما و برای شما اعمال شما، و ما به
 خدا ایمان خالص داریم ﴿۱۳۹﴾ یا می گوئید که ابراهیم و
 اسماعیل و اسحاق و یعقوب و اسباط یهودی و یا نصرانی
 بودند، بگو آیا شما داناتر می باشید یا خدا، و کیست ظالمتر از
 آنکه شهادتی که نزد اوست از خدا، کتمان کند، و خدا غافل
 نیست از آنچه بکنید ﴿۱۴۰﴾ اینان امتی بودند که
 درگذشتند، هرچه کردند مال خودشان است و آنچه شما
 می کنید متعلق به شماست، و شما مسؤول اعمال آنان
 نیستید ﴿۱۴۱﴾

سَيَقُولُ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ مَا وَلَّهُمْ عَن قِبَلَتِهِمْ
الَّتِي كَانُوا عَلَيْهَا قُلْ لِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ يَهْدِي
مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٤٢﴾ وَكَذَلِكَ
جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ
وَيَكُونَ الرِّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا جَعَلْنَا
الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعِ الرِّسُولَ
مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلَى عَقْبَيْهِ وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى
الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ إِيْمَانَكُمْ إِنَّ
اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرَّءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١٤٣﴾ قَدْ نَرَى تَقَلُّبَ
وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا فَوَلِّ
وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا
وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ وَإِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
لَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا
يَعْمَلُونَ ﴿١٤٤﴾ وَلَئِنْ أَتَيْتَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ بِكُلِّ
آيَةٍ مَّا تَبِعُوا قِبْلَتَكَ وَمَا أَنْتَ بِتَابِعٍ قِبَلَتِهِمْ وَمَا
بَعْضُهُمْ بِتَابِعٍ قِبْلَةَ بَعْضٍ وَلَئِنْ أَتَبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ
مِّنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّكَ إِذَا لَمِنَ
الظَّالِمِينَ ﴿١٤٥﴾

بی‌خردان خواهند گفت که چه باعث شده که مسلمین از
قبله‌ای که بر آن بودند روی گردانیدند بگو مشرق و مغرب
مال خداست، خدا هر کس را بخواهد به راه راست هدایت
می‌کند ﴿۱۴۲﴾ و بدینگونه شما را اُمت میانه‌رو قرار دادیم
تا اینکه شما گواهان بر مردم، و رسول گواه بر شما باشد، و
قبله‌ای را که تو بر آن بودی قرار ندادیم مگر برای آنکه
بدانیم و جدا سازیم کسی را که پیروی این رسول می‌کند
از آن کسی که به قهقرا به کفر خود برمی‌گردد، و اگرچه
تغییر قبله بس گران بوده، جز بر کسانی که خدا هدایتشان
نموده، و چنین نبوده که خدا ایمان شما را ضایع گرداند به
تحقیق خدا نسبت به مردم البته رئوف و رحیم
است ﴿۱۴۳﴾ ما توجه تو را در اطراف آسمان محققا
می‌بینیم، پس البته تو را به طرف قبله‌ای که می‌پسندی
می‌گردانیم، پس بگردان روی خود را به جانب
مسجدالحرام، و هر جا باشید بگردانید روی خود را به
جانب آن، و محققا کسانی که دارای کتابند به خوبی می‌دانند
که این تغییر قبله حق است و خدا از کردار ایشان غافل
نیست ﴿۱۴۴﴾ و محقق بدان هر دلیل و برهانی برای اهل
کتاب بیاوری پیروی قبله تو را نکنند و تو پیروی قبله آنان
نخواهی کرد و بعضی از ایشان تابع قبله بعض دیگر نیستند
(یهود تابع قبله نصاری نیست و نصاری تابع قبله یهود
نیست) و اگر پیروی آراء ایشان کنی پس از آنکه مقداری
از دانش برای تو آمده محققا در این صورت از ستمگران
خواهی بود ﴿۱۴۵﴾

الَّذِينَ عَاتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ
 أَبْنَاءَهُمْ وَإِنَّ فَرِيقًا مِّنْهُمْ لَيَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَهُمْ
 يَعْلَمُونَ ﴿١٤٦﴾ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ
 الْمُمْتَرِينَ ﴿١٤٧﴾ وَلِكُلِّ وِجْهَةٍ هُوَ مُوَلِّيهَا فَاسْتَبِقُوا
 الْخَيْرَاتِ أَيْنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِ بِكُمُ اللَّهُ جَمِيعًا إِنَّ
 اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٤٨﴾ وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ
 فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِنَّهُ لَلْحَقُّ مِن
 رَّبِّكَ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٤٩﴾ وَمِنْ حَيْثُ
 خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ
 مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ وَإِلَّا يَكُونِ
 لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ فَلَا
 تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي وَلِأَتِمَّ نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ
 وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٠﴾ كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا
 مِّنكُمْ يَتْلُوا عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ
 وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ
 تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿١٥١﴾ فَأَذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا
 لِي وَلَا تَكْفُرُونِ ﴿١٥٢﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَعِينُوا
 بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿١٥٣﴾

آنان که به ایشان کتاب داده‌ایم می‌شناسند این رسول (و یا این کتاب) را چنانکه فرزندان خود را می‌شناسند و محقق است که گروهی از ایشان حق را کتمان می‌کنند در صورتیکه می‌دانند ﴿۱۴۶﴾ این حق از طرف پروردگار تواست پس البته از اهل شک مباش ﴿۱۴۷﴾ و برای هر امتی جهتی است که بدان توجه دارند، پس شما بشتابید به خیرات که هر جا باشید خدا شما را می‌آورد و جمع می‌کند زیرا خدا بر هر چیز تواناست ﴿۱۴۸﴾ و از هر جا بیرون آمدی روی خود را بگردان به جانب مسجدالحرام، و به راستی که این حقیقتی است از امر پروردگارت و خدا از آنچه می‌کنید غافل نیست ﴿۱۴۹﴾ و از هر جا بیرون آمدی پس روی خود را به طرف مسجدالحرام کن، و هر جا بودید رو کنید به طرف آن، برای اینکه مردم را حجتی بر شما نباشد مگر ستمگران آنان پس از ایشان نترسید و از من بترسید و برای آنکه نعمتم را بر شما تمام کنم و شاید شما راه یابید ﴿۱۵۰﴾ چنانکه نعمت را بر شما تمام و وسائل هدایت شما را فراهم کردیم، همچنان در میان شما رسولی از خودتان فرستادیم تا آیات ما را بر شما تلاوت نماید و شما را از آلودگی پاک کند و به شما کتاب خدا و حکمت او را بیاموزد و آنچه نمی‌دانستید به شما یاد دهد ﴿۱۵۱﴾ پس مرا یاد کنید تا شما را یاد کنم، و مرا شکرگزاری و مرا کفران مکنید ﴿۱۵۲﴾ ای مؤمنین در پیشرفت خودبه صبر و نماز یاری جوئید زیرا خدا با صبرکنندگان است ﴿۱۵۳﴾

وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمُوتٌ بَلْ
 أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿١٥١﴾ وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ
 مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ
 وَالثَّمَرَاتِ ۗ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ ﴿١٥٢﴾ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ
 مُّصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿١٥٣﴾ أُولَٰئِكَ
 عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ ۖ وَأُولَٰئِكَ هُمُ
 الْمُفْتَخِرُونَ ﴿١٥٤﴾ إِنَّ الْأَصْفَاءَ وَالْمُرُوءَةَ مِن شَعَائِرِ اللَّهِ
 فَمَنْ حَاجَّ الْبَيْتَ أَوْ اعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ
 يَطَّوَّفَ بِهِمَا ۚ وَمَن تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ
 ﴿١٥٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ
 وَالْهُدَىٰ مِن بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ
 أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ ﴿١٥٦﴾ إِلَّا الَّذِينَ
 تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنُّوا فَأُولَٰئِكَ أَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَأَنَا
 التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٥٧﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ
 كُفَّارٌ أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ
 أَجْمَعِينَ ﴿١٥٨﴾ خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ
 وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿١٥٩﴾ وَإِلَهُكُمْ إِلَهُ وَاحِدٌ ۖ لَا إِلَهَ إِلَّا
 هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٠﴾

و به آنانکه در راه خدا کشته می شوند مردگان مگوئید بلکه
 ایشان زنده‌اند ولیکن شما درک نمی کنید ﴿۱۵۴﴾ و البته
 البته شما را به مقداری از ترس و گرسنگی و کمی مالها
 و تلف جانها و میوه‌ها آزمایش می کنیم و به پاداش مرده ده
 صابران را ﴿۱۵۵﴾ آنانکه چون مصیبتی به ایشان رسد
 گویند ما ملک خدائیم و محققا بسوی او رجوع کننده‌ایم
 ﴿۱۵۶﴾ آنان بر ایشان درودها و رحمت است از
 پروردگارش و آنان فقط هدایت یافتگانند ﴿۱۵۷﴾
 براستیکه صفا و مروه از شعائر خدا و نشانه اطاعت بندگی
 بندگان است، پس هر کس حج خانه خدا کند و یا عمره به
 جا آورد بر او باکی نیست که آن دو را طواف کند و هر که
 کار خیری کند محققا خدا شکرگزار داناست ﴿۱۵۸﴾
 محققا آنانکه آیات روشن و هدایت ما را که نازل کردیم
 کتمان می کنند، پس از بیان ما برای مردم در این کتاب
 آسمانی، ایشان را خدا لعن می کند و لعن کنندگان نیز آنان
 را لعن می کنند ﴿۱۵۹﴾ مگر آنانکه برگردند و توبه و
 اصلاح کنند، و برای مردم بیان نمایند، پس من توبه ایشان
 را می پذیرم و منم توبه پذیر رحیم ﴿۱۶۰﴾ به راستی آنانکه
 کافرنند و در حال کفر بمیرند مخصوص ایشا است لعن خدا
 و ملائکه و تمام مردمان ﴿۱۶۱﴾ همواره در لعنت و
 دوزخند نه بر آنان تخفیف عذابی است و نه بر ایشان نظر
 کنند ﴿۱۶۲﴾ و معبود و اله شما یکی است، نیست
 معبودی جز او که رحمن و رحیم است ﴿۱۶۳﴾

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيْحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٦٤﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ يَرَوْنَ الْعَذَابَ أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ ﴿١٦٥﴾ إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأَوْا الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ ﴿١٦٦﴾ وَقَالَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّا كُنَّا نَدْرَأُ عَنْهُمْ كَمَا تَبَرَّءُوا مِنَّا كَذَلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَلَهُمْ حَسْرَاتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ﴿١٦٧﴾ يَأْتِيهَا النَّاسُ كُلُّهُمْ مِمَّا فِي الْأَرْضِ حَلَلًا طَيِّبًا وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿١٦٨﴾ إِنَّمَا يَأْمُرُكُم بِالسُّوءِ وَالْفَحْشَاءِ وَأَن تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٦٩﴾

محققا در خلقت آسمانها و زمین و آمد شب و روز و کم شدن شب و روز و آن کشتی که به سود مردم در دریا جاری است و آبی که خدا از آسمان نازل کرده و زمین را پس از موات شدنش زنده کرده، و از هر جنبه‌ای در آن منتشر کرده و گردش بادهای و ابرهای تسخیر شده بین آسمانها و زمین، محققا نشانه‌هایی از قدرتست برای خردمندان ﴿۱۶۴﴾ و بعضی از مردم کسانی که غیر خدا را مانند خدا گیرند و آنان را دوست می‌دارند مانند دوست داشتن خدا، و مؤمنان خدا را بیش از هر چیز دوست می‌دارند و اگر چه ستمگران هنگام دیدن عذاب می‌بینند که حقا قدرت و توانائی مخصوص خدا است، و حقا عذاب خدا سخت است ﴿۱۶۵﴾ وقتی که رؤساء و پیشوایان از پیروان بیزاری جویند و عذاب را مشاهده نموده و اسباب و روابط قطع گردد ﴿۱۶۶﴾ و دنباله‌رو و پیروان گویند اگر برای ما برگشتی بود از ایشان بیزاری می‌جستیم چنانکه ایشان از ما بیزاری جستند، خدا بدین گونه اعمالشان را به ایشان می‌نمایاند که موجب افسوسها بر ایشان باشد و از آتش بیرون رفتنی نباشند ﴿۱۶۷﴾ ای مردم از آنچه در زمین است بخورید در صورتیکه حلال و پاکیزه باشد و پیروی گامهای شیطان نکنید زیرا او برای شما دشمنی است آشکارا ﴿۱۶۸﴾ همانا شما را امر می‌کند به بدی و زشتی، و شما را امر می‌کند که بر خدا بگوئید و نسبت دهید آنچه را نمی‌دانید ﴿۱۶۹﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا
 أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ ءَابَاءَنَا أُولُو كَانَ ءَابَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ
 شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٧٠﴾ وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ
 الَّذِي يَنْعُقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَاءً وَنِدَاءً صُمُّ بُكُمْ
 عُمًى فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٧١﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُلُوا
 مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ إِن كُنتُمْ
 إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١٧٢﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ
 وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا أَهْلَ بِهِ لغيرِ اللَّهِ فَمَنِ اضْطَرَّ
 غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ
 رَّحِيمٌ ﴿١٧٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ
 الْكِتَابِ وَيَشْتُرُونَ بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ مَا
 يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ
 يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٤﴾
 أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ بِالْهُدَىٰ وَالْعَذَابِ
 بِالْمَغْفِرَةِ فَمَا أَصْبَرَهُمْ عَلَى النَّارِ ﴿١٧٥﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ
 نَزَّلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِي الْكِتَابِ
 لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿١٧٦﴾

و چون به ایشان گفته شود آنچه را خدا نازل نموده، پیروی کنید، گویند خیر بلکه به راهی که پدران خود را یافته ایم پیروی می کنیم، آیا و اگر چه پدرانشان چیزی تعقل نکرده و هدایتی نیافته باشند ﴿۱۷۰﴾ حکایت کافران حکایت شخصی است که به حیوانی بانگ زند حیوانی که جز صدائی و ندائی نمی شنود، کران و لالان و کورانند که تعقل ندارند ﴿۱۷۱﴾ ای مؤمنین بخورید از پاکیزه هائیکه روزی شما کرده ایم و برای خدا شکر کنید اگر می خواهید او را بندگی کنید ﴿۱۷۲﴾ همانا خدا بر شما مرده و خون و گوشت خنزیر و هر چه برای غیر خدا آواز داده شود و بر او نام غیر خدا برده شود حرام کرده، پس هر که ناچار گردد در حالیکه ستم نکند و تجاوز ننماید، پس گناهی بر او نیست، به تحقیق خدا آمرزنده و رحیم است ﴿۱۷۳﴾ حقیقتا کسانی که آنچه را خدا نازل کرده از کتاب، کتمان می کنند و به بهاء کمی می فروشند، ایشان در شکم خود وارد نمی کنند مگر آتش را، و خدا در قیامت با آنان سخن نگوید، و ایشان را پاک نگرداند، و برای ایشان عذابی است دردناک ﴿۱۷۴﴾ ایشان کسانی که خریده اند گمراهی را به مقابل هدایت، و عذاب را به جای آمرزش، پس چه چیز ایشان را صبور و پرتاقت کرده بر آتش دوزخ ﴿۱۷۵﴾ این کیفر برای این است که خدا این کتاب را به حق نازل کرده (و اینان اعتناء نکردند) و محققا آنانکه در این کتاب اختلاف کردند، در راه مخالفتی دور از حق می باشند ﴿۱۷۶﴾

لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُوَلُّوا وُجُوهَكُمْ قَبْلَ الْمَشْرِقِ
وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَءَاتَى الْمَالَ عَلَى
حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنَ
السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَءَاتَى
الزَّكَاةَ وَالْمُؤْفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا وَالصَّابِرِينَ فِي
الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ
صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿۱۷۷﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ
ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلِ الْحُرُّ
بِالْحُرِّ وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْأُنثَىٰ بِالْأُنثَىٰ فَمَنْ عُفِيَ لَهُ
مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتِّبَاعُ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَاءٌ إِلَيْهِ
بِإِحْسَنِ ذَٰلِكَ تَخْفِيفٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ فَمَنِ
أَعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۷۸﴾ وَلَكُمْ فِي
الْقِصَاصِ حَيَوةٌ يَتَأُولَى الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۱۷۹﴾
كُتِبَ عَلَيْكُمُ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ إِنْ تَرَكَ
خَيْرًا الْوَصِيَّةَ لِلْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا
عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿۱۸۰﴾ فَمَنْ بَدَّلَهُ بَعْدَ مَا سَمِعَهُ فَإِنَّمَا
إِثْمُهُ عَلَى الَّذِينَ يُبَدِّلُونَهُ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۱۸۱﴾

نیکی این نیست که توجه خود را به طرف مشرق و مغرب
بگردانید، ولیکن نیکی و نیکوکار کسی است که ایمان به
خدا و روز قیامت و ملائکه و کتاب خدا و پیمبران آورد، و
مال را به دوستی او به خویشان و یتیمان و مساکین و
براهماندگان و سؤال کنندگان و در آزادی بندگان بدهد، و
نماز را بپا دارد، و زکات را بدهد، و به عهد و پیمان خود
گاه بستن پیمان وفا کند، و در سختی‌ها و فقر و مرض و
هنگام جهاد صابر باشد، ایشانند راستگویان، ایشانند
همان پرهیزگاران ﴿۱۷۷﴾ ای مؤمنین مقرر شده بر شما
قصاص درباره کشته شدگان، آزاد به آزاد، و بنده به بنده،
وزن به زن، پس آنکه برایش چیزی گذشت شود از طرف
برادر دینی او، باید پیروی عرف و معروف باشد، و أداء
دیه به او به خوبی باشد، این تخفیفی از پروردگارتان و
رحمتی است، پس آنکه بعد از این تجاوز کند برای او
عذابی است دردناک ﴿۱۷۸﴾ و برای شما در قصاص،
زندگی است ای صاحبان عقول تا باشد که پرهیزگار شوید
﴿۱۷۹﴾ مقرر شد بر شما که چون نشانه‌های مرگ یکی از
شما رسید، اگر مالی گذاشته، وصیت نماید، یعنی سفارش
کند برای والدین و خویشان به خوبی و عدالت این وصیت
کار، حقی است بر عهده متقین ﴿۱۸۰﴾ پس هر کس
وصیت را پس از شنیدن آن، تبدیل دهد، همانا گناه تبدیل،
بر تبدیل دهندگان است، براستی خدا شنوای داناست
﴿۱۸۱﴾

فَمَنْ خَافَ مِنْ مُوَصِّ جَنَفًا أَوْ إِثْمًا فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٨٢﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٨٣﴾ أَيَّامًا مَعْدُودَاتٍ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٤﴾ شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَيْتُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٨٥﴾ وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿١٨٦﴾

پس آنکه انحرافی را از وصیت کننده و یا گناهی را از وی بترسد، پس اصلاح دهد بین ایشان، گناهی بر او نیست زیرا خدا آمرزنده و رحیم است ﴿۱۸۲﴾ ای مؤمنین مقرر شده بر شما روزه گرفتن چنانکه واجب شده بود بر کسانی که قبل از شما بودند تا باشد شما پرهیزکار شوید ﴿۱۸۳﴾ چند روزی شمرده شده، پس هر کس از شما بیمار و یا بر سفر بود بهمان شماره از روزهای دیگر، و بر آنانکه طاقت دارند به زحمت، طعام مسکینی فدا دهند، پس آنکه خیری را انجام دهد، بهتر است و برای او خوبست، و روزه گرفتن برای شما خوبست اگر بدانید ﴿۱۸۴﴾ ماه رمضان که نازل شده در آن قرآن، در حالیکه قرآن هدایت است برای مردم، و آیات روشنی است از هدایت، و جداکننده حق است از باطل، پس هر کس از شما در این ماه حاضر بود باید روزه گیرد، و آنکه بیمار و یا بر سفر باشد، پس به همان شماره از روزهای دیگر، خدا برای شما آسانی را خواسته و سختی را نخواست، و باید این شماره را کامل گردانید، و خدا را بزرگ شمارید در مقابل اینکه شما را هدایت کرده، و شاید شکرگزار باشید ﴿۱۸۵﴾ و چون بندگام از تو پرسند از دوری و نزدیکی من، پس به راستی که من نزدیکم و جواب خواننده را گاهی که مرا بخواند می‌دهم، پس باید مرا اجابت کنند و به من ایمان آورند تا به رشد و تکامل برسند ﴿۱۸۶﴾

أَجَلٌ لَّكُمْ لَيْلَةُ الصَّيَامِ الرَّفْتُ إِلَى نِسَائِكُمْ هُنَّ لِبَاسٌ لَّكُمْ وَأَنْتُمْ لِبَاسٌ لَّهُنَّ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَخْتَانُونَ أَنْفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ فَالْآنَ بَشِّرُوهُمْ وَأَبْتَغُوا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ ثُمَّ أَتُمُوا الصَّيَامَ إِلَى اللَّيْلِ وَلَا تُبَشِّرُوهُمْ وَأَنْتُمْ عَاكِفُونَ فِي الْمَسَاجِدِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَقْرُبُوهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ عَايَتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿۱۸۷﴾ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ وَتُدْلُوا بِهَا إِلَى الْحُكَّامِ لِيَأْكُلُوا فَرِيقًا مِّنْ أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْإِثْمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۱۸۸﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَهْلِ قُلْ هِيَ مَوْفِيَةٌ لِلنَّاسِ وَالْحَجُّ وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَنْ تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقَى وَأَتُوا الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَابِهَا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿۱۸۹﴾ وَقَتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقْتُلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿۱۹۰﴾

در شب ماه صیام نزدیکی و دخول به زنانان حلال شده، ایشان برای شما لباسند و شما برای ایشان لباسید، خدا دانست که شما به خود خیانت می کنید، پس بر شما بخشید، و از شما گذشت، پس اکنون با آنان مباشرت کنید، و آنچه خدا برای شما مقرر کرده، بجوئید (یعنی از رخصت او بهره برید) و بخورید و بیاشامید تا ظاهر گردد برای شما رشته سفید روز از رشته سیاه شب، سپس روزه را تا شب به پایان رسانید، و با زنان مباشرت نکنید در حالیکه شما در مساجد معتکفید، این است حدود خدای تعالی، پس نزدیک آن نشوید، چنین بیان می کند خدا برای مردم آیات خود را تا شاید مردم پرهیزند ﴿۱۸۷﴾ اموال خود را بین خودتان به باطل نخورید، و آن را به سوی حکام نیندازید تا مقداری از اموال مردم را به گناه بخورید، و حال آنکه شما می دانید ﴿۱۸۸﴾ از تو از ماهها می پرسند، بگو این ماهها برای میزان اوقات است، و برای انجام دادن حج، و نیکی این نیست که از پشت خانه ها وارد شوید، ولیکن نیکی آن است که شخص پرهیزد (با تقوی باشد)، و خانه ها را از دربش بیاید و از خدا بترسید و تقوی پیشه کنید تا شاید رستگار گردید ﴿۱۸۹﴾ و کشتار نمائید در راه خدا با آنانکه با شما قتال می کنند و تجاوز میکنند زیرا خدا تعدی کنندگان را دوست نمی دارد ﴿۱۹۰﴾

وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِّنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا تَقْتُلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّى يُقَتِّلُوكُمْ فِيهِ فَإِن قَتَلُوكُمْ فَاقْتُلُوهُمْ كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ ﴿١٩١﴾ فَإِن أَنْتَهُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٩٢﴾ وَتَقْتُلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنِ أَنْتَهُوا فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿١٩٣﴾ الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَالْحُرُمَتُ قِصَاصٌ فَمَنِ اعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَى عَلَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿١٩٤﴾ وَأَنفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٩٥﴾ وَالْعُمْرَةُ لِلَّهِ فَإِن أُحْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ وَلَا تَخْلِقُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّى يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحَلَّهُ فَمَن كَانَ مِنكُم مَّرِيضًا أَوْ بِهِ أَذًى مِّن رَّأْسِهِ فَفِدْيَةٌ مِّن صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسُكٍ فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَمَن تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ فَمَن لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ ذَلِكَ لِمَن لَّمْ يَكُنْ أَهْلُهُ حَاضِرِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١٩٦﴾

و هر جا ایشان را یافتید بکشیدشان و بیرونشان کنید از جهت اینکه شما را بیرون کردند و آشوب بدتر از کشتن است و نزد مسجدالحرام با ایشان پیکار نکنید تا وقتی که ایشان در آنجا با شما پیکار کنند، پس اگر ایشان با شما پیکار کردند بکشیدشان، کیفر کافران چنین است ﴿۱۹۱﴾ و اگر خودداری کردند خدا آمرزنده و رحیم است ﴿۱۹۲﴾ و با ایشان پیکار کنید تا آشوبی نباشد و دین و پذیرش آن برای خدا باشد، پس اگر خودداری کردند جز برستمگران ستمی نیست ﴿۱۹۳﴾ ماه حرام مقابل ماه حرام و حرمتها را قصاص است، پس هر کس بر شما تجاوز کند شما بر او تجاوز کنید (هرگاه به جور دست‌درازی کردند شما بعدل مقابله کنید) به مانند آنچه بر شما تعدی کرده‌اند، و از خدا بترسید و بدانید که خدا با پرهیزگاران است ﴿۱۹۴﴾ و انفاق کنید در راه خدا (یعنی جهاد) و خود را بدست خود بهلاکت نیفکنید و نیکی کنید که خدا نیکوکاران رادوست می‌دارد ﴿۱۹۵﴾ و برای خدا حج و عمره را پایان برسانید، پس اگر محصور شدید و از رفتن به حج ممنوع گردیدید پس هرچه میسر باشد قربان کنید و سرهای خود را نتراشید تا قربانی به محل ذبح و قربانگاه برسد، پس هر که از شما بیمار بود و یا آزاری بسر داشت (بتراشد)، پس از آن، بعوض، روزه ای و یا صدقه ای و یا قربانی گوسفندی باید، و چون امان یافتید پس هر که پس از عمره بحج پرداخت هرچه میسر شود قربان کند و هر که قربانی نیابد، سه روز در اثنای حج و هفت روز وقت برگشتن روزه گیرد، این ده روز تمام است، این حکم برای کسی است که خانواده اش مقیم مسجدالحرام (مکه) نباشد، و از خدا بترسید و بدانید که عقاب خدا سخت است ﴿۱۹۶﴾

الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَةٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَىٰ وَاتَّقُونِ يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ ﴿١٩٧﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ فَإِذَا أَفَضْتُمْ مِّنْ عَرَفَاتٍ فَاذْكُرُوا اللَّهَ عِندَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ وَاذْكُرُوهُ كَمَا هَدَيْتُمْ وَإِنْ كُنْتُمْ مِّن قَبْلِهِ لَمَنِ الصَّالِينَ ﴿١٩٨﴾ ثُمَّ أَفِيضُوا مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٩٩﴾ فَإِذَا قَضَيْتُمْ مَّنَاسِكَكُمْ فَاذْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ آبَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا فَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ ﴿٢٠٠﴾ وَمِنْهُمْ مَّن يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿٢٠١﴾ أُولَٰئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِّمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٢٠٢﴾

حج در ماه های معلومی است، پس کسی که بر او در این ماه ها حج واجب شد پس مباشرت با زن و بدکاری و جدال در حج موقوف است. و هر کار خیری بجا آرید خدا آن را می داند. و توشه بردارید که بهترین توشه پرهیزگاری است، و از من بترسید ای خردمندان ﴿۱۹۷﴾ بر شما باکی نیست که از فضل پروردگار خود بجوئید (یعنی در ایام حج به کسب و کار پردازید) پس چون از عرفات برگشتید نزد مشعر الحرام یاد خدا کنید و او را یاد کنید چنانکه شما را هدایت نمود و اگرچه پیش از آن از گمراهان بودید ﴿۱۹۸﴾ سپس برگردید از جائیکه مردم برگشته اند و از خدا طلب آمرزش کنید که خدا آمرزنده و رحیم است ﴿۱۹۹﴾ پس چون مناسک خود را انجام دادید یاد خدا کنید مانند اینکه پدران خود را یاد می کنید و یا ذکر خوبتری، بعضی از مردم می گویند پروردگارا در دنیا به ما بده و و برای او در آخرت بهره ای نیست ﴿۲۰۰﴾ و بعضی از مردم می گویند پروردگارا ما را در دنیا نیکی بده و در آخرت نیکی بده و ما را از عذاب آتش نگهدار ﴿۲۰۱﴾ ایشانند که بر ایشان بهره ای است از کارشان و خدا حساب را بسرعت می رسد ﴿۲۰۲﴾

وَأَذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٣﴾
وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهِدُ اللَّهَ عَلَىٰ مَا فِي قَلْبِهِ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ ﴿٢٤﴾
وَإِذَا تَوَلَّىٰ سَعَىٰ فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ ﴿٢٥﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ وَلَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿٢٦﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٢٧﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَدْخُلُوا فِي السَّلَامِ كَافَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٢٨﴾ فَإِنْ زَلَلْتُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْكُمْ الْبَيِّنَاتُ فَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٩﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلَلٍ مِّنَ الْغَمَامِ وَالْمَلَائِكَةُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٣٠﴾

و خدا را در روزهای چندی یاد کنید، پس هر کس در دو روز تعجیل کند گناهی بر او نیست، و کسی که تأخیر کند گناهی برایش نیست اگر پرهیز نماید، و از خدا بترسید و بدانید که شما به سوی او محشور می‌شوید ﴿۲۳﴾ و بعضی از مردم چنان است که گفتار او در زندگی دنیا تو را به عجب آورد و تو را خوش آید و بر آنچه در دل دارد خدا را شاهی گیرد و حال آنکه او سخت‌ترین دشمن است ﴿۲۴﴾ و چون از نزد تو برود (و یا به ریاست برسد) برای افساد در زمین بکوشد و زراعت و نسل را از بین ببرد و خدا فساد را دوست نمی‌دارد ﴿۲۵﴾ و چون به او گفته شود از خدا بترس او را عزت و تکبر برانگیزاند، پس دوزخ او را کافی و بد آرامگاهی است ﴿۲۶﴾ و بعضی از مردم چنان است که جان خود را برای جستن خوشنودی خدا می‌فروشد و خدا به این بندگان مهربان است ﴿۲۷﴾ ای مؤمنین تماماً درمسالمت وارد شوید و پیروی گامهای شیطان مکنید زیرا او برای شما دشمنی است آشکار ﴿۲۸﴾ پس اگر لغزش کنید پس از آنکه آیات روشن برای شما آمد پس بدانید که خدا عزیز و حکیم است ﴿۲۹﴾ آیا انتظار می‌ماند (و اسلام نمی‌آورند) مگر اینکه خدا بر ملائکه در سایه‌های ابر بیاید و کار بگذرد، و بسوی خداست برگشت امور ﴿۳۰﴾

سَلْ بَنِي إِسْرَءِيلَ كَمَا ءَاتَيْنَاهُمْ مِّنْ ءَايَةٍ بَيِّنَةٍ وَمَنْ يُبَدِّلْ نِعْمَةَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢١١﴾ زِينِ لِلَّذِينَ كَفَرُوا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَيَسْخَرُونَ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ اتَّقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ ۗ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢١٢﴾ كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اخْتَلَفُوا فِيهِ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ ۚ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا لِمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ ۗ وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٢١٣﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَسَّتْهُمُ الْبَأْسَاءُ وَالضَّرَّاءُ وَزُلْزِلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصُرُ اللَّهَ ۚ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ ﴿٢١٤﴾ يَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ قُلْ مَا أَنْفَقْتُ مِنْ خَيْرٍ فَلِلَّوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ وَالْيَتَامَى وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ ۗ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٢١٥﴾

از بنی اسرائیل پرس که چقدر از آیات برای ایشان آمد و هر کس نعمت خدا را پس از آنکه برای او آمده تبدیل دهد محققا خدا شدیدالعقاب است ﴿۲۱۱﴾ زندگی دنیا برای کفار زینت داده شده و مؤمنین را مسخره می کنند، و آنانکه پرهیزکارند در روز قیامت از ایشان برترند و خدا هر کس را بخواهد بدون حساب روزی می دهد ﴿۲۱۲﴾ مردم یک امت بودند، پس خدا پیمبران را برای انذار و تبشیر (ترسانیدن و بشارت دادن) فرستاد، و با ایشان کتابی به حق نازل نمود تا اینکه آن کتاب بین مردم در آنچه اختلاف دارند حکم نماید. و اختلاف در آن کتاب نکردند مگر آنانکه کتاب به ایشان داده شده بود، پس از آنکه دلیلهای روشن بر ایشان آمد، برای ستم بین خودشان، پس خدا به اذن خویش مؤمنین را به طرف حقی که در آن اختلاف داشتند، هدایت کرد، و خدا هر کس را بخواهد به راه راست هدایت می کند ﴿۲۱۳﴾ آیا گمان دارید که به بهشت می روید و هنوز مانند پیشینیانی که قبل از شما رفته اند گرفتار نشده اید، سختی ها و ضررها به ایشان رسید تا حدی که پیغمبر و مؤمنین با او می گفتند یاری خدا کی و کجا است، آگاه باش یاری خدا نزدیکست ﴿۲۱۴﴾ از تو سؤال می کنند که چه انفاق بکنند، بگو آنچه از خیر انفاق کنید پس برای والدین و نزدیکان و یتیمان و مساکین و غرباء در راه مانده تعلق دارد، و هر کار خیری بکنید، باید بدانید که خدا به آن داناست ﴿۲۱۵﴾

كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهُ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ
تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا
شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٢٦﴾
يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ قُلْ قِتَالٌ
فِيهِ كَبِيرٌ وَصَدٌّ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَكُفْرٌ بِهِ وَالْمَسْجِدِ
الْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِ مِنْهُ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ وَالْفِتْنَةُ
أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا يَزَالُونَ يُقْتِلُونَكُم حَتَّى
يَرُدُّوكُم عَن دِينِكُمْ إِنِ اسْتَطَعُوا وَمَن يَرْتَدِدْ
مِّنْكُمْ عَن دِينِهِ فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَئِكَ
حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ
أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٢٧﴾ إِنَّ الَّذِينَ
آمَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
أُولَئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَتَ اللَّهِ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٢٨﴾
يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخُمْرِ وَالْمَيْسِرِ قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ
كَبِيرٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ وَإِثْمُهُمَا أَكْبَرُ مِن نَّفْعِهِمَا
وَيَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ قُلِ الْعَفْوَ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ
لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٢٩﴾

مقرر شد بر شما جهاد و حال آنکه برای شما جهاد
ناخوش آمد است، و شاید چیزی را ناخوش دارید که برای
شما خوب باشد، و شاید چیزی را دوست داشته باشید که
برای شما بد باشد، و خدا می‌داند و شما نمی‌دانید ﴿۲۱۶﴾
از قتال در ماه حرام از تو سؤال می‌کنند، بگو قتال در آن
کار بزرگ است. ولی صد از راه خدا و کفر به او و
مسجد الحرام و بیرون کردن اهلس از آن، بزرگتر است نزد
خدا، و فتنه بزرگتر از کشتن است، و ایشان همواره با شما
کارزار می‌کنند تا شما را از دینتان برگردانند اگر بتوانند، و
هر کس از شما از دینش برگردد سپس در حال کفر بمیرد،
پس این کسان اعمالشان در دنیاو آخرت ناچیز است و این
کسان اهل آتشند که در آن جاوید بمانند ﴿۲۱۷﴾ محققا
آنانکه ایمان بیاورند و آنانکه هجرت کنند و جهاد نمایند
در راه خدا، آنان امیدوارند به رحمت خدا، و خدا نسبت
به ایشان آمرزنده و رحیم است ﴿۲۱۸﴾ از تو می‌پرسند از
شراب و قمار، بگو در این دو گناهی بزرگ و منافی برای
مردم است، و گناهشان بزرگتر از سودشان و از تو
می‌پرسند که چه چیز انفاق کنند؟ بگو زیادی را، خدا
چنین بیان می‌کند برای شما آیات را تا شاید فکر
کنید ﴿۲۱۹﴾

فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الَّتِي مَنَىٰ قُلْ
إِصْلَاحٌ لَّهُمْ خَيْرٌ وَإِنْ تُخَالِطُوهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ وَاللَّهُ
يَعْلَمُ الْمُفْسِدَ مِنَ الْمُصْلِحِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَعْتَبْتَكُمْ
إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٠﴾ وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَةَ
حَتَّىٰ يُؤْمِنَ وَلَأَمَةٌ مُّؤْمِنَةٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكَةٍ وَلَوْ
أَعْجَبَتْكُمْ وَلَا تُنْكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّىٰ يُؤْمِنُوا
وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكٍ وَلَوْ أَعْجَبَكُمْ
أُولَٰئِكَ يَدْعُونَ إِلَى التَّارِ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى الْحَقِّ
وَالْمَغْفِرَةِ بَإِذْنِهِ وَيُبَيِّنُ ءَايَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ
يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٢١﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ
أَذَىٰ فَاَعِزُّوهُ النِّسَاءُ فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرُبُوهُنَّ
حَتَّىٰ يَطْهُرْنَ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ
اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ ﴿٢٢٢﴾
نِسَاؤُكُمْ حَرْثٌ لَّكُمْ فَأَتُوا حَرْثَكُمْ أَنَّىٰ شِئْتُمْ
وَقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ
مُّلْقُوهُ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٢٣﴾ وَلَا تَجْعَلُوا اللَّهَ عُرْضَةً
لِّإِيمَانِكُمْ أَنْ تَبَرُّوا وَتَتَّقُوا وَتُصْلِحُوا بَيْنَ النَّاسِ
وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٤﴾

در دنیا و آخرت، و از یتیمان سؤال می کنند؟ بگو برای
ایشان اصلاح خوب است، و اگر با ایشان مخالطه کنید،
پس برادران شمايند و خدای تعالی مفسد را از مصلح
می داند، و اگر خدا خواسته بود شما را به رنج افکنده بود،
زیرا خدا عزیز و حکیم است ﴿۲۲۰﴾ زنان مشرکه را
نکاح نکنید. تا ایمان آورند، و هر آینه کنیز با ایمان از زن
مشرکه بهتر است و اگرچه خوش آید شما را (یعنی
و اگرچه خوشگل باشد)، و مردان مشرک را زن مدهید تا
ایمان آورند و هر آینه بنده مؤمن از مرد مشرک بهتر است
و اگرچه شما را به عجب آورد (یعنی سیمای او زیبا باشد،
و مقصود از بنده و کنیز اسیران جنگی از کفار هستند) اینان
بسوی آتش می خوانند، و خدا به اذن خویش به سوی
بهشت و آمرزش می خواند، و آیات خود را برای مردم بیان
می کند تا ایشان متذکر شوند ﴿۲۲۱﴾ و از تو از حیض
سؤال می کنند، بگو آن آزاری است، پس در وقت حیض
از زنان کناره گیری کنید و به ایشان نزدیکی نکنید تا پاک
شوند، که چون تطهیر کردند نزدیک ایشان بیایید از آنجا
که خدا امرتان کرده زیرا خدا دوست می دارد
توبه کنندگان و دوست می دارد تطهیر کنندگان را ﴿۲۲۲﴾
زنان شما کشتزار شمايند پس کشتزار خود را بیایید هر
وقت که خواسته باشید، و به نفع خود پیش فرستید (اعمال
صالحه اندوخته و ذخیره نمائید) و از خدا بترسید و بدانید
که او را ملاقات خواهید کرد، و مژده بده مؤمنین را
﴿۲۲۳﴾ و برای نیکی نکردن و تقوا نداشتن و بین مردم
اصلاح نکردن خدا را در معرض قسمهای خود قرار ندهید
(به خدا قسم نخورید) و خدا شنوا و داناست ﴿۲۲۴﴾

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا كَسَبَتْ قُلُوبُكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٢٥﴾ لِلَّذِينَ يُؤُولُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ تَرَبُّصُ أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ فَإِنْ فَاءُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٢٦﴾ وَإِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٧﴾ وَالْمُطَلَّقَاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَنْ يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ اللَّهُ فِي أَرْحَامِهِنَّ إِنْ كُنَّ يُؤْمِنَنَّ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَبُعُولَتُهُنَّ أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِي ذَلِكَ إِنْ أَرَادُوا إِصْلَاحًا وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٨﴾ الطَّلَاقُ مَرَّتَانٍ فَإِمْسَاكَ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٌ بِإِحْسَنٍ وَلَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَأْخُذُوا مِمَّا آتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا إِلَّا أَنْ يَخَافَا أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا افْتَدَتْ بِهِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٢٩﴾ فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهُ مِنْ بَعْدِ حَتَّى تَنْكِحَ زَوْجًا غَيْرَهُ فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يَتَرَاجَعَا إِنْ ظَنَّا أَنْ يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٢٣٠﴾

خدا شما را به واسطه لغو در قسمهایتان مؤاخذه نمی کند ولیکن شما را به آنچه دلهایتان کسب کرده مؤاخذه می کند، و خدا آمرزنده و بردبار است ﴿۲۲۵﴾ برای آنانکه از زنانشان ایلاء می کنند، انتظار بردن چهار ماه است، پس اگر برگردد خدا آمرزنده و رحیم است ﴿۲۲۶﴾ و اگر قصد طلاق کنند پس محققا خدا شنوا و داناست ﴿۲۲۷﴾ و طلاق داده شدگان سه طهر انتظار می برند و خودداری کنند و برای ایشان حلال نیست که کتمان کنند آنچه را خدا در رحم ایشان آفریده اگر به خدا و روز بازپسین ایمان داشته باشند، و شوهرانشان به بازآوردنشان در این مدت سزاوارترند اگر اراده اصلاح نمایند، و به نفع ایشان است مانند آنچه بر ضرر ایشان است به خوبی و برای مردان بر ایشان یک درجه برتری است و خدا عزیز و حکیم است ﴿۲۲۸﴾ طلاق دو بار است، پس از آن یا به خوبی و خوشی نگاه داشتن و یا به خوبی رهاکردن، و برای شما حلال نیست که از آنچه به ایشان داده اید بگیرید، مگر آنکه بترسند که حدود خدا را بر پای ندارند پس اگر بترسید که حدود خدا را بر پای ندارند، باکی نیست بر ایشان در آنچه زن فدا دهد، این است حدود خدا، از آن تجاوز نکنید و هر کس از حدود خدا تجاوز کند پس خود ایشان ستمگرند ﴿۲۲۹﴾ پس اگر آن زن را طلاق دهد، پس از طلاق دیگر آن زن برای او حلال نیست، تا اینکه آن زن با مرد دیگری ازدواج کند، پس اگر زوج ثانی آن زن را طلاق دهد، بر آن دو (زوج اول و زن) باکی نیست که به یکدیگر مراجعه کنند اگر گمان داشته باشند که حدود خدا را بر پا می دارند، و این است حدود خدا که بیان می کند برای قومی که بدانند ﴿۲۳۰﴾

وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ
بِمَعْرُوفٍ أَوْ سَرِّحُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَلَا تُمْسِكُوهُنَّ
ضُرَارًا لِّتَعْتَدُوا وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ
وَلَا تَتَّخِذُوا آيَاتِ اللَّهِ هُزُوعًا وَادْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ
عَلَيْكُمْ وَمَا أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةِ
يُعِظُكُمْ بِهِ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ
شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٣١﴾ وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ
فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَنْ يَنْكِحْنَ أَزْوَاجَهُنَّ إِذَا تَرَضَوْا
بَيْنَهُمْ بِالْمَعْرُوفِ ۚ ذَلِكَ يُوعِظُ بِهِ مَنْ كَانَ مِنْكُمْ
يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۚ ذَلِكَمْ أَزْكَى لَكُمْ وَأَظْهَرٌ
وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٢﴾ وَالْوَالِدَاتُ
يُرْضِعْنَ أَوْلَدَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُتِمَّ
الرِّضَاعَةَ ۚ وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ
بِالْمَعْرُوفِ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا لَا تُضَارَّ
وَالِدَةٌ بَوْلِدَهَا وَلَا مَوْلُودٌ لَهُ بِوَلَدِهِ ۚ وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ
ذَلِكَ ۚ فَإِنْ أَرَادَا فِصَالًا عَنْ تَرَاضٍ مِّنْهُمَا وَتَشَاوُرٍ
فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا ۚ وَإِنْ أَرَدْتُمْ أَنْ تَسْتََرْضِعُوا
أَوْلَادَكُمْ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُمْ مَا
ءَاتَيْتُمْ بِالْمَعْرُوفِ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِمَا
تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٣﴾

و چون زنان را طلاق دادید پس به آخر مدتشان رسیدند یا
ایشان را به خوبی و خوشی نگه دارید و یا سر دهیدشان به
خوبی و خوشی، و برای ضرر زدن ایشان را نگه ندارید تا
اینکه تعدی کنید، و هر کس این کار کند محققا به خود
ستم کرده. و آیات خدا را به استهزاء مگیرید، و از نعمت
خدا بر شما و آنچه بر شما نازل نموده از کتاب و حکمت
یاد کنید، خدا شما را به آن پند می دهد و بترسید از خدا
و بدانید که خدا به هر چیزی داناست ﴿۲۳۱﴾ و چون زنان
را طلاق دادید، پس از آن به آخر مدت خود رسیدند،
منعشان از نکاح شوهرانشان وقتی که به رضای یکدیگر
باشند به خوبی، به این پند داده می شود آنکه از شما بروز
بازپسین ایمان دارد، این برای شما پاکیزه تر و پاکتر است،
و خدا می داند و شما نمی دانید ﴿۲۳۲﴾ و مادران فرزندان
خود را دو سال کامل شیر می دهند، این حکم برای کسی
است که بخواهد شیردادن را تمام و کامل گرداند، و
روزی زنان شیرده و جامه ایشان به خوبی و به طور متعارف
بر پدر است، بر هیچکس تکلیفی بیش از توانائی او
نمی شود، نه هیچ مادری به خاطر فرزندش زیان ببیند و نه
هیچ پدری به خاطر فرزندش، و مانند آن بر وارث است،
پس اگر والدین بازگرفتن از شیر را خواستند از روی
خوشنودی طرفین و مشورت ایشان باکی نیست، و اگر
خواستید دایه شیردهی برای فرزندانان بجوئید بر شما باکی
نیست زمانیکه آنچه به خوبی داده اید تسلیم کنید، و بترسید
از خدا، و بدانید که خدا به آنچه می کنید بیناست ﴿۲۳۳﴾

وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا يَتَرَبَّصْنَ
 بِأَنْفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ
 فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ
 بِالْمَعْرُوفِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٣٤﴾ وَلَا جُنَاحَ
 عَلَيْكُمْ فِي مَا عَرَضْتُمْ بِهِ مِنْ خِطْبَةِ النِّسَاءِ أَوْ
 أَكْنَنْتُمْ فِي أَنْفُسِكُمْ عِلْمَ اللَّهِ أَنْكُمْ
 سَتَذَكَّرُوهُنَّ وَلَكِنْ لَا تُوَاعِدُوهُنَّ سِرًّا إِلَّا أَنْ
 تَقُولُوا قَوْلًا مَعْرُوفًا وَلَا تَعْزِمُوا عُقْدَةَ النِّكَاحِ حَتَّى
 يَبْلُغَ الْكِتَابُ أَجَلَهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي
 أَنْفُسِكُمْ فَاحْذَرُوهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ
 ﴿٢٣٥﴾ لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَقْتُمْ النِّسَاءَ مَا لَمْ
 تَمْسُوهُنَّ أَوْ تَفْرِضُوا لَهُنَّ فَرِيضَةً وَمَتَّعُوهُنَّ عَلَى
 الْمَوْسِعِ قَدَرَهُ وَعَلَى الْمُقْتِرِ قَدَرَهُ مَتْنَعًا بِالْمَعْرُوفِ
 حَقًّا عَلَى الْمُحْسِنِينَ ﴿٢٣٦﴾ وَإِنْ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ
 أَنْ تَمْسُوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيضَةً فَنِصْفُ مَا
 فَرَضْتُمْ إِلَّا أَنْ يَعْفُونَ أَوْ يَعْفُوا الَّذِي بِيَدِهِ عُقْدَةُ
 النِّكَاحِ وَأَنْ تَعْفُوا أَقْرَبُ لِلتَّقْوَى وَلَا تَنْسُوا الْفَضْلَ
 بَيْنَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٧﴾

و آنانکه از شما وفات می کنند و همسرانی می گذارند، آن
 همسران باید انتظار برند و به قدر چهار ماه و ده روز
 خودداری کنند، پس چون این مدت را به پایان رسانیدند،
 در آنچه در حق خودشان به خوبی و متعارف انجام دهند بر
 شما باکی نیست، و خدا به آنچه بکنید آگاه است ﴿۲۳۴﴾
 و بر شما باکی نیست در تعریض شما از خواستگاری زنان
 و یا در دل خود پنهان نمودنتان، خدا دانسته که شما به یاد
 زنان خواهید بود، لیکن وعده سری مگذارید مگر اینکه
 گفتار خوبی بگوئید، و عقدنکاح را قصد مکنید تا عده
 لازمه به پایان رسد و بدانید که خدا آنچه رادر دلهای
 شماست می داند از او حذر کنید، و بدانید که خدا آمرزنده
 و بردبار است ﴿۲۳۵﴾ بر شما باکی نیست اگر زنان را
 طلاق دهید مادامیکه ایشان را مس نکرده باشید (یعنی
 جماع نکرده اید) و مهری مقرر نکرده باشید، و بهره ای
 بدهیدشان، بر توانگر است به اندازه خود، و بر تنگدست
 فقیر است به اندازه خود، بهره ای به خوبی، که سزاوار است
 بر نیکوکاران ﴿۲۳۶﴾ و اگر زنان را طلاق دهید پیش از
 آنکه مس کنید (قبل از دخول) در حالیکه بر ایشان مهری
 مقرر کرده اید، پس باید نصف آنچه معین کرده اید
 پردازید، مگر آنکه آن زن ببخشد، و یا آن کسی که عقد
 نکاح به دستش می باشد ببخشد، و گذشت شما به
 پرهیزکاری نزدیکتر است، و برتری و احسان بین خودتان
 را فراموش نکنید، زیرا خدا به آنچه می کنید
 بیناست ﴿۲۳۷﴾

حَفِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَى وَقُومُوا لِلَّهِ قَنِتِينَ ﴿٢٣٨﴾ فَإِنْ خِفْتُمْ فَرِجَالًا أَوْ رُكْبَانًا فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَمَا عَلَّمَكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٩﴾ وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا وَصِيَّةً لِأَزْوَاجِهِمْ مَّتَعًا إِلَى الْحَوْلِ غَيْرَ إِخْرَاجٍ فَإِنْ خَرَجْنَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ مِنْ مَّعْرُوفٍ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٤٠﴾ وَلِلْمُطَلَّقَاتِ مَتَاعٌ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿٢٤١﴾ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٤٢﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٢٤٣﴾ وَقَتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٤﴾ مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضْعِفُهُ لَهُ وَأُضْعَافًا كَثِيرَةً وَاللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْصُطُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٤٥﴾

بر نمازها و نماز وسط تر محافظت کنید و برای خدا در حال فروتنی قیام کنید ﴿۲۳۸﴾ پس اگر بترسید (حال جنگ) در حالیکه پیاده و یا سوارید نماز را بجا آرید، پس چون ایمن شوید یاد خدا کنید و نماز را بخوانید چنانکه به شما آموخته آنچه را نمی دانستید ﴿۲۳۹﴾ و آنانکه از شما می میرند و همسرانی می گذارند، برای همسرانشان، متاعی را تا یک سال وصیت نمایند، در صورتیکه زنان از منزل خارج نشوند، پس اگر خارج شدند بر شما باکی نیست آنچه در حق خود به طور معروف انجام دهند و خدا عزیز و حکیم است ﴿۲۴۰﴾ و برای زنان طلاق داده شده به طور معروف بهره ای است که سزاوار و ثابت است برای پرهیزکاران ﴿۲۴۱﴾ خدا آیات خود را چنین بیان می کند برای شما شاید تعقل کنید ﴿۲۴۲﴾ آیا به سوی آنانکه از خانه های خود خارج شدند، نظر نکردی، در حالیکه هزاران نفر بودند برای فرار از مرگ، پس خدا فرمود بمیرید، سپس ایشان را زنده کرد، زیرا خدا محققا صاحب فضل و تفضل است، ولیکن بیشتر مردم شکرگزاری نمی کنند ﴿۲۴۳﴾ و در راه خدا قتال کنید و بدانید که خدا شنوا و داناست ﴿۲۴۴﴾ کیست آنکه به خدا قرض نیکو دهد، پس خدا برای او زیاد گرداند به اضعاف بسیاری، و خدا می گیرد و می دهد، و بسوی او باز گردانیده می شوید ﴿۲۴۵﴾

أَلَمْ تَرَ إِلَى الْمَلَأِ مِنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَى إِذْ
 قَالُوا لِنَبِيِّ لَهُمْ آتِئْتَنَا مَلَكًا نَقْتُلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
 قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَّا
 تُقَاتِلُوا قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ
 أُخْرِجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَأَبْنَاءِنَا فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ
 الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ
 ﴿٢٤٦﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ
 مَلَكًا قَالُوا أَلَنِي يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ
 بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِّنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ
 اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ
 وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٧﴾
 وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ
 التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا تَرَكَ
 آلُ مُوسَى وَآلُ هَارُونَ تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ إِنَّ فِي
 ذَلِكَ لَآيَةً لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٢٤٨﴾

آیا توجه نکردی به گروهی از بنی اسرائیل پس از موسی،
 زمانی که به پیمبرشان گفتند پادشاهی برای ما برانگیز که
 در راه خدا قتال کنیم، گفت آیا ممکن است که اگر بر
 شما قتال مقرر شود قتال نکنید، گفتند برای چه ما قتال در
 راه خدا نکنیم در حالیکه ما را از فرزند و خانمان بیرون
 کردند، پس چون قتال بر ایشان مقرر شد اعراض کردند
 جز کمی از ایشان، و خدا به حال ستمگران داناست
 ﴿۲۴۶﴾ و پیمبرشان به آنان گفت که خدا برای شما
 طالوت را برای پادشاهی برانگیخت، گفتند چگونه او بر ما
 پادشاه باشد و حال آنکه ما به شاهی سزاوارتریم از او و به
 او وسعتی از جهت مال داده نشده، پیمبرشان گفت خدا او
 را بر شما برگزید، و او را زیادتى در علم و جسم داده، و
 خدا ملکش را به هر کس بخواهد می‌دهد، و خدا
 گشایش دهنده داناست ﴿۲۴۷﴾ و پیمبرشان به آنان گفت:
 به تحقیق نشانه پادشاهی او این است که تابوتی که در آن
 است سکینه و آرامشی از پروردگارتان و بقیه‌ای از آنچه
 خانواده موسی و خانواده هارون گذاشتند، نزد شما بیاید،
 که آن را فرشتگان حمل می‌نمایند، به تحقیق در آن نشانه
 و معجزه است برای شما اگر ایمان داشته باشید ﴿۲۴۸﴾

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا مَنْ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ فَشَرِبُوا مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُّلاقُوا اللَّهَ كَم مِّن فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٢٤٩﴾ وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبَّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٥٠﴾ فَهَزَمُوهُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ وَءَاتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ مِمَّا يَشَاءُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لَّفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٢٥١﴾ تِلْكَ ءَايَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٥٢﴾

پس چون طالوت لشکریان را انتخاب کرد و از شهر بیرون برد، گفت: محققا بدانید که خدا شما را به نهري امتحان می کند، پس هر کس از آن بياشامد، از من و پیرو من نیست، و هر کس آن را نچشد براستی او از من است، مگر آنکه مشتی از آن آب بدست خود بردارد. پس آشامیدند از آن نهر مگر اندکی از ایشان، پس چون او و آنانکه به او ایمان داشتند از آن نهر گذشتند گفتند امروز ما را در مقابل جالوت و لشکریانش طاقتی نیست، ولی کسانی که به ملاقات رحمت خدا معتقد بودند گفتند چه بسا گروه کمی که به اذن خدا بر گروه بسیاری پیروزی یافته، و خدا با صبرکنندگان است ﴿۲۴۹﴾ و چون طالوت و مؤمنین با جالوت و لشکریانش، روبرو شدند، گفتند پروردگارا صبر و شکیبائی بر ما بریز و قدمهای ما را ثابت بدار، و ما را بر گروه کافران یاری نما ﴿۲۵۰﴾ پس به اراده خدا ایشان را متفرق ساختند و داود جالوت را کشت، و خدا او را پادشاهی و حکمت بداد، و از آنچه می خواست به او آموخت، و اگر خدا شر و ستم بعضی از مردم را توسط بعضی دیگر دفع نمی فرمود هر آینه زمین فاسد شدی، ولیکن خدا بر جهانیان صاحب تفضل است ﴿۲۵۱﴾ این آیات خداست که آن را بر تو برآستی می خوانیم، و به تحقیق و مسلم تو از فرستادگانی ﴿۲۵۲﴾

۱۰۰ تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ مِّنْهُمْ مَّنْ
 كَلَّمَ اللَّهُ ۖ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ ۚ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ
 مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ ۖ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ
 مَا أَفْتَتَلْنَا الَّذِينَ مِّنْ بَعْدِهِمْ مِّنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ
 الْبَيِّنَاتُ وَلَكِنِ اخْتَلَفُوا فَمِنْهُمْ مَّنْ ءَامَنَ وَمِنْهُمْ
 مَّنْ كَفَرَ ۚ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَفْتَتَلُوا وَلَكِنَّا اللَّهُ
 يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿٢٥٣﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفِقُوا مِمَّا
 رَزَقْنَاكُمْ مِّنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا
 خُلَّةٌ وَلَا شَفِيعَةٌ ۗ وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٥٤﴾ اللَّهُ
 لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ
 لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۚ مَنْ ذَا الَّذِي
 يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ ۚ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا
 خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ
 وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ ۖ وَلَا يَئُودُهُ
 حِفْظُهُمَا ۚ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿٢٥٥﴾ لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ
 قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ ۚ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ
 وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا
 انْفِصَامَ لَهَا ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥٦﴾

این رسولان را برتری دادیم بعضی از ایشان را بر بعضی، از
 جمله ایشان است آن که خدا با او سخن گفت، و بعضی از
 ایشان را به درجاتی بالا برد، و به عیسی بن مریم معجزات
 دادیم، و او را به روح القدس تأیید نمودیم، و اگر خدا
 می‌خواست آنانکه پس از ایشان بودند، کارزار نمی‌کردند
 پس از آنکه دلیلهای روشن بر ایشان آمد، و لیکن اختلاف
 نمودند که بعضی از ایشان ایمان آورده، و بعضی از ایشان
 کافر شدند، و اگر خدا می‌خواست کارزار نمی‌کردند،
 ولیکن خدا آنچه را اراده کند به جا آورد ﴿۲۵۳﴾ ای
 مؤمنین از آنچه شما را روزی کرده‌ایم انفاق کنید پیش از
 آنکه بیاید روزی که در آن، نه داد و ستد، و نه دوستی و نه
 شفاعتی است، و کافران خود ستمگرند ﴿۲۵۴﴾ خدای
 کامل‌الذات والصفاتی که معبود و ملجأی نیست جز او که
 زنده و برپادارنده غیر است، او را چرت و خواب
 نمی‌گیرد، ملک اوست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین
 است، کیست که شفاعت کند بدون اراده او، او می‌داند
 آنچه در جلو ایشان و پشت ایشان است، و به چیزی از
 دانش او احاطه ندارند، چز آنچه او بخواهد، کرسی او فرا
 گرفته آسمانها و زمین را و نگهداری آنها او را خسته
 نمی‌کند و اوست والا و بزرگ ﴿۲۵۵﴾ در دین اکراه و
 اجباری نیست، به تحقیق راه رشد از ضلالت روشن و
 متمایز شده، پس هر کس به طاغوت کافر و به خدا ایمان
 آورده، پس حقیقتاً چنگ به رشته محکمی زده که برای
 آن رشته جداشدن و گسستنی نیست، و خدا شنوای
 داناست ﴿۲۵۶﴾

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أُولَئِكَمُ الظُّلُمَاتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥٧﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ حَاجَّ إِبْرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ أَنْ عَاتَلَهُ اللَّهُ الْمُلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا أُحْيِي وَأُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالسَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥٨﴾ أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَى قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّى يُحْيِي هَذِهِ اللَّهُ بَعَدَ مَوْتِهَا فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالَ بَلْ لَبِثْتَ مِائَةَ عَامٍ فَانْظُرْ إِلَى طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ وَانْظُرْ إِلَى حِمَارِكَ وَلِنَجْعَلَكَ آيَةً لِّلنَّاسِ وَانْظُرْ إِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنشِزُهَا ثُمَّ نَكْسُوهَا لَحْمًا فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٥٩﴾

خدا سرپرست کسانی است که ایمان آورند، ایشان را از تاریکی‌ها بیرون می‌برد بسوی نور، و آنانکه کافر شدند سرپرستان طاغوت است که ایشان را از نور خارج می‌کند بسوی ظلمات، ایشانند اهل آتش و ایشان در آن جاوید بمانند ﴿۲۵۷﴾ آیا ندیدی و نظر نکردی به آنکه دربارهٔ پروردگار ابراهیم با او محاجه می‌کرد، برای اینکه خدا ملکش داده بود، وقتی که ابراهیم به او گفت پروردگار من آن است که زنده می‌کند، و می‌میراند. او گفت من زنده می‌کنم و می‌میرانم، ابراهیم گفت محققا خدا خورشید را از مشرق می‌آورد، تو آن را از مغرب بیاور، پس مبهوت شد آنکه کافر بود، و خدا قوم ستمگران را هدایت نمی‌کند ﴿۲۵۸﴾ و یا مانند آنکه گذشت بر قریه‌ای در حالیکه آن قریه خرابه دیوارهایش بر سقفهای آن ریخته بود، گفت: خدا چگونه این قریه را پس از خرابی آن و پس از موت اهلس زنده می‌کند؟ پس خدا صد سال او را میرانید، سپس او را زنده نمود، و فرمود: چند مدت مانده‌ای؟ گفت یک روز و یا مقداری از روز مانده‌ام. خدا فرمود: بلکه صد سال درنگ نموده‌ای، پس به خوردنی و آشامیدنی خود نظر کن که تغییر نکرده، و به دراز گوشت نظر کن، و باید تو را آیتی برای مردم قرار دهیم، و نظر کن به این استخوانها که چگونه آنها را برمی‌خیزانیم، سپس آنها را به گوشت می‌پوشانیم، پس چون روشن شد برایش، گفت: می‌دانم که خدا بر هر چیزی تواناست ﴿۲۵۹﴾

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ ارْنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَىٰ قَالَ أَوْ لَمْ تُؤْمِنْ قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِن لِّيَظْمِنَ قَلْبِي ۖ قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِّنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ أَجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ أَدْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا ۚ وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦٠﴾ مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَتَتْ سَنَابِلَ فِي كُلِّ سُبُلَةٍ مِّائَةٌ حَبَّةٌ ۗ وَاللَّهُ يُضْعِفُ لِمَن يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦١﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَا يُتْبِعُونَ مَا أَنْفَقُوا مَنًّا وَلَا أَذَىٰ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٦٢﴾ قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّنْ صَدَقَةٍ يَتْبَعُهَا أَذَىٰ ۗ وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَلِيمٌ ﴿٢٦٣﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَبْطُلُوا صَدَقَتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَىٰ كَالَّذِي يُنْفِقُ مَالَهُ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابَهُ وَابِلٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا ۖ لَا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٢٦٤﴾

و چون ابراهیم گفت پروردگارا بنما مرا چگونه مردگان را زنده می کنی؟ خدا فرمود: آیا باور نداری؟ گفت آری باور دارم ولیکن برای آنکه دلم بیارامد، خدا فرموده پس چهار عدد پرنده را بگیر و میل آنها را بخودت کن، (و یا به طرف خود آور پاره پاره کن)، سپس از آنها بر هر کوهی جزئی قرار ده، سپس بخوانشان با شتاب نزد تو می آیند، و بدان که خدایتعالی عزیز و حکیم است ﴿۲۶۰﴾ مثل آنانکه اموال خود را در راه خدا انفاق می کنند، چون مثل دانه ایست که هفت خوشه برویاند که در هر خوشه صد دانه باشد و خدا بیفزاید برای آنکه بخواهد و خدا وسعت دهنده داناست ﴿۲۶۱﴾ آنانکه اموال خود را در راه خدا انفاق می کنند سپس از پی انفاق خود منت و آزاری نمی آورند برای ایشان نزد پروردگارشان اجر ایشان است، و خوف و اندوهی برای ایشان نیست ﴿۲۶۲﴾ گفتار خوب و گذشت بهتر از صدقه ایست که در پی آن آزاری باشد و خدا بی نیاز بردبار است ﴿۲۶۳﴾ ای مؤمنین صدقات خود را به منت و آزار باطل نکنید مانند آنکه مال خود را برای دیدن مردم انفاق می کند و ایمان به خدا و روز بازپسین ندارد، پس مثل او چون داستان سنگ صافی است که بر او خاکی باشد که باران درشت تندی به او برسد و آن را خشک و بی حاصل رها کند، اینان بر چیزی از کسب خود توانا نیستند و خدا قوم کافرین را هدایت نمی کند ﴿۲۶۴﴾

وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَتَثْبِيتًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ فَآتَتْ أُكُلَهَا ضِعْفَيْنِ فَإِن لَّمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطُلَّ^ط وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٦٥﴾ أَيَوَّدُ أَحَدُكُمْ أَنَّ تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِّنْ نَّحِيلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَّةٌ ضُعَفَاءُ فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ^ط كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٦٦﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفِقُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا لَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَلَا تَيَمَّمُوا الْخَبِيثَ مِنْهُ تُنْفِقُونَ وَلَسْتُمْ بِآخِذِيهِ إِلَّا أَنْ تُغْمِضُوا فِيهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٢٦٧﴾ الشَّيْطَانُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُم بِالْفَحْشَاءِ^ط وَاللَّهُ يَعِدُكُم مَّغْفِرَةً مِّنْهُ وَفَضْلًا^ط وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦٨﴾ يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٢٦٩﴾

و داستان آنانکه اموال خود را برای تحصیل رضای خدا و نشان دادن پایداری و استقامت خود می‌دهند، مانند بوستانی است بر مکان بلندی که به آن باران درشتی برسد که ثمر خود را دو چندان بیاورد، پس اگر باران درشتی به آن نرسد باران ریزی برسد، و خدا به هر چه انجام دهید بیناست ﴿۲۶۵﴾ آیا کسی از شما دوست دارد باغی از درخت خرما و انگور داشته باشد که از زیر درختان آن جویها روان باشد، که از همه قسم میوه بدهد و صاحب باغ را پیری فرا رسد، و او را فرزندانی ناتوان باشد، پس بر آن باغ گردبادی که در آن آتش باشد بوزد و آن را بسوزاند، خدا چنین بیان می‌کند برای شما آیات را تا شاید بیندیشید ﴿۲۶۶﴾ ای مؤمنین از طیبات آنچه کسب کردید و از آنچه برای شما از زمین رویانیده و خارج کرده‌ایم انفاق کنید، و ناپاک آن را برای انفاق در نظر نگیرید در حالیکه خودتان ناپاک را نمی‌گیرید و نمی‌پذیرید مگر آنکه درباره آن چشم پوشی (و صرف نظر) می‌کنید، و بدانید که خدا بی‌نیاز و ستوده است ﴿۲۶۷﴾ شیطان شما را به فقر وعده می‌دهد، و به فحشاء امر می‌کند و خدا شما را به آمرزش و فضل خود نوید می‌دهد و خدا وسعت‌دهنده داناست ﴿۲۶۸﴾ خدا به هر کس بخواهد حکمت عطا می‌کند، و هر که به او حکمت داده شود خوبی بسیاری نصیب او شده و پند نگیرند مگر صاحبان خرد ﴿۲۶۹﴾

وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِّنْ نَّفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِّنْ نَّذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ^ط وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِّنْ أَنْصَارٍ ﴿٢٧٠﴾ إِن تُبَدُّوا^ط الصَّدَقَاتِ فَنِعِمَّا هِيَ^ط وَإِنْ تُخْفُوهَا وَتُؤْتُوهَا الْفُقَرَاءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَيُكَفِّرُ عَنْكُم مِّنْ سَيِّئَاتِكُمْ^ط وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٧١﴾ لَّيْسَ عَلَيْكَ هُدَاهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَن يَشَاءُ^ط وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا نَفْسِكُمْ^ط وَمَا تُنْفِقُونَ إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ اللَّهِ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ يُّوفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٢﴾ لِلْفُقَرَاءِ الَّذِينَ أُحْصِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ ضَرْبًا فِي الْأَرْضِ يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ مِنَ التَّعَفُّفِ تَعْرِفُهُمْ بِسِيمَاهُمْ لَا يَسْأَلُونَ النَّاسَ إِلْحَافًا^ط وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٢٧٣﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٤﴾

و هر گونه انفاق کنید و هر چه نذر نمائید بدون گمان خدا آن را می‌داند، و برای ستمگران یاورانی نباشد ﴿۲۷۰﴾ اگر صدقات خود را آشکارا بدهید خوب است، و اگر پنهان آن را به فقراء برسانید برای شما بهتر است و بعضی از گناهان شما را جبران می‌کند و خدا به آنچه بکنید آگاه است ﴿۲۷۱﴾ هدایت ایشان بر عهده تو نیست، ولیکن خدا هر کسی را بخواهد هدایت می‌کند، و آنچه انفاق کنید از مال و یا غیرمال که خیر باشد به سود خودتان است و نباید انفاق کنید جز برای تحصیل رضای خدا، و آنچه از خیر انفاق کنید به خود شما عائد خواهد شد و بر شما ستمی نخواهد شد ﴿۲۷۲﴾ انفاق برای فقرائی است که در راه خدا محاصره و بازداشت شده‌اند و مسافرت در زمین نتوانند، و مردم نادان ایشان را از بی‌نیازان می‌شمارند، تو ایشان را بسیمایشان می‌شناسی، با اصرار از مردم درخواست نمی‌کنند، و هر خیری که انفاق کنید محققا خدا به آن داناست ﴿۲۷۳﴾ آنانکه اموال خود را به شب و روز، به پنهانی و آشکار انفاق می‌کنند برای ایشان مزدشان نزد پروردگارشان است و بر آنان نه خوفی باشد و نه محزون شوند ﴿۲۷۴﴾

الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ
الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ
قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبَا وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ
الرِّبَا فَمَنْ جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَانْتَهَى فَلَهُ
مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ وَمَنْ عَادَ فَأُولَئِكَ
أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٧٥﴾ يَمْحَقُ اللَّهُ
الرِّبَا وَيُزِيهِ الصَّدَقَاتِ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ
أَثِيمٍ ﴿٢٧٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَءَاتَوْا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ
رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ لِيَهُمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٧﴾ يَأْتِيهَا
الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَذَرُوا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا إِن
كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٧٨﴾ فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِنَ
اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِنْ تُبْتُمْ فَلَكُمْ رُءُوسُ أَمْوَالِكُمْ
لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٩﴾ وَإِنْ كَانَ ذُو عُسْرَةٍ
فَنَظَرَةٌ إِلَى مَيْسَرَةٍ وَأَنْ تَصَدَّقُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ
كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٨٠﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى
اللَّهِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا
يُظْلَمُونَ ﴿٢٨١﴾

رباخواران از جا برنخیزند جز مانند کسی که شیطان او را
دیوانه کند، این برای آن است که گفتند همانا بیع مانند
رباست و حال آنکه خدا بیع را حلال و ربا را حرام کرده،
پس آنکه موعظه پروردگارش به او رسید و خودداری
کرد، گذشته برای او، و امر او بسوی خداست. و آنانکه
برگردند بهمان رباخواری، پس ایشان اهل آتشند و در آن
ماندگارند ﴿۲۷۵﴾ خدا ربا را از بین می برد و صدقات را
نمو می دهد و خدا دوست نمی دارد کفران کن گنه کار را
﴿۲۷۶﴾ به حقیقت آنانکه ایمان آورده و عمل های شایسته
نموده و نماز را بر پا دارند و زکات بدهند بر ایشان مزدشان
نزد پروردگارش است و نه خوفی دارند و نه اندوهگین
شوند ﴿۲۷۷﴾ ای مؤمنین از خدا بترسید و اگر ایمان دارید
آنچه از ربا باقی مانده واگذارید ﴿۲۷۸﴾ پس اگر رها
نکردید اعلام کنید به جنگی از خدا و رسول (یعنی عمل
شما اعلام جنگ به خدا و رسول است)، و اگر توبه کردید
سرمایه های شما از خودتان، نه ظلم کرده اید و نه ظلمی
بشما شده است ﴿۲۷۹﴾ و اگر بدهکار در تنگدستی باشد
مهلت دهید تا گشایشی یابد و بخشش شما بهتر است برای
شما اگر بدانید ﴿۲۸۰﴾ و بترسید از روزی که در آن بسوی
خدا (و محکمه عدل او) برمی گردید، سپس هر کس به
تمامی آنچه کرده می رسد و جزا داده می شود و بر ایشان
ستمی نشود ﴿۲۸۱﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدِينٍ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَاكْتُبُوهُ وَلْيَكْتُب بَيْنَكُمْ كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ أَنْ يَكْتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ اللَّهُ فَلْيَكْتُبْ وَلْيُمْلِلِ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا يَبْخَسْ مِنْهُ شَيْئًا فَإِنْ كَانَ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ سَفِيهًا أَوْ ضَعِيفًا أَوْ لَا يَسْتَطِيعُ أَنْ يُمِلَّ هُوَ فَلْيُمْلِلْ وَلِيُّهُ بِالْعَدْلِ وَاسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ فَإِنْ لَمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ مِمَّن تَرْضَوْنَ مِنَ الشُّهَدَاءِ أَنْ تَضِلَّ إِحْدَاهُمَا فَتُذَكِّرَ إِحْدَاهُمَا الْأُخْرَىٰ وَلَا يَأْبَ الشُّهَدَاءُ إِذَا مَا دُعُوا وَلَا تَسْمَعُوا أَنْ تَكْتُبُوهُ صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا إِلَىٰ أَجَلِهِ ذَٰلِكُمْ أَفْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ وَأَقْوَمُ لِلشَّهَادَةِ وَأَدْنَىٰ أَلَّا تَرْتَابُوا إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً حَاضِرَةً تُدِيرُونَهَا بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَلَّا تَكْتُبُوهَا ۖ وَأَشْهِدُوا إِذَا تَبَايَعْتُمْ وَلَا يُضَارَّ كَاتِبٌ وَلَا شَهِيدٌ وَإِنْ تَفْعَلُوا فَإِنَّهُ فُسُوقٌ بِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۖ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ ۗ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٨٢﴾

ای مؤمنین اگر معامله دینی کردید بومی تا مدت معینی، آن را بنویسید، و باید نویسنده‌ای بین شما به عدالت بنویسد، و نویسنده خودداری نکند از آن گونه که خدا به وی آموخته، پس او بنویسد، و آنکه حق بر ذمه اوست املا کند (یعنی او بگوید و نویسنده طبق گفتار و اقرار او بنویسد) و از خدا بترسد، و چیزی از آن نکاهد. پس اگر آنکه حق بر ذمه اوست (وام‌گیرنده) سفیه و یا ناتوان (از نوشتن و إملاء) باشد ولی او عادلانه املا کند، و دو تن از مردانتان را گواه بگیرید، پس اگر دو مرد نباشد یک مرد و دو زن، از آن اشخاصی که می‌پسندید و گواهی ایشان را قبول دارید، که در صورت فراموشی یکی از دو گواه، دیگری به یادش آورد. و گواهان چون برای گواهی دعوت شدند، خودداری نکنند. و از نوشتن آن وام تا موعدهش چه کوچک و چه بزرگ، خسته نشوید، این نزد خدا به انصاف و عدالت نزدیکتر، و برای گواهی استوارتر، و از شک و شبهه دورتر است. مگر در تجارت نقدی که دایر بین شماست، که بر شما نوشتن آن باکی نیست. و چون خرید و فروش کنید گواه بگیرید، و به نویسند و گواه ضرری نرسد و اگر چنین کنید گناهی بواسطه شما بوجود آمده، و از خدا بترسید، در حالیکه خدا به شما می‌آموزد،

و خدا به هر چیزی داناست ﴿۲۸۲﴾

وَإِنْ كُنْتُمْ عَلَى سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا فَرِهَنْ مَّقْبُوضَةً فَإِنْ أَتَى بَعْضُكُم بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِي أُؤْتِيَ أَمْنَتَهُ وَلِيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا تَكْتُمُوا الشَّهَادَةَ وَمَنْ يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ عَنِ اللَّهِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨٣﴾ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنْ تُبْذَرُوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفَوْهُ يُحَاسِبْكُمْ بِهِ اللَّهُ فَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٨٤﴾ ءَاَمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ ءَاَمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿٢٨٥﴾ لَا يُكَفِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا أُكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إَصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٨٦﴾

دانست و امانتی داد، باید اُمین اُمانت را اُدا کند، و باید از پروردگار خود بترسد، و گواهی را کتمان نکنید، و هر کس آن را کتمان کند دل او گنه کار است. و خدا به آنچه می کنید داناست ﴿۲۸۳﴾ ملک خدا و باختر اوست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، و اگر آنچه در درون شماست آشکار کنید و یا پنهان، خدا به حساب آن می رسد، پس هر که را بخواهد می آمرزد و هر که را بخواهد عذاب می کند و خدا بر همه چیز تواناست ﴿۲۸۴﴾ این پیمبر به آنچه از پروردگارش به او نازل شده ایمان دارد، و مؤمنین هر یک به خدا و فرشتگان او و کتب او و رسولان او ایمان دارند (و همی گویند) ما فرقی بین هیچیک از رسولان او نگذاریم و گویند شنیدیم و اطاعت کردیم، پروردگارا آمرزش تو را (می جوئیم) و بازگشت به سوی توست ﴿۲۸۵﴾ خدا هیچکس را جز به اندازه وسعش تکلیف نمی کند، بسود اوست آنچه را از نیکی انجام داده و به زیان اوست آنچه از بدی ها کسب نموده، پروردگارا اگر نسیان نمودیم و یا خطا کردیم ما را مؤاخذه مکن، پروردگارا بار سنگین بر ما منه، چنانچه بر پیشینیان ما نهادی، پروردگارا آنچه را طاقت نداریم بر ما تحمیل مکن، و از ما درگذر، و ما را بیامرز، و به ما رحم کن، توئی مولای ما، پس ما را یاری ده بر قوم کافران ﴿۲۸۶﴾

سُورَةُ آلِ عِمْرَانَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اَلَمْ ۙ اَللّٰهُ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ اَلْحَيُّ الْقَيُّوْمُ ﴿١﴾ نَزَلَ
 عَلَيْكَ اَلْكِتٰبُ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَاَنْزَلَ
 اَلتَّوْرَةَ وَاِلَٰنَجِيلٍ ﴿٢﴾ مِنْ قَبْلُ هٰدًى لِّلنَّاسِ وَاَنْزَلَ
 اَلْفُرْقَانَ اِنَّ اَلَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِآيٰتِ اَللّٰهِ لَهُمْ عَذَابٌ
 شَدِيْدٌ وَّاَللّٰهُ عَزِيْزٌ ذُوْ اَنْتِقَامٍ ﴿٣﴾ اِنَّ اَللّٰهَ لَا يَخْفٰى
 عَلَيْهِ شَيْءٌ فِى الْاَرْضِ وَلَا فِى السَّمَآءِ ﴿٤﴾ هُوَ الَّذِى
 يُصَوِّرُكُمْ فِى الْاَرْحَامِ كَيْفَ يَشَآءُ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ
 اَلْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٥﴾ هُوَ الَّذِى اَنْزَلَ عَلَيْكَ اَلْكِتٰبَ
 مِنْهُ ءَايٰتٌ مُّحْكَمٰتٌ هُنَّ اُمُّ اَلْكِتٰبِ وَاٰخَرُ
 مُتَشٰبِهٰتٌ فَاَمَّا اَلَّذِيْنَ فِى قُلُوْبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُوْنَ مَا
 تَشٰبَهَ مِنْهُ ابْتِغَآءَ الْفِتْنَةِ وَاَبْتِغَآءَ تَاْوِيْلِهِ ۗ وَمَا يَعْلَمُ
 تَاْوِيْلَهُ اِلَّا اَللّٰهُ وَالرَّاسِخُوْنَ فِى الْعِلْمِ يَقُوْلُوْنَ ءَاَمَنَّا
 بِهِ ۗ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ اِلَّا اُولُوْا الْاَلْبَابِ
 ﴿٦﴾ رَبَّنَا لَا تُرِغْ قُلُوْبَنَا بَعْدَ اِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ
 لَّدُنْكَ رَحْمَةً اِنَّكَ اَنْتَ الْوَهَّابُ ﴿٧﴾ رَبَّنَا اِنَّكَ جَامِعُ
 النَّاسِ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيْهِ اِنَّ اَللّٰهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ

﴿٩﴾

سوره آل عمران

به نام خداوند بخشنده مهربان

الف، لام، میم ﴿۱﴾ خدای کامل الذات و الصفاتی که نیست که معبودی جز او که زنده و پاینده است ﴿۲﴾ نازل نمود بر تو این کتاب را به حق که تصدیق کننده آن چیزی است که جلو آن بوده، و فرو فرستاد تورات و انجیل را ﴿۳﴾ از پیش برای هدایت مردم و نازل نمود فرقان را، براستی آنانکه به آیات خدا کافر شدند برای ایشان عذاب سختی است، و خدا صاحب عزت و صاحب انتقام است ﴿۴﴾ محققا بر خدا مخفی نیست چیزی در زمین و نه در آسمان ﴿۵﴾ اوست که صورت شما را در رحمها هر گونه بخواهد می کشد، نیست معبود و ملجأی جز او که عزیز و حکیم است ﴿۶﴾ اوست که بر تو این کتاب را نازل نمود، بعضی از آن آیات محکماتی است که آنها اصل این کتاب است، و بعضی دیگر متشابهات. پس اما آنانکه در قلبشان میل به باطل است پیروی متشابه می کنند برای فتنه جوئی و تأویل جستن و حال آنکه تأویل آن را جز خدا نمی داند: و ثابتان در دانش می گویند به آن ایمان آوردیم، هر یک از آنها از نزد پروردگار ماست، و پند نگیرند جز صاحبان خرد ﴿۷﴾ پروردگارا دلهای ما را به باطل مایل مکن بعد از آنکه ما را هدایت نمودی، و ما را از نزد خود رحمتی عطا نما، زیرا توئی بخشنده ﴿۸﴾ پروردگارا تو مردم را برای روزیکه در آن شکی نیست جمع می کنی، محققا خدای تعالی خلاف نمی کند وعده گاه خویش را ﴿۹﴾

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا
 أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَٰئِكَ هُمْ وَقُودُ النَّارِ ﴿١٠﴾
 كَذَّابِ عَالٍ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
 فَآخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١١﴾ قُلْ
 لِلَّذِينَ كَفَرُوا سَتُغْلَبُونَ وَتُحْشَرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ
 وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١٢﴾ قَدْ كَانَ لَكُمْ آيَةٌ فِي فِئَتَيْنِ
 الْتَقَتَا فِئَةٌ تُقَاتِلُ فَيْسَبِيلُ اللَّهِ وَأُخْرَىٰ كَافِرَةٌ
 يَرَوْنَهُمْ مِثْلَيْهِمْ رَأَىٰ الْعَيْنُ وَاللَّهُ يُؤَيِّدُ بِنَصَرِهِ مَن
 يَشَاءُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي الْأَبْصَارِ ﴿١٣﴾ زَيْنَ
 لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ
 وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ
 الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَمِ وَالْخَرْثِ ذَٰلِكَ مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَبَٰئِ ۖ قُلْ أُوتِيتُكُم
 بِخَيْرٍ مِّنْ ذَٰلِكُمْ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٌ
 تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَأَزْوَاجٌ
 مُّطَهَّرَةٌ وَرِضْوَانٌ مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿١٥﴾

براستی آنانکه کفر ورزیده‌اند نه اموالشان از خدا
 بی‌نیازشان کند و نه اولادشان به هیچ چیز، و ایشان خود
 هیمة آتش و برافروزنده‌اند ﴿۱۰﴾ شیوة آنان مانند شیوة
 پیروان فرعون و کسانی که قبل از ایشان بودند که به آیات ما
 تکذیب نمودند، پس خدا به سبب گناهانشان گرفتشان
 و عقاب خدا سخت است ﴿۱۱﴾ بگو به آنان که کافرند به
 زودی مغلوب خواهید شد و به دوزخ محشور می‌گردید و
 دوزخ بد آرامگاهی است ﴿۱۲﴾ حقا در دو گروهی که
 روبرو شدند (در جنگ بدر) برای شما کفار آیت و عبرتی
 باشد، گروهی در راه خدا قتال می‌کردند، و گروه دیگر
 کافرانی بودند که آنان در دیدن به چشم ایشان را دوبرابر
 می‌دیدند، و خدا هر کس را بخواهد با یاری خود تأیید
 می‌کند، به راستی در این قضیه برای صاحبان بینش هر آینه
 عبرتی است ﴿۱۳﴾ محبت شهوات نفسانی از زنان و
 فرزندان و مال‌های روی هم نهاده از زر و سیم و اسب‌های
 نشان‌دار و چهارپایان و کشتزار، برای مردم زینت داده شده،
 این متاع زندگی دنیاست و نزد خدا بازگشت
 نیکوست ﴿۱۴﴾ بگو آیا شما را به بهتر از این آگاه کنم،
 برای پرهیزکاران نزد پروردگارشان بوستان‌ها و باغ‌هایی
 است که از زیر آنها نهرها جاری است و در آن ماندگارند
 و برای ایشان همسران پاکیزه و خوشنودی خداوند است،
 و خدا به بندگان بیناست ﴿۱۵﴾

الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا إِنَّنَا عَامِنُونَ فَأَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَقِنَا
عَذَابَ النَّارِ ﴿١٦﴾ الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالْقَنِتَّةِينَ
وَالْمُنْفِقِينَ وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ ﴿١٧﴾ شَهِدَ اللَّهُ
أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُوا الْعِلْمِ قَائِمًا
بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٨﴾ إِنَّ الدِّينَ
عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ
يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿١٩﴾ فَإِنْ
حَاجُّوكَ فَقُلْ أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِ وَقُلْ
لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأُمِّيِّينَ ءَأَسْلَمْتُمْ فَإِنْ
أَسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ
وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿٢٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ
اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيِّينَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَيَقْتُلُونَ الَّذِينَ
يَأْمُرُونَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ
﴿٢١﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ حَبِطَتْ أَعْمَلُهُمْ فِي الدُّنْيَا
وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٢٢﴾

آن بندگان که می‌گویند پروردگارا حقیقتاً ما ایمان آورده‌ایم، پس ما را بیمارز و از عذاب آتش نگهدارمان ﴿۱۶﴾ آن صبرکنندگان و راستگویان و فرمانبرداران و انفاق‌کنندگان و آمرزش‌خواهان به سحرها ﴿۱۷﴾ خدا گواهی داده که معبود و ملجأی جز او نیست و فرشتگان و دانشمندان (نیز گواهی دادند) برای قیام به عدالت، و نیست معبود و ملجأی جز او که عزیز و حکیم است ﴿۱۸﴾ براستی دین نزد خدا اسلام است، و آنانکه به ایشان کتاب داده شده، اختلاف نکردند مگر پس از دانستن، و اختلافشان برای ستم بین خودشان بود. و هر کس به آیات خدا کافر گردد، پس محققاً خدا سریع‌الحساب است و به حساب او می‌رسد ﴿۱۹﴾ پس اگر با تو محاجه کردند بگو من خود را برای خدا تسلیم نموده و اسلام آوردم و هر کس پیرو من است (اونیز تسلیم شده)، و بگو به اهل کتاب و بی‌سوادان که آیا شما اسلام آورده‌اید؟ پس اگر اسلام آورند به تحقیق هدایت یافته‌اند، و اگر اعراض نمودند پس همانا بر تو فقط ابلاغ است و خدا به بندگان بیناست ﴿۲۰﴾ براستی آنانکه به آیات خدا کافرند و پیمبران را به ناحق می‌کشند و آمرین به عدالت از مردم را به قتل می‌رسانند، پس مژده بده ایشان را به عذاب دردناک ﴿۲۱﴾ ایشانند آنانکه اعمالشان در دنیا و آخرت هدر شده و یاورانی ندارند ﴿۲۲﴾

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يُدْعَوْنَ إِلَى كِتَابِ اللَّهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ يَتَوَلَّى فَرِيقٌ مِّنْهُمْ وَهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَن تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ وَغَرَّهُمْ فِي دِينِهِمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾ فَكَيْفَ إِذَا جُمِعْتَهُمْ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُمَّ مَلِكُ الْمَلِكِ تُؤْتِي الْمَلِكَ مَن تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمَلِكَ مِمَّن تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَن تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَن تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٦﴾ تُوَلِّجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُوَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَمِيتِ وَتُخْرِجُ الْمَمِيتَ مِنَ الْحَيِّ وَتَرْزُقُ مَن تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢٧﴾ لَا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَمَن يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَن تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقْلَةً وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ ۗ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿٢٨﴾ قُلْ إِن تُخَفُوا مَا فِي صُدُورِكُمْ أَوْ تُبْذَوْهُ يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَيَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾

آیا کسانی را که بهره‌ای از کتاب داده شده‌اند ندیدی که به کتاب خدا دعوت می‌شوند تا حکم کند بین ایشان، ولی گروهی از آنان رو می‌گردانند و اعراض دارند ﴿۲۳﴾ اعراضشان برای این است که گویند هرگز آتش دوزخ بما نرسد جز چند روزی و آنچه به دین خود بسته‌اند گولشان زده است ﴿۲۴﴾ پس چگونه است حالشان وقتی که خدا جمعشان کند برای روزی که در آن شکی نیست و جزای کسب هر کس به تمام داده شود، و به آنان ستم نشود ﴿۲۵﴾ بگو ای خدای مالک ملک، ملک را به هر کس بخواهی می‌دهی و از هر کس بخواهی بازگیری، و هر که را بخواهی عزت می‌دهی، و هر کس را خواهی خوار می‌کنی، خیر بدست توست برآستی که تو بر هر چیز توانائی ﴿۲۶﴾ درآوری شب را در روز و درآوری روز را در شب، و بیرون می‌آوری زنده را از مرده، و بیرون می‌آوری مرده را از زنده، و به هر کس بخواهی بدون حساب روزی می‌دهی ﴿۲۷﴾ مؤمنین نباید کافران را دوست بگیرند بجای مؤمنان، و هر کس چنین کند چیزی از محبت خدا در او نیست مگر اینکه از ایشان بپرهیزد (تقیه کند) و خدا شما را از خودش می‌ترساند، و به سوی خدا است بازگشت ﴿۲۸﴾ ترجمه: بگو آنچه در سینه‌های شماست، پنهان دارید و یا ظاهر سازید خدا آن را می‌داند، و آنچه در آسمان‌ها و آنچه در زمین است خدا می‌داند، و خدا به هر چیزی تواناست ﴿۲۹﴾

يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْضَرًا وَمَا عَمِلَتْ مِنْ سُوءٍ تَوَدُّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ أَمَدًا بَعِيدًا وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٣٠﴾
 قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣١﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٣٢﴾ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَآلَ إِبْرَاهِيمَ وَآلَ عِمْرَانَ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٣٣﴾ ذُرِّيَّةً بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾ إِذْ قَالَتِ امْرَأَتُ عِمْرَانَ رَبِّ إِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّي إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٥﴾ فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ إِنِّي وَضَعْتُهَا أُنْثَىٰ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا وَضَعْتَ وَلَيْسَ الذَّكَرُ كَالْأُنْثَىٰ وَإِنِّي سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ وَإِنِّي أُعِيذُهَا بِكَ وَذُرِّيَّتَهَا مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿٣٦﴾ فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُولٍ حَسَنٍ وَأَنْبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا وَكَفَّلَهَا زَكَرِيَّا كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا رِزْقًا قَالَ يَمْرِئُمُ إِنِّي لَكِ هَذَا قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٧﴾

روزی که هر کس هر چه کرده از خیر حاضر می‌یابد، و هر که کار بدی کرده دوست دارد که بین او و آن بدی فاصله دور و زیادی باشد، و خدا شما را از عقاب خود بر حذر می‌دارد، و خدا به بندگان مهربان است ﴿۳۰﴾ بگو اگر خدا را دوست می‌دارید مرا پیروی کنید تا اینکه خدا شما را دوست بدارد و گناهان شما را بیامرزد و خدا آمرزنده و رحیم است ﴿۳۱﴾ بگو خدا و رسول را اطاعت کنید، پس اگر اعراض کردند محققا خدا کافران را دوست نمی‌دارد ﴿۳۲﴾ به راستیکه خدا برگزید آدم و نوح و خاندان ابراهیم و خاندان عمران را بر جهانیان ﴿۳۳﴾ این دو نژاد بعضی از بعض دیگر و خدا شنوا و داناست ﴿۳۴﴾ و چون زن عمران گفت پروردگارا براستی من نذر کرده‌ام که آنچه در شکم من است برای تو آزاد نمایم، پس از من بپذیر، زیرا فقط تو شنوای دانائی ﴿۳۵﴾ پس چون بار خود بگذاشت، گفت پروردگارا من حمل خود را دختر نهادم، و خدا داناتر است به آنچه نهاد، و پسر مانند دختر نیست، و من او را مریم نامیدم، و او را با فرزندانش از شر شیطان رانده شده در پناه تو قرار می‌دهم ﴿۳۶﴾ پس پروردگارش او را پذیرفت پذیرش نیکو، و او را نموی و پرورشی نیکو داد و زکریا را سرپرست وی کرد، هرگاه زکریا وارد در محراب عبادت او می‌شد نزد او روزی می‌یافت، می‌گفت: ای مریم این از کجا برای تو آمده؟ او می‌گفت: از جانب خدا، به راستی که خدا به هر کس بخواهد بدون حساب روزی می‌دهد ﴿۳۷﴾

هٰنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُ ۖ قَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ
 ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً ۚ إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿٣٨﴾ فَنَادَتْهُ الْمَلٰٓئِكَةُ
 وَهُوَ قَائِمٌ يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ أَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيٰى
 مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَسَيِّدًا وَحَصُورًا وَنَبِيًّا مِّنَ
 الصّٰلِحِيْنَ ﴿٣٩﴾ قَالَ رَبِّ اَنۡىَ يَكُوْنُ لِيْ غُلَمٌ وَقَدْ
 بَلَغَنِى الْكِبَرُ وَامْرَاَتِيْ عَاقِرٌ ۖ قَالَ كَذٰلِكَ اَللّٰهُ يَفْعَلُ مَا
 يَشَآءُ ﴿٤٠﴾ قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِّىْ اٰيَةً ۖ قَالَ ءَايَتُكَ اَلَّا
 تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلٰثَةَ اَيَّامٍ اِلَّا رَمَزًا ۚ وَاذْكُرْ رَبَّكَ
 كَثِيْرًا وَسَبِّحْ بِالْعَشِيِّ وَالْاِبْكَرِ ﴿٤١﴾ وَاِذْ قَالَتِ
 الْمَلٰٓئِكَةُ يٰمَرْيَمُ اِنَّ اَللّٰهَ اصْطَفٰكِ وَطَهَّرَكِ
 وَاصْطَفٰكِ عَلٰى نِسَآءِ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٤٢﴾ يٰمَرْيَمُ اقْنُتِيْ
 لِرَبِّكِ وَاَسْجُدِيْ وَارْكَعِيْ مَعَ الرّٰكِعِيْنَ ﴿٤٣﴾ ذٰلِكَ مِنْ
 اَنْۢبَاِ الْغَيْبِ نُوْحِيْهِ اِلَيْكَ ۚ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ اِذْ
 يُلْقَوْنَ اَقْلَمَهُمْ اٰیُهُمْ يَكْفُلْ مَرْيَمَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ
 اِذْ يَخْتَصِمُوْنَ ﴿٤٤﴾ اِذْ قَالَتِ الْمَلٰٓئِكَةُ يٰمَرْيَمُ اِنَّ اَللّٰهَ
 يُبَشِّرُكَ بِكَلِمَةٍ مِّنْهُ اَسْمُهُ الْمَسِيْحُ عِيسٰى ابْنُ
 مَرْيَمَ وَجِيْهًا فِى الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِيْنَ ﴿٤٥﴾

در آنجا زکریا پروردگار خود را خواند، گفت: پروردگارا
 از جانب خود فرزند پاکیزه‌ای به من عطا کن، بی‌گمان تو
 شنونده دعائی ﴿۳۸﴾ پس فرشتگان او را نداء کردند در
 حالیکه در محراب به نماز ایستاده بود که خدا به تو مژده
 فرزندی می‌دهد بنام یحیی که تصدیق کننده کلمه خدا
 باشد، و آقائی باشد خوددار از شهوات و پیمبری از
 شایستگان است ﴿۳۹﴾ زکریا گفت پروردگارا چگونه مرا
 فرزندی خواهد بود و حال آنکه پیری مرا رسیده و همسرم
 نازا است، فرمود: این چنین است خدا آنچه بخواهد انجام
 می‌دهد ﴿۴۰﴾ زکریا گفت پروردگارا برایم نشانه‌ای قرار
 بده، فرمود: نشانه تو این است که سه روز با مردم جز به
 رمز سخن نگوئی، و پروردگارت را بسیار یاد کن و شب و
 روز او را به پاکی بستای و تسبیح بگو ﴿۴۱﴾ و چون
 فرشتگان گفتند ای مریم براستی خدا برگزیدت و پاک
 گردانیدت و تو را بر زنان جهانیان برتری داد ﴿۴۲﴾ ای
 مریم برای پروردگارت خاضع باش و سجده کن و با
 فروتنان فروتن باش ﴿۴۳﴾ این خبری از اخبار غیب است
 که به تو وحی کردیم و تو نبودی وقتی که قلمهایشان را
 می‌انداختند که کدامشان مریم را کفالت کنند و هنگامی
 که نزاع می‌کردند تو نبودی ﴿۴۴﴾ هنگامیکه فرشتگان
 گفتند: ای مریم براستی خدا تو را بشارت می‌دهد به
 کلمه‌ای از خود که نام او مسیح عسی پسر مریم است، در
 حالیکه در دنیا و آخرت آبرومند و از مقربین است ﴿۴۵﴾

وَيُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٤٦﴾ قَالَتْ رَبِّ أَلَيْسَ لِي وَلَدٌ وَلَمْ يَمْسَسْنِي بَشَرٌ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٤٧﴾ وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ ﴿٤٨﴾ وَرَسُولًا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ أَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ أَنِّي أَخْلُقُ لَكُمْ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ فَأَنْفُخُ فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُبْرِئُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ وَأُحْيِي الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُنَبِّئُكُم بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَا تَدْخِرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لَّكُمْ إِن كُنتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٤٩﴾ وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَلِأَجْلِ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُم بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا عِصْيَا رَبِّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٥٠﴾ فَلَمَّا أَحَسَّ عِيسَىٰ مِنْهُمُ الْكُفْرَ قَالَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ عَامِنًا بِاللَّهِ وَاشْهَدْ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٥١﴾

و در گهواره و حال نیرومندی با مردم سخن گوید، و از شایستگان است ﴿۴۶﴾ مریم گفت پروردگارا چگونه برای من فرزندی می‌شود و حال آنکه مرا بشری لمس نکرده؟ گفت: خدا این چنین می‌آفریند آنچه بخواهد، چون امری را بخواهد به آن می‌گوید باش، پس موجود می‌شود ﴿۴۷﴾ و به او کتاب و حکمت و تورات و انجیل می‌آموزد ﴿۴۸﴾ و او را رسولی به سوی بنی‌اسرائیل می‌فرستد (تا بگوید) حقا من نشانه‌ای (معجزه‌ای) از پروردگارتان آورده‌ام من خلق می‌کنم برای شما از گل مانند هیکل مرغ، پس از آن می‌دمم در آن، پس به اراده خدا پرنده‌ای می‌شود، و کور مادرزاد و پیری را شفا می‌دهم، و مرده را زنده می‌کنم به اراده خدا، و خبر می‌دهم شما را به آنچه می‌خورید، و آنچه را در خانه‌هایتان ذخیره می‌کنید، به راستی که دراین برای شما نشانه‌ای است اگر ایمان داشته باشید ﴿۴۹﴾ و فرستاده شدم برای اینکه تصدیق کنم آنچه را جلو من است از تورات، و برای آنکه حلال گردانم برایتان بعضی از آنچه حرام شده بر شما، و آورده‌ام برای شما معجزه و آیتی از پروردگارتان پس بترسید از خدا و مرا فرمان برید ﴿۵۰﴾ براستی که خدا پروردگار من و پروردگار شماست، او را پرستید، این است راه راست ﴿۵۱﴾ پس چون عیسی کفر ایشان را مشاهده کرد، گفت یاوران من بسوی خدا کیانند؟ حواریون گفتند ما یاوران خدائیم، به خدا ایمان آورده‌ایم و گواه باش به اینکه ما مسلم و فرمانبرداریم ﴿۵۲﴾

رَبَّنَا ءَامَنَّا بِمَا أُنزِلَتْ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَكْرُؤًا وَمَكَرَ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكْرِينَ ﴿٥٤﴾ إِذْ قَالَ اللَّهُ يَٰعِيسَى ابْنِي مُتَوَفِّيكَ وَرَافِعُكَ إِلَيَّ وَمُطَهِّرُكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَجَاعِلُ الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأَحْكُمُ بَيْنَكُمْ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٥٥﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَأُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِّن نَّاصِرِينَ ﴿٥٦﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمُ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٥٧﴾ ذَٰلِكَ نَتْلُوهُ عَلَيْكَ مِنَ الْآيَاتِ وَالذِّكْرِ الْحَكِيمِ ﴿٥٨﴾ إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِندَ اللَّهِ كَمَثَلِ ءَادَمَ ۖ خَلَقَهُ مِن تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٥٩﴾ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَلَا تَكُن مِّنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿٦٠﴾ فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِن بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَابْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَأَنفُسَنَا وَأَنفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ لَّعْنَتَ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ ﴿٦١﴾

پروردگارا ما ایمان آوردیم به آنچه نازل کرده‌ای و پیروی کردیم این رسول را، پس ما را با گواهان بنویس ﴿۵۳﴾ و ایشان مکر کردند و خدا مکر نمود، و خدا بهترین مکرکنندگان است ﴿۵۴﴾ و چون خدا گفت ای عیسی من تو را وفات می‌دهم می‌میرانم و تو را به سوی خودم بالا می‌برم و تو را از دست کفار نجات می‌دهم و از نسبت‌های ناروا پاک می‌کنم، و آنان را که پیرو تواند، برتری می‌دهم بر منکرین تو تا روز قیامت، سپس بسوی من است بازگشت شما تا حکم کنم بین شما در آنچه همواره اختلاف می‌کرده‌اید ﴿۵۵﴾ پس اما آنانکه کافر شوند در دنیا و آخرت به عذاب سختی عذابشان می‌کنم و یاورانی برایشان نباشد ﴿۵۶﴾ و اما کسانی که ایمان آورند و عمل شایسته کنند مرزدهای ایشان را به تمام می‌دهم و خدا ستمگران را دوست نمی‌دارد ﴿۵۷﴾ این را که بر تو تلاوت می‌کنیم از آیات و تذکرات حکیمانه است ﴿۵۸﴾ براستی مثل عیسی نزد خدا چون مثل آدم است که او را از خاک آفرید، سپس به او گفت باش، او وجود یافت ﴿۵۹﴾ این قول حق از پروردگار توست، پس از شک‌آوران مباش ﴿۶۰﴾ پس هر که با تو محاجه کند (درباره عیسی) پس از این دانشی که برای تو آمده، بگو بیایید پسران ما و پسران شما، و زنان ما و زنان شما، و خود ما و خود شما را دعوت کنیم تا مباحله (نفرین بر یکدیگر) کنیم، و قرار دهیم لعنت خدا را بر دروغگویان ﴿۶۱﴾

إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْقَصَصُ الْحَقُّ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ
وَأَنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٢﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ
عَلِيمٌ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٦٣﴾ قُلْ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى
كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا
نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ
دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ
﴿٦٤﴾ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تُحَاجُّونَ فِي إِبْرَاهِيمَ وَمَا
أُنزِلَتِ التَّوْرَةُ وَالْإِنْجِيلُ إِلَّا مِنْ بَعْدِهِ أَفَلَا
تَعْقِلُونَ ﴿٦٥﴾ هَٰأَنتُمْ هَٰؤُلَاءِ حَبَجْتُمْ فِيمَا لَكُمْ
بِهِ عِلْمٌ فَلِمَ تُحَاجُّونَ فِيمَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ
وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَ إِبْرَاهِيمُ
يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُّسْلِمًا وَمَا
كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٦٧﴾ إِنَّ أَوَّلَى النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ
لَلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ وَهَٰذَا النَّبِيُّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَاللَّهُ وَلِيُّ
الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٨﴾ وَدَّتْ طَائِفَةٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ
يُضِلُّوكُمْ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ
﴿٦٩﴾ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأَنْتُمْ
تَشْهَدُونَ ﴿٧٠﴾

براستی این همان قصه‌های مطابق واقع است، و نیست معبود
به حق و ملجأی جز خدای کامل الذات و الصفات، و
براستی که خدا خودش عزیز و حکیم است ﴿۶۲﴾ پس
اگر اعراض کردند محققا خدا به فساد مفسدین
دانا است ﴿۶۳﴾ بگو ای اهل کتاب بیائید بسوی کلمه‌ای که
مساوی باشیم ما و شما (در آن کلمه) که نپرستیم جز خدا
را و چیزی را شریک او قرار ندهیم و بعضی از ما بعضی را
اربابی جز خدا نگیرد. پس اگر اعراض کردند بگوئید گواه
باشید به اینکه ما مسلمان و تسلیم امر خدائیم ﴿۶۴﴾ ای
اهل کتاب چرا درباره ابراهیم محاجه می‌کنید و حال آنکه
تورات و انجیل نازل نشد مگر پس از او، آیا عقل خود را
بکار نمی‌اندازید ﴿۶۵﴾ همان شما آنانید که محاجه
کردید در آنچه به آن دانا بودید، پس چرا در آنچه به آن
علم ندارید محاجه می‌کنید، و خدا می‌داند و شما
نمی‌دانید ﴿۶۶﴾ ابراهیم نه یهودی بود و نه نصرانی ولیکن
معتدل مسلمان بود، و از مشرکین نبود ﴿۶۷﴾ براستی
سزاوارترین مردم به ابراهیم کسانی‌اند که پیروی او کنند، و
این پیمبر و آنانکه ایمان آورده‌اند و خدا ولی مؤمنین است
﴿۶۸﴾ جماعتی از اهل کتاب میل دارند که شما را گمراه
کنند، و آنان جز خود را گمراه نمی‌کنند، ولی درک
نمی‌کنند ﴿۶۹﴾ ای اهل کتاب چرا به آیات خدا کافر
می‌شوید و حال آنکه شما گواهی می‌دهید ﴿۷۰﴾

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَلْبِسُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ
وَتَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٧١﴾ وَقَالَتْ طَآئِفَةٌ
مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ ءَامِنُوا بِالَّذِي أُنزِلَ عَلَى الَّذِينَ
ءَامِنُوا وَجَهَ النَّهَارِ وَاكْفُرُوا ءَاخِرَهُ لَعَلَّهُمْ
يَرْجِعُونَ ﴿٧٢﴾ وَلَا تُؤْمِنُوا إِلَّا لِمَن تَبِعَ دِينَكُمْ قُلْ إِنَّ
الْهُدَىٰ هُدَىٰ اللَّهِ أَن يُؤْتَىٰ أَحَدٌ مِّثْلَ مَا أُوتِيتُمْ أَوْ
يُحَاجَّوْكُمْ عِندَ رَبِّكُمْ قُلْ إِنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ
يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٧٣﴾ يَخْتَصُّ
بِرَحْمَتِهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾
وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَن إِنْ تَأْمَنَهُ بِقِنطَارٍ يُؤَدِّهِ
إِلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَن إِنْ تَأْمَنَهُ بِدِينَارٍ لَا يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ إِلَّا
مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَائِمًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا
فِي الْأَمِّينَ سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ
يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ بَلَىٰ مَن أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ وَاتَّقَىٰ فَإِنَّ اللَّهَ
يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٧٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ
وَأَيْمَنِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ لَا خَلْقَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ
وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَا
يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٧﴾

ای اهل کتاب چرا حق را به باطل می‌پوشانید و به هم
می‌آمیزید و حق را کتمان می‌کنید در صورتیکه
می‌دانید ﴿۷۱﴾ و جماعتی از اهل کتاب گفتند در اول روز
ایمان بیاورید به آنچه بر مؤمنان نازل شده و در آخر روز
کافر شوید تا شاید آنان نیز برگردند ﴿۷۲﴾ و ایمان
نیاورید جز برای کسیکه پیروی دین شما کند، بگو براستی
که هدایت، هدایت خداست و باور ندارید که به احدی
داده شود مانند آنچه به شما داده شده، و یا محاجه کنند با
شما نزد پروردگارتان، بگو براستی این تفضل بدست
خداست، به هر کس بخواهد می‌دهد، و خدا دارای وسعت
رحمت و داناست ﴿۷۳﴾ به رحمت خود اختصاص
می‌دهد هر کس را بخواهد و خدا صاحب فضل عظیم
است ﴿۷۴﴾ و بعضی از اهل کتاب کسی است که اگر
پوست گاو پر از زر به او امانت بسپاری آن را به تو
برمی‌گرداند، و بعضی از ایشان کسی است که اگر دیناری
به او بسپاری به تو باز ندهد مگر اینکه پیوسته بر سر او
ایستاده باشی، این برای این است که گفتند راه قدرت بر
مطالبه و حاجتی در میان بی‌سوادان علیه ما نیست، و بر خدا
دروغ می‌گویند و حال آنکه می‌دانند ﴿۷۵﴾ آری هر
کس به عهد خود وفا کند و پرهیزکار باشد پس حقیقت
این است که خدا پرهیزکاران را دوست می‌دارد ﴿۷۶﴾
براستی کسانی که پیمان خدا و سوگندهای خود را به بهاء
کمی می‌فروشدند، ایشان را در آخرت بهره‌ای نباشد، و روز
قیامت خدا با ایشان سخن نگوید و به ایشان نظر لطف
ننماید و از خطا پاک نگرداند و برای ایشان عذاب
دردناک است ﴿۷۷﴾

وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلُؤْنَ أَلْسِنَتَهُم بِالْكِتَابِ
لِيُحَسِّبُوهُ مِنَ الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ
وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٨﴾ مَا كَانَ
لِبَشَرٍ أَنْ يُؤْتِيَهُ اللَّهُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ثُمَّ
يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِي مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ
كُونُوا رَبَّانِيِّينَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا
كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا
الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا أَيَأْمُرُكُمُ الْكُفْرَ بَعْدَ
إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨٠﴾ وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ
لَمَّا آتَيْنَاكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ
رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ
قَالَ أَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ إِصْرِي قَالُوا
أَقْرَرْنَا قَالَ فَاشْهَدُوا وَأَنَا مَعَكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨١﴾
فَمَنْ تَوَلَّىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٨٢﴾
أَفَعَيِّرْ دِينَ اللَّهِ يَبْغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

و برآستی که بعضی از اهل کتاب زبان‌های خود را به کتاب
آسمانی می‌پیچانند تا شما آن را از کتاب خدا خیال کنید
و حال آنکه از کتاب نیست، و می‌گویند آن از نزد
خداست، و حال آنکه از نزد خدا نیست، و بر خدا دروغ
می‌گویند در حالیکه می‌دانند ﴿۷۸﴾ برای بشری که خدا
به او کتاب و حکم و نبوت بدهد جائز نیست که به مردم
بگوید بندگان من باشید نه بندگان خدا، بلکه باید بگوید
مردان خدا و پرورش یافته او باشید بواسطه آموختن کتاب
آسمانی و بسبب آنچه درس می‌گیرید ﴿۷۹﴾ و به شما امر
نمی‌کند که ملائکه و پیمبران را اربابان خود بگیرید و در
حوائج به آنان رو کنید، آیا شما را امر به کفر می‌کند پس
از اسلام آوردنتان ﴿۸۰﴾ و هنگامی که خدا از پیمبران
پیمان گرفت که چون به شما کتاب و حکمت دادم سپس
پیمبری آمد که آنچه با شماست تصدیق کند البته به او
ایمان آورید و البته او را یاری کنید، خدا فرمود آیا اقرار
نمودید و پیمان مرا گرفتید، گفتند اقرار کردیم، فرمود پس
گواه باشید و من با شما از گواهانم ﴿۸۱﴾ پس کسانی که
پس از این اعراض کنند آنان خود فاسقند ﴿۸۲﴾ آیا غیر
دین خدا را می‌جوئید و حال آنکه برای خدا تسلیمند
کسانی که در آسمانها و زمینند چه به میل و چه به کراهت،
و به سوی خدا رجوع داده می‌شوند ﴿۸۳﴾

قُلْ ءَامَنَّا بِاللّٰهِ وَمَا أُنزِلَ عَلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ عَلَىٰ
 إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا
 أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَالنَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ
 بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿٨٤﴾ وَمَنْ يَبْتَغِ
 غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ
 الْخَاسِرِينَ ﴿٨٥﴾ كَيْفَ يَهْدِي اللَّهُ قَوْمًا كَفَرُوا بَعْدَ
 إِيْمَانِهِمْ وَشَهِدُوا أَنَّ الرَّسُولَ حَقٌّ وَجَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ
 وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٨٦﴾ أُولَٰئِكَ جَزَاؤُهُمْ
 أَنَّ عَلَيْهِمْ لَعْنَةَ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿٨٧﴾
 خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ
 يُنظَرُونَ ﴿٨٨﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا
 فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٨٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بَعْدَ
 إِيْمَانِهِمْ ثُمَّ أَرْزَادُوا كُفْرًا لَّنْ تُقْبَلَ تَوْبَتُهُمْ
 وَأُولَٰئِكَ هُمُ الضَّالُّونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا
 وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْ أَحَدِهِمْ مِّلٌّ الْأَرْضِ
 ذَهَبًا وَلَوْ أَفْتَدَىٰ بِهِ ۖ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ وَمَا
 لَهُمْ مِّنْ نَّصِيرِينَ ﴿٩١﴾

بگو ایمان آوردیم به خدا و آنچه بر ما نازل شده، و آنچه بر
 ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و اسباط نازل شده، و
 آنچه به موسی و عیسی و پیمبران از طرف پروردگارشان
 داده شده، جدائی نمی‌افکنیم بین احدی از ایشان، و ما
 برای خدا تسلیم شده و مسلمانیم ﴿۸۴﴾ هر کس دینی جز
 اسلام بجوید از او پذیرفته نخواهد شد، و او در عالم دیگر
 از زیانکاران است ﴿۸۵﴾ چگونه خدا قومی را که کافر
 شده‌اند بعد از ایمان خودشان، هدایت می‌کند، و حال آنکه
 گواهی دادند این رسول حق است، و دلیل‌های روشن بر
 ایشان آمد، و خدا قوم ستمگران را هدایت ننماید ﴿۸۶﴾
 این گونه مردم جزایشان همین است که بر ایشان لعنت خدا
 و ملائکه و تمام مردم باشد ﴿۸۷﴾ در آن جاوید باشند، و
 عذاب از ایشان تخفیف داده نشود و ایشان را مهلتی
 نباشد ﴿۸۸﴾ مگر کسانی که پس از این توبه کنند و
 اصلاح نمایند، زیرا خدا آمرزنده و رحیم است ﴿۸۹﴾
 براستی آنانکه پس از ایمان کافر شدند، سپس کفر خود را
 زیاد کردند، توبه ایشان پذیرفته نباشد و ایشان خود
 گمراهند ﴿۹۰﴾ براستی آنانکه کافر شده و در حال کفر
 مردند، زمین مملو از طلا از یکی از ایشان پذیرفته نخواهد
 شد، و اگرچه آن را فدیة دهد، ایشان را عذابی است
 دردناک و نه برای ایشان یاورانی است ﴿۹۱﴾

لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ وَمَا تُنْفِقُوا
 مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٩٢﴾ كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ
 حَلَالًا لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ إِسْرَءِيلُ عَلَى نَفْسِهِ
 مِنْ قَبْلِ أَنْ تُنَزَّلَ الْتَّوْرَةُ قُلْ فَأْتُوا بِالتَّوْرَةِ فَاتْلُوهَا
 إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٩٣﴾ فَمَنْ أَفْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ
 مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٩٤﴾ قُلْ صَدَقَ
 اللَّهُ فَاتَّبِعُوا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ
 الْمُشْرِكِينَ ﴿٩٥﴾ إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي
 بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ ﴿٩٦﴾ فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ
 مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ ءَامِنًا وَلِلَّهِ عَلَى
 النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ
 كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٩٧﴾ قُلْ يَٰأَهْلَ
 الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ شَهِيدٌ عَلَى
 مَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٨﴾ قُلْ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَصُدُّونَ عَنِ
 سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ ءَامَنَ تَبِعُونَهَا عِوَجًا وَأَنْتُمْ شُهَدَاءُ
 وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٩﴾ يَٰأَيُّهَا الَّذِينَ
 ءَامَنُوا إِنْ تُطِيعُوا فَرِيقًا مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
 يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ ﴿١٠٠﴾

هرگز به نیکی نائل نمی‌شوید تا اینکه از هر چه دوست
 می‌دارید انفاق کنید، و هر چه انفاق نمائید آنچه باشد
 محققا خدا به آن داناست ﴿۹۲﴾ هرطعامی بر بنی‌اسرائیل
 حلال بود مگر آنچه اسرائیل (یعقوب) بر خود حرام کرد
 قبل از نزول تورات، بگو تورات را بیاورید و تلاوت کنید
 اگر راست می‌گوئید ﴿۹۳﴾ پس آنکه بر خدا پس از این
 دروغی را بافتراء ببندد آنان خود ستمگرند ﴿۹۴﴾ بگو
 خدا راست گفت، پس ملت ابراهیم حق‌گرا را پیروی
 کنید، و او از مشرکین نبود ﴿۹۵﴾ براستی اولین خانه‌ای
 که برای بهره مردم بنا نهاده شد آن است که به بکه
 می‌باشد که با برکت و هدایت است برای جهانیان ﴿۹۶﴾
 در آن است آیات روشن، مقام ابراهیم و کسی که داخل
 آن شود ایمن باشد، و برای خدا بر مردم است حج آن خانه
 کسی که بتواند بسوی آن برود، و هر کس کافر شود پس
 محققا خدا بی‌نیاز از جهانیان است ﴿۹۷﴾ بگو ای اهل
 کتاب چرا به آیات خدا کافر می‌شوید و خدا گواه است
 بر آنچه می‌کنید ﴿۹۸﴾ بگو ای اهل کتاب چرا باز
 می‌دارید از راه خدا کسی را که ایمان آورده و کجی راه
 خدا را می‌جوئید، و حال آنکه شما گواهید، و خدا از آنچه
 می‌کنید غافل نیست ﴿۹۹﴾ ای مؤمنین اگر گروهی از اهل
 کتاب را اطاعت کنید شما را پس از ایمانتان به کفر
 برمی‌گردانند ﴿۱۰۰﴾

وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ ءَايَاتُ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ ۚ وَمَنْ يَعْتَصِمِ بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٠١﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِ ۚ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا ۚ وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُم مِّنْهَا ۚ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ ءَايَاتِهِ ۚ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٠٣﴾ وَلَتَكُن مِّنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ ۚ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٤﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِن بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠٥﴾ تَبَيَّنَ وَجُوهُهُمْ وَجُوهٌ وَتَسْوَدُ وَجُوهٌ فَأَمَّا الَّذِينَ أُسْوِدَتْ وَجُوهُهُمْ أَكْفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿١٠٦﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ أَبْيَضَتْ وَجُوهُهُمْ فَفِي رَحْمَةِ اللَّهِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٠٧﴾ تِلْكَ ءَايَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٠٨﴾

و چگونه کافر می‌شوید و حال آنکه آیات خدا بر شما خوانده می‌شود، و در میان شماست رسول او، و هر کس به خدا چنگ زند پس حقیقتا هدایت به راه راست شده است ﴿۱۰۱﴾ آهای کسانی که ایمان آورده‌اید چنانکه سزاوار است از خدا بترسید، و از دنیا نروید مگر در حالیکه مسلم باشید ﴿۱۰۲﴾ و همه چنگ بزنید به ریسمان خدا و متفرق نشوید و نعمت خدا را بر خودتان بیاد آرید هنگامی که دشمن یکدیگر بودید خدا میان دلهای شما الفت افکند، پس به برکت نعمت او از خواب بیدار شدید در حالیکه برادر یکدیگر بودید، و بر کناره گودالی از آتش بودید، پس شما را از آن رهانید، این چنین خدا برای شما آیات خود را بیان می‌کند تا باشد که هدایت یابید ﴿۱۰۳﴾ و باید از شما باشد مردمی که به سوی خیر دعوت کنند، و به معروف امر نمایند و از منکر بازدارند، و ایشان خود رستگارانند ﴿۱۰۴﴾ و نباشید مانند آنانکه متفرق شده و فرقه‌فرقه گردیدند، و پس از آمدن آیات روشن برای ایشان اختلاف کردند، برای ایشان عذاب بزرگی است ﴿۱۰۵﴾ روزیکه صورتهائی سفید و صورتهائی سیاه می‌گردد، اما آنانکه صورشان سیاه است، به ایشان گفته شود آیا شما پس از ایمانتان کافر شدید پس عذاب را بچشید بواسطه در کفر بودنتان ﴿۱۰۶﴾ و اما آنانکه صورشان سفید شده پس در رحمت خدا جاودانند ﴿۱۰۷﴾ اینها آیات خداست که بر تو می‌خوانیم به حق، و خدا برای جهانیان اراده ستم ندارد ﴿۱۰۸﴾

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿١٠٩﴾ كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ ءَامَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِّنْهُمْ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١١٠﴾ لَنْ يَضُرَّكُمْ إِلَّا أَذًى ط وَإِنْ يُقْتَلُوا كُمْ يُولُوكُمْ أَلَدَبَارًا ثُمَّ لَا يُنصَرُونَ ﴿١١١﴾ ضَرَبَتْ عَلَيْهِمُ الذَّلَّةُ أَيْنَ مَا تُقِفُوا إِلَّا بِحَبْلٍ مِّنَ اللَّهِ وَحَبْلِ مِّنَ النَّاسِ وَبَآءُوا بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَضَرَبَتْ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةَ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿١١٢﴾ لَيْسُوا سَوَاءً مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ أُمَّةٌ قَائِمَةٌ يَتْلُونَ آيَاتِ اللَّهِ ءَانَاءَ اللَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُونَ ﴿١١٣﴾ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَأُولَٰئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١١٤﴾ وَمَا يَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُكْفَرُوهُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿١١٥﴾

و ملک خداست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، و امور بسوی خدا برگشت داده می شود ﴿۱۰۹﴾ شما بهترین امتی بودید که برای مردم انتخاب شدید، امر به معروف و نهی از منکر می کنید و به خدا ایمان می آورید، و اگر اهل کتاب ایمان بیاورند برایشان بهتر است، برخی از ایشان مؤمنند، ولی بیشتر ایشان فاسقند ﴿۱۱۰﴾ به شما زیان نرسانند مگر آزارکی، و اگر با شما قتال کنند به شما پشت می کنند، سپس یاری نشوند ﴿۱۱۱﴾ هر جا که یافت شوند خواری بر ایشان مقرر است، مگر آنکه به رشته ای از خدا، و رشته ای از مردم چنگ زنند، و به خشم خدا مبتلا شدند، و درماندگی برایشان زده شد، این برای پیوسته بودن کفر ایشان است به آیات خدا، و برای به ناحق کشتن پیمبران، برای اینکه نافرمان بودند، و از حد می گذشتند ﴿۱۱۲﴾ اهل کتاب یکسان نیستند، برخی از ایشان ساعات شب ایستاده، آیات خدا را تلاوت می کنند و حال آنکه به سجده می روند ﴿۱۱۳﴾ به خدا و روز دیگر ایمان می آورند، و امر به معروف و نهی از منکر می نمایند، و در خیرات شتاب دارند، و این گروه از شایستگانند ﴿۱۱۴﴾ و کار خیری که بجا آورند هرگز کفران نخواهد شد، و خدا به پرهیزکاران داناست ﴿۱۱۵﴾

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا
 أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ
 فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١١٦﴾ مَثَلُ مَا يُنْفِقُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ
 الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا صِرٌّ أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا
 أَنْفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتَهُ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ أَنْفُسُهُمْ
 يَظْلِمُونَ ﴿١١٧﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بِطَانَةً
 مِّن دُونِكُمْ لَا يَأْلُونَكُمْ خَبَالًا وَدُّوا مَا عَنِتُّمْ قَدْ
 بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ
 أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ إِن كُنتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١١٨﴾
 هَآأَنْتُمْ أَوْلَاءُ تُحِبُّونَهُمْ وَلَا يُحِبُّونَكُمْ وَتُؤْمِنُونَ
 بِالْكِتَابِ كُلِّهِ وَإِذَا لَقُوكُمْ قَالُوا ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَوْا
 عَضُّوا عَلَيْكُمُ الْأَنَامِلَ مِنَ الْغَيْظِ قُلْ مُوتُوا
 بِغَيْظِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١١٩﴾
 تَمَسَّسَكُمْ حَسَنَةً تَسْؤُهُمْ وَإِن تُصَبِّكُمْ سَيِّئَةً
 يَفْرِحُوا بِهَا وَإِن تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا لَا يَضُرُّكُمْ يَدُهُمْ
 شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿١٢٠﴾ وَإِذْ غَدَوْتَ مِنْ
 أَهْلِكَ تُبَوِّئُ الْمُؤْمِنِينَ مَقْعِدَ لِلْقِتَالِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ
 عَلِيمٌ ﴿١٢١﴾

براستی آنانکه کافرند هرگز اموال و اولادشان در قبال خدا
 برایشان مفید نخواهد بود، و ایشان اهل آتش و در آن
 جاویدانند ﴿۱۱۶﴾ داستان آنچه در زندگی دنیا اتفاق
 می کنند مانند داستان بادی است که در آن سرما باشد و به
 کشت زار قومی برسد که به خود ستم کرده باشند، و آن را
 نابود کند، و خدا به ایشان ستم نکرده، ولیکن خودشان به
 خود ستم کردند ﴿۱۱۷﴾ ای مؤمنین از غیرخودتان همراز
 نگیرید که کفار در تباهی شما کوتاهی نکنند، هر چه شما
 را به رنج افکند دوست دارند، به تحقیق بغض و عناد از
 گفتارشان پیداست، و آنچه در سینه هاشان پنهان می کنند
 بزرگتر است، به تحقیق ما آیات را برای شما بیان کردیم
 اگر شما بیندیشید ﴿۱۱۸﴾ آگاه باشید شما ایشان را
 دوست می دارید، و آنان شما را دوست نمی دارند، و شما
 به همه کتاب ایمان می آورید، و چون شما راملاقات کنند
 گویند ایمان آورده ایم، و چون خلوت کنند سرانگشتان را
 از خشم بر شما بگزند، بگو بخشم خود بمیرید زیرا خدا به
 آنچه در سینه ها می باشد داناست ﴿۱۱۹﴾ اگر به شما
 خوبی رسد آنان را بد آید، و اگر شما را بدی برسد به آن
 خوشحال گردند، و اگر شما صابر باشید و پرهیز کنید حیلۀ
 ایشان به هیچ وجه به شما ضرر نرساند، محققا خدا به آنچه
 می کنید احاطه دارد ﴿۱۲۰﴾ و چون به صبح از خانواده ها
 بیرون رفتی که سنگرهای تهیه کنی برای مؤمنین برای
 جنگ و خدا شنوا و داناست ﴿۱۲۱﴾

إِذْ هَمَّتْ طَّائِفَتَانِ مِنْكُمْ أَنْ تَفْشَلَا وَاللَّهُ وَلِيَهُمَا
وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٢٢﴾ وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ
بِئْدْرِ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢٣﴾
إِذْ تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَنْ يَكْفِيَكُمْ أَنْ يُمَدِّدَ
رَبُّكُمْ بِثَلَاثَةِ آلَافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُنْزَلِينَ ﴿١٢٤﴾ بَلَى
إِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُمْ مِنْ فُورِهِمْ هَذَا
يُمَدِّدْكُمْ رَبُّكُمْ بِخَمْسَةِ آلَافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ
مُؤَيَّدِينَ ﴿١٢٥﴾ وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَى لَكُمْ
وَلِتُظْمِنَ قُلُوبُكُمْ بِهِ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١٢٦﴾ لِيَقْطَعَ طَرَفًا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا
أَوْ يَكْتَسِبُهُمْ فَيُنْقَلِبُوا خَائِبِينَ ﴿١٢٧﴾ لَيْسَ لَكَ مِنَ
الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ
ظَالِمُونَ ﴿١٢٨﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ غَفُورٌ
رَحِيمٌ ﴿١٢٩﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا الرِّبَا
أَضْعَافًا مُضَاعَفَةً وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٣٠﴾
وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿١٣١﴾ وَأَطِيعُوا
اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٣٢﴾

وقتی که دو طائفه از شما قصد سستی و خودداری کردند،
و خدا ایشان را یاری کرد، و فقط بر خدا باید مؤمنین
توکل کنند ﴿۱۲۲﴾ و به تحقیق خدا شما را در بدر یاری
کرد در حالیکه ذلیلان بودید، پس از خدا بترسید تا شاید
شکرگزار شوید ﴿۱۲۳﴾ هنگامی که به مؤمنین می گفتی
آیا شما را کفایت نکرد که پروردگارتان به سه هزار فرشته
فروید آمده، مددتان کرد ﴿۱۲۴﴾ آری اگر صبر کنید و
پرهیزگار باشید در حال ورود هیجان و خروش دشمن،
خدا شما را به پنج هزار فرشته نشانگذار مددتان
می کند ﴿۱۲۵﴾ و خدا آن را جز بشارتی برای شما قرار
نداد و تا دلهایتان مطمئن شود به آن، و پیروزی و نصرت
جز از نزد خدای عزیز حکیم نباشد ﴿۱۲۶﴾ تا اینکه خدا
قسمتی از کفار را ریشه کن کند و یا آنان را خوار و زبون
نماید که ناامید برگردند ﴿۱۲۷﴾ چیزی از فرمان بدست
تو نیست، خدا یا توبه ایشان را می پذیرد و یا عذابشان
می کند زیرا ایشان ستمگرند ﴿۱۲۸﴾ اختصاص به خدا
دارد و مال اوست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است،
هر کس را بخواهد می آموزد و هر کس را بخواهد عذاب
می کند و خدا آمرزنده و رحیم است ﴿۱۲۹﴾ ای مؤمنین
ربا را چند برابر مخورید و از خدا بترسید تا شاید رستگار
شوید ﴿۱۳۰﴾ و پرهیزید از آتشی که برای کافران مهیا
شده ﴿۱۳۱﴾ و خدا و رسول او را اطاعت کنید تا شاید
مشمول رحمت واقع شوید ﴿۱۳۲﴾

وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا
السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٣﴾ الَّذِينَ
يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَالْكُظُمِينَ الْغَيْظِ
وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ ۗ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٤﴾
وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا
اللَّهَ فَأَسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَن يَغْفِرِ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ
وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٣٥﴾ أُولَٰئِكَ
جَزَاؤُهُم مَّغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَجَنَّاتٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ۚ وَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿١٣٦﴾ قَدْ
خَلَقْنَا مِنْ قَبْلِكُمْ سُنَنًا فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا
كَيْفَ كَانَ عِقَابُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿١٣٧﴾ هَذَا بَيَانٌ لِّلنَّاسِ
وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٨﴾ وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا
وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾ إِن يَمَسُّكُمْ
قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِّثْلُهُ ۚ وَتِلْكَ الْأَيَّامُ
نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا
وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٠﴾

و بشتایید بسوی آمرزش پروردگارتان و بسوی بهشتی که
پهنای آن به قدر آسمانها و زمین است مهیا شده برای
متقین ﴿۱۳۳﴾ کسانی که در وسعت و سختی انفاق می کنند
و خشم خود را فرو می برند و از مردم می گذرند و خدا
دوست می دارد نیکوکاران را ﴿۱۳۴﴾ و کسانی که چون
کار زشتی انجام دادند و یا به خود ستم کردند یاد خدا
کنند و بدون فاصله برای گناهان خود طلب آمرزش کنند،
و کیست جز خدا که گناهان را ببامزد، و اصرار نورزند
بر آنچه کرده اند و حال آنکه می دانند ﴿۱۳۵﴾ ایشانند که
پاداششان آمرزش پروردگارشان و بوستانهایی است که از
زیر آنها نهرها جاری است، در آنها جاویدند و خوبست
اجر عمل کنندگان ﴿۱۳۶﴾ به تحقیق قبل از شما سنت هایی
بوده که گذشته، پس در زمین سیر کنید و بنگرید سرانجام
تکذیب کنندگان چنان بود ﴿۱۳۷﴾ این کتاب بیانی است
برای مردم، و برای پرهیزکاران هدایت و پندی
است ﴿۱۳۸﴾ و سست و محزون نگردید و حال آنکه شما
برترید اگر مؤمن باشید ﴿۱۳۹﴾ اگر زخم و جراحی به
شما برسد پس محققا باین قوم جراحی مانند آن رسیده، و
ما این روزها را بین مردم می گردانیم و تا خدا مؤمنین را
بداند و بشناسد و از شما گواهانی بگیرد، و خدا دوست
نمی دارد ستمگران را ﴿۱۴۰﴾

وَلِيَمِخَصَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَيَمَحَقَ الْكَافِرِينَ ﴿١٤١﴾
 أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ
 جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ الصَّابِرِينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَقَدْ كُنْتُمْ
 تَمْتَنُونَ الْمَوْتَ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَأَيْتُمُوهُ وَأَنْتُمْ
 تَنْظُرُونَ ﴿١٤٣﴾ وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ
 قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَى
 أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَى عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ
 شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٤﴾ وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ
 أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كِتَابًا مُؤَجَّلًا وَمَنْ يُرِدْ
 ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الْآخِرَةِ
 نُؤْتِهِ مِنْهَا وَسَنَجْزِي الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٥﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ نَبِيِّ
 قَتَلَ مَعَهُ رَبِّيُونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي
 سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ
 الصَّابِرِينَ ﴿١٤٦﴾ وَمَا كَانَ قَوْلُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا رَبَّنَا اغْفِرْ
 لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا
 عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿١٤٧﴾ فَآتَاهُمُ اللَّهُ ثَوَابَ الدُّنْيَا
 وَحُسْنَ ثَوَابِ الْآخِرَةِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٤٨﴾

و برای اینکه مؤمنین را پاک نماید و کافران را بفشار
 گذارد ﴿۱۴۱﴾ آیا گمان دارید که به بهشت داخل
 می‌شوید و حال آنکه خدا مجاهدین شما را از صابرين
 معلوم نموده است ﴿۱۴۲﴾ و شما به یقین آرزوی مرگ
 می‌کردید پیش از آنکه با آن روبرو شوید، پس به تحقیق
 آن را دیده و به نظر آوردید ﴿۱۴۳﴾ و نیست محمد مگر
 پیغمبری که حقا پیش از او پیغمبرانی بودند، آیا اگر بمیرد
 یا کشته شود شما برمی‌گردید (از اسلام) به آئین اعقاب
 خود، و کسیکه به عقب خود برگردد به هیچ وجه به خدا
 ضرر نرساند، و بزودی خدا شاکران را پاداش
 می‌دهد ﴿۱۴۴﴾ و هیچ نفسی جز به اراده خدا نمی‌میرد،
 سرنوشتی است با وقتی معین قرار داده و هر که پاداش دنیا
 بخواهد از آن می‌دهیم او را، و هر کس ثواب آخرت
 بخواهد از آن خواهیم داد او را، و به زودی شاکران را جزاء
 می‌دهیم ﴿۱۴۵﴾ و چه بسیار پیغمبری که خداپرستان
 بسیاری به همراهی او قتال کردند، و برای آنچه به ایشان
 رسیده در راه خدا سست نشدند و اظهار عجز برای غیر
 خدا نکردند و خدا صابرين را دوست می‌دارد ﴿۱۴۶﴾
 و سخنی نداشتند جز اینکه گفتند پروردگارا گناهان ما و
 زیاده‌روی ما را بیامرز، و قدمهای ما را ثابت دار و ما را بر
 قوم کافرين یاری نما ﴿۱۴۷﴾ پس خدا پاداش دنیا و
 پاداش نیک آخرت را به ایشان داد و خدا دوست می‌دارد
 نیکوکاران را ﴿۱۴۸﴾

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تُطِيعُوا الَّذِينَ كَفَرُوا
يَرُدُّوكُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾ بَلِ
اللَّهُ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ خَيْرُ النَّاصِرِينَ ﴿١٥٠﴾ نُلْقِيَ فِي
قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرَّعْبَ بِمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ
يُنَزَّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَمَأْوَاهُمُ النَّارُ وَبِئْسَ مَثْوَى
الظَّالِمِينَ ﴿١٥١﴾ وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدَهُ إِذْ
تَحْسَبُونَهُم بِإِذْنِهِ حَتَّىٰ إِذَا فَشِلْتُمْ وَتَنَزَّعْتُمْ فِي
الْأَمْرِ وَعَصَيْتُمْ مِّنْ بَعْدِ مَا أَرْسَلَكُمْ مَّا تُحِبُّونَ
مِّنْكُمْ مَّن يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَّن يُرِيدُ الْآخِرَةَ
ثُمَّ صَرَّفَكُمْ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ
وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥٢﴾ إِذْ تُصْعِدُونَ وَلَا
تَلُودُونَ عَلَىٰ أَحَدٍ وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِي أُحْرَاكُمْ
فَأْتَبَكُمْ عَمَّا بِهِمْ لِكَيْلًا تَحْزَنُوا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ
وَلَا مَا أَصَابَكُمْ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٥٣﴾

ای مؤمنین اگر کفار را اطاعت کنید شما را به آئین
گذشتگانان برمی گردانند، پس از زیانکاران خواهید
شد ﴿۱۴۹﴾ بلکه دوست و سرپرست شما خداست و او
بهترین یاری دهنده گانست ﴿۱۵۰﴾ بزودی ترس را در
دلهای کفار می افکنیم زیرا بدون دلیلی که خدا نازل کرده
باشد شرک به خدا آوردند و مأوای ایشان آتش دوزخ، و
جایگاه این ستمگران بد است ﴿۱۵۱﴾ و حقا خدا وعده
خود را وفا کرد و قتیکه شما به فرمان او جان کفار را
گرفتید، تا آنگاه که سست شدید و با یکدیگر نزاع کردید،
و پس از آنکه به شما نشان داد آنچه را دوست می داشتی
نافرمانی کردید، پاره ای از شما دنیاخواه می بود و بعضی از
شما آخرت جو، سپس شما را از کفار منصرف کرد تا
آزمایشتان کند، و به تحقیق از شما عفو نمود، و خدا
صاحب فضل بر مؤمنین است ﴿۱۵۲﴾ وقتی که به تپه ها
بالا می رفتید و به احدی توجه نمی کردید، و این رسول
شما را از دنبال می خواند، پس جزای شما غصه ای بود به
مقابل غصه ای که به دل رسول خدا کردید، عفو خدا برای
این است که محزون نمانید بر آنچه از شما فوت شد و بر
آنچه به شما رسید، و خدا آگاه است به آنچه می کنید

ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُم مِّن بَعْدِ الْغَمِّ أَمَنَةً نُّعَاسًا يَغْشَى طَآئِفَةً مِّنكُمْ وَطَآئِفَةٌ قَدْ أَهَمَّتْهُمْ أَنفُسُهُمْ يَظُنُّونَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ يَقُولُونَ هَل لَّنَا مِنَ الْأَمْرِ مِن شَيْءٍ قُلْ إِنَّ الْأَمْرَ كُلَّهُ لِلَّهِ يُخَفُّونَ فِي أَنفُسِهِمْ مَا لَا يُبْدُونَ لَكَ يَقُولُونَ لَوْ كَانَ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ مَا قُتِلْنَا هَاهُنَا قُل لَّو كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَى مَضَاجِعِهِمْ وَلِيَبْتَلِيَ اللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمْ وَلِيُمَحَّصَ مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١٥٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا مِنكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ إِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا وَلَقَدْ عَفَا اللَّهُ عَنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٥٥﴾ يَتَّيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا وَقَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ أَوْ كَانُوا غُرَى لَّو كَانُوا عِندَنَا مَا مَاتُوا وَمَا قُتِلُوا لِيَجْعَلَ اللَّهُ ذَٰلِكَ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١٥٦﴾ وَلَئِنْ قُتِلْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ مُتُّمْ لَمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرَحْمَةٌ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿١٥٧﴾

سپس بر شما فرود آورد پس از غم آرامشی را در حال چرتی که فراگرفت جمعی از شما را و گروهی به فکر جانهای خود بودند، و به خدا گمان به ناحق بردند گمان زمان جاهلیت را، می گفتند آیا از این کار چیزی به نفع ما خواهد شد، بگو هر امری مخصوص خداست، در نزد خود مخفی می کردند آنچه را که برای تو آشکار نمی کردند می گفتند اگر از این کار چیزی به نفع ما بود در اینجا کشته نمی شدیم، بگو اگر در خانه هایتان بودید بدون شک آنانکه قتل بر ایشان مقدر شده، به مقتل خود می رفتند، و باید خدا آنچه را در سینه هایتان است آزمایش کند، و تا خالص گردد آنچه در دلهایتان است، و خدا به آنچه در سینه ها باشد داناست ﴿۱۵۴﴾ براستی آنانکه از شما پشت کردند روز بر خورد آن دو جمع همانا شیطان بواسطه بعضی از کار و کسبشان ایشان را لغزاید و حقا که خدا از ایشان عفو نمود، براستی که خدا آمرزنده و بردبار است ﴿۱۵۵﴾ ای مؤمنین نباشید مانند آنانکه کافر شدند و به برادران خود وقتی که قدم بر زمین زده و یا برای جنگ آماده می شدند گفتند: اگر نزد ما می ماندند نمی مردند و نه کشته می شدند تا خدا آن گمانرا در دلهای ایشان حسرتی قرار دهد، و خدا زنده می کند و می میراند و خدا به آنچه می کنید بیناست ﴿۱۵۶﴾ و البته اگر در راه خدا کشته شوید و یا بمیرید آمرزش خدا و رحمت او بهتر است از آنچه جمع می کنند ﴿۱۵۷﴾

وَلَيْنَ مُتُّمٌ أَوْ قُتِلْتُمْ لَإِلَى اللَّهِ تُحْشَرُونَ ﴿١٥٨﴾ فِيمَا رَحْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ لَئِن لَّهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ ﴿١٥٩﴾ إِنْ يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرُكُمْ مِنْ بَعْدِهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٦٠﴾ وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَغُلَّ وَمَنْ يَغْلُلْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦١﴾ أَفَمَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَ اللَّهِ كَمَنْ بَاءَ بِسَخِطٍ مِّنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٦٢﴾ هُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ بِصِيرٍ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٣﴾ لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِن قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿١٦٤﴾ أَوَلَمَّْا أَصَبْتَكُمْ مَّصِيبَةً قَدْ أَصَبْتُمْ مِثْلَهَا قُلْتُمْ أَنَّى هَذَا قُلْ هُوَ مِنْ عِنْدِ أَنفُسِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٦٥﴾

و اگر بمیرید و یا کشته شوید البته بسوی خدا محشور می گردید ﴿۱۵۸﴾ پس واسطه رحمت الهی نرمی کردی برای ایشان و اگر تندخو و سخت دل بودی بی شک از دور تو پراکنده می شدند، پس از ایشان عفو کن و برای ایشان طلب آمرزش نما، و در کارها با ایشان مشورت کن و چون عزم و تصمیم گرفتی بر خدا توکل نما براستی که خدا دوست می دارد توکل کنندگان را ﴿۱۵۹﴾ اگر خدا شما را یاری کند کسی بر شما غلبه نکند و اگر شما را رها کند پس کیست آنکه شما را پس از خذلان یاری کند و فقط بر خدا باید توکل کنند مؤمنان ﴿۱۶۰﴾ و هیچ پیامبری نباشد که خیانت کند و هر کس خیانت کند آنچه را خیانت کرده روز قیامت می آورد، سپس به هر کس به آنچه کسب کرده جزای تمام داده شود، و به ایشان ظلم نخواهد شد ﴿۱۶۱﴾ آیا کسیکه در پی خشنودی خدا باشد مانند کسی است که به خشم خدا برگردد و جای او دوزخ باشد و دوزخ بدمنزل گاهی است ﴿۱۶۲﴾ آنان را درجاتی است نزد خدا، و خدا به آنچه می کنند بیناست ﴿۱۶۳﴾ محققا خدا بر مؤمنین منت گذاشته هنگامی که در میان ایشان از خودشان رسولی برانگیخت که آیات او را بر ایشان بخواند و پاکیزه شان کند و کتاب و حکمت را به ایشان بیاموزد و اگرچه قبلا در گمراهی آشکارا بودند ﴿۱۶۴﴾ چرا وقتی که مصیبتی به شما رسید که دو مقابل آن را به دشمن رساندید، گفتید این از کجاست؟ بگو آن از سوی خودتان است، براستی خدا به هر چیزی تواناست ﴿۱۶۵﴾

وَمَا أَصْبَكُمْ يَوْمَ التَّقَىٰ الْجَمْعَانِ فَبِإِذْنِ اللَّهِ
وَلِيَعْلَمَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٦٦﴾ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ نَافَقُوا وَقِيلَ لَهُمْ
تَعَالَوْا قَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ ادْفَعُوا قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ
قِتَالًا لَّاتَّبَعْنَاكُمْ هُمْ لِلْكَفْرِ يَوْمِيذٍ أَقْرَبُ مِنْهُمْ
لِلْإِيمَانِ يَقُولُونَ بِأَفْوَاهِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ
أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ ﴿١٦٧﴾ الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ
وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا قُتِلُوا قُلْ فَادْرَءُوا عَنْ
أَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٦٨﴾ وَلَا تَحْسَبَنَّ
الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ
رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ ﴿١٦٩﴾ فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ
فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ
خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٧٠﴾
يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللَّهَ لَا
يُضِيعُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٧١﴾ الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ
وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا
مِنْهُمْ وَاتَّقُوا أَجْرَ عَظِيمٍ ﴿١٧٢﴾ الَّذِينَ قَالُوا لَهُمُ النَّاسُ
إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا
وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿١٧٣﴾

و آنچه روز تلاقی دو جمع به شما رسید به اراده خدا بود،
و تا معلوم نماید مؤمنین را ﴿۱۶۶﴾ و تا معلوم نماید آنان
را که نفاق کردند و به ایشان گفته شد بیایید در راه خدا
قتال کنید و یا دفاع نمائید، گفتند اگر ما قتال را می دانستیم
از شما پیروی می کردیم ایشان در آن روز به کفر
نزدیک تر بودند تا به ایمان، می گویند بدهانشان آنچه در
دلهایشان نیست، و خدا به آنچه کتمان می کنند
دانا است ﴿۱۶۷﴾ آنانکه نشستند و به برادران خود گفتند
اگر آن مقتولین ما را اطاعت کرده بودند کشته نمی شدند،
بگو از خودتان مرگ را دفع کنید اگر راست می گوئید
﴿۱۶۸﴾ و البته گمان مبر آنانکه در راه خدا کشته شده اند
مردگانند بلکه زنده اند نزد پروردگارشان روزی داده
می شوند ﴿۱۶۹﴾ به آنچه خدا به ایشان داده از فضل خود
شادمانند و نسبت به آنانکه به ایشان ملحق نشده اند از
بازماندگان طلب شادی می کنند که نه ترسی دارند و نه
ایشان را اندوهی است ﴿۱۷۰﴾ خوشند به نعمت و فضل از
طرف خدا و اینکه خدا اجر مؤمنین را ضایع نمی کند
﴿۱۷۱﴾ آنانکه خدا و رسول او را اجابت کردند پس از
آنکه جراحت به ایشان رسید برای نیکوکاران و
پرهیزکارانشان پاداش بزرگی است ﴿۱۷۲﴾ آنانکه مردم
به ایشان گفتند که مردم برای قتل شما جمع شده اند از
ایشان بترسید، پس ایمانشان افزون شد و گفتند خدا برای ما
کافی است و خدا خوب و کیلی است ﴿۱۷۳﴾

فَأَنْقَلَبُوا بِنِعْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ لَّمْ يَمَسَّ لَهُمْ سُوءٌ
وَاتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ ﴿١٧٤﴾ إِنَّمَا
ذَلِكَ الشَّيْطَانُ يَحْوِفُ أَوْلِيَآءَهُ فَلَا تَخَافُوهُمْ
وَخَافُونِ إِن كُنتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٧٥﴾ وَلَا يَحْزُنكَ الَّذِينَ
يُسْرِعُونَ فِي الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَن يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا
يُرِيدُ اللَّهُ أَلَّا يَجْعَلَ لَهُمْ حَظًّا فِي الْآخِرَةِ وَلَهُمْ
عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْكُفْرَ
بِالْإِيمَانِ لَن يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٧﴾
وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّمَا نُمِلِّي لَهُمْ خَيْرٌ
لِّأَنفُسِهِمْ إِنَّمَا نُمِلِّي لَهُمْ لِيَزْدَادُوا إِثْمًا وَلَهُمْ عَذَابٌ
مُّهِينٌ ﴿١٧٨﴾ مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَا أَنْتُمْ
عَلَيْهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَمَا كَانَ اللَّهُ
لِيُظْلِعَكُمْ عَلَى الْغَيْبِ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِيٰ مِنْ
رُّسُلِهِ مَن يَشَاءُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَإِنْ تُؤْمِنُوا
وَتَتَّقُوا فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٩﴾ وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ
يَبْخُلُونَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ هُوَ خَيْرًا لَهُمْ
بَلْ هُوَ شَرٌّ لَهُمْ سَيُطَوَّقُونَ مَا بَخُلُوا بِهِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ
وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَلِلَّهِ بِمَا تَعْمَلُونَ
خَبِيرٌ ﴿١٨٠﴾

پس بواسطه نعمت و فضل خدا برگشتند درحاليكه چيز
بدى به ايشان نرسيد، و خوشنودى خدا را پيروي كردند و
خدا صاحب فضل بزرگ است ﴿١٧٤﴾ همانا اين شيطان
است كه دوستان خود را مى ترساند، پس از ايشان نترسيد و
از من بترسيد اگر ايمان داريد ﴿١٧٥﴾ و آنانكه در راه
كفر سرعت مى كنند تو را محزون نكنند، زيرا ايشان هيچ
ضررى به خدا نرسانند، خدا خواسته كه براى ايشان در
آخرت بهره اى قرار ندهد، و براى ايشان عذاب بزرگى
است ﴿١٧٦﴾ به تحقيق آنكانكه كفر را در مقابل ايمان
خرديدند هيچ ضررى به خدا نخواهند زد، و براى ايشان
عذاب دردناكى است ﴿١٧٧﴾ و آنانكه كافر شدند البته
گمان نبرند كه مهلت دادن ما ايشان را بر ايشان خوب
است، همانا ايشان را مهلت داديم تا گناهشان را زياد كنند
و براى ايشان عذاب خواركننده است ﴿١٧٨﴾ چنين نبوده
كه خدا مؤمنين را بر آنچه شما هستيد رها كند تا اينكه
خبث و ناپاك را از پاك جدا كند و چنين نبوده كه خدا
شما را برغيب آگهى دهد، وليكن خدا هر كه را بخواهد از
پيمبرانش بر مى گزيند، پس ايمان به خدا و رسول او
بياوريد، و اگر ايمان آوريد و بپرهيزيد براى شما اجر
بزرگى است ﴿١٧٩﴾ و آنانكه بخل مى رزند به آنچه خدا
به ايشان داده گمان مبرند كه آن بخل براى ايشان خوب
است، بلكه براى ايشان شر است، بزودى آنچه را به آن
بخل كرده اند در قيامت طوق گردنشان شود، مخصوص
خداست ميراث آسمانها و زمين، و خدا به آنچه مى كنيد

آگاه است ﴿١٨٠﴾

لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ سَنَكْتُبُ مَا قَالُوا وَقَتْلَهُمُ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَنَقُولُ ذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿١٨١﴾ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيَكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ ﴿١٨٢﴾ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ عَهِدَ إِلَيْنَا أَلاَّ نُؤْمِنَ لِرَسُولٍ حَتَّىٰ يَأْتِيَنَا بِقُرْبَانٍ تَأْكُلُهُ النَّارُ قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّن قَبْلِي بِالْبَيِّنَاتِ وَبِالَّذِي قُلْتُمْ فَلِمَ قَتَلْتُمُوهُمْ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٨٣﴾ فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ رَسُولٌ مِّن قَبْلِكَ جَاءُوا بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ ﴿١٨٤﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَإِنَّمَا تُوَفَّقُونَ أُجُورَكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَمَن زُحِرَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ ﴿١٨٥﴾ لَسْبُلُونَ فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ وَلَتَسْمَعَنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذًى كَثِيرًا وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿١٨٦﴾

حقا بدون گمان، خدا سخن آنان را که گفتند خدا فقیر و ما اغنائیم شنید، آنچه را گفتند خواهیم نوشت و به ناحق کشتن آنان پیامبران را نوشته‌ایم و می‌گوئیم عذاب سوزان را بپشید ﴿۱۸۱﴾ این عذاب بواسطه کارهایی است که خود کرده‌اید و محققا خدا نسبت به بندگان ستمگر نیست ﴿۱۸۲﴾ آنانکه گفتند خدا با ما پیمان بسته که به هیچ پیامبری ایمان نیاوریم تا آنکه برای ما قربانی بیاورد که آتش آن را بخورد، بگو به تحقیق قبل از من پیامبرانی با معجزات و با آنچه گفته‌اید آمدند، پس چرا آنان را کشتید اگر راست می‌گوئید ﴿۱۸۳﴾ پس اگر تو را تکذیب کردند پیامبران قبل از تو که با معجزه‌ها و صحیفه‌ها و کتاب نور دهنده آمده بودند نیز تکذیب کردند ﴿۱۸۴﴾ هر جانی چشنده مرگ است و همانا پادشاهای شما روز قیامت به تمام داده شود، پس هر کس از آتش دور و داخل بهشت گردد به تحقیق کامیاب شده، و زندگی دنیا جز مایه فریب نیست ﴿۱۸۵﴾ البته البته شما در اموال و جانهایتان آزمایش می‌شوید و البته البته از اهل کتاب که کتابشان قبلا داده شده و از مشرکین اذیت و آزاری بسیار می‌شنوید، و اگر صبر کنید و پرهیز نمائید محققا آن صبر و تقوی از امور لازمه است ﴿۱۸۶﴾

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لُبِّيئْتُهُ
 لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ، فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ
 وَأَشْرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَبُشِّسَ مَا يَشْتَرُونَ ﴿١٨٧﴾ لَا
 تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا أَتَوْا وَيُحِبُّونَ أَنْ يُحْمَدُوا
 بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا فَلَا تَحْسَبَنَّهُمْ بِمَفَازَةٍ مِنَ الْعَذَابِ
 وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨٨﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
 وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٨٩﴾ إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِأُولِي
 الْأَلْبَابِ ﴿١٩٠﴾ الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَمًا وَقُعُودًا وَعَلَى
 جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
 رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَطْلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ
 النَّارِ ﴿١٩١﴾ رَبَّنَا إِنَّكَ مَنْ تَدْخِلِ النَّارَ فَقَدْ أَخْزَيْتَهُ
 وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿١٩٢﴾ رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا
 يُنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ ءَامِنُوا بِرَبِّكُمْ فَآمَنَّا رَبَّنَا
 فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَقَّنَا مَعَ
 الْأَبْرَارِ ﴿١٩٣﴾ رَبَّنَا وَعَاتِنَا مَا وَعَدْتَنَا عَلَى رُسُلِكَ وَلَا
 تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿١٩٤﴾

و هنگامی که خدا از آنانکه کتاب داده شده‌اند پیمان
 گرفت که حتما برای مردم بیان کنید و آنرا کتمان ننمائید
 پس ایشان این پیمان را پشت سر خود انداختند و آن را به
 بهاء کمی فروختند، پس بد بود آنچه خریدند ﴿۱۸۷﴾
 البته گمان مبر آنانکه بکردارشان شادند و دوست می‌دارند
 که به آنچه نکرده تمجید شوند، پس البته برای ایشان
 رهایی از عذاب را گمان مبر و برایشان عذاب دردناکی
 است ﴿۱۸۸﴾ و مخصوص خداست ملک آسمانها و
 زمین، و خدا بر هر چیز تواناست ﴿۱۸۹﴾ براستی در
 آفرینش آسمانها و زمین و اختلاف شب و روز محققا
 آیاتی است برای خردمندان ﴿۱۹۰﴾ آنانکه خدا را در
 حال قیام و جلوس و بر پهلوهاشان یاد می‌کنند و در
 آفرینش آسمانها و زمین فکر می‌کنند که؛ پروردگارا اینها
 را باطل نیافریدی تو والا و منزهی ما را از عذاب آتش
 حفظ نما ﴿۱۹۱﴾ پروردگارا براستی هر کس را به آتش
 داخل کنی محققا که خوارش کرده‌ای و برای ستمگران
 یاورانی نیست ﴿۱۹۲﴾ پروردگارا براستی ما شنیدیم
 نداکننده‌ای به سوی ایمان ندا می‌کند که ایمان بیاورید به
 پروردگارتان، پس ایمان آوردیم، پروردگارا برای ما
 گناهان ما را بیامرز و بدی‌های ما را جبران نما و ما را با
 نیکان بمیران ﴿۱۹۳﴾ پروردگارا و آنچه بما وعده کردی
 به توسط پیمبرانت بما عطا کن و روز قیامت ما را خوار
 مکن زیرا که تو وعده گاهت را خلاف نمی‌کنی ﴿۱۹۴﴾

فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ عَمِلٍ
 مِنْكُمْ مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنثَىٰ بَعْضُكُمْ مِّنْ بَعْضٍ
 فَأَلَّذِينَ هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا مِن دِيَرِهِمْ وَأُودُوا فِي
 سَبِيلِي وَقَتَلُوا وَقُتِلُوا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ
 وَلَأُدْخِلَنَّهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ثَوَابًا
 مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ ﴿١٩٥﴾ لَا
 يَغْرَتُكَ تَقَلُّبُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي الْبِلَادِ ﴿١٩٦﴾ مَتَاعٌ
 قَلِيلٌ ثُمَّ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١٩٧﴾ لَكِنَّ
 الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا
 الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نُزُلًا مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا عِنْدَ
 اللَّهِ خَيْرٌ لِّلْأَبْرَارِ ﴿١٩٨﴾ وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَن
 يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِمْ
 خَشِيعِينَ لِلَّهِ لَا يَشْتَرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا
 أُولَٰئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ
 الْحِسَابِ ﴿١٩٩﴾ يٰأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَصْبِرُوا وَصَابِرُوا
 وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٢٠٠﴾

پس پروردگارشان دعای ایشان را اجابت کرد، به راستی
 من عمل هیچ عمل کننده‌ای را از شما مرد و یا زن ضایع
 نمی‌کنم بعضی از شما از بعض دیگر است، پس آنانکه
 هجرت کرده و از خانه‌های خود خارج شده و در راه من
 اذیت شدند و جهاد کرده و کشته شدند البته بدیهایشان را
 جبران می‌کنم و البته البته ایشان را به بوستانهایی که نهرها از
 زیر آنها جاری است وارد می‌کنم، برای پاداشی از نزد
 خدا و خدا پاداش نیک نزد اوست ﴿۱۹۵﴾ رفت و آمد
 کافران در شهرها تو را نفریبند ﴿۱۹۶﴾ این گردش و رفت و
 آمد متاع کمی است، سپس مأوای ایشان دوزخ و
 بدجایگاهی است ﴿۱۹۷﴾ لیکن کسانی که از پروردگار
 خود ترسانند بر ایشان باغهایی است که از زیر آنها نهرها
 جاری است، در آن ماندگارند، محضری است از نزد خدا
 و آنچه نزد خدا می‌باشد برای نیکان خوب است ﴿۱۹۸﴾
 و به تحقیق بعضی از اهل کتاب کسانی هستند که به خدا
 و به آنچه بر شما نازل شده و آنچه به ایشان نازل شده ایمان
 دارند در حالیکه برای خدا فروتنی دارند و آیات خدا را به
 بهای اندک نمی‌فروشند، آنان اجرشان نزد پروردگارشان
 است، به راستی خدا به سرعت حساب را می‌رسد ﴿۱۹۹﴾
 ای مؤمنین صبور باشید و در صبر غلبه کنید و آماده باشید،
 و از خدا بترسید، شاید رستگار شوید ﴿۲۰۰﴾.

سُورَةُ النَّسَاءِ

سوره نساء

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ﴿١﴾ وَعَاتُوا أَلْيَتَكُمْ أَمْوَالَهُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا الْحَبِيثَ بِالطَّيِّبِ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمْ إِلَى أَمْوَالِكُمْ إِنَّهُ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا ﴿٢﴾ وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا فِي الْيَتَامَى فَانكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَثْنَى وَثُلَثَ وَرُبْعَ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَلَّا تَعُولُوا ﴿٣﴾ وَعَاتُوا النِّسَاءَ صَدَقَتِهِنَّ نِحْلَةً فَإِنْ طِبْنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ مِنْهُ نَفْسًا فَكُلُوهُ هَنِيئًا مَرِيئًا ﴿٤﴾ وَلَا تُؤْتُوا السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُمُ الَّتِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ قِيَمًا وَارْزُقُوهُمْ فِيهَا وَاكْسُوهُمْ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴿٥﴾ وَابْتَلُوا الْيَتَامَى حَتَّىٰ إِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَ فَإِنْ آنَسْتُمْ مِنْهُمْ رُشْدًا فَادْفَعُوا إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ وَلَا تَأْكُلُوهَا إِسْرَافًا وَبِدَارًا أَنْ يَكْبَرُوا وَمَنْ كَانَ غَنِيًّا فَلْيَسْتَعْفِفْ وَمَنْ كَانَ فَقِيرًا فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوفِ فَإِذَا دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ فَأَشْهَدُوا عَلَيْهِمْ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ حَسِيبًا ﴿٦﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

ای مردم بترسید از پروردگارتان آنکه شما را آفرید از تن واحد و جفت او را از او آفرید، و از آن دو مردان و زنان بسیاری منتشر نمود، و بپرهیزید از خدائی که باو و بارحام از یکدیگر سؤال می‌کنید براستی که خدا بر شما نگهبان بوده است ﴿۱﴾ و اموال یتیمان را به ایشان بدهید و تبدیل مکنید خبیث را به جای پاکیزه و اموال ایشان را به ضمیمه اموال خودتان مخورید زیرا آن گناه بزرگی است ﴿۲﴾ و اگر از بی‌عدالتی در حق یتیمان بترسید پس نکاح کنید آنچه را خوش آید شما را از زنان دودو و سه‌سه و چهارچهار، پس اگر خوف بی‌عدالتی دارید پس یکی یا آنچه دستهای شما مالک شده است، این نزدیکتر است به اینکه جور نکنید ﴿۳﴾ و مهریه‌های زنان را به طیب خاطر بدهید بعنوان هدیه و عطا (بدون توقع)، پس اگر بمیل خود برای شما چیزی از آن را گذشتند پس آن را گوارا و سازگار بخورید ﴿۴﴾ و اموال خود را که خدا آن را قوام کار شما قرار داده به سفهاء می‌دهید، و روزی ایشان را که در آن اموال است بدهید و بپوشانید ایشان را و به ایشان سخن نیکو بگوئید ﴿۵﴾ و یتیمان را بیازمائید تا هنگامی که به سن زناشویی برسند، پس اگر در ایشان رشدی یافتید پس مال ایشان را به ایشان بسپرید و آن را به اسراف و شتاب از بیم آنکه بزرگ شوند صرف مکنید، و هر که غنی باشد پس باید عفت جوید و هر که فقیر است باید به طور پسندیده صرف کند، پس چون اموالشان را به ایشان دادید بر آنان گواه گیرید، و خدا برای رسیدگی به حساب کافی است ﴿۶﴾

لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿٧﴾ وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينُ فَأَرْزُقُوهُمْ مِنْهُ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴿٨﴾ وَلِيَخَشَّ الَّذِينَ لَوْ تَرَكُوا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً ضِعَفًا خَافُوا عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُوا اللَّهَ وَلْيَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ نَارًا وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا ﴿١٠﴾ يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمْ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثِيَيْنِ فَإِنْ كُنَّ نِسَاءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ وَإِنْ كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ وَلِأَبَوَيْهِ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ إِنْ كَانَ لَهُ وَلَدٌ فَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ وَلَدٌ وَوَرِثَتْهُ أَبَوَاهُ فَلِأُمِّهِ الثُّلُثُ فَإِنْ كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ فَلِأُمِّهِ السُّدُسُ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِي بِهَا أَوْ دَيْنٍ ؕ عَابَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفَعًا فَرِيضَةٌ مِنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١﴾

برای مردان بهره‌ای است از آنچه والدین و نزدیکان گذاشتند و برای زنان بهره‌ای از آنچه والدین و نزدیکان گذارند از آنچه کم باشد از آن و یا زیاد، بهره واجب شده ﴿۷﴾ و چون نزدیکان و یتیمان و فقیران وقت قسمت حاضر شدند، پس به ایشان از آن روزی دهید و سخن پسندیده به ایشان بگوئید ﴿۸﴾ و باید بترسند آنانکه اگر از پس خود فرزندان ناتوانی بگذارند که بر ایشان بترسند، پس باید از خدا بترسند و سخن استوار بگویند ﴿۹﴾ براستی آنانکه اموال یتیمان را به ستم می‌خورند همانا در درونهای خود آتش می‌خورند و به زودی در آتش سوزان درآیند ﴿۱۰﴾ خداوند شما را سفارش می‌کند درباره فرزندانان که برای پسر مانند نصیب دو دختر است، پس اگر دختران بیش از دو تن شدند برای ایشان است دو ثلث ماترک، و اگر یکی شد برای او نصف است، و برای والدین میت برای هر یک سدس ماترک است اگر برای میت فرزندی باشد، و اگر فرزندی ندارد و وارث او والدین او بودند پس برای مادر او ثلث است، و اگر برای میت برادرانی است برای مادر او سدس است، پس از وصیتی که میت وصیت به آن می‌کند و یا دینی که دارد، پدرانان و یا فرزندانان نمی‌دانید کدام یک ایشان از جهت نفع به شما نزدیکتر است، و این تقسیم واجب شده‌ای از جانب خداست، براستی که خدا دانا و حکیم بوده است ﴿۱۱﴾

وَلَكُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ أَزْوَاجُكُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُنَّ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ لَهُنَّ وَلَدٌ فَلَكُمْ الرُّبْعُ مِمَّا تَرَكَنَّ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوَصِّينَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَلَهُنَّ الرُّبْعُ مِمَّا تَرَكَتُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ الثُّمُنُ مِمَّا تَرَكَتُمْ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ تُوْصُونَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَإِنْ كَانَ رَجُلٌ يُورَثُ كَلَالَةً أَوْ امْرَأَةٌ وَلَهُوَ أَخٌ أَوْ أُخْتُ فَلِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ فَإِنْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي الثُّلُثِ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصَى بِهَا أَوْ دَيْنٍ غَيْرِ مُضَارٍّ وَصِيَّةً مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿١٢﴾ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٣﴾ وَمَنْ يَعِصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿١٤﴾

و برای شما مردان است نصف آنچه زنان شما گذاشته‌اند اگر برای زنان فرزندی نباشد، پس اگر آن زنان فرزندی داشتند برای شما چهار یک ماترک ایشان است پس از وصیتی که بنمایند و یا دینی که داشته باشند، و برای زنانان چهار یک از ماترک شماست اگر برای شما فرزندی نباشد پس اگر برای شما فرزندی بود برای زنان هشت یک از ماترک شماست پس از وصیتی که به آن عمل کنید و یا دین، و اگر مردی ارث برده شود از جهت کلاله و یا زنی و برای آن مرد میت برادر و یا خواهری باشد برای هر یک از این دو سدس است پس اگر زیادتر از این بودند پس ایشان در ثلث شریکند پس از وصیتی که به آن وصیت شده و یا دینی، در حالیکه به آن وصیت ضرری وارد نشده باشد، و این وصیت الهی که به شما نموده وصیتی است، و خدا دانای بردبار است ﴿۱۲﴾ این است حدود خدا و مقررات او، و آنکه اطاعت خدا و رسول او کند او را به بوستانهایی داخل می‌کند که از زیر آن نهرها جاری است در حالیکه در آن جاوید باشند، و این کامیابی بزرگ است ﴿۱۳﴾ و آنکه خدا و رسول او را نافرمانی کند و از حدود و مقررات او تجاوز نماید او را به آتش وارد سازد در حالیکه در آن جاوید باشد و برای او عذابی است خوارکننده ﴿۱۴﴾

وَالَّتِي يَأْتِيَنَّ الْفَاحِشَةَ مِنْ نِسَائِكُمْ فَاسْتَشْهِدُوا عَلَيْهِنَّ أَرْبَعَةً مِّنْكُمْ فَإِنْ شَهِدُوا فَأَمْسِكُوهُنَّ فِي الْبُيُوتِ حَتَّىٰ يَتَوَقَّعَهُنَّ الْمَوْتُ أَوْ يَجْعَلَ اللَّهُ لَهُنَّ سَبِيلًا ﴿١٥﴾ وَالَّذَانِ يَأْتِيَنِهَا مِنْكُمْ فَأَازِوهُمَا فَإِنْ تَابَا وَأَصْلَحَا فَأَعْرِضُوا عَنْهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ تَوَّابًا رَّحِيمًا ﴿١٦﴾ إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السُّوءَ بِجَهْلَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِنْ قَرِيبٍ فَأُولَٰئِكَ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٧﴾ وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ حَتَّىٰ إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الْإِسْلَامَ وَلَا الَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمْ كُفَّارٌ أُولَٰئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٨﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَرِثُوا النِّسَاءَ كَرْهًا وَلَا تَعْضَلُوهُنَّ لِتَذْهَبُوا بِبَعْضِ مَا ءَاتِيَتْموهُنَّ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَاحِشَةٍ مُّبَيَّنَةٍ وَعَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ فَإِنْ كَرِهْتُمُوهُنَّ فَعَسَىٰ أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَيَجْعَلَ اللَّهُ فِيهِ خَيْرًا كَثِيرًا ﴿١٩﴾

و کسانی که از زنان شما کار زشتی بیاورند، پس گواه بگیرید بر ایشان چهار نفر از خودتان، پس اگر گواهی دادند آن چهار نفر، پس آن زنان را در خانه‌ها نگهدارید تا مرگ ایشان برسد و یا خدا برای ایشان راهی قرار دهد ﴿۱۵﴾ و آنانکه کار زشت را می‌آورند از شما پس بیازایندشان، پس اگر توبه کرده و اصلاح نمودند از ایشان اعراض کنید، به راستی که خدا توبه‌پذیر و رحیم بوده است ﴿۱۶﴾ همانا پذیرفتن توبه بر خداست برای آنانکه کار بد می‌کنند به جهالت سپس به زودی توبه می‌کنند پس ایشانند که خدا توبه ایشان را می‌پذیرد و خدا دانا و حکیم بوده است ﴿۱۷﴾ و نیست توبه برای کسانی که کارهای بد می‌کنند تا وقت حضور مرگ یکی از ایشان گوید به تحقیق من الان توبه کردم، و نیست توبه بر آنانکه می‌میرند در حال کفر، ایشان را برایشان مهیا کردیم عذاب دردناک ﴿۱۸﴾ ای مؤمنین برای شما حلال نیست که به اکراه از زنان میراث برید و بر ایشان سخت بگیرید برای بردن قسمتی از آنچه به ایشان داده‌اید مگر اینکه کار زشتی به آشکارا بیاورند، و با آنان به نیکی معاشرت کنید، پس اگر ایشان را مکروه داشته باشید چه بسا چیزی را که شما کراهت دارید و خدا در آن، خیر بسیاری قرار می‌دهد ﴿۱۹﴾

وَإِنْ أَرَدْتُمْ أَسْتَبْدَالَ زَوْجَ مَكَانَ زَوْجٍ وَعَآتَيْتُمْ إِحْدَهُنَّ قِنْطَارًا فَلَا تَأْخُذُوا مِنْهُ شَيْئًا أَتَأْخُذُونَهُ بِهْتَنَّا وَإِنَّمَا مُبِينًا ﴿٢٠﴾ وَكَيْفَ تَأْخُذُونَهُ وَقَدْ أَفْضَى بَعْضُكُمْ إِلَى بَعْضٍ وَأَخَذْنَ مِنْكُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿٢١﴾ وَلَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ آبَاؤُكُمْ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَمَقْتًا وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٢٢﴾ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أُمَّهَاتُكُمْ وَبَنَاتُكُمْ وَأَخَوَاتُكُمْ وَعَمَّاتُكُمْ وَخَالَاتُكُمْ وَبَنَاتُ الْأَخِ وَبَنَاتُ الْأُخْتِ وَأُمَّهَاتُكُمُ اللَّاتِي أَرْضَعْنَكُمْ وَأَخَوَاتُكُم مِّنَ الرَّضْعَةِ وَأُمَّهُتِ نِسَائِكُمْ وَرَبَّيْبُكُمُ اللَّاتِي فِي حُجُورِكُمْ مِّنْ نِّسَائِكُمُ اللَّاتِي دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَإِنْ لَّمْ تَكُونُوا دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ وَحَلَائِلُ أَبْنَائِكُمُ الَّذِينَ مِنْ أَصْلَابِكُمْ وَأَنْ تَجْمَعُوا بَيْنَ الْأُخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٢٣﴾

و اگر خواستید زنی را تبدیل کنید و به جای او زن دیگری بیاورید و به یکی از ایشان پوست گاوی از زر داده باشید پس از آن چیزی نگیرید، آیا آن را به بهتان و گناه آشکارا می گیرید ﴿۲۰﴾ و چگونه آن را می گیرید و حال آنکه بعضی از شما به دیگری کام داده است و زنان از شما پیمان محکم گرفته اند ﴿۲۱﴾ و نکاح مکنید آن زنان را که پدران شما نکاح کرده اند، مگر آنچه را که گذشته است، زیرا آن کار زشت و موجب خشم بوده و بد راهی است ﴿۲۲﴾ بر شما حرام شده مادران و دختران و خواهران و عمه ها و خاله ها و دختران برادر و دختران خواهر و مادرانی که شیرتان داده اند و خواهران رضاعی شما و مادران زنان شما و دختران زنان شما که در کنار شما هستند از آن زنانی که به ایشان دخول کرده اید پس اگر دخول به ایشان نکرده اید بر شما باکی نباشد، و زنان پسران که از نسل شما هستند، و حرام شده که جمع کنید بین دو خواهر مگر آنچه گذشته است، به راستی که خدا آمرزنده رحیم است ﴿۲۳﴾

وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ
 أَيْمَانُكُمْ كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ وَأُحِلَّ لَكُمْ مَا
 وَرَاءَ ذَلِكَ أَنْ تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ مُحْصِنِينَ غَيْرَ
 مُسْلِفِينَ فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ
 أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا تَرْضَيْتُمْ
 بِهِ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيضَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا
 ﴿٢٤﴾ وَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ مِنْكُمْ طَوْلًا أَنْ يَنْكِحَ
 الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ فَمِنْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ
 مِنْ فَتَيَاتِكُمُ الْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِكُمْ
 بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ فَأَنْكِحُوهُنَّ بِإِذْنِ أَهْلِهِنَّ
 وَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ مُحْصَنَاتٍ غَيْرَ
 مُسْلِفَاتٍ وَلَا مُتَّخِذَاتِ أَخْدَانٍ فَإِذَا أُحْصِنَ فَإِنْ
 أَتَيْنَ بِفَاحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنَاتِ
 مِنَ الْعَذَابِ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ الْعَنَتَ مِنْكُمْ وَأَنْ
 تَصْبِرُوا خَيْرٌ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٥﴾ يُرِيدُ اللَّهُ
 لِيُبَيِّنَ لَكُمْ وَيَهْدِيَكُمْ سُنْنَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ
 وَيَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦﴾

و حرام شده زنان شوهر دار مگر آنکه شما مالک آن باشید:
 نوشته خداست برای شما مقرر شده. و برای شما حلال شده
 آنچه سوای اینهاست که با دادن اموال خود آنان را برای
 حفظ عفت نه برای زنا بجوئید، پس آنچه بهره بردید از آن
 زنان، مزد ایشان را بدهید بطور وجوب، و بر شما باکی
 نیست در آنچه رضایت طرفین شما باشد پس از مهر
 واجب، بدرستی که خدا دانای حکیم است ﴿۲۴﴾ و آنکه
 از شما توانائی ندارد که زنان آزاد مؤمنات را ازدواج کند،
 پس ازدواج کند از کنیزان مؤمناتی که شما مالک آنها
 شده‌اید، و خدا به ایمان شما داناتر است بعضی از شما از
 بعض دیگرند، پس آنان را با اجازه کسانشان ازدواج کنید
 و مهریه آنان را به نیکی بدهید، در حالیکه همسران باشند
 نه در حال زنا، و نه آنانکه پنهانی دوست گرفته‌اند، پس
 چون به همسری درآمدند و کار زشتی کردند بر آنان
 نصف عذابی است که بر زنان آزاد است، و نکاح با آن
 کنیزان برای کسی است از شما که از هلاکت بترسد و از
 زحمت خوف داشته باشد، ولی صبر شما بهتر است برای
 شما، و خدا آمرزنده رحیم است ﴿۲۵﴾ خدا می‌خواهد
 برای شما بیان کند و شما را به روش‌های آنانکه پیش از
 شما بودند هدایت نماید و توبه از شما پذیرد و خدا دانای
 حکیم است ﴿۲۶﴾

وَاللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَيُرِيدُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ
 الشَّهَوَاتِ أَنْ تَمِيلُوا مِيلًا عَظِيمًا ﴿٢٧﴾ يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ
 يُخَفِّفَ عَنْكُمْ وَخُلِقَ الْإِنْسَانُ ضَعِيفًا ﴿٢٨﴾ يَا أَيُّهَا
 الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ
 إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِّنْكُمْ وَلَا تَقْتُلُوا
 أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿٢٩﴾ وَمَنْ يَفْعَلْ
 ذَلِكَ عُدُونًا وَظُلْمًا فَسَوْفَ نُصْلِيهِ نَارًا وَكَانَ ذَلِكَ
 عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾ إِنْ تَجْتَنِبُوا كَبَائِرَ مَا تُنْهَوْنَ عَنْهُ
 نُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَنُدْخِلْكُمْ مُدْخَلًا
 كَرِيمًا ﴿٣١﴾ وَلَا تَتَمَنَّوْا مَا فَضَّلَ اللَّهُ بِهِ بَعْضَكُمْ
 عَلَى بَعْضٍ لِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا اكْتَسَبُوا وَلِلنِّسَاءِ
 نَصِيبٌ مِّمَّا اكْتَسَبْنَ وَسَأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ
 اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٣٢﴾ وَلِكُلِّ جَعَلْنَا مَوْلَى
 مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلَّذِينَ عَقَدَتْ
 أَيْمَانُكُمْ فَآتَوْهُمْ نَصِيبَهُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَى كُلِّ
 شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿٣٣﴾

و خدا می‌خواهد به رحمت بر شما رجوع کند و آنانکه
 پیروی شهوات می‌کنند می‌خواهند شما منحرف شوید
 بانحراف عظیمی ﴿۲۷﴾ خدا می‌خواهد تخفیف دهد از
 شما و بار گناه شما را سبک کند و انسان ناتوان خلق
 شده ﴿۲۸﴾ ای مؤمنین اموال خود را بین خودتان به باطل
 مخورید مگر اینکه تجارتي باشد از رضایت طرفین شما،
 و خودکشی نکنید، بدرستی خدا به شما رحیم بوده
 است ﴿۲۹﴾ و آنکه به ستم و تعدی چنین کند، پس به
 همین زودی او را به آتش دوزخ وارد می‌کنیم و این بر
 خدا آسان است ﴿۳۰﴾ اگر از گناهان بزرگ خودداری و
 دوری کنید، از گناهان کوچک شما می‌گذریم و شما را به
 جای ارجمند وارد می‌کنیم ﴿۳۱﴾ و آنچه را که خدا بدان
 بعضی از شما را بر بعضی دیگر، برتری داده، آرزو مکنید،
 برای مردان بهره و نصیبی است از آنچه کسب کرده‌اند و
 برای زنان نصیبی است در آنچه کسب کرده‌اند، و خدا را
 از فضل او سؤال کنید زیرا خدا به هر چیزی دانا بوده
 است ﴿۳۲﴾ و برای هر یک از مردان و زنان ارث خورانی
 قرار دادیم از آنچه والدین و خویشان گذارند و از آنانکه
 پیمان بسته‌اید. پس نصیب و بهره ایشان را بدهید، به راستی
 که خدا بر هر چیزی شاهد و گواه بوده است ﴿۳۳﴾

الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ
 عَلَى بَعْضٍ وَبِمَا أَنْفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ فَأَلْصَلِّحَتْ
 قَلْبَكَ حَفِظْتُ لِّلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ وَالَّتِي
 تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ وَأَهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ
 وَأَضْرِبُوهُنَّ فَإِنْ أَطَعْنَكُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا
 إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا خَبِيرًا ﴿٣٤﴾ وَإِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ
 بَيْنِهِمَا فَابْعَثُوا حَكَمًا مِّنْ أَهْلِهِ وَحَكَمًا مِّنْ أَهْلِهَا
 إِنْ يُرِيدَا إِصْلَاحًا يُوَفِّقِ اللَّهُ بَيْنَهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ
 عَلِيمًا خَبِيرًا ﴿٣٥﴾ وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ
 شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ
 وَالْمَسْكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْجَارِ الْجُنُبِ
 وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ
 أَيْمَانُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًا
 ﴿٣٦﴾ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ
 وَيَكْتُمُونَ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَأَعْتَدْنَا
 لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿٣٧﴾

مردان کارگزاران و سرپرستند بر زنان بسبب آنچه خدا
 برتری داده بعضی از ایشان را بر بعض دیگر و بسبب آنچه
 انفاق کرده‌اند مردان از اموال خود، پس زنان شایسته
 اطاعت کنند گانیند که غیب مردان را حفظ کنند به آنچه
 خدا حفظ نموده، و آن زنانی که از سرکشی آنان خوف
 دارید ایشان را موعظه کنید و در خوابگاهها از ایشان دوری
 کنید، و ایشان را بزنید، پس اگر از شما اطاعت کردند به
 هیچ وجه بر ایشان ستم روا مدارید، به درستی که خدا والا
 و بزرگ است ﴿۳۴﴾ و اگر از ناسازگاری میان آنان
 خوف داشتید، پس داوری از خانوادهٔ مرد و داوری از
 خانوادهٔ زن بفرستید، اگر آن دو ارادهٔ اصلاح کنند خدا
 توفیق دهد و وسائل اصلاح را در میان ایشان فراهم کند،
 زیرا خدا دانا و آگاهاست ﴿۳۵﴾ و خدا را عبادت کنید، و
 هیچ چیزی را شریک او نکنید، و به والدین و خویشان و
 یتیمان و مساکین و همسایگان نزدیک و همسایهٔ دور و یار
 نزدیک و راهگذر و آنکه به ملکیت شما درآمده، احسان
 کنید، زیرا خدا دوست نمی‌دارد خودخواهی که به خود
 می‌نازد ﴿۳۶﴾ آنانکه بخل می‌ورزند و مردم را به بخل امر
 می‌کنند، و آنچه خدا از فضل خود به ایشان داده کتمان
 می‌کنند، و برای کافرین عذاب خوارکننده مهیا
 کرده‌ایم ﴿۳۷﴾

وَالَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ
 بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَنْ يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ
 قَرِينًا فَسَاءَ قَرِينًا ﴿٣٨﴾ وَمَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ ءَامَنُوا بِاللَّهِ
 وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ وَكَانَ اللَّهُ بِهِمْ
 عَلِيمًا ﴿٣٩﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ وَإِنْ تَكَ
 حَسَنَةً يَضْعِفْهَا وَيُؤْتِ مِنْ لَدُنْهُ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾
 فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى
 هَؤُلَاءِ شَهِيدًا ﴿٤١﴾ يَوْمَئِذٍ يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصَوُا
 الرَّسُولَ لَوْ تُسَوَّى بِهِمُ الْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ
 حَدِيثًا ﴿٤٢﴾ يَتَأَيَّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ
 وَأَنْتُمْ سُكَرَىٰ حَتَّى تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا
 عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّى تَغْتَسِلُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ
 عَلَى سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَايِطِ أَوْ
 لَمَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا
 طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوْهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ
 عَفُوًّا غَفُورًا ﴿٤٣﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ
 الْكِتَابِ يَشْتُرُونَ الضَّلَالَةَ وَيُرِيدُونَ أَنْ تَضِلُّوا
 السَّبِيلَ ﴿٤٤﴾

و برای آنانکه اموال خود را برای دیدن مردم انفاق می کنند
 و به خدا و به روز دیگر ایمان ندارند و کسیکه شیطان
 همدم او باشد پس بد همدمی است ﴿۳۸﴾ و چه چیز بود
 بر ایشان (یعنی چه ضرری داشت) اگر به خدا و روز دیگر
 ایمان می آوردند و از آنچه خدا روزی ایشان کرده انفاق
 می کردند، و خدا به ایشان داناست ﴿۳۹﴾ محققا خدا به
 مقدار ذره ای ستم نمی کند و اگر کار نیکی باشد آن را
 می افزاید و از نزد خود اجر بزرگ می دهد ﴿۴۰﴾ پس
 چگونه باشد وقتی که بیاوریم از هر امتی به گواهی و
 تورات بر اینان گواه آوریم ﴿۴۱﴾ آن روز کافران و
 آنانکه نافرمانی رسول کردند دوست می دارند که کاش
 زمین به ایشان هموار می شد (یعنی زیر خاک می شدند) و
 از خدا سخنی را کتمان نمی کردند ﴿۴۲﴾ ای مؤمنین به
 نماز نزدیک نشوید در حالیکه شما مستید تا اینکه بدانید
 چه می گوئید و نه در حال جنابت، مگر اینکه گذرکنندگان
 راه باشید، تا اینکه غسل کنید، و اگر بیمار و یا بر سفر
 بودید و یا یکی از شما از قضای حاجت آمد و یا با زنان
 جماع کردید پس آبی نیافتید تیمم کنید زمین پاکی را،
 پس بمالید به صورتها و دستهای خودتان، بدرستی که خدا
 بخشنده و آمرزنده است ﴿۴۳﴾ آیا نظر نیفکندی به سوی
 آنانکه بهره ای از کتاب تورات داده شده اند گمراهی را
 می خرند و می خواهند که شما راه را گم کنید ﴿۴۴﴾

وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَعْدَائِكُمْ وَكَفَى بِاللَّهِ وَلِيًّا وَكَفَى بِاللَّهِ
 نَصِيرًا ﴿٤٥﴾ مِنَ الَّذِينَ هَادُوا يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ
 مَوَاضِعِهِ وَيَقُولُونَ سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأَسْمَعُ غَيْرَ
 مُسْمَعٍ وَرَاعِنَا لَيًّا بِالْسُنَّةِهُمْ وَطَعْنَا فِي الَّذِينَ وَلَوْ
 أَنَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأَسْمَعُ وَأَنْظُرْنَا لَكَانَ خَيْرًا
 لَهُمْ وَأَقْوَمَ وَلَكِنْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا
 يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٤٦﴾ يَتَأَيَّهَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
 ءَامِنُوا بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ مِّن قَبْلِ أَن
 نَّطْمِسَ وُجُوهًا فَنَرُدَّهَا عَلَى أَدْبَارِهَا أَوْ نَلْعَنَهُمْ كَمَا
 لَعَنَّا أَصْحَابَ السَّبْتِ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا ﴿٤٧﴾ إِنَّ
 اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ
 لِمَن يَشَاءُ وَمَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدِ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا
 ﴿٤٨﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يُزَكُّونَ أَنْفُسَهُمْ بَلِ اللَّهُ يُزَكِّي
 مَن يَشَاءُ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٤٩﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ
 يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَكَفَىٰ بِهِ إِثْمًا مُّبِينًا ﴿٥٠﴾
 أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ
 بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَؤُلَاءِ
 أَهْدَىٰ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا سَبِيلًا ﴿٥١﴾

و خدا به دشمنان شما داناتر است، و خدا برای سرپرستی
 کفایت و برای یاری کفایت و بس است ﴿۴۵﴾ از جمله
 کسانی که یهودی شده‌اند تحریف می‌کنند کلمات را از
 جاهایش، و می‌گویند شنیدیم و نافرمانی کردیم، و بشنو
 نشنوی، و ما را رعایت کن، در حالیکه مقصودشان
 پیچاندن زبان و طعنه‌زدن در دین است، و اگر ایشان
 بگویند شنیدیم و اطاعت کردیم و بشنو و به ما مهلت بده
 هر آینه برای ایشان بهتر و راست‌تر بود، ولیکن خدا بسبب
 کفرشان لعنتشان نموده و از حق دورشان کرد، پس ایمان
 نمی‌آورند مگر کمی ﴿۴۶﴾ ای کسانی که دارای کتابید
 ایمان بیاورید به آنچه نازل کرده‌ایم در حالیکه تصدیق
 می‌کند آنچه را با شماست، پیش از آنکه صورت‌ها را محو
 کنیم و به پشتها برگردانیم، و یا ایشان را لعن کنیم چنانکه
 اصحاب سبت (روز شنبه) را لعن کردیم، و امر خدا شدنی
 بوده است ﴿۴۷﴾ براستی و تحقیق که خدا شرک به او را
 نمی‌آمرزد، و پایین‌تر آن را برای هر کس که بخواهد،
 می‌آمرزد، و آنکه به خدا شرک آورد، پس به تحقیق گناه
 بزرگی را مرتکب شده است ﴿۴۸﴾ آیا نظر نکردی به
 سوی آنانکه خود را پاک می‌شمردند (از خود تمجید
 می‌کنند) بلکه خدا تمجید می‌کند هر کسی را که بخواهد،
 و به قدر رشته هسته خرما به ایشان ستم نشود ﴿۴۹﴾ بنگر
 چگونه بر خدا دروغ می‌بندند، و کافی است که این گناهی
 آشکار باشد ﴿۵۰﴾ آیا نظر نکردی به سوی آنانکه نصیبی
 از کتاب (تورات) دارند، که ایمان به جبت و طاغوت
 می‌آورند (جبت و طاغوت نام دو بت بود) و به کفار
 می‌گویند ایشان (یعنی مشرکین) هدایت یافته‌ترند از
 مؤمنین براه ﴿۵۱﴾

أُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ وَمَنْ يَلْعَنِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ نَصِيرًا ﴿٥٢﴾ أَمْ لَهُمْ نَصِيبٌ مِّنَ الْمُلْكِ فَإِذَا لَا يُؤْتُونَ النَّاسَ نَقِيرًا ﴿٥٣﴾ أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَى مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ فَقَدْ آتَيْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَاتَيْنَاهُم مُّلْكًا عَظِيمًا ﴿٥٤﴾ فَمِنْهُمْ مَّنْ ءَامَنَ بِهِءٍ وَمِنْهُمْ مَّنْ صَدَّ عَنْهُ وَكَفَى بِجَهَنَّمَ سَعِيرًا ﴿٥٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصْلِيهِمْ نَارًا كُلَّمَا نَضِجَتْ جُلُودُهُمْ بَدَّلْنَاهُمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿٥٦﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ وَنُدْخِلُهُمْ ظِلًّا ظَلِيلًا ﴿٥٧﴾ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ إِنَّ اللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿٥٨﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِيَ الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَزَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٥٩﴾

ایشانند آنانکه خدا لعنتشان کرده، و کسی را که خدا لعن کند برای او یابری نخواهی یافت ﴿۵۲﴾ آیا برای ایشان نصیبی از سلطنت است، پس در آن هنگام نمی‌دهند مردم را نقیری ﴿۵۳﴾ بلکه آیا به مردم حسد می‌ورزند بر آنچه خدا از فضل خود داده ایشان را، پس به تحقیق به آل ابراهیم دادیم کتاب و حکمت را، و به ایشان دادیم پادشاهی عظیمی را ﴿۵۴﴾ پس بعضی از ایشان به آن کتاب ایمان آورد، و بعضی از ایشان بازداشتند از ایمان، و دوزخ برای سوزانیدن کافی است ﴿۵۵﴾ برآستی و تحقیق آنانکه به آیات ما کافر شدند به همین زودی وارد می‌کنیم ایشان را به آتشی که هر قدر پوستهای ایشان بسوزد تبدیل می‌کنیم به پوستهای دیگری تا بچشند عذاب را، بدرستی که خدا عزیز و حکیم بوده است ﴿۵۶﴾ کرد به باغهایی که از زیر آنها نهرها جاری است تا به ابد در آن بمانند، برای ایشان جفت‌ها و همسرهای پاکیزه باشد، و ایشان را وارد سازیم در سایه کشیده شده راحتی ﴿۵۷﴾ به تحقیق خدا شما را امر می‌کند که امانات را به اهل آن برسانید، و چون بین مردم حکم کردید به عدالت حکم نمائید، محققا خدا شما را خوب پند می‌دهد، بدرستی که خدا شنوا و بیناست ﴿۵۸﴾ ای مؤمنین خدا را اطاعت کنید و رسول و صاحبان فرمان از خود را اطاعت کنید، پس اگر در چیزی نزاع کردید آن را برگردانید به خدا و رسول اگر به خدا و روز قیامت ایمان دارید، این بهتر و نیکوتر است از جهت عاقبت ﴿۵۹﴾

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ ۚ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿٦٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أُنزِلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا ﴿٦١﴾ فَكَيْفَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ثُمَّ جَاءُوكَ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا إِحْسَانًا وَتَوْفِيقًا ﴿٦٢﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَعْلَمُ اللَّهُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَعِظْهُمْ وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا ﴿٦٣﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَحِيمًا ﴿٦٤﴾ فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِي مَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٦٥﴾

آیا نظر نمی‌کنی به سوی آنانکه به خیال خود ایمان آورده‌اند به آنچه به تو نازل شده و آنچه قبل از تو نازل شده، می‌خواهند داوری خود را نزد طاغوت برند و حکم او را بپذیرند و حال آنکه مأمورند به طاغوت کافر شوند، و شیطان می‌خواهد ایشان را به گمراهی دوری مبتلا سازد ﴿۶۰﴾ و چون به ایشان گفته شود بیائید به طرف آنچه خدا نازل کرده و به سوی رسول دیدی که منافقین از تور و گردانند و از رجوع به تو به سختی باز می‌دارند ﴿۶۱﴾ پس چگونه است حال ایشان هرگاه برسد ایشان را مصیبتی بواسطه آنچه خود بدست خود کرده‌اند، سپس نزد تو بیایند و به خدا قسم بخورند که ما اراده نکردیم مگر نیکی و همزیستی را ﴿۶۲﴾ ایشانند که خدا می‌داند آنچه در دلشان است، پس، از ایشان اعراض نما، و پند ده ایشان را و به ایشان درباره خودشان بگو گفتار رسائی را ﴿۶۳﴾ و ما رسولی نفرستادیم مگر اطاعت شود باراده خدا، و اگر این منافقین در وقتی که به خود ستم کردند (و به حکم تو راضی نشدند) نزد تو آمده و از خدا طلب آمرزش کرده و رسول برای ایشان طلب آمرزش کرده بود، هر آینه خدا را توبه‌پذیر و رحیم، یافته بودند ﴿۶۴﴾ پس نه چنین است قسم به پروردگارت ایمان نمی‌آورند تا آنکه تو را در نزاع بین خود حاکم قرار دهند، سپس در بین خودشان از قضاوت تو دلتنگ نباشند و حقیقتا تسلیم باشند ﴿۶۵﴾

وَلَوْ أَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنْ اقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ أَوْ
 أَخْرِجُوا مِنْ دِيَارِكُمْ مَا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٌ مِنْهُمْ وَلَوْ
 أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَأَشَدَّ
 تَثْبِيثًا ﴿٦٦﴾ وَإِذَا لَأَتَيْنَهُمْ مِنْ لَدُنَّا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٦٧﴾
 وَلَهَدَيْنَهُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٦٨﴾ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ
 وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ
 النَّبِيِّينَ وَالصَّادِقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ
 أُولَئِكَ رَفِيقًا ﴿٦٩﴾ ذَلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ
 عَلِيمًا ﴿٧٠﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا خُذُوا حِذْرَكُمْ
 فَانْفِرُوا تُبَاتٍ أَوْ اَنْفِرُوا جَمِيعًا ﴿٧١﴾ وَإِنَّ مِنْكُمْ لَمَنْ
 لَيُبَاطِلُ فَإِنْ أَصَابَكُمْ مُصِيبَةٌ قَالَ قَدْ أَنْعَمَ اللَّهُ
 عَلَيَّ إِذْ لَمْ أَكُنْ مَعَهُمْ شَهِيدًا ﴿٧٢﴾ وَلَئِنْ أَصَابَكُمْ
 فَضْلٌ مِنَ اللَّهِ لَيَقُولَنَّ كَأَنْ لَمْ تَكُنْ بَيْنَكُمْ
 وَبَيْنَهُ مَوَدَّةٌ يَلَيْتَنِي كُنْتُ مَعَهُمْ فَأَفُوزَ فَوْزًا عَظِيمًا
 ﴿٧٣﴾ فَلْيُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ
 الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ وَمَنْ يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُقْتَلْ أَوْ
 يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٧٤﴾

و اگر ما بر آنان مقرر می داشتیم که خود را بکشید و یا از
 خانه هاتان خارج شوید جز اندکی از ایشان آنرا انجام
 نمی دادند، و اگر ایشان انجام می دادند آنچه به آن پند داده
 می شدند، برای ایشان بهتر و استوارتر بود ﴿۶۶﴾ و آنگاه
 است که ما از جانب خود پاداشی عظیم به آنان
 می دادیم ﴿۶۷﴾ و بی شک آنان را به راه راست هدایت
 می کردیم ﴿۶۸﴾ و کسانی که خدا و رسول را اطاعت کنند
 پس ایشان همدم خواهند شد با آنانکه خدا نعمتشان داده از
 پیامبران و راستگویان و شهیدان و شایستگان، و ایشان نیکو
 رفیقانند ﴿۶۹﴾ آن فضل و برتری از خداست، و خدا
 دانای کافی است ﴿۷۰﴾ ای مؤمنین سلاح خود را در
 بگیرید و بر حذر باشید، پس دسته دسته حمله کنید و یا
 همگی ﴿۷۱﴾ و به تحقیق بعضی از شما کسانی که سستی
 می کنند، پس اگر به شما مصیبتی برسد می گوید حقیقتا
 خدا بر من نعمت داده که با آنان حاضر نشدم ﴿۷۲﴾ و
 اگر به شما از جانب خدا بهره ای برسد گویا بین شما و بین
 او دوستی نبوده می گوید ای کاش من با ایشان بودم به
 پیروزی و بهره بزرگی نائل بودم ﴿۷۳﴾ پس باید کارزار
 کنند آنانکه می فروشند زندگی دنیا را به آخرت، و آنکه
 در راه خدا قتال کند پس کشته شود و یا پیروز گردد پس
 به زودی او را اجر بزرگی خواهیم داد ﴿۷۴﴾

وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ وَلِيًّا وَاجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ نَصِيرًا ﴿٧٥﴾ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الظَّالِمِينَ فَفَقِّمُوا أَولِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا ﴿٧٦﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشْيَةِ اللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً وَقَالُوا رَبَّنَا لِمَ كَتَبْتَ عَلَيْنَا الْقِتَالَ لَوْلَا أَخَّرْتَنَا إِلَى أَجَلٍ قَرِيبٍ قُلْ مَتَاعُ الدُّنْيَا قَلِيلٌ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّمَنِ اتَّقَى وَلَا تُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧٧﴾ أَيْنَمَا تَكُونُوا يُدْرِكْكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّشِيدَةٍ وَإِنْ تُصِبْهُمْ حَسَنَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِكَ قُلْ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ فَمَالِ هَؤُلَاءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ حَدِيثًا ﴿٧٨﴾ مَا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ اللَّهِ وَمَا أَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمِنَ نَفْسِكَ وَأَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٧٩﴾

و شما را چه شده که قتال نمی کنید در راه خدا و در راه نجات ناتوانان از مردان و زنان و فرزندانی که می گویند پروردگارا ما را از این قریه ای که اهلش ستمکار است خارج ساز، و قرار بده برای ما از نزد خودت سرپرستی، و قرار بده برای ما از نزدت یاری کننده ای ﴿۷۵﴾ آنانکه ایمان آورده اند در راه خدا قتال می کنند و آنانکه کافرند در راه طاغوت قتال می کنند، پس کشتار کنید دوستان و پیروان شیطان را، زیرا کبد شیطان ناتوان بوده است ﴿۷۶﴾ آیا نظر نمی افکنی به سوی آنانکه به ایشان گفته شد دست نگهدارید از دفاع و نماز را بپا دارید و زکات را بدهید، پس چون قتال بر ایشان مقرر شد ناگاه گروهی از ایشان از مردم می ترسند مانند ترس از خدا و یا ترسی شدیدتر، و گفتند پروردگارا چرا بر ما قتال را مقرر کردی چرا ما را تا اجل نزدیک (مرگ) فرصت ندادی، بگو متاع و بهره دنیا اندک است، و آخرت برای پرهیزکار خوب است، و به شما بقدر پوست هسته خرمائی ستم نمی شود ﴿۷۷﴾ هر کجا باشید مرگ شما را می یابد و اگرچه در برجهای محکم باشید، و اگر به ایشان نیکی برسد می گویند این از نزد خداست، و اگر به ایشان بدی برسد می گویند این از نزد تو است، بگو هر یک از اینها (یعنی تماما) از نزد خداست، پس چه شده این قوم را که نزدیک نیست بفهمند حدیثی را ﴿۷۸﴾ آنچه برسد تو را از نیکی، پس از خداست و آنچه برسد به تو از بد از خود تو است، و ما تو را فرستادیم برای مردم بعنوان رسالت، و خدا برای گواهی کافی است ﴿۷۹﴾

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّى فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِظًا ﴿٨٠﴾ وَيَقُولُونَ طَاعَةٌ فَإِذَا بَرَزُوا مِنْ عِنْدِكَ بَيَّتَ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ غَيْرَ الَّذِي تَقُولُ وَاللَّهُ يَكْتُبُ مَا يُبَيِّتُونَ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٨١﴾ أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْفُرْعَانُ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا ﴿٨٢﴾ وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِنَ الْأَمْنِ أَوْ الْحَوْفِ أَدَاعُوا بِهِ ۖ وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَى أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنْبِطُونَهُ مِنْهُمْ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٣﴾ فَقَتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا تُكَلَّفُ إِلَّا نَفْسَكَ وَحَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَكُفَّ بَأْسَ الَّذِينَ فَرَّوْا وَاللَّهُ أَشَدُّ بَأْسًا وَأَشَدُّ تَنَكِيلًا ﴿٨٤﴾ مَنْ يَشْفَعْ شَفْعَةً حَسَنَةً يَكُنْ لَهُ نَصِيبٌ مِنْهَا ۖ وَمَنْ يَشْفَعْ شَفْعَةً سَيِّئَةً يَكُنْ لَهُ كِفْلٌ مِنْهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ مُّقِيتًا ﴿٨٥﴾ وَإِذَا حُيِّيتُمْ بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّوهَا ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَسِيبًا ﴿٨٦﴾

آنکه اطاعت رسول می کند به تحقیق خدا را اطاعت کرده و آنکه روی گردان است پس ما تو را برای ایشان نگهبان نفرستادیم ﴿۸۰﴾ ودم از فرمانبرداری می زنند پس چون از نزد تو بیرون روند طائفه ای از ایشان به شب تدبیر می کنند غیر آن چیزی را که می گوئی، و خدا آنچه به شب تدبیر می کنند می نویسد، پس از ایشان اعراض کن و بر خدا توکل کن و خدا برای وکالت کافی است ﴿۸۱﴾ آیا در قرآن تدبیر نمی کنند؟ و اگر از نزد غیر خدا بود در آن اختلاف بسیاری می یافتند ﴿۸۲﴾ و چون ایشان را امری (یعنی خبری) از ایمنی و یا ترس برسد نشر دهند، و اگر آن را بسوی پیامبر و فرمانداران خود برگردانند (و به رسول و فرمانداران مراجعه کنند) کسانی از ایشان که نیروی درک حقیقت دارند آنرا خواهند دانست، و اگر فضل خدا و رحمت او بر شما نبود بی گمان پیرو شیطان می شدید مگر عده کمی ﴿۸۳﴾ پس در راه خدا قتال کن، مکلف نیستی مگر خودت (تکلیف غیر تو را از تو نخواهند) و مؤمنین را برانگیز، امید است که خدا آسیب کفار را بازدارد، و خدا در عذاب سخت تر و در عقوبت شدیدتر است ﴿۸۴﴾ آنکه شفاعت نماید شفاعت نیکی برای او از آن نصیبی است، و آنکه شفاعت کند شفاعت بدی برای او بهره ای است از آن، و خدا بر هر چیزی مقتدر است ﴿۸۵﴾ و هنگامی که شما را تحیتی دادند پس شما به نیکوتر از آن تحیتی بدهید و یا همان را رد کنید، براستی که خدا بر هر چیزی محاسب بوده است ﴿۸۶﴾

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لِيَجْمَعَكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا ﴿٨٧﴾ فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنَافِقِينَ فِتْنَيْنِ وَاللَّهُ أَرْكَسَهُمْ بِمَا كَسَبُوا أَتُرِيدُونَ أَنْ تَهْدُوا مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَنْ يُضِلِّ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ﴿٨٨﴾ وَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ كَمَا كَفَرُوا فَتَكُونُونَ سَوَاءً فَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ أَوْلِيَاءَ حَتَّى يُهَاجِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَخُذُوهُمْ وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٨٩﴾ إِلَّا الَّذِينَ يَصِلُونَ إِلَى قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ أَوْ جَاءُوكُمْ حَصِرَتْ صُدُورُهُمْ أَنْ يَقْتُلُوكُمْ أَوْ يَقْتُلُوا قَوْمَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَسَلَطَهُمْ عَلَيْكُمْ فَلَقَتْلُوكُمْ فَإِنْ أَعْتَزَلُوكُمْ فَلَمْ يَقْتُلُوكُمْ وَالْقَوَا إِلَيْكُمْ السَّلَامَ فَمَا جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ عَلَيْهِمْ سَبِيلًا ﴿٩٠﴾ سَتَجِدُونَ عَآخِرِينَ يُرِيدُونَ أَنْ يَأْمَنُوكُمْ وَيَأْمَنُوا قَوْمَهُمْ كُلٌّ مَا رُدُّوا إِلَى الْفِتْنَةِ أُرْكِسُوا فِيهَا فَإِنْ لَمْ يَعْتَزِلُوكُمْ وَيُلْقُوا إِلَيْكُمْ السَّلَامَ وَيَكْفُفُوا أَيْدِيَهُمْ فَخُذُوهُمْ وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأُولَئِكَ جَعَلْنَا لَكُمْ عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا مُبِينًا ﴿٩١﴾

خدائی که هیچ معبود و پناهی نیست جز او، شما را جمع می‌کند بروز رستاخیز شکی در آن نیست و کیست راستگوتر از خدا در سخن تازه ﴿۸۷﴾ پس چه شده برای شما که در حق منافقین دو دسته شده‌اید و خدا برگردانید ایشانرا (به پستی کفر) بسبب آنچه انجام دادند، آیا می‌خواهید هدایت کنید آنکه را خدا گمراه کرده و آنکه را خدا گمراه کند پس هرگز برای او راهی نخواهی یافت ﴿۸۸﴾ و دوست دارند که کافر شوید چنانکه خودشان کافرنه پس مساوی و مانند هم باشید پس از ایشان دوستی مگیر تا هجرت کنند در راه خدا، پس اگر روگردانیدند بگیریدشان و ایشان را بکشید هر جا یافتید، و از ایشان دوست و یاور مگیرید ﴿۸۹﴾ مگر آنانکه می‌پیوندند به قومی که بین شما و بین ایشان پیمانی باشد و یا نزد شما آیند در حالیکه دلشان را از قتال با شما و از قتال قوم خود بازداشته‌اند، و اگر خدا خواسته بود ایشان را بر شما مسلط کرده بود که با شما قتال کرده بودند، پس اگر از شما کناره گیرند که با شما قتال نکنند و دم از تسلیم زنند پس خدا برای شما راهی علیه ایشان قرار نداده است ﴿۹۰﴾ به زودی کسان دیگری خواهید یافت که می‌خواهند از شما ایمن و از قوم خود ایمن باشند، هر زمان که به سوی فتنه کفر برگشت داده شوند در آن سقوط کنند، پس اگر از شما کناره نگیرند و دم از تسلیم نزده و دست از شما بازندارند بگیرید و بکشید ایشان را هر جا ایشان را یافتید و آنانند که تسلط آشکار شما را بر ایشان مقرر داشتیم ﴿۹۱﴾

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ أَنْ يَقْتُلَ مُؤْمِنًا إِلَّا خَطَاً وَمَنْ قَتَلَ
 مُؤْمِنًا خَطَاً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَى
 أَهْلِهِ إِلَّا أَنْ يَصَّدَّقُوا فَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ عَدُوٍّ لَكُمْ
 وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ
 بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ فَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَى أَهْلِهِ
 وَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ
 مُتَتَابِعَيْنِ تَوْبَةً مِّنَ اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٩٢﴾
 وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُّتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا
 فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا
 عَظِيمًا ﴿٩٣﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا ضَرَبْتُمْ فِي سَبِيلِ
 اللَّهِ فَتَبَيَّنُوا وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ أَلْقَى إِلَيْكُمُ السَّلَامَ
 لَسْتَ مُؤْمِنًا تَبْتَغُونَ عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ
 مَغَانِمُ كَثِيرَةٌ كَذَلِكَ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلُ فَمَنَّ اللَّهُ
 عَلَيْكُمْ فَتَبَيَّنُوا إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا

﴿٩٤﴾

مؤمن، مؤمنی را نمی کشد مگر به خطا، و کسی که به خطا
 مؤمنی را بکشد پس بنده مؤمنی آزاد کند و دیه ای تسلیم
 کسان مقتول نماید مگر اینکه ایشان عفو نمایند، پس اگر
 مقتول از قومی بود که دشمن شمایند (یعنی کافرند) و
 او (مقتول) مؤمن بوده، پس آزاد کند بنده مؤمنی را، و اگر
 مقتول از قومی بود که بین شما و ایشان پیمانی است پس
 باید به اهل او دیه ای داد و بنده مؤمنی را آزاد کرد، پس
 هر کس نیافت بر اوست دو ماه روزه پی در پی، این توبه ای
 است از دستور خدا و خدا دانا و حکیم بوده است ﴿٩٢﴾
 و کسی که مؤمنی را عمداً بکشد پس جزای او دوزخ است
 در حالیکه در آن جاوید است و خدا بر او خشناک و
 لعنت کرده او را و مهیا نموده برای او عذاب بزرگی
 را ﴿٩٣﴾ ای مؤمنین هنگامی که در راه خدا و جهاد سفر
 کردید پس تحقیق کنید و ندانسته کاری نکنید و به کسی
 که به شما اسلام و اظهار اسلام کرده نگوئید که تو مؤمن
 نیستی، شما متاع زندگی پست دنیا را می جوئید پس نزد
 خدا بهره های بسیاری است، شما کافر بودید از پیش. پس
 خدا منت گذاشت بر شما و اظهار اسلام شما را پذیرفت
 پس جستجو و تحقیق کنید، زیرا خدا به آنچه انجام دهید
 همواره آگاه بوده است ﴿٩٤﴾

لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولِي الضَّرَرِ
وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ
اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ
دَرَجَةً ۚ وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ وَفَضَّلَ اللَّهُ
الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٩٥﴾ دَرَجَتٍ
مِّنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً ۚ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٩٦﴾ إِنَّ
الَّذِينَ تَوَقَّعْتُمُ الْمَلَائِكَةَ ظَالِمِينَ أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ
كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ
تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَٰئِكَ
مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿٩٧﴾ إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ
مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً
وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا ﴿٩٨﴾ فَأُولَٰئِكَ عَسَى اللَّهُ أَن
يَعْفُو عَنْهُمْ ۚ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٩٩﴾ وَمَنْ
يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرَاعِمًا كَثِيرًا
وَسِعَةً ۚ وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ
وَرَسُولِهِ ثُمَّ يَدْرِكْهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ
وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٠٠﴾ وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ
فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ إِنْ
خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ الْكَافِرِينَ
كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُّبِينًا ﴿١٠١﴾

آن عده از مؤمنین که از جهاد تقاعد می کنند باستثنای
آنانکه صاحب عذر و ضررند، با آنانکه در راه خدا به
اموال و جانها جهاد می کنند مساوی نیستند، خدا برتری داده
مجاهدین به اموال و جانها را بر متقاعدین، به یک درجه، و
هر یک را خدا وعده نیکوتر داده، و برتری داده خدا
مجاهدین را بر قاعدین به اجر بزرگ ﴿۹۵﴾ و به درجاتی
از جانب خود، و برتری داده ایشان را به آمرزش و رحمت،
و خدا همیشه آمرزنده و رحیم بوده است ﴿۹۶﴾ به راستی
آنان را که فرشتگان قبض روح می کنند، در حالی که آنان
به خود ستم کرده اند، فرشتگان گویند در چه حالی بودید؟
گویند ما در زمین ناتوان و زبون بودیم، (فرشتگان) گویند
آیا زمین خدا وسیع نبود که در آن مهاجرت کنید، پس
آنان جایگاهشان دوزخ و بدبازگشتی است ﴿۹۷﴾ مگر
ناتوانان از مردان و زنان و اطفالی که حيله ای نتوانند و
راهی نیابند ﴿۹۸﴾ پس آنان را شاید خدا مورد عفو نماید
و خدا بخشنده آمرزنده است ﴿۹۹﴾ و هر کس در راه خدا
مهاجرت کند محل اقامت بسیار و وسعتی می یابد، و آنکه
از خانه خود خارج شود برای مهاجرت به سوی خدا و
رسول او سپس مرگ او را دریابد پس محققا اجر او بر
خدا لازم شده و خدا آمرزنده رحیم بوده است ﴿۱۰۰﴾ و
چون در زمین قدم زدید (برای سفر) پس باکی بر شما
نیست که نماز خود را کوتاه کنید اگر خوف دارید که
کفار شما را به خطر و فتنه اندازند بر راستی که کافران برای
شما دشمن آشکارند ﴿۱۰۱﴾

وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلْتَقُمْ طَآئِفَةٌ مِّنْهُمْ مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا مِن وَرَائِكُمْ وَلْتَأْتِ طَآئِفَةٌ أُخْرَى لَمْ يُصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ وَذَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُمْ مَّيْلَةً وَاحِدَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ كَانَ بِكُمْ أَذًى مِّن مَّطَرٍ أَوْ كُنْتُمْ مَّرْضَى أَنْ تَضَعُوا أَسْلِحَتَكُمْ وَخُذُوا حِذْرَكُمْ إِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿١٠٢﴾

فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَادْكُرُوا اللَّهَ قِيَمًا وَقُعودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَّوْقُوتًا ﴿١٠٣﴾ وَلَا تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ إِنْ تَكُونُوا تَأْلُمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلُمُونَ كَمَا تَأْلُمُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٠٤﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ تَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ وَلَا تَكُن لِّلْخَائِنِينَ خَصِيمًا ﴿١٠٥﴾

و چون در ایشان بودی و بر ایشان نماز را برپا داشتی، پس باید عده‌ای از ایشان با تو بایستند و اسلحه خود را در بگیرند، پس چون سجده کردند باید (بروند و) پشت سر شما باشند. وعده دیگری که نماز نکرده‌اند بیايند با تو نماز بخوانند، و باید بر حذر باشند و اسلحه خود را در بگیرند، کافران دوست دارند که از اسلحه و متاعهای خود غافل شوید پس یک مرتبه بر شما بتازند، و اگر به شما رنجی باشد از باران و یا بیمار باشید باکی بر شما نیست که اسلحه خود را فرو گذارید، و بر حذر باشید، براستی که خدا مهیا نموده برای کافرين عذاب خوارکننده را ﴿۱۰۲﴾

پس چون نماز را بجای آوردید، خدا را یاد کنید در حال قیام و نشسته و بر پهلوهای خود (يعنی خوابیده) پس چون مطمئن شدید اقامه همان نماز (معهود) را نمائيد زیرا که نماز بر مؤمنين بوقت معين واجب شده است ﴿۱۰۳﴾ و سست نشويد در دنبال کردن اين قوم، اگر شما دردمند می‌شوید پس محققا ایشان نیز دردمند می‌شوند چنانکه شما دردمند می‌شوید، و شما امید دارید از خدا آنچه را ایشان امید ندارند، و خدا دانای حکيم بوده است ﴿۱۰۴﴾ براستی که ما نازل کردیم بسوی تو اين کتاب را بحق تا بين مردم به آنچه خدا ارائه داده به تو حکم کنی، و برای خائنين طرفدار مباش ﴿۱۰۵﴾

وَأَسْتَغْفِرِ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٠٦﴾ وَلَا تُجَادِلْ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَانُونَ أَنْفُسَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ خَوَانًا أَثِيمًا ﴿١٠٧﴾ يَسْتَخْفُونَ مِنَ النَّاسِ وَلَا يَسْتَخْفُونَ مِنَ اللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمْ إِذْ يُبَيِّتُونَ مَا لَا يَرْضَى مِنَ الْقَوْلِ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطًا ﴿١٠٨﴾ هَآأَنْتُمْ هَآؤَآءِ جَدَلْتُمْ عَنْهُمْ فِي الْحَيَوةِ الدُّنْيَا فَمَنْ يُجَادِلِ اللَّهَ عَنْهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَمْ مَنْ يَكُونُ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿١٠٩﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهَ يَجِدِ اللَّهَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١١٠﴾ وَمَنْ يَكْسِبْ إِثْمًا فَإِنَّمَا يَكْسِبْهُ عَلَى نَفْسِهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١١﴾ وَمَنْ يَكْسِبْ خَطِيئَةً أَوْ إِثْمًا ثُمَّ يَرْمِ بِهِ بَرِيئًا فَقَدِ احْتَمَلَ بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴿١١٢﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّتْ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ أَنْ يُضِلُّوكَ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَضُرُّونَكَ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ﴿١١٣﴾

و از خدا طلب آمرزش کن زیرا خدا آمرزنده رحیم بوده است ﴿۱۰۶﴾ و دفاع مکن از کسانی که به خود خیانت می کنند، زیرا خدا خیانتکار گنه کار را دوست نمی دارد ﴿۱۰۷﴾ خیانت خود را از مردم پنهان می کنند و از خدا پنهان نمی کنند و حال آنکه خدا با ایشان است هنگامیکه شب بتدبیر سخنانی می گویند که خدا را خوش نیاید و خدا به آنچه می کنند محیط است ﴿۱۰۸﴾ و هان شمائید آنان که از ایشان دفاع می کنید در زندگی دنیا، پس کیست که مجادله کند با خدا از طرف ایشان در روز قیامت یا چه کس وکیل بر ایشان می باشد ﴿۱۰۹﴾ و آنکه عمل بدی مرتکب شود و یا به خود ستم کند سپس از خدا آمرزش طلبد، خدا را آمرزنده رحیم می یابد ﴿۱۱۰﴾ و آنکه گناهی فراهم کند، پس جز این نیست که بر ضرر خودش فراهم می کند، و خدا دانای حکیم است ﴿۱۱۱﴾ و آنکه خطایی و یا گناهی فراهم کند سپس تهمت آن را بیندازد بر بی گناهی پس حقیقتا بار بهتان و گناه آشکاری را حمل نموده است ﴿۱۱۲﴾ و اگر فضل و رحمت خدا بر تو نبود بدون شک طایفه ای از ایشان قصد داشتند که تو را گمراه کنند و گمراه نمی کنند مگر خودشان را و به هیچ وجه به تو زیان نمی رسانند، و خدا نازل نمود بر تو کتاب و حکمت را و آنچه نمی دانستی تو را آموخت، و فضل خدا بر تو بزرگ بوده است ﴿۱۱۳﴾

لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّنْ نَّجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ
 أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ وَمَن يَفْعَلْ ذَلِكَ
 ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١١٤﴾
 وَمَن يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ
 وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصْلِهِ
 جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿١١٥﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ
 بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَن يَشَاءُ وَمَن يُشْرِكْ
 بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١١٦﴾ إِن يَدْعُونَ مِن
 دُونِهِ إِلَّا إِنثًا وَإِن يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا مَّرِيدًا ﴿١١٧﴾
 لَّعَنَهُ اللَّهُ وَقَالَ لَأَتَّخِذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا
 ﴿١١٨﴾ وَلَا ضَلَّتْهُمْ وَلَا امْتَنَيْنَهُمْ وَلَا مَرْتَهُمْ فَلْيُبَيِّكُنَّ
 عَادَانَ الْأَنْعَمِ وَلَا مَرْتَهُمْ فَلْيَغَيِّرَنَّ خَلْقَ اللَّهِ وَمَن
 يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِّن دُونِ اللَّهِ فَقَدْ خَسِرَ
 خُسْرَانًا مُّبِينًا ﴿١١٩﴾ يَعِدُهُمْ وَيُمَنِّيهِمْ وَمَا يَعِدُهُمُ
 الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢٠﴾ أُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمَ وَلَا
 يَجِدُونَ عَنْهَا مَحِيصًا ﴿١٢١﴾

در بسیاری از نجوای ایشان خیری نیست مگر نجوای آنکه
 امر به صدقه و یا کار نیک و یا اصلاح بین مردم کند (یعنی
 نجوای ایشان به این سه امر باشد) و آنکه چنین کند برای
 جستن خشنودیهای خدا پس بزودی اجر بزرگی به او
 می‌دهیم ﴿۱۱۴﴾ و آنکه مخالفت و دشمنی کند با رسول
 پس از آنکه هدایت برای او روشن شده و به غیر راه
 مؤمنین برود (راهی جز راه مؤمنین پیش گیرد) و اگذاریم
 او را به آنچه دوست دارد، و به دوزخ درآوریم او را که
 جای بازگشت بدی است ﴿۱۱۵﴾ محققا خدا نمی‌آمرزد
 شرک آوردن به او را، و می‌آمرزد پست‌تر از آن را برای
 هر کس بخواهد، و آنکه شریک برای خدا قائل شود، پس
 به تحقیق گمراه شده گمراهی دوری ﴿۱۱۶﴾ نمی‌خوانند
 غیر از خدا مگر زنان و مادگانی را، نمی‌خوانند مگر شیطان
 سرکشی را ﴿۱۱۷﴾ خدا او را دور از رحمت کرد. و او
 گفت البته خواهم گرفت از بندگان بهره معینی
 را ﴿۱۱۸﴾ و البته و محققا گمراه خواهم کرد ایشان را و
 آنان را به آرزو می‌کشانم و البته آنان را امر کنم که
 گوشهای چهارپایانشان را بشکافند و به آنان البته فرمان
 دهم که خلق خدا را تغییر دهند، و هر کس شیطان را
 دوست بگیرد نه خدا را پس به تحقیق زیان کرده زیان
 آشکاری ﴿۱۱۹﴾ وعده می‌دهد ایشان را و به آرزو
 می‌کشاند ایشان را و شیطان وعده نمی‌دهد به ایشان مگر
 غرور و فریب ﴿۱۲۰﴾ ایشان مأوایشان دوزخ است و از
 دوزخ گریزی نیابند ﴿۱۲۱﴾

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ
 جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا
 وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيلًا ﴿١٢٢﴾ لَيْسَ
 بِأَمَانِيِّكُمْ وَلَا أَمَانِي أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا
 يُجْزَ بِهِ وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا
 ﴿١٢٣﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ
 وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ
 نَقِيرًا ﴿١٢٤﴾ وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ
 وَهُوَ مُحْسِنٌ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَاتَّخَذَ اللَّهُ
 إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا ﴿١٢٥﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي
 الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُحِيطًا ﴿١٢٦﴾
 وَيَسْتَفْتُونَكَ فِي النِّسَاءِ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِيهِنَّ وَمَا
 يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ فِي يَتِمَّى النِّسَاءِ الَّتِي لَا
 تُؤْتُونَهُنَّ مَا كُتِبَ لَهُنَّ وَتَرْغَبُونَ أَنْ تَنْكِحُوهُنَّ
 وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الْوِلْدَانِ وَأَنْ تَقُومُوا لِلْيَتَامَىٰ
 بِالْقِسْطِ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِهِ
 عَلِيمًا ﴿١٢٧﴾

و آنانکه ایمان آورده و عملهای شایسته کنند بزودی به
 باغ‌هاییکه از زیر آنها نهرها جاری است واردشان می‌کنیم
 که در آنها همواره تا ابد بمانند، وعده خدا تعالی حق
 است، و کیست که از خدا در قول راستگوتر باشد ﴿۱۲۲﴾
 (ثواب و عقاب) به خواسته‌ها و آرزوهای شما و آرزوهای
 اهل کتاب نیست، هر کس عمل بدی کند جزا داده شود به
 آن، و برای غیر از خدا نه دوستی یافت شود و نه
 یابوری ﴿۱۲۳﴾ و هر که از کارهای شایسته بجا آورد از
 مرد و یا زن در حالیکه ایمان داشته باشد پس ایشان وارد
 بهشت می‌شوند و به اندازه نقیری ستم نمی‌شوند ﴿۱۲۴﴾ و
 کیست که دین او نیکوتر باشد از آنکه خود را تسلیم خدا
 کند و اسلام آورد در حالیکه نیکوکار باشد و از آئین
 معتدل ابراهیم پیروی کند، و خدا ابراهیم را دوست گرفته
 است ﴿۱۲۵﴾ و اختصاص به خدا دارد آنچه در آسمانها و
 آنچه در زمین است، و خدا به هر چیزی محیط بوده
 است ﴿۱۲۶﴾ و از تو فتوی می‌طلبند درباره زنان، بگو خدا
 درباره ایشان فتوی می‌دهد برای شما و آنچه خوانده
 می‌شود بر شما در این کتاب درباره یتیمان زنانی که آنچه
 بر ایشان نوشته شده به ایشان نمی‌دهید و رغبت دارید که
 نکاحشان کنید و درباره عاجزان از فرزندان و درباره اینکه
 برای یتیمان به عدالت قیام کنید، و آنچه از خوبی بجا آرید
 محققا خدا به آن داناست ﴿۱۲۷﴾

وَإِنْ أَمْرَةٌ خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا نُشُورًا أَوْ إِعْرَاضًا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا وَالصُّلْحُ خَيْرٌ وَأُحْضِرَتِ الْأَنْفُسُ الشُّحَّ وَإِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١٢٨﴾ وَلَنْ تَسْتَطِيعُوا أَنْ تَعْدِلُوا بَيْنَ النِّسَاءِ وَلَوْ حَرَصْتُمْ فَلَا تَمِيلُوا كُلَّ الْمِيلِ فَتَدْرُوهَا كَالْمُعَلَّقَةِ وَإِنْ تُصْلِحُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٢٩﴾ وَإِنْ يَتَفَرَّقَا يُغْنِ اللَّهُ كِلَا مِّنْ سَعَتِهِ ۖ وَكَانَ اللَّهُ وَاسِعًا حَكِيمًا ﴿١٣٠﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَإِيَّاكُمْ أَنْ اتَّقُوا اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ تَكْفُرًا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ غَنِيًّا حَمِيدًا ﴿١٣١﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿١٣٢﴾ إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ أَيُّهَا النَّاسُ وَيَأْتِ بِآخَرِينَ ۚ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ قَدِيرًا ﴿١٣٣﴾ مَنْ كَانَ يُرِيدُ ثَوَابَ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ ثَوَابُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ۚ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿١٣٤﴾

و اگر زنی از شوهرش ترس ناسازگاری و دوری گزیدن داشت بر زوجین باکی نیست که بین خودشان اصلاح کنند صلح خوبی، و این صلح بهتر است، و بخل بجانهای آدمی حاضر شده، و اگر نیکی کنید و پرهیزگار باشید محققا خدا آگاه است به آنچه عمل می کنید ﴿۱۲۸﴾ و شما میان زنان هرگز نمی توانید عدالت کنید و اگرچه حریص باشید (به این عدالت)، پس به کلی روگردان مشوید که زنی را سرگردان رها کنید، و اگر به اصلاح و تقوی پردازید پس محققا خدا آمرزنده و رحیم است ﴿۱۲۹﴾ و اگر از یکدیگر جدا شوند خدا هر یک را از سعه رحمت خود بی نیاز و غنی می گرداند، و خدا گشایش دهنده و حکیم است ﴿۱۳۰﴾ و اختصاص به خدا دارد آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، و محققا (بدانید که) به اهل کتاب پیش از شما و به شما سفارش کردیم که از خدا بترسید و تقوی پیشه کنید، و اگر کافر شوید (و یا کفران کنید) پس بطور تحقیق اختصاص به خدا دارد آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، و خدا بی نیاز و ستایش شده و ستوده است ﴿۱۳۱﴾ و اختصاص به خدا دارد آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، و خدا برای وکالت کافی است ﴿۱۳۲﴾ اگر بخواهد شما را می برد (فانی می کند) ای مردم، و دیگران را می آورد، و خدا بر این تواناست ﴿۱۳۳﴾ هر کس پاداش دنیا را بخواهد پس (باید متوجه باشد که) نزد خداست پاداش دنیا و آخرت، و خدا شنوا و بیناست ﴿۱۳۴﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ
 شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ
 إِنْ يَكُنْ غَنِيًّا أَوْ فَقِيرًا فَاللَّهُ أُولَىٰ بِهِمَا فَلَا تَتَّبِعُوا
 الْهَوَىٰ أَنْ تَعْدِلُوا وَإِنْ تَلَوُّوا أَوْ تَعْرِضُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ
 بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١٣٥﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
 بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَىٰ رَسُولِهِ
 وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنْزَلَ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللَّهِ
 وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ
 ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٣٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ
 آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ أَرَادُوا كُفْرًا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ
 لِيَغْفِرْ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ سَبِيلًا ﴿١٣٧﴾ بَشِّرِ الْمُنَافِقِينَ
 بِأَنَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٣٨﴾ الَّذِينَ يَتَّخِذُونَ الْكَافِرِينَ
 أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَبِيتُوا عِنْدَهُمُ الْعِرَّةَ
 فَانَّ الْعِرَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا ﴿١٣٩﴾ وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي
 الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتَ اللَّهِ يَكْفُرُ بِهَا
 وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي
 حَدِيثٍ غَيْرِهِ إِنَّكُمْ إِذَا مَثَلْتُمْ إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ
 الْمُنَافِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا ﴿١٤٠﴾

ای مؤمنین همواره پادارندگان عدالت باشید، برای خدا
 گواهی دهید، و اگرچه بر ضرر خودتان یا والدین و یا
 خویشانان باشد، خواه غنی باشند یا فقیر، پس خدا به آنان
 سزاوارتر است، پس هوای نفس را پیروی نکنید که از حق
 عدول کنید، و اگر به پیچانید (ادای شهادت خود را) و یا
 اعراض کنید پس محققا خدا به آنچه می کنید آگاه
 است ﴿۱۳۵﴾ ای مؤمنین ایمان آورید به خدا و پیغمبر او و
 این کتابی که نازل نموده بر رسول خود و آن کتابی که
 نازل نموده از پیش، و آنکه به خدا و فرشتگان او و
 کتابهای او و رسولان او و روز جزاء کافر شود پس به
 تحقیق گمراه است گمراهی دوری ﴿۱۳۶﴾ به تحقیق
 آنانکه ایمان آورده سپس کافر شده سپس ایمان آورده
 سپس کافر شده سپس کفر خود را زیاد کردند، خدا
 آمرزنده ایشان نیست و ایشان را به راهی هدایت
 نمی کند ﴿۱۳۷﴾ منافقین را مژده ده به اینکه برای ایشان
 عذابی است دردناک ﴿۱۳۸﴾ آنانکه کفار را دوستان خود
 می گیرند بجای مؤمنین، آیا نزد کفار عزت می جویند، پس
 به تحقیق عزت مخصوص خداست بتمام آن ﴿۱۳۹﴾ و به
 تحقیق در این کتاب بر شما نازل شده که هرگاه شنیدید به
 آیات خدا کفران و انکار واستهزاء می شود پس با ایشان
 ننشینید تا به سخنی دیگر پردازند و اگر نه بی تردید شما در
 این هنگام مانند ایشانید، براستی خدا منافقین و کفار را در
 دوزخ جمع می کند ﴿۱۴۰﴾

الَّذِينَ يَتَرَبَّصُونَ بِكُمْ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ فَتْحٌ مِّنَ اللَّهِ قَالُوا أَلَمْ نَكُنْ مَّعَكُمْ وَإِنْ كَانَ لِلْكَافِرِينَ نَصِيبٌ قَالُوا أَلَمْ نَسْتَحِذْكُمْ عَلَيْكُمْ وَنَمْنَعُكُم مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا ﴿١٤١﴾ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ يُخَدِّعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَدِيعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كُسَالَى يُرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٤٢﴾ مُذَبِّبِينَ بَيْنَ ذَلِكَ لَا إِلَى هَؤُلَاءِ وَلَا إِلَى هَؤُلَاءِ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ﴿١٤٣﴾ يَنَاقِهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَتُرِيدُونَ أَنْ تَجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُّبِينًا ﴿١٤٤﴾ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ نَصِيرًا ﴿١٤٥﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٤٦﴾ مَا يَفْعَلُ اللَّهُ بِعَذَابِكُمْ إِنْ شَكَرْتُمْ وَءَامَنْتُمْ وَكَانَ اللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمًا ﴿١٤٧﴾

کسانی که به شما چشم دوخته‌اند، پس اگر به شما از خدا پیروزی رسد گویند آیا ما با شما نبودیم، و اگر کافران را نصیبی باشد، گویند آیا ما بر شما استیلا نداشتیم و شما را از گزند مؤمنین باز نداشتیم، پس خدا حکم می‌کند بین شما در روز قیامت، و هرگز خدا قرار نداده برای کافران راهی بر ضرر مؤمنین ﴿۱۴۱﴾ بدرستی که منافقین با خدا خدعه می‌کنند و خدا جزا دهنده آنان است، و چون به نماز ایستند به کسالت بایستند، به مردم خودنمایی می‌کنند (ریاکارند) و خدا را یاد نمی‌کنند مگر اندکی ﴿۱۴۲﴾ مرددند بین کفر و ایمان نه بسوی ایشانند و نه بسوی آنان، و هر که را خدا گمراه کند برایش راهی نخواهی یافت ﴿۱۴۳﴾ ای مؤمنین کفار را دوست نگیرید به جای مؤمنین، آیا می‌خواهید برای خدا حجتی روشن بر ضرر خود قرار دهید ﴿۱۴۴﴾ براستی که منافقین در پست‌ترین درجه از آتشند و برای ایشان یاوری نخواهی یافت ﴿۱۴۵﴾ مگر آنانکه توبه کنند و اصلاح نمایند و به خدا چنگ زنند و دین خود را برای خدا خالص نمایند پس ایشان با مؤمنانند و به همین زودی خدا به مؤمنین اجر بزرگی خواهد داد ﴿۱۴۶﴾ چه بکند خدا به عذاب شما (برای چه شما را عذاب کند) اگر شکر گزار و مؤمن باشید و خدا سپاسگزار داناست ﴿۱۴۷﴾

لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْجَهْرَ بِالسُّوءِ مِنَ الْقَوْلِ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا ﴿١٤٨﴾ إِنْ تُبَدُّوا خَيْرًا أَوْ تُخَفُّوهُ أَوْ تَعْفُوا عَنْ سُوءٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفْوًا قَدِيرًا ﴿١٤٩﴾ إِنْ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ﴿١٥٠﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ﴿١٥١﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَمْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ أُولَٰئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أَجْرُهُمْ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٥٢﴾ يَسْأَلُكَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَنْ تُنَزِّلَ عَلَيْهِمْ كِتَابًا مِّنَ السَّمَاءِ فَقَدْ سَأَلُوا مُوسَىٰ أَكْبَرَ مِنْ ذَلِكَ فَقَالُوا أَرِنَا اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْهُمُ الصَّاعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ ثُمَّ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ فَعَفَوْنَا عَنْ ذَلِكَ وَعَاتَيْنَا مُوسَىٰ سُلْطَانًا مُّبِينًا ﴿١٥٣﴾ وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ الطُّورَ بِمِيثَاقِهِمْ وَقُلْنَا لَهُمْ ادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا فِي السَّبْتِ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِّيثَاقًا غَلِيظًا ﴿١٥٤﴾

خدا دوست نمی دارد بد گفتن به آشکارا را مگر از کسیکه به او ستم شده باشد، و خدا شنوای داناست ﴿۱۴۸﴾ اگر کار خیری را آشکارا و یا پنهان کنید و یا از بدی بگذرید پس بدون شک خدا عفوکننده تواناست ﴿۱۴۹﴾ به تحقیق آنانکه به خدا و رسولان او کافر می شوند و می خواهند بین خدا و رسولان او جدایی افکنند و می گویند به بعضی ایمان می آوریم و به بعضی کفر می ورزیم و می خواهند بین این ایمان و کفر راهی بگیرند ﴿۱۵۰﴾ آنان خود کافرند در حقیقت، ومهیا کرده ایم برای کافران عذاب خوارکننده ای ﴿۱۵۱﴾ و آنانکه به خدا و رسولان او ایمان آورده و جدایی بین آنان نیفکنند به زودی اجرشان را خواهیم داد و خدا آمرزنده رحیم است ﴿۱۵۲﴾ از تو سؤال می کنند اهل کتاب که بر ایشان کتابی از آسمان نازل کنی، پس به تحقیق از موسی بزرگتر از این سؤال کردند پس گفتند خدا را به ما آشکارا نشان ده، پس صاعقه عذاب ایشان را گرفت بواسطه ستمشان، سپس گوساله را پس از آن دلیل های روشن که بر ایشان آمد گرفتند، پس عفو کردیم از آن، و به موسی سلطنت آشکارا و حجتی پیدا دادیم ﴿۱۵۳﴾ و بالای سرشان طور را بردیم بسبب پیمانشان و گفتیم در حال تواضع وارد آن درب شوید، و گفتیم در شبه تجاوز نکنید و گرفتیم از ایشان پیمان محکمی ﴿۱۵۴﴾

فِيمَا نَقُصُّهُمْ مَيِّتَقَهُمْ وَكُفِّرِهِمْ بِآيَاتِ اللَّهِ وَقَتْلِهِمُ
 الْأَنْثِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ طَبَعَ
 اللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥٥﴾
 وَبِكُفْرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلَى مَرْيَمَ بُهْتَنًا عَظِيمًا ﴿١٥٦﴾
 وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ
 اللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَإِنَّ
 الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ
 عِلْمٍ إِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا ﴿١٥٧﴾ بَلْ رَفَعَهُ
 اللَّهُ إِلَيْهِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٥٨﴾ وَإِنْ مِنْ أَهْلِ
 الْكِتَابِ إِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ
 يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا ﴿١٥٩﴾ فَيُظْلَمُ مَنْ الَّذِينَ هَادُوا
 حَرَمًا عَلَيْهِمْ طَيِّبَاتٍ أُحِلَّتْ لَهُمْ وَبِصَدِّهِمْ عَنْ
 سَبِيلِ اللَّهِ كَثِيرًا ﴿١٦٠﴾ وَأَخَذَهُمُ الرَّبُّوا وَقَدْ نُهُوا عَنْهُ
 وَأَكْلِهِمْ أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ
 مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦١﴾ لَكِنَّ الرَّاكِبِينَ فِي الْعِلْمِ
 مِنْهُمْ وَالْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ
 مِنْ قَبْلِكَ وَالْمُقِيمِينَ الصَّلَاةَ وَالْمُؤْتُونَ الزَّكَاةَ
 وَالْمُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أُولَئِكَ نُوْتِيهِمْ أَجْرًا
 عَظِيمًا ﴿١٦٢﴾

پس بواسطه پیمان شکنی ایشان و کفرشان به آیات خدا و
 کشتن ایشان پیامبران را به غیر حق و بسبب قولشان که
 دل‌های ما در غلاف است (چیزی به آن نمی‌رسد) بلکه خدا
 مهر زده بر دل‌های ایشان بواسطه کفرشان پس ایمان
 نمی‌آورند مگر اندکی ﴿۱۵۵﴾ و بواسطه کفرشان و
 گفتارشان بر مریم تهمت بزرگ را ﴿۱۵۶﴾ و گفتارشان
 که ما کشتیم مسیح عیسی پسر مریم رسول خدا را، و حال
 آنکه او را نکشتند و به دار نیاویختند ولیکن اشتباه شده
 برای ایشان، و محققا آنانکه در قتل او اختلاف کردند البته
 از آن در شک اند، برای ایشان علمی به آن نیست مگر
 پیروی گمان، و یقینا او را نکشتند ﴿۱۵۷﴾ بلکه خدا او را
 بالا برد بسوی خود، و خدا عزیز و حکیم است ﴿۱۵۸﴾ و
 احدی از اهل کتاب نیست مگر اینکه پیش از مرگ خود
 البته به او (یعنی به عیسی) ایمان می‌آورد، و روز قیامت
 (عیسی) گواه بر ایشان می‌باشد ﴿۱۵۹﴾ پس بواسطه ستم
 آنانکه یهودی بودند حرام کردیم بر ایشان چیزهایی که بر
 ایشان حلال شده بود، و بسبب بازداشتن از راه خدا مردم
 بسیاری را ﴿۱۶۰﴾ و گرفتن ایشان ربا را و حال آنکه محققا
 از آن نهی شده بودند و بسبب خوردن ایشان اموال مردم را
 باطل، و مهیا کردیم برای کافران از ایشان عذابی
 دردناک ﴿۱۶۱﴾ لیکن ثابتان و استواران در علم از ایشان
 و ایمان‌آورندگانشان ایمان می‌آورند به آنچه به سوی تو
 نازل شده و آنچه قبل از تو نازل شده و پیادارندگان این
 نماز و دهندگان این زکاه و ایمان‌آورندگان به خدا و روز
 دیگر، بزودی ایشان را اجر بزرگی می‌دهیم ﴿۱۶۲﴾

﴿إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَوْحَيْنَا إِلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَعِيسَى وَأَيُّوبَ وَيُونُسَ وَهَارُونَ وَسُلَيْمَانَ وَآتَيْنَا دَاوُدَ زُبُورًا﴾ ﴿١٦٣﴾ وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَرُسُلًا لَمْ نَقْصُصْهُمْ عَلَيْكَ وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَكْلِيمًا ﴿١٦٤﴾ رُسُلًا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٦٥﴾ لَكِنِ اللَّهُ يَشْهَدُ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ أَنْزَلَهُ بِعِلْمِهِ وَالْمَلَكُ يَشْهَدُونَ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿١٦٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٦٧﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَظَلَمُوا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيَغْفِرَ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ طَرِيقًا ﴿١٦٨﴾ إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿١٦٩﴾ يَأْتِيهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمُ الرَّسُولُ بِالْحَقِّ مِنْ رَبِّكُمْ فَآمِنُوا خَيْرًا لَكُمْ وَإِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٧٠﴾

به تحقیق ما وحی کردیم به سوی تو چنانکه وحی نمودیم بسوی نوح و پیامبران پس از او، و وحی نمودیم بسوی ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و اسباط و عیسی و ایوب و یونس و هارون و سلیمان، و به داود زبور دادیم ﴿۱۶۳﴾ و رسولانی که به تحقیق قصه ایشان را بر تو نازل کردیم از پیش و رسولانی که قصه ایشان را بر تو نازل نکردیم، و خدا تکلم کرد موسی را سخن گفتنی ﴿۱۶۴﴾ رسولانی که بشارت‌دهنده و ترساننده بودند برای اینکه نباشد برای مردم بر خدا حجتی پس از آن رسولان، و خدا عزیز حکیم است ﴿۱۶۵﴾ لیکن خدا گواهی می دهد به آنچه به تو نازل کرده که آن را به علم خود نازل کرده، و فرشتگان گواهی می‌دهند، و خدا برای شهادت کافی است ﴿۱۶۶﴾ به تحقیق آنانکه کافر شده و از راه خدا مردم را بازمی‌دارند محققا گمراهند گمراهی دوری ﴿۱۶۷﴾ بدرستی که آنانکه کافر شده و ستم کردند خدا ایشان را مشمول آمرزش نکرده و نمی‌کند و ایشان را برای هدایت نمی‌نماید ﴿۱۶۸﴾ مگر راه دوزخ که همیشه در آن بمانند و این بر خدا آسان است ﴿۱۶۹﴾ ای مردم به تحقیق برای شما این رسول آمد حق را از پروردگارتان آورد، پس به او ایمان آورید برای شما خوب است، و اگر کافر شوید پس به تحقیق مخصوص خدا و در اختیار او است آنچه در آسمان‌ها و زمین است، و خدا دانای حکیم است ﴿۱۷۰﴾

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلِمَتُهُ أَلْقَاهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِّنْهُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَا تَقُولُوا ثَلَاثَةٌ انْتَهُوا خَيْرًا لَّكُمْ إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهُ وَاحِدٌ سُبْحَنَهُ أَنْ يَكُونَ لَهُ وَلَدٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿١٧١﴾ لَنْ يَسْتَنْكِفَ الْمَسِيحُ أَنْ يَكُونَ عَبْدًا لِلَّهِ وَلَا الْمَلَائِكَةُ الْمُقَرَّبُونَ وَمَنْ يَسْتَنْكِفْ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيَسْتَكْبِرْ فَسَيَحْشُرُهُمْ إِلَيْهِ جَمِيعًا ﴿١٧٢﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَيَزِيدُهُمْ مِّن فَضْلِهِ وَأَمَّا الَّذِينَ اسْتَنَكَفُوا وَسَاسُوا فَيُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٧٣﴾ يَأْتِيهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُم بُرْهَنٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُّبِينًا ﴿١٧٤﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَاعْتَصَمُوا بِهِ فَسَيُدْخِلُهُمْ فِي رَحْمَةٍ مِّنْهُ وَفَضْلٍ وَيَهْدِيهِمْ إِلَيْهِ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿١٧٥﴾

ای اهل کتاب در دین خود غلو نکنید (تجاوز از حد، غلو است)، و بر خدا نگوئید جز طبق واقع، همانا مسیح عیسی بن مریم رسول خدا و کلمه او است که انداخته آنرا بسوی مریم و روحی است از او، پس به خدا و رسولان او ایمان آورید و مگوئید سه تا، بایستید برای شما خوب است، فقط خدا معبودی است یکتا، منزّه است از اینکه برای او فرزندی باشد، اختصاص به او دارد آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، و خدا برای وکالت کافی است ﴿۱۷۱﴾ هرگز مسیح ننگ و ابا ندارد که بنده خدا باشد و فرشته‌های مقربین نیز إباء ندارند، و هر کس از بندگی او ابا کند و خود را بزرگ شمارد پس به زودی خدا همه را بسوی خود محشور می‌کند ﴿۱۷۲﴾ پس أما آنانکه ایمان آورند و عملهای شایسته را انجام دهند پس خدا پاداش آنان را به تمام می‌دهد و از فضل خود بر ایشان می‌افزاید، و أما آنانکه ابا کردند و بزرگی نمودند پس ایشان را عذاب می‌کند عذاب دردناکی، و جز خدا برای خودشان دوست و یاور نمی‌یابند ﴿۱۷۳﴾ ای مردم به تحقیق برای شما آمد برهانی از پروردگارتان و بسوی شما نازل کردیم و بر روشنی را ﴿۱۷۴﴾ پس أما آنانکه به خدا ایمان آورده و به او چنگ زنند پس بزودی ایشان را داخل می‌کند در رحمت و فضل خود و هدایت می‌کند ایشان را بسوی خود براه راست ﴿۱۷۵﴾

يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِي الْكَلَالَةِ إِنِ امْرُؤٌ هَلَكَ لَيْسَ لَهُ وَلَدٌ وَلَهُ أُخْتٌ فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ وَهُوَ يَرِثُهَا إِن لَّمْ يَكُن لَهَا وَلَدٌ فَإِن كَانَتَا أُثْنَتَيْنِ فَلَهُمَا الثُّلُثَانِ مِمَّا تَرَكَ وَإِن كَانُوا إِخْوَةً رِّجَالًا وَنِسَاءً فَلِلَّذَكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثَيَيْنِ^١ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ أَن تَضِلُّوا وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٧٦﴾

سُورَةُ الْمَائِدَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ أُحِلَّتْ لَكُمْ بَهِيمَةُ الْأَنْعَامِ إِلَّا مَا يُتْلَى عَلَيْكُمْ غَيْرَ مُحِلِّي الصَّيْدِ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ^٢ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ ﴿١﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَحِلُّوا شَعْبِيرَ اللَّهِ وَلَا الشَّهَرَ الْحَرَامَ وَلَا الْهَدْيَ وَلَا الْقَلَائِدَ وَلَا ءَامِينَ الْبَيْتِ الْحَرَامِ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّن رَّبِّهِمْ وَرِضْوَانًا وَإِذَا لَلْتُمْ فَاصْطَادُوا وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ أَن صَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَن تَعْتَدُوا وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢﴾

﴿٢﴾

از تو فتوی می خواهند، بگو خدا شما را فتوی می دهد در کلاله (کلاله به معنی بستگان میت است غیر از اولاد و ابوین) اگر مردی بمیرد و برای او فرزندی نباشد و او را خواهری باشد پس برای او نصف آنچه گذاشته می باشد و آن مرد از آن خواهر ارث می برد اگر آن خواهر را فرزند نباشد، و اگر خواهران دوتا باشند پس برای ایشان دو ثلث از ماترک می باشد، و اگر این اخوه برادران و خواهران باشند پس برای هر مردی دو مقابل زن می باشد، خدا برای شما بیان می کند تا گمراه نشوید، و خدا به هر چیزی علیم است ﴿۱۷۶﴾.

سوره مائده

به نام خداوند بخشنده مهربان

بنام خدای کامل الذات و الصفات رحمن رحیم. ای مؤمنین، به عقدها و پیمانها وفا کنید برای شما حلال است زبان بسته چهار پایان مگر آنچه تلاوت شود برای شما در حالیکه حلال ندانید صید را در حالیکه مُحَرَّمید به درستیکه خدا حکم می کند به آنچه بخواهد ﴿۱﴾ لی مؤمنین شعائر خدا را حلال و سبک مشمیرید و ماه حرام و هدی و قلاند و قاصدین بیت الحرام را که از فضل و خوشنودی پروردگار می جویند حلال مشمیرید و چون از احرام خارج شدید صید کنید، و شما را البته وادار نکند دشمنی قومیکه شما را از مسجد الحرام بازداشتند که تجاوز و ستم کنید، و یکدیگر را یاری کنید بر نیکی و پرهیزگاری و یاری نکنید بر گناه و تجاوز، و از خدا بترسید زیرا عقاب خدا سخت

است ﴿۲﴾

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالْدَّمُ وَلَحْمُ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهْلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَنِقَةُ وَالْمَوْقُوذَةُ وَالْمُتَرَدِّيَةُ وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبْعُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصُبِ وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا بِالْأَزْلَمِ ذَٰلِكُمْ فِسْقٌ ۚ ۞
 الْيَوْمَ يَبْسُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا فَمَنِ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرِ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمِهِ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۞
 يَسْأَلُونَكَ مَاذَا أُحِلَّ لَهُمْ قُلْ أُحِلَّ لَكُمْ الطَّيِّبَاتُ وَمَا عَلَّمْتُمْ مِنَ الْجَوَارِحِ مُكَلَّبِينَ تَعْلَمُونَهُنَّ مِمَّا عَلَّمَكُمُ اللَّهُ فَكُلُوا مِمَّا أَمْسَكْنَ عَلَيْكُمْ وَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ۞
 الْيَوْمَ أُحِلَّ لَكُمْ الطَّيِّبَاتُ وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حِلٌّ لَكُمْ وَطَعَامُكُمْ حِلٌّ لَهُمْ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَفِحِينَ وَلَا مُتَّخِذِي أَخْدَانٍ ۚ وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ۞

بر شما حرام شد مرده و خون و گوشت خوک و آنچه نام غیر خدا به آن برده شود و حیوان خفه شده و زده شده به چوب و از بلندی پرت شده و به ضرب شاخ زده شده و آنچه درنده خورده مگر آنچه را که تذکیه کنید و آنچه برای بتان ذبح شده و آنچه به اُزلام تقسیم کنید، اینها تباهکاری است. امروز کافران از دین شما و از دفع آن مأیوس شدند پس از ایشان نترسید و از من بترسید، امروز برای شما دینتان را کامل نمودم و نعمتم را بر شما تمام کردم و اسلام را برای شما پسندیدم، پس هر کس مضطر شد در گرسنگی بدون تمایل به گناه پس به تحقیق خدا آمرزنده رحیم است ﴿۳﴾ از تو سؤال می کنند چه چیز حلال شده برای ایشان؟ بگو برای شما حلال شده پاکیزه ها و آنچه یاد داده اید از حیوانات شکاری در حالیکه سگان را ماهر نموده اید یاد دهید آنها را از آنچه خدا به شما آموخته، پس بخورید از آنچه نگاهداشتند برای شما و نام خدا را بر آن یاد کنید و بترسید از خدا زیرا که خدا سریع الحساب است ﴿۴﴾ امروز برای شما حلال شده پاکیزه ها و طعام آنانکه به ایشان کتاب داده شده برای شما حلال و طعام شما برای ایشان حلال است و زنان پاکدامن از مؤمنات و زنان پاکدامن از آنانکه پیش از شما کتاب داده شده اند (برای شما حلال است) و قتیکه مهریه های آنان را داده باشید در حالیکه پاکدامن باشید نه زناکار و رفیق دار و هر کس به ایمان کافر شود (پس از ایمان کفر آرد) او تباه شده و در آخرت از زیانکاران است ﴿۵﴾

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا
وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا
بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ وَإِنْ كُنْتُمْ
جُنُبًا فَأَتَّظِرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَوْ عَلَى سَفَرٍ أَوْ
جَاءَ أَحَدٌ مِّنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَمَسْتُمُ النِّسَاءَ
فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا
بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ مِّنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ
عَلَيْكُمْ مِّنْ حَرَجٍ وَلَٰكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ
نِعْمَتَهُ ۖ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٦﴾ وَاذْكُرُوا
نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمِيثَاقَهُ الَّذِي وَاثَقَكُمْ بِهِ إِذْ
قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ
الصُّدُورِ ﴿٧﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ
شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلَى
أَلَّا تَعْدِلُوا ۖ أَعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ
اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٩﴾

ای مؤمنین چون به نماز برخیزید صورتهای خود و
دستهایتان را تا مرفق‌ها بشوئید و سرهای خود را مسح کنید،
پاهاتان را تا دو کعب (بشوئید) و اگر جنب بودید پس
خود را پاک کنید و اگر بیمار و یا بر سفر بودید و یا یکی
از شما از قضای حاجت آمد و یا به زنان نزدیکی نمودید
پس آبی نیافتید با خاک پاک تیمم کنید و از آن به
صورتهایتان و دستهایتان بکشید خدا اراده نکرده بر شما
سخت گیرد بلکه می‌خواهد شما را پاک کند و نعمتش را
بر شما تمام کند باشد که سپاس گزارید ﴿۶﴾ و یاد آورید
نعمت خدا را بر خودتان و پیمان او را که با شما بست
هنگامی که گفتید شنیدیم و اطاعت کردیم و از خدا
بترسید زیرا خدا به آنچه در سینه‌ها باشد داناست ﴿۷﴾ ای
مؤمنین قیام‌کنندگان برای خدا باشید و به عدالت گواه
باشید و وادار نکند دشمنی قومی بر اینکه عدالت نکنید،
عدالت کنید آن به پرهیزگاری نزدیکتر است و از خدا
بترسید زیرا خدا به آنچه می‌کنید آگاه است ﴿۸﴾ خدا
وعده داده به آنانکه ایمان آورند و عمل شایسته کنند که
برایشان آمرزش و اجر بزرگ است ﴿۹﴾

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ
 الْجَحِيمِ ﴿١٠﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ
 عَلَيْكُمْ إِذْ هُمْ قَوْمٌ اٰن يَبْسُطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ
 فَكَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَعَلَى اللَّهِ
 فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾ وَلَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي
 إِسْرَءِيلَ وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا وَقَالَ اللَّهُ إِنِّي
 مَعَكُمْ لَئِنْ أَقَمْتُمُ الصَّلَاةَ وَءَاتَيْتُمُ الزَّكَاةَ وَءَامَنْتُمْ
 بِرُسُلِي وَعَزَّرْتُمُوهُمْ وَأَقْرَضْتُمُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا
 لَأُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَلَأُدْخِلَنَّكُمْ جَنَّاتٍ
 تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ
 مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١٢﴾ فَبِمَا نَقْضِهِمْ
 مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَلْسِيَةً يُحَرِّفُونَ
 الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ
 وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَى خَائِنَةٍ مِنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ
 فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاصْفَحْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣﴾

و آنانکه کافرنند و تکذیب به آیات ما کردند آنان اهل
 آتش دوزخند ﴿۱۰﴾ ای مؤمنین به یاد آرید نعمت خدا را
 بر خودتان وقتی که قومی قصد کردند به سوی شما دست
 درازی کنند پس خدا دست ایشان را از شما بازداشت و از
 خدا بترسید و بر خدا باید توکل کنند مؤمنین ﴿۱۱﴾ و
 بتحقیق خدا پیمانی از بنی اسرائیل گرفت و از ایشان
 دوازده نفر نقیب برانگیختیم، و خدا گفت: البته من با
 شمایم اگر نماز را برپا دارید و زکات را بدهید و به
 رسولان من ایمان آورید و آنان را یاری کنید و به خدا
 قرض الحسن بدهید البته گناهان شما را از شما می‌زدایم و
 البته شما را داخل می‌کنم به بوستانهایی که از زیر آنها
 نهرها جاری است، پس هر کس از شما بعد از این کافر
 شود پس به یقین از راه راست گم شده است ﴿۱۲﴾ پس
 به شکستن آنان پیمان خود را لعنشا کردیم و دل‌هاشان را
 قسی نمودیم، کلمات را از جاهای آن می‌گردانند و بهره و
 قسمتی از آنچه به آن تذکر داده شدند فراموش کردند، و
 همواره بر خیانتی از ایشان مطلع می‌گردی مگر کمی از
 آنان، پس از ایشان عفو کن و بگذر زیرا خدا دوست
 می‌دارد نیکوکاران را ﴿۱۳﴾

وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرِي أَخَذْنَا مِيثَقَهُمْ فَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ وَسَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١٤﴾ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا مِمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ ﴿١٥﴾ يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٦﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ أَنْ يُهْلِكَ الْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ وَفِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾

و بعضی از آنانکه گفتند که ما نصاری می‌باشیم پیمانشان را گرفتیم پس بهره و قسمتی از آنچه تذکر داده شدند به آن فراموش کردند، پس بین ایشان دشمنی و کینه تا روز قیامت انداختیم، و به همین زودی خدا خبر می‌دهد ایشان را به آنچه می‌کنند ﴿۱۴﴾ ای اهل کتاب به تحقیق آمد برای شما رسول ما که بیان می‌کند برای شما بسیاری از آنچه مخفی می‌کردید از کتاب آسمانی را و عفو می‌کند از بسیاری، به تحقیق آمد شما را از خدا نور و کتاب روشن ﴿۱۵﴾ خدا به سبب آن کتاب هر که خشنودی او را پیروی کند به راههای سلامت هدایت می‌کند و بیرون می‌آورد ایشانرا از تاریکیها بسوی نور به اذن و اراده خود و هدایت می‌کند ایشان را به راه راست ﴿۱۶﴾ به تحقیق کافر شدند آنانکه گفتند که خدا همان مسیح پسر مریم است، بگو پس که از طرف خدا اختیاری دارد اگر خدا اراده کند که مسیح ابن مریم و مادر او و تمام اهل زمین را هلاک کند، و مخصوص خداست ملک آسمانها و زمین و آنچه بین آنهاست، هر چه بخواهد خلق می‌کند و خدا بر هر چیزی تواناست ﴿۱۷﴾

وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصْرَىٰ نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبَّوْهُ ۖ
 قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُم بِذُنُوبِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِّمَّنْ
 خَلَقَ يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَلِلَّهِ مُلْكُ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۖ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾
 يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ
 عَلَىٰ فِتْرَةٍ مِّنَ الرُّسُلِ أَن تَقُولُوا مَا جَاءَنَا مِن بَشِيرٍ
 وَلَا نَذِيرٍ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ ۗ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ
 شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٩﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ ۖ يَقُومُوا
 نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنْبِيَاءَ
 وَجَعَلَ لَكُم مَّلُوكًا وَعَازَلَكُمْ مَا لَمْ يَأْتِ أَحَدًا مِّنَ
 الْعَالَمِينَ ﴿٢٠﴾ يَقُومُوا أَدْخُلُوا الْأَرْضَ الْمُقَدَّسَةَ الَّتِي
 كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَرْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا
 خَاسِرِينَ ﴿٢١﴾ قَالُوا يَمُوسَىٰ إِنَّ فِيهَا قَوْمًا جَبَّارِينَ
 وَإِنَّا لَن نَّدْخُلُهَا حَتَّىٰ يَخْرُجُوا مِنهَا فَإِن يَخْرُجُوا
 مِنهَا فَإِنَّا دَاخِلُونَ ﴿٢٢﴾ قَالَ رَجُلَانِ مِنَ الَّذِينَ يَخَافُونَ
 أُنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمَا أَدْخُلُوا عَلَيْهِمُ الْبَابَ فَإِذَا
 دَخَلْتُمُوهُ فَإِنَّكُمْ غَالِبُونَ وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِن
 كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٢٣﴾

و یهود و نصاری گفتند ما پسران خدا و دوستان اوئیم، بگو
 پس چرا به گناهانتان خدا عذابتان می کند بله شما بشری از
 جمله مخلوقید، خدا هر کس را بخواهد می آمرزد و هر که
 را بخواهد عذاب می کند، و اختصاص به خدا دارد ملک
 آسمانها و زمین و آنچه بین آنهاست و بسوی خداست
 برگشت ﴿۱۸﴾ ای اهل کتاب به تحقیق آمد شما را رسول
 ما که بیان می کند برای شما بدوران نبودن پیغمبران، تا مبادا
 بگوئید بشیر و نذیری برای ما نیامد، پس به تحقیق بشیر و
 نذیری برای شما آمد، و خدا بر هر چیزی تواناست ﴿۱۹﴾
 و چون موسی به قوم خود گفت نعمت خدا را بر خودتان
 یاد آرید هنگامی که میان شما پیغمبرانی قرار داد و شما را
 سلطنت عطا کرد و به شما داد آنچه به احدی از جهانیان
 نداد ﴿۲۰﴾ ای قوم من داخل شوید به زمین مقدسی که
 خدا بر شما مقرر داشت و برنگردید بر عقب خود که
 زیانکار خواهید شد ﴿۲۱﴾ گفتند ای موسی به تحقیق در
 آن قومی هستند سرکش، و محققا ما هرگز داخل آن
 نمی شویم تا ایشان از آن خارج شوند، پس اگر از آن
 خارج شدند پس ما داخل خواهیم شد ﴿۲۲﴾ دو مرد از
 آنانکه می ترسیدند که خدا بر آنان نعمت داده بود گفتند:
 داخل شوید بر ایشان از دروازه شهر، که هرگاه داخل
 شوید محققا پیروز شوید و بر خدا توکل کنید اگر ایمان
 آورده اید ﴿۲۳﴾

قَالُوا يَمُوسَىٰ إِنَّا لَن نَدْخُلَهَا أَبَدًا مَّا دَامُوا فِيهَا
فَاذْهَبْ أَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَتِلَا إِنَّا هَاهُنَا قَاعِدُونَ ﴿٢٤﴾
قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي وَأَخِي ۖ فَافْرُقْ بَيْنَنَا
وَبَيْنَ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ
أَرْبَعِينَ سَنَةً يَتِيَهُونَ فِي الْأَرْضِ فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ
الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾ ۖ وَأَنْتَ عَلَيْهِمْ نَبَأُ ابْنَىٰ آدَمَ بِالْحَقِّ ۖ إِذْ
قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقُبِّلَ مِنْ أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُتَقَبَّلْ مِنَ
الْآخَرِ قَالَ لَأَقْتُلَنَّكَ ۖ قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ
الْمُتَّقِينَ ﴿٢٧﴾ لَئِنْ بَسَطْتَ إِلَيَّ يَدَكَ لِتَقْتُلَنِي مَّا أَنَا
بِبَاسِطِ يَدِي إِلَيْكَ لِأَقْتُلَنَّكَ ۖ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ
الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ تَبُوءَ بِإِثْمِي وَإِثْمِكَ فَتَكُونَ
مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ ۖ وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾
فَطَوَّعَتْ لَهُ نَفْسُهُ قَتْلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُ ۖ فَأَصْبَحَ مِنَ
الْخَاسِرِينَ ﴿٣٠﴾ فَبَعَثَ اللَّهُ غُرَابًا يَبْحَثُ فِي الْأَرْضِ
لِيُريَهُ كَيْفَ يُؤَرِّي سَوْءَةَ أَخِيهِ ۖ قَالَ يَوَيْلَئِي
أَعَجَزْتُ أَنْ أَكُونَ مِثْلَ هَذَا الْغُرَابِ فَأُورِيَ
سَوْءَةَ أَخِي ۖ فَأَصْبَحَ مِنَ النَّادِمِينَ ﴿٣١﴾

گفتند: ای موسی به راستیکه ما داخل نخواهیم شد مادامی
که ایشان در شهرند پس تو و پروردگارت برو و کارزار
کنید که ما اینجا نشسته‌ایم ﴿۲۴﴾ موسی گفت: پروردگارا
بدرستیکه من مالک اختیار نیستم مگر خودم و برادرم را
پس جدائی بینداز بین ما و بین این قوم نابکار ﴿۲۵﴾ خدا
گفت که این زمین بر ایشان حرام است چهل سال، در آن
حیرانند پس افسوس مخور بر این قوم نابکار ﴿۲۶﴾ و
بخوان بر ایشان خبر دو پسر آدم را طبق واقع، هنگامی که
قربانی را حاضر کردند پس، از یکی از آن دو پذیرفته شد
و از دیگری پذیرفته نشد، او گفت: البته تو را می‌کشم،
گفت: همانا خدا می‌پذیرد از متقین ﴿۲۷﴾ اگر دستت را
بسوی من دراز کنی تا مرا بکشی من دستم را به سوی تو
دراز نکنم زیرا من می‌ترسم از خدائی که پروردگار
جهانیان است ﴿۲۸﴾ به تحقیق من می‌خواهم ببری گناه
من و گناه خود را که از اهل آتش شوی و این است جزای
ستمگران ﴿۲۹﴾ پس نفس او، او را به قتل برادرش میل
داد پس او را کشت و از زیانکاران گردید ﴿۳۰﴾ پس
خدا کلاغی را برانگیخت که زمین را می‌کاوید تا به او
بنمایاند چگونه مستور کند جسد برادرش را، گفت ای وای
بر من آیا عاجزم که مانند این زاغ باشم که جسد برادرم را
مستور سازم پس از پشیمانان گردید ﴿۳۱﴾

مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ أَنَّهُ مَن قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ إِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ بَعَدَ ذَلِكَ فِي الْأَرْضِ لَمُسْرِفُونَ ﴿٣٢﴾ إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِّنْ خَلْفٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٣٣﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِن قَبْلِ أَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٤﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مِّثْلَهُ مَعَهُ لَيَفْتَدُوا بِهِ مِنْ عَذَابِ يَوْمِ الْقِيَمَةِ مَا تُقْبَلُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٣٦﴾

از همین جهت است که نوشتیم بر بنی اسرائیل که هر که کسی را جز به قصاص یا فسادی که در زمین کرده، بکشد پس گویا همهٔ مردم را کشته و آنکه نفسی را زنده کند پس گویا همهٔ مردم را زنده کرده و به تحقیق برای آنان رسولان ما آمدند با نشانه‌های روشن سپس بعد از آن محقق شد که بسیاری از ایشان در زمین اسراف کارند ﴿۳۲﴾ همانا مجازات کسانی که با خدا و رسول او جنگ می‌کنند و می‌کوشند که در زمین فساد کنند این است که کشته شوند یا بدار آویخته شوند یا دستها و پاهایشان از خلاف یکدیگر قطع شود یا از زمین خودشان رانده شوند (نفی بلد یعنی تبعید شوند) این است خواری آنان در دنیا، و برای ایشانست در آخرت عذاب بزرگ ﴿۳۳﴾ مگر آن کسانی که پیش از آنکه بر آنان دست یابید توبه کنند، پس بدانید که خدا آمرزنده و رحیم است ﴿۳۴﴾ ای مؤمنین از خدا بترسید و بسوی او وسیله بجوئید و در راه او جهاد کنید تا شاید شما رستگار شوید ﴿۳۵﴾ محققا آنانکه کافر شدند اگر همه آنچه در زمین است و مانند آن مال ایشان باشد برای اینکه فدیة دهند تا به آن فدا خود را از عذاب روز قیامت برهانند از ایشان پذیرفته نشود و برای ایشان عذاب دردناک است ﴿۳۶﴾

يُرِيدُونَ أَنْ يُخْرِجُوا مِنَ الدَّارِ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ
 مِنْهَا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٣٧﴾ وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ
 فَاقْطِعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِّنَ اللَّهِ
 وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٣٨﴾ فَمَنْ تَابَ مِنْ بَعْدِ ظُلْمِهِ
 وَأَصْلَحَ فَإِنَّ اللَّهَ يَتُوبُ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ
 ﴿٣٩﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
 يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ
 شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٠﴾ يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ لَا يَحْزَنْكَ الَّذِينَ
 يُسْرِعُونَ فِي الْكُفْرِ مِنَ الَّذِينَ قَالُوا آمَنَّا بِأَفْوَاهِهِمْ
 وَلَمْ تُؤْمِنْ قُلُوبُهُمْ وَمِنَ الَّذِينَ هَادُوا سَمَّعُونَ
 لِلْكَذِبِ سَمَّعُونَ لِقَوْمٍ ءَاخِرِينَ لَمْ يَأْتُوكَ يُخْرِفُونَ
 أَلَكَلِمَ مِنْ بَعْدِ مَوَاضِعِهِ يَقُولُونَ إِنْ أُوتِيتُمْ هَذَا
 فَخُذُوهُ وَإِنْ لَمْ تُؤْتَوْهُ فَاحْذَرُوا وَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ
 فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ مِنْ اللَّهِ شَيْئًا أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ
 اللَّهُ أَنْ يُطَهِّرْ قُلُوبَهُمْ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي
 الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٤١﴾

می‌خواهند که از آتش خارج شوند و حال اینکه ایشان از آن خارج‌شدنی نیستند و برای ایشان عذابی پایدار است ﴿۳۷﴾ و مرد دزد و زن دزد، دستهای ایشان را ببرید به پاداش آنچه کرده‌اند عقوبتی است از خدا و خدا عزیز حکیم است ﴿۳۸﴾ پس هر کس پس از ستم خود توبه کند و اصلاح نماید پس محققا خدا توبه او را می‌پذیرد بدرستی که خدا آمرزنده رحیم است ﴿۳۹﴾ آیا نمی‌دانی که مخصوص خداست ملک آسمانها و زمین هر کس را بخواهد عذاب می‌کند و هر کس را بخواهد می‌آمرزد، و خدا به هر چیزی تواناست ﴿۴۰﴾ ای پیغمبر محزون نکنند تو را آنانکه در کفر می‌شتابند از کسانی که گفتند ایمان آورده‌ایم به دهانهایشان و دل‌هایشان ایمان نیاورده، و از کسانی که یهودیند که گوش فرادهنده می‌باشند برای دروغ و گوش فرادهنده می‌باشند برای نفع قوم دیگری که نزد تو نیامده‌اند، کلمات را پس از شناخت محل آن تغییر می‌دهند، می‌گویند اگر این کلام محرف به شما داده شده بگیرید و اگر این داده نشده نگیرید و حذر نمائید، و آنرا که خدا آزمایشش را بخواهد تو به نفع او از طرف خدا اختیاری نداری، ایشانند آنانکه خدا نخواسته پاکی دلشان را، برای ایشان در دنیا خواری و برای ایشان در آخرت عذاب بزرگی است ﴿۴۱﴾

سَمَّعُونَ لِلْكَذِبِ أَكَلُونَ لِلسُّحْتِ فَإِنْ جَاءُوكَ
فَاحْكُم بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرِضْ عَنْهُمْ وَإِنْ تُعْرِضْ عَنْهُمْ
فَلَنْ يَضُرُّوكَ شَيْئًا وَإِنْ حَكَمْتَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ
بِالْقِسْطِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٤٢﴾ وَكَيْفَ
يُحْكُمُونَكَ وَعِنْدَهُمُ التَّوْرَةُ فِيهَا حُكْمُ اللَّهِ ثُمَّ
يَتَوَلَّوْنَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٣﴾
إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَحْكُمُ بِهَا
النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُّونَ
وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتُحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ
شُهَدَاءَ فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَاخْشَوْنِي وَلَا تَشْتَرُوا
بِإِيَّتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ
فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٤٤﴾ وَكَتَبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنَّ
النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأَنْفَ بِالْأَنْفِ
وَالْأُذُنَ بِالْأُذُنِ وَالسِّنَّ بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ
فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَهُ وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا
أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٤٥﴾

گوش فرادهنده کذبند وخورنده رشوه، پس اگر نزد تو
آمدند بین ایشان حکم کن ویا از ایشان اعراض کن، و اگر
از ایشان اعراض کنی هیچگونه ضرری به تو هرگز نزنند،
و اگر حکم کردی پس بین ایشان بعدالت حکم کن، زیرا
خدا مجریان عدالت را دوست می دارد ﴿۴۲﴾ و چگونه تو
را حاکم قرار می دهند و حال آنکه نزد ایشان تورات است
که در آن حکم خدا می باشد سپس بعد از آن
رومی گردانند، و ایشان ایمان آورنده نیستند ﴿۴۳﴾ به
تحقیق که ما تورات را نازل کردیم که در آن هدایت و نور
است، پیامبرانی که تسلیم حکم خدا بودند به آن حکم
می کردند برای یهود و خداپرستان و دانشمندان به آنچه از
کتاب خدا حفظ شده بودند به آن حکم می کردند و بر آن
گواهان بودند، پس از مردم نترسید و از من بترسید و آیات
مرا به بهای کمی نفروشید، و هر کس به آنچه خدا نازل
کرده حکم نکند پس ایشان خود کافرند ﴿۴۴﴾ و در
تورات بر ایشان نوشتیم که جان در برابر جان و چشم در
برابر چشم و بینی در مقابل بینی و گوش در برابر گوش و
دندان در برابر دندان و جراحتها را قصاصی است، پس
آنکه قصاص را عفو کند و بگذرد پس آن کفاره ای است
برای او، و آنانکه حکم نکنند به آنچه خدا نازل نموده پس
ایشان خود از ستمگرانند ﴿۴۵﴾

وَقَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَرِهِم بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِّمَا
 بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ ۖ وَعَاتَيْنَاهُ الْإِنجِيلَ فِيهِ هُدًى
 وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَهُدًى
 وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٦﴾ وَلِيَحْكُمَ أَهْلَ الْإِنجِيلِ بِمَا
 أَنْزَلَ اللَّهُ فِيهِ ۖ وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ
 فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٤٧﴾ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ
 بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيِّمًا
 عَلَيْهِ ۖ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ ۖ وَلَا تَتَّبِعْ
 أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ
 شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا ۖ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً
 وَلَكِن لِّيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُم ۖ فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ
 إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ
 تَخْتَلِفُونَ ﴿٤٨﴾ وَأِنْ أَحْكَمَ بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا
 تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا
 أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمْ أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ
 يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ ۗ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ
 لَفَاسِقُونَ ﴿٤٩﴾ أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ ۚ وَمَنْ
 أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٥٠﴾

و از پی درآوردیم بر آثار ایشان عیسی پسر مریم را در
 حالیکه تصدیق می کرد آنچه در جلو او بود از تورات، و
 به او انجیل را دادیم که در آن هدایت و نور بود و تصدیق
 می کرد آنچه در پیش دست او بود از تورات و هدایت و
 پندی بود برای متقین ﴿۴۶﴾ و باید اهل انجیل حکم کنند
 به آنچه خدا در آن نازل نموده، و آنانکه حکم نکنند به
 آنچه خدا نازل نموده پس ایشان خود فاسقند ﴿۴۷﴾ و
 نازل کردیم بسوی تو کتاب را برآستی و طبق واقع در
 حالیکه تصدیق می کند آنچه جلو اوست از کتاب و نگهبان
 است بر آن پس حکم کن بین ایشان به آنچه خدا نازل
 نموده و آراء ایشان را پیروی مکن و منحرف مشو از آنچه
 برای تو آمده از حق، برای هر یک از شما قرار دادیم
 شریعتی و راهی، و اگر خدا می خواست شما را یک امت
 قرار داده بود ولیکن برای آنکه شما را بیازماید در آنچه به
 شما داده پس در خیرات بر یکدیگر سبقت گیرید،
 بازگشت همه شما بسوی خداست. پس آگاه می کند شما
 را به آنچه در آن اختلاف می کردید ﴿۴۸﴾ و حکم کن
 بین ایشان به آنچه خدا نازل نموده و آراء ایشان را پیروی
 مکن و از ایشان حذر کن که مبادا تو را از بعضی آنچه خدا
 به سوی تو نازل کرده فریبت دهند، پس اگر روبگردانند
 بدانکه خدا می خواهد ایشان را به بعضی از گناهانشان
 بگیرد و به تحقیق که بسیاری از مردم نابکارند ﴿۴۹﴾ آیا
 پس حکم جاهلیت را می جویند، و کیست نیکوتر از خدا
 در حکم صادر کردن برای اهل یقین ﴿۵۰﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَرَىٰ
 أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ مِّنكُمْ
 فَإِنَّهُ مِنهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥١﴾
 فَتَرَى الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ يُسْرِعُونَ فِيهِمْ
 يَقُولُونَ نَحْشَىٰ أَن تُصِيبَنَا دَآئِرَةٌ فَعَسَىٰ اللَّهُ أَن يَأْتِيَ
 بِالْفَتْحِ أَوْ أَمْرٍ مِّنْ عِنْدِهِ فَيُضْبِحُوا عَلَىٰ مَا أَسْرَوْا
 فِي أَنفُسِهِمْ نَدِيمِينَ ﴿٥٢﴾ وَيَقُولُ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَهْلُوا لَاءِ
 الَّذِينَ أَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَنِهِمْ إِنَّهُمْ لَمَعَكُمْ
 حَبِطَتْ أَعْمَلُهُمْ فَأَصْبَحُوا خَاسِرِينَ ﴿٥٣﴾ يَا أَيُّهَا
 الَّذِينَ ءَامَنُوا مَن يَرْتَدَّ مِنكُمْ عَن دِينِهِ فَسَوْفَ
 يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ
 أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا
 يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَآئِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ
 وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٤﴾ إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ
 وَالَّذِينَ ءَامَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ
 الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ ﴿٥٥﴾ وَمَن يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
 وَالَّذِينَ ءَامَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ ﴿٥٦﴾
 يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا
 دِينَكُمْ هُزُوعًا وَلَعِبًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن
 قَبْلِكُمْ وَالْكَفَّارَ أَوْلِيَاءَ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ كُنتُم
 مُّؤْمِنِينَ ﴿٥٧﴾

ای مؤمنین یهود و نصاری را دوست نگیرید بعضی از
 ایشان دوست و یار بعض دگرند، و کسیکه از شما ایشان را
 دوست گیرد او از ایشانست، براستی که خدا هدایت
 نمی کند قوم ستم گران را ﴿۵۱﴾ پس می بینی آنان را که
 در دلهاشان بیماری است شتاب می کنند در دوستی یهود و
 نصاری می گویند می ترسیم حوادثی به ما برسد، پس امید
 است خدا فتحی بیاورد و یا امری از نزد او بیاید که آنان بر
 آنچه در پیش خود پنهان کرده اند پشیمان شوند ﴿۵۲﴾ و
 مؤمنین می گویند آیا ایشان همانانند که به سخت ترین
 قسمهای خود قسم خوردند که ایشان با شما نیستند کردارشان
 هدر شد و از زیانکاران شدند ﴿۵۳﴾ ای مؤمنین هر کس
 از شما از دین خود برگردد، پس به زودی خدا قومی را
 بیاورد که ایشان را دوست می دارد و ایشان او را دوست
 می دارند، نرم دلانند بر مؤمنین، و سختند بر کافرین، در راه
 خدا جهاد می کنند و از سرزنش سرزنش کننده ای
 نمی ترسند، این است فضل خدا به هر کس بخواهد
 می دهد، و خدا وسعت دهنده داناست ﴿۵۴﴾ همانا دوست
 شما خداست و رسولش و آنانکه ایمان آورده اند آنانکه
 نماز را برپا می دارند و زکات می دهند در حالیکه خاضعند
 ﴿۵۵﴾ و آنکه خدا و رسولش و مؤمنین را دست بدارد پس
 محققا حزب خدا خود پیروزند ﴿۵۶﴾ ای مؤمنین کسانی
 را که دین شما را مسخره و بازیچه گرفته اند از آنانکه پیش
 از شما کتاب داده شده اند و (نیز) کفار را دوستان خود
 مگیرید و از خدا بترسید اگر ایمان دارید ﴿۵۷﴾

وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ اتَّخَذُوهَا هُزُؤًا وَلَعِبًا ذَلِكَ
 بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٥٨﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ هَلْ
 تَنْقِمُونَ مِنَّا إِلَّا أَنْ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْنَا وَمَا
 أُنْزِلَ مِن قَبْلُ وَأَنَّ أَكْثَرَكُمْ فَاسِقُونَ ﴿٥٩﴾ قُلْ هَلْ
 أُنَبِّئُكُمْ بِشَرٍّ مِّنْ ذَلِكَ مَثُوبَةً عِنْدَ اللَّهِ مَنْ لَّعَنَهُ
 اللَّهُ وَغَضِبَ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمْ الْقِرَدَةَ وَالْخَنَازِيرَ
 وَعَبَدَ الطَّاغُوتَ أُولَئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضَلُّ عَنْ سَوَاءِ
 السَّبِيلِ ﴿٦٠﴾ وَإِذَا جَاءُوكُمْ قَالُوا ءَامَنَّا وَقَدْ دَخَلُوا
 بِالْكُفْرِ وَهُمْ قَدْ خَرَجُوا بِهِ ءَ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا كَانُوا
 يَكْتُمُونَ ﴿٦١﴾ وَتَرَى كَثِيرًا مِنْهُمْ يُسْرِعُونَ فِي الْأِثْمِ
 وَالْعُدْوَانِ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتَ لَبِئْسَ مَا كَانُوا
 يَعْمَلُونَ ﴿٦٢﴾ لَوْلَا يَنْهَاهُمُ الرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ عَنْ
 قَوْلِهِمُ الْأِثْمَ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتَ لَبِئْسَ مَا كَانُوا
 يَصْنَعُونَ ﴿٦٣﴾ وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ غُلَّتْ
 أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا بِمَا قَالُوا بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ
 كَيْفَ يَشَاءُ وَلِيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ
 مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا وَالْقَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاةَ
 وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْحَرْبِ
 أَطْفَأَهَا اللَّهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا وَاللَّهُ لَا
 يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٦٤﴾

و چون ندا کنید به سوی نماز آن را به استهزاء و بازی
 گیرند، این به سبب این است که ایشان مردمی
 بی‌خردند ﴿۵۸﴾ بگو ای اهل کتاب چه عیبی از ما
 گرفته‌اید جز اینکه ما ایمان آورده‌ایم به خدا و آنچه به ما
 نازل شده و آنچه از پیش نازل شده و محقق است که بیشتر
 شما نابکارید ﴿۵۹﴾ بگو آیا شما را خبر بدهیم به پاداشی
 بدتر از این نزد خدا (یعنی اگر شما مسلمین را بد می‌دانید
 چون ایمان به محمد ﷺ آورده‌اند بدتر از مسلمین
 کسانیند که مورد لعن و غضب خدا شده‌اند) آنکه خدا او
 را لعن نموده و بر او غضب کرده و بعضی از ایشان را
 بوزیngگان و خوکان و بندگان طاغوت قرار داده، جای آنان
 بدتر و از راه راست دورترند ﴿۶۰﴾ و چون بنزد شما آیند
 گویند ایمان آورده‌ایم و حال آنکه وارد کفر شده‌اند و با
 کفر بیرون شدند و خدا دانایتر است به آنچه پنهان
 می‌داشتند ﴿۶۱﴾ و می‌بینی بسیاری از ایشان شتاب می‌کنند
 در گناه و ستم و خوردن حرام، البته بد است آنچه
 می‌کنند ﴿۶۲﴾ چرا ربانیون (مقدسین) و علماء، ایشان را از
 گفتار گناهشان و از حرام خوردنشان نهی نمی‌کنند البته
 بدکاری می‌کنند ﴿۶۳﴾ و یهود گفتند دست خدا بسته
 شده، بسته باد دست‌هاشان و دور باشند بسبب آنچه گفتند
 بلکه دستهای او باز است بهر کیفیتی که بخواهد انفاق
 می‌کند، البته آنچه از پروردگارت بتو نازل شده طغیان و
 کفر بسیاری از ایشان را زیاد می‌کند و در بین ایشان
 عداوت و کینه انداختیم تا روز قیامت، هرگاه آتشی برای
 جنگ برافروختند خدا آنرا خاموش کرده و در زمین برای
 فساد کوشی دارند و خدا دوست نمی‌دارد فسادکنندگان
 را ﴿۶۴﴾

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَكَفَرْنَا عَنْهُمْ سِيَئَاتِهِمْ وَلَأَدْخَلْنَاهُمْ جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ مِنْ رَبِّهِمْ لَأَكْلُوا مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ مِّنْهُمْ أُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ سَاءَ مَا يَعْمَلُونَ ﴿٦٦﴾ يَأْتِيهَا الرُّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَّمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٦٧﴾ قُلْ يَأْهَلِ الْكِتَابِ لَسْتُ عَلَى شَيْءٍ حَتَّى تُقِيمُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِئُونَ وَالنَّصَارَى مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٩﴾ لَقَدْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ وَارْسَلْنَا إِلَيْهِمْ رُسُلًا كُلَّمَا جَاءَهُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ أَنفُسُهُمْ فَرِيقًا كَذَّبُوا وَفَرِيقًا يَقْتُلُونَ ﴿٧٠﴾

و اگر اهل کتاب ایمان آورند و تقوی پیشه کنند البته گناهانشان را جبران و ایشان را به بهشت‌های پر نعمت داخل خواهیم کرد ﴿۶۵﴾ و اگر ایشان تورات و انجیل و آنچه از پروردگارشان به ایشان نازل شده بر پا داشته بودند هر آینه از بالای سر و پائین پاهایشان (نعمتها) خورده بودند، بعضی از ایشان مردمی معتدل و بسیاری از ایشان بد می کنند ﴿۶۶﴾ ای پیغمبر برسان آنچه بسوی تو از پروردگارت نازل شده و اگر نرسانی پس تبلیغ رسالت نکرده ای، و خدا تو را از مردم حفظ می کند، زیرا خدا قوم کافرین را هدایت نمی کند ﴿۶۷﴾. بگو ای اهل کتاب شما بر راهی نیستید و چیزی بدست ندارید مگر اینکه تورات و انجیل و آنچه را بسوی شما نازل شده از پروردگارتان بپادارید و البته آنچه از پروردگارت بسوی تو نازل شده سرکشی و کفر آنان را زیاد می کند پس بر قوم کافرین افسوس مخور ﴿۶۸﴾ محققا آنانکه ایمان آورده و آنانکه یهودی شده‌اند و صابئون و نصاری هر کدام ایمان به خدا و روز آخرت آورد و عمل شایسته کند پس بر ایشان نه ترسی است و نه ایشان افسرده شوند ﴿۶۹﴾ هر آینه به تحقیق از بنی اسرائیل پیمان گرفتیم و پیغمبرانی به سوی ایشان فرستادیم، هر زمانی که رسولی بر خلاف میل ایشان آمد گروهی را تکذیب کرده و گروهی را کشتند ﴿۷۰﴾

وَحَسِبُوا أَلَّا تَكُونَ فِتْنَةً فَعَمُوا وَصَمُوا ثُمَّ تَابَ
 اللَّهُ عَلَيْهِمْ ثُمَّ عَمُوا وَصَمُوا كَثِيرٌ مِّنْهُمْ وَاللَّهُ بَصِيرٌ
 بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٧١﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ
 الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَقَالَ الْمَسِيحُ يَبْنِي إِسْرَءِيلَ
 أَعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ مَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ
 حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ
 مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٧٢﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ
 ثَلَاثَةٍ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا إِلَهٌ وَاحِدٌ وَإِن لَّمْ يَنْتَهُوا عَمَّا
 يَقُولُونَ لِمَسَّسَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ
 ﴿٧٣﴾ أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَهُ وَاللَّهُ غَفُورٌ
 رَّحِيمٌ ﴿٧٤﴾ مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ
 مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ كَانَا يَأْكُلَانِ
 الطَّعَامَ أَنْظِرْ كَيْفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ الْآيَاتِ ثُمَّ أَنْظِرْ أَنَّى
 يُؤْفَكُونَ ﴿٧٥﴾ قُلْ أَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا
 يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ
 الْعَلِيمُ ﴿٧٦﴾

و گمان کردند که آزمایش و عقابی (برای تکذیب و قتل
 انبیاء) نیست پس کور و کر شدند سپس خدا توبه ایشان را
 پذیرفت باز هم بسیاری از ایشان کور و کر شدند و خدا به
 آنچه می کنند بیناست ﴿۷۱﴾ هر آینه به تحقیق کافر شدند
 آنانکه گفتند خدا همان مسیح پسر مریم است و حال آنکه
 مسیح گفت ای بنی اسرائیل خدائی را که پروردگار من و
 پروردگار شماست بندگی کنید، محقق است که هر کس
 به خدا شرک آورد پس بدون تردید خدا بر او بهشت را
 حرام کرده و جای او آتش است و برای ستمکاران یاورانی
 نیست ﴿۷۲﴾ هر آینه به تحقیق کافر شدند آنانکه گفتند
 خدا سومی سه تاست و نیست الهی جز اله واحد و اگر از
 آنچه می گویند خودداری نکنند البته البته به کفار از ایشان
 عذاب دردناکی برسد ﴿۷۳﴾ آیا بسوی خدا بر نمی گردند
 و از او طلب آمرزش نمی کنند و حال آنکه خدا آمرزنده
 رحیم است ﴿۷۴﴾ نیست مسیح پسر مریم مگر پیامبری
 که پیش از او پیامبرانی گذشته و مادر او زن راستگوئی
 است که هر دو طعام می خوردند، بین چگونه برای ایشان
 آیات را بیان می کنیم باز نظر کن که چگونه بافترا آلوده
 شده اند ﴿۷۵﴾ بگو آیا عبادت می کنید غیر از خدا چیزی
 را که برای شما اختیار ضرر و نفعی ندارد و خدا فقط شنوای
 دانا است ﴿۷۶﴾

قُلْ يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ لَا تَغْلُواْ فِى دِينِكُمْ غَيْرَ ٱلْحَقِّ
وَلَا تَتَّبِعُواْ أَهْوَآءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّواْ مِنْ قَبْلُ وَأَضَلُّواْ
كَثِيرًا وَضَلُّواْ عَنْ سَوَآءِ ٱلسَّبِيلِ ﴿٧٧﴾ لُعِنَ ٱلَّذِينَ
كَفَرُواْ مِنْ بَنَى إِسْرَءِيلَ عَلَى لِسَانِ دَاوُدَ وَعِيسَى
أَبْنِ مَرْيَمَ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوْاْ وَكَانُواْ يَعْتَدُونَ ﴿٧٨﴾ كَانُواْ
لَا يَتَنَاهَوْنَ عَنْ مُنْكَرٍ فَعَلُوهُ لَبِئْسَ مَا كَانُواْ
يَفْعَلُونَ ﴿٧٩﴾ تَرَى كَثِيرًا مِّنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ ٱلَّذِينَ
كَفَرُواْ لَبِئْسَ مَا قَدَمَتْ لَهُمْ أَنفُسُهُمْ أَن سَخِطَ
ٱللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِى ٱلْعَذَابِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿٨٠﴾ وَلَوْ كَانُواْ
يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلنَّبِىِّ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مَا ٱتَّخَذُوهُمْ
أَوْلِيَآءَ وَلَكِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ فَسِقُونَ ﴿٨١﴾ لَتَجِدَنَّ
أَشَدَّ ٱلنَّاسِ عَدَاوَةً لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱلْيَهُودَ وَٱلَّذِينَ
أَشْرَكُواْ وَلَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُم مَّوَدَّةً لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱلَّذِينَ
قَالُواْ إِنَّا نَصْرَىٰ ذَٰلِكَ بِأَنَّ مِنْهُمْ قِسِيَسِينَ وَرَهْبَانًا
وَأَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٨٢﴾

بگو ای اهل کتاب غلو در دین خودتان نکنید بدون حق و
پیروی نکنید از هوی و هوس‌های قومى که قبلاً گمراه
شدند و بسیاری را از راه راست گمراه کردند ﴿۷۷﴾
آنانکه از بنی اسرائیل کافر بودند لعنت شدند بر زبان داود و
عیسی بن مریم، این کفر و لعن ایشان بواسطه این بود که
عصیان کرده و تجاوز می کردند ﴿۷۸﴾ یکدیگر را نهی از
منکری که خود به جا آورده بودند نمی کردند محققا بد
بود آنچه می کردند ﴿۷۹﴾ می بینی بسیاری از ایشان را که
کفار را دوست می دارند، بی تردید بد است آنچه برای
خود پیش فرستادند که خدا بر آنان خشم نمود و ایشان در
عذاب جاویدند ﴿۸۰﴾ و اگر ایمان به خدا و پیامبر و آنچه
بسوی او نازل شده می داشتند ایشان را دوستان خود
نمی گرفتند ولیکن بسیاری از ایشان نابکارند ﴿۸۱﴾
سخت ترین مردم از جهت دشمنی نسبت به مؤمنین البته
یهود و مشرکین را می یابی، و البته می یابی نزدیکترین ایشان
به دوستی با مؤمنین آنان را که گفتند ما نصارائیم، این برای
این است که بعضی از ایشان کشیشان و راهبانند و محقق
است که ایشان تکبر نمی ورزند ﴿۸۲﴾

وَإِذَا سَمِعُوا مَا أُنْزِلَ إِلَى الرَّسُولِ تَرَى أَعْيُنُهُمْ
تَفِيضٌ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ يَقُولُونَ رَبَّنَا
ءَامَنَّا فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨٣﴾ وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ
بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ وَنَطْمَعُ أَنْ يُدْخِلَنَا رَبَّنَا
مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ ﴿٨٤﴾ فَاتَّبِعْهُمْ اللَّهُ بِمَا قَالُوا
جَنَّتِ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ
جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٥﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٨٦﴾ يَتَأَيَّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا
لَا تُخَرِّمُوا طَيِّبَتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا
إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٨٧﴾ وَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمْ
اللَّهُ حَلَلًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِءُ مُؤْمِنُونَ
﴿٨٨﴾ لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ
يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَّدْتُمُ الْأَيْمَانَ فَكَفَّرتَهُوَ إِطْعَامُ
عَشْرَةِ مَسْكِينٍ مِنْ أَوْسَطِ مَا تُطْعَمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ
كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ
أَيَّامٍ ذَلِكَ كَفَّرةُ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ وَاحْفَظُوا
أَيْمَانَكُمْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ ءَايَتِهِ لَعَلَّكُمْ
تَشْكُرُونَ ﴿٨٩﴾

و چون شنیدند آنچه به سوی این رسول نازل شده می بینی
چشمهایشان از اشک جاری می شود از اثر آنچه از حق
شناخته اند. می گویند پروردگارا ما ایمان آوردیم پس ما را
با گواهان بنویس ﴿۸۳﴾ و چه شده ما را که ایمان نیاوریم
به خدا و به آنچه از حق برای ما آمده است در حالیکه طمع
داریم پروردگار ما (در بهشت) داخل کند ما را با قوم
شایستگان ﴿۸۴﴾ پس خدا به ایشان جزای خوب داد در
مقابل آنچه گفتند، بوستانهائی که از زیر آنها نهرها جاری
است در آن ماندگارند و این است جزاء نیکوکاران ﴿۸۵﴾
و آنانکه کافر شدند و به آیات ما تکذیب کردند ایشانند
اهل دوزخ ﴿۸۶﴾ ای مؤمنین حرام شمارید چیزهای
پاکیزه ای که خدا برای شما حلال کرده و از حد مگذرید
زیرا خدا دوست نمی دارد از حد گذرندگان را ﴿۸۷﴾ و از
آنچه خدا روزی شما کرده در حالیکه حلال و پاکیزه است
بخورید و از خدائی که به او ایمان آورده اید بترسید ﴿۸۸﴾
خدا شما را به قسم های بیهوده تان مؤاخذه نمی کند ولیکن
شما را مؤاخذه می کند به قسم هائی که بسته اید پس کفاره
آن طعام دادن ده مسکین است از وسط ترین چیزیکه اطعام
می کنید خانواده خودتان را و یا پوشانیدن آنان و یا
آزاد کردن گردنی، پس آنکه نیابد روزه گرفتن سه روز،
این است کفاره سوگندهای شما چون سوگند خوردید، و
سوگندهای خود را مواظبت کنید، خدا چنین بیان می کند
برای شما آیات خود را تا شاید شما شکر گزارید ﴿۸۹﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْحُمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ
وَالْأَزْلَمُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَأَجْتَنِبُوهُ
لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقَعَ
بَيْنَكُمْ أَلْعَدَوَّةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْحُمْرِ وَالْمَيْسِرِ
وَيُضْذَكِّمَكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنتُمْ
مُنْتَهُونَ ﴿٩١﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأَحْذَرُوا
فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّمَا عَلَى رَسُولِنَا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ
﴿٩٢﴾ لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
جُنَاحٌ فِيمَا طَعِمُوا إِذَا مَا اتَّقَوْا وَءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ ثُمَّ اتَّقَوْا وَءَامَنُوا ثُمَّ اتَّقَوْا وَأَحْسَنُوا
وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿٩٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا
لَيَبْلُوَنَّكُمُ اللَّهُ بَشْيَءٍ مِّنَ الصَّيْدِ تَنَالُهُ أَيْدِيكُمْ
وَرِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَخَافُهُ بِالْغَيْبِ فَمَن
أَعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٤﴾ يَا أَيُّهَا
الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْتُلُوا الصَّيْدَ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ وَمَن
قَتَلَهُ مِنْكُمْ مُّتَعَمِّدًا فَجَزَاءٌ مِّثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ
النَّعَمِ يَحْكُمُ بِهِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنكُمْ هَدْيًا بَلِغَ
الْكَعْبَةِ أَوْ كَفَرَّةً طَعَامٌ مَسْكِينٍ أَوْ عَدْلٌ ذَلِكَ
صِيَامًا لِّيَذُوقَ وَبَالَ أَمْرِه عَفَا اللَّهُ عَمَّا سَلَفَ
وَمَن عَادَ فَيَنْتَقِمُ اللَّهُ مِنْهُ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انتِقَامٍ ﴿٩٥﴾

ای مؤمنین جز این نیست که می و قمار و بت‌ها و تیرهای
قرعه پلیدی و از عمل شیطان است پس از آن اجتناب کنید
شاید رستگار شوید ﴿۹۰﴾ جز این نیست که شیطان
می‌خواهد بین شما دشمنی و کینه بيفکند در می و قمار و
شما را از یاد خدا و نماز بازدارد پس آیا شما خودداری
می‌کنید ﴿۹۱﴾ و اطاعت کنید خدا را و اطاعت کنید
رسول را و پرهیزید از نافرمانی، پس اگر روگردان شدید
بدانید که فقط بر رسول ما رسانیدن آشکار است ﴿۹۲﴾
باکی نیست بر آنانکه ایمان آورده و عمل شایسته کردند در
آنچه خوردند در وقتی که تقوی و ایمان و عمل صالح
داشته باشند باز هم تقوی و ایمان سپس تقوی و احسان
پیشه خود کنند و خدا دوست می‌دارد نیکوکاران را ﴿۹۳﴾
ای مؤمنین خدا شما را به چیزی از صید که دست‌های شما
و نیزه‌های شما به آن می‌رسد آزمایش کند تا اینکه خدا
بداند کیست آنکه از خدای بغیب خوف دارد، پس هر که
پس از این تجاوز کند برای او عذاب دردناک
است ﴿۹۴﴾ ای مؤمنین صید را نکشید در حالیکه شما
مُحَرَّمِید و کسی که آن را عمدا بکشد پس جزائی دارد
بمانند آنچه کشته، از چهارپایان، بمثلیت آن حکم می‌کند
دو نفر عادل از شما، در حالیکه آن را هدیه و به کعبه
رساند، و یا آنکه بعنوان کفاره مساکینی را اطعام کند، و یا
معادل آن روزه گرفتن، این حکم برای این است که بچشد
بدی کارش را. خدا عفو کرد از آنچه گذشته، و کسی که
تکرار کند خدا از او انتقام کشد و خدا عزیز صاحب انتقام

است ﴿۹۵﴾

أَحَلَّ لَكُمْ صَيْدَ الْبَحْرِ وَطَعَامَهُ مَتَّعًا لَكُمْ
وَلِلسَّيَّارَةِ وَحَرَّمَ عَلَيْكُمْ صَيْدَ الْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرُمًا
وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩٦﴾ جَعَلَ اللَّهُ
الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيَمًا لِلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ
وَالْهَدْيَ وَالْقَلْتِدَ ذَلِكَ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي
السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ
عَلِيمٌ ﴿٩٧﴾ اُعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ
غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩٨﴾ مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلْغُ وَاللَّهُ
يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٩٩﴾ قُلْ لَا يَسْتَوِي
الْحَبِيثُ وَالطَّيِّبُ وَلَوْ أَعْجَبَكَ كَثْرَةُ الْخَبِيثِ فَاتَّقُوا
اللَّهَ يَتَأُولَى الْأَلْبَبِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٠٠﴾ يَتَأَيَّهَا
الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَسْأَلُوا عَنْ أَشْيَاءَ إِنْ تُبَدَّ لَكُمْ
تَسْؤُكُمْ وَإِنْ تَسْأَلُوا عَنْهَا حِينَ يُنَزَّلُ الْقُرْآنُ تُبَدَّ
لَكُمْ عَفَا اللَّهُ عَنْهَا وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٠١﴾ قَدْ
سَأَلَهَا قَوْمٌ مِّن قَبْلِكُمْ ثُمَّ أَصْبَحُوا بِهَا كَافِرِينَ
﴿١٠٢﴾ مَا جَعَلَ اللَّهُ مِنْ بَحِيرَةٍ وَلَا سَائِبَةٍ وَلَا وَصِيلَةٍ
وَلَا حَامٍ وَلَئِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ
الْكَذِبَ أَكْثَرُهمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٠٣﴾

برای شما صید دریا حلال شده است و طعام آن بهره و
معاش برای شماست و برای اهل قافله، و بر شما حرام شده
است صید بیابان مادمی که محرم هستید و از خدا بترسید
آن خدائی که به سوی او محشور می‌شوید ﴿۹۶﴾ خدا
قرار داد کعبه خانه محترم را قیام برای مردم و (همچنین)
ماه حرام و قربانی و گردنبد را (قرار داده قیام برای عبادت
مردم و امر معاش)، این برای این است که بدانید خدا
می‌داند آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و محققا
خدا به هر چیزی داناست ﴿۹۷﴾ بدانید خدا شدیدالعقاب
و اینکه خدا آمرزنده رحیم است ﴿۹۸﴾ نیست بر این
پیامبر مگر رساندن و خدا می‌داند آنچه آشکارا و آنچه
کتمان می‌کنید ﴿۹۹﴾ بگو خبیث و پاک یکسان نیست و
اگرچه بسیاری افراد ناپاک تو را به عجب آورد، پس از
خدا بترسید ای صاحبان خردها باشد که رستگار شوید
﴿۱۰۰﴾ ای مؤمنین از چیزهائی سؤال نکنید که چون برای
شما آشکار شود شما را بدآید، و اگر سؤال کنید از آنها
هنگامی که قرآن نازل می‌شود برای شما ظاهر شود، خدا
شما را از آن سؤال‌ها عفو کرده، و خدا آمرزنده و بردبار
است ﴿۱۰۱﴾ به تحقیق پیش از شما قومی از آنها سؤال
کردند سپس به آن کافر شدند ﴿۱۰۲﴾ خدا مشروع قرار
نداده بحیره را و نه سائبه را و نه وصیله را و نه حامی را
ولیکن آنانکه کافر شدند بر خدا دروغ بستند و بیشترشان
تعقل نمی‌کنند ﴿۱۰۳﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ قَالُوا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَّلُو كَانُوا آبَاءُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٠٤﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَىٰكُمْ أَنْفُسُكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مِّنْ ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا شَهَادَةٌ بَيْنَكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ حِينَ الْوَصِيَّةِ اثْنَانِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنكُمْ أَوْ آخَرَانِ مِّنْ غَيْرِكُمْ إِنْ أَنْتُمْ ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَأَصَبْتَكُمْ مُصِيبَةُ الْمَوْتِ تَحْبِسُونَهُمَا مِنْ بَعْدِ الصَّلَاةِ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ إِنْ أُرْتَبْتُمْ لَا نَشْتَرِي بِهِ ثَمَنًا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَلَا نَكْتُمُ شَهَادَةَ اللَّهِ إِنَّا إِذَا لَمِنَ الْأَثِمِينَ ﴿١٠٦﴾ فَإِنْ عَثَرَ عَلَىٰ أَنَّهُمَا اسْتَحَقَّا إِثْمًا فَآخَرَانِ يَقُومَانِ مَقَامَهُمَا مِنَ الَّذِينَ اسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْأُولَيْنِ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ لَشَهِدْتُنَا أَحَقُّ مِنْ شَهِدَتِيهِمَا وَمَا أَعْتَدَيْنَا إِنَّا إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٧﴾ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يَأْتُوا بِالشَّهَادَةِ عَلَىٰ وَجْهٍ أَوْ يَخَافُوا أَنْ تُرَدَّ أَيْمَنٌ بَعْدَ أَيْمَنِهِمْ ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاسْمَعُوا ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿١٠٨﴾

و چون به ایشان گفته شود بیایید بسوی آنچه خدا نازل کرده و بیایید بسوی این رسول گویند کافی است ما را آنچه بر آن پدران خود را یافتیم آیا و اگر چه پدرانشان چیزی نمی‌دانستند و هدایت نشده بودند ﴿۱۰۴﴾ ای مؤمنین به خودتان پردازید هر کس گمراه شد به شما ضرر ندارد وقتی که شما هدایت یافته باشید، بسوی خدا بازگشت همه شماست پس او خبر می‌دهد شما را به آنچه می‌کرده‌اید ﴿۱۰۵﴾ ای مؤمنین گواه بین شما چون مرگ شما برسد هنگام وصیت نفر عادل از خود شما و یا از غیر شماست اگر در سفری بودید که حادثه مرگ به شما رسید، اگر در حق آن دو نفر بدگمان شدید بازشان دارید پس از نماز، قسم بخورند که بگویند باین شهادت متاع دنیا را نمی‌خریم و اگر چه بسود خویشاوند باشد و کتمان شهادت الهی نمی‌کنیم زیرا در این هنگام گنهکار خواهیم بود ﴿۱۰۶﴾ پس اگر اطلاع حاصل شد که شاهدان خیانتی کرده و گناهی مرتکب شده‌اند دو شاهد دیگر جای آنان بایستند که شایسته تر باشند بجای آنان از کسانی که استحقاق برتری دارند و قسم می‌خورند به خدا که گواهی ما از گواهی آنان درست‌تر است و ما از حق تجاوز نمی‌کنیم زیرا در این صورت از ستمگران خواهیم بود ﴿۱۰۷﴾ این روش به آوردن شهادت بر صورت حقیقی آن نزدیک‌تر است و یا بترسند که پس از قسم خوردنشان قسمهائی رد شود، و از خدا بترسید و بشنوید و خدا قوم فاسقان را هدایت نمی‌کند ﴿۱۰۸﴾

يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أُجِبْتُمْ قَالُوا لَا
 عِلْمَ لَنَا إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿١٠٩﴾ إِذْ قَالَ اللَّهُ
 لِيَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلَىٰ وَالِدَتِكَ
 إِذْ أُيِّدْتُكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ
 وَكَهْلًا وَإِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ
 وَالْإِنْجِيلَ وَإِذْ تَخْلُقُ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِإِذْنِي
 فَتَنْفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِي وَتُبْرِئُ الْأَكْمَةَ
 وَالْأَبْرَصَ بِإِذْنِي وَإِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِي وَإِذْ كَفَفْتُ
 بَنِي إِسْرَءِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ
 كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١١٠﴾ وَإِذْ
 أَوْحَيْتُ إِلَى الْخَوَارِجِ أَنْ ءَامِنُوا بِي وَبِرُسُولِي قَالُوا
 ءَامِنَّا وَشَهِدْ بِأَنَّنَا مُسْلِمُونَ ﴿١١١﴾ إِذْ قَالَ الْخَوَارِجُونَ
 لِيَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُنْزِلَ
 عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ قَالَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنْ كُنْتُمْ
 مُّؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾ قَالُوا نُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا وَتَضْمِنَ
 قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ أَنْ قَدْ صَدَّقَتْنَا وَنَكُونَ عَلَيْهَا مِنَ
 الشَّاهِدِينَ ﴿١١٣﴾

روزی خدا پیامبران را جمع می کند پس از آن می گوید
 چقدر اجابت شدید (امت شما چه مقدار از شما پیروی
 کردند) گویند برای ما علمی نیست زیرا که فقط تو دانای
 غیب هائی ﴿۱۰۹﴾ وقتی که خدا گفت ای عیسی پسر
 مریم بیاد آور نعمتم را بر تو و بر مادرت وقتی که تو را
 تأیید کردم به روح القدس با مردم سخن می گفتی در
 گهواره و سن کهولت، و وقتی که به تو کتاب و حکمت
 و تورات و انجیل یاد دادم، و وقتی که خلق می کردی از
 گل مانند هیئت مرغ باذن من پس می دمیدی در آن پس
 باذن و اراده من مرغ می شد و شفا می دادی کور مادرزاد و
 ابرص را به اذن و اراده من و وقتی که بیرون می آوردی
 مرده ها را باذن و اراده من، و وقتی که بازداشتی از تو
 بنی اسرائیل را چون دلیل های روشن برای ایشان آوردی
 پس کفار از ایشان گفتند نیست این مگر سحر آشکار
 ﴿۱۱۰﴾ و در وقتی که وحی نمودم به حواریین و اصحاب
 خاص تو که ایمان آورید به من و به رسول من، گفتند
 ایمان آوردیم و گواه باش به اینکه ما مسلمانیم ﴿۱۱۱﴾
 وقتی که حواریون گفتند ای عیسی پسر مریم آیا
 پروردگار تو می تواند که نازل کند بر ما سفره طعامی از
 آسمان گفت بترسید از خدا اگر ایمان دارید ﴿۱۱۲﴾
 گفتند می خواهیم از آن بخوریم و دل های ما آرام گیرد
 و بدانیم که تو به ما راست گفته ای و بوده باشیم بر آن از
 گواهان ﴿۱۱۳﴾

قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً
 مِنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا عِيدًا لِأَوَّلِنَا وَآخِرِنَا وَآيَةً
 مِنْكَ وَارْزُقْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿۱۱۴﴾ قَالَ اللَّهُ إِنِّي
 مُنْزِلُهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ يَكْفُرْ بَعْدُ مِنْكُمْ فَإِنِّي
 أُعَذِّبُهُ عَذَابًا لَا أُعَذِّبُهُ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿۱۱۵﴾ وَإِذْ
 قَالَ اللَّهُ يَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ ءَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ
 اتَّخِذُونِي وَأُمِّي آلِهَتَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالِ سُبْحَانَكَ مَا
 يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ
 فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمَ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي
 نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَالِمُ الْغُيُوبِ ﴿۱۱۶﴾ مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا
 مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ وَكُنْتُ
 عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مِمَّا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ
 أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿۱۱۷﴾
 إِنْ تُعَذِّبْهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَإِن تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ
 الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۱۱۸﴾ قَالَ اللَّهُ هَذَا يَوْمُ يَنْفَعُ
 الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
 الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا
 عَنْهُ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۱۱۹﴾ لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضِ وَمَا فِيهِنَّ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱۲۰﴾

عیسی بن مریم گفت خدایا پروردگارا بر ما نازل فرما سفره
 طعامی از آسمان که برای ما روز عیدی بوده باشد برای
 اول ما و آیندگان ما و معجزه‌ای از تو باشد و ما را روزی ده
 و تویی بهترین روزی دهندگان ﴿۱۱۴﴾ خدا گفت محققا
 من آن را نازل می‌کنم بر شما پس هر که از شما پس از آن
 کافر شود البته او را عذابی کنم که احدی از جهانیان را
 چنان عذابی نکنم ﴿۱۱۵﴾ و وقتی که خدا گفت: ای
 عیسی بن مریم آیا تو به مردم گفتی مرا و مادرم را دو
 الهه (یعنی دو مرجع در حوائج) بگیری بجای خدا (بدون
 خدا) گفت منزهی تو برای من سزاوار نمی‌باشد که بگویم
 آنچه برای من حق نیست، اگر گفته باشم محقق تو آن را
 دانسته‌ای، تو می‌دانی آنچه را در خود من است و من
 نمی‌دانم آنچه در ذات توست، براستی که خود دانای
 غیب‌هائی ﴿۱۱۶﴾ نگفتم برای ایشان مگر آنچه تو مرا به
 آن امر کردی که بندگی کنی خدائی را که پروردگار من
 و پروردگار شماست، و من گواه بر ایشان بودم مادامی که
 در میان ایشان بودم، پس چون مرا وفات دادی تو خود
 مراقب بر ایشان بودی، و تو بر هر چیزی گواهی ﴿۱۱۷﴾
 اگر عذاب کنی ایشان را که محقق ایشان بندگان تو هستند
 و اگر بیامیزی ایشان را پس به تحقیق تو خود عزیز
 حکیمی ﴿۱۱۸﴾ خدا گفت این روزی است که
 راستگویان را راستی ایشان نفع می‌دهد برای ایشان است
 بوستانهائی که جاری است از زیر آنها نهرها همیشه در آن
 جاوید بمانند، خدا از ایشان خشنود و ایشان از خدا
 خشنودند این است رستگاری و بهره بزرگ ﴿۱۱۹﴾
 مخصوص خداست پادشاهی و اختیار آسمانها و زمین و
 آنچه در آنهاست، و او بر هر چیزی تواناست ﴿۱۲۰﴾

سُورَةُ الْأَنْعَامِ

سوره أنعام

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَجَعَلَ
الظُّلُمَاتِ وَالنُّورَ ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ
﴿١﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ طِينٍ ثُمَّ قَضَى أَجَلًا
وَأَجَلَ مُُسَمًّى عِنْدَهُ ثُمَّ أَنْتُمْ تَمُوتُونَ ﴿٢﴾ وَهُوَ اللَّهُ
فِي السَّمَوَاتِ وَفِي الْأَرْضِ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ
وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ ﴿٣﴾ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ
آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤﴾ فَقَدْ كَذَّبُوا
بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَثْبَتُ مَا كَانُوا
بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٥﴾ أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ
مِنْ قَرْنٍ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ مَا لَمْ نُمَكِّنْ لَكُمْ
وَأَرْسَلْنَا السَّمَاءَ عَلَيْهِمْ مِدْرَارًا وَجَعَلْنَا الْأَنْهَارَ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَنْشَأْنَا مِنْ
بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخَرِينَ ﴿٦﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَابًا فِي
قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ
هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٧﴾ وَقَالُوا لَوْلَا أَنْزَلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ
وَلَوْ أَنْزَلْنَا مَلَكَ لَقُضِيَ الْأَمْرُ ثُمَّ لَا يُنظَرُونَ ﴿٨﴾

بنام خدای رحمن رحیم که ستایش مخصوص آن است که
آفرید آسمانها و زمین را و قرارداد تاریکیها و روشنی را،
سپس آنانکه کافرند دیگران را به پروردگارشان برابر
می گیرند ﴿۱﴾ و او خدائی است که آفرید شما را از گل
سپس مقدر کرد مدتی را، و مدت نامبرده شده نزد اوست
سپس شما شک می آورید ﴿۲﴾ و اوست خدای در
آسمانها و در زمین، می داند پنهانی و آشکار شما را و
می داند آنچه کسب می کنید ﴿۳﴾ و نیامد ایشان را نشانه ای
از نشانه های پروردگارشان مگر اینکه ایشان به عادت خود
از آن معرض بودند ﴿۴﴾ پس به تحقیق به حق تکذیب
کردند زمانیکه برای ایشان آمد، پس به همین زودی
خواهد آمد اخبار آنچه به حسب عادت به آن استهزاء
می کردند ﴿۵﴾ آیا ندیدند چه بسیار از امت ها را که پیش
از ایشان بود هلاکشان کردیم، ایشان را تمکن داده بودیم
در زمین آن مقدار که شما را تمکن ندادیم و فرستادیم از
آسمان بر ایشان باران پی در پی و نهلهایی را از زیر ایشان
جاری قرار دادیم پس بواسطه گناهانشان هلاکشان کردیم
و پس از ایشان ایجاد کردیم امت دیگری را ﴿۶﴾ و اگر
نازل کنیم بر تو نوشته ای را در کاغذی که بدست های
خودشان لمس کنند هر آینه کافران بگویند که نیست این
مگر سحر آشکار ﴿۷﴾ و گفتند چرا بر او ملکی نازل
نشده، و اگر ما ملکی نازل کرده بودیم کار گذشته بود
سپس مهلت داده نمی شدند ﴿۸﴾

وَلَوْ جَعَلْنَاهُ مَلَكًا لَّجَعَلْنَاهُ رَجُلًا وَلَلَبَسْنَا عَلَيْهِم مَّا يَلِبْسُونَ ﴿٩﴾ وَلَقَدْ أَسْتَهْزِئُ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿١٠﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ ثُمَّ انظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ﴿١١﴾ قُلْ لِّمَن مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلْ لِلَّهِ كَتَبَ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةُ لِيَجْمَعَ بَيْنَكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢﴾ وَلَهُ مَّا سَكَنَ فِي اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٣﴾ قُلْ أَغَيَّرَ اللَّهُ أَخْخِذْ وَلِيًّا فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ يُطْعِمُ وَلَا يُطْعَمُ قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَسْلَمَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٤﴾ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾ مَّن يُصْرَفْ عَنْهُ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمَهُ وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾ وَإِنْ يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يَمَسُّكَ بِخَيْرٍ فَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿١٨﴾

و اگر او را ملکی قرار دهیم البته او را مردی قرار دهیم و شبهه‌ای که می‌داشتند بر جای می‌گذاشتیم ﴿٩﴾ و به تحقیق به پیامبرانی پیش از تو استهزاء شده پس به استهزاء کنندگان ایشان وارد شد آنچه به آن استهزاء می‌کردند ﴿١٠﴾ بگو در زمین سیر کنید سپس نظر کنید چگونه شد عاقبت تکذیب‌کنندگان ﴿١١﴾ بگو ملک کیست آنچه در آسمانها و زمین است بگو ملک خداست، خدا بر خود حتم نموده رحمت را، البته روز قیامت که در آن شکی نیست شما را جمع می‌کند، کسانی که ایمان نمی‌آورند به جان خودشان ضرر زده و زیان کرده‌اند ﴿١٢﴾ و ملک او و به اختیار او است آنچه در شب و روز ساکن است، اوست شنونده دانا ﴿١٣﴾ بگو آیا غیر خدا را سرپرست خود بگیرم خدائی که بدون سابقه ایجاد کرده آسمانها و زمین را و اوست که طعام می‌دهد و طعام داده نمی‌شود، بگو برآستی که من مأمورم اول کسی که اسلام آورده باشم و البته مباش از مشرکین ﴿١٤﴾ بگو برآستی که من می‌ترسم اگر عصیان پروردگار خود کنم از عذاب روز بزرگ ﴿١٥﴾ آنکه عذاب از او بگردد در آن روز پس به تحقیق خدا او را رحم کرده، و این است بهره و کامیابی آشکار ﴿١٦﴾ و اگر خدا به تو ضرری برساند برطرف‌کننده‌ای جز او نیست، و اگر خیری به تو برساند پس او به هر چیزی تواناست ﴿١٧﴾ و او قاهر و مسلط بر بندگان خود است، و او حکیم خبیر است ﴿١٨﴾

قُلْ أَى شَيْءٍ أَكْبَرُ شَهَادَةً قُلِ اللَّهُ شَهِيدٌ بَيْنِي
وَبَيْنَكُمْ وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَذَا الْقُرْآنُ لِأُنذِرَكُمْ بِهِ
وَمَنْ بَلَغَ أَيْنَكُم لَتَشْهَدُونَ أَنَّ مَعَ اللَّهِ عَالِهَةً
أُخْرَى قُلْ لَا أَشْهَدُ قُلْ إِنَّمَا هُوَ إِلَهُ وَاحِدٌ وَإِنِّى
بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿١٩﴾ الَّذِينَ عَاتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ
يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمُ الَّذِينَ خَسِرُوا
أَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى
عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ
الظَّالِمُونَ ﴿٢١﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ
أَشْرَكُوا أَيْنَ شُرَكَائُكُمْ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ
لَمْ تَكُنْ فَتَنْتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا وَاللَّهِ رَبَّنَا مَا كُنَّا
مُشْرِكِينَ ﴿٢٣﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ كَذَبُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَضَلَّ
عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ
وَجَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ
وَقْرًا وَإِنْ يَرَوْا كَلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا حَتَّى إِذَا
جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا
إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٥﴾ وَهُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَنْعَوْنَ
عَنْهُ وَإِنْ يُهْلِكُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ
تَرَى إِذْ وَقَفُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا يَلَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا
نُكَذِّبُ بِآيَاتِ رَبَّنَا وَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٧﴾

بگو گواهی چه چیز بزرگتر است بگو خدا گواه است بین
من و شما و بسوی من وحی شده این قرآن برای اینکه به
این قرآن بترسانم شما و کسی را که به او برسد، آیا شما
گواهی می‌دهید که با خدا معبودهای دیگر و
قاضی‌الحاجات دیگری است، بگو من گواهی نمی‌دهم،
بگو جز این نیست که او ملجأ یگانه است و براستی که من
بیزارم از آنچه شریک او می‌کنید ﴿۱۹﴾ آنانکه کتاب بر
ایشان آمده می‌شناسند این کتاب را چنانکه پسران خودشان
را می‌شناسند، آنانکه به خود زیان رسانیده‌اند پس ایشان
ایمان نمی‌آورند ﴿۲۰﴾ و کیست ستمکارتر از آنکه بافتراء
بر خدا دورغ ببندد و یا به آیات او تکذیب کند براستی که
ستمگران رستگار نمی‌شوند ﴿۲۱﴾ و روزی که همه را
محشور می‌کنیم سپس به مشرکین می‌گوئیم کجایند
شریکانی که شما گمان می‌کردید ﴿۲۲﴾ سپس عذر
ایشان نباشد مگر گفتن اینکه قسم به خدا پروردگار ما که
ما مشرک نبوده‌ایم ﴿۲۳﴾ بنگر چگونه بر خود دروغ
گفتند و گم شد از ایشان آنچه افتراء می‌بستند ﴿۲۴﴾ و از
ایشان است کسی که به تو گوش می‌دهد و ما بر دل‌هایشان
پرده‌ها قرار دادیم که مانع باشد از اینکه بفهمند و در
گوشهای ایشان سنگینی و اگر هر آیه‌ای را ببینند به آن
ایمان نمی‌آورند تا اینکه نزد تو آیند و با تو جدال کنند
آنانکه کافرنده می‌گویند نیست این جز افسانه‌های
پیشینیان ﴿۲۵﴾ و ایشان مردم را از ایمان به آن باز می‌دارند
و از آن دوری می‌جویند و هلاک نمی‌کنند مگر خود را و
درک نمی‌کنند ﴿۲۶﴾ و اگر بینی وقتی که بالای آتش
دوزخ بازداشت شده‌اند که گویند ای کاش ما برگردانیده
می‌شدیم و به آیات پروردگارمان تکذیب نمی‌کردیم و از
مؤمنین می‌بودیم ﴿۲۷﴾

بَلْ بَدَأَهُمْ مَّا كَانُوا يُخْفُونَ مِنْ قَبْلُ وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٢٨﴾ وَقَالُوا إِن هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٢٩﴾ وَلَوْ تَرَى إِذْ وَقَفُوا عَلَى رَبِّهِمْ قَالَ أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَى وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٠﴾ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ حَتَّى إِذَا جَاءَتْهُمْ السَّاعَةُ بَغْتَةً قَالُوا يَحْسِرْتَنَا عَلَى مَا فَرَّطْنَا فِيهَا وَهُمْ يَحْمِلُونَ أَوْزَارَهُمْ عَلَى ظُهُورِهِمْ أَلَا سَاءَ مَا يَزِرُونَ ﴿٣١﴾ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهُوَ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٣٢﴾ قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُ لَيَحْزُنُكَ الَّذِي يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَ فَصَبَرُوا عَلَى مَا كُذِّبُوا وَأَوْدُوا حَتَّى أَتَاهُمْ نَصْرُنَا وَلَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ وَلَقَدْ جَاءَكَ مِنْ نَبَائِ الْمُرْسَلِينَ ﴿٣٤﴾ وَإِنْ كَانَ كَبُرَ عَلَيْكَ إِعْرَاضُهُمْ فَإِنْ أُسْطِطِعْتَ أَنْ تَبْتَغِيَ نَفَقًا فِي الْأَرْضِ أَوْ سُلَّمًا فِي السَّمَاءِ فَتَأْتِيَهُمْ بِآيَةٍ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهُدَى فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٣٥﴾

بلکه ظاهر شود بر ایشان آنچه از پیش مخفی می کردند و اگر برگردانیده شوند محققا به آنچه نهی شده اند برمی گردند و به تحقیق که ایشان دروغ گویند ﴿۲۸﴾ و گفتند نیست این مگر زندگی دنیا و ما برانگیخته نشویم ﴿۲۹﴾ و اگر به بینی وقتی را که بازداشت شده اند نزد پروردگارشان، خطاب رسد آیا این به حق نیست گویند آری قسم به پروردگارمان، خطاب رسد پس بجشید عذاب را به سبب آنچه کفر می ورزیدید ﴿۳۰﴾ به تحقیق زیان کردند آنانکه به ملاقات خدا (ملاقات رحمت خدا در قیامت) تکذیب کردند تا وقتی که ساعت مرگ و قیامت ایشان آمد گفتند ای افسوس بر ما بر آنچه کوتاهی کردیم درباره آن و ایشان گناهان خود را بر پشت خود حمل می کنند، آگاه باش بد است آنچه بر دوش می کنند ﴿۳۱﴾ و نیست زندگی دنیا جز بازیچه و سرگرمی و محققا خانه آخرت بهتر است برای آنانکه پرهیزکارند آیا نمی اندیشید ﴿۳۲﴾ محققا می دانیم که آنچه می گویند افسرده ات می کنند زیرا ایشان تو را تکذیب نمی کنند ولیکن ستمگران به آیات خدا انکار دارند ﴿۳۳﴾ و محقق است که پیامبران پیش از تو تکذیب شدند پس صبر کردند بر آنچه تکذیب شدند و اذیت شدند تا برای ایشان یاری ما آمد و نیست تبدیل کننده ای برای کلمات و فرمان خدا و محقق است که برای تو آمد بعضی از اخبار پیامبران ﴿۳۴﴾ و اگر اعراض ایشان بر تو بزرگ و گران آمده پس اگر می توانی سوراخی در زمین بجوئی و یا نردبانی در آسمان که بیاوری برای ایشان آیه و معجزه ای، و اگر خدا خواسته باشد ایشان را جمع می کند بر هدایت پس البته از نادانان مباش ﴿۳۵﴾

إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ وَالْمَوْتَى يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٣٦﴾ وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِّن رَّبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ قَادِرٌ عَلَىٰ أَنْ يُنْزِلَ آيَةً وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾ وَمَا مِن دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا طَيْرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أُمَمٌ أَمْثَلُكُمْ مَّا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا صُمٌّ وَبُكْمٌ فِي الظُّلُمَاتِ مَن يَشَأِ اللَّهُ يُضِلِّهِ وَمَن يَشَأِ يُجْعَلْهُ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٣٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ إِنِ أَنْتَكُمْ عَذَابُ اللَّهِ أَوْ أَتَتْكُمُ السَّاعَةُ أَغَيْرَ اللَّهِ تَدْعُونَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٠﴾ بَلْ إِلَٰهَهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِنْ شَاءَ وَتَنْسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ ﴿٤١﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَخَذْنَاهُم بِالْبَاسِ أَلْضَرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ ﴿٤٢﴾ فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا وَلَٰكِنْ قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمُ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّىٰ إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُم بَغْتَةً فَإِذَا هُمْ مُبْلِسُونَ ﴿٤٤﴾

جز این نیست که اجابت می کنند آنانکه می شنوند و مرده ها را خدا برمی انگیزاند سپس به سوی او بازگشت می کنند ﴿۳۶﴾ و گفتند چرا نازل نشده بر او آیه و معجزه ای از پروردگارش، بگو محققا خدا قادر است بر اینکه آیه ای را نازل کند ولیکن اکثر ایشان نمی دانند ﴿۳۷﴾ و نیست جنبه ای در زمین و نه پرنده ای که به دو بال خود پرواز می کند مگر اینکه امت هائی مانند شما، ما در این کتاب چیزی را فروگذار نکردیم سپس به سوی پروردگارشان محشور می شوند ﴿۳۸﴾ و آنانکه به آیات ما تکذیب کردند و گنگ در ظلمات، هر که را خدا بخواهد گمراه و هر که را بخواهد او را بر راه راست قرار می دهد ﴿۳۹﴾ بگو خبر دهید اگر عذاب خدا برای شما بیاید و یا ساعت قیامت شما را دریابد آیا غیر خدا را می خوانید اگر راست گوئید ﴿۴۰﴾ بلکه او را می خوانید پس او برطرف می کند آنچه را که برای خاطر آن خدا را می خوانید اگر خدا بخواهد و آنچه را که شریک قرار داده اید فراموش می کنید ﴿۴۱﴾ و هر آینه به تحقیق بسوی امت های قبل از تو پیامبرانی فرستادیم پس ایشان را به سختیها و ضررها گرفتار کردیم تا باشد که زاری کنند بسوی ما ﴿۴۲﴾ پس چرا وقتی که سختی از طرف ما بسوی ایشان آمد تضرع نکردند ولیکن دلهایشان سخت شد و شیطان بر ایشان زینت داد آنچه را می کردند ﴿۴۳﴾ پس چون به آنچه تذکر داده شدند بی اعتنائی کرده و نسیان نمودند درهای هر چیزی را بر ایشان گشودیم تا چون شاد شدند به آنچه به ایشان داده شده ناگهان ایشان را گرفتیم پس نومید شدند ﴿۴۴﴾

فَقُطِعَ دَابِرُ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ ﴿٤٥﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللَّهُ سَمْعَكُمْ
 وَأَبْصَارَكُمْ وَخَتَمَ عَلَى قُلُوبِكُمْ مِّنْ إِلَهِ غَيْرِ اللَّهِ
 يَأْتِيَكُمْ بِهِ أَنْظَرُ كَيْفَ نَصَرَفُ الْآيَاتِ ثُمَّ هُمْ
 يَصْدِفُونَ ﴿٤٦﴾ قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ
 بَغْتَةً أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الظَّالِمُونَ ﴿٤٧﴾
 وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ فَمَنْ
 ءَامَنَ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٤٨﴾
 وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا يَمَسُّهُمُ الْعَذَابُ بِمَا كَانُوا
 يَفْسُقُونَ ﴿٤٩﴾ قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ
 وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبِ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ إِنْ أَتَيْتُ
 إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ
 أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ ﴿٥٠﴾ وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ
 يُحْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِّنْ دُونِهِ وَلِيٌّ وَلَا
 شَفِيعٌ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٥١﴾ وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ
 رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ مَا عَلَيْكَ
 مِنْ حِسَابِهِمْ مِّنْ شَيْءٍ وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِّنْ
 شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٢﴾

پس ریشه قومی که ستم کردند کنده شد، و ستایش
 خدائی را که پروردگار جهانیان است ﴿۴۵﴾ بگو خبر
 دهید اگر خدا گوشها و چشمهای شما را بگیرد و مهر بر
 دلتان بزند کیست ملجأی غیر خدا که بیاورد برای شما
 آنچه گرفته شده، ببین چگونه به عبارات مختلفه آیات را
 بیان می کنیم سپس ایشان اعراض می کنند ﴿۴۶﴾ بگو خبر
 دهید که آیا توجه دارید که اگر عذاب خدا ناگهان و یا
 آشکارا بیاید آیا کسی هلاک می شود جز گروه
 ستمکاران ﴿۴۷﴾ و نفرستادیم پیامبران را مگر
 بشارت دهندگان و بیم دهندگان، پس آنانکه ایمان آورده
 و اصلاح نمایند خوف و حزنی برای ایشان نیست ﴿۴۸﴾ و
 آنانکه به آیات ما تکذیب کنند ایشانرا عذاب می رسد
 بواسطه آنچه نابکاری می کردند ﴿۴۹﴾ بگو برای شما
 نمی گویم که نزد من است خزائن خدا و غیب نمی دانم
 و برای شما نمی گویم که من فرشته هستم، پیروی نمی کنم
 مگر آنچه بسوی من وحی می شود، بگو آیا کور و بینا
 مساوی و یکسان است آیا چرا فکر نمی کنید ﴿۵۰﴾ و
 آنان را که از محشور شدن بسوی پروردگارشان می ترسند
 به این قرآن بترسان، نیست برای ایشان غیر از خدا
 سرپرستی و نه شفיעی شاید ایشان پرهیزند ﴿۵۱﴾ و آنان
 را که پروردگار خود را به صبح و شب می خوانند و
 قصدشان رضای اوست طرد مکن، چیزی از حساب ایشان
 بر تو نیست و چیزی از حساب تو بر ایشان نیست تا ایشان
 را طرد کنی و از ستمگران باشی ﴿۵۲﴾

وَكَذَلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لِّيَقُولُوا أَهَؤُلَاءِ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَا أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ ﴿٥٣﴾ وَإِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلَمٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ أَنَّهُ مَنْ عَمِلَ مِنْكُمْ سُوءًا بِجَهْلَةٍ ثُمَّ تَابَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥٤﴾ وَكَذَلِكَ نَقُصِّلُ الْأَيَّاتِ وَلِتَسْتَبِينَ سَبِيلَ الْمُجْرِمِينَ ﴿٥٥﴾ قُلْ إِنِّي نُهَيْتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ قُلْ لَا أَتَّبِعُ أَهْوَاءَكُمْ قَدْ ضَلَلْتُ إِذَا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾ قُلْ إِنِّي عَلَى بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّي وَكَذَّبْتُمْ بِهِ مَا عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ يَقُصُّ الْحَقُّ وَهُوَ خَيْرُ الْفَاصِلِينَ ﴿٥٧﴾ قُلْ لَوْ أَنَّ عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ لَقُضِيَ الْأَمْرُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالظَّالِمِينَ ﴿٥٨﴾ وَمَفَاتِيحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٌ فِي ظُلْمَتِ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٥٩﴾

و این چنین مبتلا کردیم بعضی را به بعضی تا بگویند آیا این جماعتند که خدا از میان ما بر ایشان منت گذاشته آیا خدا داناتر نیست به شکرگزاران ﴿۵۳﴾ و چون بیايند نزد تو آنانکه به آیات ما ایمان می آورند پس بگو سلام بر شما پروردگار شما بر خود لازم نموده رحمت را که هر کس از شما عمل سوئی کند به نادانی سپس بعد از آن توبه کند و اصلاح نماید پس محققا او آمرزنده رحیم است ﴿۵۴﴾ و این چنین تفصیل می دهیم آیات را و برای اینکه ظاهر و روشن گردد راه مجرمین ﴿۵۵﴾ بگو به تحقیق من نهی شده ام از اینکه عبادت کنم آن کسانی را که می خوانید غیر از خدا، بگو پیروی نمی کنم هوی ها و آراء شما را که در صورت پیروی از شما گمراه شده ام و از هدایت جویان نیستم ﴿۵۶﴾ بگو براستی که من با خود حجتی از پروردگارم دارم و شما به آن تکذیب کردید نیست نزد من آنچه را به عجله می جوئید نیست فرمان مگر برای خدا او حق را بیان می کند و او بهترین جداکنندگان حق از باطل است ﴿۵۷﴾ بگو اگر براستی نزد من بود آنچه را به عجله می خواهید هر آینه کار بین من و شما انجام شده بود (شما را هلاک کرده بودم) و خدا داناتر است به ستمگران ﴿۵۸﴾ و نزد اوست کلیدهای غیب و خزائن آن. نمی داند آنها را جز او و می داند آنچه در خشکی و دریاست و برگی نمی افتد مگر آنکه او می داند آنرا و دانه ای در تاریکی های زمین نیست و تر و خشکی نیست مگر اینکه در کتابی روشن است ﴿۵۹﴾

وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفَّاكُم بِاللَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُم بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ لِيُقْضَىٰ أَجَلٌ مُّسَمًّى ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٠﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمْ الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ لَا يُفْرِطُونَ ﴿٦١﴾ ثُمَّ رُدُّوْا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ الْحَقُّ أَلَا لَهُ الْحُكْمُ وَهُوَ أَسْرَعُ الْحَاسِبِينَ ﴿٦٢﴾ قُلْ مَنْ يُنْجِيكُم مِّنْ ظُلُمَاتٍ اللَّيْلِ وَالْبَحْرِ تَدْعُونَهُ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً لَّئِنْ أَنجَلْنَا مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٦٣﴾ قُلْ اللَّهُ يُنْجِيكُم مِّنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ أَنْتُمْ تُشْرِكُونَ ﴿٦٤﴾ قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَىٰ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِّنْ فَوْقِكُمْ أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْجُلِكُمْ أَوْ يَلْبَسَكُمْ شِيعًا وَيُذِيقَ بَعْضُكُم بَأْسَ بَعْضٍ أَنْظِرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾ وَكَذَّبَ بِهِ قَوْمُكَ وَهُوَ الْحَقُّ قُلْ لَّسْتُ عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿٦٦﴾ لِكُلِّ نَبِيٍّ مُّسْتَقَرٌّ وَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٦٧﴾ وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَخُوضُونَ فِي عَايَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ وَإِمَّا يُنسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرِىٰ مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٦٨﴾

و اوست خدائی که شما را به شب قبض روح می کند (بخواب می برد) و می داند آنچه بروز کسب می کنید سپس شما را در روز برمی انگیزاند (بیدار می کند) تا مدت معین که عمر شما تمام شود سپس به سوی اوست برگشت شما سپس شما را خبر می دهد به آنچه می کرده اید ﴿۶۰﴾ و اوست خدائی که سیطره قدرتش فوق بندگان می باشد و بر شما نگهبانان می فرستد تا آنکه مرگ یکی از شما برسد فرستادگان ما روح او را بگیرند و آنان تقصیر نمی کنند ﴿۶۱﴾ سپس برگردانیده شوند بسوی خدائی که واقعا مولای ایشان است، آگاه باش مخصوص اوست حکم و فرمان و او سریعترین حسابگران است ﴿۶۲﴾ بگو کیست که نجات می دهد شما را از تاریکی های صحرا و دریا او را به زاری و پنهانی می خوانید و می گوئید که اگر ما را از این نجات دهد البته از شکرگزاران خواهیم بود ﴿۶۳﴾ بگو خدا نجات می دهد شما را از آنها و از هر اندوهی سپس شما شرک می آورید ﴿۶۴﴾ بگو آن خدا قادر است بر اینکه بفرستد بر شما عذابی از بالای سر شما یا از زیر پاهای شما و یا لباس تفرقه به شما بپوشاند و شما را شیعه شیعه کند و بچشانند به بعض شما سختی و سطوت بعض دیگر را، بنگر چگونه آیات را بیان می کنیم تا باشد ایشان بفهمند و دانا شوند ﴿۶۵﴾ و تکذیب کردند به آن قوم تو و حال آنکه آن حق است بگو من بر شما وکیل نیستم ﴿۶۶﴾ برای هر خبری، وقت وقوع و قراری است و بزودی خواهید دانست ﴿۶۷﴾ و چون دیدی آنان را که درباره آیات ما سخنان نامناسب گویند از ایشان اعراض کن تا به سخن دیگری غیر آن پردازند و اگر شیطان از یاد تو ببرد پس از یادآوری با گروه ستمگران منشین ﴿۶۸﴾

وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ
وَلَكِنْ ذِكْرٌ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٦٩﴾ وَذَرِ الَّذِينَ اتَّخَذُوا
دِينَهُمْ لَعِبًا وَلَهْوًا وَغَرَّتْهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَذَكِّرْ بِهِ
أَنْ تُبَسَّلَ نَفْسٌ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ
وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ وَإِنْ تَعَدَّلَ كُلُّ عَدْلٍ لَّا يُؤْخَذُ مِنْهَا
أُولَئِكَ الَّذِينَ أُبْسِلُوا بِمَا كَسَبُوا لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ
حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾ قُلْ
أَنْدَعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ
عَلَىٰ أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْنَا اللَّهَ كَالَّذِي اسْتَهْوَتْهُ
الشَّيَاطِينُ فِي الْأَرْضِ حَيْرَانٌ لَهُوَ أَصْحَبُ يَدْعُوهُ
إِلَى الْهُدَىٰ أَنْتِنَا قُلْ إِنَّ هُدَى اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ
وَأْمَرْنَا لِنُسَلِّمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾ وَأَنْ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ
وَأَتَّقُوا وَهُوَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٢﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَيَوْمَ يَقُولُ كُنْ فَيَكُونُ
قَوْلُهُ الْحَقُّ وَلَهُ الْمُلْكُ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ عِلْمُ
الْغَيْبِ وَاللَّشَّادَةُ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿٧٣﴾

و از حساب آنان چیزی بر عهده پرهیزگاران نیست و لیکن
تذکری است تا شاید ایشان پرهیزند ﴿۶۹﴾ و رها کن
آنان را که دین خود را بازی و سرگرمی گرفته و زندگی
دنیا ایشان را مغرور کرده، و باین قرآن یاد آوری کن که
انسان به آنچه کسب کرده گرفتار و محبوس می شود، برای
او از نزد خدا سرپرست و شفیع نیست، و اگر هر چه را
فدا کند از او پذیرفته نشود، ایشانند آنانکه بسبب آنچه
کسب کرده اند محبوسند، برای ایشان شرابی است از آب
جوش و عذابی است دردناک به سبب آنچه کفران
می کردند ﴿۷۰﴾ بگو آیا چیزی را که به ما نفع و ضرری
نرساند بخوانیم و پس از آنکه خدا ما را هدایت نموده به
اعقاب خود برگشت داده شده و عقب گرد کنیم مانند
کسی که شیاطین او را به سقوط در زمین دعوت کرده و
گولش زده و سرگردانش کرده اند در حالیکه برای او
همراهانی است که او را به هدایت دعوت می کنند و
می گویند بسوی ما بیا، بگو براستی هدایت خدا فقط
هدایت است، و ما مأموریم که تسلیم پروردگار جهانیان
باشیم ﴿۷۱﴾ و (به ما امر شده) که نماز را به پا دارید و از
خدا بترسید و اوست که بسوی او محشور می شوید ﴿۷۲﴾
و اوست آنکه آسمانها و زمین را بحق آفرید، و روزی که
می گوید باش، گفت او حق و مخصوص اوست ملک،
روزی که دمیده شود در صور (شیپور)، اوست دانای غیب
و حضور، و اوست حکیم آگاه ﴿۷۳﴾

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ عَازِرَ أَتَّخِذُ أَصْنَامًا عَالِهَةً
إِنِّي أَرَأَيْتَكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٧٤﴾ وَكَذَلِكَ نُرِي
إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ
الْمُوقِنِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ رَأَى كَوْكَبًا قَالَ
هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَا أُحِبُّ الْآفِلِينَ ﴿٧٦﴾ فَلَمَّا
رَأَى الْقَمَرَ بَازِعًا قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَيْنَ لَمْ
يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ ﴿٧٧﴾ فَلَمَّا
رَأَى الشَّمْسَ بَازِعَةً قَالَ هَذَا رَبِّي هَذَا أَكْبَرُ فَلَمَّا
أَفَلَتْ قَالَ يَقَوْمِ إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٧٨﴾ إِنِّي
وَجْهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ حَنِيفًا
وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٧٩﴾ وَحَاجَّهُ قَوْمُهُ قَالَ
أَتُحَاجُّونِي فِي اللَّهِ وَقَدْ هَدَانِ وَلَا أَخَافُ مَا
تُشْرِكُونَ بِهِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ رَبِّي شَيْئًا وَسِعَ رَبِّي كُلَّ
شَيْءٍ عِلْمًا أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٨٠﴾ وَكَيْفَ أَخَافُ مَا
أَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُونَ أَنَّكُمْ أَشْرَكْتُمْ بِاللَّهِ مَا لَمْ
يُنْزَلْ بِهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا فَأَيُّ الْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ
بِالْأَمْنِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨١﴾

ترجمه: و ذکر کن وقتی که ابراهیم به پدرش آزر گفت:
آیا بت‌ها را معبودها و ملجأها گرفته‌ای، براستی که من تو
قوم تو را در ضلالت آشکار می‌بینم ﴿۷۴﴾ و بدین گونه
ملکوت آسمانها و زمین را به ابراهیم نمودیم تا به نظر
عقلی بنگرد و از یقین‌کنندگان باشد ﴿۷۵﴾ پس چون شب
بر او تاریک شد اختری را دید گفت: این است پروردگار
من، پس چون غروب کرد گفت: دوست ندارم
فروروندگان را ﴿۷۶﴾ پس چون ماه را دید که برآمد
گفت: این است پروردگار من پس چون غروب کرد
گفت: هر آینه اگر پروردگار مرا هدایت نکند البته از
گروه گمراهانم ﴿۷۷﴾ پس چون خورشید را دید که
برآمده گفت: این است پروردگارم این بزرگتر است، پس
چون فرو رفت گفت: ای قوم من براستیکه من بیزارم از
آنچه شریک او قرار می‌دهید ﴿۷۸﴾ براستی من روی خود
را توجه دادم بسوی آنکه آسمانها و زمین را از نیستی
بیرون آورده و من از مشرکین نیستم ﴿۷۹﴾ و قوم او با او
محاجه کردند، گفت: آیا درباره خدا با من محاجه می‌کنید
و حال آنکه او مرا هدایت کرده، و نمی‌ترسم از آنچه به او
شریک قرار داده‌اید مگر آنکه پروردگار من چیزی را
بخواهد پروردگارم از جهت دانش به هر چیز احاطه دارد
آیا متذکر نمی‌شوید ﴿۸۰﴾ و چگونه از چیزی که شما
شریک او قرار داده‌اید بترسم، و حال آنکه شما نمی‌ترسید
از اینکه شریک برای خدا قرار داده‌اید، چیزی را که بر
شما دلیلی بر آن نازل نشده، پس کدامیک از گروه
سزاوارتر به ایمنی است اگر دانسته باشید ﴿۸۱﴾

الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ
الْأَمْنُ وَهُمْ مُهْتَدُونَ ﴿٨٢﴾ وَتِلْكَ حُجَّتُنَا آتَيْنَاهَا
إِبْرَاهِيمَ عَلَىٰ قَوْمِهِ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَّن نَّشَاءُ إِنَّ رَبَّكَ
حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٨٣﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا
هَدَيْنَا وَنُوحًا هَدَيْنَا مِن قَبْلُ وَمِن ذُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ
وَسُلَيْمَنَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَارُونَ وَكَذَٰلِكَ
نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٤﴾ وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ
وَإِلْيَاسَ كُلٌّ مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿٨٥﴾ وَإِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ
وَيُونُسَ وَلُوطًا كُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٨٦﴾ وَمِن
آبَائِهِمْ وَذُرِّيَّتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ وَاجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ
إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٨٧﴾ إِلَيْكَ هُدَى اللَّهُ يَهْدِي بِهِ
مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَا
كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٨﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ
وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ فَإِنْ يَكْفُرْ بِهَا هَؤُلَاءِ فَقَدْ وَكَلْنَا
بِهَا قَوْمًا لَّيْسُوا بِهَا بِكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ
هَدَى اللَّهُ فَبِهَدْيِهِمْ أَقْتَدِهِ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ
أَجْرًا إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ ﴿٩٠﴾

آنانکه ایمان آورده و ایمانشان را به ظلم نیامیختند ایشانند
که برایشان ایمنی است و آنان هدایت یافتگانند ﴿۸۲﴾ و
این است حجت ما که به ابراهیم دادیم در مقابل قومش،
بالا می‌بریم درجات هر کس را که بخواهیم، براستی که
پروردگارت حکیم داناست ﴿۸۳﴾ و بخشیدیم به او
اسحاق و یعقوب را، هر یک را هدایت نمودیم، و نوح را
از پیش هدایت کردیم و از ذریه او است داود و سلیمان و
ایوب و یوسف و موسی و هارون، و این چنین جزا
می‌دهیم نیکوکاران را ﴿۸۴﴾ و زکریا و یحیی و عیسی و
الیاس هر یک از شایستگانند ﴿۸۵﴾ و اسماعیل و یسع و
یونس و لوط و هر یک را برتری دادیم بر جهانیان ﴿۸۶﴾
و بعضی از پدرانشان و فرزندانشان و برادرانشان را برتری
دادیم و برگزیدیم ایشان را و هدایتشان کردیم به راه
راست ﴿۸۷﴾ این است هدایت خدا، راهنمایی می‌کند به
آن هر کس از بندگان را که بخواهد و اگر شرک آورده
بودند هر آینه هدر شده بود از ایشان آنچه کرده
بودند ﴿۸۸﴾ ایشانند که کتاب و حکم و نبوت دادیمشان،
پس اگر این قوم تو به آن کافر شوند پس به تحقیق
گماردیم به آن قومی را که به آن کافر نشوند ﴿۸۹﴾
ایشانند آنان که خدا هدایتشان کرده، پس به هدایت ایشان
اقتدا کن، بگو بر آن از شما اجری سؤال نمی‌کنم نیست
این قرآن مگر تذکری برای جهانیان ﴿۹۰﴾

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَى بَشَرٍ مِّن شَيْءٍ ۚ قُلْ مَنْ أَنْزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَى نُورًا وَهُدًى لِّلنَّاسِ تَجْعَلُونَهُ قَرَاطِيسَ تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا وَعُلِّمْتُمْ مَا لَمْ تَعْلَمُوا أَنْتُمْ وَلَا ءَابَاؤُكُمْ قُلِ اللَّهُ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩١﴾ وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ مُّصَدِّقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلِتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَى وَمَنْ حَوْلَهَا وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَهُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿٩٢﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَلَمْ يُوحَ إِلَيْهِ شَيْءٌ وَمَنْ قَالَ سَأُنْزِلُ مِثْلَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَوْ تَرَى إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ أَخْرِجُوا أَنْفُسَكُمُ الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنْتُمْ عَنْ ءَايَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٩٣﴾ وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فُرَادَى كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرَكْتُمْ مَا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ وَمَا نَرَى مَعَكُمْ شُفَعَاءَكُمُ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءُ لَقَدْ نَقَطَ بَيْنَكُمْ وَضَلَّ عَنْكُمْ مَا كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٩٤﴾

و نشناختند خدا را سزاوار شناختن او چون گفتند خدا چیزی بر بشری نازل ننموده، بگو که نازل کرده کتابی را که موسی آورده آنرا در حالی که نور و هدایت برای مردم بود شما آنرا اوراقی قرار می دهید مقداری از آن را آشکار می کنید و بسیاری از آن را پنهان می کنید، و آموخته شدید چیزی را که نه شما می دانستید و نه پدرانتان، بگو خدا، سپس رها کن ایشان را در بیهوده گوئی خود بازی کنند ﴿۹۱﴾ و این قرآن کتابی است که نازل کردیم آن را کتاب با برکتی که تصدیق می کند آنچه جلو اوست و برای اینکه بترسانی (مردم) ام القری (مکه) را و کسانی که اطراف آن هستند و آنانکه ایمان به آخرت می آورند ایمان به آن دارند و ایشان نماز خود را حفظ می کنند ﴿۹۲﴾ و کیست ستمکارتر از آنکه بدروغ بر خدا افتراء ببندد و یا بگوید بسوی من وحی شده و حال آنکه چیزی به او وحی نشده باشد و آنکه گفت بزودی نازل می کنم مانند آنچه خدا نازل کرده، و اگر به بینی ستمگران را در شدائد مرگ و فرشتگان دستهای خود را گشوده اند که: بیرون کنید جانهای خود را، امروز به عذاب خواری جزاء داده می شوید بسبب آنچه بر خدا به ناحق می گفتید و از آیات او سرکشی و تکبر می کردید ﴿۹۳﴾ و هر آینه به تحقیق آمدید شما نزد ما در حال تنهائی چنانکه شما را خلق کردیم در اولین دفعه و گذاشتید آنچه به شما عطاء کرده بودیم پشت سرتان، و نمی بینیم با شما شفیعان شما را که گمان داشتید ایشان در میان شما شریکان ما هستند، هر آینه به تحقیق پیوند میان شما قطع شد و آنچه می پنداشتید از شما گم گردید ﴿۹۴﴾

۹۵ إِنَّ اللَّهَ فَالِقُ الْحَبِّ وَالنَّوَى يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ ذَٰلِكُمْ اللَّهُ فَالِقُ
 تُوفُكُونَ ﴿۹۵﴾ فَالِقُ الْأَصْبَاحِ وَجَعَلَ اللَّيْلَ سَكَنًا
 وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ حُسْبَانًا ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ
 الْعَلِيمِ ﴿۹۶﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ التَّجُومَ لِتَهْتَدُوا
 بِهَا فِي ظُلُمَاتِ اللَّيْلِ وَالْبَحْرِ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ
 يَعْلَمُونَ ﴿۹۷﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ
 فَمُسْتَقَرٌّ وَمُسْتَوْدَعٌ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ
 يَفْقَهُونَ ﴿۹۸﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً
 فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا
 نُخْرِجُ مِنْهُ حَبًّا مُتَرَاكِبًا وَمِنَ النَّخْلِ مِن طَلْعِهَا
 قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّاتٍ مِّنْ أَعْنَابٍ وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ
 مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ مُتَشَبِهٍ انظُرُوا إِلَى ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ
 وَيَنْعِهِ إِنَّ فِي ذَٰلِكُمْ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿۹۹﴾
 وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ وَخَرَقُوا لَهُ بَنِينَ
 وَبَنَاتٍ بِغَيْرِ عِلْمٍ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُصِفُونَ ﴿۱۰۰﴾
 بَدِيعُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَلَيْسَ يَكُونُ لَهُ وَلَدٌ وَلَمْ
 تَكُنْ لَهُ صَاحِبَةٌ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ
 عَلِيمٌ ﴿۱۰۱﴾

محققا خدا شکافنده دانه و هسته می باشد، بیرون می آورد
 زنده را از مرده و بیرون آورنده مرده است از زنده، این
 است خدایتان پس به کجا برده می شوید ﴿۹۵﴾ اوست
 شکافنده صبح و قرار داده شب را برای آرامش و خورشید
 و ماه را برای حساب، این است اندازه گرفتن خدای عزیز
 دانا ﴿۹۶﴾ و اوست خدائی که قرار داد برای شما ستارگان
 را تا بواسطه آنها در تاریکی های بیابان و دریا راه یابید، به
 تحقیق تفصیل دادیم آیات را برای قومی که بدانند ﴿۹۷﴾
 و اوست آنکه شما را از یک نفس ایجاد کرد، پس شما را
 جای قراری و جای امانتی است، به تحقیق تفصیل دادیم
 آیات را برای قومی که بفهمند ﴿۹۸﴾ و اوست آنکه نازل
 نمود از آسمان آب را، پس بیرون آوردیم به آن رستنی هر
 چیزی را پس خارج ساختم از آن سبزی را که بیرون
 می آوریم از آن دانه بر هم سوار و انباشته را، و از درخت
 خرما از شکوفه آن خوشه های نزدیک به هم و بوستانها از
 انگور و زیتون و انار شبیه بهم و غیر شبیه بهم، بنگرید
 بسوی میوه آن چون میوه داد و برسیدنش، به تحقیق در
 اینها هر آینه آیاتی است برای قومی که ایمان
 می آورند ﴿۹۹﴾ و برای خدا شریکانی از جن قرار دادند
 در حالیکه خدا ایشان را آفریده و برای او پسرها و دخترها
 تراشیده اند به نادانی، او منزله و برتر است از آنچه وصف
 می کنند ﴿۱۰۰﴾ پدید آورنده آسمانها و زمین است، کجا
 برای او فرزندی می باشد در حالیکه او را همسری نبوده و
 هر چیزی را آفریده و او به هر چیزی داناست ﴿۱۰۱﴾

ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ
فَاعْبُدُوهُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٤٠﴾ لَا تَدْرِكُهُ
الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ
﴿١٤١﴾ قَدْ جَاءَكُمْ بَصَائِرُ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ أَبْصَرَ
فَلَِنَفْسِهِ وَمَنْ عَمِيَ فَعَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ
بِحَفِيفٍ ﴿١٤٢﴾ وَكَذَٰلِكَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لِيُقُولُوا دَرَسْتَ
وَلِنُبَيِّنَهُ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١٤٣﴾ اتَّبِعْ مَا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ مِنْ
رَبِّكَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٤٤﴾ وَلَوْ
شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكُوا وَمَا جَعَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيفًا
وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴿١٤٥﴾ وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ
مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدْوًا بِغَيْرِ عِلْمٍ كَذَٰلِكَ
زَيَّنَّا لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلَهُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ مَرْجِعُهُمْ
فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤٦﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ
أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَتْهُمْ آيَةٌ لَيُؤْمِنُنَّ بِهَا قُلْ إِنَّمَا
الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُشْعِرُكُمْ أَنَّهَا إِذَا جَاءَتْ لَا
يُؤْمِنُونَ ﴿١٤٧﴾ وَنُقَلِّبُ أَفْعَادَتَهُمْ وَأَبْصَرَهُمْ كَمَا لَمْ
يُؤْمِنُوا بِهِ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَنَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ

﴿١٤٨﴾

این است خدا پروردگار شما، نیست ملجأ و معبودی جز
او، آفریننده هر چیزی است، پس او را عبادت کنید و او
بر هر چیزی وکیل و کارساز است ﴿۱۴۰﴾ دیده‌ها او را
درک نمی‌کنند و او دیده‌ها را درک می‌کند و اوست
لطیف آگاه ﴿۱۴۱﴾ به تحقیق آمد شما را وسائل بصیرت
از جانب پروردگارتان، پس آنکه بینا گردد به نفع خود
اوست، و آنکه کور باشد پس بر ضرر اوست، و من بر شما
نگهبان نیستم ﴿۱۴۲﴾ و این چنین بیان می‌کنیم آیات را به
صورت‌های گوناگون (تا حجت را تمام کنیم) و تا اینکه
بگویند درس داده‌ای و تا بیان کنیم آنرا برای قومی که
دانایند ﴿۱۴۳﴾ پیروی کن آنچه به سوی تو وحی می‌شود
از پروردگارت، نیست معبود و ملجأی جز او و اعراض کن
از مشرکین ﴿۱۴۴﴾ و اگر خدا می‌خواست شریک
نمی‌گرفتند، و تو را بر ایشان نگهبان قرار ندادیم، و تو بر
ایشان کارساز و وکیل نیستی ﴿۱۴۵﴾ و دشنام مدهید آنان
را که غیر خدا را می‌خوانند، پس ایشان دشنام می‌دهند خدا
را برای عداوت بدون دانش، این چنین زینت دادیم برای
هر امتی عملشان را، سپس به سوی پروردگارشان بازگشت
ایشان است پس او خبر می‌دهد ایشان را به آنچه
می‌کرده‌اند ﴿۱۴۶﴾ و سوگند به خدا یاد کردند به
سوگندهای سختی که اگر برای آنان آیتی بیاید البته به آن
ایمان می‌آورند، بگو جز این نیست که آیات نزد خدا (و
بقدرت او) است و شما چه می‌دانید که چون آن آیات
بیاید (باز) ایمان نمی‌آورند ﴿۱۴۷﴾ و دل‌ها و دیده‌های
ایشان را می‌گردانیم چنانکه در اولین بار ایمان نیاوردند و
رها می‌کنیم ایشان را در طغیان‌شان سرگردان بمانند ﴿۱۴۸﴾

وَلَوْ أَنَّنَا نَزَّلْنَا إِلَيْهِمُ الْمَلَكَةَ وَكَلَّمَهُمُ الْمَوْتَى وَحَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ شَيْءٍ قُبُلًا مَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَلَٰكِنْ أَكْثَرُهُمْ يَجْهَلُونَ ﴿١١١﴾ وَكَذَٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيْطِينِ الْإِنْسِ وَالْجِنِّ يُوحِي بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُورًا وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١١٢﴾ وَلِتَصْغَىٰ إِلَيْهِ أَفْعَدَةُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَلِيَرْضَوْهُ وَلِيَقْتَرِفُوا مَا هُمْ مُّقْتَرِفُونَ ﴿١١٣﴾ أَفَغَيَّرَ اللَّهُ أَبْتَنِي حَكَمًا وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا وَالَّذِينَ ءَاتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنَزَّلٌ مِّن رَّبِّكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿١١٤﴾ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَتِهِ ۚ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١١٥﴾ وَإِنْ تُطِيعُوا أَكْثَرَ مَن فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿١١٦﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ مَن يَضِلُّ عَنْ سَبِيلِهِ ۚ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١١٧﴾ فَكُلُوا مِمَّا ذُكِّرَ أَسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ بِآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾

و اگر که ما فرشتگان را بسوی ایشان فرو فرستیم و مردگان با ایشان سخن گویند و هر چیزی را محشور کنیم بر ایشان روبرو و عیان، ایمان نمی آورند مگر اینکه خدا بخواهد ولیکن بیشتر ایشان نادانند ﴿۱۱۱﴾ و این چنین قرار دادیم برای هر پیامبری دشمنانی (از) شیاطین انس و جن که وحی می کند برخی از ایشان به برخی گفتار باطل خوش ظاهر را برای مغرور کردن، و اگر پروردگار تو خواسته بود به جا نیاورده بودند پس ایشان را رها کن با آنچه بافتراء می گویند ﴿۱۱۲﴾ و تا دل های کسانی که به آخرت ایمان نمی آورند به آن میل کند و تا آن را پسندند و تا کسب کنند آنچه را کسب کنند گانند ﴿۱۱۳﴾ آیا پس غیر خدا را برای حکم کردن بجویم و اوست آنکه نازل کرده بسوی شما این کتاب را به تفصیل: و آنانکه به ایشان کتاب داده ایم می دانند که این نازل شده است از پروردگارت به حق پس از شک کنندگان مباش ﴿۱۱۴﴾ و سخن پروردگار تو از جهت راستی و عدالت تمام است، هیچ تبدیل کننده برای سخنان او نیست و اوست شنونده دانا ﴿۱۱۵﴾ و اگر از بیشتر آنانکه در زمینند اطاعت کنی تو را از راه خدا گمراه می گردانند، پیروی نمی کنند مگر گمان را و نیستند ایشان مگرسازنده دروغ ﴿۱۱۶﴾ بدرستی که پروردگارت او داناتر است به آنکه گمراه است از راه او، و او داناتر است به هدایت یافتگان ﴿۱۱۷﴾ پس، از آنچه نام خدا بر آن ذکر شده بخورید اگر شما به آیات او ایمان دارید ﴿۱۱۸﴾

وَمَا لَكُمْ إِلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَقَدْ فَصَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا اضْطُرِرْتُمْ إِلَيْهِ وَإِنَّ كَثِيرًا لَيُضِلُّونَ بِأَهْوَاءِهِمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُعْتَدِينَ ﴿١١٩﴾ وَذَرُوا ظَهَرَ الْآثِمِ وَبَاطِنَهُ إِنَّ الَّذِينَ يَكْسِبُونَ الْآثِمَ سَيَجْزَوْنَ بِمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٢٠﴾ وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ وَإِنَّ الشَّيْطَانَ لِيُوحِيَ إِلَى أُولِيَائِهِمْ لِيُجْدِلُوكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ ﴿١٢١﴾ أَوْ مَنْ كَانَ مَيِّتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِنْهَا كَذَلِكَ زُيِّنَ لِلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢٢﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكْبَرًا مُجْرِمِيهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا وَمَا يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنْفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذَا جَاءَتْهُمْ آيَةٌ قَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ حَتَّى نُؤْتَى مِثْلَ مَا أُوتِيَ رُسُلُ اللَّهِ اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ أَجْرَمُوا صَغَارٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا كَانُوا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٤﴾

و شما را چه شده که از آنچه نام خدا بر آن ذکر شده نمی‌خورید و به تحقیق تفصیل داده شد برای شما آنچه بر شما حرام شده مگر آنچه را به آن ناچار شوید، و براستی که بسیاری (از مردم) به هوی و هوس خود ندانسته گمراه می‌کنند، به درستی که پروردگارت او داناتر است به تجاوزگران ﴿۱۱۹﴾ و گناه آشکارا و پنهان را رها کنید، براستی آنانکه گناه کسب می‌کنند به زودی جزاداده خواهند شد به آنچه کسب کرده‌اند ﴿۱۲۰﴾ و از آنچه نام خدا بر آن ذکر نشده نخورید و براستی که آن گناه است و براستی که شیاطین وحی می‌کنند به دوستان خودشان تا با شما جدال کنند و اگر ایشان را اطاعت کنید محققا شما مشرک خواهید بود ﴿۱۲۱﴾ آیا و کسی که مرده بود پس او را زنده کردیم و برای او نوری قرار دادیم که به آن نور در میان مردم برود، مانند کسی است که در تاریکی‌ها مانده و از آن خارج شونده نیست؟ این چنین زینت داده شده برای کافران آنچه عمل می‌کردند ﴿۱۲۲﴾ و این چنین قرار دادیم در هر قریه‌ای بزرگترین گناهکار آن را تا در آن مکر و نیرنگ زنند و مکر نمی‌کنند مگر بخودشان و نمی‌فهمند ﴿۱۲۳﴾ و چون برای ایشان آیتی بیاید، گویند هرگز ایمان نمی‌آوریم تا به ما داده شود آنچه به رسولان خدا داده شده، خدا داناتر است کجا قرار بدهد رسالت خود را، به زودی به آنانکه نافرمانی کردند برسد از جانب خدا خواری و عذاب سختی بسبب آنچه همواره مکر می‌کردند ﴿۱۲۴﴾

فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ وَيُشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ
وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ وَيَجْعَلَ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا
كَأَنَّمَا يَصَّعَّدُ فِي السَّمَاءِ كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ
عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢٥﴾ وَهَذَا صِرَاطُ رَبِّكَ
مُسْتَقِيمًا قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾
﴿لَهُمْ دَارُ السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُوَ وَلِيُّهُمْ بِمَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ﴾ ﴿١٢٧﴾ وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ جَمِيعًا يَمْعَشَرُ الْحَيِّ قَدْ
أَسْتَكْثَرْتُمْ مِنَ الْإِنْسِ وَقَالَ أَوْلِيَاؤُهُمْ مِنَ الْإِنْسِ
رَبَّنَا أَسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا بِبَعْضٍ وَبَلَّغْنَا أَجَلَنَا الَّذِي
أَجَلْتَ لَنَا قَالَ النَّارُ مَثْوَاكُمْ خَالِدِينَ فِيهَا إِلَّا مَا
شَاءَ اللَّهُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٢٨﴾ وَكَذَلِكَ نُوَلِّي
بَعْضَ الظَّالِمِينَ بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٢٩﴾
يَمْعَشَرُ الْحَيِّ وَالْإِنْسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ
يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ ءَايَاتِي وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ
يَوْمِكُمْ هَذَا قَالُوا شَهِدْنَا عَلَى أَنْفُسِنَا وَغَرَّتْهُمْ
الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَشَهِدُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا
كَافِرِينَ ﴿١٣٠﴾ ذَلِكَ أَنْ لَّمْ يَكُنْ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَى
بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا غَفِلُونَ ﴿١٣١﴾

پس آنکه خدا هدایتش را بخواهد سینه او را برای پذیرش اسلام بگشاید و آنکه خدا گمراهیش را بخواهد سینه او را تنگ و سخت قرار می دهد که گویا به آسمان بالا می رود، این چنین خدا قرار می دهد پلیدی را بر آنانکه ایمان نمی آورند ﴿۱۲۵﴾ و این است راه پروردگار تو که مستقیم است، به تحقیق تفصیل دادیم این آیات را برای قومی که متذکر شوند ﴿۱۲۶﴾ برای ایشان است سرای سلامت نزد پروردگارشان و اوست یاور و سرپرستان بسبب آنچه انجام می دادند ﴿۱۲۷﴾ و روزی که همه ایشان را محشور کند (یعنی شیاطین جن و انس و یا همه کفار را) گفته شود ای گروه جن به تحقیق بسیار از آدمیان را، و دوستان ایشان از آدمیان گویند پروردگارا بهره مند گردید بعضی از ما به بعضی دیگر و رسیدیم به آن مدتی که برای ما معین کرده بودی، خدا گوید آتش جای شماسست در آن می مانید مگر آنکه خدا خواهد، به راستی که پروردگار تو حکیم داناست ﴿۱۲۸﴾ و این چنین بعضی از ستمگران را متولی بعض دیگر قرار می دهیم بسبب آنچه کسب می کردند ﴿۱۲۹﴾ ای گروه جن و انس آیا رسولانی از شما برایتان نیامد که آیات ما را بر شما بخوانند و شما را از برخورد این روزتان بترسانند گویند (آری) ما بر ضرر خود شهادت می دهیم و زندگی دنیا ایشان را فریب داد و شهادت دهند بر ضرر خود که ایشان کافر بوده اند ﴿۱۳۰﴾ این بعثت رسل برای این است که پروردگار تو به ستم قریه ها را هلاک نکرده در حالیکه اهل آنها غافل باشند ﴿۱۳۱﴾

وَلِكُلِّ دَرَجَتٌ مِّمَّا عَمِلُوا وَمَا رَبُّكَ بِغَفِيلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٢﴾ وَرَبُّكَ الْغَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ إِنْ يَشَاءُ يُذْهِبْكُمْ وَيَسْتَخْلِفْ مِنْ بَعْدِكُمْ مَا يَشَاءُ كَمَا أَنْشَأَكُمْ مِنْ ذُرِّيَّةِ قَوْمٍ ءَاخِرِينَ ﴿١٣٣﴾ إِنْ مَا تُوعَدُونَ لَآتٍ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿١٣٤﴾ قُلْ يَتَقَوْمِ اعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَاتِبِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ ۖ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ تَكُونُ لَهُ عَقِيبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿١٣٥﴾ وَجَعَلُوا لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ الْحَرْثِ وَالْأَنْعَامِ نَصِيبًا فَقَالُوا هَذَا لِلَّهِ بِزَعْمِهِمْ وَهَذَا لِشُرَكَائِنَا ۖ فَمَا كَانَ لِشُرَكَائِهِمْ فَلَا يَصِلُ إِلَى اللَّهِ وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَىٰ شُرَكَائِهِمْ ۖ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿١٣٦﴾ وَكَذَٰلِكَ زَيْنَ لِكَثِيرٍ مِنَ الْمُشْرِكِينَ قَتَلَ أَوْلَادِهِمْ شُرَكَائُهُمْ لِيُرْدُوهُمْ وَلِيَلْبِسُوا عَلَيْهِمْ دِينَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا فَعَلُوهُ ۖ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١٣٧﴾

و برای هر کس درجاتی است از اثر آنچه کرده‌اند و پروردگار تو از آنچه می‌کنند غافل نیست ﴿۱۳۲﴾ و پروردگار تو بی‌نیاز صاحب رحمت است، اگر بخواهد شما را می‌برد و جانشین شما می‌گرداند پس از شما آنچه را بخواهد آن چنانکه شما را از نسل قوم دیگری ایجاد کرد ﴿۱۳۳﴾ براستی آنچه وعده داده شده‌اید آمدنی است و شما عاجزکننده حق نیستید و گریزی ندارید ﴿۱۳۴﴾ بگو ای قوم من به قدر توانائی خود عمل کنید براستی که من عمل کننده‌ام، پس بزودی خواهید دانست که سرای عاقبت برای کیست بدرستی که ستمگران رستگار نمی‌شوند ﴿۱۳۵﴾ و برای خدا از آنچه ایجاد کرده از زراعت و چهارپایان بهره‌ای قرار دادند پس گفتند: این برای خدا به گمانشان و این برای بتان ما، پس آنچه برای بتانشان بود به خدا نمی‌رسد، و آنچه برای خدا بود می‌رسد به بتانشان، بد است آنچه حکم می‌کنند ﴿۱۳۶﴾ و این چنین شرکاء ایشان (یعنی شیاطین و خدام بتها) زینت دادند برای بسیاری از مشرکین کشتن اولادشان را تا هلاک کنند ایشان را و تا دینشان را بر ایشان ملبس کنند، و اگر خدا خواسته بود این کار را نمی‌کردند، پس ایشان را رها کن با آنچه به دروغ می‌بندند ﴿۱۳۷﴾

وَقَالُوا هَذِهِ أَنْعَمُ وَحَرْتُ حِجْرًا لَا يَطْعُمَهَا إِلَّا مَنْ
 نَشَاءُ بَرِعْمِهِمْ وَأَنْعَمُ حَرِّمَتْ ظُهُورَهَا وَأَنْعَمُ لَا
 يَذْكُرُونَ أَسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا افْتِرَاءً عَلَيْهِ سَيَجْزِيهِمْ
 بِمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٣٨﴾ وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ
 إِلَّا نَعِيمٌ خَالِصَةٌ لِّذُكُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَىٰ أَزْوَاجِنَا وَإِنْ
 يَكُن مَّيْتَةً فَهُمْ فِيهِ شُرَكَاءُ سَيَجْزِيهِمْ وَصْفَهُمْ إِنَّهُ
 حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٣٩﴾ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ قَتَلُوا أَوْلَادَهُمْ
 سَفَهًا بِغَيْرِ عِلْمٍ وَحَرَّمُوا مَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ افْتِرَاءً عَلَىٰ
 اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٤٠﴾ وَهُوَ الَّذِي
 أَنْشَأَ جَنَّاتٍ مَّعْرُوشَاتٍ وَغَيْرَ مَعْرُوشَاتٍ وَالنَّخْلَ
 وَالزَّرْعَ مُخْتَلِفًا أَكْلُهُ وَالزَّيْتُونَ وَالرَّمَانَ مُتَشَابِهًا
 وَغَيْرَ مُتَشَابِهٍ كُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَعَآثُوا حَقَّهُ
 يَوْمَ حَصَادِهِ وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٤١﴾
 وَمِنَ الْأَنْعَمِ حَمُولَةٌ وَفَرَسَاتٌ كُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ
 وَلَا تَتَّبِعُوا خُطَوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ

﴿١٤٢﴾

و گفتند: این چهارپایان و زراعت ممنوع است نمی خورد
 اینها را مگر آنکه ما بخواهیم بگمانشان و چهارپایانی که
 پشتهاشان حرام شده و چهارپایانی که نام خدا را بر آنها
 نمی برند برای افتراء بر خدا، بزودی جزا می دهد ایشان را
 به سبب آنچه بدروغ می بستند ﴿۱۳۸﴾ و گفتند آنچه در
 شکمهای این چهارپایان است مخصوص مردان ما و حرام
 است بر زنان ما، و اگر آنچه در شکم مرده بود پس مرد و
 زن در آن شریکند، بزودی جزا دهیم ایشان را بر سخنشان،
 برآستی که او حکیم داناست ﴿۱۳۹﴾ محققا زیان کردند
 آنانکه اولاد خود را به بی خردی بدون دانش کشتند و حرام
 کردند آنچه خدا روزی ایشان نموده با افتراء بر خدا، به
 تحقیق گمراه شدند و طالب هدایت نبودند ﴿۱۴۰﴾ و او
 آن خدائی است که ایجاد کرد بوستانهای با داربست و
 بی داربست و درخت خرما و کشتزار در حالیکه میوه ها و
 خوراکیهای آن گوناگون است و زیتون و انار شبیه به هم و
 غیر شبیه به هم، از میوه آن چون میوه داد بخورید و حق
 آن را بدهید، روز درو کردن آن (و چیدن) و اسراف
 مکنید زیرا او دوست نمی دارد اسراف کنندگان را ﴿۱۴۱﴾
 و از چهارپایان برای بارکشی و فرش، بخورید از آنچه خدا
 روزی شما کرده و گامهای شیطان را پیروی مکنید زیرا او
 برای شما دشمن آشکاری است ﴿۱۴۲﴾

ثَمَنِيَّةَ أَرْوَجَ مِّنَ الضَّأْنِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْمَعَزِ اثْنَيْنِ قُلْ
 ءَالَّذِكْرَيْنِ حَرَّمَ أَمِ الْأُنثَيَيْنِ أَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ
 أَرْحَامُ الْأُنثَيَيْنِ نَبِّئُونِي بِعِلْمٍ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٤٣﴾
 وَمِنَ الْإِبِلِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْبَقَرِ اثْنَيْنِ قُلْ ءَالَّذِكْرَيْنِ
 حَرَّمَ أَمِ الْأُنثَيَيْنِ أَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنثَيَيْنِ
 أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ وَصَّيْكُمُ اللَّهُ بِهِذَا فَمَنْ أَظْلَمُ
 مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا لِّيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ
 إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٤﴾ قُلْ لَا أَجِدُ فِي
 مَا أُوْحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَى طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ إِلَّا أَنْ
 يَكُونَ مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَّسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خِنزِيرٍ فَإِنَّهُ
 رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا أُهْلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ
 بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ رَبَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٤٥﴾ وَعَلَى الَّذِينَ
 هَادُوا حَرَّمْنَا كُلَّ ذِي ظُفْرٍ وَمِنَ الْبَقَرِ وَالْغَنَمِ حَرَّمْنَا
 عَلَيْهِمْ شُحُومَهُمَا إِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُورُهُمَا أَوْ لِحْوَايَا
 أَوْ مَا اخْتَلَطَ بِعَظْمٍ ذَلِكَ جَزَيْنَهُمْ بِبَغْيِهِمْ وَإِنَّا
 لَصَادِقُونَ ﴿١٤٦﴾

هشت جفت، از گوسفند دوتا، و از بز دوتا، بگو آیا آن دو
 نر را حرام کرده یا دو ماده را یا آنچه رحمهای آن دو ماده
 بردارد، بدانش خبر دهید مرا اگر راست می گوئید ﴿۱۴۳﴾
 و از شتر دو تا، و از گاو دوتا (آفرید) بگو آیا آن دو نر را
 حرام کرده یا دو ماده را یا آنچه در رحم آن دو ماده در
 بردارد، یا اینکه شما حاضر بودید چون خدا سفارش کرد
 شما را به این، پس کیست ظالم تر از آنکه به دروغ بر خدا
 افتراء ببندد تا مردم را بدون علم گمراه کند، به راستی که
 خدا هدایت نمی کند قوم ستمکاران را ﴿۱۴۴﴾ بگو
 نمی یابم در آنچه بسوی من وحی شده حرام شده باشد
 برخورنده ای که می خورد مگر اینکه مردار یا خون ریخته
 شده یا گوشت خوک باشد زیرا آن پلیدی است و یا
 حیوانی که بعنوان فسق نام غیر خدا به آن برده شده باشد،
 پس هر کس ناچار شد بدون ستم و سرکشی و نه بیش از
 حد پس بر راستی که پروردگار تو آمرزنده رحیم
 است ﴿۱۴۵﴾ و بر آنانکه یهودند هر جانور ناخن داری را
 حرام کردیم، و از گاو و گوسفند پیه آنها را بر ایشان حرام
 کردیم مگر پیهی که بر پشت آنها باشد و یا روده ها و یا
 آنچه با استخانی آمیخته باشد این چنین جزا دادیم ایشان را
 به سبب ستمشان، و بدرستی که ما راستگوئیم ﴿۱۴۶﴾

فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ رَبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُهُ عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٤٧﴾ سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا ءَابَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّى ذَاقُوا بَأْسَنَا قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَا إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ ﴿١٤٨﴾ قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَلِيغَةُ فَلَوْ شَاءَ لَهَدَيْكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٤٩﴾ قُلْ هَلَمْ شُهَدَاءُكُمْ الَّذِينَ يَشْهَدُونَ أَنَّ اللَّهَ حَرَّمَ هَذَا فَإِنْ شَهِدُوا فَلَا تَشْهَدُ مَعَهُمْ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَهُمْ بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿١٥٠﴾ قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ أَلَّا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ مِنْ إِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطْنٌ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ذَٰلِكُمْ وَصَلَّيْتُكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٥١﴾

پس اگر تو را تکذیب کردند بگو پروردگار شما صاحب رحمت واسعه است، و غضب و سطوت او از گروه گنهکاران رد نمی‌شود ﴿۱۴۷﴾ آنانکه شرک به خدا آورده خواهند گفت اگر خدا می‌خواست نه ما و نه پدران ما مشرک نمی‌شدیم و چیزی را حرام نمی‌کردیم، این چنین تکذیب کردند آنانکه پیش از ایشان بودند تا چشیدند عذاب ما را، بگو آیا نزد شما دانشی است پس برای ما آنرا بیرون آورید، شما پیروی نمی‌کنید مگر گمان را و نیستید جز دروغ سازان ﴿۱۴۸﴾ بگو پس برای خدا حجت‌رسا است، اگر خواسته بود همه شما را هدایت کرده بود ﴿۱۴۹﴾ بگو بیاورید گواهانتان را آن کسان را که گواهی می‌دهند که خدا این حرام شما را (به حیره و سائبه و انعامی را) حرام کرده، پس اگر خود گواه بر قول خود شدند تو با ایشان گواهی مده و پیروی مکن هواهای آنانکه به آیات ما تکذیب کردند و آنانکه به آخرت ایمان نمی‌آورند و ایشان برای پروردگار خود شریک می‌گیرند ﴿۱۵۰﴾ بگو بیائید بخوانم آنچه را پروردگار شما بر شما حرام کرده که به او چیزی را شریک نکنید و به والدین احسان نمائید و اولاد خود را از جهت فقر مکشید، شما و ایشان را ما روزی می‌دهیم، و به کارهای زشت چه آشکار آن و چه سری آن نزدیک نشوید، و نفس محترمی را که خدا حرام کرده مکشید مگر بحق، این‌ها است که خدا شما را به آن سفارش کرده تا شما بیندیشید ﴿۱۵۱﴾

وَلَا تَقْرُبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ ۚ وَأَوْفُوا بِالْكَيْلِ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ ۚ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا ۚ وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۚ وَبِعَهْدِ اللَّهِ أَوْفُوا ۚ ذَٰلِكُمْ وَصَلَّيْنَا بِهِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٢﴾ وَأَنَّ هَٰذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ ۚ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَن سَبِيلِهِ ۚ ذَٰلِكُمْ وَصَلَّيْنَا بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٥٣﴾ ثُمَّ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ تَمَامًا عَلَى الَّذِي أَحْسَنَ وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٤﴾ وَهَٰذَا كِتَابٌ أَنزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٥٥﴾ أَن تَقُولُوا إِنَّمَا أُنزِلَ الْكِتَابُ عَلَى طَائِفَتَيْنِ مِن قَبْلِنَا وَإِن كُنَّا عَن دِرَاسَتِهِمْ لَغَافِلِينَ ﴿١٥٦﴾ أَوْ تَقُولُوا لَوْ أَنَّا أُنزِلَ عَلَيْنَا الْكِتَابُ لَكُنَّا أَهْدَىٰ مِنْهُمْ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ ۚ فَمَن أَظْلَمُ مِمَّن كَذَّبَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَصَدَفَ عَنْهَا سَنَجْزِي الَّذِينَ يَصْدِفُونَ عَنْ ءَايَاتِنَا سُوءَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يَصْدِفُونَ ﴿١٥٧﴾

و به مال یتیم نزدیک نشوید مگر به وجهی که نیکوتر باشد تا به رشد خود برسد، و کیل و ترازو و میزان را تمام بدهید عادلانه، کسی را مکلف نمی‌کنیم مگر باندازهٔ وسعش و چون سخن گوئید بعدالت گوئید و اگرچه دربارهٔ خویشان باشد و به پیمان خود وفا کنید، اینها را خدا سفارش کرده به آن تا شما متذکر گردید ﴿۱۵۲﴾ و محققا این است راه من در حالیکه راست است پس آنرا پیروی کنید، و راههای دیگر را پیروی نکنید که شما را از راه او جدا و پراکنده می‌کند، این است آنچه خدا به آن سفارش کرده تا شما پرهیزگار شوید ﴿۱۵۳﴾ سپس به موسی کتاب دادیم برای آنکه نعمت را تمام کنیم بر آنکه نیکوکار است و برای تفصیل و بیان بودن بر هر چیزی و برای آنکه هدایت و رحمت باشد، تا باشد ایشان به ملاقات پروردگارشان ایمان بیاورند ﴿۱۵۴﴾ و این (یعنی قرآن) کتابی است که با برکت نازل کردیم آنرا پس آنرا پیروی کنید و پرهیزگار باشید تا باشد که مورد رحمت شوید ﴿۱۵۵﴾ تا اینکه مبادا بگوئید همانا کتاب بر دو طائفه پیش از ما (یهود و نصاری) نازل شد وحقا ما از خواندن ایشان غافل بودیم ﴿۱۵۶﴾ و یا بگوئید اگر بر ما کتاب نازل شده بود البته ما از آنان بهتر هدایت می‌شدیم، پس به تحقیق شما را از پروردگارتان دلیل روشن و هدایت و رحمتی آمد، پس کیست ظالم‌تر از آنکه تکذیب کند. به آیات خدا و از آن روی بگرداند، به زودی آنان را که از آیات ما روی می‌گردانند جزاء خواهیم داد ببدی عذاب بسبب اینکه رومی گردانیدند ﴿۱۵۷﴾

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ
 أَوْ يَأْتِيَ بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ آيَاتِ
 رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيْمَانُهَا لَمْ تَكُنْ ءَامَنَتْ مِنْ
 قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيمَانِهَا خَيْرًا قُلِ انْتَضِرُوا إِنَّا
 مُنْتَظِرُونَ ﴿١٥٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا
 لَّسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم
 بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿١٥٩﴾ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ
 أَمْثَالِهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى إِلَّا مِثْلَهَا وَهُمْ
 لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦٠﴾ قُلْ إِنِّي هَدَيْتُ رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ
 مُسْتَقِيمٍ دِينًا قِيَمًا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ
 الْمُشْرِكِينَ ﴿١٦١﴾ قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ
 وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٢﴾ لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ
 أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٦٣﴾ قُلْ أَغَيْرَ اللَّهِ أَبْغِي
 رَبًّا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا
 عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ
 مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿١٦٤﴾
 وَهُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ الْأَرْضِ وَرَفَعَ
 بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَبْلُوَكُمْ فِي مَا
 ءَاتَاكُمْ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ
 رَّحِيمٌ ﴿١٦٥﴾

آیا منتظرند و ایمان نمی آورند مگر اینکه فرشتگان برای
 ایشان بیایند و یا پروردگار تو بیاید و یا بعضی از آیات
 پروردگار تو بیاید، روزی که بعضی از آیات پروردگار تو
 بیاید ایمان کسی که از پیش ایمان نیاورده و یا با ایمان
 خود کار خوبی نکرده باشد فائده ندارد، بگو منتظر باشید
 که ما منتظریم ﴿۱۵۸﴾ براستی آنانکه فرقه فرقه ساختند
 دین خود را و شیعه شیعه شدند در هیچ مورد تو از ایشان
 نباشی، فقط امر ایشان بسوی خداست سپس خدا خبر
 می دهد ایشان را به آنچه می کرده اند ﴿۱۵۹﴾ کسیکه کار
 نیکی بیاورد جزای او ده مقابل است، و کسیکه کار بد
 بیاورد جزا داده نمی شود مگر مانند آن و ایشان مورد ستم
 نمی شوند ﴿۱۶۰﴾ بگو براستی که پروردگارم مرا هدایت
 کرده به راه راست بدین استوار پابرجا کیش ابراهیم حق جو
 و او از مشرکین نبود ﴿۱۶۱﴾ بگو که نمازم و آداب حجم
 و زندگی و م ماتم برای خدای پروردگار جهانیان است
 ﴿۱۶۲﴾ نیست شریکی برای او و به همین مأمورم و من
 اولین مسلمانم ﴿۱۶۳﴾ بگو آیا غیر خدا پروردگاری
 بجویم و اوست پروردگار هر چیزی، و هیچ کس کاری
 نمی کند مگر برای خودش، و هیچکس بار گناه دیگری را
 عهده دار نیست، سپس به سوی پروردگارتان بازگشت شما
 است پس او خبر می دهد شما را به آنچه در آن اختلاف
 می کردید ﴿۱۶۴﴾ و او خدائی است که شما را جانشینان
 زمین قرار داد و بعضی از شما را به درجات برتر از بعض
 دیگر نمود تا شما را در آنچه به شما داده بیازماید، به
 درستی که پروردگار تو سریع العقاب و براستی که او
 آمرزنده رحیم است ﴿۱۶۵﴾

سُورَةُ الْأَعْرَافِ

سوره اعراف

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْمَصَّ ۝ كَتَبْنَا أَنْزِلَ إِلَيْكَ فَلَا يَكُنْ فِي صَدْرِكَ حَرَجٌ مِّنْهُ لِئُنْذِرَ بِهِ وَذِكْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ۝ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ ۚ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ۝ وَكَمْ مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا فَجَاءَهَا بَأْسُنَا بَيِّنًا أَوْ هُمْ قَائِلُونَ ۝ فَمَا كَانَ دَعْوَاهُمْ إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا إِلَّا أَنْ قَالُوا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ۝ فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْأَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ ۝ فَلَنَقْصُصَنَّ عَلَيْهِمْ بِعِلْمٍ وَمَا كُنَّا غَائِبِينَ ۝ وَالْوَزُنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ ۖ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ۝ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ ۝ وَلَقَدْ مَكَنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعِيشٌ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ۝ وَلَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنَاكُمْ ثُمَّ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ لَمْ يَكُن مِّنَ السَّاجِدِينَ ۝

المص ﴿۱﴾ کتابی که به سوی تو نازل شد پس در سینه تو از آن فشار و تنگی نباشد تا به آن بترسانی و برای مؤمنین تذکری باشد ﴿۲﴾ پیروی کنید آنچه را که به سوی شما نازل شده از پروردگارتان و غیر او اولیای دیگری را پیروی نکنید، پند گیرندگان کمند ﴿۳﴾ و چه بسا قریه‌هایی که آنها را هلاک کردیم که عذاب ما بر آنان آمد در شب و یا در حالیکه ایشان در خواب نیم‌روز بودند ﴿۴﴾ پس هنگامی که عذاب بسویشان آمد سخنی نداشتند جز اینکه گفتند محققا ما ستمگر بودیم ﴿۵﴾ پس البته ما سؤال می‌کنیم آنان را که به سویشان رسول فرستاده شد و البته سؤال می‌کنیم پیغمبران فرستاده شده را ﴿۶﴾ و البته سرگذشت آنان را به دانش بخوانیم بر ایشان و ما غائب نبوده‌ایم ﴿۷﴾ و سنجش اعمال در آن روز حق است، پس هر کس ترازوهای او سنگین درآید همانان رستگارند ﴿۸﴾ و کسی که ترازوهای او سبک درآید ایشانند آنانکه زیان وارد کردند به خودشان به سبب آنکه به آیات ما ستم می‌کردند ﴿۹﴾ و به تحقیق که ما شما را در زمین تمکن دادیم و برای شما در آن وسائل معاش قرار دادیم چه کم شکر می‌گزارند ﴿۱۰﴾ و به تحقیق ما شما را خلق کردیم آنگاه صورت بخشیدیم سپس به فرشتگان گفتیم برای آدم سجده کنید پس سجده کردند جز ابلیس، که از سجده‌کنان نبود ﴿۱۱﴾

قَالَ مَا مَنَعَكَ إِلَّا تَسْجُدَ إِذْ أَمَرْتُكَ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْتَنِي مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِن طِينٍ ﴿١٢﴾ قَالَ فَاهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ أَنْ تَتَكَبَّرَ فِيهَا فَاخْرُجْ إِنَّكَ مِنَ الصَّاغِرِينَ ﴿١٣﴾ قَالَ أَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤﴾ قَالَ إِنَّكَ مِنَ الْمُنظَرِينَ ﴿١٥﴾ قَالَ فِيمَا أُغْوِيْتَنِي لِأَفْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١٦﴾ ثُمَّ لَا تَيَسَّيْهُمْ مِّنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ ﴿١٧﴾ قَالَ أَخْرُجْ مِنْهَا مَذْءُومًا مَّدْحُورًا لِّمَنِ تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٨﴾ وَيَعَادِمُ اسْكُنُ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٩﴾ فَوَسَّوَسَ لَهُمَا الشَّيْطَانُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا وُورِيَ عَنْهُمَا مِنْ سَوْءَاتِهِمَا وَقَالَ مَا نَهَاكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ إِلَّا أَنْ تَكُونَا مَلَكَيْنِ أَوْ تَكُونَا مِنَ الْخَالِدِينَ ﴿٢٠﴾ وَقَاسَمَهُمَا إِنِّي لَكُمَا لَمِنَ النَّاصِحِينَ ﴿٢١﴾ فَدَلَّاهُمَا بِغُرُورٍ فَلَمَّا ذَاقَا الشَّجَرَةَ بَدَتْ لَهُمَا سَوْءَاتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَنَادَاهُمَا رَبُّهُمَا أَلَمْ أَنْهَكُمَا عَنْ تِلْكَ الشَّجَرَةِ وَأَقُلْ لَّكُمَا إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٢٢﴾

گفت چه مانع شد تو را که سجده نکردی چون امرت کردم، گفت: من بهتر از اویم مرا از آتش آفریدی و او را از گل ﴿۱۲﴾ گفت: پس فرود آی از آن مقام و درجه که تو را نرسد در آن بزرگی نمودنت پس بیرون رو که تو از خوارشدگانی ﴿۱۳﴾ گفت: مرا مهلت ده تا روزیکه برانگیخته شوند ﴿۱۴﴾ گفت: محققا تو از مهلت یافتگانی ﴿۱۵﴾ گفت بسبب آنچه مرا گمراه کردی البته بر سر راه راست تو برای ایشان بکمین می‌نشینم ﴿۱۶﴾ سپس بسوی ایشان از جلوشان و از پشت سرشان و از راست و چپ ایشان می‌آیم، و اکثرشان را شکرگزار نمی‌یابی ﴿۱۷﴾ گفت: خارج شو از آن درجه در حال نکوهیده و رانده شده و محققا هر کس از ایشان تو را پیروی کند البته دوزخ را از همه شما پرمی‌کنم ﴿۱۸﴾ و ای آدم سکنی گزین تو و زنت در بهشت، پس، از هر چه خواستید بخورید و به این درخت نزدیک نشوید که از ستمگران می‌شوید ﴿۱۹﴾ پس شیطان آنان را وسوسه کرد تا ظاهر سازد بر ایشان آنچه از ایشان از عورت‌هایشان مستور بود و گفت: پروردگار شما نهی نکرده شما را از این درخت مگر اینکه مبدا شما دو ملک شوید و یا جاودان بمانید ﴿۲۰﴾ و برای آنان قسم خورد که به راستی من برای شما از خیرخواهانم ﴿۲۱﴾ پس آنان را به فریب به طمع و جرئت انداخت پس چون از آن درخت چشیدند عورتشان برای ایشان پیدا شد و شروع کردند از برگهای بهشت بر خودشان چسبانیدن، و پروردگارشان ندا کردشان آیا نهی نکردم شما را از این درخت و نگفتم به شما که شیطان برای شما دشمنی آشکار است ﴿۲۲﴾

قَالَ رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ أَهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٢٤﴾ قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ ﴿٢٥﴾ يَبْنِيٰ عَادَمَ قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُورِي سَوْءَاتِكُمْ وَرِيشًا وَلِبَاسُ التَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ ذَٰلِكَ مِنْ ءَايَاتِ اللَّهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٢٦﴾ يَبْنِيٰ عَادَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ الشَّيْطَانُ كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُم مِّنَ الْجَنَّةِ يَنْزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْءَاتِهِمَا إِنَّهُ يَرَبُّكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ إِنَّا جَعَلْنَا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٧﴾ وَإِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَا آبَاءَنَا وَاللَّهُ أَمَرَنَا بِهَا قُلْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ اتَّقُوا اللَّهَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾ قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ وَأَقِيمُوا وُجُوهَكُمْ عِندَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ ﴿٢٩﴾ فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ إِنَّهُمْ اتَّخَذُوا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ اللَّهِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُّهْتَدُونَ ﴿٣٠﴾

آن دو گفتند: پروردگارا ما به خود ستم کردیم و اگر برای ما نیامرزی و رحم نکنی البته از زیانکاران خواهیم بود ﴿۲۳﴾ گفت: پائین بروید در حالی که بعضی از شما دشمن بعض دیگر است و برای شما در زمین جای برقرار و مایه زندگی است تا مدتی ﴿۲۴﴾ گفت: در آن زندگانی می کنید و در آن می میرید و از آن خارج می شوید ﴿۲۵﴾ ای فرزندان آدم به تحقیق ما نازل کردیم بر شما لباسی که بپوشاند عورات شما را و لباس زینت، و لباس تقوی را این خوب است، این از آیات خداست تا شاید شما پند گیرید ﴿۲۶﴾ ای فرزندان آدم شیطان شما را البته نفریبد چنانکه والدین شما را از بهشت خارج کرد و باعث شد بکند از آن دو لباسشان را تا بنمایاند عورات ایشانرا بدرستی که شیطان و قبيله او می بیند شما را از جائیکه نمی بیند ایشان را، براستی که ما شیاطین را دوستان و یاوران مردم بی ایمان قرار دادیم ﴿۲۷﴾ و چون کار زشتی کنند گویند ما پدران خود را بر این کار یافتیم و خدا ما را به آن امر کرده، بگو براستی که خدا امر به زشتی ها نمی کند، آیا بر خدا می گوئید آنچه نمی دانید ﴿۲۸﴾ بگو پروردگارم امر نموده به عدالت و به اینکه روهای خود را راست بدارید در هر زمان سجده و مکان سجده (یعنی در زمان نماز و مکان نماز که مسجد باشد روی خود را به قبله متوجه سازید) و او را بخوانید در حالیکه خالص کرده باشید برای او دین را همچنانکه شما را بوجود آورد باز می گردید ﴿۲۹﴾ گروهی را هدایت کرد و گروهی ثابت است بر ایشان ضلالت زیرا ایشان شیطان را سرپرستان خود گرفتند در مقابل خدا و خیال می کنند که هدایت یافتگانند ﴿۳۰﴾

يَبْنِيْ عَادَمَ خُذُوْا زِيْنَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوْا
وَأَشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوْا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِيْنَ ﴿٣١﴾ قُلْ
مَنْ حَرَّمَ زِيْنَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ
مِنَ الرِّزْقِ قُلْ هِيَ لِلَّذِيْنَ ءَامَنُوا فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا
خَالِصَةٌ يَوْمَ الْقِيَمَةِ كَذٰلِكَ نَفْصَلُ الْآيٰتِ لِقَوْمٍ
يَعْلَمُوْنَ ﴿٣٢﴾ قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ
مِنْهَا وَمَا بَطَنٌ وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَأَنْ تُشْرِكُوْا
بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطٰنًا وَأَنْ تَقُولُوْا عَلَى اللَّهِ مَا
لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿٣٣﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ فَإِذَا جَآءَ أَجْلُهُمْ لَا
يَسْتَخِرُوْنَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُوْنَ ﴿٣٤﴾ يَبْنِيْ عَادَمَ
إِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَقُصُّوْنَ عَلَيْكُمْ
ءَايٰتِي فَمَنْ أَتَّقَى وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ
يَحْزَنُوْنَ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِيْنَ كَذَبُوْا بِآيٰتِنَا وَاسْتَكْبَرُوْا عَنْهَا
أُولٰٓئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ﴿٣٦﴾ فَمَنْ
أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيٰتِيَّ
أُولٰٓئِكَ يَنَالُهُمْ نَصِيْبُهُمْ مِّنَ الْكِتٰبِ حَتَّىٰ إِذَا
جَآءَتْهُمْ رُسُلُنَا يَتَوَفَّوْنَهُمْ قَالُوْا أَئِنَّمَا كُنْتُمْ تَدْعُوْنَ
مِن دُونِ اللَّهِ قَالُوْا ضَلُّوْا عَنَّا وَشَهِدُوْا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ
أَنَّهُمْ كَانُوْا كٰفِرِيْنَ ﴿٣٧﴾

ای فرزندان آدم زینت خود را با خود بگیرید نزد هر
مسجدی (و یا در هر زمان سجده و نمازی) و بخورید و
بیاشامید و اسراف نکنید زیرا خدا دوست نمی‌دارد
اسراف‌کنندگان را ﴿۳۱﴾ بگو که حرام کرده زینت خدا
را که برای بندگانش بیرون آورده (از زمین)؟ و که حرام
کرده رزقهای پاکیزه را؟! بگو اینها در زندگانی دنیا برای
کسانی است که ایمان آورده‌اند در حالیکه روز قیامت
خالص برای مؤمنین است، این چنین بیان می‌کنیم آیات را
برای قومی که دانا می‌باشند ﴿۳۲﴾ بگو جز این نیست
پروردگارم حرام کرده زشتی‌ها را آنچه ظاهر از آنست و
آنچه نهانست و گناه و گردنکشی به ناحق را و اینکه برای
او شریک بیاورید آنچه را که دلیلی به آن نازل نشده و
اینکه بگوئید بر خدا آنچه را نمی‌دانید ﴿۳۳﴾ و برای هر
امتی مدت معینی است پس چون اجل ایشان آمد نه ساعت
و لحظه‌ای تأخیر کند و نه پیش بيفتند ﴿۳۴﴾ ای فرزندان
آدم هرگاه شما را رسولانی از خودتان برایتان آمد که بر
شما آیات مرا بخوانند پس آنکه پرهیزکار باشد و به صلاح
آید، پس خوفی بر ایشان نیست و نه محزون شوند ﴿۳۵﴾
و آنانکه تکذیب کنند به آیات ما و از قبول آن تکبر
ورزند ایشان اهل آتشند و آنان در آن ماندگارند ﴿۳۶﴾
پس کیست ستمکارتر از کسیکه به دروغ بر خدا افتراء زند
و به آیات او تکذیب کند، ایشانند که می‌رسد به خودشان
نصیب ایشان از کتاب، تا وقتی که فرستادگان ما بیایند که
جانشان را بگیرند گویند کجاست آنچه می‌خواندید غیر
از خدا، گویند از ما گم شدند و از دست ما رفتند و بر
خودشان گواهی دهند که ایشان کافر بوده‌اند ﴿۳۷﴾

قَالَ ادْخُلُوا فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ مِنَ
 الْجِنِّ وَالْإِنسِ فِي النَّارِ كُلَّمَا دَخَلَتْ أُمَّةٌ لَعَنَتْ
 أُخْتَهَا حَتَّى إِذَا آدَرَكُوا فِيهَا جَمِيعًا قَالَتْ أُخْرَاهُمْ
 لِأُولِهِمْ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ أَضَلُّونَا فَآتَاهُمُ عَذَابًا ضِعْفًا
 مِّنَ النَّارِ قَالَ لِكُلِّ ضِعْفٌ وَلَكِن لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾
 وَقَالَتْ أُولَهُمْ لِأُخْرَاهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ
 فَضْلٍ فذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّ
 الَّذِينَ كَذَبُوا بَيَاتِنًا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تُفَتِّحْ لَهُمْ
 أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى يَلِجَ الْجَمَلُ
 فِي سَمِّ الْخِيَاطِ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ ﴿٤٠﴾ لَهُمْ
 مِنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَمِنْ فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ وَكَذَلِكَ نَجْزِي
 الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَا
 نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ
 هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٤٢﴾ وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ
 غَلٍّ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي
 هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ
 لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلٌ رَبَّنَا بِالْحَقِّ وَنُودُوا أَنْ تِلْكَ
 الْجَنَّةُ أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾

خدا گوید داخل شوید در امتهایی که پیش از شما گذشتند
 از جن و انس در آتش، هر زمانی که داخل شود امتی لعن
 کند همانند خود را، تا وقتی که یکدیگر را درک کنند در
 آتش و همه جمع شوند، پیروان نسبت به پیشقدمان خود
 گویند: پروردگارا ایشان ما را گمراه کردند پس ایشان را
 دو چندان از عذاب آتش بده، خدا گوید: برای هر کدام
 دو چندان است ولیکن نمی دانید ﴿۳۸﴾ و پیشقدمان به
 پیروان گویند: شما را بر ما فضیلتی نبوده (شما بهتر از ما
 نبوده اید) پس عذاب را بجشید به جزای آنچه بودید کسب
 می کردید ﴿۳۹﴾ به تحقیق آنانکه به آیات ما تکذیب
 کرده از قبول آیات ما تکبر ورزیدند درهای آسمان بر
 ایشان باز نگردد و داخل بهشت نشوند تا اینکه شتر داخل
 در سوراخ سوزن گردد و مجرمین را این چنین جزاء
 می دهیم ﴿۴۰﴾ برای ایشان از دوزخ بستری است و از
 بالای ایشان پوششها (روانداهای آتشین) است و این چنین
 جزاء می دهیم ستمگران را ﴿۴۱﴾ و آنانکه ایمان آورده و
 عملهای شایسته انجام دادند (بقدر توانائی خود) ما کسی
 را تکلیف نمی کنیم مگر به قدر وسعتش، ایشانند اهل
 بهشت که در آن ماندگارند ﴿۴۲﴾ و بیرون آوریم آنچه در
 سینه های ایشان است از کینه، از زیر کاخ ایشان نهرها
 جاری شود و گویند ستایش مخصوص خدائی است که ما
 را به این هدایت کرد و ما هدایت نیافته بودیم اگر خدا ما
 را هدایت نمی کرد، به تحقیق رسولان پروردگار ما به حق
 آمدند، و ندا شوند که این است همان بهشتی که شما ارث
 داده شدید به سبب آنچه عمل می کردید ﴿۴۳﴾

وَنَادَىٰ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابَ النَّارِ أَن قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا قَالُوا نَعَمْ فَأَذَّنَ مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ أَن لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾ الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ كَافِرُونَ ﴿٤٥﴾ وَبَيْنَهُمَا حِجَابٌ وَعَلَى الْأَعْرَافِ رِجَالٌ يَعْرِفُونَ كُلًّا بِسِيمَتِهِمْ وَنَادَوْا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَن سَلِّمُوا عَلَيْنَا لَمْ يَدْخُلُوهَا وَهُمْ يَطْمَعُونَ ﴿٤٦﴾ وَإِذَا صُرِفَتْ أَبْصَارُهُمْ تِلْقَاءَ أَصْحَابِ النَّارِ قَالُوا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٧﴾ وَنَادَىٰ أَصْحَابُ الْأَعْرَافِ رِجَالًا يَعْرِفُونَهُمْ بِسِيمَتِهِمْ قَالُوا مَا أَغْنَىٰ عَنْكُمْ جَمْعُكُمْ وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٤٨﴾ أَهَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَقْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ اللَّهُ بِرَحْمَةٍ أَدْخُلُوا الْجَنَّةَ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٤٩﴾ وَأَصْحَابُ النَّارِ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَن أَفِيضُوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ أَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَهَا عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٥٠﴾ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَهْوًا وَلَعِبًا وَغَرَّتُهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ نَنسِلُهُمْ كَمَا نَسُوا لِقَاءَ يَوْمِهِمْ هَذَا وَمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿٥١﴾

و اهل بهشت ندا کنند اهل آتش را که به تحقیق ما آنچه پروردگارمان وعده کرده بود حق یافتیم پس آیا شما آنچه پروردگارتان وعده داده بود حق یافتید گویند: آری، پس اعلام کننده‌ای میان ایشان اعلام کند که لعنت خدا بر ستمگران ﴿۴۴﴾ آنانکه بازمی‌دارند از راه خدا و کجی آنرا می‌خواهند و ایشان به آخرت کافرنند ﴿۴۵﴾ و بین اصحاب بهشت و اصحاب دوزخ پرده‌ای است و بر اعراف (مکانهای بلند) مردانی هستند که همه را بسیمایشان می‌شناسند و اهل بهشت را ندا کنند که سلام بر شما (و اهل بهشت هنوز) داخل بهشت نشده‌اند در حالیکه ایشان طمع دارند ﴿۴۶﴾ و چون دیده‌های ایشان (اهل بهشت) متوجه شود بطرف اهل آتش گویند پروردگارا ما را با قوم ستمگران قرار مده ﴿۴۷﴾ و اصحاب اعراف مردانی را که به سیمایشان می‌شناسند ندا کنند گویند شما را بی‌نیاز نکرد و کفایت از شما نمود جمع شما و آنچه به آن تکبر می‌کردید ﴿۴۸﴾ آیا ایشانند (اشاره به اهل بهشت) آنانکه قسم می‌خوردید که خدا رحمت خود را به ایشان نمی‌رساند، داخل بهشت شوید نه خوفی بر شما و نه شما محزون می‌شوید ﴿۴۹﴾ و اهل آتش اهل بهشت را ندا کنند که بر ما مقداری از آب و یا از آنچه خدا روزی شما کرده بریزید، گویند به تحقیق خدا حرام کرده اینها را بر کافران ﴿۵۰﴾ آنانکه دین خود را بازیچه و سرگرمی گرفتند و زندگی دنیا ایشان را مغرور کرده بود، پس امروز ما فراموش می‌کنیم ایشان را چنانکه ایشان ملاقات چنین روز خود را فراموش کردند و چنانچه به آیات ما انکار و اعراض داشتند ﴿۵۱﴾

وَلَقَدْ جِئْنَاهُمْ بِكِتَابٍ فَصَّلْنَاهُ عَلَىٰ عِلْمٍ هُدًى
وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُ
يَوْمَ يَأْتِي تَأْوِيلَهُ يَقُولُ الَّذِينَ نَسُوهُ مِنْ قَبْلُ قَدْ
جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ فَهَلْ لَنَا مِنْ شُفَعَاءَ
فَيَشْفَعُوا لَنَا أَوْ نُرَدُّ فَنَعْمَلَ غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ قَدْ
خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٥٣﴾
إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي
سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ
يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ
بِأَمْرِهِ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ
الْعَالَمِينَ ﴿٥٤﴾ ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا
يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٥٥﴾ وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ
إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ
مِّنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾ وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيَّاحَ بُشْرًا
بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ حَتَّىٰ إِذَا أَقَلَّتْ سَحَابًا ثِقَالًا
سُقْنَاهُ لِبَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَنْزَلْنَا بِهِ الْمَاءَ فَأَخْرَجْنَا بِهِ مِنْ
كُلِّ الثَّمَرَاتِ كَذَلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

﴿٥٧﴾

و به تحقیق که ما به ایشان کتابی دادیم که بیان کرده و
تفصیل دادیم آنرا بر دانش در حالیکه هدایت و رحمت
است برای مردمی که ایمان بیاورند ﴿٥٢﴾ آیا منتظرند و
انتظار تأویل آن را می‌کشند، روزی که تأویل آن بیاید
آنانکه از پیش آن را نسیان کرده بودند می‌گویند: به تحقیق
رسولان پروردگار ما براستی آمدند پس آیا شفیعیانی که
شفاعت کنند برای ما می‌باشند و یا برگشت داده می‌شویم
که عمل کنیم غیر آنچه عمل می‌کردیم، به تحقیق زیانکار
کردند خود را و از ایشان ناپیدا شد آنچه به دروغ بسته
بودند ﴿٥٣﴾ براستی پروردگار شما خدائی است که در
شش روز آسمانها و زمین را آفرید سپس بر سلطنت و
ملک خود مستقر شد، می‌پوشاند شب را بروز می‌جوید
شب روز را شتابان، و خورشید و ماه و ستارگان رام‌شده
بفرمان اویند، آگاه باشید که اختصاص به او دارد آفرینش
و فرمان، با برکت است خدای پروردگار جهانیان ﴿٥٤﴾
پروردگار خود را بخوانید بزاری و در پنهان، زیرا او
دوست نمی‌دارد تجاوزگران را ﴿٥٥﴾ و در زمین فساد
مکنید پس از اصلاح آن و بخوانید او را از ترس و از طمع،
براستی که رحمت خدا نزدیک است به نیکوکاران ﴿٥٦﴾
و او آن خدائی است که بادهای را بشارت دهنده جلو
رحمت خود یعنی باران می‌فرستد تا آنکه بادهای ابرهای
سنگین را بردارند آنرا به سرزمین مرده رانند پس آب
آنرا به زمین فرو ریختیم و به آن از همه گونه میوه‌جات
بیرون آوردیم، این چنین مردگان را بیرون می‌آوریم تا
شاید شما متذکر شوید ﴿٥٧﴾

وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرِجُ نَبَاتُهُ وَيَاذِنُ رَبَّهُ وَالَّذِي
 خَبَثَ لَا يَخْرِجُ إِلَّا نَكِدًا كَذَلِكَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ
 لِقَوْمٍ يَشْكُرُونَ ﴿٥٨﴾ لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ
 فَقَالَ يَتَقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ وَإِنِّي
 أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥٩﴾ قَالَ الْمَلَأُ
 مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرَاكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٦٠﴾ قَالَ يَتَقَوْمِ
 لَيْسَ بِي ضَلَالَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦١﴾
 أَبْلَغُكُمْ رَسُولَ رَبِّي وَأَنْصَحُ لَكُمْ وَأَعْلَمُ مِنَ
 اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٢﴾ أَوْعَجِبْتُمْ أَن جَاءَكُمْ ذِكْرٌ
 مِّن رَّبِّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنكُمْ لِيُنذِرَكُمْ وَلِتَتَّقُوا
 وَلَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٦٣﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَنْجَيْنَاهُ وَالَّذِينَ
 مَعَهُ فِي الْفُلِّ وَأَغْرَقْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ
 كَانُوا قَوْمًا عَمِينَ ﴿٦٤﴾ وَإِلَىٰ عَادِ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ
 يَتَقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا
 تَتَّقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا
 لَنَرَاكَ فِي سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنُظُنُّكَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٦٦﴾
 قَالَ يَتَقَوْمِ لَيْسَ بِي سَفَاهَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ
 الْعَالَمِينَ ﴿٦٧﴾

و زمین پاک گیاه خود را بیرون می‌دهد به فرمان
 پروردگارش، و آنکه ناپاک است گیاه آن بیرون نیاید مگر
 اندک بی‌فائده، این چنین بیان می‌کنیم آیات را برای قومی
 که سپاسگزارند ﴿٥٨﴾ به تحقیق نوح را به سوی قومش
 فرستادیم پس گفت: ای قوم من خدا را عبادت کنید برای
 شما الهی (ملجأ) نیست غیر او، براستی که من می‌ترسم بر
 شما از عذاب روز بزرگ ﴿٥٩﴾ اشراف از قوم او گفتند:
 بدرستی که ما تو را در گمراهی آشکار می‌بینیم ﴿٦٠﴾ نوح
 گفت: ای قوم من، گمراهی با من نیست ولیکن من
 پیغمبری از پروردگار جهانیانم ﴿٦١﴾ پیغام‌های
 پروردگارم را به شما می‌رسانم و شما را پند می‌دهم و از
 خداوند می‌دانم چیزی را که نمی‌دانید ﴿٦٢﴾ و آیا عجب
 کرده‌اید که آمده است شما را ذکری و تذکری از
 پروردگارتان بر مردی از شما تا بترساند شما را و تا
 پرهیزد و تا شاید رحم شوید ﴿٦٣﴾ پس او را تکذیب
 کردند پس او را و کسانی که با او بودند در کشتی نجات
 دادیم و آنان را که به آیات ما تکذیب کردند غرق نمودیم
 زیرا ایشان قومی بودند کوران ﴿٦٤﴾ و فرستادیم بسوی
 عاد برادرشان هود را، گفت: ای قوم من عبادت خدا کنید
 برای شما الهی (ملجأ و مقصدی در حوائج) نیست غیر او
 آیا نمی‌پرهیزد ﴿٦٥﴾ اشراف که کافر شدند از قوم
 او گفتند: براستی که ما تو را در سفاهت می‌بینیم و براستی
 که ما تو را از دروغگویان گمان می‌کنیم ﴿٦٦﴾ گفت: ای
 قوم من سفاهتی با من نیست ولیکن من پیامبری از
 پروردگار جهانیانم ﴿٦٧﴾

أَبْلَغُكُمْ رَسُولَ رَبِّي وَأَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ ﴿٦٨﴾
 أَوْعَجِبْتُمْ أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَلَى رَجُلٍ
 مِّنكُمْ لِيُنذِرَكُمْ وَأَذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ
 بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ وَزَادَكُمْ فِي الْخَلْقِ بَضْطَةً ۖ فَادْكُرُوا
 ءَالَاءَ اللَّهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ
 اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا
 إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٧٠﴾ قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُمْ مِّن
 رَّبِّكُمْ رِجْسٌ وَغَضَبٌ أَتُجَادِلُونَنِي فِي أَسْمَاءِ
 سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَءَابَاؤُكُمْ مَا نَزَّلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ
 سُلْطَانٍ ۖ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٧١﴾
 فَأَنجَيْنَاهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَقَطَعْنَا دَابِرَ الَّذِينَ
 كَذَبُوا بِآيَاتِنَا وَمَا كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٧٢﴾ وَإِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ
 صَالِحًا قَالَ يَقَوْمُ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِن إِلَهٍ
 غَيْرُهُ ۖ قَدْ جَاءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ هَذِهِ نَاقَةُ
 اللَّهِ لَكُمْ ءَايَةٌ فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ اللَّهِ وَلَا
 تَمَسُّوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابُ أَلِيمٍ ﴿٧٣﴾

پیغام‌های پروردگارم را به شما می‌رسانم و من برای شما
 پندگوی امینم ﴿۶۸﴾ و آیا عجب کرده‌اید که برای شما
 آمده تذکری از پروردگارتان بر مردی از شما تا شما را
 بترساند، و به یاد آرید که خدا شما را جانشینان روی زمین
 نموده پس از قوم نوح و شما را در خلقت اندام زیادتی
 داد، پس نعمت‌های خدا را یاد آرید شاید رستگار
 شوید ﴿۶۹﴾ گفتند آیا تو بسوی ما آمده‌ای که ما خدای
 یکتا را پرستش کنیم و رها کنیم آنچه را پدران ما همواره
 می‌پرستیدند، پس بیار برای ما آنچه ما را وعده
 داده‌ای (یعنی عذاب را) اگر از راستگویانی ﴿۷۰﴾ هود
 گفت: به تحقیق از پروردگار شما بر شما عذاب و غضب
 حتمی شده، آیا با من مجادله می‌کنید درباره نامهایی که
 شما و پدرانتان نامیده‌اید که درباره آنها دلیلی خدا نازل
 ننمود، پس منتظر باشید برآستی که من با شما از
 منتظرانم ﴿۷۱﴾ پس نجات دادیم او و کسانی که با او
 بودند به رحمت خودمان و بریدیم ریشه آنانکه به آیات ما
 تکذیب کردند و ایمان آورنده نبودند ﴿۷۲﴾ و فرستادیم
 بسوی قوم ثمود برادرشان صالح را، گفت: ای قوم من
 بندگی خدا را کنید نیست برای شما الهی (یعنی ملجأ در
 حوائج) غیر او، به تحقیق برای شما از طرف پروردگارتان
 دلیل روشنی آمد این است شتر خدا برای شما آیتی است،
 پس رها کنید او را بخورد در زمین خدا و او را آسیبی
 مرسانید که عذاب دردناک شما را فرا گیرد ﴿۷۳﴾

وَأَذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ عَادٍ وَبَوَّأَكُمْ فِي الْأَرْضِ تَتَّخِذُونَ مِنْ سُهُولِهَا قُصُورًا وَتَنْحِتُونَ الْجِبَالَ بُيُوتًا فَاذْكُرُوا ءَالَآءَ اللَّهِ وَلَا تَعْتَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٧٤﴾ قَالَ الْمَلَأَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لِلَّذِينَ اسْتَضَعُوا لِمَنْ ءَامَنَ مِنْهُمْ أَتَعْلَمُونَ أَنَّ صَالِحًا مُّرْسَلٌ مِّن رَّبِّهِ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلَ بِهِءِ مُؤْمِنُونَ ﴿٧٥﴾ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا بِالَّذِي ءَامَنْتُمْ بِهِءِ كَافِرُونَ ﴿٧٦﴾ فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ وَقَالُوا يَصْلِحُ أَتْنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧٧﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جِثْمِينَ ﴿٧٨﴾ فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَاقَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ وَلَكِنْ لَا تُحِبُّونَ النَّاصِحِينَ ﴿٧٩﴾ وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَلْحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ الْعَالَمِينَ ﴿٨٠﴾ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِّن دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ﴿٨١﴾

و بیدآرید که پس از قوم عاد شما را جانشینان قرار داد و در زمین جایتان داد که در قسمت‌های سهل آن قصرها گرفتید و در کوهها خانه‌ها می‌تراشید، پس نعمت‌های خدا را یاد کنید و در زمین خرابکار و فسادکننده نباشید ﴿۷۴﴾ اشراف از قوم صالح که تکبر می‌ورزیدند به آن مؤمنینی که بنظرشان ضعیف می‌آمد گفتند: آیا شما می‌دانید که صالح از طرف پروردگارش فرستاد شده است؟ ایشان گفتند: براستی که ما به آنچه به او فرستاده شده ایمان داریم ﴿۷۵﴾ آن متکبرین گفتند: بدرستیکه ما به آنچه شما به آن ایمان آورده‌اید کافریم ﴿۷۶﴾ پس شتر را پی کردند و از امر پروردگارش سرکشی کردند و گفتند: برای ما بیاور آنچه را به ما وعده می‌کنی اگر تو از مرسلین بوده‌ای ﴿۷۷﴾ پس زلزله شدیدی ایشان را فرا گرفت پس بوقت صبح در خانه خودشان به زانو درآمدند ﴿۷۸﴾ صالح از ایشان روگردانید و گفت: ای قوم من به تحقیق رسانیدم به شما پیغام پروردگارم را و شما را نصیحت کردم ولیکن دوست نمی‌دارید نصیحت‌کنندگان را ﴿۷۹﴾ و فرستادیم لوط را هنگامی که به قوم خود گفت: آیا کار زشتی را مرتکب می‌شوید که هیچ کس از جهانیان پیش از شما آنرا مرتکب نشده ﴿۸۰﴾ شما به جای زنان بشهوت با مردان می‌آمیزید بلکه شما قومی تجاوز کارید ﴿۸۱﴾

وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوهُمْ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَّتَطَهَّرُونَ ﴿٨٢﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمَّرَأَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٨٣﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَّطَرًا فَأَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٨٤﴾ وَإِلَى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَبْنَومُ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ قَدْ جَاءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ وَلَا تَبْخُسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٨٥﴾ وَلَا تَقْعُدُوا بِكُلِّ صِرَاطٍ تُوعِدُونَ وَتَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ آمَنَ بِهِ وَتَبْغُونَهَا عِوَجًا وَّاذْكُرُوا إِذْ كُنْتُمْ قَلِيلًا فَكَثَرْتُمْ وَاَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿٨٦﴾ وَإِنْ كَانَ طَائِفَةٌ مِّنْكُمْ آمَنُوا بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ وَطَائِفَةٌ لَّمْ يُؤْمِنُوا أَصِرُّوا حَتَّى يَحْكُمَ اللَّهُ بَيْنَنَا وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿٨٧﴾

و جواب قوم او جز این نبود که گفتند: بیرون کنید ایشان را از شهر خودتان زیرا اینان مردانی طهارت مآبند ﴿۸۲﴾ پس او و اهلش را نجات دادیم جز زنش را که او از هلاک شدگان بود ﴿۸۳﴾ و بر ایشان بارانی بارانیدیم (از سنگ) پس بنگر که چگونه بود سرانجام گنهکاران ﴿۸۴﴾ و فرستادیم به سوی مدین برادرشان شعیب را، گفت: ای قوم من بندگی خدا کنید برای شما الهی (ملجأ و مقصدی) غیر او نیست، به تحقیق برای شما آمد دلیل روشنی از پروردگارتان، پس کیل و میزان را تمام بدهید، و چیزهای مردم را کم مدهید و در زمین پس از اصلاح آن فساد روا مدارید، این خوبست برای شما اگر ایمان داشته باشید ﴿۸۵﴾ و به سر هر راه منشینید که مردم را تهدید کنید و کسی را که ایمان آورده از راه خدا بازدارید و کجی راه خدا را بجوئید، و بیاد آرید که شما کم بودید خدا شما را زیاد نموده و بنگرید چگونه بود عاقبت فسادکنندگان ﴿۸۶﴾ و اگر طائفه‌ای از شما ایمان آورده‌اند به آنچه من به آن فرستاده شده‌ام و طائفه‌ای ایمان نیاورده‌اند پس صبر کنید تا خدا حکم کند بین ما، و اوست بهترین حکم‌کنندگان ﴿۸۷﴾

﴿قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَنُخْرِجَنَّكَ
يَشُوعَيبُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَا أَوْ لَتَعُودُنَّ
فِي مِلَّتِنَا قَالَ أُولَئِكَ نَكُنَّ كَارِهِينَ ﴿٨٨﴾ قَدْ أَفْتَرَيْنَا عَلَى
اللَّهِ كَذِبًا إِنْ عُدْنَا فِي مِلَّتِكُمْ بَعْدَ إِذْ جَعَلْنَا اللَّهَ
مِنْهَا وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُودَ فِيهَا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ
رَبُّنَا وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا
أَفْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَاتِحِينَ
﴿٨٩﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَئِنْ
اتَّبَعْتُمْ شُعَيْبًا إِنَّكُمْ إِذَا لَخَسِرُونَ ﴿٩٠﴾ فَأَخَذَتْهُمْ
الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جِثْمِينَ ﴿٩١﴾ الَّذِينَ
كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَأَنْ لَمْ يَغْنَوْا فِيهَا الَّذِينَ كَذَّبُوا
شُعَيْبًا كَانُوا هُمُ الْخَاسِرِينَ ﴿٩٢﴾ فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ
يَقُومُوا لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَتِ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ
فَكَيْفَ ءَأَسَى عَلَى قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿٩٣﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا فِي
قَرْيَةٍ مِّن نَّبِيٍّ إِلَّا أَخَذْنَا أَهْلَهَا بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَاءِ
لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ ﴿٩٤﴾ ثُمَّ بَدَّلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ
حَتَّىٰ عَفَوْا وَقَالُوا قَدْ مَسَّ ءَابَاءَنَا الضَّرَاءُ وَالسَّرَاءُ
فَأَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩٥﴾

گروه اشرافی که خود را بزرگ می‌شمردند از قوم او
گفتند: ای شعیب البته تو را با همراهانت از شهرمان بیرون
می‌کنیم یا اینکه برگردی در ملت ما، شعیب گفت: و آیا
اگرچه ما نخواستیم باشیم ﴿۸۸﴾ اگر برگردیم در ملت شما
به تحقیق افتراء و دروغ بر خدا بسته‌ایم پس از آنکه خدا ما
را نجات داده از آن، و ما را نرسد که برگردیم در ملت
شما مگر خدا پروردگار ما بخواهد، پروردگار ما از جهت
علم فراگرفته هر چیزی را، بر خدا توکل کرده‌ایم،
پروردگارا بین ما و بین قوم ما راهی بگشا به حق و تو
بهترین گشاینده‌گانی ﴿۸۹﴾ و بزرگان قوم او که کافر بودند
گفتند: البته اگر از شعیب پیروی کنید محققا در این هنگام
شما از زیانکارانید ﴿۹۰﴾ پس زلزله ایشان را فراگرفت
پس صبحگاه در خانه خودشان بر زمین افتادند ﴿۹۱﴾
آنانکه تکذیب شعیب کردند گویا هرگز در آنجا نبوده‌اند،
آنانکه تکذیب شعیب کردند همانان زیانکار بودند ﴿۹۲﴾
پس، از آنان روی گردانید و گفت: ای قوم من به تحقیق
پیغامهای پروردگارم را به شما ابلاغ کردم و برای شما
نصیحت کردم، پس چگونه افسوس خورم بر قوم
کافران ﴿۹۳﴾ و ما هیچ پیامبری را در هیچ شهری
نفرستادیم مگر اینکه اهل آن را به سختیها ورنجها دچار
ساختیم تا باشد که بزاری پردازند ﴿۹۴﴾ سپس تبدیل
کردیم به جای بدی نیکی را تا زیاد شدند و گفتند: به
تحقیق پدران ما نیز به سختیها و خوشیها مبتلا شدند (و این
عادت دنیاست و مربوط به خدا نیست) پس ناگهان ایشان را
بگرفتیم در حالیکه نمی‌فهمیدند ﴿۹۵﴾

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَلَٰكِن كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُم بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩٦﴾ أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا بَيِّنًا وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿٩٧﴾ أَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩٨﴾ أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٩٩﴾ أَوْ لَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ يَرِثُونَ الْأَرْضَ مِن بَعْدِ أَهْلِهَا أَن لَّوْ نَشَاءُ أَصَبْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَنَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾ تِلْكَ الْقُرَىٰ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِهَا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا مِن قَبْلُ كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ الْكَافِرِينَ ﴿١٠١﴾ وَمَا وَجَدْنَا لِأَكْثَرِهِمْ مِّنْ عَهْدٍ وَإِن وَجَدْنَا أَكْثَرَهُمْ لَفَاسِقِينَ ﴿١٠٢﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِم مُّوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَظَلَمُوا بِهَا ۖ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٠٣﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ يُفِرْعَوْنُ إِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠٤﴾

و اگر اهل شهرها و قریه ها حقیقتا ایمان آورده و تقوی پیشه کنند البته بگشاییم بر ایشان برکتها از آسمان و زمین ولیکن تکذیب کردند پس گرفتیم ایشان را به سبب آنچه کسب می کردند ﴿۹۶﴾ پس آیا اهل این قریه ها ایمنند از اینکه بیاید برای ایشان عذاب ما بشبانگاه در حالیکه خفته باشند ﴿۹۷﴾ و آیا ایمنند اهل قریه ها از اینکه بیاید ایشان را از غذایی در چاشت در حالیکه ایشان به بازی مشغولند ﴿۹۸﴾ آیا پس، از مکر خدا ایمنند پس ایمن از مکر خدا نمی شود مگر مردمان زیانکار ﴿۹۹﴾ و آیا برای آنانکه این زمین را پس از هلاک اهلش به میراث بردند، روشن نشد که اگر بخواهیم به سزای گناهشان می گرفتیم، و بر دلشان مهر می زدیم که ایشان شنوا نباشند ﴿۱۰۰﴾ این قریه ها را بر تو از اخبارشان می خوانیم، و به تحقیق پیامبران با دلیلهای روشن به سویشان آمدند، پس ایمان آورنده نبودند بسبب آنچه از پیش تکذیب کرده بودند، این چنین خدا می زند مهر بر دلهای کافران ﴿۱۰۱﴾ و نیافتیم برای اکثر ایشان پیمانی و براستی که یافتیم بیشتر ایشان را نابخاران ﴿۱۰۲﴾ سپس موسی را با آیات خودمان پس از انبیاء گذشته بسوی فرعون و کسان وی فرستادیم و ایشان بسبب آن آیات به مردم ستم کردند (هر کس ایمان به آنها می آورد در شکنجه می گذاشتند) پس بنگر چگونه بود عاقبت مفسدین ﴿۱۰۳﴾ و موسی گفت: ای فرعون به تحقق من رسولی از پروردگار جهانیانم ﴿۱۰۴﴾

حَقِيقٌ عَلَىٰ أَنْ لَا أَقُولَ عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقُّ قَدْ جِئْتُكُمْ بِبَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِيَ بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿١٠٥﴾ قَالَ إِنْ كُنْتَ جِئْتَ بِآيَةٍ فَأْتِ بِهَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٠٦﴾ فَأَلْقَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿١٠٧﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّظِيرِينَ ﴿١٠٨﴾ قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ هَذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٠٩﴾ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِّنْ أَرْضِكُمْ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿١١٠﴾ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَرْسِلْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿١١١﴾ يَا ثُؤُوكَ بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ ﴿١١٢﴾ وَجَاءَ السَّحَرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوا إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿١١٣﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿١١٤﴾ قَالُوا يَمُوسَىٰ إِمَّا أَنْ تُلْقَىٰ وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ نَحْنُ الْمُلْكِينَ ﴿١١٥﴾ قَالَ أَلْقُوا فَلَمَّا أَلْقَوْا سَحَرُوا أَعْيُنَ النَّاسِ وَاسْتَزْهَبُوهُمْ وَجَاءُوا بِسِحْرِ عَظِيمٍ ﴿١١٦﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿١١٧﴾ فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٨﴾ فَغُلِبُوا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوا صَغِيرِينَ ﴿١١٩﴾ وَأَلْقَىٰ السَّحَرَةُ سَجْدِينَ ﴿١٢٠﴾

سزاوار است بر من که نگویم بر خدا مگر به حق، به تحقیق آوردم برای شما دلیل روشنی از پروردگارتان پس رها کن با من بنی اسرائیل را ﴿۱۰۵﴾ فرعون گفت: اگر معجزه‌ای داری بیاور آنرا اگر از راستگویانی ﴿۱۰۶﴾ پس انداخت عصای خود را که ناگاه ازدهانی آشکار شد ﴿۱۰۷﴾ و بیرون کشید دست خود را که ناگاه دست او نورانی شد برای بینندگان ﴿۱۰۸﴾ اشراف قوم فرعون گفتند: محققا او ساحریست دانا ﴿۱۰۹﴾ می‌خواهد شما را از زمینتان بیرون کند چه فرمان می‌دهید ﴿۱۱۰﴾ گفتند: او و برادرش را مهلت ده و بفرست در شهرها جارچیان ﴿۱۱۱﴾ که برای تو حاضر سازند هر ساحر دانائی را ﴿۱۱۲﴾ و ساحران نزد فرعون آمدند و گفتند: آیا برای ما مزدی است اگر ما غلبه کردیم؟ ﴿۱۱۳﴾ فرعون گفت: آری و محققا شما از مقربین باشید ﴿۱۱۴﴾ گفتند: ای موسی یا تو بیفکن و یا ما بیندازیم ﴿۱۱۵﴾ موسی گفت: بیفکنید پس چون افکندند چشمان مردم را سحر کردند و ایشانرا ترسانیدند و سحر بزرگی آوردند ﴿۱۱۶﴾ و بسوی موسی وحی کردیم که عصایت را بیفکن، پس ناگهان فرو برد (بلعید) آنچه به دروغ می‌ساختند ﴿۱۱۷﴾ پس حق ثابت و آنچه می‌کردند باطل گشت ﴿۱۱۸﴾ پس همانجا مغلوب شدند و به خواری برگشتند ﴿۱۱۹﴾ و جادوگران به سجده افتادند ﴿۱۲۰﴾

قَالُوا ءَامَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٢١﴾ رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ
 ﴿١٢٢﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ ءَامَنْتُمْ بِهِ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّ
 هَذَا لَمَكْرٌ مَّكْرْتُمُوهُ فِي الْمَدِينَةِ لِتُخْرِجُوا مِنْهَا
 أَهْلَهَا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿١٢٣﴾ لَأَقْطَعَنَّ أَيْدِيَكُمْ
 وَأَرْجُلَكُمْ مِّنْ خِلَافٍ ثُمَّ لَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٢٤﴾
 قَالُوا إِنَّا إِلَى رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿١٢٥﴾ وَمَا نَنقِمُ مِنَّا إِلَّا أَنْ
 ءَامَنَّا بِآيَاتِ رَبِّنَا لَمَّا جَاءَتْنَا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا
 صَبْرًا وَتَوَفَّنَا مُسْلِمِينَ ﴿١٢٦﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ
 فِرْعَوْنَ أَتَذَرُ مُوسَى وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ
 وَيَذَرَكَ وَءَالِهَتَكَ قَالَ سَنُقْبِلُ أَبْنَاءَهُمْ وَنَسْتَحْيِي
 نِسَاءَهُمْ وَإِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ ﴿١٢٧﴾ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ
 اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَأَصْبِرُوا إِنَّ الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ
 يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۖ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٢٨﴾ قَالُوا أُوذِينَا
 مِن قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنَا وَمِن بَعْدِ مَا جِئْتَنَا قَالَ عَسَى
 رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ عَدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي
 الْأَرْضِ فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٢٩﴾ وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ
 فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ وَنَقْصٍ مِّنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ
 يَذَكَّرُونَ ﴿١٣٠﴾

گفتند: به پروردگار جهانیان ایمان آوردیم ﴿۱۲۱﴾
 پروردگار موسی و هارون ﴿۱۲۲﴾ فرعون به ساحران
 گفت: ایمان آوردید به او پیش از آنکه اذن بدهم شما را،
 براستی که این مکرری است که شما مرتکب شده‌اید در این
 شهر تا اهل آنرا از آن بیرون کنید، پس بزودی خواهید
 دانست ﴿۱۲۳﴾ البته البته قطع می‌کنم دستهای شما و
 پاهای شما را از خلاف سپس البته شما را به دار می‌آویزم
 همگی را ﴿۱۲۴﴾ گفتند: به تحقیق ما بسوی پروردگارمان
 برگشته‌ایم ﴿۱۲۵﴾ و دلیل کینه‌ای که موجب انتقام باشد از
 ما نداری جز اینکه ایمان آورده‌ایم به آیات پروردگارمان
 زمانیکه آیات برای ما آمد، پروردگارا صبر را بر ما بریز و
 ما را مسلمان بمیران ﴿۱۲۶﴾ و اشراف قوم فرعون گفتند:
 آیا موسی و قومش را رها می‌گذاری تا در زمین فساد کنند
 و تو و اله‌های تو را رها کنند (بتنهائی که ملجأ و مقصد در
 حوائج بودند) گفت: بزودی می‌کشیم پسران ایشان را و
 زنده می‌گذاریم زنانشان را و محققا ما بر آنها
 چیره‌ایم ﴿۱۲۷﴾ موسی به قوم خود گفت: از خدا یاری
 بجوئید و صبر کنید که زمین از خداست، آنرا به هر کس
 بخواهد ارث می‌دهد، و عاقبت برای پرهیزکاران
 است ﴿۱۲۸﴾ اصحاب موسی گفتند: ما اذیت شدیم قبل از
 آنکه نزد ما بیائی و پس از آنکه نزد ما آمدی، موسی گفت:
 امید است پروردگار شما دشمن شما را هلاک کند و شما
 را جانشین در زمین کند تا بنگرد شما چگونه عمل می
 کنید ﴿۱۲۹﴾ و به تحقیق ما گرفتار کردیم پیروان فرعون
 را به قحطی سالها و نقص میوه‌جات تا باشد ایشان پند
 گیرند ﴿۱۳۰﴾

فَإِذَا جَاءَتْهُمْ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَذِهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَىٰ وَمَنْ مَّعَهُ ۗ أَلَا إِنَّمَا طَّيَّرُكُمْ عَنْ آلِهَتِكُمْ إِذَ جَاءَ الْوَحْيَ ۗ قَالُوا قَدْ جَاءَنَا الْكَلْبُ ۚ قَالَ إِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣١﴾ وَقَالُوا مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ لِّتَسْحَرَنَا بِهَا فَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجَرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالْدَّمَ ۚ آيَاتٍ مُّفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿١٣٣﴾ وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يَمُوسَىٰ أَدْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ ۖ لَئِنْ كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿١٣٤﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ إِلَىٰ أَجَلٍ هُمْ بَلِغُوهُ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ ﴿١٣٥﴾ فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٣٦﴾ وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضَعُونَ مَشْرِقَ الْأَرْضِ وَمَغْرِبَهَا ۚ الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا ۖ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ بِمَا صَبَرُوا ۖ وَدَمَرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُ ۖ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ ﴿١٣٧﴾

و چون نعمت و نیکی برای ایشان آمد گفتند: اینها برای خاطر ما است و اگر بدی و رنجی به ایشان می‌رسید فال بد به موسی و همراهانش می‌زدند آگاه باش وسائل خیر و شرشان نزد خداست ولیکن اکثر ایشان نمی‌دانند ﴿۱۳۱﴾ و گفتند: هر آیتی برای ما بیاوری تا ما را به آن جادو کنی پس ما به تو ایمان نیاوریم ﴿۱۳۲﴾ پس فرستادیم بر ایشان طوفان و ملخ و کنه و قورباغه‌ها و خون، آیات جداگانه پس سرکشی کردند و قومی گنهکار بودند ﴿۱۳۳﴾ و چون عذاب بر ایشان فرود آمد گفتند: ای موسی پروردگارت را برای خاطر ما بخوان (دعا کن) به آن عهدی که نزد توست که اگر عذاب را از ما برطرف کنی البته البته به تو ایمان می‌آوریم و البته با تو روانه می‌کنیم بنی‌اسرائیل را (و آزاد می‌گذاریم) ﴿۱۳۴﴾ پس چون برطرف کردیم از ایشان عذاب را تا مدتی که ایشان به آن رسیدند ناگهان خود پیمان‌شکن بودند ﴿۱۳۵﴾ پس، از ایشان انتقام گرفتیم و ایشان را در دریا غرق ساختیم به سبب اینکه به آیات ما تکذیب کردند و از آنها غافل بودند ﴿۱۳۶﴾ و مشرقهای آن زمین و مغربهای آن که در آن برکت داده بودیم به ارث دادیم به قومی که ضعیف شمرده می‌شدند و فرمان نیک پروردگارت تمام شد و راست گردید بر بنی‌اسرائیل به سبب آنچه صبر کردند و زیرورو کردیم آنچه فرعون و قومش ساخته بودند و آنچه داربست کرده بودند ﴿۱۳۷﴾

وَجَوَزْنَا عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَوْا عَلَىٰ قَوْمٍ
يَعْكُفُونَ عَلَىٰ أَصْنَامٍ لَهُمْ قَالُوا يَمُوسَىٰ أَجْعَلْ لَنَا
إِلَهًا كَمَا لَهُمْ ءَالِهَةٌ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿١٣٨﴾ إِنَّ
هَؤُلَاءِ مُتَّبَرُّوْنَ مَا هُمْ فِيهِ وَبِطُلٌ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾
قَالَ أَعْيَرَ اللَّهُ أَبْغِيَكُمْ إِلَهًا وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى
الْعَالَمِينَ ﴿١٤٠﴾ وَإِذْ أَنْجَيْنَاكَ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ
يَسُومُونَكَ سُوءَ الْعَذَابِ يُقْتُلُونَ أَبْنَاءَكُمْ
وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَٰلِكُمْ بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ
عَظِيمٌ ﴿١٤١﴾ وَوَعَدْنَا مُوسَىٰ ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأَتَمَمْنَاهَا
بِعَشْرِ فِتْنٍ مِّمَّا مِيقَتُ رَبِّهِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً وَقَالَ مُوسَىٰ
لِأَخِيهِ هَارُونَ أَخْلُفْنِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ
سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَمَّا جَاءَ مُوسَىٰ لِمِيقَتِنَا
وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرِنِي إِلَيْكَ قَالَ لَن تَرَنِي
وَلَكِن أَنْظِرْ إِلَى الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانُهُ فَسَوِّفَ
تَرَنِي فَلَمَّا تَجَلَّىٰ رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ
مُوسَىٰ صَعِقًا فَلَمَّا أَفَاقَ قَالَ سُبْحَنَكَ ثُبْتُ إِلَيْكَ
وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٤٣﴾

و گذراندیم بنی اسرائیل را از دریا، پس، آمدند بر سر قومی
که بر بتان خودشان معتکلف و پابند بودند، گفتند: ای
موسی برای ما الهی (ملجای و معبودی در حوائج) قرار بده
چنانکه برای ایشان الههائی هست، موسی گفت: براستی که
شما قومی نادانید ﴿۱۳۸﴾ براستی که اینان تباه است آنچه
در آن هستند و باطل است آنچه می کنند ﴿۱۳۹﴾ گفت:
آیا غیر از خدا برای شما الهی بجویم و او شما را برتری
داد بر جهانیان ﴿۱۴۰﴾ و بیاد آرید وقتی را که شما را از
آل فرعون که شما را عذاب می کردند به عذاب بدی
نجات دادیم، پسران شما را می کشتند و زنان شما را زنده
می گذاشتند و در این برای شما بلای بزرگی بود از
پروردگارتان ﴿۱۴۱﴾ و وعده دادیم موسی را سی شب و
آنها به ده شب تمام و کامل نمودیم پس وقت مقرر
پروردگارش به چهل شب تمام شد، و موسی به برادرش
هارون گفت: جانشین من باش در قوم من و اصلاح کن و
پیرو راه مفسدین مباش ﴿۱۴۲﴾ و چون موسی برای وقت
مقرر ما آمد و پروردگارش با او سخن گفت، گفت:
پروردگارا بنما مرا که نظر کنم به تو، گفت هرگز نخواهی
دید مرا ولیکن بنگر بسوی کوه پس اگر در جایش قرار
گیرد بزودی مرا خواهی دید، پس چون پروردگار او تجلی
به کوه نمود آنها ریزه ریزه کرد و موسی بیهوش افتاد، پس
چون به هوش آمد گفت: منزهی تو به سوی تو توبه کردم
و من اولین مؤمنم ﴿۱۴۳﴾

قَالَ يَمُوسَىٰ إِنِّي اصْطَفَيْتُكَ عَلَى النَّاسِ بِرِسَالَتِي
وَبِكَامِي فَخُذْ مَا آتَيْتُكَ وَكُن مِّنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٤﴾
وَكَتَبْنَا لَهُ فِي الْأَلْوَاحِ مِن كُلِّ شَيْءٍ مَّوْعِظَةً
وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ فَخُذْهَا بِقُوَّةٍ وَأْمُرْ قَوْمَكَ
يَأْخُذُوا بِأَحْسَنِهَا سَأُرِيكُمْ دَارَ الْفَاسِقِينَ ﴿١٤٥﴾
سَأَصْرِفُ عَنْ آيَاتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ
بِغَيْرِ الْحَقِّ وَإِن يَرَوْا كُلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا وَإِن يَرَوْا
سَبِيلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا وَإِن يَرَوْا سَبِيلَ
الْغَىِّ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٤٦﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ
الْآخِرَةِ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿١٤٧﴾ وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوسَىٰ مِن بَعْدِهِ مِن حُلِيِّهِمْ
عِجْلًا جَسَدًا لَهُ خُورٌ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّهُ لَا يُكَلِّمُهُمْ
وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا اتَّخَذُوهُ وَكَانُوا ظَالِمِينَ ﴿١٤٨﴾ وَلَمَّا
سُقِطَ فِي أَيْدِيهِمْ وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا قَالُوا لَئِن لَّمْ
يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾

خدا گفت: ای موسی براستی که من تو را برگزیدم بر
مردم به پیامهایم و به کلامم، پس آنچه به تو دادم بگیر و از
شکرگزاران باش ﴿۱۴۴﴾ و برای او در الواح تورات
نوشتیم از هر گونه پند و بیان هر چیزی، پس آنها را به تصمیم
جدی بگیر و قوم خود را امر کن بگیرند نیکوتر آنها را،
بزودی سرای فاسقان را به شما بنمایم ﴿۱۴۵﴾ بزودی
منصرف می‌کنم از آیات خود آنانکه در زمین بناحق تکبر
می‌ورزند و اگر هر آیه‌ای را ببینند به آن ایمان نمی‌آورند و
اگر راه حقی را ببینند آنها را راه نمی‌گیرند و اگر راه گمراهی
را ببینند آنها را راه می‌گیرند، این بسبب این است که ایشان به
آیات ما تکذیب کردند و از آن غافل بودند ﴿۱۴۶﴾ و
آنانکه به آیات ما و ملاقات آخرت تکذیب کردند
اعمالشان تباه (و یا هدر) است، آیا جزا داده می‌شوند جز
به آنچه می‌کرده‌اند؟ ﴿۱۴۷﴾ و قوم موسی پس از رفتن او
از زیورهای خودشان گوساله بیجانی گرفتند (و ساختند)
که صدائی داشت، آیا نمی‌دیدند که آن جسد بی‌جان با
ایشان سخن نمی‌گوید و ایشان را به راهی هدایت نمی‌کند،
آنها گرفتند درحالیکه ستم کردند ﴿۱۴۸﴾ و چون افکنده
شد در دستهای ایشان و دیدند که محققا گمراه شده‌اند
گفتند: اگر پروردگار ما ما را رحم نکند البته از زیاناکاران
می‌باشیم ﴿۱۴۹﴾

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَنَ أَسِفًا قَالَ
 بِئْسَمَا خَلَفْتُمُونِي مِنْ بَعْدِي ۖ أَعَجِلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ ۖ
 وَأَلْقَى الْأَلْوَاحَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ قَالَ
 ابْنُ أُمِّ إِنْ الْقَوْمَ اسْتَزَعَفُونِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي فَلَا
 تُشْمِتُ بِيَ الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلَنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿١٥٠﴾
 قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِأَخِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ
 وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿١٥١﴾ إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ
 سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَذِلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُفْتَرِينَ ﴿١٥٢﴾ وَالَّذِينَ عَمِلُوا
 السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِهَا وَعَمِنُوا إِنَّا رَبُّكَ مِنْ
 بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٥٣﴾ وَلَمَّا سَكَتَ عَن مُّوسَىٰ
 الْغَضَبُ أَخَذَ الْأَلْوَاحَ فِي نُسَخَتِهَا هُدًى وَرَحْمَةً
 لِلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ ﴿١٥٤﴾ وَاخْتَارَ مُوسَىٰ قَوْمَهُ
 سَبْعِينَ رَجُلًا لِّمِيقَتِنَا فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ
 رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُمْ مِّن قَبْلُ وَإِنِّي أَتُهْلِكُنَا بِمَا
 فَعَلَ السُّفَهَاءُ مِنَّا ۖ إِنْ هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَن
 تَشَاءُ وَتَهْدِي مَن تَشَاءُ أَنْتَ وَلِيُّنَا فَاغْفِرْ لَنَا
 وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ ﴿١٥٥﴾

و چون موسی به سوی قوم خود برگشت در حال غضب و
 تأسف، گفت: بد شد جانشینی شما از من، آیا تعجیل
 کردید در امر پروردگارتان، و الواح را افکند و موی سر
 برادرش را گرفت و بسوی خود کشید، برادرش گفت: ای
 پسر مادر براستی که این قوم مرا ضعیف شمردند و نزدیک
 بود مرا بکشند پس دشمنان را به شماتت من شاد مکن و
 مرا با گروه ستمکاران قرار مده ﴿۱۵۰﴾ موسی گفت:
 پروردگارا مرا و برادرم را بیامرز و ما را در رحمت داخل
 کن و توئی رحم کننده ترین رحم کنندگان ﴿۱۵۱﴾ براستی
 آنانکه گوساله را معبود خود گرفتند بزودی خشمی از
 پروردگارشان و ذلتی در زندگی دنیا به ایشان می رسد
 و چنین کیفر دهیم دروغ سازان را ﴿۱۵۲﴾ و آنانکه کارهای
 بد کردند سپس بعد از آن توبه کردند و ایمان آوردند
 براستی پروردگار تو پس از آن آمرزنده رحیم است
 ﴿۱۵۳﴾ و چون خشم موسی فرو نشست الواح را گرفت
 در حالیکه در نسخه آن هدایت و رحمت بود برای آنانکه
 نسبت به پروردگارشان ترسان می باشند ﴿۱۵۴﴾ و موسی
 از قوم خود هفتاد مرد برای وعده گاه مقرر ما برگزید پس
 چون ایشان را صاعقه گرفت گفت: پروردگارا اگر
 می خواستی ایشان را و مرا از پیش هلاک کرده بودی آیا
 ما را بکار سفهاء هلاک می کنی، نیست این مگر امتحان
 تو، هر که را خواهی به آن گمراه و هر که را خواهی به آن
 هدایت می کنی، توئی یاور و سرپرست ما پس ما را بیامرز
 و ما را رحم کن و تو بهترین آمرزندگان ﴿۱۵۵﴾

وَكَتُبْنَا لَهُ فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ إِنَّا هَذَا إِلَيْكَ قَالِ عَذَابِي أُصِيبُ بِهِ مَنْ أَشَاءُ وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٦﴾ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ فَاَلَّذِينَ ءَامَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنْزِلَ مَعَهُ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٥٧﴾ قُلْ يَأَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَءَامِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٨﴾ وَمِنْ قَوْمِ مُوسَى أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴿١٥٩﴾

و بنویس برای ما (یعنی مقدر کن) در این دنیا نیکی (عافیت و زندگی پاکیزه) و در آخرت نیکی، براستی که ما هدایت شدیم بسوی تو، خدا گفت: عذابم را می‌رسانم به هر کس بخواهم و رحمتم فراگرفته هر چیزی را، پس بزودی مقرر می‌دارم برای آنانکه پرهیزکارند و زکات می‌دهند و آنانکه به آیات ما ایمان می‌آورند ﴿۱۵۶﴾ آنانکه پیروی می‌کنند این پیامبر خبرگیر بی سوادى که می‌یابند او را که نوشته شده نزد ایشان در تورات و انجیل که ایشان را به کار خوب امر و از منکر نهی می‌کند و حلال می‌کند بر ایشان پاکیزه‌ها را و حرام می‌گرداند بر ایشان خبائث را و برمی‌دارد از ایشان بار سنگین و بندهائی که بر ایشان بود، پس آنانکه به او ایمان آورند و تأییدش کنند و یاریش نمایند و نوری که به او نازل شده پیروی کنند همانانند رستگاران ﴿۱۵۷﴾ بگو آهای مردم براستی که من رسول خدایم به سوى همه شما آن خدائی که برای اوست ملک و سلطنت آسمانها و زمین، نیست إلهی (ملجأ حوائج) جز او زنده می‌کند و می‌میراند، پس ایمان آورید به خدا و رسول او آن پیامبر بی‌سوادى که ایمان می‌آورد به خدا و کلمات او و او را پیروی کنید تا باشد هدایت یابید ﴿۱۵۸﴾ و از قوم موسی جماعتی هستند که به راه حق هدایت می‌کنند و به او توجه می‌نمایند ﴿۱۵۹﴾

وَقَطَّعْنَهُمْ أَثْنَتَيْ عَشْرَةَ أَسْبَاطًا أُمَمًا وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى إِذِ اسْتَسْقَلَهُ قَوْمُهُ أَنْ أَضْرِبَ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْبَجَسَتْ مِنْهُ أَثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَشْرَبَهُمْ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ الْغَمَمَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْهِمُ الْمَنَّ وَالسَّلْوَى كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٦٠﴾ وَإِذْ قِيلَ لَهُمْ اسْكُنُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ وَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ وَقُولُوا حِطَّةٌ وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا نَغْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَتَكُمْ سَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٦١﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿١٦٢﴾ وَسَأَلُهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ إِذْ يَعْدُونَ فِي السَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرَّعًا وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَ لَا تَأْتِيهِمْ كَذَلِكَ نَبْلُوهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٦٣﴾

و امت موسی را قطعه‌قطعه کردیم به دوازده سبط در حالیکه امتها شدند وحی نمودیم به موسی وقتی که قوم او از او آب خواستند که بزن عصایت را به سنگ، پس جاری شد از آن دوازده چشمه که هر دسته مردم دانستند محل آبخور خود را و ابر را بر ایشان سایبان کردیم و من وسلوی بر ایشان نازل نمودیم بخورید از طیبات آنچه شما را روزی دادیم وما ستم نکردیم ولیکن ایشان به خود ستم می کردند ﴿۱۶۰﴾ و چون به ایشان گفته شد در این قریه ساکن شوید و هر چه از آن خواستید بخورید و بگوئید خدایا گناه ما را بریز و به دروازه شهر در حال فروتنی درآید ما برای شما گناهانتان را می‌آمرزیم و بزودی پاداش نیکوکاران را زیاد می‌کنیم ﴿۱۶۱﴾ پس آنانکه ستم کردند از ایشان، گفتار را به غیر از آنچه به ایشان گفته شده بود تبدیل کردند پس عذابی از آسمان بر ایشان نازل کردیم به سبب آنچه ستم می کردند ﴿۱۶۲﴾ و سؤال کن ایشان را از آن قریه‌ای که نزدیک دریا بود چون در شبانه تجاوز کردند چون ماهیان ایشان روز شبانه ایشان زیاد برای ایشان می‌آمد و روزی که شبانه نبود نمی‌آمد، این چنین ایشان را آزمایش کردیم بواسطه اینکه نافرمانی می کردند ﴿۱۶۳﴾

وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ
 أَوْ مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا قَالُوا مَعَذَرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ
 وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٦٥﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ أَنجَيْنَا
 الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ وَأَخَذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا
 بِعَذَابٍ بَئِيسٍ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٦٥﴾ فَلَمَّا عَتَوْا
 عَنْ مَا نُهُوا عَنْهُ قُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿١٦٦﴾
 وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكَ لَيَبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَمَةِ مَن
 يَسُومُهُمْ سُوءَ الْعَذَابِ إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ الْعِقَابِ
 وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٦٧﴾ وَقَطَّعْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أُمَمًا
 مِّنْهُمْ الصَّالِحِينَ وَمِنْهُمْ دُونَ ذَلِكَ وَبَلَوْنَاهُمْ
 بِالْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٦٨﴾ فَخَلَفَ
 مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ وَرِثُوا الْكِتَابَ يَأْخُذُونَ عَرَضَ
 هَذَا الْأَدْنَىٰ وَيَقُولُونَ سَيُغْفَرُ لَنَا وَإِنْ يَأْتِهِمْ عَرَضٌ
 مِّثْلُهِ يَأْخُذُوهُ أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِمْ مِّيثَاقُ الْكِتَابِ أَنَّ
 لَا يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوا مَا فِيهِ وَالَّذِينَ
 الْأَخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦٩﴾ وَالَّذِينَ
 يُمَسِّكُونَ بِالْكِتَابِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ إِنَّا لَا نَضِيعُ
 أَجْرَ الْمُصْلِحِينَ ﴿١٧٠﴾

و چون جماعتی از ایشان گفتند: چرا موعظه می کنید قومی را که خدا هلاکشان کند و یا عذابشان کند به عذاب سختی، گفتند: برای اینکه ما را نزد پروردگارتان عذری باشد و شاید ایشان پرهیز کنند ﴿۱۶۴﴾ پس چون فراموش کردند آنچه را به آن تذکر داده شد بودند آنان را که از بدی نهی می کردند نجات دادیم و آنان را که ستم کردند به عذاب سختی بگرفتیم به سبب آنچه نافرمانی می کردند ﴿۱۶۵﴾ پس چون از آنچه نهی شده بودند سرکشی کردند به ایشان گفتیم بوزینگان دور از رحمت باشید ﴿۱۶۶﴾ و یادآور آنگاه که پروردگارت اعلان کرد که بر ایشان تا روز قیامت کسی را برانگیزد که ایشان را به عذاب بدی عذاب کند، بدرستیکه پروردگارت سریع العقاب و براستی که او آمرزنده رحیم است ﴿۱۶۷﴾ و پراکندید ایشان را گروه گروه در زمین، بعضی از ایشان شایستگان و بعضی از ایشان غیر این می باشند و آزمایش کردیم ایشان را به نعمتها و بلاها (یا بکارهای خوب و بد) تا باشد ایشان بازگردند ﴿۱۶۸﴾ پس جانشین ایشان شد بعد از ایشان جانشینانی که وارث کتاب الهی بودند متاع این دنیا را می گیرند و می گویند به زودی آمرزیده خواهیم شد و حال آنکه اگر متاعی مانند آن به ایشان برسد آنرا نیز می گیرند (یعنی عادت کرده اند به خوردن مال دنیا) آیا در کتاب آسمانی از آنان پیمان گرفته نشد که بر خدا جز حق نگویند و حال آنکه آنچه در آن کتاب بود خوانده بودند و سرای آخرت بهتر است برای آنانکه پرهیز کنند آیا نمی اندیشید ﴿۱۶۹﴾ و آنانکه به کتاب خدا چنگ می زنند و نماز را برپا دارند براستیکه ما ضایع نمی کنیم مزد اصلاح کنندگان را ﴿۱۷۰﴾

وَإِذْ نَتَقْنَا الْجَبَلَ فَوْقَهُمْ كَأَنَّهُ ظُلَّةٌ وَظَنُوا أَنَّهُ وَاقِعٌ بِهِمْ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧١﴾ وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِن بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَى شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ ﴿١٧٢﴾ أَوْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَشْرَكَ آبَاؤُنَا مِن قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِّن بَعْدِهِمْ أَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُونَ ﴿١٧٣﴾ وَكَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٧٤﴾ وَأَنُلِّ عَلَيْهِمْ نَبَأَ الَّذِي آتَيْنَاهُ آيَاتِنَا فَانْسَلَخَ مِنْهَا فَاتَّبَعَهُ الشَّيْطَانُ فَكَانَ مِنَ الْغَاوِينَ ﴿١٧٥﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَاهُ بِهَا وَلَكِنَّهُ أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ الْكَلْبِ إِن تَحْمِلْ عَلَيْهِ يَلْهَثْ أَوْ تَتْرُكْهُ يَلْهَثْ ذَلِكَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا فَاقْصِصْ الْقِصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٧٦﴾ سَاءَ مَثَلًا الْقَوْمُ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا وَأَنْفُسُهُمْ كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿١٧٧﴾ مَن يَهْدِ اللَّهُ فَبُهْدَىٰ فَهُوَ الْمُهْتَدَىٰ وَمَن يُضِلِّ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٧٨﴾

و چون کوه را بالای سر ایشان گویا سایانی بالا بردیم و گمان کردند که بر ایشان خواهد افتاد، گفتیم آنچه شما را داده‌ایم به جدیت بگیرید و آنچه در آن است به یاد آرید و فراموش نکنید باشد شما پرهیزکار شوید ﴿۱۷۱﴾ و چون پروردگارت از اصلاّب بنی آدم گرفت ذریه ایشان را و بیرون آورد و ایشان را بر خودشان گواه گرفت که آیا من پروردگار شما نیستم؟ گفتند: آری، گواهیم، تا مبادا روز قیامت بگوئید که ما از این ربوبیت غافل بودیم ﴿۱۷۲﴾ و یا بگوئید همانا پدران ما از پیش شرک آوردند و ما ذریه پس از ایشان بودیم آیا که ما را هلاک می‌کنی به آنچه اهل باطل کردند؟ ﴿۱۷۳﴾ و این چنین آیات را روشن و بطور تفصیل بیان می‌کنیم که شاید ایشان بازگردند ﴿۱۷۴﴾ و بخوان بر ایشان خبر آن کسی را که آیات خود را به او دادیم پس، از آن آیات جدا شد و سرپیچی کرد پس شیطان او را بدنبال خود برد و از گمراهان بود ﴿۱۷۵﴾ و اگر می‌خواستیم به آن آیات او را به مقام بالا می‌بردیم ولیکن او بسوی زمین دل بست و هوای نفس خود را پیروی کرد که مثل او مانند مثل سگ شد اگر بر او حمله کنی زبان از دهان بیرون آورد و یا او را رها کنی زبان از دهان درآورد، این است مثل آنانکه به آیات ما تکذیب کردند، پس این قصه‌ها را بر ایشان بخوان شاید که ایشان فکر کنند ﴿۱۷۶﴾ بد است مثل آن قومی که به آیات ما تکذیب کردند و به جان خود ستم می‌کردند ﴿۱۷۷﴾ هر کس را خدا هدایت کند او راه یافته و طالب هدایت است و هر کس را گمراه کند پس ایشان همان زیانکارانند ﴿۱۷۸﴾

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَٰئِكَ كَآلَا نَعْمٍ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَٰئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿١٧٩﴾ وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٨٠﴾ وَمِمَّنْ خَلَقْنَا أُمَّةً يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴿١٨١﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا سَنَسْتَدْرِجُهُم مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٢﴾ وَأُمِّلِي لَهُمْ إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ ﴿١٨٣﴾ أَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِهِمْ مِّنْ جِنَّةٍ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿١٨٤﴾ أَوَلَمْ يَنْظُرُوا فِي مَلَكُوتِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْ عَسَىٰ أَنْ يَكُونَ قَدِ اقْتَرَبَ أَجَلُهُمْ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٥﴾ مَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَيَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٨٦﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَلُهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي لَا يُجَلِّيهَا لِوَقْتِهَا إِلَّا هُوَ ثَقُلَتْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا تَأْتِيكُمُ إِلَّا بَغْتَةً يَسْأَلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِيٌّ عَنْهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٧﴾

و به تحقیق بسیاری از جن و انس را برای دوزخ آفریدیم برای آنان دل‌هایی است که به آن نمی‌فهمند و برای ایشان دیده‌هایی است که به آن نمی‌بینند و برای ایشان گوشهائی است که به آن نمی‌شنوند، ایشان مانند چهارپایانند بلکه ایشان گمراه‌ترند، ایشان همان غافلانند ﴿۱۷۹﴾ و برای خداست نامهای نیک پس خدا را به آن نامها بخوانید و رها کنید آنان را که در اسماء او انحراف می‌جویند بزودی جزاء داده شوند به آنچه می‌کرده اند ﴿۱۸۰﴾ و بعضی از کسانی را که خلق کردیم امتی هستند که بحق هدایت می‌کنند و به او توجه می‌کنند ﴿۱۸۱﴾ و آنانکه تکذیب کردند به آیات ما بتدریج هلاکشان می‌کنیم از آنجا که ندانند ﴿۱۸۲﴾ و ایشان را مهلت می‌دهیم زیرا کید من متین است ﴿۱۸۳﴾ آیا فکر نکردند که هم‌نشین ایشان (محمد صلی الله علیه وسلم) جنون ندارد، نیست او مگر ترساننده آشکار ﴿۱۸۴﴾ آیا نظر نکردند در فرمانروائی آسمانها و زمین و آنچه خدا خلق کرده از هر موجودی و در اینکه شاید اجل آنان نزدیک شده باشد، پس به کدام حدیثی پس از قرآن ایمان می‌آورند ﴿۱۸۵﴾ هر که را خدا گمراه کند او را راهنمایی نیست و رها می‌کند ایشان را در طغیان‌شان سرگردان باشند ﴿۱۸۶﴾ از تو دربارهٔ ساعت قیامت سؤال می‌کنند که چه وقت وقوع آن است؟ بگو علم آن فقط نزد پروردگار است بوقتش آشکار نمی‌کند جز او، سنگین است وقوع آن در آسمانها و زمین، نباید شما را مگر ناگهانی، از تو می‌پرسند گویا تو از آن جستجو کرده و مطلعی، بگو فقط نزد خداست علم آن، ولیکن اکثر مردم نمی‌دانند ﴿۱۸۷﴾

قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتَ أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَأَسْتَكْثَرْتَ مِنَ الْحَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٨﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِّن نَّفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا فَلَمَّا تَغَشَّاهَا حَمَلَتْ حَمْلًا خَفِيفًا فَمَرَّتْ بِهِ فَلَمَّا أَثْقَلَتْ دَعَا اللَّهَ رَبَّهُمَا لَئِنْ ءَاتَيْتَنَا صَالِحًا لَّنُكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١٨٩﴾ فَلَمَّا ءَاتَاهُمَا صَالِحًا جَعَلَا لَهُ شُرَكَاءَ فِيمَا ءَاتَاهُمَا فَتَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٩٠﴾ أَيْشُرِكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿١٩١﴾ وَلَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ نَصْرًا وَلَا أَنْفُسُهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٢﴾ وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَتَّبِعُوكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ أَدَعَوْتُمُوهُمْ أَمْ أَنْتُمْ صَالِمُونَ ﴿١٩٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ عِبَادٌ أَمْثَالُكُمْ فَادْعُوهُمْ فَلْيَسْتَجِيبُوا لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٩٤﴾ أَلَهُمْ أَرْجُلٌ يَمْشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَيْدٍ يَبْطِشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَعْيُنٌ يُبْصِرُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا قُلْ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ كِيدُوا فَلَا تُنْظَرُونَ ﴿١٩٥﴾

بگو مالک نیستم برای خودم نفعی و نه ضرری را مگر آنچه خدا خواسته و اگر می دانستم غیب را هر آینه خیر بسیاری می اندوختم و بدی به من نمی رسید، نیستم من جز ترساننده و بشارت دهنده برای قومی که ایمان بیاورند ﴿۱۸۸﴾ و او آن خدائی است که شما را از یک نفس آفرید و جفت او را از او قرار داد تا به او آرام و انس گیرد، پس چون با او در آمیخت باری سبک برداشت و به آن بار مستمر بود، پس چون سنگین شد پروردگارشان را خواندند که اگر فرزند صالحی به ما بدهی البته از شکرگزاران خواهیم بود ﴿۱۸۹﴾ پس چون به ایشان فرزند صالحی داد برای او شریکانی در آنچه به ایشان داده قرار دادند، پس خدا برتر است از آنچه شریک او می گردانند ﴿۱۹۰﴾ آیا شریک می کنند آنچه را که چیزی خلق نمی کنند و آنان خود مخلوقند ﴿۱۹۱﴾ و نتوانند ایشان را یاری کنند و نه خودشان را یاری می کنند ﴿۱۹۲﴾ و اگر ایشان را به هدایت دعوت کنید بدنبال شما نیایند، مساوی است بر شما چه بخوانید ایشان را و چه ساکت باشید ﴿۱۹۳﴾ براستی کسانی را که می خوانید بجز خدا بندگانی امثال شما نیستند پس بخوانیدشان تا به شما جواب دهند اگر راستگو می باشید ﴿۱۹۴﴾ آیا برای ایشان قدمهایی است که به آن راه روند و یا برای ایشان دستهایی است که با آن حمله کنند و یا برای ایشان دیدگانی است که با آن ببینند و یا برای ایشان گوشهائی است که به آن بشنوند؟ بگو بخوانید شریکان خود را سپس مکر کنید با من و مهلتم ندهید ﴿۱۹۵﴾

إِنَّ وَلِيََّ اللَّهُ الَّذِي نَزَّلَ الْكِتَابَ وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ ﴿١٩٦﴾ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَظِيلُونَ نَصْرَكُمْ وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٧﴾ وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَسْمَعُوا وَتَرَاهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٩٨﴾ خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ ﴿١٩٩﴾ وَإِنَّمَا يَنْزَعَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْعٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٠٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِّنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُمْ مُبْصِرُونَ ﴿٢٠١﴾ وَإِخْوَانُهُمْ يَمُدُّوهُمْ فِي الْغَيِّ ثُمَّ لَا يُقْصِرُونَ ﴿٢٠٢﴾ وَإِذَا لَمْ تَأْتِهِمْ بَيِّةٌ قَالُوا لَوْلَا أُجْتَبَيْتَهَا قُلْ إِنَّمَا أَتَّبِعُ مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ مِنْ رَبِّي هَذَا بَصَائِرُ مِنْ رَبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠٣﴾ وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٢٠٤﴾ وَادْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ وَلَا تَكُن مِّنَ الْغَافِلِينَ ﴿٢٠٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيُسَبِّحُونَهُ وَلَهُ يَسْجُدُونَ ﴿٢٠٦﴾

بدرستی که ولی من آن خدائی است که نازل کرده این کتاب را و او متولی امور صالحین است ﴿۱۹۶﴾ و آنان را که می‌خوانید غیر او نتوانند شما را یاری کنند و نه خودشان را یاری می‌کنند ﴿۱۹۷﴾ و اگر ایشان را بسوی هدایت بخوانی نمی‌شنوند و می‌بینی که ایشان به تو می‌نگرند و حال آنکه نمی‌بینند ﴿۱۹۸﴾ و بگیر عفو را و امر به معروف نما و از نادانان اعراض کن ﴿۱۹۹﴾ و اگر از شیطان وسوسه‌ای به تو رسید پس پناه ببر به خدا زیرا او شنوای داناست ﴿۲۰۰﴾ براستی آنانکه پرهیزکارند چون حالتی از شیطان به ایشان برسد متذکر شوند پس ناگهان بینا گردند ﴿۲۰۱﴾ و برادرانشان در گمراهی می‌کشندشان و کوتاهی نمی‌کنند ﴿۲۰۲﴾ و چون نیاوری بر ایشان معجزه‌ای گویند چرا آنرا اختیار نکردی و نیاوردی، بگو فقط پیروی می‌کنم آنچه از پروردگارم بسویم وحی می‌شود، این که وحی شده بصیرت‌هاست از پروردگارتان و هدایت و رحمت است برای قومی که ایمان می‌آورند ﴿۲۰۳﴾ و چون قرآن قرائت شد پس گوش بدهید و ساکت شوید تا باشد که مشمول رحمت گردید ﴿۲۰۴﴾ و پروردگارت را در قلبت در حال زاری و خوف و پائین‌تر از گفتار آشکار به صبح‌ها و شب‌ها یادکن و از غافلین مباش ﴿۲۰۵﴾ براستی آنانکه نزد پروردگارت می‌باشند از عبادت و بندگی او تکبر نمی‌ورزند و او را تسبیح می‌کنند (منزه از صفات نقص می‌دانند) و فقط برای او سجده می‌کنند ﴿۲۰۶﴾

سُورَةُ الْاَنْفَالِ

سوره انفال

به نام خداوند بخشنده مهربان

سؤال می کنند از انفال، بگو انفال اختصاص به خدا و رسول دارد، پس از خدا بترسید و میان خود اصلاح کنید و خدا و رسول او را اطاعت نمائید اگر ایمان دارید ﴿۱﴾ همانا مؤمنین کسانی که چون ذکر خدا شود دلهاشان بترسد و چون آیات او بر ایشان خوانده شود ایمانشان زیاد شود و فقط بر پروردگارشان توکل می کنند ﴿۲﴾ آنانکه نماز را به پا می دارند و از آنچه روزی ایشان کرده ایم انفاق می کنند ﴿۳﴾ ایشانند همان مؤمنین حقیقی، برای ایشان است درجاتی نزد پروردگارشان و آمرزش و روزی نیک بی منت ﴿۴﴾ چنانکه ترا پروردگارت از خانه ات به حق بیرون آورد و به تحقیق گروهی از مؤمنین کراحت داشتند ﴿۵﴾ با تو مجادله می کنند درباره حق پس از آنکه آشکار شد گویا به سوی مرگ رانده می شوند در حالیکه می نگرند ﴿۶﴾ و چون خدا وعده می داد شما را به یکی از دو گروه که از آن شما و به نفع شماست و دوست داشتید که گروه بدون اسلحه برای شما باشد و خدا می خواست حق را به فرمانهایش پابرجا کند و ریشه کافران را قطع نماید ﴿۷﴾ تا حق را ثابت و باطل را زائل کند و اگر چه گناهکاران خوش نداشتند ﴿۸﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْاَنْفَالِ قُلِ الْاَنْفَالُ لِلَّهِ وَالرَّسُولِ
فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَصْلِحُوا ذَاتَ بَيْنِكُمْ وَأَطِيعُوا اللَّهَ
وَرَسُولَهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ
إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ
آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٢﴾ الَّذِينَ
يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٣﴾ أُولَٰئِكَ
هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ
وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٤﴾ كَمَا أَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِنْ بَيْتِكَ
بِالْحَقِّ وَإِنَّ فَرِيقًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ لَكَرِهُونَ ﴿٥﴾
يُجَادِلُونَكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَ مَا تَبَيَّنَ كَأَنَّمَا يُسَاقُونَ إِلَى
الْمَوْتِ وَهُمْ يَنْظُرُونَ ﴿٦﴾ وَإِذْ يَعِدُكُمُ اللَّهُ إِحْدَى
الطَّائِفَتَيْنِ أَنَّهَا لَكُمْ وَتَوَدُّونَ أَنَّ غَيْرَ ذَاتِ
الشَّوْكَةِ تَكُونُ لَكُمْ وَيُرِيدُ اللَّهُ أَن يُحِقَّ الْحَقَّ
بِكَلِمَتِهِ وَيَقْطَعَ دَابِرَ الْكَافِرِينَ ﴿٧﴾ لِيُحِقَّ الْحَقَّ
وَيُبْطِلَ الْبَاطِلَ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴿٨﴾

إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي
مُمِدُّكُمْ بِالْفِ مِّنَ الْمَلَكَةِ مُرَدِّفِينَ ﴿٩﴾ وَمَا
جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ وَلِتَطْمَئِنَّ بِهِ قُلُوبُكُمْ وَمَا
النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾ إِذْ
يُغَشِّيكُمُ اللَّعَاسُ أَمَنَةً مِنْهُ وَيُنَزِّلُ عَلَيْكُمْ مِنَ
السَّمَاءِ مَاءً لِّيُطَهِّرَكُم بِهِ وَيُذْهِبَ عَنْكُم رِجْزَ
الشَّيْطَانِ وَلِيَرْبِطَ عَلَى قُلُوبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ الْأَقْدَامَ
﴿١١﴾ إِذْ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى الْمَلَكَةِ أَنِّي مَعَكُمْ فَثَبَّتُوا
الَّذِينَ ءَامَنُوا سَأُلْقَى فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا
الرُّعْبَ فَاضْرِبُوا فَوْقَ الْأَعْنَاقِ وَاضْرِبُوا مِنْهُمْ كُلَّ
بَنَانٍ ﴿١٢﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُّوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَمَنْ
يُشَاقِقِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١٣﴾
ذَلِكَ فِدْوُهُمْ وَأَنَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابَ النَّارِ ﴿١٤﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا زَحَفًا
فَلَا تُولُوهُمْ الْأَدْبَارَ ﴿١٥﴾ وَمَنْ يُؤْلِهِمْ يَوْمَئِذٍ دُبُرُهُ إِلَّا
مُتَحَرِّقًا لِّقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّزًا إِلَى فِئَةٍ فَقَدْ بَاءَ بِغَضَبٍ
مِّنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٦﴾

هنگامی که شما مسلمین پروردگارتان را به فریادرسی
خواندید پس برای شما اجابت کرد که من شما را مدد می
کنم به هزار فرشته ردیف یکدیگر ﴿۹﴾ و خدا این مدد را
قرار نداد جز بشارتی و برای اینکه به آن دلهای شما آرام
گیرد، و نصرتی جز از جانب خدا نیست، براستی که خدا
عزیز حکیم است ﴿۱۰﴾ هنگامی که خدا برای ایمنی شما
را به چرتی فرو برد و نازل می کرد بر شما آبی از آسمان
تا شما را پاک کند و آلودگی شیطان را از شما ببرد و
دلهای شما را بهم پیوند دهد و بسبب آن قدمهای شما را
ثابت بدارد ﴿۱۱﴾ هنگامیکه پروردگار تو به فرشتگان
وحی می کرد که من با شمایم مؤمنین را ثابت بدارید به
زودی در دلهای کفار ترس می اندازم پس بزنید بالای
گردنها را و بزنید از کفار همه سرانگشتان را ﴿۱۲﴾ این
برای آن است که ایشان با خدا و رسول او مخالفت کردند
و هر که با خدا و رسول او مخالفت و عداوت ورزد پس
محققا خدا شدیدالعقاب است ﴿۱۳﴾ این است شما را پس
بچشید آنها و محققا برای کافران عذاب آتش است ﴿۱۴﴾
ای مؤمنین چون کافران را ملاقات کردید در حالیکه زیاد
بودند و به شما رو آورند پس به آنان پشت مکنید ﴿۱۵﴾
و هر کس در آن روز جز برای بازگشت و آماده شدن و یا
برای مکان گیری و ملحق شدن به گروه دیگر از مجاهدین
به ایشان پشت کند پس به تحقیق پذیرفته غضب خدا را
و جای او دوزخ و بد بازگشتی است ﴿۱۶﴾

فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى وَلِيُبْلِيَ الْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ بَلَاءً حَسَنًا إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٧﴾ ذَالِكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ مُوهِنُ كَيْدِ الْكَافِرِينَ ﴿١٨﴾ إِنْ تَسْتَفْتِحُوا فَقَدْ جَاءَكُمْ الْفَتْحُ وَإِنْ تَنْتَهُوا فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَإِنْ تَعُودُوا نَعُدْ وَلَنْ تُغْنِيَ عَنْكُمْ فِئَتُكُمْ شَيْئًا وَلَوْ كَثُرَتْ وَأَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٩﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ وَأَنْتُمْ تَسْمَعُونَ ﴿٢٠﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ قَالُوا سَمِعْنَا وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٢١﴾ إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الصُّمُّ الْبُكْمُ الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَوْ عَلِمَ اللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَأَسْمَعَهُمْ وَلَوْ أَسْمَعَهُمْ لَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ وَأَنَّهُ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢٥﴾

پس شما ایشان را نکشتید ولیکن خدا ایشان را کشت و تو نینداختی در وقتی که انداختی ولیکن خدا انداخت و تا اینکه مؤمنین را بیازماید از آن قتل و رمی بلاء نیکو بدرستیکه خدا شنونده داناست ﴿۱۷﴾ این است و خدا سست کننده مکر کافران است ﴿۱۸﴾ اگر فتح و گشایش بخواهید پس به تحقیق فتح برای شما آمد و اگر خودداری کنید پس آن بهتر است، و اگر باز گردید ما باز می گردیم، و شما را هرگز بی نیاز نکند گروهتان از چیزی و اگر چه بسیار باشد، و به تحقیق که خدا با مؤمنین است ﴿۱۹﴾ ای مؤمنین خدا و رسول او را اطاعت کنید و از او رونگردانید و حال آنکه می شنوید ﴿۲۰﴾ و نباشید مانند آنانکه گفتند شنیدیم و حال آنکه نمی شنوند ﴿۲۱﴾ محققا بدترین جنندگان نزد خدا کران و لالانید که نمی اندیشند ﴿۲۲﴾ و اگر خدا خیری در ایشان می دانست هر آینه ایشان را شنوایده بود و اگر به ایشان می شنواید محققا روگردانیده بودند در حالیکه اعراض داشتند ﴿۲۳﴾ ای مؤمنین اجابت کنید خدا و رسول را در وقتی که شما را دعوت کنند به آنچه شما را زنده می کند و بدانید خدا حائل می شود بین مرد و دل او و محققا بسوی او محشور می شوید ﴿۲۴﴾ و پرهیزید از فتنه ای که به خصوص ستمگران از شما نمی رسد (بلکه همه را فراگیرد) و بدانید که خدا شدیدالعقاب است ﴿۲۵﴾

وَأَذْكُرُوا إِذْ أَنْتُمْ قَلِيلٌ مُسْتَضْعَفُونَ فِي الْأَرْضِ
تَخَافُونَ أَنْ يَتَخَطَّفَكُمُ النَّاسُ فَءَاوَلَكُمُ وَأَيَّدَكُمُ
بِنَصْرِهِ وَزَرَاقَكُم مِّنَ الطَّيِّبَاتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٢٦﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَخُونُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ
وَتَخُونُوا أَمْنَتِكُمْ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٧﴾ وَاعْلَمُوا أَنَّ مَا
أَمْوَالَكُمْ وَأَوْلَدَكُمْ فَتْنَةٌ وَأَنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ
عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تَتَّقُوا اللَّهَ يَجْعَلْ
لَكُمْ فُرْقَانًا وَيُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيَغْفِرْ
لَكُمْ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾ وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ
الَّذِينَ كَفَرُوا لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَ
وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكْرِينَ ﴿٣٠﴾ وَإِذَا
تُنَالَى عَلَيْهِمْ ءَايَتُنَا قَالُوا قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَاءُ لَقُلْنَا
مِثْلَ هَذَا إِنْ هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذْ قَالُوا
اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ هَذَا هُوَ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ
عَلَيْنَا حِجَابًا مِّنَ السَّمَاءِ أَوْ ارْتِنَّا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٢﴾
وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ وَمَا كَانَ اللَّهُ
مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿٣٣﴾

و بیاد آرید وقتی که شما کم بودید و در زمین ضعیف
شمرده می شدید ترس داشتید که مردم شما را بربایند پس
خدا جایتان داد و بیاری خود شما را تأیید کرد و از
چیزهای پاکیزه شما را روزی داد تا شکر گزار باشید ﴿۲۶﴾
ای مؤمنین خدا و رسول را خیانت مکنید و امانات خود را
خیانت مکنید و حال آنکه می دانید (زشتی و بال آن را)
﴿۲۷﴾ و بدانید که جز این نیست اموال شما و اولاد شما
فتنه است و محققا که نزد خداست اجر بزرگ ﴿۲۸﴾ ای
مؤمنین اگر از خدا بترسید او برای شما امتیازی قرار
می دهد و جبران می کند از شما بدیهای شما را و برای شما
می آرمزد و خدا صاحب فضل بزرگ است ﴿۲۹﴾ و بیاد
آور وقتی را که کفار در مقابل تو مکر می کردند تا تو را
زندانی کنند و یا ترا بکشند و یا بیرون کنند و ایشان مکر
می کنند و خدا مکر می کند و خدا بهترین مکرکنندگان
است ﴿۳۰﴾ و چون آیات ما بر ایشان قرائت شود گویند
به تحقیق شنیدیم اگر بخواهیم بمانند آن خواهیم گفت
نیست این مگر افسانه های گذشتگان ﴿۳۱﴾ و هنگامی که
گفتند خدایا اگر این قرآن حق است از نزد تو پس بر ما
سنگی از آسمان بباران و یا بیاور ما را عذابی
دردناک ﴿۳۲﴾ و خدا چنین نبوده که ایشان را عذاب کند
در حالیکه تو در میان ایشان و خدا عذاب کننده ایشان
نبوده در حالیکه ایشان طلب آمرزش می کنند ﴿۳۳﴾

وَمَا لَهُمْ آلَا يُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ عَنِ
 الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَمَا كَانُوا أَوْلِيَاءَهُ ۚ إِنْ أَوْلِيَاءُؤُهُ إِلَّا
 الْمُتَّقُونَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾ وَمَا كَانَ
 صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصْدِيَةً فَذُوقُوا
 الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
 يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ
 فَسَيُنفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ
 وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُخْشَرُونَ ﴿٣٦﴾ لِيَمِيزَ اللَّهُ
 الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَيَجْعَلَ الْخَبِيثَ بَعْضُهُ عَلَىٰ
 بَعْضٍ فَيَرْكُمَهُ جَمِيعًا فَيَجْعَلُهُ فِي جَهَنَّمَ ۚ أُولَٰئِكَ
 هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٣٧﴾ قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَنْتَهُوا
 يُغْفَرْ لَهُمْ مَا قَدْ سَلَفَ وَإِنْ يَعُودُوا فَقَدْ مَضَتْ
 سُنَّتُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾ وَقَتِّلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ
 وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ فَإِنَّ آنتَهُوْا فَإِنَّ اللَّهَ بِمَا
 يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٣٩﴾ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ
 مَوْلَاكُمْ نِعَمَ الْمَوْلَىٰ وَنِعَمَ النَّصِيرِ ﴿٤٠﴾

وایشان را چه باشد که خدا عذابشان نکند در حالیکه ایشان
 مردم را از مسجدالحرام منع می کنند و ایشان دوستان خدا
 نبودند، دوستان خدا به جز پرهیزکاران نباشند ولیکن اکثر
 ایشان نمی دانند ﴿۳۴﴾ و نماز ایشان نزد خانه خدا نبود جز
 صفیری و دست زدنی، پس بچشید عذاب را بسبب آنچه
 کافر بودید ﴿۳۵﴾ براستی آنانکه کافرند مالهای خود را
 انفاق می کنند تا (مردم را) از راه خدا بازدارند، پس بزودی
 آنرا انفاق کرده سپس بر ایشان حسرت و افسوس خواهد
 شد سپس مغلوب شوند، و آنانکه کافر شدند بسوی دوزخ
 محشور گردند ﴿۳۶﴾ تا اینکه خدا ناپاک را از پاک جدا
 گرداند و خبیث را روی خبیث قرار دهد پس همه را جمع
 کند و در دوزخ قرار دهد. ایشانند همان زیانکاران ﴿۳۷﴾
 بگو به کفار اگر خودداری کنند (از کفر و عداوت) آنچه
 گذشته برای ایشان آمرزیده شود و اگر به کفر و عداوت
 برگردند پس به تحقیق روش پیشینیان گذشت ﴿۳۸﴾ و
 کارزار کنید با ایشان تا فتنه ای نباشد و تمام دین برای خدا
 باشد، پس اگر خودداری کردند پس محقق است که خدا
 به آنچه می کنید بیناست ﴿۳۹﴾ و اگر روگردان شدند (از
 ایمان و توبه) پس بدانید که خدا مولای شماست خوب
 مولا و خوب یآوری است ﴿۴۰﴾

وَأَعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِّن شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ
وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ
السَّبِيلِ إِن كُنْتُمْ ءَامَنْتُمْ بِاللَّهِ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا
يَوْمَ الْفُرْقَانِ يَوْمَ التَّلَاقِ الْجُمُعَانِ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٤١﴾ إِذْ أَنْتُمْ بِالْعُدُوَّةِ الدُّنْيَا وَهُمْ بِالْعُدُوَّةِ
الْفُصُوءِ وَالرَّكْبُ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَلَوْ تَوَاعَدْتُمْ
لَاخْتَلَفْتُمْ فِي الْمِيعَادِ وَلَكِن لِّيَقْضِيَ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ
مَفْعُولًا لِّيَهْلِكَ مَن هَلَكَ عَن بَيِّنَةٍ وَيَحْيَىٰ مَن حَىٰ
عَن بَيِّنَةٍ وَإِنَّ اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٤٢﴾ إِذْ يُرِيكُهُمُ
اللَّهُ فِي مَنَامِكَ قَلِيلًا وَلَوْ أَرَاكَهُمْ كَثِيرًا لَّفَشِلْتُمْ
وَلَتَنَزَعْتُمْ فِي الْأُمْرِ وَلَكِنَّ اللَّهَ سَلَّمَ إِنَّهُ عَلِيمٌ
بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٤٣﴾ وَإِذْ يُرِيكُمُوهُمْ إِذِ التَّفَقُّتُمْ فِي
أَعْيُنِكُمْ قَلِيلًا وَيُقَلِّلُكُمْ فِي أَعْيُنِهِمْ لِيَقْضِيَ اللَّهُ
أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٤٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا
الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَاذْكُرُوا اللَّهَ
كَثِيرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٤٥﴾

و بدانید که هر چه غنیمت گرفتید پس محققا پنج یک آن
برای خداست و برای رسول و برای صاحب قرابت و یتیمان
و مسکینان و راه‌گذر اگر مؤمن به خدا هستید و به آنچه ما
نازل کردیم بر بنده خودمان روز جداشدن روزی که دو
جماعت بهم رسیدند و خدا بر همه چیز تواناست ﴿۴۱﴾
هنگامی که شما بکنار وادی نزدیکتر بودید و ایشان بکناره
وادی دورتر و قافله پائین‌تر از شما بود، و اگر وعده
می‌کردید البته اختلاف می‌کردید در وعده‌گاه، ولیکن
خدا خواست انجام دهد آنچه‌شدنی است، برای اینکه
هلاک شود هر کس هلاک می‌شود از دلیل روشن و هر
کس زنده شود زنده شود از دلیل روشن، و برآستی که خدا
شنوای داناست ﴿۴۲﴾ هنگامیکه در خوابت خدا ایشان را
به تو کم نشان داد و اگر به تو ایشان را زیاد نشان داده بود
البته سست می‌شدید و در کار جنگ نزاع می‌کردید
ولیکن خدا سلامت داشت شما را، زیرا او به آنچه در
سینه‌ها باشد داناست ﴿۴۳﴾ و هنگامی که ملاقات کردید
ایشان را در چشم شما کم می‌نمود و شما را در چشم ایشان
کم می‌نمود تا اینکه خدا بعمل آورد امری را که شدنی
بود، و بسوی خدا کارها بازگردانیده می‌شود ﴿۴۴﴾ ای
مؤمنین چون گروهی را ملاقات کردید پس ثابت باشید و
بسیار یاد خدا کنید تا باشد شما رستگار شوید ﴿۴۵﴾

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَأَصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٤٦﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بَطَرًا وَرِثَاءَ النَّاسِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَاللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿٤٧﴾ وَإِذْ زَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ وَقَالَ لَا غَالِبَ لَكُمْ الْيَوْمَ مِنَ النَّاسِ وَإِنِّي جَارٌ لَكُمْ فَلَمَّا تَرَآتِ الْفَيْتَانِ نَكَصَ عَلَى عَقَبَيْهِ وَقَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِنْكُمْ إِنِّي أَرَى مَا لَا تَرَوْنَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٤٨﴾ إِذْ يَقُولُ الْمُنْفِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ غَرَّ هَوَاهُ دِينُهُمْ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٤٩﴾ وَلَوْ تَرَى إِذْ يَتَوَقَّى الَّذِينَ كَفَرُوا الْمَلَائِكَةَ يَصْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَرَهُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٥٠﴾ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتَ أَيْدِيَكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَمٍ لِلْعَبِيدِ ﴿٥١﴾ كَذَّابٍ عَالٍ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٥٢﴾

و خدا و رسول او را اطاعت کنید و نزاع نکنید که سست می شوید و عظمت شما می رود و صبر کنید که خدا با صابرين است ﴿۴۶﴾ و نباشید مانند آنانکه از شهر و دیار خود خارج شدند برای خوشگذرانی و سرکشی و وانمودن به مردم و منع می کردند از راه خدا، و خدا به آنچه می کنند محیط است ﴿۴۷﴾ و هنگامیکه شیطان برای ایشان زینت داد اعمالشان را و گفت امروزه کسی از مردم بر شما پیروز نشود و من محققا پناه می دهم شما را، پس چون دو گروه ملاقات یکدیگر کردند به عقب برگشت بر دو پاشنه خود و گفت محققاً من از شما بیزارم براستی که من می بینم چیزی را که شما نمی بینید براستی که من از خدا می ترسم و خدا شدید العقاب است ﴿۴۸﴾ هنگامیکه منافقان و آنانکه در دلشان مرض بود می گفتند: دین ایشان، ایشان را مغرور کرده، و هر کس توکل بر خدا کند پس محققا خدا عزیز حکیم است ﴿۴۹﴾ و اگر بینی هنگامیکه ملائکه قبض روح کفار می کنند به صورتها و پشتهای ایشان می زنند و گویند بچشید عذاب سوزاننده را ﴿۵۰﴾ این بسبب اعمالی است که انجام داده اید و براستی که خدا به بندگان ستمگر نیست ﴿۵۱﴾ مانند عادت آل فرعون و آنانکه پیش از ایشان بودند، به آیات خدا کافر شدند پس خدا بسبب گناهانشان ایشان را گرفت زیرا خدا نیرومند شدیدالعقاب است ﴿۵۲﴾

ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِّعَمَةً أَنْعَمَهَا عَلَىٰ قَوْمٍ
 حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٣﴾
 كَذَّابِ عَالٍ فِرْعَوْنُ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ
 رَبِّهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَغْرَقْنَا عَالِ فِرْعَوْنَ وَكُلَّ
 كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٥٤﴾ إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الَّذِينَ
 كَفَرُوا فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٥﴾ الَّذِينَ عَاهَدْتَ مِنْهُمْ ثُمَّ
 يَنْقُضُونَ عَهْدَهُمْ فِي كُلِّ مَرَّةٍ وَهُمْ لَا يَتَّقُونَ ﴿٥٦﴾
 فَإِذَا تَشَفَّقْتَهُمْ فِي الْحَرْبِ فَشَرَّدَ بِهِمْ مَنْ خَلَفَهُمْ
 لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٥٧﴾ وَإِذَا تَخَافَنَّ مِنْ قَوْمٍ خِيَانَةً
 فَأَثْبِدْ إِلَيْهِمْ عَلَىٰ سَوَاءٍ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْخَائِنِينَ ﴿٥٨﴾
 وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَبْقُوا إِنَّهُمْ لَا يُعْجِزُونَ
 ﴿٥٩﴾ وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ
 الْحَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَءَاخِرِينَ
 مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ وَمَا تُنْفِقُوا
 مِنْ شَيْءٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا
 تُظْلَمُونَ ﴿٦٠﴾ وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلَامِ فَاجْنَحْ لَهَا وَتَوَكَّلْ
 عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦١﴾

این بسبب این است که خدا نعمت خود را بر قومی که به
 ایشان داده تغییر نداده تا آنان خودشان را تغییر دهند
 و برآستی که خدا شنوای داناست ﴿۵۳﴾ مانند شیوه آل
 فرعون و آنانکه قبل از ایشان بودند، به آیات پروردگارشان
 تکذیب کردند پس به گناهانشان هلاکشان کردیم و آل
 فرعون را غرق نمودیم و همه ستمگر بودند ﴿۵۴﴾ برآستی
 که بدترین جنبنده‌ها نزد خدا کسانی که کافر شدند که
 ایمان نیاورند ﴿۵۵﴾ آنانکه از ایشان پیمان گرفتی سپس
 پیمان خود را در هر مرتبه شکستند و ایشان پرهیز
 ندارند ﴿۵۶﴾ پس اگر در جنگ بر ایشان پیروز شدی پس
 بسبب ایشان پراکنده ساز کسانی را که پشت سر ایشانند
 باشد که ایشان پند گیرند ﴿۵۷﴾ و البته اگر از قومی ترس
 خیانتی داشتی پس ببندهای بسوی ایشان پیمانشان را بطور
 منصفانه، زیرا خدا دوست نمی‌دارد خیانت کاران را ﴿۵۸﴾
 و البته گمان مبر آنان که کافر شده‌اند از قدرت ما بدر
 رفته‌اند، بدرستی که ایشان (ما را) عاجز نمی‌کنند (یعنی
 گریزی ندارند) ﴿۵۹﴾ و مهیا سازید برای کفار هر چه
 می‌توانید از نیرو و از اسباب مہیای بسته‌شده که به آن نیروها
 بترسانید دشمن خدا و دشمن خود و دیگران غیر ایشان را
 که شما نمی‌دانید و نمی‌شناسید خدا ایشان را می‌شناسد، و
 آنچه در راه خدا اتفاق کنید هر چه باشد به شما رد می‌شود
 و بر شما ستم نشود ﴿۶۰﴾ و اگر به سلم و صلح میل
 کردند، تو به آن میل کن، و بر خدا توکل نما زیرا او
 شنوای داناست ﴿۶۱﴾

وَإِنْ يُرِيدُوا أَنْ يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ حَسْبَكَ اللَّهُ هُوَ الَّذِي
 أَيْدَكَ بِنَصْرِهِ وَبِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾ وَأَلْفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ لَوْ
 أَنْفَقْتَ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَا أَلْفَتْ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ
 وَلَكِنَّ اللَّهَ أَلْفَ بَيْنَهُمْ إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٣﴾
 يَأْتِيهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ
 الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٤﴾ يَأْتِيهَا النَّبِيُّ حَرَضَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى
 الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عَشْرُونَ صَدِيرُونَ يَغْلِبُوا
 مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا مِّنَ
 الَّذِينَ كَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾ أَلَمْ تَرَ
 خَفَّفَ اللَّهُ عَنْكُمْ وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمْ ضَعْفًا فَإِنْ
 يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ
 يَكُنْ مِنْكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفَيْنِ بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ
 مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَى
 حَتَّى يُثْخِنَ فِي الْأَرْضِ تُرِيدُونَ عَرَصَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ
 يُرِيدُ الْآخِرَةَ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٧﴾ لَوْلَا كِتَابٌ مِّنَ
 اللَّهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمْ فِيمَا أَخَذْتُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٦٨﴾
 فَكُلُوا مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ

غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٦٩﴾

و اگر با تو اراده خدعه کنند پس محققا خدا ترا کافی
 است، اوست آن خدائی که ترا تأیید کرده یاریش و بسبب
 مؤمنین ﴿۶۲﴾ و الفت انداخت بین دل‌های مؤمنین که اگر
 انفاق کرده بودی تمام آنچه در زمین است الفت بین
 دل‌هایشان نمی‌انداختی ولیکن خدا بین ایشان الفت انداخت،
 براستی که او عزیزی حکیم است ﴿۶۳﴾ آهای پیغمبر:
 خدا کافی است ترا و هر کس از مؤمنین را که پیروی تو
 کنند ﴿۶۴﴾ آهای پیغمبر؛ مؤمنین را بر کارزار ترغیب
 کن، اگر از شما بیست نفر صابر باشد بر دویست نفر غلبه
 کنند و اگر از شما صد نفر باشد بر هزار نفر از کفار پیروز
 می‌گردند بواسطه اینکه این کفار قومی نفهمند ﴿۶۵﴾
 اکنون خدا از شما سختی را برداشت و تکلیف شما را
 سبک کرد و دانست که در شما ضعفی است پس اگر از
 شما صد نفر باشد بر دویست نفر غلبه کند و اگر هزار نفر
 باشد بر دو هزار غالب آید باذن خدا و خدا با صابرين
 است ﴿۶۶﴾ هیچ پیغمبری را نشاید که برای او اسیرانی
 باشد تا در زمین قتل بسیار کند، شما متاع دنیا را می‌خواهید
 و خدا برای شما آخرت را می‌خواهد و خدا عزیزی حکیم
 است ﴿۶۷﴾ اگر از خدا در پیش مقرر نشده بود هر آینه
 در آنچه گرفتید به شما عذاب بزرگی می‌رسید ﴿۶۸﴾
 پس از آنچه در جنگ به غنیمت گرفته‌اید بخورید در
 حالیکه حلال پاکیزه است و از خدا بترسید زیرا خدا
 آمرزنده رحیم است ﴿۶۹﴾

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِمَنْ فِي أَيْدِيكُمْ مِنَ الْأَسْرَىٰ إِن يَعْلَمِ اللَّهُ فِي قُلُوبِكُمْ خَيْرًا يُؤْتِكُمْ خَيْرًا مِّمَّا أُخِذَ مِنْكُمْ وَيَغْفِرَ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٧٠﴾
وَإِنْ يُرِيدُوا خِيَانَتَكَ فَقَدْ خَانُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ فَأَمْكَنَ مِنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَاوَأَ وَنَصَرُوا أَوْلِيَّكَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَا لَكُمْ مِنْ وَلَائِهِمْ مِنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا وَإِنْ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمْ النَّصْرُ إِلَّا عَلَىٰ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُم مِّيثَاقٌ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٧٢﴾
وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ إِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُنْ فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ ﴿٧٣﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَاوَأَ وَنَصَرُوا أَوْلِيَّكَ هُمْ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٧٤﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْ بَعْدِ وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا مَعَكُمْ فَأُولَٰئِكَ مِنْكُمْ وَأُولُو الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧٥﴾

آهای پیامبر بگو به آن کسانی که در دست شما هستند از اسیران که اگر خدا بداند در دلهای شما خیر را خیری بهتر از آنچه از شما گرفته به شما می‌دهد و شما را می‌آمرزد و خدا آمرزندهٔ رحیم است ﴿۷۰﴾ و اگر بخواهند با تو خیانت کنند پس به تحقیق قبلاً با خدا خیانت کردند پس خدا تمکن و تسلط داد تو را بر ایشان، و خدا دانای حکیم است ﴿۷۱﴾ براستی آنانکه ایمان آورده و هجرت نموده و بمالها و جانهای خویش در راه خدا جهاد کردند و آنانکه مأوی داده و مهاجرین را یاری کردند ایشان بعضی از ایشان دوستان بعضی دیگرند و آنانکه ایمان آورده و هجرت نکرده‌اند شما را از دوستی ایشان بهره‌ای نیست تا هجرت کنند، و اگر از شما در دین یاری خواستند بر شما یاری ایشان لازم است مگر علیه قومی که بین شما و بین ایشان پیمانی است، و خدا به آنچه می‌کنید بیناست ﴿۷۲﴾ و کفار برخی دوستان بعضی دیگرند، اگر شما دوستی مؤمنین را رعایت نکنید در این زمین فتنه و فساد بزرگی خواهد بود ﴿۷۳﴾ و آنانکه ایمان آورده و هجرت کرده و جهاد در راه خدا کردند و آن کسانی که مأوی داده و یاری کردند، ایشانند همان مؤمنین حقیقی و واقعی، برای ایشانست آموزش و روزی کریم ﴿۷۴﴾ و آنانکه ایمان آوردند پس از آنان و هجرت کرده و جهاد کردند با شما پس ایشان از شمایند و صاحبان خویشی (خویشاوندان) بعضی از ایشان سزاوارترند به بعض دیگر در کتاب خدا، براستی که خدا به هر چیزی داناست ﴿۷۵﴾

سُورَةُ التَّوْبَةِ

سوره توبه

بَرَاءَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِّنَ
 الْمُشْرِكِينَ ﴿١﴾ فَسِيحُوا فِي الْأَرْضِ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ
 وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَأَنَّ اللَّهَ مُحْزِي
 الْكَافِرِينَ ﴿٢﴾ وَأَذَانٌ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى النَّاسِ
 يَوْمَ الْحَجِّ الْأَكْبَرِ أَنَّ اللَّهَ بَرِيءٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ
 وَرَسُولُهُ فَإِنْ تُبْتُمْ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ
 فَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَبَشِّرِ الَّذِينَ
 كَفَرُوا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣﴾ إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِّنَ
 الْمُشْرِكِينَ ثُمَّ لَمْ يَنْقُصُوكُمْ شَيْئًا وَلَمْ يُظَاهِرُوا
 عَلَيْكُمْ أَحَدًا فَأَتِمُوا إِلَيْهِمْ عَهْدَهُمْ إِلَىٰ مُدَّتِهِمْ إِنَّ
 اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٤﴾ فَإِذَا أَنْسَلَخَ الْأَشْهُرَ الْحُرْمَ
 فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَخُذُواهُمْ
 وَأَحْصُرُوهُمْ وَأَقْعُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصِدٍ فَإِنْ تَابُوا
 وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوْا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ إِنَّ اللَّهَ
 غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥﴾ وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ
 فَأَجِرْهُ حَتَّىٰ يَسْمَعَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ أَبْلِغْهُ مَأْمَنَهُ وَذَلِكَ
 بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾

این، بیزاری از طرف خدا و رسول اوست بسوی مشرکینی
 که با ایشان پیمان بسته‌اید ﴿۱﴾ پس چهار ماه به آزادی در
 زمین سیر کنید و بدانید که شما عاجزکننده خدا نباشید و
 خدا خوارکننده کافران است ﴿۲﴾ و اعلامی است خدا و
 رسول او بسوی مردم در روز حج اکبر که خدا و رسول او
 بیزار است از مشرکین، پس اگر توبه کردید آن برای شما
 خوب است و اگر اعراض کردید پس بدانید که
 عاجزکننده خدا نیستید و با خدا ستیزه نتوانید و کافران را به
 عذاب دردناک بشارت ده ﴿۳﴾ غیر آن مشرکینی که با
 ایشان پیمان بستید سپس از پیمانتان چیزی کم نکرده و علیه
 شما تظاهر نکرده و به یکی از دشمنان شما مدد نمودند
 پس پیمان ایشان را به اتمام برسانید زیرا خدا دوست
 می‌دارد پرهیزکاران را ﴿۴﴾ پس چون ماههای حرام
 منقضی شد بکشید مشرکین را هر جا ایشان را یافتید و
 ایشان را دستگیر کنید و حبسشان نمائید و بهر رهگذری در
 کمین ایشان بنشینید، پس اگر توبه کرده و نماز را برپا
 داشتند و زکات را دادند راهشان را باز کنید و رهشان
 سازید زیرا خدا آمرزنده رحیم است ﴿۵﴾ و اگر یکی از
 مشرکین از تو پناه جوید او را پناه بده تا کلام خدا را
 بشنود، سپس او را به محل امن خودش برسان، این برای
 این است که ایشان قومی نادانند ﴿۶﴾

كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ رَسُولِهِ إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ فَمَا اسْتَقِيمُوا لَكُمْ فَاسْتَقِيمُوا لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٧﴾ كَيْفَ وَإِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ لَا يَرْقُبُوا فِيكُمْ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً يُرْضُونَكُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ وَتَأْبَى قُلُوبُهُمْ وَأَكْثَرُهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٨﴾ أَشْتَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِهِ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩﴾ لَا يَرْقُبُونَ فِي مُؤْمِنٍ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُعْتَدُونَ ﴿١٠﴾ فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوْا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَنُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١١﴾ وَإِنْ نَكَثُوا أَيْمَانَهُمْ مِنْ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعَنُوا فِي دِينِكُمْ فَقَتِلُوا أَيْمَةَ الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَا أَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُونَ ﴿١٢﴾ أَلَا تَقْتُلُونَ قَوْمًا نَكَثُوا أَيْمَانَهُمْ وَهُمْ أَوْ بِإِخْرَاجِ الرَّسُولِ وَهُمْ بَدَءُوكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ أَتَخْشَوْنَهُمْ فَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَوْهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾

چگونه برای مشرکین نزد خدا و رسول او پیمانی می‌باشد مگر آنانکه با ایشان نزد مسجدالحرام عهد بستید پس مادامی که به عهد خود ثابتند شما نیز ثابت بمانید برای ایشان، زیرا خدا متقین را دوست می‌دارد ﴿٧﴾ چگونه برای ایشان عهدي باشد و حال آنکه اگر بر شما ظفر یابند در حق شما خویشی و پیمان را مراعات نکنند، شما را بزبانهای خود خوشنود می‌کنند. ودل ایشان خوشنود نیست و اکثرشان فاسقند ﴿٨﴾ آیات خدا را به بهای اندکی معامله کردند پس مردم را از راه خدا بازداشتند حقا ایشان بد عملی می‌کردند ﴿٩﴾ درحق هیچ مؤمنی قرابت و پیمانی را مراعات نمی‌کنند و ایشان همان تعدی‌کنندگانند ﴿١٠﴾ پس اگر توبه کرده و نماز را برپا داشتند و زکات را بدادند، برادران شمايند در دین، و ما بیان می‌کنیم آیات را برای قومی که می‌دانند ﴿١١﴾ و اگر سوگندهای خود را پس از پیمان شکستند و در دین شما طعن زدند پس پیشوایان کفر را بکشید زیرا اینان را سوگندها نباشد تا شاید خودداری کنند ﴿١٢﴾ آیا با قومی که پیمانشان را شکستند و به بیرون‌راندن رسول خدا همت گماشتند قتال نمی‌کنید در حالیکه ایشان ابتدا کرده و از شما پیشی گرفتند، آیا از ایشان می‌ترسید، پس خدا سزاوارتر است که از او بترسید اگر ایمان آورده‌اید ﴿١٣﴾

قَتَلُوهُمْ يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْزِيهِمْ
وَيَنْصُرْكُمْ عَلَيْهِمْ وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٤﴾
وَيُذْهِبُ غَيْظَ قُلُوبِهِمْ وَيَتُوبُ اللَّهُ عَلَى مَنْ يَشَاءُ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٥﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُتْرَكُوا وَلَمَّا
يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَلَمْ يَتَّخِذُوا مِنْ
دُونِ اللَّهِ وَلَا رَسُولِهِ وَلَا الْمُؤْمِنِينَ وَلِجَنَّةٍ وَاللَّهُ
خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾ مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِينَ أَنْ يَعْمُرُوا
مَسْجِدَ اللَّهِ شَاهِدِينَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ بِالْكَفْرِ أُولَئِكَ
حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي النَّارِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿١٧﴾ إِنَّمَا
يَعْمُرُ مَسْجِدَ اللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَءَاتَى الزَّكَاةَ وَلَمْ يَخْشَ إِلَّا اللَّهَ
فَعَسَىٰ أُولَئِكَ أَنْ يَكُونُوا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿١٨﴾
وَأَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ
كَمَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَجَاهَدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ
﴿١٩﴾ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ أَكْظَمُ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ
هُمْ الْأَفْآئِزُونَ ﴿٢٠﴾

با ایشان کارزار و پیکار کنید، خدا ایشان را بدست شما
عذاب می کند و خوارشان می نماید و شما را بر ایشان یاری
می دهد و سینه های قوم با ایمان را شفا می بخشد ﴿۱۴﴾ و
خشم دلهایشان را می برد و خدا توبه هر کس را بخواهد
می پذیرد و خدا دانای حکیم است ﴿۱۵﴾ آیا پنداشته اید
که رها می شوید و هنوز خدا مجاهدین شما و آنان را که
جز خدا و رسول و مؤمنین را دوست نهانی نگرفته اند،
ندانسته، در حالیکه خدا به آنچه می کنید آگاه است ﴿۱۶﴾
برای مشرکین روا نیست که مساجد خدا را آباد کنند در
حالیکه بر کفر خود گواهند، ایشانند که اعمالشان هدر
است و ایشانند که در آتش دوزخ جاودانند ﴿۱۷﴾ همانا
مساجد خدا را آنکه ایمان به خدا و روز جزاء دارد و نماز
را به پا می دارد و زکات می دهد و جز خدا از کسی
نمی ترسد، آباد می کند، پس امید است که ایشان از
هدایت یافتگان باشند ﴿۱۸﴾ آیا سیراب کردن حاجیان و
تعمیر مسجدالحرام را مانند عمل آنکه ایمان به خدا و روز
جزاء دارد و در راه خدا جهاد می کند قرار داده اید، نزد
خدا مساوی نیستند، و خدا قوم ستمگران را هدایت
نمی کند ﴿۱۹﴾ آنانکه ایمان آورده و هجرت کرده و در
راه خدا به اموال و جانهای خود جهاد کرده اند، درجه
ایشان نزد خدا بزرگ تر است و ایشانند کامیابان و
بهره برندگان ﴿۲۰﴾

يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِّنْهُ وَرِضْوَانٍ وَجَدَتْ لَهُمْ فِيهَا
 نَعِيمٌ مُّقِيمٌ ﴿٢١﴾ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ
 أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٢٢﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا
 ءَابَاءَكُمْ وَإِخْوَانَكُمْ أَوْلِيَاءَ إِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ
 عَلَى الْإِيمَانِ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ مِّنْكُمْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ
 الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾ إِلَيْكُمْ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي
 سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا
 يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٤﴾ قُلْ إِن كَانَ ءَابَاؤُكُمْ
 وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ
 وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا
 وَمَسَاكِينُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي
 مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ
 فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ
 بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُم مُّدْبِرِينَ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ أَنْزَلَ اللَّهُ
 سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنْزَلَ جُنُودًا
 لَّمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَٰلِكَ جَزَاءُ
 الْكَافِرِينَ ﴿٢٦﴾

پروردگارشان به رحمت و رضوان خود، ایشان را مژده می‌دهد و برای ایشان است باغهایی که در آنها نعمتهای پاینده است ﴿۲۱﴾ در آن باغها همیشه جاویدانند، بی‌گمان خدا نزد اوست اجر بزرگ ﴿۲۲﴾ ای مؤمنین پدرانتان و برادرانتان را دوست نگیرید اگر کفر را بر ایمان ترجیح دادند و هر کس از شما با آنان دوستی کند پس همانان ستمگرند ﴿۲۳﴾ بگو: اگر پدران و پسران شما و برادران شما و زنانتان و فامیلتان و اموالی که کسب کرده‌اید و تجارتی که از کسادی آن می‌ترسید و مساکنی که آنها را می‌پسندید (و به آنها دل بسته‌اید) نزد شما از خدا و رسول او و جهاد در راه او محبوبتر است پس منتظر باشید تا خدا امر خود را بیاورد و خدا قوم فاسقین را هدایت نمی‌کند ﴿۲۴﴾ محقق است که خدا شما را در مواقع بسیاری یاری کرد و روز حنین هنگامی که کثرت نفرات شما شما را به شکست آورده بود، پس، آن کثرت هیچ بهره‌ای به شما نداد و برای شما مفید نشد و زمین با وسعتی که داشت بر شما تنگ شد سپس به دشمن پشت کردید در حال ادبار و پراکندگی ﴿۲۵﴾ سپس خدای تعالی آرامش دل را بر رسول خدا و بر مؤمنین نازل نمود و نازل کرد لشکری را که ندیده بودید و عذاب نمود کفار را و این است جزاء کفار ﴿۲۶﴾

ثُمَّ يَتُوبُ اللَّهُ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَلَى مَنْ يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٧﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا ۖ وَإِنْ خِفْتُمْ عَيْلَةً فَسَوْفَ يُغْنِيكُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۖ إِنْ شَاءَ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٢٨﴾ قَتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٢٩﴾ وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللَّهِ ۖ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ۗ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهِيُونَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ ۖ قَتَلَهُمُ اللَّهُ ۗ أَلَىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٣٠﴾ اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ ۗ وَالْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا ۗ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۚ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣١﴾

سپس خدا بعد از آن توبه هر کس را که بخواهد می پذیرد و خدا آمرزنده رحیم است ﴿۲۷﴾ ای مؤمنین همانا مشرکین نجسند پس بعد از این سال نزدیک به مسجدالحرام نشوند و اگر از درویشی و فقر می ترسید پس بزودی خدای تعالی از فضل خود اگر بخواهد شما را بی نیاز کند بدرستی که خدا دانای حکیم است ﴿۲۸﴾ با آنانکه ایمان به خدا و روز قیامت نمی آورند و آنچه خدا و رسول او حرام کرده حرام نمی دانند و دین حق را نمی پذیرند از آنانکه کتاب به ایشان داده شده، کارزار کنید تا وقتی که از دست خود جزیه دهند در حالیکه ایشان بخارند ﴿۲۹﴾ و یهود گفتند: عزیر پسر خداست و نصاری گفتند: مسیح پسر خداست، این گفتار ایشان است به زبانشان، شباهت می رسانند به گفتار آنانکه از پیش کافر شدند، خدا بکشد ایشان را به کجا منحرف می شوند ﴿۳۰﴾ دانشمندان دینی و مقدسین خود را اربابی جز خدا گرفتند و هم مسیح پسر مریم را، و حال اینکه مأمور نبودند مگر اینکه عبادت کنند یک اله را، که نیست الهی جز او، منزّه و برتر است او از آنچه شریک او می کنند ﴿۳۱﴾

يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَا أَنْ يُتِمَّ نُورُهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٣٢﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لِيَآكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٤﴾ يَوْمَ يُحْمَى عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكْوَى بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ وَظُهُورُهُمْ هَذَا مَا كَنْزْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ فَذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْنِزُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِي كِتَابِ اللَّهِ يَوْمَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرُمٌ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ فَلَا تَظْلِمُوا فِيهِنَّ أَنْفُسَكُمْ وَقَتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقَتِّلُونَكُمْ كَافَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿٣٦﴾

اراده می کنند که به دهانهایشان نور خدا را خاموش کنند و خدا ابا دارد و نمی خواهد مگر اینکه نور خود را تمام کند و اگرچه کافران کراحت دارند ﴿۳۲﴾ آن خدا همان است که رسول خود را به هدایت و دین حق فرستاد تا اینکه آنرا بر تمام ادیان غالب گرداند و اگرچه مشرکین نخواهند ﴿۳۳﴾ ای مؤمنین براستی که بسیاری از علماء و مقدسین می خورند اموال مردم را به باطل و از راه خدا باز می دارند، و آنانکه طلا و نقره را جمع و نهفته می کنند و آنرا در راه خدا انفاق نمی کنند پس ایشان را به عذاب دردناک بشارت ده ﴿۳۴﴾ روزی که در آتش دوزخ گرم و برافروخته شود بر آن گنج، پس پیشانیها و پهلوها و پشتهایشان به آن داغ کرده شود و گفته شود این است آنچه نهفتید برای خودشان پس بجشید آنچه را که می نهادید ﴿۳۵﴾ به تحقیق که شماره ماهها نزد خدا دوازده ماه است در کتاب خدا روزی که آسمانها و زمین را آفرید چهار ماه از آنها ماه حرام است، این است دین پایدار پس در این چهار ماه بر خویشتن ستم مکنید و با همه مشرکین قتال کنید چنانکه ایشان با همه شما قتال می کنند و بدانید خدا با پرهیزکاران است ﴿۳۶﴾

إِنَّمَا النَّسِيءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ يُضَلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُحْلُونَهُ عَامًا وَيُحَرِّمُونَهُ عَامًا لِّيُؤَاطُوا عِدَّةَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ فَيَحِلُّوا مَا حَرَّمَ اللَّهُ زَيْنَ لَهُمْ سُوءَ أَعْمَالِهِمْ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٣٧﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ أَنْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَتَأْتِلُكُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَّعَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٣٨﴾ إِلَّا تَنْفِرُوا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَيَسْتَبْدِلَ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّهُ شَيْئًا وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيَ اثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٤٠﴾

همانا تأخیر انداختن و تغییر در ماه حرام زیاد نمودن در کفر است گمراه می شوند به آن کسانی که کافر شدند سالی آنرا حلال و سالی آنرا حرام می شمارند تا با شماره ماههائی که خدا حرام کرده موافق نمایند پس حلال کنند آنچه را خدا حرام کرده، اعمال بدشان بر آنان زینت داده شده، و خدا قوم کافرین را هدایت نمی کند ﴿۳۷﴾ ای مؤمنین چه شده شما را که چون به شما گفته شد کوچ کنید در راه خدا سنگین می شوید و میل به زمین دارید، آیا به زندگی دنیا بدل از آخرت راضی شده اید، پس نیست متاع زندگی دنیا در برابر آخرت مگر اندکی ﴿۳۸﴾ اگر کوچ نکنید خدا شما را عذاب می کند بعذاب دردناکی و شما را با قوم دیگری تبدیل می نماید و شما به هیچ وجه به او ضرر نمی زنید و خدا بر هر چیز تواناست ﴿۳۹﴾ اگر او را (یعنی پیغمبر را) یاری نکنید به تحقیق خدا او را یاری کرد وقتی که کفار او را از مکه خارج کردند در حالیکه دومی دو تا بود و وقتی که آن دو در غار بودند وقتی که به یار خود می گفت: محزون مباش زیرا خدا با ماست. پس خدا آرامش خود را بر او نازل نمود و او را به لشکریانی که ندیده اید یاری کرد و قرار داد گفتار کفار را فروتر، و گفتار خدا همانا برتر است و خدا عزیز حکیم است ﴿۴۰﴾

أَنْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ
وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ
كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ لَوْ كَانَ عَرَضًا قَرِيبًا وَسَفَرًا
قَاصِدًا لَّاتَّبَعُوكَ وَلَكِنْ بَعُدَتْ عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ
وَسَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَوِ اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ
يُهْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٤٢﴾
عَفَا اللَّهُ عَنْكَ لِمَ أَذْنَتْ لَهُمْ حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكَ الَّذِينَ
صَدَقُوا وَتَعْلَمَ الْكَاذِبِينَ ﴿٤٣﴾ لَا يَسْتَغْنِيكَ الَّذِينَ
يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ
وَأَنْفُسِهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿٤٤﴾ إِنَّمَا يَسْتَغْنِيكَ
الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَارْتَابَتْ
قُلُوبُهُمْ فَهُمْ فِي رَيْبِهِمْ يَتَرَدَّدُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَوْ أَرَادُوا
الْخُرُوجَ لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً وَلَكِنْ كَرِهَ اللَّهُ
أَنْبِعَانَّهُمْ فَتَبَّطَهُمْ وَقِيلَ اقْعُدُوا مَعَ الْقَاعِدِينَ ﴿٤٦﴾ لَوْ
خَرَجُوا فِيكُمْ مَا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا وَلَا أُضْعِفُوا
خِلَالَكُمْ يَبْغُونَكُمْ أَلْفِتْنَةً وَفِيكُمْ سَمَّعُونَ لَهُمْ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٤٧﴾

کوچ کنید سبکبار و گرانبار و بمالهای خود و جانهایتان در
راه خدا جهاد کنید این برای شما بهتر است اگر
بدانید ﴿۴۱﴾ اگر متاع و بهره نزدیکی و سفری آسان باشد
تو را پیروی کنند ولیکن این راه بر ایشان دور شده و
بزودی سوگند به خدا خورند که اگر توانا بودیم با شما
بیرون می آمدیم، باین قسم خود را هلاک می کنند، و خدا
می داند که ایشان دروغگویند ﴿۴۲﴾ خدا از تو بگذرد
چرا إذن توقف به ایشان دادی (خوب بود إذن نمی دادی)
تا برای تو راستگویان روشن گردد و دروغگویان را
بدانی ﴿۴۳﴾ آنانکه به خدا و روز قیامت ایمان دارند برای
جهاد بمالها و جانهایشان از تو إذن نمی گیرند، و خدا به
حال پرهیزکاران داناست ﴿۴۴﴾ فقط آنانکه ایمان به خدا
و روز قیامت ندارند از تو إذن می طلبند و دلهایشان در
شک است پس ایشان در شک خود سرگردانند ﴿۴۵﴾ و
اگر اراده خروج داشتند هر آینه برای آن ساز و برگ
آماده می کردند ولیکن خدا حرکت ایشان را نخواست
و ایشان را بازداشت و گفته شد با نشستگان بنشینید ﴿۴۶﴾
و اگر در میان شما بیرون می آمدند جز فساد و مکر برای
شما نمی افزودند و هر آینه در میان شما شتاب می کردند
که برایتان فتنه بجویند، و در میان شما به نفع ایشان
جاسوسانی است، و خدا به حال ستمگران داناست ﴿۴۷﴾

لَقَدْ ابْتَغُوا الْفِتْنَةَ مِنْ قَبْلُ وَقَلَّبُوا لَكَ الْأُمُورَ حَتَّى جَاءَ الْحَقُّ وَظَهَرَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَارِهُونَ ﴿٤٨﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ أَئِذَا دُخِّنَا فِي الْفِتْنَةِ سَقَطُوا وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٤٩﴾ إِنْ تُصِيبَكَ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ وَإِنْ تُصِيبَكَ مُصِيبَةٌ يَقُولُوا قَدْ أَخَذْنَا أَمْرَنَا مِنْ قَبْلُ وَيَتَوَلَّوْا وَهُمْ فَرِحُونَ ﴿٥٠﴾ قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَانَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾ قُلْ هَلْ تَرَبَّصُونَ بِنَا إِلَّا إِحْدَى الْحُسَيْنَيْنِ وَنَحْنُ نَتَرَبَّصُ بِكُمْ أَنْ يُصِيبَكُمْ اللَّهُ بِعَذَابٍ مِّنْ عِنْدِهِ أَوْ بِأَيْدِينَا فَتَرَبَّصُوا إِنَّا مَعَكُمْ مُتَرَبِّصُونَ ﴿٥٢﴾ قُلْ أَنْفِقُوا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا لَنْ يُتَقَبَلَ مِنْكُمْ إِنْكُم كُنْتُمْ قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَا مَنَعَهُمْ أَنْ تُقْبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَتُهُمْ إِلَّا أَنْهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَلَا يَأْتُونَ الصَّلَاةَ إِلَّا وَهُمْ كُسَالَى وَلَا يُنْفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَارِهُونَ ﴿٥٤﴾

و به تحقیق از پیش فتنه جوئی می کردند و طالب فتنه بودند و اُمور را برای تو دگرگون می ساختند تا اینکه حق آمد و امر خدا آشکار شد و حال آنکه ایشان خوش نداشتند ﴿۴۸﴾ و بعضی از منافقین آناند که می گویند به من إذن بده و مرا به فتنه میفکن آگاه باش که آنان در فتنه افتاده اند و محققا دوزخ محیط به کافرین است ﴿۴۹﴾ اگر نیکی به تو رسد ایشان را خوش نیاید و اگر به تو مصیبتی برسد می گویند ما جلوتر احتیاط خود را گرفتیم (که در خانه ها نشستیم) و رومی گردانند در حالیکه خوشحالند ﴿۵۰﴾ بگو: به ما نمی رسد مگر آنچه خدا برای ما نوشته (و مقدر کرده) اوست مولای ما و بر خدا باید توکل کنند مؤمنان ﴿۵۱﴾ بگو: آیا برای ما جز یکی از دو نیکی را انتظار می برید (یا شهادت و یا پیروزی) و برای شما ما انتظار داریم که خدا از جانب خودش و یا به دست ما عذابی به شما برساند، پس منتظر باشید که ما نیز با شما از منتظرانیم ﴿۵۲﴾ بگو: چه برغبت و چه به کراهت انفاق کنید از شما پذیرفته نمی شود زیرا شما قومی تباہکار و عصیانکارید ﴿۵۳﴾ و چیزی مانع قبولی نفقات ایشان نیست جز اینکه ایشان به خدا و رسول او کافر شدند و جز در حال کسالت نماز را به پا نمی دارند و جز در حال کراهت انفاق نمی کنند ﴿۵۴﴾

فَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿٥٥﴾ وَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنَّهُمْ لَمِنْكُمْ وَمَا هُمْ مِنْكُمْ وَلَكِنَّهُمْ قَوْمٌ يَفْرُقُونَ ﴿٥٦﴾ لَوْ يَجِدُونَ مَلْجَأًا أَوْ مَغْرَتًا أَوْ مَدْخَلًا لَوَلَّوْا إِلَيْهِ وَهُمْ يَجْمَحُونَ ﴿٥٧﴾ وَمِنْهُمْ مَن يَلْمِزُكَ فِي الصَّدَقَاتِ فَإِنْ أُعْطُوا مِنْهَا رِضًا وَإِنْ لَمْ يُعْطُوا مِنْهَا إِذَا هُمْ يَسْخَطُونَ ﴿٥٨﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ رَضُوا مَا آتَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ سَيُؤْتِينَا اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَرَسُولُهُ إِنَّا إِلَى اللَّهِ رَاغِبُونَ ﴿٥٩﴾ إِنَّمَا الصَّدَقَتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسْكِينِ وَالْعَمِلِينَ عَلَيْهَا وَالْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمْ وَفِي الرِّقَابِ وَالْغَرَمِينَ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأَبْنِ السَّبِيلِ فَرِيضَةً مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦٠﴾ وَمِنْهُمْ الَّذِينَ يُؤْذُونَ النَّبِيَّ وَيَقُولُونَ هُوَ أُذُنٌ قُلْ أُذُنٌ خَيْرٌ لَّكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَيُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِينَ وَرَحْمَةٌ لِّلَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ رَسُولَ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦١﴾

پس اموال و اولادشان تو را به عجب نیاورد، جز این نیست که خدا می خواهد ایشان را در زندگی دنیا به مال و اولاد عذاب کند و جانهایشان از دنیا برود در حالیکه کافرنند ﴿۵۵﴾ و قسم می خورند به خدا که ایشان از شما نیستند و حال آنکه از شما نیستند ولیکن ایشان قومی ترسو می باشند ﴿۵۶﴾ اگر پناهگاه یا غارها و یا سوراخی می یافتند هر آینه بسوی آن متوجه شده در حالیکه شتاب می کردند ﴿۵۷﴾ و بعضی از ایشان کسانند که درباره صدقات از تو عیبجوئی می کنند، پس اگر از صدقات داده شوند خشنودند و اگر داده نشوند ناگاه ایشان خشمناک می شوند ﴿۵۸﴾ و اگر به آنچه خدا و رسول او به ایشان داده خشنود گردند و بگویند خدا ما را کافی است بزودی خدای تعالی از فضل خود و رسول او ما را عطا کند براستی که ما به سوی خدا رغبت داریم ﴿۵۹﴾ جز این نیست که صدقات برای فقراء و مساکین و کارمندان بر آن و آنانکه دلهایشان الفت داده شده و برای آزاد کردن بندگان و بدهکاران و در راه خدا و راه ماندگان است. فریضه ای است از خدا، و خدا دانای حکیم است ﴿۶۰﴾ و بعضی از ایشان آنهاست که این پیغمبر را آزار می کنند و می گویند او گوش است. بگو، گوش خوبی برای شماست به خدا ایمان می آورد و برای مؤمنین ایمان می آورد و برای آنانکه از شما ایمان آورده اند رحمت است، و آنانکه رسول خدا را آزار می کنند بر ایشان عذاب دردناک است ﴿۶۱﴾

يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ لِيَرْضَوْكُمْ وَاللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَقُّ
 أَنْ يُرْضَوْهُ إِنْ كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّهُ مَنِ
 يُحَادِدِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَأَنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيهَا
 ذَلِكَ الْخِزْيُ الْعَظِيمُ ﴿٦٣﴾ يَحْذَرُ الْمُنَافِقُونَ أَنْ تُنْزَلَ
 عَلَيْهِمْ سُورَةٌ تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ قُلِ اسْتَهِزُّوْا
 إِنَّ اللَّهَ مُخْرِجٌ مَا تَحْذَرُونَ ﴿٦٤﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولَنَّ
 إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ
 وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ ﴿٦٥﴾ لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ
 كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ إِنْ نَعُفْ عَن طَائِفَةٍ
 مِنْكُمْ نُعَذِّبْ طَائِفَةً بِأَنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿٦٦﴾
 الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ بَعْضُهُمْ مِّنْ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ
 بِالْمُنْكَرِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمَعْرُوفِ وَيَقْبِضُونَ أَيْدِيَهُمْ
 نَسُوا اللَّهَ فَنَسِيَهُمْ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٦٧﴾
 وَعَدَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْكُفَّارَ نَارَ جَهَنَّمَ
 خَالِدِينَ فِيهَا هِيَ حَسْبُهُمْ وَلَعَنَهُمُ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ
 مُّقِيمٌ ﴿٦٨﴾

برای شما قسم به خدا می‌خورند برای اینکه شما را خوشنود
 کنند و خدا و رسول او را سزاوارتر است که خوشنود کنند
 اگر ایمان آورده‌اند ﴿۶۲﴾ آیا ندانستند که هر کس
 مخالفت خدا و رسول او کند پس محققا برای او آتش
 دوزخ است که در آن جاوید بماند این است خواری
 بزرگ ﴿۶۳﴾ منافقان حذر دارند از اینکه علیه ایشان
 سوره‌ای نازل گردد که ایشان را خبر دهد به آنچه در
 دلشان است بگو استهزاء کنید زیرا خدا آنچه را حذر
 می‌کنید فاش می‌کند ﴿۶۴﴾ و اگر از ایشان بپرسی و
 مؤاخذه کنی البته گویند که بیهوده می‌گفتیم و شوخی
 داشتیم، بگو آیا به خدا و آیات او و رسول او استهزاء
 می‌کردید ﴿۶۵﴾ عذر نیاورید به تحقیق شما پس از
 ایمانتان کافر شدید، اگر طائفه‌ای از شما را ببخشیم
 طائفه‌ای را عذاب می‌کنیم بسبب اینکه مجرم
 بوده‌اند ﴿۶۶﴾ مردان منافق و زنان منافق، بعضی از بعض
 دیگرند، به منکر امر می‌کنند و از معروف نهی می‌کنند
 و دستهای خود را از انفاق می‌بندند، خدا را فراموش کردند
 پس خدا ایشان را فراموش کرد، به تحقیق منافقین همان
 فاسقاند ﴿۶۷﴾ خدا وعده کرده مردان و زنان منافق
 و کفار را آتش دوزخ که در آن بمانند، آن دوزخ ایشان را
 کافی است، و خدا لعن نموده ایشان را و بر ایشان عذاب
 همیشگی است ﴿۶۸﴾

كَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْكُمْ قُوَّةً وَكَثَرَ
 أَمْوَالًا وَأَوْلَادًا فَاسْتَمْتَعُوا بِخَلْقِهِمْ فَاسْتَمْتَعْتُمْ
 بِخَلْقِكُمْ كَمَا أَصْنَعُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ بِخَلْقِهِمْ
 وَخُضْتُمْ كَالَّذِي خَاضُوا أُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَلُهُمْ
 فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٦٩﴾ أَلَمْ
 يَأْتِهِمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ
 وَقَوْمِ إِبْرَاهِيمَ وَأَصْحَابِ مَدْيَنَ وَالْمُؤْتَفِكَاتِ أَتَتْهُمْ
 رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ
 كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٧٠﴾ وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ
 بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ
 عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ
 وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ
 اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾ وَعَدَ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ
 وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ
 فِيهَا وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ وَرِضْوَانٌ مِّنَ
 اللَّهِ أَكْبَرُ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٧٢﴾

مانند آنانکه پیش از شما بودند که به نیرو از شما سخت تر
 و باموال و اولاد از شما بیشتر بودند، پس بنصیب خود
 بهره مند شدند پس شما به نصیب خود بهره مند شدید
 چنانکه آنانکه پیش از شما بودند به نصیب خود بهره مند
 شدند، و شما در باطل فرو رفتید مانند آنانکه در باطل فرو
 رفتند، آنانکه اعمالشان در دنیا و آخرت تباه شد و آنان
 خود زیانکارانند ﴿۶۹﴾ آیا به ایشان نرسیده خبر آنانکه
 پیش از ایشان بودند قوم نوح و عاد و ثمود و قوم ابراهیم و
 اصحاب مدین و شهرهای واژگون شده، پیامبران ایشان با
 دلیلهای روشن بر ایشان آمدند پس خدا به ایشان ستم
 نکرده است ولیکن خودشان به خود ستم می کردند ﴿۷۰﴾
 و مردان مؤمن و زنان با ایمان بعضی از ایشان دوستان بعضی
 دیگرند، به معروف امر واز منکر نهی می کنند و نماز را
 برپا می دارند و زکات می دهند و خدا و رسول او را اطاعت
 می کنند، آن گروه است که خدا به زودی زحمتشان
 می کند برآستی که خدا عزیز حکیم است ﴿۷۱﴾ خدا
 مؤمنین و مؤمنات را به بوستانهایی که از زیر آنها نهرها
 جاری است و در آن ماندگارند و مسکنهای پاکیزه در
 باغهای عدن (که معدن هر خیر است) وعده داده، و
 خوشنودی از خدا بزرگتر است، این است همان کامیابی
 بزرگ ﴿۷۲﴾

يَأْتِيهَا النَّبِيُّ جَهْدَ الْكُفَّارِ وَالْمُنَافِقِينَ وَاعْلَظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوَهُمْ جَهَنَّمُ وَيَسَّسَ الْمَصِيرُ ﴿٧٣﴾ يَخْلِفُونَ بِاللَّهِ مَا قَالُوا وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ الْكُفْرِ وَكَفَرُوا بَعْدَ إِسْلَامِهِمْ وَهُمْ أُولَاؤُا بِمَا لَمْ يَنَالُوا وَمَا نَقَمُوا إِلَّا أَنْ أَغْنَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ مِنْ فَضْلِهِ فَإِنْ يَتُوبُوا يَكُ خَيْرًا لَهُمْ وَإِنْ يَتَوَلَّوْا يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ عَذَابًا أَلِيمًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ فِي الْأَرْضِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٧٤﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ عَاهَدَ اللَّهُ لِنِ عَاتِنَا مِنْ فَضْلِهِ لَنَصَّدَّقَنَّ وَلَنَكُونَنَّ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا عَاتَلَهُمْ مِنْ فَضْلِهِ بَخِلُوا بِهِ وَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٧٦﴾ فَأَعْقَبَهُمْ نِفَاقًا فِي قُلُوبِهِمْ إِلَى يَوْمِ يَلْقَوْنَهُ بِمَا أَخْلَفُوا اللَّهَ مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿٧٧﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ وَأَنَّ اللَّهَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿٧٨﴾ الَّذِينَ يَلْمِزُونَ الْمُطَّوِّعِينَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فِي الصَّدَقَاتِ وَالَّذِينَ لَا يَجِدُونَ إِلَّا جُهْدَهُمْ فَيَسْخَرُونَ مِنْهُمْ سَخِرَ اللَّهُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

﴿٧٩﴾

ای پیامبر با کافران و منافقان جهاد کن و بر آنان درستی نما. و جایگاه ایشان دوزخ و بدجایگاهی است ﴿۷۳﴾ قسم به خدا می‌خورند که نگفتند، و محققا کلمه کفر گفتند و پس از اسلامشان کافر شدند و قصد کردند به چیزی که بدان نرسیدند، و کینه‌ورزی ایشان نبود مگر اینکه خدا و رسول او ایشان را از فضل خود بی‌نیاز کرد. پس اگر توبه کنند برای ایشان بهتر، و اگر روگردان شوند خدا ایشان را عذاب می‌کند به عذاب دردناکی در دنیا و آخرت و نیست برای ایشان در زمین دوستی و نه یابوری ﴿۷۴﴾ و بعضی از ایشان کسی است که با خدا پیمان بسته که اگر خدا ما را از فضل خود بدهد محققا صدقه دهیم و البته از شایستگان باشیم ﴿۷۵﴾ پس چون خدا از فضل خود به ایشان بداد بخل به آن کردند و در حال اعراض روگردان شدند ﴿۷۶﴾ پس تا روزی که او را ملاقات کنند در دلهای ایشان در اثر بخل نفاقی آورد بسبب آنچه خلف وعده خدا را نمودند و بسبب آنچه عادت به دروغ داشتند ﴿۷۷﴾ آیا ندانستند که خدا پنهان و آشکار ایشان را می‌داند و اینکه خدا دانای غیبه‌هاست ﴿۷۸﴾ آنانکه مؤمنین راغب به خیر را که به میل خود صدقات زیادتری داده‌اند عیبجویند و عیب می‌کنند و نیز آنان را که به جز طاقتشان نمی‌یابند پس از ایشان مسخره و استهزاء می‌کنند، خدا ایشان را استهزاء کند و برای ایشان عذاب دردناک است ﴿۷۹﴾

أَسْتَغْفِرُ لَهُمْ أَوْ لَا تَسْتَغْفِرُ لَهُمْ إِنْ تَسْتَغْفِرُ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٨٠﴾

فَرِحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ خِلَافَ رَسُولِ اللَّهِ وَكَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَالُوا لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ ﴿٨١﴾ فَلْيَضْحَكُوا قَلِيلًا وَلْيَبْكُوا كَثِيرًا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾ فَإِنْ رَجَعَكَ اللَّهُ إِلَى طَائِفَةٍ مِّنْهُمْ فَاسْتَعِذْهُمْ بِالْحُرُوجِ فَقُلْ لَنْ تَخْرُجُوا مَعِيَ أَبَدًا وَلَنْ تُقَاتِلُوا مَعِيَ عَدُوًّا إِنَّكُمْ رَضِيتُمْ بِالْقُعُودِ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَاقْعُدُوا مَعَ الْخَالِفِينَ ﴿٨٣﴾ وَلَا تَصِلْ عَلَى أَحَدٍ مِّنْهُمْ مَّتَّ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا وَهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٨٤﴾ وَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَدُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿٨٥﴾ وَإِذَا أُنْزِلَتْ سُورَةٌ أَنْ ءَامِنُوا بِاللَّهِ وَجَاهِدُوا مَعَ رَسُولِهِ اسْتَعِذْكَ أُولُوا الطَّلُوفِ مِنْهُمْ وَقَالُوا دَرْنَا نَكُنْ مَعَ الْقَاعِدِينَ ﴿٨٦﴾

چه آموزش بطلبی برای ایشان و چه آموزش نطلبی، اگر هفتاد مرتبه برای ایشان آموزش به طلبی هرگز خدا ایشان را نیامرزد، این به سبب این است که ایشان به خدا و رسول او کافر شدند و خدا قوم فاسقان را هدایت نمی کند ﴿۸۰﴾

بجامندگان از جهاد به جلوسشان برخلاف رسول خدا شادند و نخواستند که به مال و جانشان در راه خدا جهاد کنند و گفتند در گرما کوچ نکنید، بگو آتش دوزخ حرارتش سخت تر است اگر بفهمند ﴿۸۱﴾ پس باید کم بخندند و زیاد گریه کنند به جزای آنچه کسب می کردند ﴿۸۲﴾ پس اگر خدا تو را به سوی گروهی از ایشان برگردانید و از تو اجازه برای خروج به سوی جهاد خواستند بگو هرگز و ابدًا با من خارج نخواهید شد و به همراه من با دشمن قتال نخواهید کرد زیرا شما بار اول بنشستن خشنود بودید پس بنشینید با بازماندگان ﴿۸۳﴾ و ابدًا بر یکی از ایشان که مرده است نماز مخوان و بر قبر او مایست زیرا ایشان به خدا و رسول او کافر شدند و مردند در حالیکه نابکار بودند ﴿۸۴﴾ و اموال و اولاد منافقین تو را به عجب نیاورد همانا خدا خواسته که در دنیا به آن عذابشان کند و در حالیکه کافرنه جان ایشان بدر رود ﴿۸۵﴾ و چون سوره ای نازل شود که ایمان به خدا بیاورید و با رسول او جهاد کنید ثروتمندان ایشان از تو اجازه می خواهند و گویند ما را واگذار با نشستگان باشیم ﴿۸۶﴾

رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ
 فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٨٧﴾ لَكِنَّ الرُّسُولَ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا
 مَعَهُ جَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَأُولَئِكَ لَهُمْ
 الْخَيْرَاتُ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٨٨﴾ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ
 جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ
 الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٨٩﴾ وَجَاءَ الْمُعَذِّرُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ
 لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَقَعَدَ الَّذِينَ كَذَبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ
 سَيُصِيبُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٠﴾ لَيْسَ
 عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا
 يَجِدُونَ مَا يُنْفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ
 مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩١﴾
 وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا أَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَا أَجِدُ
 مَا أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوْا وَأَعْيَيْنُهُمْ تَفِيضٌ مِنَ الدَّمْعِ
 حَزَنًا أَلَّا يَجِدُوا مَا يُنْفِقُونَ ﴿٩٢﴾ إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى
 الَّذِينَ يَسْتَعِذُّونَكَ وَهُمْ أَغْنِيَاءُ رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا
 مَعَ الْخَوَالِفِ وَطَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا
 يَعْلَمُونَ ﴿٩٣﴾

خشنودند که با ماندگان (زنان و پیران و اطفال) باشند و بر
 دلهایشان مهر زده شده پس آنان نمی فهمند ﴿۸۷﴾ لیکن
 ای پیغمبر و آنانکه به او ایمان آورده اند باموال و جانهایشان
 جهاد کردند و آنانند که دارای خیراتند وایشانند که خود
 رستگارند ﴿۸۸﴾ خدا برای ایشان بوستانهایی آماده کرده
 که از زیر آنها نهرها جاری است در آنها ماندگارند، و این
 است کامیابی بزرگ ﴿۸۹﴾ و عذرآوران از اعراب آمدند
 برای اینکه به ایشان اجازه داده شود و آنانکه خدا و رسول
 او را تکذیب کردند نشستند، بزودی به کافران ایشان
 عذاب دردناکی خواهد رسید ﴿۹۰﴾ بر ناتوانان و بیماران
 و فاقدان بودجه جهاد حرج و گناهی نیست (اگر به جهاد
 حاضر نشوند) وقتی که برای خدا، و رسول او خیرخواه
 باشند، راهی (عتاب و سرزنشی) بر نیکوکاران نیست، و
 خدا آمرزنده رحیم است ﴿۹۱﴾ و باکی نیست بر آنانکه
 چون نزد تو آمدند برای آنکه سوارشان کنی گفתי
 نمی یابم چیزی را که شما را بر آن حمل کنم برگشتند در
 حالیکه چشمانشان از اشک جاری بود از غصه اینکه نیافتند
 چیزی را که انفاق کنند ﴿۹۲﴾ همانا راه (مؤاخذه در امر
 جهاد) بر کسانی است که از تو اجازه می خواهند در
 حالیکه توانگرند، خشنود شده اند که با بازماندگان باشند و
 خدا بر دلهای ایشان مهر زده پس ایشان نمی دانند ﴿۹۳﴾

يَعْتَذِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ قُلْ لَا تَعْتَذِرُوا
لَنْ تُؤْمِنَ لَكُمْ قَدْ نَبَأْنَا اللَّهُ مِنْ أَخْبَارِكُمْ وَسَيَرَى
اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عِلْمِ
الْغَيْبِ الشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٤﴾
سَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ إِذَا أُنْقَلِبْتُمْ إِلَيْهِمْ لِيُعْرِضُوا
عَنْهُمْ فَأَعْرِضُوا عَنْهُمْ إِنَّهُمْ رَجَسٌ وَمَا وَلَهُمْ جَهَنَّمُ
جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩٥﴾ يَحْلِفُونَ لَكُمْ
لِيَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنْ تَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَرْضَىٰ
عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٩٦﴾ الْأَعْرَابُ أَشَدُّ كُفْرًا
وَنِفَاقًا وَأَجْدَرُ أَلَّا يَعْلَمُوا حُدُودَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ
رَسُولِهِ ۖ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٩٧﴾ وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ
يَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ مَغْرَمًا وَيَتَرَبَّصُ بِكُمْ الدَّوَابِرَ
عَلَيْهِمْ دَايِرَةُ السَّوْءِ ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٩٨﴾ وَمِنَ
الْأَعْرَابِ مَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَتَّخِذُ مَا
يُنْفِقُ قُرْبَتٍ عِنْدَ اللَّهِ ۚ وَصَلَوَاتِ الرَّسُولِ ۚ أَلَا إِنَّهَا
قُرْبَةٌ لَّهُمْ سَيُدْخِلُهُمُ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ
رَحِيمٌ ﴿٩٩﴾

عذرخواهی می کنند بسوی شما وقتی که بسوی ایشان
برگشتید (از سفر جهاد)، بگو عذرخواهی نکنید که هرگز
برای شما ایمان نمی آوریم (عذرهای شما را باور نمی کنیم
و به شما وسختنان ایمان و اعتقاد نداریم)، به تحقیق خدا از
اخبار شما ما را خبر داده و بزودی خدا و رسول او عمل
شما را خواهند دید، سپس برگردانیده می شوید به سوی
دانای غیب و شهادت پس شما را به آنچه می کردید خبر
می دهد ﴿۹۴﴾ بزودی وقتی بسوی ایشان برگشتید برای
شما به خدا سوگند می خورند تا از ایشان صرف نظر کنید و از
ملامتشان اعراض نمائید، پس از ایشان روی بگردانید زیرا
ایشان پلیدند و جایگاهشان دوزخ است به جزای آنچه
کسب می کردند ﴿۹۵﴾ سوگند برای شما می خورند تا از
ایشان خشنود شوید، پس اگر از ایشان خوشنود شوید
محققا خدا از این قوم فاسقان خوشنود نمی شود ﴿۹۶﴾
اعراب بادیه در کفر و نفاق سخت ترند و سزاوارتر است
که حدود آنچه را خدا بر رسول خود نازل کرده ندانند، و
خدا دانای حکیم است ﴿۹۷﴾ و بعضی از اعراب کسی
است که آنچه را انفاق می کند غرامت می شمارد و برای
شما انتظار پیش آمدهای بد دارد: بر ایشان پیش آمد بد باد،
و خدا شنوای دانا است ﴿۹۸﴾ و بعضی از اعراب کسی
است که به خدا و روز دیگر ایمان می آورد و آنچه انفاق
می کند سبب تقرب نزد خدا و سبب دعاهای رسول
می شمارد، آگاه باش آن سبب تقریبی برای ایشان است،
بزودی خدا ایشان را داخل در رحمت خود می کند،
براستی که خدا آمرزنده رحیم است ﴿۹۹﴾

وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ
وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَنٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا
عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتَهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ
فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٠٠﴾ وَمِمَّنْ حَوْلَكُم
مِّنَ الْأَعْرَابِ مُنَافِقُونَ وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ مَرَدُّوا عَلَى
الْبَيْتِاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ سَنُعَذِّبُهُم مَّرَّتَيْنِ
ثُمَّ يُرَدُّونَ إِلَىٰ عَذَابٍ عَظِيمٍ ﴿١٠١﴾ وَعَاخَرُونَ اعْتَرَفُوا
بِذُنُوبِهِمْ خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَعَاخَرَ سَيِّئًا عَسَى
اللَّهُ أَن يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٠٢﴾ خُذْ
مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا وَصَلِّ
عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ
﴿١٠٣﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ
وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾
وَقُلِ اعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ
وَالْمُؤْمِنُونَ وَسَتُرَدُّونَ إِلَىٰ عِلِّمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ
فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾ وَعَاخَرُونَ مُرْجَوْنَ
لِأَمْرِ اللَّهِ إِمَّا يُعَذِّبُهُمْ وَإِمَّا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَاللَّهُ
عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠٦﴾

ترجمه: و پیش‌آهنگان نخستین از مهاجرین و انصار و
آنانکه به نیکی و نیکوکاری پیرو آنان شدند خدا از ایشان
خشنود و ایشان از خدا خشنودند و خدا برای ایشان
بوستانهایی که نهرها از زیر آنها جاری است مهیا نموده در
آن همیشه جاودانند این است کامیابی بزرگ ﴿۱۰۰﴾ و
بعضی از کسانی که اطراف شما از اعراب هستند منافقند و
بعضی از اهل مدینه بر نفاق خو کرده‌اند تو نمی‌دانی و ایشان
را نمی‌شناسی، ما ایشان را می‌شناسیم، بزودی دو مرتبه
ایشان را عذاب خواهیم کرد سپس به سوی عذاب بزرگ
رهسپار خواهند شد ﴿۱۰۱﴾ و عده دیگری که اعتراف به
گناهان خود نمودند و عمل صالح را با عمل بد دیگر
آمیختند، امید است خدا توبه آنان را بپذیرد براستی که
خدا آمرزنده رحیم است ﴿۱۰۲﴾ بگیر از اموالشان
صدقه‌ای را که به آن پاک و پاکیزه گردانی ایشان را و بر
ایشان دعا کن زیرا دعای تو آرامشی برای دل ایشان است
و خدا شنوای داناست ﴿۱۰۳﴾ آیا ندانستند که خدا خود
توبه را از بندگانش می‌پذیرد و صدقات را می‌گیرد و اینکه
خدا خود توبه‌پذیر رحیم است ﴿۱۰۴﴾ و بگو عمل کنید
که عمل شما را به زودی خدا و رسول او و مؤمنین خواهند
دید و بزودی بسوی دانای نهان و آشکار برگردانیده
می‌شوید پس شما را به آنچه کرده‌اید خبردار
می‌کند ﴿۱۰۵﴾ و عده دیگر (از متخلفین) به امر خدا
موکول شده‌اند یا عذابشان می‌کند و یا توبه ایشان را
می‌پذیرد و خدا دانای حکیم است ﴿۱۰۶﴾

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَكُفْرًا وَتَفْرِيقًا بَيْنَ
 الْمُؤْمِنِينَ وَإِِرْصَادًا لِّمَنْ حَارَبَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ مِنْ
 قَبْلُ وَلَيَحْلِفُنَّ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ يَشْهَدُ
 إِنَّهُمْ لَكَذِبُونَ ﴿١٠٧﴾ لَا تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا لَّمَسْجِدٌ أُسِّسَ
 عَلَى التَّقْوَىٰ مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ أَحَقُّ أَنْ تَقُومَ فِيهِ فِيهِ
 رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَنْ يَتَطَهَّرُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُطَهَّرِينَ ﴿١٠٨﴾
 أَفَمَنْ أَسَّسَ بُنْيَنَهُ عَلَى تَقْوَىٰ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٍ
 خَيْرٌ أَمْ مَنْ أَسَّسَ بُنْيَنَهُ عَلَى شَفَا جُرُفٍ هَارٍ
 فَانْهَارَ بِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
 الظَّالِمِينَ ﴿١٠٩﴾ لَا يَزَالُ بُنْيَنُهُمُ الَّذِي بَنَوْا رِيبَةً فِي
 قُلُوبِهِمْ إِلَّا أَنْ تَقَطَّعَ قُلُوبُهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١١٠﴾
 إِنْ اللَّهُ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ
 بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةُ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ
 وَيُقْتَلُونَ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ
 وَالْفُرْقَانِ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا
 بِبَيْعِكُمْ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

﴿١١١﴾

و آنانکه مسجدی ساختند برای ضررزدن و کفر و تفرقه
 بین مؤمنین و برای کمین کردن آنانکه از پیش با خدا و
 رسول او جنگ کردند و البته سوگند می‌خورند که ما جز
 نیکی نمی‌خواستیم و خدا گواهی می‌دهد که محققا ایشان
 دروغگویند ﴿۱۰۷﴾ هرگز در آن مایست، مسلم مسجدی
 که بر تقوی از روی اول تأسیس شده سزاوارتر است که در
 آن بایستی، در آن مردانی باشند که پاک‌شدن خود را
 دوست می‌دارند و خدا پاکان را دوست می‌دارد ﴿۱۰۸﴾
 آیا آنکه بنای خود را بر پرهیزکاری از خدا و خوشنودی
 او بنا کرده بهتر است و یا آنکه بنای خود را بر کنار رود
 خالی شده شکست‌خورده مشرف بر سقوط بنا کرده که
 ساقط شود در آتش دوزخ، و خدا گروه ستمگران را
 هدایت نمی‌کند ﴿۱۰۹﴾ همواره بنیانی که ایشان بنا کردند
 شکی شده در دلهاشان مگر اینکه دلهاشان پاره‌پاره شود و
 خدا دانای حکیم است ﴿۱۱۰﴾ محققا خدا از مؤمنین
 جانهای ایشان و مال‌های ایشان را خریده به مقابل اینکه
 بهشت برای ایشان باشد، در راه خدا کارزار می‌کنند پس
 می‌کشند و کشته می‌شوند، وعده‌ای است ثابت بر او: در
 تورات و انجیل و قرآن و کیست نسبت به عهد خود باوفاتر
 از خدا پس شاد باشید به داد و ستدی که آنرا انجام داده‌اید،
 و این است همان کامیابی بزرگ ﴿۱۱۱﴾

اَلتَّائِبُونَ الْعَبِدُونَ الْحَمِيدُونَ السَّابِحُونَ
 الرَّكَّعُونَ السَّجِدُونَ الْآمِرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
 وَالنَّاهُونَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَالْحَافِظُونَ لِحُدُودِ اللَّهِ
 وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾ مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْ
 يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولَىٰ قُرْبَىٰ مِنْ بَعْدِ
 مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿١١٣﴾ وَمَا كَانَ
 اسْتِغْفَارُ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا عَنْ مَوْعِدَةٍ وَعَدَهَا إِيَّاهُ
 فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ أَنَّهُ عَدُوٌّ لِلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ
 لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ ﴿١١٤﴾ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ قَوْمًا بَعْدَ إِذْ
 هَدَاهُمْ حَتَّىٰ يُبَيِّنَ لَهُمْ مَا يَتَّقُونَ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ
 شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾ إِنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
 يُحْيِي وَيُمِيتُ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا
 نَصِيرٍ ﴿١١٦﴾ لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ
 وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِن بَعْدِ مَا
 كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ فَرِيقٍ مِّنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ
 بِهِمْ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٧﴾

مؤمنانِ توبه‌کننده بندگی‌کنِ ستایش‌کننده روزه‌گیر
 رکوع‌کنِ سجده‌کننده امر به معروف و نهی‌کنندگان از
 منکر که نگهدارنده حدود خداوند، و بشارت بده چنین
 مؤمنین را ﴿۱۱۲﴾ برای این پیامبر و مؤمنین روا نیست (و
 اجازه ندارند) که طلب آمرزش کنند برای مشرکین و اگر
 چه نزدیکانشان باشند پس از آنکه برای ایشان آشکار شد
 که آنان اهل آتشند ﴿۱۱۳﴾ و طلب آمرزش ابراهیم برای
 پدرش نبود مگر از وعده‌ای که او را وعده داده بود پس
 چون برای او آشکار شد که او دشمن خداست از او
 بیزاری جست. بدرستی که ابراهیم دلسوز و بردبار
 بود ﴿۱۱۴﴾ و خدا چنین نبوده که گروهی را پس از آنکه
 آنان را راهنمایی نموده گمراه کند تا اینکه بیان کند برای
 ایشان آنچه را اجتناب کنند زیرا خدا به هر چیزی
 داناست ﴿۱۱۵﴾ براستی که خدایتعالی به او اختصاص دارد
 ملک آسمانها و زمین، زنده می‌کند و می‌میراند و پس از
 خدا برای شما نه سرپرستی هست و نه یابوری ﴿۱۱۶﴾ به
 یقین خدا پذیرفت توبه این پیغمبر و این مهاجرین و انصار
 را که پیروی او کردند در ساعت سختی پس از آنکه
 نزدیک بود دل‌های گروهی از ایشان بگردد. سپس توبه
 ایشان را پذیرفت زیرا او به ایشان مهربان و رحیم
 است ﴿۱۱۷﴾

وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خُلِفُوا حَتَّىٰ إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ وَضَاقَتْ عَلَيْهِمْ أَنْفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَنْ لَا مَلْجَأَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١١٨﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ ﴿١١٩﴾ مَا كَانَ لِأَهْلِ الْمَدِينَةِ وَمَنْ حَوْلَهُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ أَنْ يَتَخَلَّفُوا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ وَلَا يَرْغَبُوا بِأَنْفُسِهِمْ عَنْ نَفْسِهِ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ ظَمَأٌ وَلَا نَصَبٌ وَلَا مَخْمَصَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَطْثُونَ مَوْطِئًا يَغِيظُ الْكُفَّارَ وَلَا يَنَالُونَ مِنْ عَدُوٍّ نَيْلًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعَ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢٠﴾ وَلَا يُنْفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ وَادِيًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢١﴾ وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِّنْهُمْ طَائِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ ﴿١٢٢﴾

و پذیرفت توبه سه نفری که (از جهاد) بازماندند تا آنکه زمین با آن وسعتی که داشت بر ایشان تنگ شد و جانشان بر ایشان تنگ آمد و گمان کردند که پناهی از خدا نیست مگر پناه بردن بسوی خودش، سپس توبه ایشان را پذیرفت تا توبه کنند به یقین خدا توبه پذیر و رحیم است ﴿۱۱۸﴾ ای مؤمنین از خدا بترسید و با راستگویان باشید ﴿۱۱۹﴾ و برای اهل مدینه و کسانی که اطراف ایشانند از اعراب جایز نیست که تخلف از رسول خدا ﷺ کنند و بواسطه جان خود از حفظ جان او دریغ نمایند، این حکم به سبب این است که عطش و رنج و گرسنگی در راه خدا به ایشان نمی رسد و قدمی به محلی که کفار را به غضب بیاورد نمی گذارند و چیزی از دشمن تصرف نمی کنند مگر اینکه عمل صالحی بر ایشان نوشته شود، بدرستی که خدا اجر نیکوکاران را ضایع نمی کند ﴿۱۲۰﴾ و چیز کوچک و بزرگی را انفاق نمی کنند و راهی را نمی پیمایند مگر اینکه برای ایشان نوشته شود، برای اینکه خدا ایشان را به نیکوتر از آنچه عمل می کردند جزا دهد ﴿۱۲۱﴾ و مؤمنین را توانائی نبوده که همگی کوچ کنند (در راه جهاد و طلب علم) پس چرا از هر گروهی از ایشان عده ای کوچ نکردند تا فقه در دین بیاموزند (خواهان فهم در دین باشند) و تا قوم خود را وقتی که بسوی ایشان برگشتند بترسانند شاید ایشان حذر نمایند ﴿۱۲۲﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ
 الْكُفَّارِ وَلْيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ
 الْمُتَّقِينَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذَا مَا أَنزَلْتُ سُورَةً فَمِنْهُمْ مَن يَقُولُ
 أَيُّكُمْ زَادَتْهُ هَذِهِ إِيمَانًا فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا
 فزَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿١٢٤﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ فِي
 قُلُوبِهِم مَّرَضٌ فَزَادَتْهُمْ رِجْسًا إِلَى رِجْسِهِمْ وَمَاتُوا
 وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿١٢٥﴾ أَوَلَا يَرَوْنَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ
 عَامٍ مَّرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لَا يَتُوبُونَ وَلَا هُمْ يَذَكَّرُونَ
 ﴿١٢٦﴾ وَإِذَا مَا أَنزَلْتُ سُورَةً نَّظَرَ بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ هَلْ
 يَرِيكُمْ مِّنْ أَحَدٍ ثُمَّ انْصَرَفُوا صَرَفَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ
 بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿١٢٧﴾ لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ
 أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ
 بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٨﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ
 اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ
 الْعَظِيمِ ﴿١٢٩﴾

ای مؤمنین با کسانی که از کفار به شما نزدیکند کارزار
 کنید و باید در شما شدتی بیابند، و بدانید که محققا خدا با
 متقین است ﴿۱۲۳﴾ و چون سوره‌ای نازل شود بعضی از
 ایشان می‌گویند: این سوره کدامتان را ایمانی افزود پس أما
 آنانکه ایمان آورده‌اند ایمانشان افزود و آنان
 شادمانند ﴿۱۲۴﴾ و أما آنانکه در دلشان مرض است ناپاکی
 بر ناپاکی ایشان افزوده، و بمیرند درحالیکه کافرنند
 ﴿۱۲۵﴾ آیا نمی‌بینند که ایشان در هر سالی یکبار و یا
 دوبار آزموده می‌شوند سپس توبه نمی‌کنند و نه ایشان
 متذکر می‌گردند ﴿۱۲۶﴾ و چون سوره‌ای نازل شود بعضی
 به بعض دیگر نظر کند و گوید آیا کسی شما را می‌بیند
 سپس برگردند، خدا دلشان را برگرداند برای اینکه ایشان
 قومی هستند نفهم ﴿۱۲۷﴾ مسلم و محقق آن است که برای
 شما از خود شما رسولی آمد که بر او سخت است آنچه
 شما را به رنج افکند، حریص است بر (ایمان) شما، به
 مؤمنین مهربان و رحیم است ﴿۱۲۸﴾ پس اگر اعراض
 کردند بگو خدا مرا کافی است، نیست مقصدی جز او، بر
 او توکل کرده‌ام و اوست پروردگار عرش بزرگ ﴿۱۲۹﴾

سُورَةُ يُونُسَ

سوره یونس

به نام خداوند بخشنده مهربان

الف. لام. راء. این است آیات کتاب حکیم ﴿۱﴾ آیا برای مردم تعجب است که بسوی مردی از ایشان وحی کردیم که مردم را بترسان و به آنانکه ایمان آورده اند مژده بده که برای ایشان است قدم راستی نزد پروردگارشان، کافران گفتند: براستی که این مرد ساحری است آشکار ﴿۲﴾ براستی پروردگارتان خدائی است که آسمانها وزمین را در شش روز آفرید سپس بر تخت هستی نافذ شد امر هستی را تدبیر می نماید، نیست شفيعی جز پس از اذن او. این است خدا پروردگارتان پس او را عبادت کنید آیا متذکر نمی شوید ﴿۳﴾ بازگشت همه شما بسوی اوست، وعده خدا حق است، براستی او آفرینش را ابتدا می کند سپس آنرا بازمی گرداند تا آنان را که ایمان آورده و عمل صالح کردند جزا دهد بعدالت، و آنانکه کافرنند برای ایشان است شرابی از آب جوشان و عذاب دردناک بسبب اینکه به کفر خود برقرار بودند ﴿۴﴾ او آن خدائی است که خورشید را روشنائی و ماه را نور قرار داد و برای آن منازل به اندازه معین کرد تا عدد و شماره سالها و حساب را بدانید، خدا آنرا جز به حق نیافرید، ما آیات را فصل فصل بیان می کنیم برای گروهی که می دانند ﴿۵﴾ بدرستیکه در آمد و رفت و کم و زیاد شدن شب و روز و آنچه خدا در آسمانها و زمین آفریده آیاتی است برای گروهی که پرهیزند ﴿۶﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الرَّ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ ۝ أَكَّانَ لِلنَّاسِ عَجَبًا أَنْ أَوْحَيْنَا إِلَى رَجُلٍ مِّنْهُمْ أَنْ أَنْذِرِ النَّاسَ وَبَشِّرِ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنَّ لَهُمْ قَدَمَ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۚ قَالَ الْكَافِرُونَ إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ مُّبِينٌ ۝ إِنَّ رَبَّكُمْ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ ۚ مَا مِنْ شَفِيعٍ إِلَّا مِنْ بَعْدِ إِذْنِهِ ۚ ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ ۚ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ۝ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا إِنَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ بِالْقِسْطِ ۚ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ۝ هُوَ الَّذِي جَعَلَ الشَّمْسُ ضِيَاءً وَالْقَمَرَ نُورًا وَقَدَرَهُ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ ۚ مَا خَلَقَ اللَّهُ ذَٰلِكَ إِلَّا بِالْحَقِّ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ۝ إِنَّ فِي اخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَّقُونَ ۝

إِنَّ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا وَرَضُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا
وَاطْمَأْنَنُوا بِهَا وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ ءَايَاتِنَا غَافِلُونَ ﴿٧﴾
أُولَٰئِكَ مَا لَهُمْ النَّارُ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨﴾ إِنَّ
الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ يَهْدِيهِمْ رَبُّهُمْ
بِإِيمَانِهِمْ تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ
﴿٩﴾ دَعْوُهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمْ فِيهَا
سَلَامٌ وَءَاخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
﴿١٠﴾ وَلَوْ يِعْجَلُ اللَّهُ لِلنَّاسِ الشَّرَّ اسْتِعْجَالَهُمْ
بِالْخَيْرِ لَفُضِيَ إِلَيْهِمْ أَجْلُهُمْ فَنَذَرُ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ
لِقَاءَنَا فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١١﴾ وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ
الضَّرُّ دَعَا نَا لِجُنْثِيهِ أَوْ قَاعِدًا أَوْ قَائِمًا فَلَمَّا كَشَفْنَا
عَنْهُ ضَرْهُهُ مَرَّ كَأَن لَّمْ يَدْعُنَا إِلَىٰ ضَرٍّْ مِّسَّهُ كَذَٰلِكَ
زُيِّنَ لِلْمُسْرِفِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا
الْقُرُونَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ
بِالْبَيِّنَاتِ وَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ
الْمُجْرِمِينَ ﴿١٣﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاكُمْ خَلَائِفَ فِي الْأَرْضِ
مِنْ بَعْدِهِمْ لِنَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

براستی آنانکه امید به ملاقات ما ندارند و به زندگی دنیا
خوشنودند و به آن اطمینان یافته‌اند و آنانکه از آیات ما
غافلند ﴿۷﴾ آنان مأوایشان آتش دوزخ است به سبب
آنچه کسب می‌کردند ﴿۸﴾ براستی آنانکه ایمان آورده و
عملهای شایسته را انجام دادند پروردگارشان به برکت
ایمانشان هدایتشان می‌کند، جاری می‌شود از زیر کاخهای
ایشان نهرها در باغهای پر نعمت ﴿۹﴾ خواندن ایشان در آن
باغها (چنین است:) خدایا تومنزهی و تحیت ایشان (بر
یکدیگر) در آن باغها سلام است و پایان دعای ایشان این
است که الحمد لله رب العالمین ﴿۱۰﴾ و اگر خدا بشتاب و
عجله برای مردم شر را بیاورد مانند اینکه ایشان بشتاب خیر
را می‌طلبند اجل و هلاکشان بر ایشان در رسد، پس رها
می‌کنیم آنان را که امید به ملاقات ما ندارند در طغیانشان
سرگردان باشند ﴿۱۱﴾ و چون به انسان ضرری رسد ما را
بخواند در حالیکه به پهلوی خفته و یا نشسته و یا ایستاده، پس
چون ضرر او را از او برطرف کردیم بگذرد و بی‌اعتناء
شود گویا ما را به کشف ضرری که به او رسیده نخوانده،
این چنین زینت داده شد برای اسراف کنندگان آنچه را
مدام عمل می‌کنند ﴿۱۲﴾ و به تحقیق ما قرنهای پیش از
شما را هلاک کردیم چون ستم کردند و پیغمبرانشان برای
ایشان با دلیل‌های روشن آمدند، ولی مردم در خط ایمان
نبودند، این چنین جزا می‌دهیم گروه گناهکاران و مقصرین
را ﴿۱۳﴾ سپس شما را جانشین ایشان در زمین قرار دادیم
تا بنگریم چگونه عمل می‌کنید ﴿۱۴﴾

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا أَتَأْتِنَا بِقُرْآنٍ غَيْرِ هَذَا أَوْ بَدِّلْهُ قُلْ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أُبَدِّلَهُ مِنْ تِلْقَائِي نَفْسِي إِنْ أَتَّبَعُ إِلَّا مَا يُوْحَىٰ إِلَيَّ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾ قُلْ لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُهُ عَلَيْكُمْ وَلَا أَدْرَاكُمْ بِهِ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا مِّن قَبْلِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦﴾ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْمُجْرِمُونَ ﴿١٧﴾ وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعَتُونَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَتُنَبِّئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٨﴾ وَمَا كَانَ النَّاسُ إِلَّا أُمَّةً وَاحِدَةً فَاخْتَلَفُوا وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ فِيمَا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٩﴾ وَيَقُولُونَ لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِّن رَّبِّهِ فَقُلْ إِنَّمَا الْغَيْبُ لِلَّهِ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٢٠﴾

و چون بر ایشان آیات ما که روشن است قرائت شود آنانکه به لقاء ما امید ندارند گویند قرآنی غیر این بیاور یا آنرا تغییر بده (تا ما به تو ایمان آوریم)، بگو مرا جایز نباشد که آنرا از پیش خود تبدیل کنم، پیروی نمی‌کنم مگر آنچه به من وحی می‌شود، بدرستی که من اگر پروردگارم را نافرمانی کنم از عذاب روز بزرگ می‌ترسم ﴿۱۵﴾ بگو اگر خدا می‌خواست آنرا بر شما تلاوت نمی‌کردم و خدا شما را به آن اعلام نمی‌کرد به تحقیق عمری پیش از نزول قرآن در میان شما مانده‌ام، آیا عقل را به کار نمی‌برید ﴿۱۶﴾ پس کیست ستمکارتر از آنکه به دروغ بر خدا افتراء زند و یا به آیات او تکذیب کند، حقیقت این است که گنه کاران رستگار نمی‌شوند ﴿۱۷﴾ و می‌پرستند به غیر از خدا چیزهایی را که نه ضرر به ایشان دارد و نه نفع بر ایشان و می‌گویند اینها شفیعان مایند نزد خدا، بگو آیا خدا را خبر می‌دهید به آنچه را در آسمانها و زمین نمی‌داند، منزله و برتر است او از آنچه شریک او قرار می‌دهید ﴿۱۸﴾ و مردم جز امت واحده نبودند پس اختلاف کردند، و اگر فرمان سابقه و رفته پروردگارت نبود البته بین ایشان در آنچه اختلاف می‌کردند قضاوت و حکمی شده بود ﴿۱۹﴾ و می‌گویند چرا بر این رسول آیت و معجزه‌ای از پروردگارش نازل نشده و نمی‌شود. پس بگو جز این نیست که آمدن معجزه از طرف خدا امریست غیبی و مخصوص خداست پس شما منتظر باشید، و براستی که من با شما از انتظار کشند گانم ﴿۲۰﴾

وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً مِّنْ بَعْدِ ضَرَاءٍ مَّسَّتْهُمْ إِذَا لَهُمْ مَكْرٌ فِي آيَاتِنَا قُلِ اللَّهُ أَسْرَعُ مَكْرًا إِنَّ رُسُلَنَا يَكْتُوبُونَ مَا تَمْكُرُونَ ﴿٢١﴾ هُوَ الَّذِي يُسَيِّرُكُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ حَتَّىٰ إِذَا كُنْتُمْ فِي الْفُلِكِ وَجَرِينَ بَيْنَ يَدَيْ طَيْبَةٍ وَفَرِحُوا بِهَا جَاءَتْهَا رِيحٌ عَاصِفٌ وَجَاءَهُمُ الْمَوْجُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ أُحِيطَ بِهِمْ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ لَئِنْ أَنجَيْتَنَا مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٢٢﴾ فَلَمَّا أَنجَيْنَاهُمْ إِذَا هُمْ يَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ يَتَأَيَّهَا النَّاسُ إِنَّمَا بَغْيُكُمْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ مَتَّعَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُكُمْ فَنُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٣﴾ إِنَّمَا مَثَلُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَاءٍ أَنْزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ مِمَّا يَأْكُلُ النَّاسُ وَالْأَنْعَامُ حَتَّىٰ إِذَا أَخَذَتِ الْأَرْضُ زُخْرُفَهَا وَازَّيَّنَتْ وَظَنَّ أَهْلُهَا أَنَّهُمْ قَدِرُونَ عَلَيْهَا أَتْنَاهَا أَمْرًا لَّيْلًا أَوْ نَهَارًا فَجَعَلْنَاهَا حَصِيدًا كَأَن لَّمْ تَغْنِ بِالْأَمْسِ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَىٰ دَارِ السَّلَامِ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٢٥﴾

و چون مردم را پس از سختیها که به ایشان رسیده رحمتی بچشانیم ناگهان برای ایشان نیرنگی در آیات ما است، بگو خدا مگرش سریعتر است، محققا مأمورین ما آنچه مکر می کنید می نویسند ﴿۲۱﴾ او آن خدائی است که شما را در خشکی و دریا سیر می دهد تا چون در کشتی باشید و ایشان را به باد ملایمی جریان دهد که به برکت آن خوشحال شوند (ناگهان) باد تندی بیاید و موج از هر طرف ایشان برخیزد و گمان کنند که بلاها به ایشان احاطه شده خدا را به خلوص دین او بخوانند که اگر ما را از این نجات دهی البته از شکر گزاران باشیم ﴿۲۲﴾ پس چون ایشان را نجات دهد ناگهان ایشان در زمین به سرکشی ناحق پردازند، آهای مردم همانا ستم شما بر ضرر خودتان است متاع دنیا را می خواهید سپس بسوی ما بازگشت شماست پس شما را به آنچه می کردید خبر می دهیم ﴿۲۳﴾ همانا مثل زندگانی دنیا مانند آبی است که ما از آسمان نازل کرده باشیم پس به آن مخلوط گردد روئیده شده زمین از آنچه انسان و حیوان می خورد تا هنگامی که زمین زینت خود را بگیرد (سبز و خرم شود) و آراسته گردد و اهل آن گمان کنند که ایشان بر آن توانائی دارند امر ما در شب و یا روز بیاید و همه را درو کند که گویا دیروز چیزی نداشته، این چنین آیات را برای مردمی که فکر می کنند بیان می کنیم ﴿۲۴﴾ و خدا بسوی دار سلامتی (یعنی بهشت) دعوت می کند و هر که را بخواهد بسوی راه راست هدایت می کند ﴿۲۵﴾

لِّلَّذِينَ أَحْسَنُوا الْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ وَلَا يَرْهَقُ
وُجُوهَهُمْ قَتَرٌ وَلَا ذِلَّةٌ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ
فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٦﴾ وَالَّذِينَ كَسَبُوا السَّيِّئَاتِ جَزَاءُ
سَيِّئَةٍ بِمِثْلِهَا وَتَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ مَّا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ
عَاصِمٍ كَأَنَّمَا أُغْشِيَتْ وُجُوهُهُمْ قِطْعًا مِنَ اللَّيْلِ
مُظْلِمًا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٧﴾
وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا
مَكَانَكُمْ أَنْتُمْ وَشُرَكَائُكُمْ فَزَيَّلْنَا بَيْنَهُمْ وَقَالَ
شُرَكَائُهُمْ مَا كُنْتُمْ إِيانَا تَعْبُدُونَ ﴿٢٨﴾ فَكَفَىٰ بِاللَّهِ
شَهِيدًا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ إِنْ كُنَّا عَنْ عِبَادَتِكُمْ
لَغَافِلِينَ ﴿٢٩﴾ هُنَالِكَ تَبْلُو كُلُّ نَفْسٍ مَّا أَسْلَفَتْ
وَرُدُّوْا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمْ الْحَقُّ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَّا كَانُوا
يَفْتَرُونَ ﴿٣٠﴾ قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ
أَمْنَ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ
الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ
فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣١﴾ فَذَلِكُمُ اللَّهُ
رَبُّكُمْ الْحَقُّ فَمَاذَا بَعَدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ فَأَنَّى
تُصْرَفُونَ ﴿٣٢﴾ كَذَٰلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ
فَسَقُوا أَنَّهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٣﴾

برای آنانکه نیکی کردند مزد نیکوتر و زیادتی است، و
صورت‌های ایشان را نه غباری و نه ذلتی می‌گیرد، ایشانند
اهالی بهشت، خود در آن جاودان و ماندگارند ﴿۲۶﴾ و
آنان را که بدیها کسب کردند جزائی است بد بمانند آن
بدی و خواری ایشان را بگیرد، برای ایشان از طرف خدا
پناهی نیست، گویا صورت‌هایشان به پاره‌هایی از شب تاریک
پوشیده شده، ایشانند اهالی آتش، خود در آن
ماندگارند ﴿۲۷﴾ و روزی که همه ایشان را محشور سازیم
سپس به کسانی که مشرک شدند می‌گوئیم شما و شریکانی
که قائل شدید بر جای خود باشید، پس میان ایشان جدائی
می‌افکنیم و شریکان ایشان گویند شما ما را
نمی‌پرستیدید ﴿۲۸﴾ و خدا بین ما و بین شما برای شهادت
کافی است براستی که ما از عبادت شما غافل بودیم ﴿۲۹﴾
آنجاست که هر کس مبتلاست به آنچه از پیش فرستاده
و بسوی خدائی که به حق مولای ایشان است رد شوند و
آنچه افترا می‌بستند از ایشان گم شود ﴿۳۰﴾ بگو چه کسی
شما را از آسمان و زمین روزی می‌دهد آیا کیست مالک
گوش و دیدگان و کیست که زنده را از مرده بیرون
می‌آورد و مرده را از زنده خارج می‌سازد و کیست امر
خلقت را تدبیر می‌کند؟ پس خواهند گفت: خدا، پس بگو
آیا پرهیز نمی‌کنید ﴿۳۱﴾ پس آن خدا پروردگار شماست
به حق و پس از حق چیست جز گمراهی، پس به کجا برده
می‌شوید ﴿۳۲﴾ این چنین ثابت شده فرمان پروردگارت بر
نابکاران که ایمان نمی‌آورند ﴿۳۳﴾

قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَبْدُوَ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ۚ
قُلِ اللَّهُ يَبْدُوَ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ۚ فَأَيُّ تَوَفُّكُونَ ﴿٣٤﴾
قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ قُلِ اللَّهُ
يَهْدِي لِلْحَقِّ أَفَمَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ أَحَقُّ أَنْ يُتَّبَعَ
أَمْ لَا يَهْدِي إِلَّا أَنْ يُهْدَىٰ فَمَا لَكُمْ كَيْفَ
تَحْكُمُونَ ﴿٣٥﴾ وَمَا يَتَّبِعُ أَكْثَرُهُمْ إِلَّا ظَنًّا إِنَّ الظَّنَّ لَا
يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾
وَمَا كَانَ هَذَا الْقُرْآنُ أَنْ يُفْتَرَىٰ مِنْ دُونِ اللَّهِ
وَلَكِنْ تَصْدِيقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلُ الْكِتَابِ
لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٧﴾ أَمْ يَقُولُونَ
أَفْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ ۚ وَادْعُوا مَنْ
أَسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾ بَلْ كَذَّبُوا بِمَا
لَمْ يُحِيطُوا بِعِلْمِهِ ۚ وَلَمَّا يَأْتِهِمْ تَأْوِيلُهُ ۚ كَذَلِكَ
كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۖ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ
﴿٣٩﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ ۚ وَمِنْهُمْ مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهِ ۚ
وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٤٠﴾ وَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ لِي
عَمَلِي وَلَكُمْ عَمَلُكُمْ ۖ أَنْتُمْ بَرِيءُونَ مِمَّا أَعْمَلُ
وَأَنَا بَرِيءٌ مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٤١﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُونَ
إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تَسْمِعُ الصَّمَّ وَلَوْ كَانُوا لَا يَعْقِلُونَ ﴿٤٢﴾

بگو آیا کسی از شریکان شما هست که خلق را از نیستی
بیافریند سپس آنرا بازگرداند، بگو خدا به آفرینش ابتدا
می کند سپس آنرا بازمی گرداند پس به کجا رجوع داده
می شوید ﴿۳۴﴾ بگو آیا از شریکان شما کسی هست که
بسوی حق هدایت کند، بگو خدا هدایت بسوی حق
می کند، آیا آنکه به سوی حق هدایت می کند سزاوارتر
است که پیروی شود و یا کسی که راه نمی یابد مگر آنکه
هدایت شود، پس شما را چه شده چگونه حکم
می کنید ﴿۳۵﴾ و اکثر ایشان جز گمان را پیروی نمی کنند،
براستی که ظن و گمان به هیچ وجه کفایت از حق نکند
و انسان را بی نیاز نکند، براستی که خدا به آنچه به جا
می آورند داناست ﴿۳۶﴾ و این قرآن ساخته افترائی
غیرخدا نبوده ولیکن تصدیق آن چیزی است که جلو او
بوده و می باشد، و بیان این کتاب بدون اینکه شکی در آن
باشد از پروردگار جهانیان است ﴿۳۷﴾ آیا می گویند بافترا
بافته، بگو پس سوره ای مانند آن بیاورید و هر کس غیر خدا
را می توانید به کمک بخوانید اگر راست می گوئید ﴿۳۸﴾
بلکه تکذیب کردند به چیزی که احاطه ای به علم آن
ندارند و هنوز تأویل آن برای ایشان نیامده، این چنین
آنانکه پیش از ایشان بودند تکذیب کردند، پس بنگر
عاقبت ستمگران چگونه بود ﴿۳۹﴾ و بعضی از ایشان به
این قرآن ایمان می آورد و بعضی از ایشان به آن ایمان
نمی آورد و پروردگارت داناست به مفسدان ﴿۴۰﴾ و
اگر ترا تکذیب کردند بگو عمل من برای من و عمل شما
برای شما، شما از آنچه من می کنم بیزارید و من از آنچه
شما می کنید بیزارم ﴿۴۱﴾ و بعضی از ایشان کسی است
که بسوی تو گوش می دهد، آیا پس تو می شنوای کران را
و اگرچه عقلشان را بکار نیندازند ﴿۴۲﴾

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَنْظُرُ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تَهْدِي الْعُمْى وَلَوْ كَانُوا لَا يُبْصِرُونَ ﴿٤٣﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَكِنَّ النَّاسَ أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٤﴾ وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ كَأَن لَّمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِّنَ النَّهَارِ يَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿٤٥﴾ وَإِنَّمَا نُرِيَّتْكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيْتَكَ فَإِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ اللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ ﴿٤٦﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولٌ فَإِذَا جَاءَ رَسُولُهُمْ قُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٨﴾ قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي ضَرًّا وَلَا نَفْعًا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ لِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ إِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَلَا يَسْتَعْجِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٤٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنِ اتَّكُمُ عَذَابُهُ بَيِّنَاتًا أَوْ نَهَارًا مَّاذَا يَسْتَعْجِلُ مِنْهُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٠﴾ أَتُمْ إِذَا مَا وَقَعَ ءَامَنْتُمْ بِهِ ءَا لَأَن وَقَدْ كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥١﴾ ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٥٢﴾ وَيَسْتَنْبِغُونَكَ أَحَقُّ هُوَ قُلْ إِي وَرَبِّي إِنَّهُ لَحَقُّ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ

﴿٥٣﴾

و بعضی از ایشان کسی است که به سوی تو می‌نگرد آیا پس تو هدایت می‌کنی کوران را و اگرچه نبینند ﴿۴۳﴾ براستی که خدا در هیچ چیز به مردم ستم نمی‌کند ولیکن مردم به خودشان ستم می‌کنند ﴿۴۴﴾ و روزی که ایشان را محشور می‌کنیم گویا نمانده‌اند مگر ساعتی آشنائی می‌دهند بین خودشان، به تحقیق زیان کردند آنانکه به ملاقات خدا تکذیب کردند و هدایت یافته نبودند ﴿۴۵﴾ و اگر بنمایانیم به تو بعضی از آنچه ایشان را وعده داده‌ایم و یا تو را بمیرانیم پس بازگشت ایشان بسوی ما است سپس خدا بر آنچه به جا می‌آورند گواه است ﴿۴۶﴾ و برای هر امتی رسولی است، پس چون رسول ایشان آمد بین ایشان حکم بعدالت شود و بر ایشان ستم نشود ﴿۴۷﴾ و می‌گویند چه وقت است این وعده اگر راستگویانید ﴿۴۸﴾ بگو برای خودم مالک ضرر و نفعی نیستم مگر آنچه خدا خواسته باشد، برای هر امتی اجلی است، و چون اجل ایشان رسد پس لحظه‌ای تأخیر نکنند و نه پیشی گیرند ﴿۴۹﴾ بگو: آیا فکر کرده و به چشم دل دیده‌اید که اگر عذاب خدا شبانه و یا روز بیاید چه چیز را مجرمان از آن بشتاب می‌خواهند ﴿۵۰﴾ آیا پس از آنکه عذاب واقع شود ایمان به آن می‌آورید و حال آنکه به آن عجله می‌کردید ﴿۵۱﴾ سپس به ستمگران گفته شود عذاب جاوید را بچشید، آیا به جز به آنچه کسب می‌کردید جزا داده می‌شوید ﴿۵۲﴾ و از تو خبرگیری می‌کنند که آیا آن عذاب حق است؟ بگو آری قسم به پروردگارم که آن حق است و شما جلوگیری آن نیستید ﴿۵۳﴾

وَلَوْ أَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي الْأَرْضِ لَافْتَدَتْ بِهِ^{٥٤} وَأَسْرُوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُا الْعَذَابَ^{٥٥} وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ^{٥٦} أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ^{٥٧} أَلَا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ^{٥٨} هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ^{٥٩} يَتَأَيَّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَتْكُمْ مَوْعِظَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَشِفَاءٌ لِّمَا فِي الصُّدُورِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ^{٦٠} قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذَلِكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ^{٦١} قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا أَنزَلَ اللَّهُ لَكُمْ مِّن رِّزْقٍ فَجَعَلْتُمْ مِّنْهُ حَرَامًا وَحَلَالًا قُلْ ءَاللهُ أَذِنَ لَكُمْ أَمْ عَلَى اللَّهِ تَفْتَرُونَ^{٦٢} وَمَا ظَنُّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ يَوْمَ الْقِيَمَةِ^{٦٣} إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ^{٦٤} وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُوا مِنْهُ مِنْ قُرْآنٍ وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِ وَمَا يَعْزُبُ عَن رَّبِّكَ مِن مِّثْقَالِ ذَرَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَلَا أَصْغَرَ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ

﴿٦١﴾

و اگر برای هر کس که ستم کرده ملک زمین باشد آنرا فداء کند فائده ندارد، و زمانی که عذاب را دیدند در دل پشیمانی کنند، و بین ایشان به عدالت حکم شود و به ایشان ستم نشود ﴿۵۴﴾ آگاه باشید که محققا ملک خداست آنچه در آسمانها و زمین است آگاه باشید که وعده خدا حق است ولیکن اکثر ایشان نمی دانند ﴿۵۵﴾ او زنده می کند و می میراند و بسوی او برگشت داده می شوید ﴿۵۶﴾ آهای مردم به تحقیق برای شما، موعظه ای از پروردگارتان آمد و برای آنچه در سینه هاست شفائی و هدایت و رحمت است برای مؤمنین ﴿۵۷﴾ بگو به فضل خدا و به رحمت او باید شاد شوند. آن بهتر است از آنچه جمع می کنند ﴿۵۸﴾ بگو آیا به نظر عقلی دیده اید آنچه خدا از رزق برای شما نازل کرده پس شما بعضی از آنرا حرام و بعضی را حلال قرار داده اید، بگو آیا خدا به شما اذن داده و یا بر خدا افتراء می بندید ﴿۵۹﴾ و در روز قیامت گمان کسانی که به دروغ بر خدا افتراء می بندند چیست؟ براستی که خدا بر مردم تفضل دارد ولیکن اکثر ایشان شکر نمی کنند ﴿۶۰﴾ و تو در هیچ کاری اقدام نمی کنی و از قرآن تلاوت نمی کنی و عملی را انجام نمی دهی مگر اینکه ما بر شما گواهیم در وقتی که در آن شروع می کنید، و از پروردگارت پنهان نیست هموزن ذره ای در زمین و نه در آسمان و نه کوچکتر از آن و نه بزرگتر مگر آنکه در کتابی روشن است ﴿۶۱﴾

أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٦٤﴾ وَلَا يَحْزَنكَ قَوْلُهُمْ إِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٥﴾ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ شُرَكَاءَ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٦٦﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَنَهُ هُوَ الْعَزِيزُ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ إِنْ عِنْدَكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ بِهَٰذَا أَتَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾ قُلْ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾ مَتَّعْ فِي الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ نَذِقُهُمُ الْعَذَابَ الشَّدِيدَ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾

آگاه باش که محققا دوستان خدا نه بر ایشان ترسی است و نه اندوهگین می‌شوند ﴿۶۲﴾ آنانکه ایمان آوردند و پرهیزکار بودند ﴿۶۳﴾ برای ایشان در زندگی دنیا و در آخرت بشارت است، برای کلمات خدا تبدیلی نیست، این است همان کامیابی بزرگ ﴿۶۴﴾ و قول آنان محزونت نکند. حقیقتا تمام عزت مخصوص خدا است، او شنوای داناست ﴿۶۵﴾ آگاه باش عقلای آسمانها و عقلای زمین ملک خدایند، و چه چیز را پیروی می‌کنند آنانکه غیر خدا شریکانی را می‌خوانند، جز گمان را پیروی نمی‌کنند، و نباشند جز دروغگویان ﴿۶۶﴾ او آن خدائی است که برای شما شب را قرار داد تا در آن آرام گیرید و روز را روشن، براستی که در این، آیاتی است برای گروهی که می‌شنوند ﴿۶۷﴾ گفتند: خدا فرزندی گرفت، او منزّه است، او بی‌نیاز است، از آن اوست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، نزد شما دلیلی بر این گفتار نیست، آیا می‌گوئید و به خدا نسبت می‌دهید چیزی را که نمی‌دانید ﴿۶۸﴾ بگو براستی آنانکه افترا به دروغ بر خدا می‌بندند رستگار نمی‌شوند ﴿۶۹﴾ بهره و متاعی در دنیا دارند سپس بازگشت ایشان بسوی ما است سپس ایشان را عذاب سخت می‌چشانیم به سبب آنچه کافر می‌شدند ﴿۷۰﴾

وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ يَتَقَوْمِ إِنَّ
كَانَ كَبُرَ عَلَيْكُمْ مَقَامِي وَتَذَكِيرِي بِآيَاتِ اللَّهِ
فَعَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْتُ فَأَجْمِعُوا أَمْرَكُمْ وَشُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ لَا
يَكُنْ أَمْرُكُمْ عَلَيْكُمْ غُمَّةً ثُمَّ اقْضُوا إِلَيَّ وَلَا
تُنْظِرُونِ ﴿٧١﴾ فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَمَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ إِنْ
أَجِرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ
الْمُسْلِمِينَ ﴿٧٢﴾ فَكَذَّبُوهُ فَجَعَلْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي
الْفُلِكِ وَجَعَلْنَاهُمْ خَلِيفَ وَأَعْرَفْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا
بِآيَاتِنَا فَأَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِينَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ
بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا إِلَى قَوْمِهِمْ فَجَاءَهُمْ
بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا بِهِ مِنْ قَبْلُ
كَذَلِكَ نَطْبَعُ عَلَى قُلُوبِ الْمُعْتَدِينَ ﴿٧٤﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ
بَعْدِهِم مُوسَى وَهَارُونَ إِلَى فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ بِآيَاتِنَا
فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُجْرِمِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ
الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٧٦﴾ قَالَ
مُوسَى أَتَقُولُونَ لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَكُمْ أَسِحْرٌ هَذَا وَلَا
يُفْلِحُ السَّاحِرُونَ ﴿٧٧﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَلْفِتَنَّا عَمَّا
وَجَدْنَا عَلَيْهِ عِبَادَةً تَأْبَهُنَا وَتَكُونَ لَكُمُ الْكِبْرِيَاءُ فِي
الْأَرْضِ وَمَا نَحْنُ لَكُمُ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٧٨﴾

و بخوان بر ایشان خبر نوح را وقتی که به قوم خود گفت:
ای قوم من اگر بودن من و یاد کردن من آیات خدا را بر
شما گران و بزرگ می آید، پس بدانید من بر خدا توکل
کرده ام پس شما فکر و همت و شریکان خود را جمع کنید
سپس کار شما بر شما پوشیده نماند سپس بر من حکم
کنید و مهلت ندهید ﴿۷۱﴾ پس اگر روبگردانید من از شما
اجری نمی خواهم، نیست اجر من مگر بر خدا و مأمورم که از
مسلمین بوده باشم ﴿۷۲﴾ پس او را تکذیب کردند پس او
و کسانی که با او بودند در کشتی نجات دادیم، و ایشان را
جانشینان غرق شدگان قرار دادیم و آنان را که به آیات ما
تکذیب کردند غرق نمودیم، پس بنگر چگونه بود عاقبت
بیم داده شدگان ﴿۷۳﴾ سپس بعد از او رسولانی بسوی قوم
خودشان فرستادیم که با حجت های روشن بسوی آنها آمدند
و ایشان ایمان آورنده نبودند بواسطه آنچه از پیش تکذیب
به آن کرده اند، این چنین بر دل های تعدی کنندگان مهر
زدیم ﴿۷۴﴾ سپس بعد از ایشان موسی و هارون را با آیات
خودمان بسوی فرعون و گروهش مبعوث نمودیم پس
تکبر ورزیدند و قومی گنهکار بودند ﴿۷۵﴾ پس چون حق
از جانب ما بر ایشان آمد گفتند: نیست این مگر جادویی
آشکار ﴿۷۶﴾ موسی گفت: آیا حق را چون برای شما
آمده می گوئید این سحر است در حالیکه ساحران رستگار
نمی شوند ﴿۷۷﴾ گفتند: آیا آمده ای تا ما را از توجه به
آنچه پدرانمان را بر آن یافتیم بگردانی و بزرگواری روی
زمین برای شما دو نفر باشد و ما به شما ایمان آورنده
نیستیم ﴿۷۸﴾

وَقَالَ فِرْعَوْنُ أَتُنَبِّئُونِي بِكُلِّ سَحَرٍ عَلِيمٍ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالَ لَهُم مُّوسَىٰ أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُّلقُونَ ﴿٨٠﴾ فَلَمَّا أَلْقَوْا قَالَ مُوسَىٰ مَا جِئْتُمْ بِهِ السَّحَرُ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يُصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٨١﴾ وَيُحِقُّ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴿٨٢﴾ فَمَا آمَنَ لِمُوسَىٰ إِلَّا ذُرِّيَّةٌ مِّن قَوْمِهِ عَلَىٰ خَوْفٍ مِّن فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِمْ أَن يَفْتِنَهُمْ وَإِنَّ فِرْعَوْنَ لَعَالٍ فِي الْأَرْضِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الْمُسْرِفِينَ ﴿٨٣﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ يَقُومُونَ إِن كُنْتُمْ ءَامِنْتُمْ بِاللَّهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُّسْلِمِينَ ﴿٨٤﴾ فَقَالُوا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٨٥﴾ وَنَجِّنَا بِرَحْمَتِكَ مِّنَ الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٨٦﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ وَأَخِيهِ أَن تَبَوَّءَا لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بُيُوتًا وَاجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ قِبْلَةً وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٧﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ رَبَّنَا إِنَّكَ ءَاتَيْتَ فِرْعَوْنَ وَمَلَئَهُ زِينَةً وَأَمْوَالًا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا رَبَّنَا لِيُضِلُّوا عَن سَبِيلِكَ رَبَّنَا اطْمِسْ عَلَىٰ أَمْوَالِهِمْ وَاشْدُدْ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوا حَتَّىٰ يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٨٨﴾

و فرعون گفت: هر ساحر دانائی را نزد من بیاورید ﴿۷۹﴾ پس چون ساحران آمدند موسی به ایشان گفت: بیندازید آنچه شما می افکنید ﴿۸۰﴾ پس زمانی که افکندند موسی گفت: آنچه آنرا آوردید سحر است، محققا خدا آن را باطل خواهد کرد زیرا خدا عمل مفسدین را اصلاح نمی کند ﴿۸۱﴾ و خدا با کلمات خود حق را ثابت می کند و اگرچه مجرمین خواسته باشند ﴿۸۲﴾ پس ایمان به موسی نیاوردند مگر فرزندان از قوم او برای ترس از فرعون و سران قومش که مبادا ایشان را عقوبت کنند، و براستی که فرعون برتری جوی در زمین بود، و بدرستی که از مسرفین بود ﴿۸۳﴾ و موسی گفت: ای قوم من اگر شما به خدا ایمان آورده باشید پس بر او توکل کنید اگر تسلیم اوئید ﴿۸۴﴾ پس گفتند: فقط بر خدا توکل کرده ایم، پروردگارا ما را فتنه برای قوم ستمگران قرار مده ﴿۸۵﴾ و نجات بده ما را به رحمت خود از قوم کافرین ﴿۸۶﴾ و بسوی موسی و برادرش وحی کردیم که شما برای قوم خود در مصر خانه هائی بگیرید و خانه های خود را قبله قرار دهید و نماز را بپا دارید، و بشارت ده مؤمنین را ﴿۸۷﴾ و موسی گفت: پروردگارا بی گمان تو فرعون و سران و اشراف قوم او را زینت و مالها در زندگی دنیا دادی پروردگارا تا از راحت گمراه کنند، پروردگارا اموالشان را نابود کن و دلهاشان را سخت گردان که ایمان نمی آورند تا عذاب دردناک را ببینند ﴿۸۸﴾

قَالَ قَدْ أُجِيبَتْ دَعْوَتُكُمَا فَاسْتَقِيمَا وَلَا تَتَّبِعَانِ سَبِيلَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾ وَجَوْرُنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ الْبَحْرَ فَاتَّبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ وَجُنُودُهُ بَغْيًا وَعَدُوًّا حَتَّى إِذَا أَدْرَكَهُ الْغَرَقُ قَالَ ءَامَنْتُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي ءَامَنْتُ بِهِ بَنُو إِسْرَءِيلَ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٩٠﴾ ءَالْتَنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٩١﴾ فَالْيَوْمَ نُنَجِّيكَ بِيَدِنَا لِتَكُونَ لِمَنْ خَلَقَ ءَايَةً وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ عَنْ ءَايَتِنَا لَغَافِلُونَ ﴿٩٢﴾ وَلَقَدْ بَوَّأْنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ مَبُوءًا صِدْقٍ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ فَمَا اخْتَلَفُوا حَتَّى جَاءَهُمُ الْعِلْمُ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٩٣﴾ فَإِنْ كُنْتَ فِي شَكٍّ مِمَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ فَسْأَلِ الَّذِينَ يَقْرَأُونَ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكَ لَقَدْ جَاءَكَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿٩٤﴾ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَتَكُونُوا مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٩٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٩٦﴾ وَلَوْ جَاءَتْهُمْ كُلُّ ءَايَةٍ حَتَّى يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٩٧﴾

خدا گفت: به تحقیق دعای شما دو تن اجابت شد پس استقامت کنید و راه آنانکه نمی‌دانند پیروی نکنید ﴿۸۹﴾ و بنی‌اسرائیل را از دریا گذرانیدیم، پس فرعون و لشکریانش برای ستم و عداوت ایشان را دنبال کردند تا اینکه چون غرق او را دریافت، گفت: ایمان آوردم که براستی نیست الهی جز آن خدائی که بنی‌اسرائیل به او ایمان آوردند و من از مسلمینم ﴿۹۰﴾ اکنون (ایمان آوردی) در حالیکه قبلاً عصیان کردی و از مفسدین بودی ﴿۹۱﴾ پس امروز بدن تو را نجات می‌دهیم تا برای کسانی که پس از تو می‌باشند آیتی باشد و براستی که بسیاری از مردم از آیات ما غافلند ﴿۹۲﴾ و به تحقیق بنی‌اسرائیل را به جای درست و راستی جای دادیم و از چیزهای پاکیزه به ایشان روزی دادیم، پس اختلاف نکردند تا دانش برایشان آمد، بدرستی که پروردگارت در روز قیامت بین ایشان در آنچه در آن اختلاف می‌کردند حکم می‌کند ﴿۹۳﴾ پس اگر تو از آنچه بسویت نازل کرده‌ایم در شکی باشی پس پیرس از آنانکه کتاب را پیش از تو می‌خوانند، به تحقیق از پروردگارت حق برای تو آمده پس از شک‌آوران نباش ﴿۹۴﴾ و البته نباش از آنانکه به آیات خدا تکذیب کردند که می‌باشی از زیانکاران ﴿۹۵﴾ براستی آنانکه فرمان پروردگارت بر ایشان تحقق یافته (یعنی فرمان عذاب) ایمان نمی‌آورند ﴿۹۶﴾ و اگرچه برای ایشان هر دلیل و معجزه‌ای بیاید، تا آنکه عذاب دردناک را ببینند ﴿۹۷﴾

فَلَوْلَا كَانَتْ قَرِيَّةٌ ءَامَنَتْ فَتَنَعَهَا إِيمَانُهَا إِلَّا قَوْمَ
يُونُسَ لَمَّا ءَامَنُوا كَشَفْنَا عَنْهُمْ ءَذَابَ الْخِزْيِ فِي
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٩٨﴾ وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ
لَأَمَنَّ مَن فِي الْأَرْضِ كُلَّهُمْ جَمِيعًا أَفَأَنْتَ تُكْرِهُ
النَّاسَ حَتَّىٰ يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٩٩﴾ وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ
أَنْ تُوْمِنَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَجْعَلُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ
لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٠٠﴾ قُلِ أَنْظِرُوا مَاذَا فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَمَا تُغْنِي الْآيَاتُ وَالنُّذُرُ عَنْ قَوْمٍ لَا
يُؤْمِنُونَ ﴿١٠١﴾ فَهَلْ يَنْتَظِرُونَ إِلَّا مِثْلَ أَيَّامِ الَّذِينَ خَلَوْا
مِنْ قَبْلِهِمْ قُلِ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ
﴿١٠٢﴾ ثُمَّ نُنْجِي رُسُلَنَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا كَذَلِكَ حَقًّا
عَلَيْنَا نُنْجِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾ قُلِ يَٰأَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنْتُمْ
فِي شَكٍّ مِّن دِينِي فَلَا أَعْبُدُ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِن
دُونِ اللَّهِ وَلَكِن أَعْبُدُ اللَّهَ الَّذِي يَتَوَفَّاكُمْ
وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٤﴾ وَأَنْ أَقِمَّ
وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ
﴿١٠٥﴾ وَلَا تَدْعُ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ
فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِّنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٦﴾

ترجمه: پس چرا هیچ دهی نبود که ایمان آورد و ایمانش
نفع دهد جز قوم یونس، زمانی که ایمان آوردند عذاب
خواری را در زندگی دنیا از ایشان برطرف کردیم و تا
مدتی ایشان را بهره دادیم ﴿۹۸﴾ و اگر پروردگارت
میخواست البته تمام کسانی که در زمینند ایمان
میآوردند آیا تو مردم را اکراه می کنی تا مؤمن
شوند ﴿۹۹﴾ و کسی نبوده که ایمان بیاورد مگر باذن خدا،
و خدا پلیدی را قرار می دهد بر آنانکه پیروی عقل
نمی کنند ﴿۱۰۰﴾ بگو نظر کنید که در آسمانها و زمین
چيست، ولی آیات و دلائل و اندازها قومی را که ایمان
نیاورند فائده ندهد ﴿۱۰۱﴾ پس آیا بجز مانند روزهای
اشخاص گذشتگان انتظار می برند، بگو پس انتظار برید که
من با شما از انتظاربرندگانم ﴿۱۰۲﴾ سپس رسولان خود و
آنانکه ایمان آورده اند از عذاب می رهايم این چنین بر ما
سزاوار است نجات دهيم مؤمنين را ﴿۱۰۳﴾ بگو آهای
مردم اگر شما را در دین من شکی باشد پس آنان را که
شما غیر از خدا می پرستید من نمی پرستم ولیکن می پرستم
خدائی را که شما را می میراند، و مأمورم که از مؤمنين
باشم ﴿۱۰۴﴾ و مأموری که روی خود را بسوی دین
حنیف بداری، و البته از مشرکین مباش ﴿۱۰۵﴾ و نخوان
غیر از خدا چیزی را که نه به تو نفع بخشد و نه ضرر، پس
اگر این کار را کردی (یعنی غیر خدا را خواندی) پس
محققا تو در این هنگام از ستمگرانی ﴿۱۰۶﴾

وَإِنْ يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ يُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٧﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿١٠٨﴾ وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَاصْبِرْ حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللَّهُ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿١٠٩﴾

و اگر خدا ضرری به تو برساند برطرف کننده‌ای برای آن نیست جز او، و اگر خدا اراده خیری برای تو کند هیچ ردکننده‌ای برای فضل او نیست، آنرا به هر کس از بندگان خود بخواهد می‌رساند، و اوست آمرزنده رحیم ﴿۱۰۷﴾ بگو آهای مردم به تحقیق این حق (کتاب رهنما) از طرف پروردگارتان برای شما آمد پس هر کس هدایت یافت پس همانا به نفع خود هدایت یافته و هر که گمراه شد پس همانا بر ضرر خود گمراه می‌شود و من وکیل بر شما نیستم ﴿۱۰۸﴾ و پیروی کن آنچه به تو وحی می‌شود و صبر نما تا خدا حکم کند و او بهترین حکم‌کنندگان است ﴿۱۰۹﴾

سُورَةُ هُودٍ

سوره هود

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الرَّ كِتَبٌ أَحْكَمَتْ عَآيَتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ﴿١﴾ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ ﴿٢﴾ وَأَنْ أَسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُمِتِّعْكُمْ مَتَلَعًا حَسَنًا إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَيُؤْتِ كُلَّ ذِي فَضْلٍ فَضْلَهُ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيرٍ ﴿٣﴾ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤﴾ أَلَا إِنَّهُمْ يَتَّبِعُونَ أَصْوَارَهُمْ لَيْسَتْ خُفُوفٌ مِنْهُ إِلَّا حِينَ يَسْتَغْشُونَ ثِيَابَهُمْ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٥﴾

الف لام را . کتابی است که آیات آن محکم شده سپس تفصیل داده شده از جانب حکیم خبری ﴿۱﴾ که جز خدای کامل‌الذات را نپرستید. برآستی که من از جانب او برای شما بیم‌دهنده و بشارت‌دهنده می‌باشم ﴿۲﴾ و اینکه از پروردگار خودتان طلب آمرزش کنید سپس بسوی او توبه کنید تا شما را بهره دهد بهره نیکی تا زمان معینی و به هر صاحب فضلی برتری و درجه او را می‌دهد، و اگر رویگردانید پس محققا من بر شما از عذاب روز بزرگی می‌ترسم ﴿۳﴾ بسوی خداست بازگشت شما و او بر هر چیزی تواناست ﴿۴﴾ آگاه باشید که ایشان سینه‌های خود را خم و تا می‌کنند تا از او پنهان دارند، آگاه باش هنگامیکه جامه‌های خود را بر سر می‌کشند خدا می‌داند آنچه پنهان می‌دارند و آنچه آشکار می‌کنند، زیرا او به آنچه در سینه‌ها است دانا می‌باشد ﴿۵﴾

وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ
مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلٌّ فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٦﴾ وَهُوَ
الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَكَانَ
عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا
وَلَيْنَ قُلْتِ إِنَّكُمْ مَبْعُوثُونَ مِنْ بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُولَنَّ
الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٧﴾ وَلَيْنَ
آخَرْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابُ إِلَى أُمَّةٍ مَعْدُودَةٍ لَيَقُولَنَّ مَا
يَحْبِسُهُ إِلَّا يَوْمَ يَأْتِيهِمْ لَيْسَ مَصْرُوفًا عَنْهُمْ وَحَاقَ
بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٨﴾ وَلَيْنَ أَذْقْنَا الْإِنْسَانَ
مِنَّا رَحْمَةً ثُمَّ نَزَعْنَاهَا مِنْهُ إِنَّهُ لَيَكُفُّوسٌ كَفُورٌ ﴿٩﴾
وَلَيْنَ أَذْقْنَاهُ نِعْمَاءَ بَعْدَ ضَرَاءٍ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ ذَهَبَ
السَّيِّئَاتِ عَنِّي إِنَّهُ لَفَرِحٌ فَخُورٌ ﴿١٠﴾ إِلَّا الَّذِينَ
صَبَرُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ
وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١١﴾ فَلَعَلَّكَ تَارِكٌ بَعْضَ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ
وَضَاقِبٌ بِهِ صَدْرُكَ أَنْ يَقُولُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ كَنْزٌ
أَوْ جَاءَ مَعَهُ مَلَكٌ إِنَّمَا أَنْتَ نَذِيرٌ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ
شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٢﴾

و هیچ جنبنده‌ای در زمین نیست مگر بر خداست روزی او
و خدا می‌داند قرارگاه او و جای عاریتی او را، هر یک در
کتابی است آشکار ﴿۶﴾ و او آن خدائی است که خلق
نمود آسمانها و زمین را در شش روز و نفوذ او بر آب بود
این خلقت برای این است که شما را بیازماید که کدامیک
شما از جهت عمل نیکوتر است، و اگر بگوئی پس از
مرگ برانگیخته خواهید شد البته آنانکه کافر شده‌اند
می‌گویند نیست این مگر سحر آشکار ﴿۷﴾ و اگر از
ایشان عذاب را تا مدتی معین به تأخیر افکنیم البته
می‌گویند چه چیز آنرا نگهداشته آگاه باش روزی که
عذابشان بیاید از ایشان برگشت نشود و آنچه را به آن
استهزاء می‌کرده‌اند ایشانرا فراگیرد ﴿۸﴾ و اگر انسان را
رحمتی از خودمان بچشانیم سپس آنرا از وی بازداریم،
محققا او ناامید و کفران‌گر شود ﴿۹﴾ و اگر او را پس از
رنجها و سختیهای که به او رسیده، نعمتهائی بچشانیم، البته
می‌گوید بدیها از من برفت، براستی که او شادمان شود و
بنازد ﴿۱۰﴾ مگر آنانکه صبر کرده و عمل صالح کرده
باشند آنان برایشان آمرزش و اجر بزرگ است ﴿۱۱﴾ پس
شاید تو ترک کنی بعضی از آنچه بسویت وحی می‌شود و
سینه‌ات به آن تنگ شده که می‌گویند چرا بر او گنج نازل
نشده و یا با او فرشته‌ای نیامده؟ همانا تو ترساننده‌ای و خدا
بر هر چیز کارگزار و وکیل است ﴿۱۲﴾

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَيْنَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِعَشْرِ سُوَرٍ مِّثْلِهِ
 مُفْتَرِيَتٍ وَادْعُوا مَنِ اسْتَطَعْتُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ إِن
 كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٣﴾ فَإِلَّامُ يَسْتَجِيبُوا لَكُمْ فَأَعْلَمُوا
 أَنَّمَا أُنزِلَ بِعِلْمِ اللَّهِ وَأَن لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَهَلْ أَنْتُمْ
 مُسْلِمُونَ ﴿١٤﴾ مَن كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا
 نُوفِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَالَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ ﴿١٥﴾
 أُولَئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَحَبِطَ
 مَا صَنَعُوا فِيهَا وَبَطُلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾ أَفَمَن
 كَانَ عَلَىٰ بَيْتَةٍ مِّن رَّبِّهِ وَيَتْلُوهُ شَاهِدٌ مِّنْهُ وَمِن
 قَبْلِهِ كَتَبَ مُوسَىٰ إِمَامًا وَرَحْمَةً أُولَئِكَ يُؤْمِنُونَ
 بِهِ وَمَن يَكْفُرْ بِهِ مِّنَ الْأَحْزَابِ فَالْتَأَرْ مَوْعِدُهُ
 فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِّنْهُ إِنَّهُ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ وَلَكِنَّ
 أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٧﴾ وَمَن أَظْلَمُ مِمَّن
 افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أُولَئِكَ يُعْرَضُونَ عَلَىٰ رَبِّهِمْ
 وَيَقُولُ الْأَشْهَادُ هَؤُلَاءِ الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ أَلَا
 لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿١٨﴾ الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنِ
 سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ
 كَافِرُونَ ﴿١٩﴾

بلکه می گویند این قرآن را بدروغ بر خدا بسته، بگو ده
 سوره مانند آنرا بیاورید و هر که را غیر از خدا می توانید
 (برای کمک) بخوانید اگر راستگوئید ﴿۱۳﴾ پس اگر
 برای شما اجابت نکردند پس بدانید که همانا قرآن به علم
 خدا نازل شده، و الهی جز او نیست، پس آیا شما
 مسلمید ﴿۱۴﴾ کسی که همواره دنیا و زینت آنرا
 می خواهد جزای اعمالشان را در دنیا تمام بدهیم و به آنان
 در دنیا کم داده نشود ﴿۱۵﴾ آنان کسانی که در آخرت
 جز آتش برایشان نیست و آنچه کرده اند تباه گردد و آنچه
 می کرده اند باطل باشد ﴿۱۶﴾ آیا آنانکه بر دلیل و برهانی
 از پروردگار خود بوده در حالیکه شاهدی از پروردگارش
 بدنبال آن آید و در حالیکه از پیش کتاب موسی امام و
 رحمتی برایشان باشد (مانند دیگرانند که دلیلی ندارند)
 آنانند که به آن ایمان می آورند و هر کسی از احزاب به آن
 کافر گردد پس آتش وعده گاه اوست پس در شک مباش
 از آن، زیرا آن حق است از جانب پروردگارت ولیکن
 بیشتر مردم ایمان نیاورند ﴿۱۷﴾ و کیست ظالم تر از آنکه
 بدروغ افترا بر خدا بزند؟ ایشان بر پروردگارشان عرضه
 شوند، و گواهان گویند ایشانند آنانکه بر پروردگارشان
 دروغ بستند. آگاه باش لعنت خدا بر ستمگران ﴿۱۸﴾
 آنانکه باز می دارند از راه خدا و کجی در آن می جویند و
 آنان به آخرت کافرند ﴿۱۹﴾

أُولَئِكَ لَمْ يَكُونُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ يُضْعِفُ لَهُمْ الْعَذَابَ مَا كَانُوا يَسْتَطِيعُونَ السَّمْعَ وَمَا كَانُوا يُبْصِرُونَ ﴿٢٠﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢١﴾ لَا جَرَمَ أَنْهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ الْآخَسَرُونَ ﴿٢٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَآخَبْتُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٣﴾ مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَعْمَىٰ وَالْأَصْمَىٰ وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٥﴾ أَنْ لَا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ أَلِيمٍ ﴿٢٦﴾ فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا نَرَاكَ إِلَّا بَشَرًا مِثْلَنَا وَمَا نَرَاكَ اتَّبَعَكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ أَرَادُوا بِآدَائِ الرَّأْيِ وَمَا نَرَىٰ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ بَلْ نَظُنُّكُمْ كَاذِبِينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ يَقَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّي وَءَاتَنِي رَحْمَةً مِنْ عِنْدِهِ فَعُمِّيَتْ عَلَيْكُمْ أَنُلْزِمُكُمُوهَا وَأَنْتُمْ لَهَا كَاهُونَ

﴿٢٨﴾

آنان در زمین عاجزکننده (قدرت حق) نبوده و جز خدا سرپرستانی ندارند، برای ایشان شکنجه دو مقابل می‌شود، آنان توانائی شنیدن نداشته و نمی‌دیدند ﴿۲۰﴾ ایشان آنهایی که به خود زیان وارد کردند و آنچه افترا می‌بستند از نظرشان گم شد ﴿۲۱﴾ ناچار که ایشان در آخرت خود زیانکارترند ﴿۲۲﴾ برآستی آنانکه ایمان آورده و عملهای شایسته نموده و نسبت به پروردگارشان فروتن و متواضعند ایشانند اهل بهشت، خود در آن ماندگارند ﴿۲۳﴾ مثل این دو گروه مانند کور و کر و بینا و شنوا است. آیا این دو در مثل یکسانند؟ آیا متذکر نمی‌شوید؟ ﴿۲۴﴾ و به تحقیق نوح را بسوی قومش فرستادیم که بگوید به تحقیق من برای شما بیم دهنده آشکارم ﴿۲۵﴾ که نپرستید جز الله را برآستی که من از عذاب روز دردناک بر شما می‌ترسم ﴿۲۶﴾ پس آن گروه اشرافی که کافر بودند از قوم او، گفتند: ما تو را مگر بشری مانند خودمان نمی‌بینیم، و نمی‌بینیم تو را پیروی کرده باشی جز مردمان پست ما، در ظاهر رأی، و نمی‌بینیم برای شما بر خودمان برتری باشد بلکه شما را دروغگویان گمان می‌کنیم ﴿۲۷﴾ گفت: ای قوم من آیا بديده بصیرت دیده‌اید که اگر من بر دلیل و برهانی از پروردگارم باشم و او مرا از نزد خود رحمتی داده باشد که بر شما پوشیده باشد، آیا ما شما را به قبولی آن ملزم و مجبور ساخته‌ایم در حالیکه شما نمی‌خواهید ﴿۲۸﴾

وَيَقَوْمٌ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مَالًا إِنْ أَجَرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَمَا أَنَا بِطَارِدٍ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّهُمْ مُلَقَوْنَ رَبَّهُمْ وَلَكِنِّي أَرْبُكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ﴿٢٩﴾ وَيَقَوْمٌ مِّنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ طَرَدْتُهُمْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣٠﴾ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ عِندِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ إِنِّي مَلَكٌ وَلَا أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدَرِي أَعْيُنُكُمْ لَن يُؤْتِيَهُمُ اللَّهُ خَيْرًا اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِي أَنْفُسِهِمْ إِنِّي إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالُوا يَبْنُوخُ قَدْ جَدَلْتَنَا فَأَكْثَرْتَ جِدْلَنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ إِنَّمَا يَأْتِيَكُمْ بِهِ اللَّهُ إِنْ شَاءَ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٣٣﴾ وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْحِي إِنْ أَرَدْتُ أَنْ أَنْصَحَ لَكُمْ إِنْ كَانَ اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يُغْوِيَكُمْ هُوَ رَبُّكُمْ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٣٤﴾ أَمْ يَقُولُونَ أَفْتَرَنَاهُ قُلْ إِنْ أَفْتَرَيْتُهُ فَعَلَىٰ إِجْرَامِي وَأَنَا بَرِيءٌ مِّمَّا تُجْرِمُونَ ﴿٣٥﴾ وَأُوحِيَ إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُ لَن يُؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ إِلَّا مَن قَدْ ءَامَنَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾ وَأَصْنَعِ الْفُلَكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحَيْنَا وَلَا تَخْطِبْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُّغْرَقُونَ ﴿٣٧﴾

و ای قوم من از شما بر رسالت مالی را درخواست نمی‌کنم
مزد من جز بر خدا نیست و من آنان را که ایمان آورده‌اند
طرد نمی‌کنم براستی که ایشان پروردگار خود را ملاقات
خواهند کرد لیکن من شما را قومی نادان می‌بینم ﴿۲۹﴾ و
ای قوم من: چه کس مرا از جانب خدا یاری می‌کند اگر
ایشان را طرد کنم آیا متذکر نمی‌شوید؟ ﴿۳۰﴾ و برای
شما نمی‌گویم که خزینه‌های خدا نزد من است، و غیب
نمی‌دانم و نمی‌گویم که من فرشته‌ام و برای کسانی که
چشم‌انتان ایشان را کوچک شمرده نمی‌گویم خدا به ایشان
خیر نخواهد داد، خدا به آنچه در جان ایشان است دانایتر
است. بدرستی که در این صورت من از ستمگرانم ﴿۳۱﴾
گفتند: ای نوح با ما مجادله کردی و جدال ما را بسیار
نمودی پس بیاور برای ما آنچه به ما وعده کرده‌ای اگر از
راستگوییانی ﴿۳۲﴾ نوح گفت: همانا خدا آنرا می‌آورد
اگر بخواهد و شما عاجزکننده خدا و مانع او نیستید ﴿۳۳﴾
و نصیحت من شما را بهره ندهد اگر من خواسته باشم شما
را نصیحت کنم اگر خدا گمراهی شما را خواسته باشد،
اوست پروردگار شما و بسوی او برگشت داده می‌شوید
﴿۳۴﴾ بلکه می‌گویند رسالت را افترا بسته، بگو اگر افتراء
بسته باشم و بال گناه من بر من است و من بیزارم از گناهی
که مرتکب می‌شوید ﴿۳۵﴾ و وحی شد بسوی نوح که
محققا از قوم تو ایمان نخواهد آورد مگر آنکه ایمان آورده
پس به آنچه می‌کنند افسرده مباش ﴿۳۶﴾ و کشتی را بساز
بواسطه دیده‌بان‌های ما و وحی ما و درباره آن کسان که
ستم کردند با من سخن مگویی، بیگمان آنان غرق خواهند
شد ﴿۳۷﴾

وَيَصْنَعُ الْفُلْكَ وَكَلَّمَا مَرَّ عَلَيْهِ مَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ
 سَخِرُوا مِنْهُ قَالَ إِنْ تَسْخَرُوا مِنَّا فَإِنَّا نَسْخَرُ مِنْكُمْ
 كَمَا تَسْخَرُونَ ﴿٣٨﴾ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ
 عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٣٩﴾ حَتَّىٰ
 إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ قُلْنَا احْمِلْ فِيهَا مِنْ كُلِّ
 زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ
 وَمَنْ ءَامَنَ وَمَا ءَامَنَ مَعَهُ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٤٠﴾ وَقَالَ
 أَرْكَبُوا فِيهَا بِسْمِ اللَّهِ حِجْرُنَهَا وَفُرْسَتُهَا إِنَّ رَبِّي
 لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٤١﴾ وَهِيَ تَجْرِي بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ
 وَنَادَىٰ نُوحٌ ابْنَهُ وَكَانَ فِي مَعْزِلٍ يَبْنَىٰ أَرْكَبَ مَعَنَا
 وَلَا تَكُن مَعَ الْكَافِرِينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ سَعَاوَىٰ إِلَىٰ جَبَلٍ
 يَعْصِمُنِي مِنَ الْمَاءِ قَالَ لَا عَاصِمَ الْيَوْمَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ
 إِلَّا مَنْ رَحِمَ وَحَالَ بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ مِنَ
 الْمُغْرَقِينَ ﴿٤٣﴾ وَقِيلَ يٰنَارُ أَبْلَعِي مَاءَكُمْ وَيَسْمَاءُ
 أَقْلَعِي وَغِيصَ الْمَاءُ وَفُضِيَ الْأَمْرُ وَأُسْتُوتِ عَلَى
 الْجُودِيِّ وَقِيلَ بُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾ وَنَادَىٰ نُوحٌ
 رَبَّهُ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنْ أَهْلِي وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ
 وَأَنْتَ أَحْكَمُ الْحَكِيمِينَ ﴿٤٥﴾

و کشتی را می ساخت و هر زمان که گروهی از قومش بر او می گذشتند او را مسخره می کردند، نوح گفت: اگر شما از ما مسخره می کنید پس محققا ما از شما استهزاء می کنیم چنانکه شما استهزاء می کنید ﴿۳۸﴾ پس بزودی خواهید دانست برای چه کسی عذاب خوارکننده بیاید و بر او عذاب دائمی فرود آید ﴿۳۹﴾ تا وقتی فرمان ما آمد و تنور فوران کرد، گفتیم از هر جفتی (از حیوانات) دو تن به کشتی حمل کن و به کشتی آور کسانت را مگر آنکه سخن درباره او گذشت و هر کس را ایمان آورده به کشتی آور، و ایمان نیاورد با او مگر کمی ﴿۴۰﴾ و گفت در آن سوار شوید. بنام خداست روان شدنش و ایستادنش. براستی که پروردگار من آمرزنده رحیم است ﴿۴۱﴾ و آن کشتی ایشان را در میان موجی مانند کوهها می برد، و نوح پسرش را که در کناری بود ندا کرد: ای پسرک من با ما سوار شو و با کافران مباش ﴿۴۲﴾ گفت: به زودی به کوهی که مرا از آب حفظ کند پناه می برم و جای می گیرم. (نوح) گفت: امروز از فرمان خدا نگهدارنده ای نیست مگر آنکه خدا به او رحم کند. و موج میان ایشان حائل شد، پس از غرق شدگان گردید ﴿۴۳﴾ و گفته شد ای زمین آب خود را فرو بر و ای آسمان بازدار و آب فرو شد و فرمان انجام شد و کشتی بر جودی قرار گرفت و گفته شد دوری باد برای قوم ستمگران ﴿۴۴﴾ و نوح پروردگار خود را ندا کرد پس گفت: پروردگارا براستی پسر من از اهل من است و بدرستی که وعده تو حق است و تو بهترین حکم کنندگانی ﴿۴۵﴾

قَالَ يٰنُوحُ إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ
 صَالِحٍ فَلَا تَسْأَلْنِ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّيْ أَعْطُكَ
 أَنْ تَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٤٦﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّيْ أَعُوذُ بِكَ
 أَنْ أَسْأَلَكَ مَا لَيْسَ لِيْ بِهِ عِلْمٌ وَإِلَّا تَغْفِرْ لِيْ
 وَتَرْحَمْنِيْ أَكُنْ مِنَ الْخٰسِرِينَ ﴿٤٧﴾ قِيلَ يٰنُوحُ
 أَهْبِطْ بِسَلٰمٍ مِنَّا وَبَرَكَاتٍ عَلَيْكَ وَعَلَى أُمَمٍ مِّمَّنْ
 مَعَكَ وَأُمَمٌ سَنُمَتِّعُهُمْ ثُمَّ يَمَسُّهُمْ مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ
 ﴿٤٨﴾ تِلْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهَا إِلَيْكَ مَا كُنْتَ
 تَعْلَمُهَا أَنْتَ وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هٰذَا فَاصْبِرْ إِنَّ
 الْعُقَبَةَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٤٩﴾ وَإِلَى عَادٍ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ يَقُومُ
 أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلٰهِ غَيْرُهُ إِنِّيْ أَنْتُمْ
 مُفْتَرُونَ ﴿٥٠﴾ يَقُومُ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِنِّي
 أَجْرِيْ إِلَّا عَلَى الَّذِي فَطَرَنِيْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٥١﴾
 وَيَقُومُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُرْسِلِ
 السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا وَيَزِدْكُمْ قُوَّةً إِلَى قُوَّتِكُمْ
 وَلَا تَتَوَلَّوْا مُجْرِمِينَ ﴿٥٢﴾ قَالُوا يٰهُودُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ
 وَمَا نَحْنُ بِتَارِكِيْ آلِهَتِنَا عَنْ قَوْلِكَ وَمَا نَحْنُ لَكَ
 بِمُؤْمِنِينَ ﴿٥٣﴾

گفت: ای نوح براستی که او از اهل تو نیست. زیرا او عمل
 ناصالح است. پس آنچه را که برای تو علمی به آن نیست
 از من سؤال مکن، براستی که من تو را پند می‌دهم تا مبادا
 از جاهلین باشی ﴿۴۶﴾ گفت: پرودگارا براستی که من پناه
 می‌برم به تو از اینکه سؤال کنم آنچه را به آن علمی ندارم،
 و اگر مرا نیامرزی و رحم نکنی از زیانکاران
 می‌باشم ﴿۴۷﴾ گفته شد ای نوح فرود آی بسلامت از ما و
 برکاتی بر تو و بر امتیهای که با تواند، و امتیهای که بزودی
 ایشان را بهره دهیم سپس به ایشان از جانب ما عذابی
 دردناک برسد ﴿۴۸﴾ اینها از اخبار غیب است وحی
 می‌کنیم آنها را به سوی تو، نه تو می‌دانستی آنها را و نه
 قوم تو پیش از اینکه به تو وحی شود، پس صبر کن،
 براستی که عاقبت برای متقین است ﴿۴۹﴾ و فرستادیم
 بسوی قوم عاد برادرشان هود را، گفت: ای قوم من خدا را
 بپرستید برای شما الهی (مقصد در حوائج) غیر او نیست،
 نیستید شما مگر افترا زندگان ﴿۵۰﴾ ای قوم من
 درخواست اجری بر این رسالت نمی‌کنم، نیست اجر من
 مگر بر آنکه مرا بوجود آورده، آیا عقل خود را به کار
 نمی‌اندازید ﴿۵۱﴾ و ای قوم من از پروردگارتان طلب
 آمرزش کنید سپس بسوی او بازگشت کنید، (او) از آسمان
 برای شما باران پی‌درپی بفرستد و نیروئی بر نیروی شما
 بیافزاید و اعراض نکنید در حال گنه‌کاری ﴿۵۲﴾ گفتند:
 ای هود برای ما معجزه‌ای نیاوردی و ما إلهای خود را از
 قول تو ترک نکنیم و ما برای تو ایمان‌آورنده
 نیستیم ﴿۵۳﴾

إِنْ تَقُولُ إِلَّا اعْتَرَكَ بَعْضُ آلِهَتِنَا بِسُوءٍ قَالَ إِنِّي أُشْهِدُ اللَّهَ وَاشْهَدُوا أَنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٥٤﴾ مِنْ دُونِهِ فَكِيدُونِي جَمِيعًا ثُمَّ لَا تُنْظِرُونَ ﴿٥٥﴾ إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ مَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٦﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَيْكُمْ وَيَسْتَخْلِفُ رَبِّي قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّونَهُ شَيْئًا إِنَّ رَبِّي عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَفِیْظٌ ﴿٥٧﴾ وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا هُودًا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَنَجَّيْنَاهُمْ مِنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٥٨﴾ وَتِلْكَ ءَادٌ جَحَدُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَعَصَوْا رُسُلَهُ وَاتَّبَعُوا أَمْرَ كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٥٩﴾ وَأُتْبِعُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ ٱلْأَى إِنَّ ءَادًا كَفَرُوا رَبَّهُمْ ٱلَا بُعْدَ لِعَادٍ قَوْمِ هُودٍ ﴿٦٠﴾ وَوَٱلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَاقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهِ غَيْرُهُ هُوَ أَنشَأَكُمْ مِنَ ٱلْأَرْضِ وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا فَاسْتَغْفِرُوهُ ثُمَّ تَوَبُّوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي قَرِيبٌ مُجِيبٌ ﴿٦١﴾ قَالُوا يَصْلِحْ قَدْ كُنْتَ فِينَا مَرْجُوًّا قَبْلَ هَذَا أَتَنْهَانَا أَنْ نَعْبُدَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا وَإِنَّنَا لَفِي شَكٍّ مِّمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ ﴿٦٢﴾

ما چیزی در حق تو نمی گوئیم جز اینکه بعضی از إله های ما به تو آسیبی رسانده، (هود) گفت: من خدا را گواه می گیرم و گواه باشید که من از آنچه شریک او می کنید بیزارم ﴿۵۴﴾ بیزارم از هر چه جز او است، پس همه شما با من مکر کنید سپس مرا مهلت ندهید ﴿۵۵﴾ براستی که من توکل کرده ام بر خدا پروردگار من و پروردگار شما، جنبه های نیست مگر اینکه او گیرنده پیشانی او است، براستی که پروردگار من بر راه راست است ﴿۵۶﴾ پس اگر روی بگردانید به تحقیق من به شما ابلاغ نمودم آنچه را که به آن بسوی شما فرستاده شده ام، و پروردگار من قومی غیر شما را جانشین شما خواهد کرد، و شما چیزی به او ضرر نمی زنید، براستی که پروردگار من بر هر چیزی نگهبان است ﴿۵۷﴾ و چون فرمان ما آمد هود را با آنانکه ایمان آورده بودند با او نجات دادیم به رحمت خودمان، و ایشانرا از عذاب سخت نجات دادیم ﴿۵۸﴾ و این است قوم عاد که به آیات پروردگارشان انکار کردند و فرستادگان او را عصیان نمودند و هر زورگوی عنودی را پیروی کردند ﴿۵۹﴾ و بدنال ایشان در این دنیا و روز قیامت لعنت شد، آگاه باش که قوم عاد به پروردگارشان کافر شدند، آگاه باش دور باش است برای عاد قوم هود ﴿۶۰﴾ و فرستادیم بسوی قوم ثمود برادرشان صالح را گفت: ای قوم من عبادت کنید خدا را، نیست برای شما إلهی (مقصد در حوائجی) غیر او، او شما را از زمین ایجاد کرد و در آن شما را زندگی داد، پس، از او طلب آمرزش کنید، سپس به سوی او بازگشت کنید، براستی که پروردگار من نزدیک و اجابت کننده است ﴿۶۱﴾ گفتند: ای صالح به تحقیق تو از پیش (قبلا) مایه امید در میان ما بودی، آیا ما را از آنچه پدران ما می پرستیدند نهی می کنی که عبادت کنیم؟ و براستی که ما از آنچه ما را بسوی آن می خوانی در شکیم و گمان بد ﴿۶۲﴾

قَالَ يَقُومُ أَرَعَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي
وَعَآئِنِي مِّنْهُ رَحْمَةً فَمَنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ
عَصَيْتُهُ ۖ فَمَا تَزِيدُونَنِي غَيْرَ تَخْسِيرٍ ﴿٦٣﴾ وَيَقُومُ
هَذِهِ نَافَةُ اللَّهِ لَكُمْ ءَايَةٌ فَذُرُّوهَا تَأْكُلُ فِي أَرْضِ
اللَّهِ وَلَا تَمْسُوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ قَرِيبٌ
﴿٦٤﴾ فَعَقِّرُوهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوا فِي دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ذَلِكَ
وَعْدٌ غَيْرُ مَكْذُوبٍ ﴿٦٥﴾ فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا فَنَجَّيْنَا
صَالِحًا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَمِنْ خِزْيِ
يَوْمٍ ذَٰلِكَ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿٦٦﴾ وَأَخَذَ الَّذِينَ
ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِيرِهِمْ جَثِيمِينَ ﴿٦٧﴾
كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا ۚ أَلَا إِنَّ ثَمُودًا كَفَرُوا رَبَّهُمْ ۗ أَلَا
بُعْدًا لِّثَمُودَ ﴿٦٨﴾ وَلَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ
بِالْبَشَرَىٰ قَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ ۖ فَمَا لَبِثَ أَنْ جَاءَ
بِعِجْلٍ حَنِيدٍ ﴿٦٩﴾ فَلَمَّا رَآهُمُ أُيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ
نَكِيرُهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ إِنَّا
أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ لُّوطٍ ﴿٧٠﴾ وَأَمْرَأَتُهُ قَائِمَةٌ فَضَحِكَتْ
فَبَشَّرْنَاهَا بِإِسْحَاقَ وَمِنْ وَرَاءِ إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ ﴿٧١﴾

گفت: ای قوم من آیا بدیده بصیرت دیده‌اید اگر من بر
حجتی از پروردگارم باشم و او از رحمت خود به من عطا
کرده باشد، پس کیست مرا از جانب خدا یاری کند اگر او
را عصیان کنم، پس شما برای من جز زیان نیفزائید ﴿۶۳﴾
و ای قوم من، این است شتر خدا برای شما آیتی است پس
آنرا رها کنید بخورد در زمین خدا و بدی به او نرسانید که
عذاب نزدیک شما را بگیرد ﴿۶۴﴾ پس آنرا پی کردند
پس گفت در خانه خودتان سه روز بهره برید این وعده‌ای
دروغ‌نشدنی ﴿۶۵﴾ پس چون فرمان ما آمد صالح را با
آنانکه ایمان آورده بودند با او نجات دادیم برحمتی از
جانب ما و نجات بخشیدیم از خواری آنروز، براستی که
پروردگار تو نیرومند عزیز است ﴿۶۶﴾ و آنان را که ستم
کرده بودند صیحه گرفت پس در خانه‌های خود برو
افتادند ﴿۶۷﴾ گویا اقامت در آن نکرده بودند، آگاه باش
که قوم ثمود کافر به پروردگار خود شدند، آگاه باش برای
قوم ثمود دور باش است ﴿۶۸﴾ و به تحقیق فرستادگان ما
نزد ابراهیم با بشارت آمدند و گفتند: سلام (بر تو). گفت:
سلام (بر شما). پس درنگ نکرد که گوساله بریانی
آورد ﴿۶۹﴾ پس چون دید دستهای ایشان به آن گوشت
نمی‌رسد (و از آن گوشت نمی‌خوردند) ایشان را شناخت
و در دل ترسی از ایشان گرفت، گفتند: مترس براستی که
ما به سوی قوم لوط فرستاده شده‌ایم ﴿۷۰﴾ و زن او
ایستاده بود که خندید. پس او را به اسحاق مژده دادیم و از
نسل اسحاق یعقوب را ﴿۷۱﴾

قَالَتْ يَوَيْلَتَىٰٓ أَأَلِدُ وَأَنَاٰ عَجُوزٌ وَهَٰذَا بَعْلِي شَيْخًا ۖ
 إِنَّ هَٰذَا لَشَيْءٌ عَجِيبٌ ﴿٧١﴾ قَالُوا أَتَعْجَبِينَ مِنْ أَمْرِ
 اللَّهِ رَحِمْتُ اللَّهُ وَبَرَكَتُهُ ۚ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ
 إِنَّهُ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ ﴿٧٢﴾ فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ الرَّوْعُ
 وَجَاءَتْهُ الْبُشْرَىٰ يُجَادِلُنَا فِي قَوْمِ لُوطٍ ﴿٧٣﴾ إِنَّ
 إِبْرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّهٌ مُّنِيبٌ ﴿٧٤﴾ يَتَّبِعُكُمْ أَغْرَضٌ عَنْ
 هَٰذَا إِنَّهُ قَدْ جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَإِنَّهُمْ آتِيهِمْ عَذَابٌ
 غَيْرُ مَرْدُودٍ ﴿٧٥﴾ وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِئَاءَ بِهِمْ
 وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالَ هَٰذَا يَوْمٌ عَصِيبٌ ﴿٧٦﴾ وَجَاءَهُ
 قَوْمُهُ يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِنْ قَبْلُ كَانُوا يَعْمَلُونَ
 السَّيِّئَاتِ قَالَ يَبْقَوْمُ هَٰؤُلَاءِ بَنَاتِي هُنَّ أَطْهَرُ لَكُمْ
 فَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تُخْزُونِ فِي ضَيْفِي أَلَيْسَ مِنْكُمْ
 رَجُلٌ رَّشِيدٌ ﴿٧٨﴾ قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتَ مَا لَنَا فِي بَنَاتِكَ
 مِنْ حَقٍّ وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا نُرِيدُ ﴿٧٩﴾ قَالَ لَوْ أَنَّ لِي
 بِكُمْ قُوَّةً أَوْ آوَىٰ إِلَىٰ رُكْنٍ شَدِيدٍ ﴿٨٠﴾ قَالُوا يَلُوطُ
 إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَنْ يَصِلُوا إِلَيْكَ فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعِ
 مِّنَ اللَّيْلِ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ إِلَّا أَمْرَاتَكَ إِنَّهُ
 مُصِيبُهَا مَا أَصَابَهُمْ إِنَّ مَوْعِدَهُمُ الصُّبْحُ أَلَيْسَ
 الصُّبْحُ بِقَرِيبٍ ﴿٨١﴾

گفت: ای وای مرا آیا فرزند آورم و حال آنکه من پیره‌زنم
 و این شوهرم پیرمرد است براستی که این البته چیزی
 عجیب است ﴿۷۲﴾ گفتند: آیا از فرمان خدا تعجب
 می‌کنی؟ رحمت خدا و برکات او بر شما خانواده، بدرستی
 که او ستوده بزرگوار است ﴿۷۳﴾ پس چون دلهره از
 ابراهیم برطرف شد و او را بشارت به فرزند آمد با ما درباره
 قوم لوط مجادله می‌کرد ﴿۷۴﴾ بدرستی که ابراهیم محققاً
 بردبار دلسوز بازگشت‌کننده بود ﴿۷۵﴾ ای ابراهیم از این
 اعراض کن، حقیقت این است که فرمان پروردگارت
 آمده و براستی که عذابی ایشان را خواهد آمد که برگشت
 ندارد ﴿۷۶﴾ و چون فرستادگان ما نزد لوط آمدند بدحال
 شد بواسطه ایشان و حوصله‌اش تنگ شد و گفت این روز
 سختی است ﴿۷۷﴾ و قوم لوط آمدند بسوی او در حالیکه
 شتاب می‌کردند و از قبل کارهای بد می‌کردند. گفت: ای
 قوم من اینان دختران منند برای شما پاک‌ترند. پس از خدا
 بترسید و مرا درباره مهمانم رسوا نکنید، آیا در شما مرد
 رشیدی نیست ﴿۷۸﴾ گفتند: بطور تحقیق می‌دانی که ما را
 در دختران تو حقی نیست، و براستی که تو می‌دانی چه
 می‌خواهیم ﴿۷۹﴾ گفت: اگر برای من نیروئی بود نسبت
 به شما شما را دفع می‌کردم و یا پناه می‌بردم به پناهگاه
 محکمی ﴿۸۰﴾ فرشتگان گفتند: ای لوط براستی که ما
 فرستادگان پروردگار توئیم اینان هرگز به تو نمی‌رسند،
 پس خانواده‌ات را در پاره‌ای از شب سیر بده و یکی از شما
 توجه به عقب نکند، مگر زنت، زیرا به او می‌رسد آنچه به
 ایشان می‌رسد، براستی که وعده‌گاه ایشان صبح است آیا
 صبح نزدیک نیست ﴿۸۱﴾

فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَلَىٰهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا
عَلَيْهَا حِجَارَةً مِّن سَجِيلٍ مَّنْضُودٍ ﴿٨٢﴾ مُّسَوَّمَةً عِندَ
رَبِّكَ وَمَا هِيَ مِنَ الظَّالِمِينَ بِبَعِيدٍ ﴿٨٣﴾ وَإِلَىٰ مَدْيَنَ
أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَقَوْمُ أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِّن
إِلَهِ غَيْرُهُ وَلَا تَنْقُصُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ إِنِّي
أَرَلَكُمْ بِخَيْرٍ وَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ
مُّحِيطٍ ﴿٨٤﴾ وَيَقَوْمُ أَوفُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ
وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعَثُوا فِي الْأَرْضِ
مُفْسِدِينَ ﴿٨٥﴾ بَقِيَّتُ اللَّهُ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ
مُؤْمِنِينَ وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيظٍ ﴿٨٦﴾ قَالُوا يَشْعِيبُ
أَصْلَوْتَكَ تَأْمُرُكَ أَنْ نَتْرَكَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا أَوْ أَنْ
نَفْعَلَ فِي أَمْوَالِنَا مَا نَشَاءُ إِنَّكَ لَأَنْتَ الْحَلِيمُ الرَّشِيدُ
﴿٨٧﴾ قَالَ يَقَوْمُ أَرَأَيْتُمْ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي
وَرَزَقْنِي مِنْهُ رِزْقًا حَسَنًا وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَخَالِفَكُمْ إِلَىٰ
مَا أَنْهَكُم عَنْهُ إِن أُرِيدُ إِلَّا الْإِصْلَاحَ مَا اسْتَطَعْتُ
وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ﴿٨٨﴾

پس چون فرمان ما آمد آن شهر را سرنگون و زیر آنرا
رو آوردیم و بر آن بارانديم سنگي از سنگ گل مهيا شده
پي در پي ﴿٨٢﴾ (سنگهائي) نشان شده نزد پروردگارت و
اين عذاب بدور از ستمگران نيست ﴿٨٣﴾ و بسوی مدين
برادرشان شعيب را فرستاديم. گفت: اي قوم من خدا را
بنديگي كنيد براي شما الهي (ملجاي در حوائج) غير او
نيست، و پيمانه و ترازو را كم مكنيد براستي كه من شما را
به خير مي بينم و براستي من بر شما از عذاب روزي كه به
شما احاطه كند مي ترسم ﴿٨٤﴾ و اي قوم من پيمانه و
ميزان را به عدالت تمام دهيد، و چيزهاي مردم را كم
مكنيد و در زمين خراب كاري نكنيد در حاليكه فسادگر
باشيد ﴿٨٥﴾ باقي گذاشته خدا براي شما بهتر است اگر
ايمان داشته باشيد و من بر شما نگهبان نيستم ﴿٨٦﴾ گفتند:
اي شعيب آيا نمازت امر مي كند تو را كه آنچه پدران ما
مي پرستيدند، رها كنيم، يا در اموالمان هر فعلي بخواهيم
ترك بكنيم؟ براستي كه تو حليم و رشيدى! ﴿٨٧﴾ گفت:
اي قوم من ببينيد اگر من بر حجتى از پروردگارم باشم و
او مرا رزق نيكو داده باشد، و با شما نمي خواهم مخالفت
كنم نسبت به آنچه شما را از آن نهي مي كنم، تا مي توانم
نمي خواهم مگر اصلاح را، و نيست توفيق من جز با خدا،
بر او توكل دارم و بسوى او باز مي گردم ﴿٨٨﴾

وَيَقَوْمٌ لَا يَجْرِمَنَّكُمْ شِقَاقِي أَنْ يُصِيبَكُمْ مِثْلُ مَا
 أَصَابَ قَوْمَ نُوحٍ أَوْ قَوْمَ هُودٍ أَوْ قَوْمَ صَالِحٍ وَمَا قَوْمُ
 لُوطٍ مِّنْكُمْ بِبَعِيدٍ ﴿٨٩﴾ وَاسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا
 إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي رَحِيمٌ وَدُودٌ ﴿٩٠﴾ قَالُوا يَشْعِيبُ مَا نَفَقَهُ
 كَثِيرًا مِّمَّا تَقُولُ وَإِنَّا لَنَرُّكَ فِيْنَا ضَعِيفًا وَلَوْلَا
 رَهْطُكَ لَرَجَمْنَاكَ وَمَا أَنتَ عَلَيْنَا بِعَزِيزٍ ﴿٩١﴾ قَالَ
 يَقَوْمِ أَرَهْطِي أَعَزُّ عَلَيْكُم مِّنَ اللَّهِ وَاتَّخَذْتُمُوهُ
 وَرَاءَكُمْ ظَهْرِيًّا إِنَّ رَبِّي بِمَا تَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿٩٢﴾
 وَيَقَوْمِ أَعْمَلُوا عَلَى مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَمِلٌ سَوْفَ
 تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَمَنْ هُوَ كَاذِبٌ
 وَارْتَقِبُوا إِنِّي مَعَكُمْ رَقِيبٌ ﴿٩٣﴾ وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا
 نَجَّيْنَا شُعَيْبًا وَلَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَأَخَذَتِ
 الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِيرِهِمْ جَثَمِينَ
 ﴿٩٤﴾ كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا ۚ أَلَا بُعْدًا لِّمَدِينٍ كَمَا بَعَدَتْ
 ثَمُودُ ﴿٩٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُّبِينٍ
 ﴿٩٦﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ ۚ فَاتَّبَعُوا أَمْرَ فِرْعَوْنَ وَمَا أَمْرُ
 فِرْعَوْنَ بِرَشِيدٍ ﴿٩٧﴾

و ای قوم من مخالفت با من، شما را وادار نکند که برسد
 به شما مانند آنچه رسید به قوم نوح و یا قوم هود و یا قوم
 صالح، و قوم لوط از شما دور نیست ﴿۸۹﴾ و از
 پروردگارتان طلب آمرزش کنید، سپس بسوی او
 برگردید، براستی که پروردگارم رحیم و دود است ﴿۹۰﴾
 گفتند: ای شعیب بسیاری از آنچه تو می گوئی ما نمی فهمیم
 و براستی که ما تو را در بین خود ناتوان می بینیم و اگر
 قبیله ات نبود تو را سنگسار می کردیم و تو برای ما گرمی
 نیستی ﴿۹۱﴾ گفت: ای قوم من آیا قبیله من برای شما از
 خدا گرمی ترند که او را پشت سر خود انداخته و فراموش
 کرده اید براستی که پروردگارم به آنچه می کنید احاطه
 دارد ﴿۹۲﴾ و ای قوم من آنچه تمکن دارید بکنید
 بدرستی که من نیز عمل می کنم بزودی می دانید عذاب
 خوارکننده برای که خواهد آمد و دروغگو کیست، و
 منتظر باشید که من با شما منتظرم ﴿۹۳﴾ و چون فرمان ما
 آمد شعیب را با آنانکه ایمان آورده بودند با او نجات دادیم
 برحمت خودمان، و آنانرا که ستم کرده بودند صیحه
 گرفت پس صبح کردند در حالیکه در خانه های خود افتاده
 بودند ﴿۹۴﴾ گویا در آنجا نبودند، آگاه باش دور باد است
 برای اهل مدین چنانکه دور شد قوم ثمود ﴿۹۵﴾ و به
 تحقیق موسی را با آیات خود و دلیلی روشن
 فرستادیم ﴿۹۶﴾ بسوی قوم فرعون و گروه اشراف قوم او،
 پس ایشان فرمان فرعون را پیروی کردند و حال آنکه فرمان
 فرعون صواب نبود ﴿۹۷﴾

يَقْدُمُ قَوْمَهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَأَوْرَدَهُمُ النَّارَ وَبِئْسَ
 الْوَرْدُ الْمَوْرُودُ ﴿٩٨﴾ وَأَتَّبِعُوا فِي هَذِهِ لَعْنَةَ وَيَوْمَ
 الْقِيَمَةِ بئسَ الرِّفْدُ الْمَرْفُودُ ﴿٩٩﴾ ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ
 الْفُقَرَى نَقْصُهُ عَلَيْكَ مِنْهَا قَائِمٌ وَحَصِيدٌ ﴿١٠٠﴾ وَمَا
 ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَمَا أَغْنَتْ عَنْهُمْ
 آلِهَتُهُمُ الَّتِي يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ لَمَّا
 جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَمَا زَادُوهُمْ غَيْرَ تَتْبِيبٍ ﴿١٠١﴾ وَكَذَلِكَ
 أَخَذَ رَبُّكَ إِذَا أَخَذَ الْفُقَرَى وَهِيَ ظَلِيمَةٌ إِنَّ أَخْذَهُ
 أَلِيمٌ شَدِيدٌ ﴿١٠٢﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِمَنْ خَافَ عَذَابَ
 الْآخِرَةِ ذَلِكَ يَوْمٌ مَجْمُوعٌ لَهُ النَّاسُ وَذَلِكَ يَوْمٌ
 مَشْهُودٌ ﴿١٠٣﴾ وَمَا نُؤَخِّرُهُ إِلَّا لِأَجَلٍ مَعْدُودٍ ﴿١٠٤﴾ يَوْمَ
 يَأْتِ لَا تَكَلَّمُ نَفْسٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ
 وَسَعِيدٌ ﴿١٠٥﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا فَبِئْسَ الْوَارِثُ لَهَا فِيهَا
 زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ ﴿١٠٦﴾ خَالِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمَوَاتُ
 وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ إِنَّ رَبَّكَ فَعَّالٌ لِمَا يُرِيدُ
 ﴿١٠٧﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ سَعِدُوا فَبِئْسَ الْوَارِثُ لَهَا فِيهَا مَا
 دَامَتِ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ عَطَاءٌ
 غَيْرٌ مَجْدُودٍ ﴿١٠٨﴾

او روز قیامت پیشقدم قوم خود باشد پس ایشان را به آتش
 وارد سازد و بداست ورود در آن جایگاه ﴿٩٨﴾ و در پی
 ایشان لعنتی آورده شد در دنیا و در روز قیامت. بد است
 عطای داده شده ﴿٩٩﴾ این از اخبار قریه‌ها است که بر تو
 می‌خوانیم بعضی از آنها برپا است و بعضی از آنها درو و
 ویران شده است ﴿١٠٠﴾ و ما به ایشان ستم نکردیم و
 لیکن ایشان به خودشان ستم کردند پس خدایان و آن
 چیزهائی را که غیر از خدا می‌خواندند به حال ایشان مفید
 واقع نشد زمانیکه فرمان پروردگارت آمد. و آن معبودها
 برای ایشان زیاد نکردند جز زیان و هلاکت را ﴿١٠١﴾ و
 این چنین است گرفتن پروردگارت چون بگیرد اهل قریه‌ها
 را در حالیکه ستمگرند، براستی که گرفتن او دردناک
 شدید است ﴿١٠٢﴾ براستی که در این گرفتن آیتی است
 برای کسی که بترسد از عذاب آخرت، این عذاب روزی
 است که مردم برای آن جمع خواهند شد و این روزی
 است که مشهود گردد ﴿١٠٣﴾ و ما آنرا به تأخیر
 نمی‌اندازیم مگر برای مدت معینی ﴿١٠٤﴾ روزی بیاید
 که هیچکس جز با اذن او سخن نگوید، پس بعضی از
 ایشان شقی و بعضی سعیدند ﴿١٠٥﴾ و اما آنانکه شقی
 شدند پس در آتشند ایشان را است در آن فریاد سخت و
 ناله زار ﴿١٠٦﴾ در آن بمانند مادامی که آسمانها و زمین
 است مگر آنچه پروردگارت خواسته باشد براستی که
 پروردگارت آنچه بخواهد بجا آورنده است ﴿١٠٧﴾ و اما
 آنانکه سعید و خوشبخت شده‌اند در بهشتند در حالیکه در
 آن ماندنی باشند مادامی که آسمانها و زمین باشد مگر
 آنچه پروردگارت خواسته باشد، عطائی است
 قطع‌نشدنی ﴿١٠٨﴾

فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِّمَّا يَعْبُدُ هَؤُلَاءِ مَا يَعْبُدُونَ إِلَّا
 كَمَا يَعْبُدُ آبَاؤُهُمْ مِنْ قَبْلُ وَإِنَّا لَمُوفُونَ نَصِيبُهُمْ
 غَيْرَ مَنْقُوصٍ ﴿١٠٩﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ
 فَاخْتُلِفَ فِيهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَقُضِيَ
 بَيْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مُرِيبٍ ﴿١١٠﴾ وَإِنَّ كَلَامَنَا
 لَيُوقِنَنَّ رَبُّكَ أَعْمَلَهُمْ إِنَّهُمْ بِمَا يَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١١١﴾
 فَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَمَنْ تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْا إِنَّهُ
 بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٢﴾ وَلَا تَرْكُنُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا
 فَتَمَسَّكُمْ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ
 ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ﴿١١٣﴾ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفِي النَّهَارِ وَزُلْفَا
 مِنْ اللَّيْلِ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبُنَ السَّيِّئَاتِ ذَلِكَ
 ذِكْرَى لِلذَّكِّرِينَ ﴿١١٤﴾ وَأَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ
 الْمُحْسِنِينَ ﴿١١٥﴾ فَلَوْلَا كَانَ مِنَ الْقُرُونِ مِنْ قَبْلِكُمْ
 أُولُوا بَقِيَّةٍ يَنْهَوْنَ عَنِ الْفَسَادِ فِي الْأَرْضِ إِلَّا قَلِيلًا
 مِمَّنْ أَنْجَيْنَا مِنْهُمْ وَاتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَا أُتْرِفُوا فِيهِ
 وَكَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿١١٦﴾ وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرَى
 بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا مُصْلِحُونَ ﴿١١٧﴾

پس در شک مباش از آنچه اینان می پرستند، نمی پرستند
 مگر چنانکه پدرانشان از پیش می پرستیدند و محققا ما بهره
 ایشان را به تمام بدون کمی خواهیم داد ﴿۱۰۹﴾ و به
 تحقیق موسی را کتاب دادیم پس در آن اختلاف شد، و
 اگر نبود سخنی که از پروردگارت پیشی یافته محققا بین
 ایشان قضاوتی شده بود. و براستی که ایشان در شکند از
 این قرآن شکی که موجب بدگمانی است ﴿۱۱۰﴾ و
 براستی که کارهای هر یک را البته البته پروردگارت جزای
 تمام می دهد زیرا او به آنچه می کنند آگاه است ﴿۱۱۱﴾
 پس استقامت کن و ثابت باش چنانکه بدان امر شده ای و
 کسی که با تو توبه کرده و طغیان نکند زیرا او به آنچه
 می کنی بیناست ﴿۱۱۲﴾ و اعتماد مکنید بسوی آنانکه
 ستمگرند که شما را آتش می رسد و شما را جز خدا
 یاورانی نیست سپس یاری نمی شوید ﴿۱۱۳﴾ و پیا دارید
 نماز را دو طرف روز و ساعات کمی از شب، بدرستی که
 نیکی ها، بدی ها را می برند، این تذکری است برای
 پندگیرندگان ﴿۱۱۴﴾ و صبر کن محققا خدا اجر
 نیکوکاران را ضایع نمی کند ﴿۱۱۵﴾ پس چرا از مردمان
 قرون قبل از شما صاحبان خیری پیدا نشدند که نهی از
 فساد در زمین کنند مگر عده کمی از کسانی که نجاتشان
 دادیم، و آنانکه ستم کردند پیرو لذتهای خود شدند و
 مجرم بودند ﴿۱۱۶﴾ و پروردگار تو چنین نبوده که قریه ها
 را بستم هلاک کند در حالیکه اهل آنها به اصلاح
 پرداخته اند ﴿۱۱۷﴾

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَا يَزَالُونَ مُخْتَلِفِينَ ﴿١١٨﴾ إِلَّا مَنْ رَّحِمَ رَبُّكَ وَلِذَلِكَ خَلَقَهُمْ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١١٩﴾ وَكَلَّا نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الرُّسُلِ مَا نُثَبِّتُ بِهِ فُؤَادَكَ وَجَاءَكَ فِي هَذِهِ الْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٠﴾ وَقُلْ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ أَعْمَلُوا عَلَى مَكَانَتِكُمْ إِنَّا عَمِلُونَ ﴿١٢١﴾ وَانْتَظِرُوا إِنَّا مُنْتَظِرُونَ ﴿١٢٢﴾ وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَيْهِ يُرْجَعُ الْأَمْرُ كُلُّهُ فَاعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٢٣﴾

و اگر پروردگارت خواسته باشد البته مردم را یک امت قرار می دهد و همواره اختلاف دارند ﴿۱۱۸﴾ مگر آنانکه پروردگارت (به ایشان) رحم کند، و برای این رحم ایشان را خلق کرده، و سخن پروردگارت تمام شد که البته پر می کنم دوزخ را از جنیان و آدمیان ﴿۱۱۹﴾ و هر یک از اخبار این پیامبران را که برای تو ذکر کردیم چیزی است که بواسطه آن دل تو را ثابت می داریم و تو را در این اخبار، حق و موعظه ای آمده و تذکری است برای مؤمنین ﴿۱۲۰﴾ و بگو به آنانکه ایمان نمی آورند روی تمکن خود عمل کنید که ما نیز عمل می کنیم ﴿۱۲۱﴾ و منتظر باشید که ما نیز منتظریم ﴿۱۲۲﴾ و مخصوص خداست غیب آسمانها و زمین و بسوی او تمام امور بازگردد، پس او را عبادت نما و بر او توکل کن، و پروردگار تو از آنچه می کنید غافل نیست ﴿۱۲۳﴾

سُورَةُ يُوسُفَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الرَّ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿١﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢﴾ نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ أَحْسَنَ الْقَصَصِ بِمَا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ هَذَا الْقُرْءَانَ وَإِنْ كُنْتَ مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الْغَافِلِينَ ﴿٣﴾ إِذْ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ إِنِّي رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِي سَاجِدِينَ ﴿٤﴾

سوره یوسف

به نام خداوند بخشنده مهربان

الف لام راء. اینها آیات کتابی است روشن ﴿۱﴾ ما آن را قرآن عربی نازل کردیم تا باشد شما تعقل کنید ﴿۲﴾ ما بهترین داستانها را با وحی کردن این قرآن بر تو می خوانیم و حتماً و حقیقتاً تو پیش از این وحی از مردم بی اطلاع بودی ﴿۳﴾ وقتی که یوسف به پدرش گفت: ای پدر من، به تحقیق من در خواب دیدم یازده ستاره و خورشید و ماه برایم سجده کردند ﴿۴﴾

قَالَ يَبْنَى لَا تَقْصُصْ رُءْيَاكَ عَلَى إِخْوَتِكَ فَيَكِيدُوا لَكَ كَيْدًا إِنَّ الشَّيْطَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٥﴾
وَكَذَلِكَ يَجْتَبِيكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِنْ تَأْوِيلِ
الْأَحَادِيثِ وَيُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَعَلَىٰ آلِ يَعْقُوبَ
كَمَا أَتَمَّهَا عَلَىٰ أَبَوَيْكَ مِنْ قَبْلُ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ
رَبَّكَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦﴾ لَقَدْ كَانَ فِي يُوسُفَ
وَإِخْوَتِهِ ءَايَاتٍ لِّلْسَائِلِينَ ﴿٧﴾ إِذْ قَالُوا لِيُوسُفَ
وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَيْنَا مِمَّا وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّ أَبَانَا لَفِي
ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٨﴾ اقْتُلُوا يُوسُفَ أَوْ اطْرَحُوهُ أَرْضًا يَخْلُ
لَكُمْ وَجْهٌ أَبْيَضٌ وَتَكُونُوا مِنْ بَعْدِهِ قَوْمًا
صَالِحِينَ ﴿٩﴾ قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ لَا تَقْتُلُوا يُوسُفَ
وَأَلْقُوهُ فِي غَيَابَتِ الْجُبِّ يَلْتَقِطُهُ بَعْضُ السَّيَّارَةِ إِن
كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿١٠﴾ قَالُوا يَبْنَى مَالِكَ لَا تَأْمَنَّا عَلَى
يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُ لَنَصِحُونَ ﴿١١﴾ أَرْسَلَهُ مَعَنَا غَدًا
يَرْتَعُ وَيَلْعَبُ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿١٢﴾ قَالَ إِنِّي
لَيَحْزُنُنِي أَنْ تَذْهَبُوا بِهِ وَأَخَافُ أَنْ يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ
وَأَنْتُمْ عَنْهُ غَافِلُونَ ﴿١٣﴾ قَالُوا لَيْنَ أَكَلَهُ الذِّئْبُ
وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّا إِذًا لَّخَسِرُونَ ﴿١٤﴾

ای پسر جانم خوابت را برای برادرانت مگو که نیرنگی
سخت برای تو بکار می‌برند، بدون تردید شیطان برای
انسان دشمنی است آشکار ﴿٥﴾: و این چنین پروردگارت
تو را برمی‌گزیند و از حقایق مشکلات به تو می‌آموزد و
نعمت خود را بر تو و بر آل یعقوب تمام می‌کند چنانکه
پیش از این بر دو جدّت ابراهیم و اسحاق تمام کرد،
براستی که پروردگار تو دانای حکیم است ﴿٦﴾ آنگاه که
گفتند یوسف و برادرش نزد پدر ما از ما محبوب‌ترند با
اینکه ما جماعتی نیرومندیم، و حتماً پدر ما در گمراهی
آشکاری است ﴿٨﴾ یوسف را بکشید و یا در یک
سرزمینی نامعلوم بدور افکنید تا توجّه پدر یکجا بسوی شما
باشد و پس از آن جمعی شایسته شوید ﴿٩﴾ سخنگویی از
آنان گفت: یوسف را نکشید و او را در چاهی سر راه
بیندازید تا برخی از کاروانان او را برابند اگر کاری
خواهید کرد ﴿١٠﴾ گفتند: ای پدر جان تو را چه شده که
ما را در باره یوسف اُمین نمی‌دانی با اینکه ما محققاً
خیرخواه اوئیم ﴿١١﴾ فردا او را با ما بفرست تا گردش
کند و بازی نماید و محققاً ما او را حفظ خواهیم
کرد ﴿١٢﴾ یعقوب گفت: محققاً من از اینکه یوسف را
ببرید غمگین می‌شوم و می‌ترسم گرگ او را بخورد و شما
از او غافل باشید ﴿١٣﴾ گفتند: اگر گرگ او را بخورد با
اینکه ما جمعی نیرومندیم محققاً ما از زیانکاران خواهیم
بود ﴿١٤﴾

فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهِ وَأَجْمَعُوا أَنْ يَجْعَلُوهُ فِي غِيَابَتِ الْجُبِّ وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِأَمْرِهِمْ هَذَا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٥﴾ وَجَاءَ وَآبَاهُمْ عِشَاءَ يَبْكُونَ ﴿١٦﴾ قَالُوا يَا أَبَانَا إِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ وَتَرَكْنَا يُوسُفَ عِنْدَ مَتْلَعِنَا فَאَكَلَهُ الذِّئْبُ وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ ﴿١٧﴾ وَجَاءَهُ عَلَى قَمِيصِهِ بِدَمٍ كَذِبٍ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾ وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ فَأَدْلَى دَلْوَهُ قَالَ يَبُشْرَى هَذَا غُلَامٌ وَأَسَرُّهُ بِضَاعَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾ وَشَرُّهُ بِثَمَنِ بَحْسٍ دَرَاهِمَ مَعْدُودَةٍ وَكَانُوا فِيهِ مِنَ الزَّاهِدِينَ ﴿٢٠﴾ وَقَالَ الَّذِي اشْتَرَاهُ مِنْ مِصْرَ لِامْرَأَتِهِ أَكْرِمِي مَثْوَاهُ عَسَى أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ وَلِنُعَلِّمَهُ مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَى أَمْرِهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢١﴾ وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَآتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٢٢﴾

پس چون او را بردند و اتفاق کردند که او را در مخفیگاه آن چاه قرارش دهند، و بسوی او وحی کردیم که البته از این کارشان خبر خواهی داد و حال آنکه ایشان درک نمی کنند ﴿۱۵﴾ و هنگام شب فرزندان یعقوب گریه کنان نزد پدر آمدند ﴿۱۶﴾ گفتند: ای پدر ما، برآستی ما برای مسابقه رفتیم و یوسف را در پیش متاع خود گذاشتیم پس گرگ او را خورد، و تو ایمان و اعتقاد به ما نداری و سخن ما را باور نمی کنی و اگرچه راستگو هم باشیم ﴿۱۷﴾ و پیراهن او را که به خون دروغی آلوده بود آوردند. یعقوب گفت: نفس شما کاری را نزد شما خوشما کرده، من در این زمینه جز صبر جمیل چاره ندارم، و خدا بر این مصیبتی که توصیف می کنید برای من مددکار است ﴿۱۸﴾ و کاروانی آمد پس مأمور خود را برای آب سرچاه فرستادند چون دلوش را به چاه انداخت گفت: مژده این غلامی است، و او را بعنوان کالا پنهان کردند، و خدا به کردارشان دانا بود ﴿۱۹﴾ و او را به بهای کمی به چند درهمی فروختند، و درباره او بی رغبت و بی اعتناء بودند ﴿۲۰﴾ و آنکه در شهر مصر یوسف را خرید به زنش گفت: مقدم او را گرامی دار و پذیرائی کن، امید است ما را نفعی دهد و یا او را فرزند خود قرار دهیم، و بدین گونه ما یوسف را در زمین تمکن دادیم و برای اینکه بیاموزیم او را تحقق و حل مشکلات را، و خدا بر امر خود مسلط است ولیکن بیشتر مردم نمی دانند ﴿۲۱﴾ و چون یوسف به سن رشد و کمال رسید، حکمت و علم به او آموختیم، و بدینگونه نیکوکاران را جزاء می دهیم ﴿۲۲﴾

وَرَوَدَتْهُ الَّتِي هُوَ فِي بَيْتِهَا عَنْ نَفْسِهِ وَغَلَّقَتِ
 الْأَبْوَابَ وَقَالَتْ هَيْتَ لَكَ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي
 أَحْسَنَ مَثْوَايَ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدْ
 هَمَمْتُ بِهِ وَهَمَّ بِهَا لَوْلَا أَنْ رَأَا بُرْهَانَ رَبِّهِ كَذَلِكَ
 لِنَصْرِفَ عَنْهُ السُّوءَ وَالْفَحْشَاءَ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا
 الْمُخْلَصِينَ ﴿٢٤﴾ وَأَسْتَبَقَا الْبَابَ وَقَدَّتْ قَمِيصَهُ مِنْ
 دُبُرٍ وَأَلْفَيَا سَيِّدَهَا لَدَا الْبَابِ قَالَتْ مَا جَزَاءُ مَنْ
 أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوءًا إِلَّا أَنْ يُسْجَنَ أَوْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٥﴾
 قَالَ هِيَ رَوَدَّتْنِي عَنْ نَفْسِي وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ أَهْلِهَا
 إِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ قُبُلٍ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ
 الْكَاذِبِينَ ﴿٢٦﴾ وَإِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ
 فَكَذَبَتْ وَهُوَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٧﴾ فَلَمَّا رَأَى قَمِيصَهُ
 قُدَّ مِنْ دُبُرٍ قَالَ إِنَّهُ مِنْ كَيْدِكُنَّ إِنَّ كَيْدَكُنَّ
 عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾ يُوسُفُ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا وَاسْتَغْفِرِي
 لِذَنْبِكِ إِنَّكِ كُنْتِ مِنَ الْخَاطِئِينَ ﴿٢٩﴾ وَقَالَ نِسْوَةٌ
 فِي الْمَدِينَةِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ تُرَاوِدُ فَتْلَهَا عَنْ نَفْسِهِ
 قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا إِنَّا لَنَرَاهَا فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٣٠﴾

همان زنی که یوسف در خانه وی بود او را به خویش
 دعوت کرد، و درها را محکم بست و گفت: برای تو
 آماده‌ام، یوسف گفت: پناه بر خدا (من به سرپرست خود
 خیانت نمی‌کنم) زیرا او حق تربیت به گردن من دارد و
 مقام مرا نیک نمود، بدرستی که ستمکاران رستگار
 نمی‌شوند ﴿۲۳﴾ و بطور محقق زلیخا قصد بدی به یوسف
 کرد و یوسف قصد زلیخا کرد، اگر برهان پروردگارش را
 ندیده بود، بدینگونه تا بدی وزشتی از او بگردانیم زیرا او
 از بندگان مخلص ما بود ﴿۲۴﴾ و یوسف و زلیخا (برای
 رسیدن) به در (از هم) پیشی گرفتند و زلیخا پیراهن یوسف
 را از پشت درید و هر دو نزد در، آقای زلیخا را (شوهر او
 را) یافتند. زلیخا گفت: پاداش کسی که سوء قصد به
 خانواده تو کرده چیست؟ جز زندانی شود و یا شکنجه
 سختی کشیدن؟ ﴿۲۵﴾ یوسف گفت: این خانم مرا به
 خویش خوانده. و شاهی از بستگان زلیخا حاضر بود
 گفت: اگر پیراهن یوسف از پیشرو دریده زلیخا راست
 می‌گوید و یوسف از دروغگویان است ﴿۲۶﴾ و اگر
 پیراهن او از پشت سر سرتاسر دریده شده، زلیخا دروغ
 می‌گوید و یوسف از راستگویان است ﴿۲۷﴾ پس چون
 آقای او دید پیراهن یوسف از پشت دریده گفت: براستی
 این کار از مکر شما زنان است زیرا مکر شما بزرگ
 است ﴿۲۸﴾ ای یوسف از این اعراض کن و بگذر، و ای
 زلیخا از گناه خود استغفار کن براستی که تو از خطاکاران
 بوده‌ای ﴿۲۹﴾ و جمعی از زنان در شهر گفتند: زن عزیز با
 غلام خود مراوده و کامرانی می‌کند، این جوان دل او را از
 محبت خود شکافته و او را شیفته نموده، براستی ما او را در
 گمراهی آشکاری می‌بینیم ﴿۳۰﴾

فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ إِلَيْهِنَّ وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَكًا وَعَاتَتْ كُلَّ وَاحِدَةٍ مِّنْهُنَّ سِكِّينًا وَقَالَتْ أَخْرِجْ عَلَيْنَّ فَلَمَّا رَأَيْنَهُ أَكْبَرْنَهُ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ ﴿٣١﴾ قَالَتْ فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَّنِي فِيهِ وَلَقَدْ رَاودْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ فَاسْتَعْصَمَ وَلَئِن لَّمْ يَفْعَلْ مَا ءَامُرُهُ لَيُسْجَنَنَّ وَلَيَكُونَا مِنَ الصَّغِيرِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ رَبِّ السِّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ وَإِلَّا تَصْرِفْ عَنِّي كَيْدَهُنَّ أَصْبُ إِلَيْهِنَّ وَأَكُن مِّنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٣٣﴾ فَاسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَّ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٤﴾ ثُمَّ بَدَأَ لَهُمْ مِّنْ بَعْدِ مَا رَأَوْا الْآيَاتِ لَيْسَجُنَّهُ وَحَتَّىٰ حِينٍ ﴿٣٥﴾ وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيَانٍ قَالَ أَحَدُهُمَا إِنِّي أَرَانِي أَعْصِرُ خَمْرًا وَقَالَ الْآخَرُ إِنِّي أَرَانِي أَحْمِلُ فَوْقَ رَأْسِي خُبْرًا تَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ نَبِّئْنَا بِتَأْوِيلِهِ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٦﴾ قَالَ لَا يَأْتِيكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقَانِهِ إِلَّا نَبَأُكُمَا بِتَأْوِيلِهِ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَكُمَا ذَلِكُمَا مِمَّا عَلَّمَنِي رَبِّي إِنِّي تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿٣٧﴾

پس چون زلیخا مکر و بدگویی آنان را شنید بسوی ایشان فرستاد ایشان را دعوت کرد و پستی برای آنان آماده ساخت (پس از آوردن و چیدن اقسام میوه‌ها) و به دست هر یک آنها کاردی داد و به یوسف گفت: بسوی ایشان بیرون بیا. پس، چون زنان او را دیدند او را بزرگ شمردند و (دل از کف داده و بجای میوه) دستهای خود را بریدند و گفتند: حَاشَ لِلَّهِ این بشر نیست، نیست این مگر فرشته کریمی ﴿۳۱﴾ زلیخا به زنان مصری گفت: این است آن کس که درباره او مرا سرزنش می کردید، به یقین من به جهت کام از نفس او با او مراوده کردم او به عفت و عصمت چنگ زد، و البته اگر دستور مرا بجا نیاورد باید زندانی گردد و به خواری و ذلت یفتد ﴿۳۲﴾ یوسف گفت: پروردگارا زندان نزد من محبوب تر است از آن چیزی که این زنان می خواهند، و اگر کید و دام اینان را از من نگردانی بدانها شیفته گردم و از نادانان گردم ﴿۳۳﴾ پس پروردگار او را اجابت کرد و کید و مکر زنان را از او گردانید زیرا او شنوا و داناست ﴿۳۴﴾ و پس از این آیاتی که دیدند در فکرشان آمد که او را تا مدتی زندانی کنند ﴿۳۵﴾ و با یوسف دو جوان وارد زندان شدند، یکی از آن دو گفت: من در خواب دیده‌ام خود را که برای شراب انگور می فشارم، و دیگری گفت: من در خواب دیده‌ام بر سر خود نان حمل می کنم و پرندگان از آن می خورند، (ای یوسف) تعبیر و حقیقت خواب ما را بگو، زیرا ما تو را از نیکوکاران می بینیم ﴿۳۶﴾ یوسف گفت: طعامی بر شما نیاید که با آن ارتزاق کنید مگر اینکه قبل از آمدنش شما را به حقیقت آن با خبر کنم. اینها از چیزهایی است که خدا به من آموخته زیرا من رها کردم ملتی را که ایمان به خدا ندارند و به آخرت کافرند ﴿۳۷﴾

وَاتَّبَعْتُ مِلَّةَ آبَائِي إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ مَا كَانَ لَنَا أَنْ نُشْرِكَ بِاللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ذَلِكَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ عَلَيْنَا وَعَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٨﴾ يَصْلَحِي السَّجْنَ عَارِبًا مُتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمْ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٣٩﴾ إِلَّا لِلَّهِ أَمْرٌ إِلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٠﴾ مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءَ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ الْحُكْمُ يَصْلَحِي السَّجْنَ أَمَّا أَحَدُكُمْ فَيسْقَى رَبَّهُ وَخَمْرًا وَأَمَّا الْآخَرُ فَيُصْلَبُ فَتَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْ رَأْسِهِ قُضِيَ الْأَمْرُ الَّذِي فِيهِ تَسْتَفْتِيَانِ ﴿٤١﴾ وَقَالَ لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُ نَاجٍ مِّنْهُمَا اذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ فَأَنَسَهُ الشَّيْطَانُ ذِكْرَ رَبِّهِ فَلَبِثَ فِي السَّجَنِ بِضْعَ سِنِينَ ﴿٤٢﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ إِنِّي أَرَى سَبْعَ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَسَبْعَ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَاتٍ يَأْتِيهَا الْمَلَأُ أَفْتُونٍ فِي رُءُوسِي إِنْ كُنْتُمْ لِلرُّءْيَا تَعْبُرُونَ ﴿٤٣﴾

و پیروی کردم ملت و دین پدرانم ابراهیم و اسحاق و یعقوب را، برای ما روا نباشد که چیزی را شریکِ خدا قرار دهیم، این از فضل خدا بر ما و بر مردم است، ولیکن بیشتر مردم شکر نمی‌گزارند ﴿۳۸﴾ ای دو رفیق زندانی آیا چند ارباب جداجدا بهتر است و یا خدای یگانه قهار ﴿۳۹﴾ شما نمی‌پرستید و نمی‌خوانید غیر خدا را مگر نامهایی که خودتان و پدرانتان نامگذاری کرده‌اید، خدا دلیلی بر آنها نفرستاده، حکمی نیست مگر برای خدائی که دستور داده جز او را نپرستید، دین پابرجا و راست همین است، ولیکن اکثر مردم نمی‌دانند ﴿۴۰﴾ ای دو رفیق زندانی یکی از شما به ربّ خود (یعنی به سرپرست خود) شراب می‌نوشاند، و اما دیگری پس به دار آویخته شود و پرندگان از سر او می‌خورند، حقیقت امری که در آن فتوی خواستید چنین مقدر شده ﴿۴۱﴾ و به آنکه گمان نجات درباره خود داشت سفارش کرد که مرا نزد سرپرست و پروردگارت یادآوری کن، پس شیطان یادآوری نزد پروردگارش را از یاد او برد، پس یوسف چند سالی در زندان ماند ﴿۴۲﴾ و پادشاه گفت: محققاً من در خواب می‌بینم هفت گاو فربه را که آنها را هفت گاو لاغر می‌خورند و هفت خوشه سبز و دیگر هفت خوشه خشک می‌بینم، ای بزرگان دربار اگر تعبیر خوابم را می‌دانید درباره این خواب نظر دهید ﴿۴۳﴾

قَالُوا أَضَعَتْ أَحْلَمٌ وَمَا نَحْنُ بِتَأْوِيلِ الْأَحْلَمِ
 بِعَلَمِينَ ﴿٤٤﴾ وَقَالَ الَّذِي نَجَا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ بَعْدَ أُمَّةٍ
 أَنَا أَنْبِئُكُمْ بِتَأْوِيلِهِ فَأَرْسِلُونِ ﴿٤٥﴾ يُوسُفُ أَيُّهَا
 الصِّدِّيقُ أَفْتِنَا فِي سَبْعِ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعُ
 عَجَافٍ وَسَبْعِ سُتُبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَاتٍ لَّعَلَّ
 أَرْجِعُ إِلَى النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالَ تَزَرَّعُونَ
 سَبْعَ سِنِينَ دَأَبًا فَمَا حَصَدْتُمْ فَذَرَوْهُ فِي سُتُبُلِهِ إِلَّا
 قَلِيلًا مِّمَّا تَأْكُلُونَ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ سَبْعُ
 شِدَادٍ يَأْكُلْنَ مَا قَدَّمْتُمْ لَهُنَّ إِلَّا قَلِيلًا مِّمَّا
 تَحْصِنُونَ ﴿٤٨﴾ ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَامٌ فِيهِ يُغَاثُ
 النَّاسُ وَفِيهِ يَعْصُرُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُونِي بِهِ
 فَلَمَّا جَاءَهُ الرَّسُولُ قَالَ أَرْجِعْ إِلَى رَبِّكَ فَسْأَلْهُ مَا
 بَالِ النَّسْوَةِ الَّتِي قَطَعْنَ أَيْدِيَهُنَّ إِنَّ رَبِّي بِكَيْدِهِنَّ
 عَلِيمٌ ﴿٥٠﴾ قَالَ مَا خَطْبُكُنَّ إِذْ رَاوَدْتُنَّ يُوسُفَ عَنْ
 نَفْسِهِ قُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِنْ سُوءٍ
 قَالَتِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ الْكَنَ حَصْحَصَ الْحَقُّ أَنَا
 رَاوَدْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٥١﴾ ذَلِكَ
 لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي كَيْدَ
 الْخَائِنِينَ ﴿٥٢﴾

گفتند: خوابهای پریشان است و ما به سرانجام خوابهای
 پریشان دانا نیستیم ﴿۴۴﴾ و یکی از آن دو نفری که از
 زندان نجات یافته بود و پس از مدتی به یاد یوسف افتاد
 گفت: من شما را به تأویل این خواب آگاه می‌کنم پس مرا
 بفرستید ﴿۴۵﴾ یوسف ای بسیار راستگو ما را نظر بده
 درباره هفت گاو فربه که هفت گاو لاغر آنها را می‌خورند
 و هفت خوشه سبز و دیگر هفت خوشه خشک، باشد که
 من به سوی مردم برگردم شاید ایشان بدانند ﴿۴۶﴾ یوسف
 گفت: هفت سال پی در پی زراعت می‌کنید پس آنچه را
 درو کردید در خوشه‌هایش واگذارید بجز کمی از آنچه
 می‌خورید ﴿۴۷﴾ آنگاه بعد از آن، هفت سال سخت
 می‌آید که آنچه را از پیش برای آن اندوختید بخورند مگر
 اندکی از آنچه که نگاه می‌دارید ﴿۴۸﴾ سپس بعد از آن
 سالی می‌آید که مردم، در آن، باران داده شوند و در آن
 (میوه‌جات و غیره را) می‌فشارند ﴿۴۹﴾ و پادشاه گفت: او
 را نزد من آرید، چون فرستاده شاه نزد یوسف آمد که او را
 همراه برد، یوسف گفت: اکنون پیش شاه و سرپرست خود
 برگرد و از او بپرس آن زنانی که دستشان را بریدند چه
 باکشان بود؟ براستی که پروردگار من به مکر ایشان
 داناست ﴿۵۰﴾ پادشاه مصر به زنان گفت: چه مقصودی
 داشتید که یوسف را به خویش خواندید؟ گفتند: به خدا
 پناه می‌بریم ما بدی و سوءنظری در او ندانستیم، زن عزیز
 مصر گفت: اکنون حق آشکار شد، من بودم که او را به
 خود دعوت نمودم (و از نفس او کام خواستم) و بی‌گمان
 او از راستگویان است ﴿۵۱﴾ این اظهار برای این است که
 یوسف بداند که من در غیبت او به او خیانت نورزیدم و
 خدا خیانتکاران را به هدف نمی‌رساند ﴿۵۲﴾

وَمَا أَبْرَأُ نَفْسِيَّ إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥٣﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ أَتُؤْتُونِي بِهِ أَسْتَخْلِصُهُ لِنَفْسِي فَلَمَّا كَلَّمَهُ قَالَ إِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِينٌ أَمِينٌ ﴿٥٤﴾ قَالَ اجْعَلْنِي عَلَى خَزَائِنِ الْأَرْضِ إِنِّي حَفِيظٌ عَلِيمٌ ﴿٥٥﴾ وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ يَتَّبِعُوهُ مِنْهَا حَيْثُ يَشَاءُ نُصِيبُ بِرَحْمَتِنَا مَنْ نَشَاءُ وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَا أَجْرُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٧﴾ وَجَاءَ إِخْوَةُ يُوسُفَ فَدَخَلُوا عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴿٥٨﴾ وَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَّازِهِمْ قَالَ أَتُؤْتُونِي بِأَخٍ لَكُمْ مِنْ أَبِيكُمْ أَلَا تَرَوْنَ أَنِّي أُوْفِي الْكَيْلَ وَأَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ﴿٥٩﴾ فَإِنْ لَمْ تَأْتُونِي بِهِ فَلَا كَيْلَ لَكُمْ عِنْدِي وَلَا تَقْرَبُونِ ﴿٦٠﴾ قَالُوا سَنُرَوِّدُ عَنْهُ أَبَاهُ وَإِنَّا لَفَاعِلُونَ ﴿٦١﴾ وَقَالَ لِفَتَيْنِهِ اجْعَلُوا بِضْعَتَهُمْ فِي رِحَالِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَعْرِفُونَهَا إِذَا انْقَلَبُوا إِلَى أَهْلِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٦٢﴾ فَلَمَّا رَجَعُوا إِلَى أَبِيهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا مُنِعَ مِنَّا الْكَيْلُ فَأَرْسَلَ مَعَنَا أَخَانَا نَكْتَلْ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿٦٣﴾

و من خود را از گناه تبرئه نمی کنم زیرا هر نفسی سرکش، و بسیار امر به بدی می کند مگر اینکه پروردگار ترحم کند و حفظ نماید، زیرا پروردگار من آمرزنده رحیم است ﴿۵۳﴾ و پادشاه گفت او را نزد من آرید تا از خواص خود گردانم، پس چون به او وارد شد و گفتگو کرد، گفت تو امروز نزد ما دارای مقام و امانتی ﴿۵۴﴾ یوسف گفت: مرا سرپرست خزانه های زمین قرار بده زیرا من نگاهبان دانائی هستم ﴿۵۵﴾ و بدینگونه یوسف را در زمین تمکن دادیم که هر جای آن بخواهد مأوی گیرد. هر که را بخواهیم به رحمت خود می رسانیم و اجر نیکوکاران را ضایع نمی گذاریم ﴿۵۶﴾ و البته پادشاه آخرت بهتر است برای آنانکه ایمان آورده و پرهیزکاری می کردند ﴿۵۷﴾ و برادران یوسف آمدند و به او وارد شدند پس او آنان را شناخت و آنان او را نشناختند ﴿۵۸﴾ و چون ساز و برگ آنان را در اختیارشان گذاشت و بار آنان را بار کرد، گفت: آن برادر پدری خود را نزد من بیاورید، آیا نمی بینید که من کیل را تمام می دهم و بهترین پذیرائی کنندگانم ﴿۵۹﴾ اگر او را نیاورید کیلی پیش من ندارید و نزدیک من نیائید ﴿۶۰﴾ گفتند: به زودی با پدرش مذاکره و کوشش می کنیم و حتماً این کار را خواهیم کرد ﴿۶۱﴾ و یوسف به گماشتگان خود گفت: سرمایه آنان را در بارهایشان بگذارید شاید وقتی که به خاندان خود برگشتند متاع و سرمایه خود را بشناسند و باشد که برگردند ﴿۶۲﴾ پس چون به سوی پدرشان برگشتند، گفتند: ای پدر کیل گندم از ما منع شد پس برادرمان را با ما بفرست پیمانه کامل بگیریم و محققاً ما او را حفظ خواهیم کرد ﴿۶۳﴾

قَالَ هَلْ ءَامَنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَا أَمِنْتُكُمْ عَلَىٰ أَخِيهِ مِنْ قَبْلُ قَالَ اللَّهُ خَيْرٌ حَفِظًا ۖ وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّحِيمِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَمَّا فَتَحُوا مَتَاعَهُمْ وَجَدُوا بِضَلْعَتَهُمْ رُدَّتْ إِلَيْهِمْ ۖ قَالُوا يَبْنَابَنَا مَا نَبَغِيَ هَٰذِهِ ۖ بَضَعْتُنَا رُدَّتْ إِلَيْنَا ۖ وَنَمِيرُ أَهْلَنَا وَنَحْفَظُ أَخَانَا وَنَزْدَادُ كَيْلٌ بَعِيرٌ ۖ ذَٰلِكَ كَيْلٌ يَسِيرٌ ﴿٦٥﴾ قَالَ لَنْ أُرْسِلَهُ ۖ مَعَكُمْ حَتَّىٰ تُؤْتُونِ مَوْثِقًا مِّنَ اللَّهِ لَتَأْتُنَّنِي بِهِ ۖ إِلَّا أَن يُحَاطَ بِكُمْ ۖ فَلَمَّا ءَاتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿٦٦﴾ وَيَبْنِي لَا تَدْخُلُوا مِنْ بَابٍ وَاحِدٍ وَادْخُلُوا مِنْ أَبْوَابٍ مُّتَفَرِّقَةٍ ۖ وَمَا أُغْنِي عَنْكُمْ مِّنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ۖ إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٦٧﴾ وَلَمَّا دَخَلُوا مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُم مَّا كَانَ يُغْنِي عَنْهُمْ مِّنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا حَاجَةً فِي نَفْسِ يَعْقُوبَ قَضَاهَا ۖ وَإِنَّهُ لَذُو عِلْمٍ لِّمَا عَلَّمْنَاهُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾ وَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ ءَاوَىٰ إِلَيْهِ أَخَاهُ ۖ قَالَ إِنِّي أَنَا أَخُوكَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٦٩﴾

يعقوب گفت: آیا شما را بر او امین بدانم همانطور که پیش از این بر برادرش امین نمودم، پس خدا بهترین نگهبان است و او از همه رحم‌کنندگان رحیم‌تر است ﴿۶۴﴾ و چون متاع خود را گشودند، دیدند نقد و سرمایه‌شان به ایشان بازگشته، گفتند: ای پدر ما، چه می‌خواهیم این سرمایه ماست که به ما برگشته، و ما برای خانواده خود طعام می‌آوریم و برادر خود را حفظ می‌کنیم و یک بار شتر زیاده می‌گیریم، این پیمانه آسان است (و یا اندک است) ﴿۶۵﴾ یعقوب گفت: هرگز او را با شما نمی‌فرستم تا اینکه پیمان محکمی از خدا به من بسپارید که او را حتماً به من برگردانید مگر اینکه به حادثه‌ای همه گرفتار شوید، پس چون تعهد و پیمان خود را دادند، گفت: خدا بر آنچه می‌گوئیم وکیل است ﴿۶۶﴾ و یعقوب گفت: ای پسران من، از یک دروازه وارد شهر نشوید و از دروازه‌های جداگانه وارد شوید و من نمی‌توانم چیزی را که از خدا مقدر شده از شما بگردانم. حکمی نیست مگر از خدا. بر او توکل کردم و باید همه توکل‌کنندگان بر او توکل کنند ﴿۶۷﴾ و چون از جائی که پدرشان امر کرده بود داخل شدند او نمی‌توانست چیزی را که از طرف خدا مقدر شده دفع کند جز اینکه حاجتی در دل یعقوب بود که آنرا برآورد، چون او دارای علمی بود که ما به وی آموخته بودیم ولیکن بیشتر مردم نمی‌دانند ﴿۶۸﴾ و زمانی که بر یوسف وارد شدند برادرش را به کنار خویش جای داد، و گفت: من بی شک برادر تو می‌باشم، پس به آنچه آنان کرده‌اند اندوه مخور ﴿۶۹﴾

فَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَّازِهِمْ جَعَلَ السَّقَايَةَ فِي رَحْلِ أَخِيهِ
 ثُمَّ أَذَّنَ مُؤَذِّنٌ أَتَيْتَهَا الْعِيرُ إِنَّكُمْ لَسَرِقُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا
 وَأَقْبِلُوا عَلَيْهِمْ مَاذَا تَفْقِدُونَ ﴿٧١﴾ قَالُوا نَفْقِدُ صُوَاعَ
 الْمَلِكِ وَلِمَن جَاءَ بِهِ حِمْلُ بَعِيرٍ وَأَنَا بِهِ زَعِيمٌ ﴿٧٢﴾
 قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا جِئْنَا لِنُفْسِدَ فِي الْأَرْضِ
 وَمَا كُنَّا سَارِقِينَ ﴿٧٣﴾ قَالُوا فَمَا جَزَاؤُهُ إِنْ كُنْتُمْ
 كَاذِبِينَ ﴿٧٤﴾ قَالُوا جَزَاؤُهُ مَن وُجِدَ فِي رَحْلِهِ فَهُوَ
 جَزَاؤُهُ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٧٥﴾ فَبَدَأَ بِأَوْعِيَّتِهِمْ
 قَبْلَ وِعَاءِ أَخِيهِ ثُمَّ اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وِعَاءِ أَخِيهِ
 كَذَلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ
 الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَّن نَّشَاءُ
 وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ ﴿٧٦﴾ قَالُوا إِنْ يَسْرِقْ فَقَدْ
 سَرَقَ أَخٌ لَهُ مِنْ قَبْلُ فَأَسْرَهَا يُوسُفُ فِي نَفْسِهِ
 وَلَمْ يُبَيِّدْهَا لَهُمْ قَالَ أَنْتُمْ شَرُّ مَكَانًا وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا
 تَصِفُونَ ﴿٧٧﴾ قَالُوا يَتَّيَّهَا الْعَزِيزُ إِنَّ لَهُ أَبَا شَيْخًا
 كَبِيرًا فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ

﴿٧٨﴾

پس چون بارهای ایشان را بست جام آبخوری خود را در
 میان بار برادرش نهاد سپس جارچی به دنبال آنان جار زد
 ای کاروانیان محققا شما دزدانید ﴿۷۰﴾ و اینان در حالیکه
 رو به آنان کرده بودند گفتند: چه گم کرده‌اید؟ ﴿۷۱﴾
 گفتند: جام پادشاه را گم کرده‌ایم و هر کس آن را بیاورد
 یک بار گندم شتری از آن اوست و من ضامن آنم ﴿۷۲﴾
 گفتند: به خدا قسم شما می‌دانید ما نیامدیم برای اینکه در
 این زمین فساد کنیم و ما دزد نبوده‌ایم ﴿۷۳﴾ گفتند: پس
 جزای او چه خواهد بود اگر شما دروغ گفته باشید؟ ﴿۷۴﴾
 گفتند: مجازات هر کس که جام در بارش پیدا شد پس
 خودش به غلامی گرفته شود بدین گونه ستمگران را جزاء
 می‌دهیم ﴿۷۵﴾ پس قبل از بار برادرش شروع به بررسی
 بارهای دیگران کرد سپس جام را از بار برادرش بیرون
 آورد، زمینه را بدینگونه برای یوسف فراهم کردیم، او در
 دین شاه نمی‌توانست برادرش را بازداشت کند مگر اینکه
 خدا بخواهد، ما درجات هر کس را بخواهیم بالا می‌بریم،
 و علم خدا بالاتر از هر صاحب علمی است ﴿۷۶﴾ گفتند:
 اگر او دزدی کرد (تعجب نیست) زیرا سابقاً برادری داشت
 که او نیز دزدی کرد، پس یوسف این جمله را در دل پنهان
 نمود و برای آنان ظاهر نکرد، گفت: منزله شما بدتر است و
 خدا از آنچه می‌گوئید داناتر است ﴿۷۷﴾ گفتند: عزیزا او
 پدرِ پیرِ بزرگواری دارد، پس یکی از ما را به جای وی
 بگیر، زیرا که ما تو را از نیکوکاران می‌بینیم ﴿۷۸﴾

قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ أَنْ نَأْخُذَ إِلَّا مَنْ وَجَدْنَا مَتَاعَنَا عِنْدَهُ إِنَّآ إِذَا لَظَلِمُونَ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا أَسْتَيْسُوا مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّ أَبَاكُمْ قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُمْ مَوْثِقًا مِنَ اللَّهِ وَمِنْ قَبْلُ مَا فَرَّطْتُمْ فِي يُوسُفَ فَلَنْ أَبْرَحَ الْأَرْضَ حَتَّى يَأْذَنَ لِىَ أَبِى أَوْ يَحْكُمَ اللَّهُ لى وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿٨٠﴾ أَرْجِعُوا إِلَى آبَائِكُمْ فَقُولُوا يَبَّابُنَا إِنَّ أَبْنَاكَ سَرَقَ وَمَا شَهِدْنَا إِلَّا بِمَا عَلِمْنَا وَمَا كُنَّا لِلْغَيْبِ حَفِظِينَ ﴿٨١﴾ وَسَلِّ الْقَرْيَةَ الَّتِى كُنَّا فِيهَا وَالْعِيرَ الَّتِى أَقْبَلْنَا فِيهَا وَإِنَّا صَادِقُونَ ﴿٨٢﴾ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَنى بِهِمْ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٨٣﴾ وَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَإِسْفَى عَلَى يُوسُفَ وَأَبِىضَتْ عَيْنَاهُ مِنَ الْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٨٤﴾ قَالُوا تَاللَّهِ تَفْتَوُوا تَذَكَّرُ يُوسُفَ حَتَّى تَكُونَ حَرَضًا أَوْ تَكُونَ مِنَ الْهَالِكِينَ ﴿٨٥﴾ قَالَ إِنَّمَا أَشْكُوا بَنى وَحُزْنِى إِلَى اللَّهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾

گفت: پناه بر خدا که ما کسی را جز آنکه متاع خود را نزد وی یافته‌ایم بازداشت کنیم چون در آن صورت ما ستمگر خواهیم بود ﴿۷۹﴾ پس چون از عزیز ناامید شدند در کناری به نجوى پرداختند بزرگ ایشان گفت: آیا ندانستید که پدرتان پیمان محکم الهی از شما گرفته و سابقاً درباره یوسف تقصیر کردید، پس من هرگز از این سرزمین خارج نمی‌شوم تا پدرم به من اذن دهد و یا خدا حکمی برایم نماید، و او بهترین حکم‌کنندگان است ﴿۸۰﴾ شما پیش پدر خود برگردید و بگوئید: ای پدر ما پسرت دزدی کرد، و ما گواه نیستیم مگر به آنچه دانستیم و ما حافظ غیب نبوده و به آن علمی نداریم ﴿۸۱﴾ و از آن قریه و شهری که ما در آن بودیم و از کاروانی که با آن آمدیم پرس و ما راستگو هستیم ﴿۸۲﴾ یعقوب گفت: نفس شما چیزی را به شما جلوه داده، من صبر جمیل را شعار خود می‌سازم، امید است خدا همه را برگرداند، زیرا او دانای حکیم است ﴿۸۳﴾ و از آنان روگردانید و گفت: ای دروغا بر یوسف و چشمان وی از غصه سفید شد در حالیکه او جلوی عصبانیت و خشم خود را می‌گرفت ﴿۸۴﴾ گفتند: به خدا قسم تو همیشه یاد یوسفی تا سخت ناتوان شوی و یا هلاک گردی ﴿۸۵﴾ یعقوب گفت: پریشانی و اندوه خود را فقط به خدا عرضه می‌دارم و از جانب خدا چیزی را می‌دانم که شما نمی‌دانید ﴿۸۶﴾

يَبْنِيْ اَذْهَبُوْا فَتَحَسَّسُوْا مِنْ يُوسُفَ وَ اَخِيْهِ وَلَا
تَأْيِسُوْا مِنْ رَّوْحِ اللّٰهِ اِنَّهٗ لَا يَأْيِسُ مِنْ رَّوْحِ
اللّٰهِ اِلَّا الْقَوْمُ الْكَافِرُوْنَ ﴿٨٧﴾ فَلَمَّا دَخَلُوْا عَلَيْهِ قَالُوْا
يَا أَيُّهَا الْعَزِيْزُ مَسَّنَا وَ اَهْلُنَا الضُّرُّ وَ جِئْنَا بِبِضْعَةٍ
مُّزَجَّلَةٍ فَآوَفْ لَنَا الْكَيْلَ وَ تَصَدَّقْ عَلَيْنَا اِنَّ اللّٰهَ
يَجْزِي الْمُتَصَدِّقِيْنَ ﴿٨٨﴾ قَالَ هَلْ عَلِمْتُمْ مَّا فَعَلْتُمْ
بِیُوسُفَ وَ اَخِيْهِ اِذْ اَنْتُمْ جَاهِلُوْنَ ﴿٨٩﴾ قَالُوْا اَعِنَّكَ
لَاَنْتَ یُوسُفُ قَالَ اَنَا یُوسُفُ وَ هٰذَا اَخِيْ قَدْ مَنَّ اللّٰهُ
عَلَيْنَا اِنَّهٗ مِنْ يَّتَقٍ وَ یَصْبِرُ فَاِنَّ اللّٰهَ لَا یُضِیْعُ اَجْرَ
الْمُحْسِنِيْنَ ﴿٩٠﴾ قَالُوْا تَاللّٰهِ لَقَدْ عَاثَرَكَ اللّٰهُ عَلَيْنَا وَاِنْ
كُنَّا لَخٰطِئِيْنَ ﴿٩١﴾ قَالَ لَا تَثْرِیْبَ عَلَیْكُمْ اَلْیَوْمَ
یَغْفِرُ اللّٰهُ لَكُمْ وَ هُوَ اَرْحَمُ الرَّحِیْمِ ﴿٩٢﴾ اَذْهَبُوْا
بِقَمِیصِ هٰذَا فَالْقُوْهُ عَلٰی وَجْهِ اَبٰی یَاْتِ بِصِیْرًا
وَ اَتُوْنِیْ بِاَهْلِكُمْ اَجْمَعِیْنَ ﴿٩٣﴾ وَلَمَّا فَصَلَتِ الْعِیْرُ قَالَ
اَبُوْهُمْ اِنِّیْ لَاجِدُ رِیْحِ یُوسُفَ لَوْلَا اَنْ تُفَنِّدُوْنَ ﴿٩٤﴾
قَالُوْا تَاللّٰهِ اِنَّكَ لَفِیْ ضَلٰلٍكَ الْقَدِیْمِ ﴿٩٥﴾

ای پسران من بروید و از یوسف و برادرش خبرگیری و
جستجو کنید و از رحمت خدا ناامید م باشید زیرا جز مردم
کافرکیش از لطف و کرم خدا مأیوس نمی شود ﴿۸۷﴾
پس چون بر عزیز وارد شدند، گفتند: عزیزا، فشار و
تنگدستی قحطی، ما و خانواده ما را آزار داده و یک متاع
ناچیزی آورده ایم، پس کیل کاملی به ما عطا کن و بر ما
تصدق نما، زیرا خدا تصدق دهندگان را پاداش
می دهد ﴿۸۸﴾ عزیز گفت: آیا دانستید که شما با یوسف و
برادرش چه کردید وقتی که نادان بودید ﴿۸۹﴾ گفتند: آیا
حقیقتا تو خودت یوسفی؟ گفت: من یوسفم و این برادر
من است که خدا بر ما منت گذاشته، به یقین هر کس
پرهیزکاری کند و صبر نماید (پاداش خوب دارد) زیرا خدا
پاداش نیکوکاران را ضایع نمی کند ﴿۹۰﴾ برادران یوسف
گفتند: به خدا سوگند که خدا تو را بر ما برگزیده اگرچه
ما خطاکار بودیم ﴿۹۱﴾ یوسف گفت: امروز ملامتی بر
شما نیست، خدا گناه شما را می بخشد و او بهترین
رحم کنندگان است ﴿۹۲﴾ این پیراهن مرا ببرید و بر روی
پدرم بپوشانید او بینا می شود و شما با همه خاندان خود نزد
من بیائید ﴿۹۳﴾ و چون کاروان از مصر بیرون شد پدرشان
گفت: براستی من بوی یوسف را می بایم اگر نسبت غلط به
من ندهید ﴿۹۴﴾ گفتند: به خدا قسم تو در همان گمراهی
دیرین خود هستی ﴿۹۵﴾

فَلَمَّا أَنْ جَاءَ الْبَشِيرُ أَلْقَاهُ عَلَى وَجْهِهِ فَارْتَدَّ
 بَصِيرًا قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا
 تَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾ قَالُوا يَتَّبِعُنَا أَسْتَغْفِرُ لَنَا ذُنُوبَنَا إِنَّا
 كُنَّا خَاطِئِينَ ﴿٩٧﴾ قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي إِنَّهُ
 هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٩٨﴾ فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَى يُوسُفَ
 عَاوَى إِلَيْهِ أَبْوِيهِ وَقَالَ ادْخُلُوا مِصْرَ إِن شَاءَ اللَّهُ
 عَامِينَ ﴿٩٩﴾ وَرَفَعَ أَبْوِيهِ عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوا لَهُ
 سُجَّدًا وَقَالَ يَتَابَتِ هَذَا تَأْوِيلُ رُؤْيَايَ مِنْ قَبْلُ قَدْ
 جَعَلَهَا رَبِّي حَقًّا وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجَنِي مِنَ
 السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُمْ مِنَ الْبَدْوِ مِنْ بَعْدِ أَنْ نَزَغَ
 الشَّيْطَانُ بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِي إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِمَا يَشَاءُ
 إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿١٠٠﴾ رَبِّ قَدْ عَاتَيْتَنِي مِنَ
 الْمُلْكِ وَعَلَّمْتَنِي مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ فَاطِرَ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنْتَ وَلِيِّ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ
 تَوَفَّنِي مُسْلِمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿١٠١﴾ ذَلِكَ مِنْ
 أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ
 أَجْمَعُوا أَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُونَ ﴿١٠٢﴾ وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ
 وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾

پس چون بشیر آمد پیراهن را بر صورت یعقوب انداخت
 که بلافاصله او بینا شد، گفت: آیا به شما نگفتم که از
 جانب خدا چیزی می دانم که شما نمی دانید ﴿۹۶﴾ گفتند:
 ای پدر برای گناه ما آمرزش بخواه زیرا ما خطاکار
 بودیم ﴿۹۷﴾ گفت: بزودی از پروردگارم برای شما طلب
 آمرزش می کنم زیرا او آمرزنده رحیم است ﴿۹۸﴾ پس
 چون بر یوسف وارد شدند، پدر و مادر خود را نزد خود
 جای داد و گفت: وارد مصر شوید ان شاء الله ایمنید ﴿۹۹﴾
 و پدر و مادر خود را روی تخت برد و به سجده در مقابل
 او افتادند. و یوسف گفت: ای پدر من، این است تأویل
 خوابی که قبلاً دیده بودم، خدا آنرا درست و راست نمود،
 و بی شک خدا نسبت به من نیکی کرد هنگامی که مرا از
 زندان خارج نمود و شما را از بیابان به شهر آورد پس از
 آنکه شیطان بین من و برادرانم را بهم زد، براستی که
 پروردگارم بر آنچه خواهد لطف کامل دارد زیرا او دانای
 حکیم است ﴿۱۰۰﴾ پروردگارا تو پادشاهی به من عطا
 کردی و تعبیر و تأویل مشکلات را به من آموختی، ای
 ایجادکننده آسمانها و زمین تویی صاحب اختیار من در دنیا
 و آخرت، مرا مسلمان از دنیا ببر و به شایستگان ملحق
 فرما ﴿۱۰۱﴾ این داستان از اخبار غیبی است که به تو وحی
 کردیم، و تو نزد ایشان نبودی هنگامی که در کار خود
 اتفاق کردند درحالی که مکر می نمودند ﴿۱۰۲﴾ و بیشتر
 مردم اگرچه تو حرص به ایمانشان داشته باشی مؤمن
 نیستند ﴿۱۰۳﴾

وَمَا تَسْأَلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ
لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٠٤﴾ وَكَأَيِّن مِّنْ ءَايَةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ
يَمُرُّونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ ﴿١٠٥﴾ وَمَا يُؤْمِنُ
أَكْثَرُهُم بِاللهِ إِلَّا وَهُمْ مُّشْرِكُونَ ﴿١٠٦﴾ أَفَأَمِنُوا أَن
تَأْتِيَهُمْ غَشِيَةٌ مِّنْ عَذَابِ اللهِ أَوْ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ
بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٠٧﴾ قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو
إِلَى اللهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي ۖ وَسُبْحَانَ اللهِ
وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٨﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا
رِجَالًا تُوحِي إِلَيْهِمْ مِّنْ أَهْلِ الْقُرَى ۚ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي
الأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ
وَلَدَارُ الآخِرَةِ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ اتَّقَوْا أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٠٩﴾
حَتَّىٰ إِذَا اسْتَيْسَسَ الرُّسُلُ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ قَدْ كُذِّبُوا
جَاءَهُمْ نَصْرُنَا فَنُجِّيَ مَنْ نَّشَاءُ ۖ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُنَا عَنِ
الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١١٠﴾ لَقَدْ كَانَ فِي قَصَصِهِمْ عِبْرَةٌ
لِّأُولِي الأَلْبَابِ ۖ مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَىٰ وَلَٰكِن
تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى
وَرَحْمَةً لِّلْقَوْمِ يُؤْمِنُونَ ﴿١١١﴾

و تو از ایشان در برابر رسالت مزدی نمی خواهی، نیست این
قرآن مگر تذکری برای جهانیان ﴿۱۰۴﴾ و چه بسیار از
نشانه‌های هدایت در آسمانها و زمین که بر آنها می‌گذرند
در حالیکه از آنها روگردانند ﴿۱۰۵﴾ و بیشتر اینان به خدا
ایمان نمی‌آورند مگر اینکه در همان حال ایمان مشرکند
﴿۱۰۶﴾ آیا ایمنند از اینکه یک عذاب فروگیرنده ایشان را
فراگیرد و یا ساعت قیامت به ناگاه درآید در حالیکه ایشان
متوجه نباشند ﴿۱۰۷﴾ بگو این طریقه و راه من است که
به سوی خدا دعوت می‌کنم من و پیروانم در این راه بر
بینائی و بینش عقلی می‌باشیم، و خدا منزّه است و من از
مشرکین نیستم ﴿۱۰۸﴾ و پیش از تو نفرستادیم جز مردانی
از اهل قریه‌ها که به ایشان وحی فرستادیم، پس آیا در
زمین سیر نکردند تا نظر کنند و ببینند چگونه بوده سرانجام
آنانکه پیش از ایشان بودند، و بدون شک سرای دیگر برای
آنانکه تقوی پیشه کردند بهتر است، آیا عقل خود را به
کار نمی‌اندازند ﴿۱۰۹﴾ تا وقتی که پیغمبران مایوس شدند
و گمان کردند که (وعده‌های نصرت الهی) به ایشان دروغ
گفته شده، یاری ما آمد پس هر که را خواستیم نجات
دادیم و غضب ما از قوم مجرمین رد نمی‌شود ﴿۱۱۰﴾
براستی که در داستانهای ایشان هر آینه برای خردمندان
عبرت است، حدیث دروغین نبوده ولیکن تصدیق کتب
پیش از او و تفصیل هر چیزی و هدایت و رحمت است
برای قوم با ایمان ﴿۱۱۱﴾

سُورَةُ الرَّعْدِ

سوره رعد

به نام خداوند بخشنده مهربان

بنام خدای کامل الذات و الصفات رحمن رحیم. الف، لام، میم، راء، این است آیات این کتاب و آنچه از پروردگارت به تو نازل شده حق است ولیکن بیشتر مردم ایمان نمی آورند ﴿۱﴾ خدائی که آسمانها را بدون ستونی که ببینید برافراشته سپس بر جهان هستی مسلط شده و خورشید و ماه را مسخر کرده که هر یک تا مدتی نام برده شده جریان دارند، این امر را تدبیر می کند، این آیات را تفصیل می دهد، باشد که شما به ملاقات پروردگارتان یقین کنید ﴿۲﴾. و اوست خدائی که زمین را بگسترده و در آن کوههای پا برجا و نهرها قرار داد و از تمام میوهها در زمین جفت جفت قرار داد، روز را به شب می پوشاند، براستی که در اینها نشانههایی است برای قومی که تفکر می کنند ﴿۳﴾ در زمین قطعههایی است جنب یکدیگر و بوستانهایی است از انگورها و زراعت و درخت خرما و چند ساقه ای و غیر آن، که آب داده می شوند به یک آب، و بعضی را بر بعضی در میوه دادن برتری می دهیم، در این امور مسلماً برای خردمندان آیاتی وجود دارد ﴿۴﴾ و اگر تعجب کنی پس تعجب است قول ایشان که می گویند: آیا چون خاک شدیم آیا محققاً در خلق تازه واقع می شویم؟ ایشان که به پروردگارشان کافرنده و ایشانند که غلها در گردن هاشان می باشد، و ایشان اهل آتشند ایشان در آن ماندگارند ﴿۵﴾.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْمَرْ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ وَالَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١﴾
 اللَّهُ الَّذِي رَفَعَ السَّمَوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ثُمَّ أَسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى يُدَبِّرُ الْأَمْرَ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ بِلِقَاءِ رَبِّكُمْ تُوقِنُونَ ﴿٢﴾ وَهُوَ الَّذِي مَدَّ الْأَرْضَ وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْهَارًا وَمِنْ كُلِّ الشَّجَرَاتِ جَعَلَ فِيهَا زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ يُغْشَى اللَّيْلُ النَّهَارَ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٣﴾ وَفِي الْأَرْضِ قِطْعٌ مُّتَجَاوِرَاتٌ وَجَنَّاتٌ مِّنْ أَعْنَابٍ وَزُرُوعٌ وَخَيْلٌ صِنَوَانٌ وَعَيْرٌ صِنَوَانٍ يُسْقَى بِمَاءٍ وَاحِدٍ وَنُفِصِلُ بَعْضَهَا عَلَىٰ بَعْضٍ فِي الْأُكُلِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٤﴾ وَإِنْ تَعْجَبْ فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ أَءِذَا كُنَّا تُرَابًا أَعْنَا لِفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ الْأَغْلَالُ فِي أَعْنَاقِهِمْ وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٥﴾

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ وَقَدْ خَلَتْ
 مِنْ قَبْلِهِمُ الْمَثَلُتُ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ لِلنَّاسِ
 عَلَى ظُلْمِهِمْ وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٦﴾ وَيَقُولُ
 الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ إِنَّمَا
 أَنْتَ مُنذِرٌ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ ﴿٧﴾ اللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ
 كُلُّ أُنْثَىٰ وَمَا تَغِيضُ الْأَرْحَامُ وَمَا تَزْدَادُ وَكُلُّ شَيْءٍ
 عِنْدَهُ بِمِقْدَارٍ ﴿٨﴾ عَلِيمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْكَبِيرُ
 الْمُتَعَالِ ﴿٩﴾ سَوَاءٌ مِنْكُمْ مَنْ أَسَرَ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ
 بِهِ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍ بِاللَّيْلِ وَسَارِبٌ بِالنَّهَارِ ﴿١٠﴾
 لَهُ مُعَقَّبَاتٌ مِّنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ
 مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا
 مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءًا فَلَا مَرَدَّ لَهُ
 وَمَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَالٍ ﴿١١﴾ هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ
 الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنْشِئُ السَّحَابَ الثِّقَالَ ﴿١٢﴾
 وَيُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَائِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِ
 وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا مَنْ يَشَاءُ وَهُمْ
 يُجَادِلُونَ فِي اللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ الْمِحَالِ ﴿١٣﴾

ترجمه: و از تو با شتاب بدی را قبل از خوبی می جویند، و
 حال آنکه پیش از ایشان عقوبت‌هایی گذشته و بدرستی که
 پروردگار تو برای مردم بر ستمشان صاحب آمرزش است،
 و برآستی که پروردگار تو دارای عقاب سختی است ﴿۶﴾
 و آنانکه کافرنده می‌گویند: چرا بر این رسول آیه و
 معجزه‌ای از پروردگارش نازل نمی‌شود، همانا تو
 ترساننده‌ای و برای هر قومی رهنمائی است ﴿۷﴾ خدا
 می‌داند آنچه را که هر زنی و یا هر ماده‌ای حامله می‌شود و
 آنچه را رحم‌ها می‌کاهد و آنچه را می‌افزاید و هر چیزی
 نزد او بمقدار است ﴿۸﴾ دانای به غیب و آشکار بزرگست
 و برتر است ﴿۹﴾ یکسان است از شما نزد خدا آنکه گفت
 خود را پنهان کند و آنکه آن را آشکار گرداند و آنکه در
 شب مخفی باشد و در روز آشکارا ﴿۱۰﴾ فرشتگانی پی
 در پی از جلو او و از پشت سر او وجود دارد که به امر خدا
 او را حفظ می‌کنند، برآستی که خدا تغییر نمی‌دهد آنچه را
 که راجع به قومی است تا اینکه ایشان تغییر دهند آنچه
 راجع به خودشان است، و چون خدا بدی قومی را بخواهد،
 پس برای آن برگردانیدنی نیست و برای ایشان جز خدا
 هیچ سرپرستی نباشد ﴿۱۱﴾ اوست آنکه به شما برق را
 برای ترسانیدن و برای امیدوار کردن می‌نمایاند و ابرهای
 سنگین بار را پدید می‌آورد ﴿۱۲﴾ و رعد تسبیح می‌کند
 بستايش او و فرشتگان از ترس او و صاعقه‌ها را می‌فرستد،
 پس آن را به هر کس که بخواهد می‌رساند، و ایشان درباره
 خدا مجادله می‌کنند و عقوبت او سخت است ﴿۱۳﴾.

لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ لَهُمْ بِشَيْءٍ إِلَّا كَبْسِطٍ كَفِّهِ إِلَى الْمَاءِ لِيَبْلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَالِغِهِ وَمَا دُعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿١٤﴾ وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَظِلَالُهُمْ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ ﴿١٥﴾ قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلِ اللَّهُ قُلْ أَفَاتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ لَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ أَمْ هَلْ تَسْتَوِي الظُّلُمَاتُ وَالنُّورُ أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا كَخَلْقِهِ فَتَشَبَهَ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ قُلِ اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿١٦﴾ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ أَوْدِيَةٌ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ زَبَدًا رَابِيًا وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيْهِ فِي النَّارِ ابْتِغَاءَ حِلْيَةٍ أَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ مِثْلَهُ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُتُ فِي الْأَرْضِ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ ﴿١٧﴾ لِلَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ الْخُسْنَى وَالَّذِينَ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُ لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ أُولَئِكَ لَهُمْ سُوءُ الْحِسَابِ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١٨﴾

مخصوص اوست خواندن حق (یعنی خواندن دیگران باطل است) و آنانکه غیر او را می‌خوانند برای ایشان به هیچ چیزی اجابت نمی‌کنند مگر اجابتی مانند کسی که دو کفش را به سوی آب بگشاید تا برساند به دهان خود، در حالی که رساننده آن نیست، و نیست خواندن کفار مگر در گمراهی ﴿۱۴﴾ و آنانکه در آسمان‌ها و این زمینند خواه و ناخواه و سایه‌هاشان در بامداد و شبانگاه برای خدای سجده می‌کنند ﴿۱۵﴾. بگو: کیست پروردگار آسمان‌ها و زمین؟ بگو: خدا، بگو آیا با این اقرار شما غیر او و پایین‌تر از او را که صاحب نفع و ضرری برای خودشان هم نیستند سرپرست گرفته‌اید؟ بگو: آیا کور و بینا مساوی است؟ آیا تاریکی‌ها و نور مساوی است. یا برای خدا شریکانی قرار داده‌اند که مانند آفریدن او آفریده‌اند، پس آفرینش بر ایشان اشتباه شده، بگو: خدا خالق هر چیزی است و اوست یکتای قهار ﴿۱۶﴾. آب را از آسمان نازل نموده پس رودخانه‌ها باندازه آنها روان شد، پس این سیل کفی را بر روی خود برداشت، و از آنچه برای بدست آوردن زینت یا متاعی بر آتش می‌گذارند (فلزات قیمتی) کفی مانند کف آب دارد، بدینگونه خدا حق و باطل را مثل می‌زند، پس اما کف از بین می‌رود و اما آنچه به مردم بهره می‌دهد در زمین می‌ماند، بدینگونه خدا این مثل‌ها را می‌زند ﴿۱۷﴾ برای آنانکه پروردگار خود را اجابت کرده‌اند نیکی است و آنانکه اجابت او نکردند محققا اگر تمام آنچه در زمین است و مانند آن با آن ملک ایشان باشد که آن را فدا داده باشند (فائده برای ایشان ندارد) ایشانند که برایشان بدی حساب است و مأوای ایشان دوزخ است و آن بد بستری است ﴿۱۸﴾.

۱۸ أَفَمَنْ يَعْلَمُ أَنَّمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ أَعْمَىٰ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ ۝ ۱۹ الَّذِينَ يُوفُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَلَا يَنْقُضُونَ الْمِيثَاقَ ۝ ۲۰ وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ ۝ ۲۱ وَالَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً وَيَدْرَءُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ ۝ ۲۲ جَنَّتْ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا وَمَنْ صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّتِهِمْ وَالْمَلَائِكَةُ يَدْخُلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ ۝ ۲۳ سَلَّمَ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ ۝ ۲۴ وَالَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَٰئِكَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ۝ ۲۵ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَفَرِحُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا مَتَعٌ ۝ ۲۶ وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ أُنَابَ ۝ ۲۷ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ ۝ ۲۸

آیا کسی که می‌داند که آنچه به سوی تو از پروردگارت نازل شده حق است مانند کسی است که کور است، همانا خردمندان متذکر می‌شوند ﴿۱۹﴾ آنانکه به پیمان خدا وفا می‌کنند و آن پیمان را نمی‌شکنند ﴿۲۰﴾ و آنانکه وصل می‌کنند آنچه خدا به آن امر کرده که وصل کنند و از پروردگارشان می‌ترسند و از بدی حساب در خوفند ﴿۲۱﴾ و آنانکه برای طلب توجه پروردگارشان صبر کردند و نماز را به پا داشتند و از آنچه روزی ایشان کرده‌ایم در پنهان و آشکار انفاق کرده و بدی را بخوبی دفع نموده‌اند، ایشانند که برایشان عاقبت آن سرای است ﴿۲۲﴾ باغ‌های دائمی که خودشان و هر کس شایسته باشد از پدرانشان و همسرانشان و فرزندانسان وارد آنها می‌شوند و فرشتگان از هر دری برایشان وارد می‌شوند ﴿۲۳﴾ سلام بر شما بسبب آنچه صبر کردید پس خوبست عاقبت آن سرای ﴿۲۴﴾ و آنانکه پیمان خدا را پس از بستن آن می‌شکنند و آنچه را که خدا به وصل آن امر نموده قطع می‌کنند و در زمین فساد می‌کنند، لعنت برایشان است و برایشان بدی آن سرای است ﴿۲۵﴾ خدا وسعت می‌دهد روزی را برای آنکه بخواهد و تنگ می‌گیرد، و به زندگانی دنیا خوشند و حال آنکه نیست زندگانی دنیا در جنب آخرت مگر بهره کمی ﴿۲۶﴾ و کفار می‌گویند چرا معجزه‌ای از پروردگار بر او نازل نمی‌شود؟ بگو: همانا خدا هر کس را بخواهد گمراه می‌کند، و به سوی او هدایت می‌شود کسی که بازگشت کند ﴿۲۷﴾ آنانکه ایمان آورده و دلهاشان به یاد خدا آرامش دارد، آگاه باش فقط به یاد خدا دلها آرام می‌شود ﴿۲۸﴾

الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ طُوبَىٰ لَهُمْ وَحُسْنُ
 مَتَابٍ ﴿٢٩﴾ كَذَلِكَ أَرْسَلْنَاكَ فِي أُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ
 قَبْلِهَا أُمَمٌ لِّتَتْلُوا عَلَيْهِمُ الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَهُمْ
 يَكْفُرُونَ بِالرَّحْمَنِ قُلْ هُوَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ
 تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ مَتَابٍ ﴿٣٠﴾ وَلَوْ أَنَّ قُرْآنًا سُيِّرَتْ بِهِ
 الْجِبَالُ أَوْ قُطِعَتْ بِهِ الْأَرْضُ أَوْ كَلِمَ بِهِ الْمَوْتُ بَلْ
 لَلَّهِ الْأَمْرُ جَمِيعًا أَفَلَمْ يَأْيُسِ الَّذِينَ آمَنُوا أَنْ لَّوْ
 يَشَاءُ اللَّهُ لَهْدَى النَّاسَ جَمِيعًا وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ
 كَفَرُوا تُصِيبُهُمْ بِمَا صَنَعُوا قَارِعَةٌ أَوْ تَحُلُّ قَرِيبًا
 مِنْ دَارِهِمْ حَتَّى يَأْتِيَ وَعْدُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ
 الْأَمْعَادَ ﴿٣١﴾ وَلَقَدْ اسْتَهْزَيْتُ بِرُسُلٍ مِنْ قَبْلِكَ
 فَأَمَلَيْتُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا ثُمَّ أَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ
 عِقَابِ ﴿٣٢﴾ أَفَمَنْ هُوَ قَائِمٌ عَلَى كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ
 وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ قُلْ سَمُّوهُمْ أَمْ تُنَبِّئُونَهُ بِمَا لَا
 يَعْلَمُ فِي الْأَرْضِ أَمْ بَيِّظِرُ مِنَ الْقَوْلِ بَلْ زَيْنَ لِلَّذِينَ
 كَفَرُوا مَكْرَهُمْ وَصُدُّوا عَنِ السَّبِيلِ وَمَنْ يُضِلِلِ
 اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾ لَهُمْ عَذَابٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَقُّ وَمَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَاقٍ ﴿٣٤﴾

آنانکه ایمان آورده و کارهای شایسته را انجام داده‌اند،
 زندگی پاکیزه و عاقبت نیکویی برای ایشان است ﴿۲۹﴾
 بدینگونه فرستادیم تو را در میان امتی که پیش از آنان
 امتهایی بوده و گذشته‌اند برای اینکه تلاوت کنی برای
 ایشان آنچه را به تو وحی نموده‌ایم در حالی که ایشان به
 خدای رحمان کافرنند. بگو: اوست پروردگارم، نیست
 معبود و ملجأی جز او بر او توکل کرده‌ام و به سوی اوست
 باز گشتم ﴿۳۰﴾ و اگر قرآنی باشد که سیر داده شود به آن
 کوه‌ها و یا قطعه قطعه شود بآن زمین و یا بآن با مرده‌ها
 تکلم شود (ایمان نخواهد آورد) بلکه تمام امر برای خدا و
 مخصوص اوست، پس آیا مؤمنین مأیوس نشدند و
 ندانستند که اگر خدا می‌خواست تمام مردم را هدایت
 می‌کرد و همواره به کفار در هم کوبنده‌ای می‌رسد بسبب
 آنچه کرده‌اند و یا کوبنده‌ای نزدیک برای ایشان وارد
 می‌شود تا اینکه وعده خدا بیاید، بدرستی که خدا نسبت به
 وعده خود خلاف نمی‌کند ﴿۳۱﴾ و بتحقیق به پیغمبران
 پیش از تو استهزاء شد پس من به کفار مهلت دادم و بعد
 ایشان را دچار عذاب کردم، پس چگونه بوده عذاب
 من ﴿۳۲﴾ آیا کسی که او نگهبانست بر هر کسی به آنچه
 کسب کرده (مانند کسی است که چنین نیست) و قرار
 دادند برای خدا شریکانی، بگو بنامید ایشان را بلکه خبر
 می‌دهید او را به آنچه نمی‌داند در زمین و یا بظاهر از سخن
 بلکه زینت داده شده برای کفار حيلة ایشان و باز داشته
 شدند از راه، و کسی که خدا گمراهش کند هدایت
 کننده‌ای برای او نیست ﴿۳۳﴾ ایشان در دنیا عذابی دارند
 و عذاب آخرت سخت‌تر است و برای ایشان دافع و
 حافظی نیست ﴿۳۴﴾.

مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وَعَدَ الْمُتَّقُونَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
 الْأَنْهَارُ أُكْلُهَا دَائِمٌ وَظِلُّهَا تِلْكَ عُقْبَى الَّذِينَ اتَّقَوْا
 وَعُقْبَى الْكَافِرِينَ النَّارُ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ
 الْكِتَابَ يَفْرَحُونَ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمِنَ الْأَحْزَابِ مَنْ
 يُنْكِرُ بَعْضَهُ قُلْ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ وَلَا
 أُشْرِكَ بِهِ إِلَيْهِ أَدْعُوا وَإِلَيْهِ مَآبِ ﴿٣٦﴾ وَكَذَلِكَ
 أَنْزَلْنَاهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا وَلَنْ أَتَّبَعْتُ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ مَا
 جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا وَاقٍ
 ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ
 أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ
 اللَّهِ لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ ﴿٣٨﴾ يَمْحُوا اللَّهُ مَا يَشَاءُ
 وَيُثَبِّتُ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ ﴿٣٩﴾ وَإِنْ مَا نُرِيدَنَّ
 بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ
 وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ ﴿٤٠﴾ أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ
 نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا وَاللَّهُ يَحْكُمُ لَا مُعَقِّبَ
 لِحُكْمِهِ وَهُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٤١﴾ وَقَدْ مَكَرَ الَّذِينَ
 مِنْ قَبْلِهِمْ فَلِلَّهِ الْمَكْرُ جَمِيعًا يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ كُلُّ
 نَفْسٍ وَسَيَعْلَمُ الْكُفْرُ لِمَنْ عُقْبَى الدَّارِ ﴿٤٢﴾

مثل بهشتی که به متقین وعده داده شده، اینست که نهراها
 از زیر آن جاری است میوه و سایه آن دائمی است، این
 است عاقبت آنانکه پرهیز کردند و عاقبت کافرین آتش
 است ﴿۳۵﴾ و آنانکه به ایشان کتاب داده‌ایم از آنچه به تو
 نازل شده خوشحالند و بعضی از حزب‌ها کسانی که منکر
 بعضی از آنند، بگو همانا مأمورم که خدا را عبادت کنم و
 شریک برای او نیاورم فقط به سوی او دعوت می‌کنم و
 فقط به سوی اوست بازگشتم ﴿۳۶﴾ و بدین گونه آن را
 فرمانی عربی نازل کردیم و محققاً اگر پیروی میل‌ها و
 هواهای ایشان بنمائی پس از آنکه مقداری از علم برای تو
 آمد، برای تو از جانب خدا نه سرپرستی و نه نگرهبانی
 خواهد بود ﴿۳۷﴾ و بتحقیق پیش از تو پیامبرانی فرستادیم
 و برای ایشان زنان و فرزندان قرار دادیم و هیچ رسولی را
 تمکن نبود که معجزه‌ای بیاورد مگر به اراده خدا برای هر
 مدتی کتابی است ﴿۳۸﴾ خدا محو می‌کند آنچه بخواهد و
 ثابت می‌گذارد و نزد او است اصل کتاب ﴿۳۹﴾ و اگر
 مقداری از آنچه به آنان وعده داده‌ایم نشان دهیم یا ترا
 بمیرانیم پس همانا وظیفه تو رسانیدن است و حساب با
 ماست ﴿۴۰﴾ و آیا ندیدند که ما زمین را می‌دهیم و از
 اطرافش کم می‌کنیم و خدا حکم می‌کند برای حکم او رد
 کننده‌ای نیست و او زود به حساب می‌رسد ﴿۴۱﴾ و
 بتحقیق آنانکه پیش از ایشان بودند مکر کردند پس جزاء
 همه مکرها فقط باختیار خداست و بزودی کفار خواهند
 دانست که عاقبت آن سرای برای کیست ﴿۴۲﴾.

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَسْتَ مُرْسَلًا قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ
شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ ﴿۱۳﴾

سُورَةُ إِبْرَاهِيمَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الرَّ كِتَبٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ
الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ
الْحَمِيدِ ﴿۱﴾ اللَّهُ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي
الْأَرْضِ وَيُؤْتِي لِلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿۲﴾
الَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَيَصُدُّونَ
عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ
بَعِيدٍ ﴿۳﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهِ
لِيُبَيِّنَ لَهُمْ فَيُضِلُّ اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ
وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۴﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا
أَنْ أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَذَكِّرْهُمْ
بِأَيِّنَّمَا اللَّهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿۵﴾

آنان که کافرنده می گویند: تو پیامبر نیستی، بگو خدا و
کسی که نزد او علم کتاب است برای شهادت بین من و
بین شما کافی است ﴿۴۳﴾

سوره ابراهیم

به نام خداوند بخشنده مهربان

الف. لام. راء. این قرآن کتابی است که بر تو نازل کردیم
تا مردم را به اراده پروردگارشان از تاریکی ها خارج کرده
به طرف نور ببری به راه خدای عزیز ستوده ﴿۱﴾ خدائی
که هر چه در آسمان ها و زمین است متعلق به اوست و وای
بر کافرین از عذاب روز سخت ﴿۲﴾ آنانکه زندگی دنیا را
بر آخرت ترجیح می دهند و مردم را از راه خدا باز
می دارند و کجی راه خدا را می جویند ایشان در گمراهی
دوری هستند ﴿۳﴾ و هیچ رسولی را نفرستادیم مگر به
زبان قومش تا اینکه برای ایشان بیان کند، پس خدا گمراه
می کند هر کس را بخواهد و هدایت می کند هر کس را
که بخواهد و اوست عزیز حکیم ﴿۴﴾ و به یقین موسی را
با آیات خودمان فرستادیم که بیرون آور قومت را از
تاریکی ها بسوی نور و روزهای خدا را به یادشان آور
بدرستی که در آن البته آیاتی است برای هر صبرکننده
شکرگزاری ﴿۵﴾

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ أَذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ
 أَنْجَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ
 وَيَدْبِجُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي
 ذَٰلِكُمْ بَلَاءٌ مِّنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٦﴾ وَإِذْ تَأَذَّنَ
 رَبُّكُمْ لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ إِنَّ
 عَذَابِي لَشَدِيدٌ ﴿٧﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ إِنْ تَكْفُرُوا أَنْتُمْ
 وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا فَإِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٨﴾ أَلَمْ
 يَأْتِكُمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٍ
 وَثَمُودَ وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا اللَّهُ
 جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَرَدُّوا أَيْدِيَهُمْ فِي أَفْوَاهِهِمْ
 وَقَالُوا إِنَّا كَفَرْنَا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ ؕ وَإِنَّا لَفِي شَكٍّ مِّمَّا
 تَدْعُونَنَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ ﴿٩﴾ قَالَتْ رُسُلُهُمْ أَفِى اللَّهِ
 شَكٌّ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَدْعُوكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُمْ
 مِّنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُخْرِجَكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى قَالُوا إِنَّ
 أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا تُرِيدُونَ أَنْ تَصُدُّونَا عَمَّا كَانَ
 يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَاتُّونَا بِسُلْطَنِ مُّبِينٍ ﴿١٠﴾

و هنگامی که موسی به قوم خود گفت: بیاد آرید نعمت
 خدا را بر خودتان هنگامی که شما را از آل فرعون نجات
 داد که شما را به بدی عذاب شکنجه می کردند و پسران
 شما را ذبح می کردند و زنان شما را زنده می گذاشتند
 (برای بیگاری) و در این امر بلاء بزرگی از پروردگارتان
 وجود داشت ﴿٦﴾ و هنگامی که اعلان مؤکد نمود
 پروردگارتان که اگر شکر گزاری برای شما محققا
 (نعمت ها را) زیاد می کنم و اگر کفران کنید محققا عذاب
 من سخت است ﴿٧﴾ و موسی گفت: اگر شما و تمام اهل
 زمین کافر شوید پس محققا خدا بی نیاز و ستوده است
 ﴿٨﴾ آیا برای شما خبر آنانکه پیش از شما بودند نیامد
 خبر قوم نوح و عاد و ثمود و آنانکه پس از ایشان بودند
 که شماره و احوال ایشان را جز خدا نمی داند، رسولان نشان
 با دلیل های روشن آمدند پس ایشان دست های خود را به
 دهانشان بردند و گفتند: براستی که ما به آنچه شما برای آن
 فرستاده شده اید کافریم و ما از آنچه ما را به آن می خوانید
 در شکیم شکی که تهمت آور است ﴿٩﴾ رسولان ایشان
 گفتند: آیا در خدا شکی است (خدائی) که هستی دهنده
 آسمان ها و زمین است شما را می خواند تا از گناهان شما
 بپامرزد و شما را تا مدت معینی مهلت می دهد و مرگ شما
 را عقب می اندازد، قوم گفتند: شما نیستید مگر بشری مانند
 ما می خواهید ما را از پرستش آنچه پدران ما می پرستیدند
 باز دارید، پس دلیل روشنی برای ما بیاورید ﴿١٠﴾

قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَمَا كَانَ لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُمْ بِسُلْطَانٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾ وَمَا لَنَا أَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى اللَّهِ وَقَدْ هَدَانَا سُبُلَنَا وَلَنَصْبِرَنَّ عَلَىٰ مَا آذَيْتُمُونَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿١٢﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِنْ أَرْضِنَا أَوْ لَتَعُودُنَّ فِي مِلَّتِنَا فَأَوْحَىٰ إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظَّالِمِينَ ﴿١٣﴾ وَلَنُسَكِّنَنَّكُمْ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِهِمْ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ ﴿١٤﴾ وَاسْتَفْتَحُوا وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿١٥﴾ مِنْ وَرَائِهِ جَهَنَّمُ وَيُسْقَىٰ مِنْ مَاءٍ صَدِيدٍ ﴿١٦﴾ يَتَجَرَّعُهُ وَلَا يَكَادُ يُسِيغُهُ وَيَأْتِيهِ الْمَوْتُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَمَا هُوَ بِمَيِّتٍ وَمِنْ وَرَائِهِ عَذَابٌ غَلِيظٌ ﴿١٧﴾ مَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ أَعْمَلُهُمْ كَرَمَادٍ اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيحُ فِي يَوْمٍ عَاصِفٍ لَا يَقْدِرُونَ مِمَّا كَسَبُوا عَلَىٰ شَيْءٍ ذَٰلِكَ هُوَ الصَّلَالُ الْبَعِيدُ ﴿١٨﴾

رسولان ایشان گفتند: نیستیم ما مگر بشری مانند شما ولیکن خدا بر هر کس از بندگانش که بخواهد منت می‌گذارد و ما قدرتی نداریم که برای شما معجزه‌ای بیاوریم مگر به اراده خدا و ایمان آورندگان باید بر خدا توکل کنند ﴿۱۱﴾ و چرا توکل بر خدا نکنیم و حال آنکه ما را به راه‌های خودمان هدایت کرد و البته باید بر آنچه به ما آزار رسانیده‌اید صبر کنیم و بر خدا باید توکل کنندگان توکل کنند ﴿۱۲﴾ و آنانکه کافر بودند بر رسولان خود گفتند: بدون شک شما را از زمین خود خارج می‌کنیم و یا اینکه بر گردید در کیش ما پس وحی کرد به ایشان پروردگارشان که البته هلاک می‌کنیم ستمگران را ﴿۱۳﴾ و البته شما را پس از ایشان ساکن آن زمین می‌گردانیم این بهره برای کسی است که از مقام من بترسد و از وعده عقابم بهراسد ﴿۱۴﴾ و طلب فتح کردند و نومید شد هر سرکش حق ناپذیری ﴿۱۵﴾ از پس و پیش او دوزخ است و از آب زرداب جراحت به او نوشانده شود ﴿۱۶﴾ جرعه جرعه نوشد و بآسانی فرو نبرد و از هر طرف او را مرگ برسد در حالی که نمیرد و از پس و پیش او عذابی است سخت ﴿۱۷﴾ داستان آنان که به پروردگارشان کافر شده‌اند اعمال ایشان مانند خاکستری است که باد سختی به آن بوزد در روز تندبادی، بر چیزی از آنچه کسب کرده‌اند قدرتی ندارند این خود گمراهی دوری است ﴿۱۸﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ
يَشَاءُ يَذْهَبُكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٩﴾ وَمَا ذَلِكَ عَلَى
اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿٢٠﴾ وَبَرَزُوا لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ الضُّعَفَاءُ
لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ
مُعْتَدُونَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ قَالُوا لَوْ هَدَّيْنَا
اللَّهُ لَهَدَيْنَاكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجْرَعْنَا أَمْ صَبَرْنَا مَا
لَنَا مِنْ مَّحِيصٍ ﴿٢١﴾ وَقَالَ الشَّيْطَانُ لَمَّا قُضِيَ الْأَمْرُ إِنَّ
اللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعْدَ الْحَقِّ وَوَعَدْتُكُمْ فَأَخْلَفْتُكُمْ ۖ
وَمَا كَانَ لِيَ لَكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ
فَأَسْتَجِبْتُمْ لِي فَلَا تَلُمُونِي وَلُومُوا أَنْفُسَكُمْ ۖ مَا أَنَا
بِمُصْرِخِكُمْ وَمَا أَنْتُمْ بِمُصْرِخِيَّ إِنِّي كَفَرْتُ بِمَا
أَشْرَكْتُمُونِ مِنْ قَبْلُ إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ
﴿٢٢﴾ وَأَدْخِلَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ
تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ
تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ ﴿٢٣﴾ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا
كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي
السَّمَاءِ ﴿٢٤﴾

آیا ندیدی که خدا آسمان‌ها و زمین را بحق (نه باطل و
بیهوده) آفریده، اگر بخواهد شما را می‌برد و مخلوق
جدیدی می‌آورد ﴿۱۹﴾ و این بر خدا دشوار نیست
﴿۲۰﴾ و تماماً از قبور برای امر خدا بیرون آیند پس آنان
که ضعیفند به آنان که بزرگی کردند گویند که ما تابع شما
بودیم پس آیا شما چیزی از عذاب خدا را از ما دفع
کننده‌اید و از ما کفایت می‌کنید، گویند: اگر خدا ما را
هدایت کرده بود ما هم شما را هدایت کرده بودیم مساوی
است بر ما چه جزع کنیم و یا صبر نمائیم برای ما جای
گریزی نیست ﴿۲۱﴾ و چون کار گذشت شیطان گوید:
بدرستی که خدا شما را وعده حق داد و من شما را وعده
دادم پس با شما خلاف کردم و مرا بر شما تسلطی نبود جز
اینکه شما را دعوت کردم پس مرا اجابت کردید پس مرا
ملامت نکنید و خودتان را ملامت کنید من فریادرس شما
نیستم و شما فریادرس من نیستید براستی که من به آنچه از
پیش (در دنیا) مرا شریک خدا ساختید کافر (قبول ندارم)
براستی که ستمگران برایشان عذاب دردناک است ﴿۲۲﴾
و آنانکه ایمان آورده و کارهای شایسته را انجام دادند
وارد بهشت‌هایی شوند که از زیر آنها نهرها جاری است
جاودانند باراده پروردگارشان، تحیت ایشان در آنجا سلام
است ﴿۲۳﴾ آیا ندیدی چگونه خدا مثل زده است کلمه
پاکیزه را مانند درخت پاکیزه، اصل و ریشه آن ثابت و
شاخه‌های آن در آسمان است ﴿۲۴﴾

تَوْتَىٰ أَكْلَهَا كُلِّ حِينٍ بِإِذْنِ رَبِّهَا وَيَضْرِبُ اللَّهُ
 الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٥﴾ وَمَثَلُ كَلِمَةٍ
 خَبِيثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَبِيثَةٍ اجْتُثَّتْ مِنْ فَوْقِ الْأَرْضِ مَا
 لَهَا مِنْ قَرَارٍ ﴿٢٦﴾ يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِالْقَوْلِ
 الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَيُضِلُّ اللَّهُ
 الظَّالِمِينَ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ ﴿٢٧﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى
 الَّذِينَ بَدَّلُوا نِعْمَتَ اللَّهِ كُفْرًا وَأَحَلُّوا قَوْمَهُمْ دَارَ
 الْبَوَارِ ﴿٢٨﴾ جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا وَبِئْسَ الْقَرَارُ ﴿٢٩﴾ وَجَعَلُوا
 لِلَّهِ أُنْدَادًا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعُوا فَإِنَّ
 مَصِيرَكُمْ إِلَى النَّارِ ﴿٣٠﴾ قُلْ لِعِبَادِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا
 يُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً
 مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خِلَالٍ ﴿٣١﴾ اللَّهُ
 الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ
 مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ وَسَخَّرَ
 لَكُمْ الْفُلُوكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَسَخَّرَ
 لَكُمْ الْأَنْهَارَ ﴿٣٢﴾ وَسَخَّرَ لَكُمْ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ
 دَآبِّينَ وَسَخَّرَ لَكُمْ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ ﴿٣٣﴾

میوه خود را در هر زمانی باراده پروردگارش می آورد و
 خدا مثل ها برای مردم می زند که ایشان پند گیرند ﴿۲۵﴾ و
 مثل کلمه خبیثه مانند درخت خبیثی است که از روی زمین
 ریشه کن شده باشد که قراری برای آن نباشد ﴿۲۶﴾ خدا
 آنان را که ایمان آورده اند ثابت می دارد بسبب قول ثابت
 در زندگی دنیا و در آخرت و ستمگران را به گمراهی
 می گذارد و خدا آنچه بخواهد می کند ﴿۲۷﴾ آیا کسانی
 را که نعمت خدا را به کفر تبدیل کردند ندیدی کسانی که
 قوم خود را به سرای هلاکت فرود آوردند ﴿۲۸﴾ یعنی
 دوزخ وارد آن می شوند در حالی که بد جای قرار است
 ﴿۲۹﴾ و برای خدا ماندها قرار دادند تا از راه او گمراه
 گردانند بگو کامرانی کنید زیرا که بازگشت شما بسوی
 آتش است ﴿۳۰﴾ به بندگانم که ایمان آورده اند بگو: نماز
 را بپا دارند و از آنچه روزی ایشان کرده ایم قبل از اینکه
 روزی بیاید که در آن داد و ستد و دوستی نیست، پنهانی و
 آشکارا انفاق کنند ﴿۳۱﴾ خداست که آسمان ها و زمین را
 آفرید و از آسمان آب را نازل کرد و با آن میوه ها را برای
 روزی شما از زمین در آورد و برای شما کشتی را مسخر
 کرد تا در دریا بامر او جاری شود و نهرا را برای شما
 مسخر کرد ﴿۳۲﴾ و برای شما این آفتاب و ماه را مسخر
 کرد که هر دو بعبادت خود بشتابند و برای شما این شب و
 روز را مسخر کرد ﴿۳۳﴾

وَعَاثَلَكُمْ مِّنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ ﴿٣٥﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا الْبَلَدَ آمِنًا وَاجْنُبْنِي وَبَنِيَّ أَنْ نَعْبُدَ الْأَصْنَامَ ﴿٣٥﴾ رَبِّ إِنَّهُمْ أَضَلَلْنِي كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ فَمَنْ تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي وَمَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٦﴾ رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بُوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْئِدَةً مِّنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ وَارْزُقْهُمْ مِّنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ ﴿٣٧﴾ رَبَّنَا إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُ وَمَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ﴿٣٨﴾ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ إِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿٣٩﴾ رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاءِ ﴿٤٠﴾ رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ ﴿٤١﴾ وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهُ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ ﴿٤٢﴾

و به شما هر چه خواستید داد و اگر نعمت خدا را بشمارید بشماره نیاورید بدرستی که این انسان ستمکار و کفران کننده است ﴿۳۴﴾ و یادآور هنگامی که ابراهیم گفت: پروردگارا این شهر را محل امن قرار ده و مرا و فرزندانم را دور بدار از اینکه بتان را پرستیم ﴿۳۵﴾ پروردگارا بدرستی که این بت ها بسیاری از مردم را گمراه کردند، پس آنکه از من پیروی کند از من است و آنکه مرا عصیان کند پس محققاً تو آمرزنده رحیمی ﴿۳۶﴾ پروردگارا بر راستی که من بعضی از ذریه خود را ساکن نمودم در وادی و دامن کوهی بدون زراعت نزد خانه محترم تو تا بر پا دارند نماز را پس دل های برخی از مردم را بسوی ایشان متمایل نما و از میوه ها به ایشان روزی ده باشد که ایشان شکرگزاری کنند ﴿۳۷﴾ پروردگارا بر راستی که تو می دانی آنچه ما پنهان می داریم و آنچه آشکار می کنیم و بر خدا چیزی در زمین و آسمان پوشیده نیست ﴿۳۸﴾ ستایش مخصوص خدائی است که به من در پیری اسماعیل و اسحاق را بخشید بدرستی که پروردگارم بطور مسلم شنونده دعاست ﴿۳۹﴾ پروردگارا مرا بر پا دارنده نماز قرار بده و بعضی از فرزندانم را، پروردگار ما دعای مرا بپذیر ﴿۴۰﴾ پروردگار ما مرا و والدینم و مؤمنین را در روزی که حساب بر پا شود بیامرز ﴿۴۱﴾ و البته گمان مبر که خدا غافل است از آنچه ستمگران عمل می کنند همانا حساب ایشان را برای روزی که در آن روز چشم ها باز می ماند عقب می اندازد ﴿۴۲﴾

مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي رُءُوسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ
وَأَفْعِدْتُهُمْ هَوَاءَ ﴿٤٣﴾ وَأَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ
الْعَذَابُ فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا رَبَّنَا أَخْرِنَا إِلَى أَجَلٍ
قَرِيبٍ نَحْبُ دَعْوَتِكَ وَتَتَّبِعِ الرَّسُولَ ۖ أَوْ لَمْ تَكُونُوا
أَقْسَمْتُمْ مِنْ قَبْلِ مَا لَكُمْ مِنْ زَوَالٍ ﴿٤٤﴾ وَسَكَنتُمْ
فِي مَسَاكِنِ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمْ
كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا لَكُمْ الْأَمْثَالَ ﴿٤٥﴾ وَقَدْ
مَكَرُوا مَكَرَهُمْ وَعِنْدَ اللَّهِ مَكَرُهُمْ وَإِنْ كَانَ مَكَرُهُمْ
لِتَرْوُلٍ مِنْهُ الْجِبَالِ ﴿٤٦﴾ فَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ مُخْلِفَ
وَعْدِهِ ۚ رُسُلُهُ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو أَنْتِقَامٍ ﴿٤٧﴾ يَوْمَ
تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَوَاتُ ۖ وَبَرَزُوا لِلَّهِ
الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿٤٨﴾ وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ مُّقَرَّنِينَ
فِي الْأَصْفَادِ ﴿٤٩﴾ سَرَابِيلُهُمْ مِنْ قَطَرَانٍ وَتَغْشَى
وُجُوهَهُمُ النَّارُ ﴿٥٠﴾ لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ
إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٥١﴾ هَذَا بَلَغُ لِلنَّاسِ
وَلْيُنْذَرُوا بِهِ ۚ وَلْيَعْلَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَهُ وَاحِدٌ وَلْيَذَكَّرَ
أُولُوا الْأَلْبَابِ ﴿٥٢﴾

بشتاب می‌دوند در حالی که سرها رو به بالا است چشمتان
بسوی ایشان بر نمی‌گردد و دلهایشان خالی است ﴿۴۳﴾ و
مردم را بترسان از روزی که عذاب بر ایشان بیاید پس
ستمگران بگویند پروردگارا تا مدت نزدیکی ما را تمديد
کن که دعوت را اجابت می‌کنیم و رسولان را پیروی
خواهیم کرد، گفته شود آیا شما نبودید که قبلاً قسم
می‌خوردید که برایتان زوالی نیست ﴿۴۴﴾ و خود ساکن
شدید و نشستید در مساکن و جایگاه آنانکه به خودشان
ستم کردند و برای شما معلوم شد که چگونه با ایشان رفتار
کردیم و برای شما مثل‌ها زدیم ﴿۴۵﴾ و بتحقیق مکر خود
را انجام دادند و نزد خداست جزای مکر ایشان و مکرشان
چنین نبود که کوه‌ها از آن زائل شود ﴿۴۶﴾ پس گمان
میر که خدا وعده‌ای که به رسولانش داده خلاف کند زیرا
خدا عزیزی است صاحب انتقام ﴿۴۷﴾ روزی که این
زمین به غیر این زمین و این آسمان به غیر اینها تبدیل شود
و از قبرها بیرون آیند برای حضور بامر خدای یکتای
قهار ﴿۴۸﴾ در آن روز گنهکاران را می‌بینی که در غلها
بسته شده‌اند ﴿۴۹﴾ پیراهن ایشان از قطران است و آتش
صورت‌هایشان را بپوشد ﴿۵۰﴾ تا هر کسی را مطابق آنچه
کسب کرده جزا دهد برآستی که خدا سریع الحساب
است ﴿۵۱﴾ این قرآن بیان کافی و رساست برای مردم و
باید به آن ترسانیده شوند و بدانند که همانا او الهی است
یکتا و تا خردمندان متوجه شوند ﴿۵۲﴾.

سُورَةُ الْحَجَرِ

سوره حجر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

الرَّ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ وَقُرَّانٍ مُبِينٍ ﴿١﴾ رَبَّمَا يَوَدُّ
 الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ كَانُوا مُسْلِمِينَ ﴿٢﴾ ذَرَهُمْ يَأْكُلُوا
 وَيَتَمَتَّعُوا وَيُلْهِمُ الْأَمَلُ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٣﴾ وَمَا
 أَهْلَكْنَا مِنْ قَرِيَةٍ إِلَّا وَلَهَا كِتَابٌ مَعْلُومٌ ﴿٤﴾ مَا
 تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَعْجِرُونَ ﴿٥﴾ وَقَالُوا
 يَأْتِيهَا الَّذِي نُزِّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ ﴿٦﴾ لَوْ
 مَا تَأْتِينَا بِالْمَلَكَةِ إِن كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٧﴾ مَا
 نُزِّلَ الْمَلَكَةُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَا كَانُوا إِذَا مُنْظَرِينَ ﴿٨﴾
 إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿٩﴾ وَلَقَدْ
 أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي شَيْعِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٠﴾ وَمَا يَأْتِيهِمْ
 مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿١١﴾ كَذَلِكَ
 نَسْلُكُهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٢﴾ لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ
 وَقَدْ خَلَتْ سُنَّةُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾ وَلَوْ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ بَابًا
 مِنْ السَّمَاءِ فَظَلُّوا فِيهِ يَعْرُجُونَ ﴿١٤﴾ لَقَالُوا إِنَّمَا
 سُكَّرَتْ أَبْصَرُنَا بَلْ نَحْنُ قَوْمٌ مَسْحُورُونَ ﴿١٥﴾

الف. لام. راء. اینست آیات این کتاب و قرآن روشن ﴿۱﴾
 بسا آنانکه کافر شدند آرزو کنند که کاش مسلمان بودند
 ﴿۲﴾ واکذار ایشان را تا بخورند و کامرانی کنند و آروز
 مشغولشان کند که بزودی خواهند دانست ﴿۳﴾ و ما
 هلاک نکردیم قریه‌ای را مگر در حالی که برای آن
 نوشته‌ای بود معلوم ﴿۴﴾ هیچ امتی از اجل خود پیشی
 نگیرد و پس نماند ﴿۵﴾ و گفتند: ای آنکه ذکر (یعنی
 قرآن) بر او نازل شده محققاً تو دیوانه‌ای ﴿۶﴾ چرا برای ما
 فرشتگان را نمی‌آوری اگر تو از راستگویانی ﴿۷﴾
 فرشتگان را نازل نمی‌کنیم مگر بحق و در آن هنگام ایشان
 مهلت داده نباشند ﴿۸﴾ بدرستی که ما خودمان این قرآن
 را نازل کردیم و بی‌گمان که ما البته آن را نگهبانیم ﴿۹﴾
 و بتحقیق پیش از تو در میان فرقه‌های سابقین (پیامبرانی)
 فرستادیم ﴿۱۰﴾ و پیامبری برای ایشان نیامد مگر اینکه به
 او استهزاء می‌کردند ﴿۱۱﴾ بدین گونه آن را در دل‌های
 گنه‌کاران در می‌آوریم ﴿۱۲﴾ به آن ایمان نمی‌آورند و
 بتحقیق روش پیشینیان گذشت ﴿۱۳﴾ و اگر بر ایشان دری
 از آسمان باز کنیم که تمام روز در آن بالا روند ﴿۱۴﴾ هر
 آینه بگویند که همانا چشمان ما بسته شده بلکه ما گروهی
 سحر شده‌ایم ﴿۱۵﴾

وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَزَيَّنَّاهَا لِلنَّاظِرِينَ ﴿١٦﴾ وَحَفِظْنَاهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ ﴿١٧﴾ إِلَّا مَنْ أَسْرَقَ السَّمْعَ فَاتَّبَعَهُ شِهَابٌ مُبِينٌ ﴿١٨﴾ وَالْأَرْضَ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَّوْزُونٍ ﴿١٩﴾ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعْلِشَ وَمَنْ لَسْتُمْ لَهُ بِرَازِقِينَ ﴿٢٠﴾ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا نُنْزِلُهُ إِلَّا بِقَدَرٍ مَعْلُومٍ ﴿٢١﴾ وَأَرْسَلْنَا الرِّيْحَ لَوْحٍ فَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَسْقَيْنَاكُمُوهُ وَمَا أَنْتُمْ لَهُ بِخَازِنِينَ ﴿٢٢﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ نُحْيِي وَنُمِيتُ وَنَحْنُ الْوَارِثُونَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَقْدِمِينَ مِنْكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَأْخِرِينَ ﴿٢٤﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَحْشُرُهُمْ إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَلٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ ﴿٢٦﴾ وَالْجَانَّ خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ مِنْ نَّارِ السَّمُومِ ﴿٢٧﴾ وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَكَةِ إِنِّي خَالِقٌ بَشَرًا مِّنْ صَلْصَلٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ ﴿٢٨﴾ فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُّوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ ﴿٢٩﴾ فَسَجَدَ الْمَلَكَةُ كُلُّهُمْ أَعْجَمُونَ ﴿٣٠﴾ إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى أَنْ يَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ ﴿٣١﴾

و بتحقیق در آسمان برج‌هایی قرار داده‌ایم و آن را برای بینندگان زینت دادیم ﴿۱۶﴾ آن را از هر شیطان رانده شده‌ای حفظ کردیم ﴿۱۷﴾ مگر آنکه بدزدی گوش فرا دهد که شهابی آشکارا بدنبالش آید ﴿۱۸﴾ و زمین را گشایش دادیم و کوه‌های ثابت را در آن انداختیم و در آن از هر چیزی وزن شده و مقدار معین سنجیده شده رویاندیم ﴿۱۹﴾ در آن وسایل روزی را برای شما و برای کسی که شما روزی او را نمی‌دهید قرار دادیم ﴿۲۰﴾ و چیزی نیست مگر اینکه نزد ما است خزینه‌های آن و آن را جز باندازه معلومی نازل نمی‌کنیم ﴿۲۱﴾ و بادها را در حالی که آبستند (و یا برای آبستن کردن) فرستادیم پس نازل کردیم از آسمان آب را پس شما را بآن سیراب نمودیم و شما خزینه‌داران آن نیستید ﴿۲۲﴾ و بدرستی که ما زنده می‌کنیم و می‌میرانیم و مائیم ارث برنده ﴿۲۳﴾ و بتحقیق دانستیم پیش‌روندگان از شما را و بتحقیق دانستیم پس ماندگان را ﴿۲۴﴾ و بدرستی که پروردگارت او محشور می‌کند ایشان را بدرستی که او حکیم داناست ﴿۲۵﴾ و هر آینه بتحقیق انسان را از گل خشک از لای سیاه بو گرفته آفریدیم ﴿۲۶﴾ و پری را از پیش از آتش سوزان آفریدیم ﴿۲۷﴾ و هنگامی که پروردگارت به ملائکه گفت: بدرستی که من آفریننده‌ام بشری را از گل خشک از لای سیاه بو گرفته ﴿۲۸﴾ پس چون او را معتدل نمودم و از روحم در آن دمیدم بیفتید برای او سجده‌کنان ﴿۲۹﴾ پس از آن ملائکه همگی تمامشان سجده کردند ﴿۳۰﴾ مگر ابلیس که نخواست با سجده‌کنان باشد ﴿۳۱﴾

قَالَ يَبْلِيسُ مَا لَكَ أَلَّا تَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ ﴿٣٢﴾
 قَالَ لَمْ أَكُنْ لِأَسْجُدَ لِبَشَرٍ خَلَقْتَهُ مِنْ صَلْصَلٍ
 مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ ﴿٣٣﴾ قَالَ فَأَخْرِجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ
 ﴿٣٤﴾ وَإِنَّ عَلَيْكَ اللَّعْنَةَ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ ﴿٣٥﴾ قَالَ رَبِّ
 فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿٣٦﴾ قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ
 الْمُنْظَرِينَ ﴿٣٧﴾ إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴿٣٨﴾ قَالَ رَبِّ
 بِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَلَأُغْوِيَنَّهُمْ
 أَجْمَعِينَ ﴿٣٩﴾ إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمْ الْمُخْلَصِينَ ﴿٤٠﴾ قَالَ
 هَذَا صِرَاطٌ عَلَيَّ مُسْتَقِيمٌ ﴿٤١﴾ إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ
 عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ إِلَّا مَنْ اتَّبَعَكَ مِنَ الْغَاوِينَ ﴿٤٢﴾ وَإِنَّ
 جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٣﴾ لَهَا سَبْعَةُ أَبْوَابٍ لِكُلِّ
 بَابٍ مِنْهُمْ جُزْءٌ مَقْسُومٌ ﴿٤٤﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ
 وَعُيُونٍ ﴿٤٥﴾ دَخُلُوهَا بِسَلَامٍ ءَامِينَ ﴿٤٦﴾ وَنَزَعْنَا مَا فِي
 صُدُورِهِمْ مِنْ غِلٍّ إِخْوَانًا عَلَى سُرُرٍ مُتَقَابِلِينَ ﴿٤٧﴾ لَا
 يَمَسُّهُمْ فِيهَا نَصَبٌ وَمَا هُمْ مِنْهَا بِمُخْرَجِينَ ﴿٤٨﴾
 نَبِيُّ عِبَادِي أَنِّي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٤٩﴾ وَأَنَّ
 عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْأَلِيمُ ﴿٥٠﴾ وَنَبِّئُهُمْ عَنْ ضَيْفِ
 إِبْرَاهِيمَ ﴿٥١﴾

خدا گفت: ای ابلیس چه شده ترا که با سجده‌کنان
 نمی‌باشی؟ ﴿۳۲﴾ گفت: من حاضر نبودم برای بشری که
 او را از گل خشک از لای گندیده آفریده‌ای سجده
 کن ﴿۳۳﴾ خدا گفت: پس از آن درجه بیرون رو زیرا تو
 رانده شده‌ای ﴿۳۴﴾ و بدرستی که بر تو لعنت است تا روز
 جزاء ﴿۳۵﴾ گفت: پروردگارا پس مرا مهلت ده تا روزی
 که برانگیخته شوند ﴿۳۶﴾ خدا فرموده: محققا تو از مهلت
 داده‌شدگانی ﴿۳۷﴾ تا روز وقت معلوم ﴿۳۸﴾ گفت:
 پروردگارا بسبب اینکه مرا گمراه کردی البته البته برایشان
 زمین را در نظرشان زینت دهم و البته همگی ایشان را
 گمراه کنم ﴿۳۹﴾ مگر بندگان ترا که از ایشانند خالص
 شدگان ﴿۴۰﴾ خدا فرمود: آن راهی است که بر عهده من
 است بیان آن ﴿۴۱﴾ همانا نیست برای تو بر بندگانم
 تسلطی مگر آن گمراهانی که تو را پیروی کنند ﴿۴۲﴾ و
 بدرستی که دوزخ وعده‌گاه همه ایشانست ﴿۴۳﴾ برای آن
 هفت در است برای هر دری پاره‌ای از ایشان قسمت
 شده ﴿۴۴﴾ بدرستی که پرهیزکاران در میان باغ‌ها و
 چشمه‌هایند ﴿۴۵﴾ سلامت وارد آن شوید در حال
 امن ﴿۴۶﴾ و آنچه در سینه‌های ایشان از کینه است
 کنده‌ایم بحال برادرانه بر تخت‌ها برابر یکدیگرند ﴿۴۷﴾
 زحمت و رنجی به ایشان نمی‌رسد در آن، و ایشان از آن
 خارج شدنی نیستند ﴿۴۸﴾ بندگانم را خبر ده که حقا منم
 آمرزنده رحیم ﴿۴۹﴾ و حقیقتاً عذابم همان عذاب
 دردناکست ﴿۵۰﴾ و ایشان را از میهمانان ابراهیم خبر
 ده ﴿۵۱﴾

إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ إِنَّا مِنْكُمْ وَجَلُونَ ﴿٥١﴾
 قَالُوا لَا تَوْجَلْ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ ﴿٥٢﴾ قَالَ
 أَبَشِّرْتُمُونِي عَلَىٰ أَنْ مَسَّنِيَ الْكِبَرُ فِيمَ يُبَشِّرُونِ ﴿٥٣﴾
 قَالُوا بِبَشْرَتِكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُن مِّنَ الْفَاقِطِينَ ﴿٥٤﴾
 قَالَ وَمَنْ يَقْنُطُ مِن رَّحْمَةِ رَبِّهِ إِلَّا الضَّالُّونَ ﴿٥٥﴾ قَالَ
 فَمَا حَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٦﴾ قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا
 إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ﴿٥٧﴾ إِلَّا ءَالَ لُوطٍ إِنَّا لَمَنَجُّوهُمْ
 أَجْمَعِينَ ﴿٥٨﴾ إِلَّا أَمْرَاتَهُ قَدَرْنَا إِنَّهَا لَمِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٥٩﴾
 فَلَمَّا جَاءَ ءَالَ لُوطٍ الْمُرْسَلُونَ ﴿٦٠﴾ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ
 مُّنكَرُونَ ﴿٦١﴾ قَالُوا بَلْ جِئْنَاكَ بِمَا كَانُوا فِيهِ
 يَمْتَرُونَ ﴿٦٢﴾ وَأَتَيْنَاكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٦٣﴾
 فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ اللَّيْلِ وَاتَّبِعْ أَدْبَارَهُمْ وَلَا
 يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ وَامْضُ حَيْثُ تُؤْمَرُونَ ﴿٦٤﴾
 وَقَضَيْنَا إِلَيْهِ ذَٰلِكَ الْأَمْرَ أَنَّ دَابِرَ هَٰؤُلَاءِ مَقْطُوعٌ
 مُّصْبِحِينَ ﴿٦٥﴾ وَجَاءَ أَهْلُ الْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٦٦﴾
 قَالَ إِنَّ هَٰؤُلَاءِ ضَيْفِي فَلَا تَفْضَحُونِ ﴿٦٧﴾ وَاتَّقُوا
 اللَّهَ وَلَا تُخْزَوْنَ ﴿٦٨﴾ قَالُوا أَوْ لَمْ نَنْهَكَ عَنِ الْعَلَمِينَ

﴿٧٠﴾

هنگامی که بر او وارد شدند پس سلام گفتند، گفت:
 بدرستی که ما از شما ترسناکیم ﴿۵۲﴾ گفتند: نترس
 بتحقیق ما ترا به پسر دانایی بشارت می دهیم ﴿۵۳﴾ گفت:
 آیا مرا بشارت می دهید با اینکه پیری مرا عارض گشته پس
 به چه چیز بشارت می دهید ﴿۵۴﴾ گفتند: ترا طبق واقع
 بشارت دادیم پس از ناامیدان مباش ﴿۵۵﴾ گفت: و
 کیست که ناامید گردد از رحمت پروردگارش جز
 گمراهان ﴿۵۶﴾ گفت: پس چیست مقصود شما ای
 فرستادگان ﴿۵۷﴾ گفتند که: ما بسوی قوم گنهکاران
 فرستاده شدیم ﴿۵۸﴾ مگر پیروان لوط که ما تمامشان را
 نجات دهنده ایم ﴿۵۹﴾ جز زن او را که او را از ماندگان
 با کفار مقدر نمودیم ﴿۶۰﴾ پس چون فرستادگان به آل
 لوط رسیدند ﴿۶۱﴾ لوط گفت: بدرستی که شما گروهی
 ناشناخته اید ﴿۶۲﴾ گفتند: بلکه آنچه را که در آن شک
 می داشتند (یعنی عذاب را) آورده ایم ﴿۶۳﴾ و برای تو حق
 را (یعنی عذاب را) آوردیم و همانا ما راستگویانیم ﴿۶۴﴾
 پس اهل خود را سیر بده و بیرون بر در پاره هایی از شب و
 قفای ایشان برو و احدی از شما توجهی به عقب نیفکند و
 بروید به جایی که امر شده اید ﴿۶۵﴾ و وحی کردیم
 بسوی او این امر را که دنباله این قوم بریده شده در حالی
 که صبح کرده باشند ﴿۶۶﴾ و اهل شهر آمدند در حالی
 که شادی می کردند ﴿۶۷﴾ گفت: بدرستی که ایشان
 میهمانان منند مرا رسوا مسازید ﴿۶۸﴾ و از خدا بترسید و
 مرا خوار مکنید ﴿۶۹﴾ گفتند: آیا ترا نهی از حمایت اهل
 جهان نکردیم ﴿۷۰﴾

قَالَ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿٧١﴾ لَعَمْرُكَ إِنَّهُمْ
لَفِي سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٧٢﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ
مُشْرِقِينَ ﴿٧٣﴾ فَجَعَلْنَا عَلَيْهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ
حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ ﴿٧٤﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ
لِّلْمُتَوَسِّمِينَ ﴿٧٥﴾ وَإِنَّهَا لَسَبِيلٌ مَّقِيمٌ ﴿٧٦﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ
لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾ وَإِنْ كَانَ أَصْحَابُ الْأَيْكَةِ
لظَّالِمِينَ ﴿٧٨﴾ فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ وَإِنَّهُمَا لَبِإِمَامٍ مَّبِينٍ ﴿٧٩﴾
وَلَقَدْ كَذَّبَ أَصْحَابُ الْحِجْرِ الْمُرْسِلِينَ ﴿٨٠﴾
وَعَاتَيْنَاهُمْ ءَايَاتِنَا فَكَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٨١﴾ وَكَانُوا
يَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا ءَامِنِينَ ﴿٨٢﴾ فَأَخَذَتْهُمُ
الصَّيْحَةُ مُمْصِحِينَ ﴿٨٣﴾ فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ مَا كَانُوا
يَكْسِبُونَ ﴿٨٤﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا
بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَإِنَّ السَّاعَةَ لَآتِيَةٌ فَاصْغِ
الصَّفْحَ الْجَمِيلَ ﴿٨٥﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ﴿٨٦﴾
وَلَقَدْ ءَاتَيْنَاكَ سَبْعًا مِّنَ الْمَثَانِي وَالْقُرْءَانَ الْعَظِيمَ ﴿٨٧﴾
لَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِّنْهُمْ
وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَخَفِضْ جَنَاحَكَ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾
وَقُلْ إِنِّي أَنَا النَّذِيرُ الْمُبِينُ ﴿٨٩﴾ كَمَا أَنْزَلْنَا عَلَىٰ
الْمُقْتَسِمِينَ ﴿٩٠﴾

گفت: اینان دختران منند اگر شما قصدی دارید ﴿۷۱﴾
بجان تو که ایشان در مستی خود حیرانند ﴿۷۲﴾ پس آن
صیحه ایشان را گرفت در حالی که داخل روز می شدند
﴿۷۳﴾ پس بالای آن را زیر آن قرار دادیم و بر ایشان
سنگ‌هایی از سنگ گل بارانیدیم ﴿۷۴﴾ بدرستی که در
این هر آینه نشانه‌هایی است برای اهل فراست ﴿۷۵﴾ و
بدرستی که آن بلاد هر آینه براهی است که همواره مورد
رفت و آمد است ﴿۷۶﴾ براستی که در این نشانه‌ای برای
مؤمنین است ﴿۷۷﴾ و بدرستی که مردم اهل بیشه ستمکار
بودند ﴿۷۸﴾ پس، از ایشان انتقام کشیدیم و بدرستی که
این دو هر آینه براهی است روشن ﴿۷۹﴾ و بتحقیق مردمان
اهل حجر فرستادگان را تکذیب کردند ﴿۸۰﴾ و آیات
خود را برای ایشان آوردیم پس اعراض از آنها می کردند
﴿۸۱﴾ و از کوه‌ها خانه می تراشیدند در حالی که ایمن
بودند ﴿۸۲﴾ پس آن صیحه ایشان را گرفت در حالی که
صبح می کردند ﴿۸۳﴾ پس کفایت از ایشان نکرد آنچه را
که کسب می کردند ﴿۸۴﴾ و آسمان‌ها و زمین و آنچه را
بین آنهاست نیافریدیم مگر بحق و بی گمان ساعت قیامت
آمدنی است پس گذشت کن گذشتن نیکی ﴿۸۵﴾
بدرستی که پروردگارت همان آفریننده داناست ﴿۸۶﴾ و
به یقین و بدون شک هفت آیه از دوتائیه‌ها و قرآن کریم را
به تو دادیم ﴿۸۷﴾ البته چشمانت را بسوی آنچه بهره‌مند
گردانیده‌ایم به آن اصناف کفار را مگشای و بر ایشان اندوه
مخور و برای مؤمنین تواضع کن و بالت را بینداز و فرود
آور ﴿۸۸﴾ و بگو که من خودم ترساننده به
آشکارم ﴿۸۹﴾ چنانکه بر آنان که قسمت کردند (و یا قسم
خوردند) نازل نمودیم ﴿۹۰﴾

الَّذِينَ جَعَلُوا الْقُرْآنَ عِضِينَ ﴿٩١﴾ فَوَرَبِّكَ لَنَسْأَلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٢﴾ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾ فَأَصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ ﴿٩٤﴾ إِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِئِينَ ﴿٩٥﴾ الَّذِينَ يَجْعَلُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾ وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ ﴿٩٧﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُن مِّنَ السَّاجِدِينَ ﴿٩٨﴾ وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ ﴿٩٩﴾

پس قسم به پروردگارت که البته البته تمام ایشان را بازپرسی خواهیم نمود ﴿۹۲﴾ از آنچه می‌کردند ﴿۹۳﴾ پس آشکار کن آنچه را مأموری و اعراض کن از مشرکین (بی‌اعتنایی کن و جواب ایشان را مده) ﴿۹۴﴾ بدرستی که ما کفایت کردیم از تو شر استهزاء کنندگان را ﴿۹۵﴾ آنان که با خدا إله (من یلجأ إلیه فی الحوائج) دیگری را قرار می‌دهند پس بزودی خواهند دانست ﴿۹۶﴾ و مسلم و محقق است که ما می‌دانیم سینه تو تنگ می‌شود بواسطه آنچه می‌گویند ﴿۹۷﴾ پس با حمد پروردگارت تسبیح او نما و از سجده‌کنندگان باش ﴿۹۸﴾ و پروردگارت را عبادت و بندگی کن تا مرگ تو بیاید ﴿۹۹﴾.

سُورَةُ النَّحْلِ

سوره نحل

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَتَىٰ أَمْرُ اللَّهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ سُبْحَنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١﴾ يُنَزِّلُ الْمَلَائِكَةَ بِالرُّوحِ مِنْ أَمْرِهِ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ أَنْ أَنْذِرُوا أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاتَّقُونِ ﴿٢﴾ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ تَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣﴾ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ ﴿٤﴾ وَالْأَنْعَمَ خَلَقَهَا لَكُمْ فِيهَا دِفْءٌ وَمَنْفَعٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٥﴾ وَلَكُمْ فِيهَا جَمَالٌ حِينَ تُرِيحُونَ وَحِينَ تَسْرَحُونَ ﴿٦﴾

امر خدا آمد پس آن را بعجله نخواهید، منزّه است او و برتر است از آنچه شریک او قرار می‌دهند ﴿۱﴾ فرشتگان را بوحی از امرش بر هر که از بندگانش بخواهد نازل می‌کند که بترسانید که إلهی (ملجأی) جز من نیست پس پرهیزید از من ﴿۲﴾ خدا آسمان‌ها و زمین را بحق و حکمتی محقق آفرید، برتر است او از آنچه شریک او قرار می‌دهند ﴿۳﴾ انسان را از نطفه آفرید، پس ناگاه این انسان آشکارا بخصومت پرداخت ﴿۴﴾ و چهارپایان را آفرید برای نفع شما، در آنها گرمی و بهره‌هایی است و از آنها می‌خورید ﴿۵﴾ و برای شما در آنها زینت و تجملی است هنگامی که از چراگاه می‌آورید و هنگامی که به چرا می‌برید ﴿۶﴾

وَتَحْمِلُ أَثْقَالَكُمْ إِلَىٰ بَلَدٍ لَّمْ تَكُونُوا بَلِغِيهِ إِلَّا بِشِقِّ الْأَنْفُسِ إِنَّ رَبَّكُمْ لَرءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٧﴾ وَالْخَيْلَ وَالْبِغَالَ وَالْحَمِيرَ لِتَرْكَبُوهَا وَزِينَةً وَيَخْلُقُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨﴾ وَعَلَى اللَّهِ قَصْدُ السَّبِيلِ وَمِنْهَا جَائِرٌ وَلَوْ شَاءَ لَهَدَيْكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩﴾ هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً لَكُمْ مِنْهُ شَرَابٌ وَمِنْهُ شَجَرٌ فِيهِ تُسِيمُونَ ﴿١٠﴾ يُنْبِتُ لَكُمْ بِهِ الزَّرْعَ وَالزَّيْتُونَ وَالْخَيْلَ وَالْأَعْنَبَ وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١١﴾ وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالشُّجُومَ مُسَخَّرَاتٍ بِأَمْرِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٢﴾ وَمَا ذَرَأَ لَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُخْتَلِفًا أَلْوَنُهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٣﴾ وَهُوَ الَّذِي سَخَّرَ الْبَحْرَ لِتَأْكُلُوا مِنْهُ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُوا مِنْهُ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ مَوَاحِرَ فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٤﴾

و بارهای گران شما را بر می دارند و به شهری که جز بزحمت جانها به آن نمی رسیدید، می برند، بدرستی که صاحب اختیار شما محققا مهربان رحیم است ﴿۷﴾ و اسبها و استرها و خرها را آفرید تا سوار آنها شوید و (شما را) آرایشی باشد و می آفریند آنچه را نمی دانید ﴿۸﴾ و بر خداست معتدل کردن راه و بعضی از آن راه، انحراف دهنده از حق است و اگر خدا بخواهد همه شما را هدایت می کند ﴿۹﴾ او آن خدائی است که آب را از آسمان برای شما فرو فرستاد از آن است آشامیدنی و از آن است درخت که در آن می چرانید ﴿۱۰﴾ می رویاند به آن آب برای شما کشت و زیتون و درختان خرما و انگورها و از همه میوه ها، بی گمان در آن نشانه ایست برای گروهی که بیندیشند ﴿۱۱﴾ و برای نفع شما شب و روز و خورشید و ماه را رام کرد و ستارگان به فرمان او مسخرند بدرستی که در اینها محققا آیات و نشانه های قدرت فاعل مختاریست برای گروه خردمندان ﴿۱۲﴾ و آنچه را برای شما در زمین آفرید، در حالی که رنگ های آن گوناگون است، بدرستی که در این نشانه قدرتست برای گروهی که متذکر شوند ﴿۱۳﴾ و اوست که دریا را تسخیر کرد تا از آن گوشتی تازه بخورید و از آن زیوری را که می پوشید بیورید و کشتی ها را شکافندگان در دریا می بینی و تا بجوئید از فضل او و شاید شما شکر کنید ﴿۱۴﴾

وَأَلْقَى فِي الْأَرْضِ رَوْسِي أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ وَأَنْهَرَ
وَسْبَلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥﴾ وَعَلَّمَتِ وَالْتَجَمَ هُمْ
يَهْتَدُونَ ﴿١٦﴾ أَفَمَنْ يَخْلُقُ كَمَنْ لَا يَخْلُقُ أَفَلَا
تَذَكَّرُونَ ﴿١٧﴾ وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ
اللَّهَ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٨﴾ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَمَا
تُعْلِنُونَ ﴿١٩﴾ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا
يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْوَاتٌ غَيْرُ أَحْيَاءٍ
وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٢١﴾ إِلَهُكُمْ إِلَهٌُ وَاحِدٌ
فَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ قُلُوبُهُمْ مُنْكَرَةٌ وَهُمْ
مُسْتَكْبِرُونَ ﴿٢٢﴾ لَا جَرَمَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ
وَمَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْتَكْبِرِينَ ﴿٢٣﴾ وَإِذَا
قِيلَ لَهُمْ مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾
لِيَحْمِلُوا أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَمِنْ أَوْزَارِ
الَّذِينَ يُضِلُّونَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ أَلَا سَاءَ مَا يَزِرُونَ ﴿٢٥﴾
قَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَآتَى اللَّهُ بُنْيَانَهُمْ مِنَ
الْقَوَاعِدِ فَخَرَّ عَلَيْهِمُ السَّقْفُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَأَتَنَّهُمْ
الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾

و در زمین کوه‌های استواری را افکند که مبدا شما را
بلرزاند و انداخت شهرها و راه‌هایی را تا شاید شما راه
یابید ﴿۱۵﴾ و در زمین علاماتی نهاد و به ستاره ایشان راه
می‌یابند ﴿۱۶﴾ آیا پس کسی که خلق می‌کند مانند کسی
است که خلق نمی‌کند آیا متذکر نمی‌شوید ﴿۱۷﴾ و اگر
نعمت خدا را بشمارید شماره آن را باتمام نرسانید بدرستی
که البته خدا آمرزنده رحیم است ﴿۱۸﴾ و خدا می‌داند
آنچه پنهان می‌کنید و آنچه را آشکار می‌دارید ﴿۱۹﴾ و
آنان را که غیر از خدا می‌خوانند چیزی را خلق نمی‌کنند و
خود مخلوقند ﴿۲۰﴾ مردگانی غیرزنده و درک نمی‌کنند
که کی برانگیخته می‌شوند ﴿۲۱﴾ خدای شما ملجأی است
یگانه پس آنانکه به آخرت ایمان نمی‌آورند دلهاشان
انکارکننده و خود سرکشاند ﴿۲۲﴾ ناگزیر اینکه آنچه
پنهان می‌دارند و آنچه آشکار می‌کنند خدا می‌داند
بدرستی که او سرکشان را دوست نمی‌دارد ﴿۲۳﴾ و چون
به ایشان گفته شود پروردگار شما چه نازل کرده گویند:
افسانه‌های پیشینیان را ﴿۲۴﴾ تا بارهای سنگین خود را
بطور کامل در روز قیامت بر دوش گیرند و بعضی از
بارهای سنگین کسانی را که ندانسته گمراهشان می‌کردند،
آگاه باش بد است آنچه بر دوش می‌گیرند ﴿۲۵﴾ بتحقیق
آنانکه پیش از ایشان بودند مکر کردند پس خدا اساس
ایشان را از ریشه بدر آورد و سقف را بر ایشان از بالای
ایشان فرود آورد و عذاب از جایی به ایشان رسید که
نمی‌دانستند ﴿۲۶﴾

ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ يُخْزِيهِمْ وَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تُشَاقُّونَ فِيهِمْ قَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ إِنَّ الْخِزْيَ الْيَوْمَ وَالسُّوءَ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٢٧﴾ الَّذِينَ تَتَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ فَأَلْقَوْا السَّلَامَ مَا كُنَّا نَعْمَلُ مِنْ سُوءٍ بَلَى إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾ فَادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَلَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٢٩﴾ وَقِيلَ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا خَيْرًا لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ وَلَنِعْمَ دَارُ الْمُتَّقِينَ ﴿٣٠﴾ جَنَّتٌ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا يُجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ كَذَلِكَ يَجْزِي اللَّهُ الْمُتَّقِينَ ﴿٣١﴾ الَّذِينَ تَتَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ طَيِّبِينَ يَقُولُونَ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٢﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ أَمْرُ رَبِّكَ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٣٣﴾ فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٣٤﴾

سپس روز قیامت ایشان را خوار می‌کند و می‌گوید: کجاست آن شریکان من (بخیال شما) که دربارهٔ ایشان به عداوت و طرفداری برخاسته بودید، آنانکه به ایشان دانش داده شده گویند: خواری و بدی امروز بر کافران است ﴿۲۷﴾ آنانکه فرشتگان قبض روحشان می‌کنند در حالی که به خود ستم کرده‌اند، پس خود را تسلیم نمایند و گویند که ما عمل بدی نکرده‌ایم، آری، محققا خدا داناست به آنچه می‌کردید ﴿۲۸﴾ پس داخل درهای دوزخ شوید در حالی که در آن ماندنی هستید پس محققا جایگاه متکبرین بد است ﴿۲۹﴾ و به آنان که پرهیزکارند گفته شود پروردگار شما چه نازل کرده؟ گفتند: خیر را، برای آنان که در این دنیا نیکی کردند نیکی باشد و البته سرای آخرت خیر است و البته خوبست برای پرهیزگاران ﴿۳۰﴾ بهشت‌های اقامتی که داخل آن می‌شوند از زیر آن برایشان نهرها جاری است و بر ایشان در آنجا هر چه بخواهند موجود است، بدین گونه خدا جزا می‌دهد پرهیزکاران را ﴿۳۱﴾ آنانکه فرشتگان قبض روحشان می‌کنند در حالی که پاکند، فرشتگان می‌گویند سلام و سلامت بر شما داخل بهشت شوید در مقابل آنچه عمل می‌کردید ﴿۳۲﴾ آیا در تصدیق نبوت انتظار دارند تا این که فرشتگان برای ایشان بیاید و یا امر پروردگارت بیاید بدینگونه رفتار کردند آنان که پیش از ایشان بودند و خدا به ایشان ستم نکرد ولیکن خودشان به خود ستم می‌کردند ﴿۳۳﴾ پس نتیجه‌های بد آنچه کردند به ایشان رسید و به ایشان احاطه کرد آنچه به آن استهزا می‌کردند ﴿۳۴﴾

وَقَالَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا عَبَدْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ نَحْنُ وَلَا آَبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَهَلْ عَلَى الرُّسُلِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٣٥﴾ وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٦﴾ إِنْ تَحْرِصْ عَلَى هُدَاهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ يُضِلُّ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٣٧﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَا يَبْعَثُ اللَّهُ مَنْ يَمُوتُ بَلَى وَعَدًا عَلَيْهِ حَقًّا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾ لِيُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي يُخْتَلِفُونَ فِيهِ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ كَانُوا كَاذِبِينَ ﴿٣٩﴾ إِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ إِذَا أَرَدْنَاهُ أَنْ نَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٤٠﴾ وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا لَنُبَوِّئَنَّهُمْ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَلَا جُرْ الْأَخِرَةَ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٤٢﴾

و آنان که مشرک شدند گفتند: اگر خدا خواسته بود ما پرستش چیزی غیر او را نکرده بودیم نه ما و نه پدرانمان و چیزی را از جانب او حرام نمی کردیم بدین گونه رفتار کردند آنانکه پیش از ایشان بودند، پس آیا وظیفه ای بر پیغمبران جز رسانیدن آشکار هست ﴿۳۵﴾ و بتحقیق ما پیوسته برانگیختیم در هر امتی پیغمبری، که خدا را پرستش کنید و از طاغوت (معبود و مطاعی غیر از خدا) اجتناب کنید، پس برخی از ایشان کسی است که خدا او را هدایت کرده و برخی از ایشان ضلالت برای او سزاوار است، پس در زمین سیر کنید و بنگرید عاقبت تکذیب کنندگان چگونه بود ﴿۳۶﴾ اگر چه بر هدایت کردنشان حریصی، پس محققا خدا کسی را که به گمراهی محکوم کرده هدایت نمی کند و ایشان را یاورانی نیست ﴿۳۷﴾ و به خدا قسم خورند قسم های جدی که خدا آن را که بمیرد بر نمی انگیزاند، آری وعده ایست بر خدا ثابت ولیکن بیشتر مردم نمی دانند ﴿۳۸﴾ برای این که برای ایشان بیان کند آنچه در آن اختلاف می کردند و برای آنکه کفار بدانند که ایشان دروغگو بوده اند ﴿۳۹﴾ همانا فرمان ما به چیزی چون اراده کنیم این است که بگوییم باش تا بشود ﴿۴۰﴾ و کسانی که پس از ظلم به ایشان در راه خدا هجرت کردند، البته ایشان را در دنیا جایگاه نیکو دهیم و محققا مزد آخرت بزرگتر است اگر بدانند ﴿۴۱﴾ آنانکه صبر نموده و بر پروردگارشان توکل می کنند ﴿۴۲﴾

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوْحِيْ اِلَيْهِمْ فَاَسْأَلُوْا
 اَهْلَ الدِّكْرِ اِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿٤٣﴾ بِالْبَيِّنَاتِ
 وَالزُّبُرِ ۚ وَاَنْزَلْنَا اِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ
 اِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُوْنَ ﴿٤٤﴾ اَفَاَمِنَ الَّذِيْنَ مَكُرُوْا
 السَّيِّئَاتِ اَنْ يَّخْسِفَ اللّٰهُ بِهِمُ الْاَرْضَ اَوْ يَأْتِيَهُمْ
 الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُوْنَ ﴿٤٥﴾ اَوْ يَأْخُذَهُمْ فِي
 تَقْلُبِهِمْ فَمَا هُمْ بِمُعْجِزِيْنَ ﴿٤٦﴾ اَوْ يَأْخُذَهُمْ عَلٰى
 تَخَوُّفٍ فَاِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ ﴿٤٧﴾ اَوْ لَمْ يَرَوْا اِلٰى
 مَا خَلَقَ اللّٰهُ مِنْ شَيْءٍ يَّتَفَقَّهُوْا ظُلُمْلُهُ عَنِ الْاَلَمِيْنَ
 وَالسَّمٰوٰتِ سُجَّدًا لِلّٰهِ وَهُمْ دَاخِرُوْنَ ﴿٤٨﴾ وَلِلّٰهِ يَسْجُدُ
 مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ وَالْمَلَائِكَةُ
 وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُوْنَ ﴿٤٩﴾ يَخَافُوْنَ رَبَّهُمْ مِّنْ فَوْقِهِمْ
 وَيَفْعَلُوْنَ مَا يُؤْمَرُوْنَ ﴿٥٠﴾ ۝ وَقَالَ اللّٰهُ لَا تَتَّخِذُوْا
 الْاِلٰهِيْنَ اٰثِنِيْنَ ۚ اِنَّمَا هُوَ اِلٰهُ وَّاحِدٌ فَاِيْبٰى فَاَرْهَبُوْنَ ﴿٥١﴾
 وَلَهُ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلَهُ الدِّيْنُ وَاصْبًا
 اَفْعٰىزَ اللّٰهُ تَتَّقُوْنَ ﴿٥٢﴾ وَمَا بِكُمْ مِّنْ نِّعْمَةٍ فَمِنَ اللّٰهِ
 ثُمَّ اِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فَاِلَيْهِ تَجْعُرُوْنَ ﴿٥٣﴾ ثُمَّ اِذَا
 كُشِفَ الضُّرُّ عَنْكُمْ اِذَا فَرِيقٌ مِّنْكُمْ بِرَبِّهِمْ
 يُشْرِكُوْنَ ﴿٥٤﴾

و پیش از تو نفرستادیم مگر مردانی را که به ایشان وحی
 می کردیم، پس پرسید از اهل ذکر (توراه) اگر شما
 نمی دانید ﴿۴۳﴾ با دلیل های روشن و آیات وحی، و بسوی
 تو این قرآن را نازل کردیم تا برای مردم بیان کنی آنچه به
 ایشان نازل شده و شاید ایشان فکر کنند ﴿۴۴﴾ آیا آنان
 که بدی ها را به مکر انجام داده ایمن شدند از اینکه خدا به
 زمین فرو بردشان و یا از جایی که ندانند عذابی بر ایشان
 بیاید ﴿۴۵﴾ و یا ایشان را در حال گردش و رفت و آمد
 بگیرد و ایشان عاجز کننده خدا نباشند ﴿۴۶﴾ و یا ایشان را
 بر حال ترس و اضطراب گرفتار کند پس بدرستی که
 پروردگار شما البته مهربان و رحیم است ﴿۴۷﴾ آیا دیده
 نیفکندند به آنچه خدا خلق کرده که سایه آن می گردد از
 طرف راست و چپ ها در حالی که برای خدا سجده کنان و
 در حالی که ایشان ذلیلانند ﴿۴۸﴾ و برای خدا سجده
 می کند آنچه در آسمان ها و آنچه در زمین است از جنبه
 و فرشتگان و ایشان تکبر نمی ورزند ﴿۴۹﴾ می ترسند از
 پروردگارشان که فوق ایشان است و آنچه مأمورند بجا
 می آورند ﴿۵۰﴾ و خدا گفت دو إله را که دوتا است
 نگیرید، همانا او إله (ملجأ و معبود) یکتا است، پس فقط از
 من بترسید ﴿۵۱﴾ و برای او و ملک اوست آنچه در
 آسمان ها و زمین است، و مخصوص اوست دین و انقیاد
 دائما، پس آیا از غیر خدا پرهیز می کنید ﴿۵۲﴾ و هر نعمتی
 که با شما است از جانب خداست، سپس چون شما را ضرر
 برسد به سوی او مینالید ﴿۵۳﴾ سپس چون ضرر را از شما
 برطرف کرد ناگاهی گروهی از شما به صاحب اختیار خود
 شریک قائلند ﴿۵۴﴾

لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾ وَيَجْعَلُونَ لِمَا لَا يَعْلَمُونَ نَصِيبًا مِّمَّا رَزَقْنَاهُمْ تَاللَّهِ لَتُسْأَلُنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَفْتَرُونَ ﴿٥٦﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ الْبَنَاتِ سُبْحَانَهُ وَلَهُمْ مَا يَشْتَهُونَ ﴿٥٧﴾ وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِالْأُنْثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٥٨﴾ يَتَوَارَىٰ مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوءِ مَا بُشِّرَ بِهِ أَيُمْسِكُهُ عَلَىٰ هُونٍ أَمْ يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ أَلَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٥٩﴾ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ مَثَلُ السَّوْءِ وَلِلَّهِ الْأَمْثَلُ الْأَعْلَىٰ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٠﴾ وَلَوْ يَوَاحِدُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ مَا تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٦١﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْرَهُونَ وَتَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ الْكَذِبَ أَنَّ لَهُمُ الْحُسْنَىٰ لَا جَرَمَ أَنَّ لَهُمُ النَّارَ وَأَنَّهُمْ مُّفْرَطُونَ ﴿٦٢﴾ تَاللَّهِ لَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ فَهُوَ وَلِيُّهُمْ الْيَوْمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ إِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي اخْتَلَفُوا فِيهِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٦٤﴾

تا به آنچه ایشان را داده‌ایم کفران کنند، پس بهره برید که بزودی خواهید دانست ﴿۵۵﴾ و برای آنچه نمی‌دانند نصیبی از آنچه روزی ایشان نموده‌ایم قرار می‌دهند، به خدا قسم البته سؤال کرده شوید از آنچه افتراء می‌زنید ﴿۵۶﴾ و برای خدا دخترها قرار می‌دهند منزه است او و برای ایشان آنچه میل دارند ﴿۵۷﴾ و چون یکی از ایشان به دختر بشارت داده شود رویش سیاه می‌گردد در حالی که پر از خشم است ﴿۵۸﴾ از قوم خود پنهان می‌شود از بشارت بدی که به او داده شده (فکر می‌کند که) آیا با خواری نگه‌داردش و یا در خاک پنهانش کند آگاه باش بد حکمی می‌کنند ﴿۵۹﴾ برای آنان که به آخرت ایمان ندارند مثل بد است و برای خدا مثل برتر و اوست عزیز حکیم ﴿۶۰﴾ و اگر خدا مردم را بسبب ستمگری ایشان مؤاخذه و عذاب کند بر روی زمین جنبنده‌ای نمی‌ماند ولیکن عقب می‌اندازد تا مدت معین نام برده شده‌ای، پس چون مدتشان برسد لحظه‌ای مؤخر و مقدم نگردند ﴿۶۱﴾ و برای خدا آنچه را نمی‌پسندند قرار می‌دهند و زبانشان دروغ را نسبت می‌دهد و تصور می‌کنند که نیکو (و یا عاقبت نیک) برای ایشان است ناچار بدون شک آتش برای ایشان است و زودتر به آن می‌روند ﴿۶۲﴾ به خدا سوگند که محققا (پیمبرانی) پیش از تو به سوی امت‌هایی فرستادیم، پس شیطان بر ایشان اعمالشان را زینت داد، پس آن روز (روز محشر) شیطان یار ایشان است و برای ایشان عذاب دردناک است ﴿۶۳﴾ و نازل نکردیم بر تو این کتاب را مگر برای اینکه بر ایشان بیان کنی آنچه را در آن اختلاف دارند و برای اینکه هدایت و رحمت باشد برای گروه مؤمنین ﴿۶۴﴾

وَاللَّهُ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٦٥﴾ وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً تُسْقِيكُمْ مِمَّا فِي بُطُونِهِ مِنْ بَيْنِ فَرْثٍ وَدَمٍ لَبَنًا خَالِصًا سَائِغًا لِلشَّارِبِينَ ﴿٦٦﴾ وَمِنْ ثَمَرَاتِ النَّخِيلِ وَالْأَعْنَابِ تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا وَرِزْقًا حَسَنًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ وَأَوْحَى رَبُّكَ إِلَى النَّحْلِ أَنْ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا وَمِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا يَعْرِشُونَ ﴿٦٨﴾ ثُمَّ كُلِي مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ فَاسْلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلُلًا يَخْرُجُ مِنْ بُطُونِهَا شَرَابٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَنُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٦٩﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَتَوَفَّاكُمْ وَمِنْكُمْ مَنْ يُرَدُّ إِلَى أَرْدَلِ الْعُمْرِ لِكَيْ لَا يَعْلَمَ بَعْدَ عِلْمٍ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٧٠﴾ وَاللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَى بَعْضٍ فِي الرِّزْقِ فَمَا الَّذِينَ فُضِّلُوا بِرَادِّي رِزْقِهِمْ عَلَى مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَهُمْ فِيهِ سَوَاءٌ أَفَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٧١﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَنِينَ وَحَفَدَةً وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَتِ اللَّهِ هُمْ يَكْفُرُونَ ﴿٧٢﴾

و خدا از آسمان آب را نازل کرد پس بواسطه آن زمین را زنده کرد پس از موت آن، بدرستی که در آن نشانه‌ای است برای گروهی بشنوند ﴿۶۵﴾ و بدرستی که برای شما در چهار پایان عبرتی است، به شما می‌آشامانیم از آنچه در شکم‌های آنانست از میان سرگین و خون، شیر خالصی را که گوارا است برای نوشندگان ﴿۶۶﴾ و از میوه‌های درخت خرما و انگورها که از نوشابه‌های شیرین و رزق نیکو بدست می‌آورید در این کار نیز آیت قدرت حق است برای خردمندان ﴿۶۷﴾ و پروردگارت به سوی زنبور عسل وحی نمود که از کوه‌ها خانه‌ها بگیر و از درخت و از آنچه از سقف داربست می‌زنند ﴿۶۸﴾ سپس بخور از تمام میوه‌ها و راه پروردگارت را با طاعت پیو. از درون آنها شربتی با رنگ‌های مختلف بیرون می‌آید که در آن شفاء مردم است براستی که در این نشانه قدرت است برای گروهی که فکر می‌کنند ﴿۶۹﴾ و خدا شما را آفرید سپس شما را می‌میراند و از شما کسی است که به فرومایه‌ترین عمر برگشت می‌شود تا پس از دانستن، چیزی را نداند بدرستی که خدا دانای توانا است ﴿۷۰﴾ و خدا برتری داد در رزق بعضی از شما را بر بعض دیگر، پس آنانکه برتری داده شده‌اند چنین نیست که رزق خودشان را برگردانند بر بنده‌ها و کنیزهای خود تا همه‌شان در آن رزق مساوی شوند آیا پس به نعمت خدا انکار می‌کنند ﴿۷۱﴾ و خدا برای شما از جنس خودتان جفت‌ها قرار داد و از جفت‌های شما پسران و نوادگان برای شما قرار داد و از چیزهای پاکیزه شما را روزی داد پس آیا به باطل ایمان می‌آورند و به نعمت خدا ایشان کفر می‌ورزند ﴿۷۲﴾

وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِّنَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ شَيْئًا وَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٧٣﴾ فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧٤﴾ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا مَّمْلُوكًا لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَمَنْ رَزَقْنَاهُ مِنَّا رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنْفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَجَهْرًا هَلْ يَسْتَوُونَ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَّجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا أَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَهُوَ كَلٌّ عَلَى مَوْلَاهُ أَيْنَمَا يُوَجِّههُ لَا يَأْتِ بِخَيْرٍ هَلْ يَسْتَوِي هُوَ وَمَنْ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَهُوَ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٧٦﴾ وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا أَمْرُ السَّاعَةِ إِلَّا كَلَمْحِ الْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٧٧﴾ وَاللَّهُ أَخْرَجَكُمْ مِنْ بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْئًا وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَالْأَفْئِدَةَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾ أَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِي جَوْ السَّمَاءِ مَا يُمَسِّكُهُنَّ إِلَّا اللَّهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٧٩﴾

و عبادت می کنند غیر خدا را آنچه را که مالک چیزی از رزق ایشان نیست از آسمانها و زمین و توانایی ندارند ﴿۷۳﴾ پس برای خدا مثلها ننزید زیرا خدا می داند و شما نمی دانید ﴿۷۴﴾ خدا مثلی زد: بنده مملوکی که بر چیزی توانا نیست و آنکه از جانب ما به او رزق نیکو داده ایم پس او پنهانر و آشکار از آن انفاق می کند آیا این دو نفر مساویند ستایش مخصوص خدا است بلکه بیشتر ایشان نمی دانند ﴿۷۵﴾ و خدا مثلی زده: دو مردی که یکی از ایشان گنگ و لال است که بر چیزی قدرت ندارد و او بر مولای خودش بار گرانی است که هر جا او را بفرستد خیری نمی آورد آیا او مساوی است با آنکه به عدالت امر می کند و اوست بر راه راست ﴿۷۶﴾ و مخصوص خداست غیب آسمانها و زمین و نیست فرمان قیامت مگر مانند چشم بهم زدن و یا نزدیکتر زیرا خدا بر هر چیز تواناست ﴿۷۷﴾ و خدا شما را از شکمهای مادرانتان بیرون آورد در حالی که چیزی نمی دانستید و برای شما گوش و چشمها و دلها قرار داد شاید شما شکر گزاریید ﴿۷۸﴾ آیا مرغان را ندیدند در حالی که در میان آسمان رام شده اند، نگه نمی دارندشان مگر خدا، بدرستی که در این نشانه های قدرت است برای گروهی که ایمان می آورند ﴿۷۹﴾

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّن بُيُوتِكُمْ سَكَنًا وَجَعَلَ لَكُم مِّن جُلُودِ الْأَنْعَامِ بُيُوتًا تَسْتَخِفُّونَهَا يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَيَوْمَ إِقَامَتِكُمْ وَمِنْ أَصْوَابِهَا وَأَوْبَارِهَا وَأَشْعَارِهَا أَثْنَا وَمِثْلًا إِلَى حِينٍ ﴿٨٠﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّمَّا خَلَقَ ظِلَالًا وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ الْجِبَالِ أَكْنَانًا وَجَعَلَ لَكُم سَرَابِيلَ تَقِيكُمُ الْحَرَّ وَسَرَابِيلَ تَقِيكُم بَأْسَكُمْ كَذَلِكَ يُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْلِمُونَ ﴿٨١﴾ فَإِن تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٨٢﴾ يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا وَأَكْثَرُهُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٣﴾ وَيَوْمَ نَبْعَثُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا ثُمَّ لَا يُؤْذَنُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٨٤﴾ وَإِذَا رَأَوْا الَّذِينَ ظَلَمُوا الْعَذَابَ فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٨٥﴾ وَإِذَا رَأَوْا الَّذِينَ أَشْرَكُوا شَرَكَاءَهُمْ قَالُوا رَبَّنَا هَؤُلَاءِ شُرَكَائُنَا الَّذِينَ كُنَّا نَدْعُوا مِن دُونِكَ قَالِقُوا إِلَيْهِمُ الْقَوْلُ إِنَّكُم لَكَذِبُونَ ﴿٨٦﴾ وَالْقَوَا إِلَى اللَّهِ يَوْمَئِذٍ السَّلَامُ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٨٧﴾

و خدا برای شما از خانه‌هایتان محل آرامشی قرار داد و برای شما از پوست‌های چهارپایان خانه‌ها قرار داد که سبک می‌یابید آنها را روز کوچتان و روز ماندنتان، و از پشم‌های آنها و کرک‌های آنها و موهای آنها اثاث زندگی و مایه تجارت قرار داد تا هنگامی ﴿۸۰﴾ و خدا برای شما از آنچه آفریده سایبان‌ها قرار داد و برای شما از کوه‌ها لانه‌ها قرار داد و برای شما پیراهن‌ها قرار داد که شما را از گرما نکه می‌دارد و پیراهن‌هایی که شما را از آسیب جنگ حفظ کند بدینگونه خدا نعمتش را بر شما تمام می‌کند تا شما مطیع و تسلیم شوید ﴿۸۱﴾ پس اگر (با این همه نعمت الهی) روگردانیدند (بر تو عتابی نیست) پس همانا بر تو فقط رسانیدنست آشکارا ﴿۸۲﴾ نعمت خدا را می‌شناسند سپس آن را انکار می‌کنند و بیشتر ایشان کافرند ﴿۸۳﴾ و روزی که برانگیزانیم از هر امتی گواهی، سپس به آنانکه کافرند اذن سخن داده نشود و نه ایشان رضاجوئی شوند ﴿۸۴﴾ و چون ستمگران عذاب را ببینند پس از ایشان تخفیف داده نشود و نه ایشان مهلت داده شوند ﴿۸۵﴾ و هنگامی که مشرکین شریکان اختراعی خود را ببینند، گویند پروردگارا اینها را شریکانی که ما عادت داشتیم می‌خواندیم غیر تو را، پس آن شرکاء به ایشان گویند که شما دروغگویانید ﴿۸۶﴾ و ایشان در آن روز تسلیم خدا شوند (سر تسلیم فرود آورند) و آنچه افترا می‌بستند از نظرشان گم شود ﴿۸۷﴾

الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا
فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ ﴿٨٨﴾ وَيَوْمَ نَبْعَثُ فِي
كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا عَلَيْهِمْ مِّنْ أَنْفُسِهِمْ وَجِئْنَا بِكَ
شَهِيدًا عَلَى هَؤُلَاءِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا
لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ﴿٨٩﴾
إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَايَ ذِي
الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ
يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٩٠﴾ وَأَوْفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا
عَاهَدْتُمْ وَلَا تَنْقُضُوا الْأَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَقَدْ
جَعَلْتُمُ اللَّهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلًا إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا
تَفْعَلُونَ ﴿٩١﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّتِي نَقَضَتْ غَزْلَهَا مِن
بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَا تَتَّخِذُونَ أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ
أَنْ تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرْبَىٰ مِنْ أُمَّةٍ إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ اللَّهُ
بِهِ وَلِيَبَيِّنَنَّ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ مَا كُنْتُمْ فِيهِ
تَخْتَلِفُونَ ﴿٩٢﴾ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً
وَلَكِن يَضِلُّ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ وَلَتُسْأَلُنَّ
عَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

آنانکه کافر شدند و از راه خدا باز داشتند، ایشان را عذابی
بالای عذاب بیافزائیم بمقابل آنچه فساد می کردند ﴿۸۸﴾ و
روزی که در هر امتی گواهی بر ایشان از خودشان
برانگیزیم و ترا بر ایشان گواه بیاوریم. و این کتاب را بر تو
فرود آوردیم که بیانست برای هر چیزی (از امور دینی) و
هدایت و رحمت و بشارت است برای مسلمین ﴿۸۹﴾ و
بدرستی و تحقیق که خدا به عدل و احسان و بخشش به
خویشان امر می کند و از فحشاء و منکر و ستم نهی
می کند، شما را پند می دهد شاید شما پند گیرید ﴿۹۰﴾ و
به پیمان خدا وفا کنید چون پیمان بستید و قسم ها را پس از
تأکید آن مشکند و بتحقیق شما خدا را بر خود کفیل
نموده اید زیرا خدا می داند آنچه می کنید ﴿۹۱﴾ و نباشید
مانند آن زنی که رشته خود را پس از بافتن و استحکام باز
کرد و پاره پاره گردانید، سوگندهای خود را خدعه و مکر
بین خودتان مگیرید بواسطه اینکه جماعتی پیدا شود زیادت
از جماعت دیگر، همانا خدا شما را مبتلا به آن می کند و
البته برای شما روز قیامت بیان می کند آنچه را که در آن
اختلاف می کرده اید ﴿۹۲﴾ و اگر خدا بخواهد البته شما را
یک امت قرار دهد ولیکن هر که را بخواهد گمراه می کند
و هر که را بخواهد هدایت می کند و البته سؤال کرده
شوید از آنچه می کنید ﴿۹۳﴾.

وَلَا تَتَّخِذُوا أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ فَتَزِلَّ قَدَمٌ بَعْدَ ثُبُوتِهَا وَتَذُوقُوا السُّوَاءَ بِمَا صَدَدْتُمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَلَكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٩٤﴾ وَلَا تَشْتَرُوا بِعَهْدِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا إِنَّمَا عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩٥﴾ مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ وَلَنَجْزِيَنَّ الَّذِينَ صَبَرُوا أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّن ذَكَرٍ أَوْ أَنفَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهُ حَيَوةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٧﴾ فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿٩٨﴾ إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٩٩﴾ إِنَّمَا سُلْطَانُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَهُ وَالَّذِينَ هُمْ بِهِ مُشْرِكُونَ ﴿١٠٠﴾ وَإِذَا بَدَلْنَا مَّكَانَ ءَايَةٍ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُنَزِّلُ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مُفْتَرٍ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾ قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِن رَّبِّكَ بِالْحَقِّ لِيُثَبِّتَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَهُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ﴿١٠٢﴾

و سوگند خودتان را مکر و دغلی میان خودتان مگیرید که قدمی پس از ثبات آن بلغزد و بچشید بدی را در مقابل آنچه از راه خدا باز داشته‌اید و برای شما عذاب بزرگی است ﴿۹۴﴾ و پیمان خدا را به بهای کمی معامله نکنید همانا آنچه نزد خداست آن برای شما بهتر است اگر دانسته باشید ﴿۹۵﴾ آنچه نزد شماست تمام و سپری می‌شود و آنچه نزد خداست باقی و پاینده است و البته کسانی را که صبر کردند مزدشان را به نیکوتر از آنچه عمل می‌کرده‌اند جزا می‌دهیم ﴿۹۶﴾ هر کس از مرد یا زن در حالی که با ایمان باشد، عمل شایسته بکند پس البته او را زندگی پاکیزه می‌دهیم و البته ایشان را جزا می‌دهیم پاداشی نیکوتر از آنچه می‌کرده‌اند ﴿۹۷﴾ پس چون خواستی قرآن را قرائت کنی پناه بر به خدا از شیطان رانده شده (بگو «أعوذ بالله من الشيطان الرجيم» ﴿۹۸﴾ برآستی که برای او تسلطی نیست بر آنانکه ایمان آورده‌اند و بر پروردگارشان توکل نموده‌اند ﴿۹۹﴾ همانا تسلط او بر کسانی است که او را دوست می‌دارند و اطاعت می‌کنند و آنانکه خودشان به خدا شریک می‌آورند ﴿۱۰۰﴾ و هر گاه آیه‌ای به مکان و جای آیه‌ای تبدیل کنیم و خدا داناتر است به آنچه نازل می‌کند، گویند همانا توئی افترا زننده، بلکه بیشتر ایشان نمی‌دانند ﴿۱۰۱﴾ بگو آن را روح القدس نازل کرده از جانب پروردگارت بحق تا ثابت بدارد آنان را که ایمان آورده‌اند و تا هدایت و بشارت باشد برای مسلمین ﴿۱۰۲﴾

وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ لِّسَانُ
 الَّذِي يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِيٌّ وَهَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ
 مُّبِينٌ ﴿١٠٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ لَا
 يَهْدِيهِمُ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠٤﴾ إِنَّمَا يَفْتَرِي
 الْكَذِبَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ
 الْكَذِبُونَ ﴿١٠٥﴾ مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيْمَانِهِ إِلَّا
 مَنْ أَكْرَهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيْمَانِ وَلَكِنْ مَنْ
 شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِّنَ اللَّهِ
 وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠٦﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ اسْتَحَبُّوا الْحَيَاةَ
 الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
 الْكَافِرِينَ ﴿١٠٧﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ
 وَسَمِعِهِمْ وَأَبْصَرِهِمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿١٠٨﴾ لَا
 جَرَمَ أَنَّهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٠٩﴾ ثُمَّ إِنَّ
 رَبَّكَ لِلَّذِينَ هَاجَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا فُتِنُوا ثُمَّ جَاهَدُوا
 وَصَبَرُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٠﴾

و بتحقیق می‌دانیم که ایشان می‌گویند همانا او را بشری یاد
 می‌دهد، زبان آن کس که به او اشاره می‌کنند اعجمی
 است و این قرآن زبان عربی آشکاری است ﴿۱۰۳﴾
 محققا کسانی که به آیات خدا ایمان نمی‌آورند خدا ایشان
 را هدایت نمی‌کند و برای ایشان عذاب دردناکی
 است ﴿۱۰۴﴾ همانا دروغ می‌بندند آنانکه به آیات خدا
 ایمان نمی‌آورند و ایشانند خود دروغگویان ﴿۱۰۵﴾ کسی
 که به خدا کافر شود پس از ایمانش، نه آنکه مجبور شود و
 دلش به ایمان آرام شده باشد، ولیکن کسی که سینه را به
 کفر باز نمود پس بر ایشان است خشمی از خدا و برای
 ایشانست عذابی بزرگ ﴿۱۰۶﴾ این بسبب این است که
 ایشان اختیار کردند دنیا را بر آخرت و اینکه خدا قوم
 کافرین را هدایت نمی‌کند ﴿۱۰۷﴾ آنان کسانی که خدا
 بر دلهایشان و گوششان و چشمانشان مهر نهاده و آنان خود
 بی‌خبراند ﴿۱۰۸﴾ ناچار که ایشان در آخرت خود
 زیانکارانند ﴿۱۰۹﴾ سپس پروردگارت محققا برای کسانی
 که هجرت کردند پس از آنچه عذاب شدند سپس جهاد
 کردند و صبر نمودند بدرستی که پروردگارت پس از اینها
 آمرزنده رحیم است ﴿۱۱۰﴾

يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ تُجَدِّلُ عَنْ نَفْسِهَا وَتُوقَىٰ كُلُّ
 نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١١١﴾ وَضَرَبَ اللَّهُ
 مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ ءَامِنَةً مُّطْمَئِنَّةً يَأْتِيهَا رِزْقُهَا رَغَدًا
 مِنْ كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ بِأَنْعُمِ اللَّهِ فَأَذَقَهَا اللَّهُ
 لِبَاسَ الْجُوعِ وَالْخَوْفِ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١١٢﴾ وَلَقَدْ
 جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ وَهُمْ
 ظَالِمُونَ ﴿١١٣﴾ فَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمْ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا
 وَاشْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١١٤﴾ إِنَّمَا
 حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنزِيرِ وَمَا أُهْلَ
 لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ ۖ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ
 اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١١٥﴾ وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ
 أَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هَذَا حَلَلٌ وَهَذَا حَرَامٌ لِتَفْتَرُوا
 عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ
 الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿١١٦﴾ مَتَّعْ قَلِيلٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ
 أَلِيمٌ ﴿١١٧﴾ وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا مَا قَصَصْنَا عَلَيْكَ
 مِنْ قَبْلُ ۖ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ
 يَظْلِمُونَ ﴿١١٨﴾

روزی بیاید که هر کس از خود دفاع می کند و بهر کس
 جزای تمام آنچه را عمل کرده داده شود و به ایشان ستم
 نشود ﴿۱۱۱﴾ و خدا مثلی زده قریه ای را که در امن و
 اطمینان بود روزی فراوان او از هر مکانی می آمد، پس به
 نعمت های خدا کافر شد پس خدا به آنان لباس گرسنگی و
 خوف را چشاندید بواسطه آنچه می کردند ﴿۱۱۲﴾ و
 بتحقیق که رسولی از خودشان برایشان آمد او را تکذیب
 کردند، پس عذاب ایشان را بگرفت در حالی که ستمگر
 بودند ﴿۱۱۳﴾ پس، از آنچه خدا شما را روزی کرده
 بخورید حلال پاکیزه و نعمت خدا را شکر کنید اگر او را
 می پرستید ﴿۱۱۴﴾ همانا بر شما مردار و خون و گوشت
 خوک و آنچه برای غیر خدا به آن بانک زده شده (نام برده
 شده) حرام نموده، پس هر کس مضطر شد در حالی که
 ستم نکند و تجاوز ننماید پس محققا خدا آمرزنده رحیم
 است ﴿۱۱۵﴾ و بدروغی که زبانتان می سازد مگوئید این
 حلال و این حرام است تا اینکه دروغ را بر خدا ببندید،
 محققا آنانکه بر خدا دروغ می بندند رستگار نمی شوند
 ﴿۱۱۶﴾ مایه دنیا کم است و برای ایشان عذاب
 دردناکست ﴿۱۱۷﴾ و بر یهودیان حرام کردیم آنچه را
 پیش بر تو بیان کردیم و ما به ایشان ستم نکردیم ولیکن
 ایشان بر خودشان ستم می کردند ﴿۱۱۸﴾.

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ عَمِلُوا السُّوءَ بِجَهْلَةٍ ثُمَّ تَابُوا مِنْ
 بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ
 رَحِيمٌ ﴿١١٩﴾ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ
 يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٠﴾ شَاكِرًا لِنِعْمِهِ اجْتَبَاهُ
 وَهَدَاهُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٢١﴾ وَعَاتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا
 حَسَنَةً وَإِنَّا فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٢٢﴾ ثُمَّ
 أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنْ اتَّبِعِ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ
 مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٣﴾ إِنَّمَا جُعِلَ السَّبْتُ عَلَى الَّذِينَ
 اخْتَلَفُوا فِيهِ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ
 فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٢٤﴾ أَدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ
 بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَدِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ
 أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ
 وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١٢٥﴾ وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ
 مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ وَلَئِنْ صَبَرْتُمْ لَهُوَ خَيْرٌ لِلصَّابِرِينَ ﴿١٢٦﴾
 وَأَصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا
 تَكُ فِي ضَيْقٍ مِمَّا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٧﴾ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ
 اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ ﴿١٢٨﴾

سپس محقق است که پروردگار تو نسبت به آنان که کار
 بدی از روی جهالت و نادانی انجام داده و بعد از آن توبه
 کرده و اصلاح نمودند البته پروردگارت پس از آن
 آمرزنده رحیم است ﴿۱۱۹﴾ براستی که ابراهیم امتی بود
 (امت بمعنی جماعت و بمعنی پیشوا نیز آمده) مطیع خدا
 حق پذیر و از مشرکین نبود ﴿۱۲۰﴾ برای نعمت‌های او
 شکرگزار بود، خدا او را برگزید و او را به راه راست
 هدایت کرد ﴿۱۲۱﴾ و او را در دنیا نیکی دادیم و محققا
 او در آخرت البته از شایستگان است ﴿۱۲۲﴾ سپس وحی
 نمودیم بسوی تو که پیروی کن کیش ابراهیم حق پذیر را
 و او از مشرکین نبود ﴿۱۲۳﴾ همانا شنبه بر آنانکه در آن
 اختلاف کردند قرار داده شد و محققا پروردگار تو روز
 قیامت بین ایشان حکم می‌کند در آنچه در آن اختلاف
 می‌کرده‌اند ﴿۱۲۴﴾ دعوت کن بسوی راه پروردگارت به
 حکمت و موعظه نیکو و با ایشان به نیکوترین وجه جدال
 کن، بدرستی که پروردگارت خود داناتر است به آنکه از
 راه او گم شده و او به طالبین هدایت داناتر است ﴿۱۲۵﴾
 و اگر عقاب کردید پس بمانند آنچه شما عقاب به آن
 شده‌اید عقاب کنید و اگر صبر نمائید البته برای
 صبرکنندگان بهتر است ﴿۱۲۶﴾ و صبر پیشه کن و نیست
 صبر مگر بیاد خدا و بر ایشان محزون مباش و از نیرنگشان
 در فشار مباش ﴿۱۲۷﴾ بدرستی که خدا با صاحبان تقوی و
 با همان کسانی است که نیکوکارند ﴿۱۲۸﴾.

سُورَةُ الْاِسْرَاءِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سُبْحَنَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ
 الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ
 لِنُرِيَهُ مِنْ عَائِتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١﴾
 وَعَآتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي
 إِسْرَءِيلَ أَلَّا تَتَّخِذُوا مِن دُونِي وَكِيلًا ﴿٢﴾ ذُرِّيَّةَ مَنْ
 حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ إِنَّهُ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا ﴿٣﴾ وَقَضَيْنَا
 إِلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ فِي الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ
 مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوقًا كَبِيرًا ﴿٤﴾ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ
 أُولَئِهِمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَّنَا أُولِي بَأْسٍ شَدِيدٍ
 فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُولًا ﴿٥﴾ ثُمَّ
 رَدَدْنَا لَكُمُ الْكُرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنَاكُمْ بِأَمْوَالٍ
 وَبَنِينَ وَجَعَلْنَاكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا ﴿٦﴾ إِنَّ أَحْسَنَ تَمِّ
 أَحْسَنْتُمْ لِأَنفُسِكُمْ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ
 الْآخِرَةِ لِيَسْتَوُوا وُجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ كَمَا
 دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا مَا عَلَوْا تَتْبِيرًا ﴿٧﴾

سوره اسراء

به نام خداوند بخشنده مهربان

منزه است آن که بنده خود را شبی از مسجد الحرام بسوی
 مسجد اقصی سیر داد آن مسجدی که اطرافش را با برکت
 قرار دادیم، تا بعضی از آیاتمان را به او نمایانیم بدرستی
 که فقط خدا شنوای بیناست ﴿۱﴾ و موسی را کتاب دادیم
 و آن را برای بنی اسرائیل هدایت قرار دادیم که غیر مرا
 وکیل نگیرید ﴿۲﴾ ای فرزندان آنان که با نوح حملشان
 کردیم محققا او بنده شکرگزاری بود ﴿۳﴾ و اعلام
 نمودیم به بنی اسرائیل در کتاب که البته در زمین دو مرتبه
 فساد خواهید کرد و البته طغیان خواهید طغیان بزرگی ﴿۴﴾
 پس چون نوبت نخستین آن دو آمد برانگیختیم بر شما
 بندگان خود را که صاحبان سطوت سختی بودند پس در
 کنج خانه‌ها تجسس کردند و این وعده شدنی بود ﴿۵﴾
 سپس به شما حمله و نصرت بر ایشان را باز دادیم و شما را
 باموال و فرزندان مدد نمودیم و شما را شماره زیادتری
 قرار دادیم ﴿۶﴾ اگر نیکی کردید به خودتان نیکی
 کرده‌اید و اگر بد کردید برای خودتان، پس چون آن
 وعده دیگر آید تا آبروی شما را زشت سازند و تا داخل
 مسجد شوند چنانکه اولین مرتبه داخل شدند و تا تباه
 گردانند آنچه را که بر آن غالب شدند بنهایت تباهی ﴿۷﴾

عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يَرْحَمَكُمْ وَإِنْ عُدتُمْ عُدتْنَا
وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ حَصِيرًا ﴿٨﴾ إِنَّ هَذَا
الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ
الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا ﴿٩﴾
وَأَنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا
أَلِيمًا ﴿١٠﴾ وَيَدْعُ الْإِنْسَانُ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ وَكَانَ
الْإِنْسَانُ عَجُولًا ﴿١١﴾ وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ آيَاتَيْنِ
فَمَحْوَا آيَةِ اللَّيْلِ وَجَعَلْنَا آيَةَ النَّهَارِ مُبْصِرَةً
لِّتَبْتَغُوا فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوا عَدَدَ السَّيِّئِينَ
وَالْحِسَابَ وَكُلُّ شَيْءٍ فَصَّلْنَاهُ تَفْصِيلًا ﴿١٢﴾ وَكُلَّ
إِنْسَانٍ أَلْزَمْنَاهُ طَبْعَهُ فِي عُنُقِهِ وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ
الْقِيَمَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ مَنشُورًا ﴿١٣﴾ أَقْرَأَ كِتَابَكَ كَفَىٰ
بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا ﴿١٤﴾ مَّنْ أَهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا
يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَلَا
تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ
رَسُولًا ﴿١٥﴾ وَإِذَا أَرَدْنَا أَن نُّهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا
فَفَسَقُوا فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَّرْنَاهَا تَدْمِيرًا
﴿١٦﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُونِ مِن بَعْدِ نُوحٍ وَكَفَىٰ
بِرَبِّكَ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿١٧﴾

شاید پروردگار شما شما را ترحم کند و اگر عود کردید
عود خواهیم کرد و دوزخ را برای کافران محبس قرار
دادی ﴿۸﴾ بدرستی که این قرآن به آنچه درست تر است
هدایت می کند و مؤمنانی را که عمل های شایسته می کنند
بشارت می دهد که برای ایشان اجر بزرگی است ﴿۹﴾ و
محققا آنانکه به آخرت ایمان نمی آورند برای ایشان عذاب
دردناکی مهیا کرده ایم ﴿۱۰﴾ و انسان درخواست می کند
شر را مانند درخواست او خیر را و انسان عجل بوده
است ﴿۱۱﴾ و شب و روز را دو آیت و نشانه قدرت و
دلیل خلق بر مصالح دین و دنیا قرار دادیم پس آیه شب را
تاریک نمودیم و آیه نهار را روشنی قرار دادیم تا از فضل
پروردگار خودتان بجوئید و تا شماره سالها و حساب را
بدانید و هر چیزی را توضیح دادیم توضیح کاملی ﴿۱۲﴾
و خیر و شر هر انسانی را ملازم گردنش نمودیم و برای او
در روز قیامت کتابی را بیرون می آوریم که آن را گشوده
می بیند ﴿۱۳﴾ کتابت را بخوان امروز نفس تو بر خودت
حساب کننده کافی است ﴿۱۴﴾ هر کس هدایت یابد پس
همانا برای خودش هدایت یافته و هر کس گمراه شد پس
همانا علیه خودش گمراه می شود و هیچ بردارنده ای گناه
دیگری را بر ندارد و ما عذاب کننده نباشیم تا بفرستیم
رسولی را ﴿۱۵﴾ و چون اراده کنیم هلاکت قریه ای را که
بزرگان و متنعمان ایشان را فرمان داده ایم پس در آن
نافرمانی کنند و حکم به عذاب بر آن ثابت شود پس از آن
هلاکشان کنیم هلاکت کاملی ﴿۱۶﴾ و چه بسیار از مردم
قرن های پس از نوح را هلاکت کرده ایم و بس است که
پروردگارت به گناهان بندگان آگاه و بیناست ﴿۱۷﴾

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ
لِمَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلَاهَا مَذْمُومًا
مَذْهُورًا ﴿١٨﴾ وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَى لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ
مُؤْمِنٌ فَأُولَئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَشْكُورًا ﴿١٩﴾ كَلَّا تُمَدُّ
هَؤُلَاءِ وَهَؤُلَاءِ مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ وَمَا كَانَ عَطَاءُ
رَبِّكَ مُحْظُورًا ﴿٢٠﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى
بَعْضٍ وَلِلْآخِرَةِ أَكْبَرُ دَرَجَاتٍ وَأَكْبَرُ تَفْضِيلًا ﴿٢١﴾
لَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتَقْعُدَ مَذْمُومًا مَحْذُورًا
﴿٢٢﴾ وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ
إِحْسَانًا إِمَّا يَبْلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا
فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أَفٍ وَلَا تَنْهَرْهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا
كَرِيمًا ﴿٢٣﴾ وَأَخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ
وَقُلْ رَبِّ أَرْحَمُهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا ﴿٢٤﴾ رَبُّكُمْ
أَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ إِنْ تَكُونُوا صَالِحِينَ فَإِنَّهُ
كَانَ لِلْأَوَّابِينَ غَفُورًا ﴿٢٥﴾ وَءَاتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ
وَالْمَسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَلَا تُبَذِّرْ تَبْذِيرًا ﴿٢٦﴾ إِنَّ
الْمُبَذِّرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيْطَانِ وَكَانَ الشَّيْطَانُ
لِرَبِّهِ كَفُورًا ﴿٢٧﴾

هر کس دنیا را بخواهد برای او در این دنیا تعجیل می کنیم
آنچه بخواهیم برای هر کس بخواهیم سپس برای او دوزخ
را قرار می دهیم که به آن در آید در حالی که نکوهش و
رانده شده باشد ﴿۱۸﴾ و هر کس سرای دیگر را بخواهد
و برای آن سعی خود را بانجام رساند در حالی که او مؤمن
باشد پس آنان سعیشان مورد تشکر است ﴿۱۹﴾ همه را
مدد می دهیم آنان و آنان (یعنی دنیا طلبان و آخرت طلبان)
را از عطاء پروردگارت و عطاء پروردگارت باز داشته و
ممنوع نبوده است ﴿۲۰﴾ بنگر چگونه بعضی از ایشان را بر
بعضی برتری دادیم و محققا سرای دیگر درجاتش بزرگتر
و برتری آن بیشتر است ﴿۲۱﴾ با خدا ملجأ دیگری قرار
مده پس نکوهش شده و واگذاشته شده می نشینی ﴿۲۲﴾ و
پروردگار تو حکم کرده که جز او را نپرستیدن و به
والدین نکوئی نمودن که اگر یکی از ایشان و یا هر دوشان
نزد تو به پیری برسند به آنان اف مگو و زجرشان مده و با
ایشان خوش گفتار باش ﴿۲۳﴾ و از روی مهربانی برای
ایشان بال تواضع را فرود آور و بگو پروردگارا ایشان را
رحمت کن چنانکه مرا در حال خردی تربیت
کردند ﴿۲۴﴾ پروردگار شما به آنچه در نفسهای شماست
داناتر است، اگر شایسته باشید، بدرستی که او برای
بازگشت کنندگان آمرزنده است ﴿۲۵﴾ و حق نزدیکان و
مسکین و ابن السبیل را بده و به اسراف مکوش ﴿۲۶﴾ که
اسراف کنندگان برادران شیطانند و شیطان برای
پروردگارش کفران پیشه است ﴿۲۷﴾

وَأَمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمْ أَبْغَاءَ رَحْمَةٍ مِّن رَّبِّكَ تَرْجُوهَا فَقُلْ لَهُمْ قَوْلًا مَّيْسُورًا ﴿٢٨﴾ وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَّحْسُورًا ﴿٢٩﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٣٠﴾ وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ خَشْيَةً إِمَّا لَّقِيَ نَحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَإِيَّاكُمْ إِنَّ قَتْلَهُمْ كَانَ خِطْئًا كَبِيرًا ﴿٣١﴾ وَلَا تَقْرَبُوا الزَّانِيَ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٣٢﴾ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَن قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيَّهِ سُلْطَانًا فَلَا يُسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا ﴿٣٣﴾ وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا ﴿٣٤﴾ وَأَوْفُوا الْكَيْلَ إِذَا كِلْتُمُوزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ذَٰلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٣٥﴾ وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَٰئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا ﴿٣٦﴾ وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَن تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَن تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا ﴿٣٧﴾ كُلُّ ذَٰلِكَ كَانَ سَيِّئُهُ عِندَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا ﴿٣٨﴾

و اگر از ایشان اعراض کردی برای طلب رحمت از پروردگار که به آن امیدواری، پس برای ایشان نرم گو باش و بآسانی سخن بگو ﴿۲۸﴾ و دست خود را بسته به گردنت قرار مده و آن را مگشا تمام گشودن که بنشین ملامت شده و از کار مانده ﴿۲۹﴾ بدرستی که پروردگارت برای هر کس بخواهد روزی را می‌گشاید و تنگ می‌گیرد زیرا او به بند گانش آگاه و بیناست ﴿۳۰﴾ و اولاد خود را از ترس تنگدستی مکشید ما آنان و شما را روزی می‌دهیم بدرستی که کشتن ایشان خطائی است بزرگ ﴿۳۱﴾ و به زنا نزدیک نشوید زیرا آن کاری زشت و بد راهی است ﴿۳۲﴾ و نفس محترمی را که خدا حرام کرده مکشید مگر بحق و آنکه مظلوم کشته شود پس بتحقیق برای ولی او حکومت و تسلط قرار دادیم پس اسراف در قتل نکند زیرا او یاری شده است ﴿۳۳﴾ و نزدیک مال یتیم نشوید جز بطریقی که آن بهتر است تا اینکه به رشد خود برسد و به پیمان وفا کنید زیرا که از پیمان بازخواست خواهد شد ﴿۳۴﴾ و چون به کیل چیزی را بسنجید کیل تمام بدهید و به ترازوی درست و قیان صحیح وزن کنید که این بهتر و عاقبتش نیکوتر است ﴿۳۵﴾ و بدنبال آنچه علم نداری مرو زیرا گوش و چشم و دل هر یک از اینها مورد پرسش خواهد بود ﴿۳۶﴾ و از راه کبر و ناز در زمین راه مرو زیرا تو زمین را هرگز نشکافی و هرگز به درازی کوه‌ها نرسی ﴿۳۷﴾ هر یک از این کارها بدش نزد پروردگارت ناپسند است ﴿۳۸﴾

ذَلِكَ مِمَّا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ الْحِكْمَةِ وَلَا تَجْعَلْ
 مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ فَتُلْقَىٰ فِي جَهَنَّمَ مَلُومًا مَّدْحُورًا
 ﴿٣٩﴾ أَفَأَصْفَاكُمْ رَبُّكُم بِالْبَنِينَ وَاتَّخَذَ مِنَ
 الْمَلَائِكَةِ إِنثًا إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾
 وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِيَذَّكَّرُوا وَمَا يَزِيدُهُمْ
 إِلَّا نُفُورًا ﴿٤١﴾ قُلْ لَوْ كَانَ مَعَهُ ءَالِهَةٌ كَمَا يَقُولُونَ
 إِذَا أَتَبَتَعُوا إِلَىٰ ذِي الْعَرْشِ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾ سُبْحَنَهُ
 وَتَعَالَىٰ عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿٤٣﴾ تَسْبِيحٌ لَهُ
 السَّمَوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ
 إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ
 إِنَّهُمْ كَانُوا حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤٤﴾ وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ
 جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ
 حِجَابًا مَّسْتُورًا ﴿٤٥﴾ وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ
 يَفْقَهُوهُ وَفِي ءَاذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِي
 الْقُرْآنِ وَحْدَهُ وَلَّوْا عَلَىٰ أَدْبَارِهِمْ نُفُورًا ﴿٤٦﴾ نَحْنُ
 أَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمِعُونَ بِهِ إِذْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ وَإِذْ هُمْ
 نَجْوَىٰ إِذْ يَقُولُ الظَّالِمُونَ إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا
 مَّسْحُورًا ﴿٤٧﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ فَضَلُّوا
 فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿٤٨﴾ وَقَالُوا أَإِذَا كُنَّا عِظْمًا
 وَرُفَّتًا أَعِنَّا لِمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٤٩﴾

این از چیزهای حکمتی است پروردگارت به سوی تو
 وحی کرده و با خدا مقصود و معبود دیگری قرار مده که
 در دوزخ افکنده شوی ملامت شده و رانده شده ﴿۳۹﴾
 آیا پروردگار شما شما را به پسران برگزید و از فرشتگان
 برای خود دخترانی گرفت؟! بحقیقت شما سخنی بزرگ
 می گوئید ﴿۴۰﴾ و البته بیان کردیم در این قرآن تا پند
 گیرند و نمی افزاید ایشان را مگر نفرت ﴿۴۱﴾ بگو اگر
 آنچنانکه می گویند با او إلهائی بود در این صورت به
 سوی خدای صاحب عرش راهی جسته بودند ﴿۴۲﴾ او
 منزّه و برتر است از آنچه می گویند برتری بزرگی ﴿۴۳﴾
 شهادت بر تنزیه او می دهد آسمان های هفتگانه و زمین و
 کسانی که در آنها است و نیست چیزی مگر اینکه بستایش
 او تسبیح می کند ولیکن تسبیح ایشان را نمی فهمید بدرستی
 که او بردبار و آمرزنده باشد ﴿۴۴﴾ و چون قرآن را
 بخوانی بین تو و بین آنانکه ایمان به آخرت نمی آورند پرده
 نهانی (نادیدنی) قرار می دهیم ﴿۴۵﴾ و بر دل های ایشان
 پوشش ها که آن را نفهمند قرار دادیم و در گوشه اشان
 سنگینی نهادیم و چون پروردگارت را در قرآن تنها بیاد
 آری به قهقرا بحال رم برگردند ﴿۴۶﴾ ما داناتریم وقتی
 که به سوی تو گوش می دارند برای چه گوش می دهند
 آنگاه که ایشان در رازند و آنگاه که ستمگران می گویند
 پیروی نمی کنید مگر مرد سحر شده ای را ﴿۴۷﴾ بنگر
 چگونه برای تو مثل ها زدند پس گمراه شدند که راهی را
 نتوانند یافت ﴿۴۸﴾ و گفتند: آیا چون ما استخوان های
 پوسیده و ریزه ریزه شدیم آیا برانگیخته و زنده به خلق
 جدیدی خواهیم شد ﴿۴۹﴾

﴿قُلْ كُونُوا حِجَارَةً أَوْ حَدِيدًا ﴿٥٠﴾ أَوْ خَلْقًا مِّمَّا يَكْبُرُ فِي صُدُورِكُمْ فَسَيَقُولُونَ مَن يُعِيدُنَا قُلِ الَّذِي فَطَرَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَسَيُنْغِضُونَ إِلَيْكَ رُءُوسَهُمْ وَيَقُولُونَ مَتَى هُوَ قُلْ عَسَى أَنْ يَكُونَ قَرِيبًا ﴿٥١﴾ يَوْمَ يَدْعُوكُمْ فَتَسْتَجِيبُونَ بِحَمْدِهِ وَتَظُنُّونَ إِن لَّبِئْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٥٢﴾ وَقُلْ لِعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْزِعُ بَيْنَهُمْ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوًّا مُّبِينًا ﴿٥٣﴾ رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ إِنَّ يَشَأْ يَرْحَمْكُمْ أَوْ إِن يَشَأْ يُعَذِّبْكُمْ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿٥٤﴾ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيِّينَ عَلَى بَعْضٍ وَءَاتَيْنَا دَاوُدَ زَبُورًا ﴿٥٥﴾ قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِّنْ دُونِهِ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا ﴿٥٦﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَى رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مُحْدُورًا ﴿٥٧﴾ وَإِن مِّن قَرْيَةٍ إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَمَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا شَدِيدًا كَانَ ذَلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٥٨﴾﴾

بگو: سنگ باشید و یا آهن ﴿۵۰﴾ و یا مخلوقی از آنچه در ذهن شما بزرگ می‌آید (زنده خواهید شد) پس از آن می‌گویند: چه کس ما را بر می‌گرداند؟ بگو: آنکه شما را اولین مرتبه ایجاد کرد. پس از آن سرهاشان را به سوی تو می‌جنبانند و می‌گویند: چه وقت خواهد بود؟ بگو: شاید نزدیک باشد ﴿۵۱﴾ روزی که شما را بخوانند که با ستایش وی اجابت کنید و گمان می‌برید که درنگ نکرده‌اید مگر اندکی ﴿۵۲﴾ و به بندگانم بگو که بگویند آنچه را که آن نیکوتر است زیرا شیطان بین ایشان فتنه می‌افکند بدرستی که شیطان برای انسان دشمن آشکاری است ﴿۵۳﴾ پروردگار شما به شما داناتر است اگر بخواد رحمتش را شامل حالتان می‌کند و یا اینکه عذابتان می‌کند و ما ترا وکیل بر ایشان نفرستادیم ﴿۵۴﴾ و پروردگارت داناتر است به آنکه در آسمان‌ها و زمین است و به یقین ما بعضی پیغمبران را بر بعضی برتری دادیم و به داود زبور دادیم ﴿۵۵﴾ بگو بخوانید آن کسانی را که گمان می‌برید غیر از خدا، که مالک و عهده‌دار نیستند نه بر طرف کردن ضرر را از شما و نه تغییر دادن را ﴿۵۶﴾ آنان را که می‌خوانند خودشان به سوی پروردگارشان وسیله می‌جویند هر کدام ایشان که نزدیک‌ترند و به رحمت او امیدوارند و از عذاب او می‌ترسند بدرستی که عذاب پروردگارت حذر شدنی بوده است ﴿۵۷﴾ و قریه‌ای نیست مگر اینکه ما هلاک‌کننده‌آئیم پیش از روز قیامت و یا آن را عذاب خواهیم کرد عذاب سختی این در کتاب نوشته شده ﴿۵۸﴾

وَمَا مَنَعَنَا أَنْ نُرْسِلَ بِالْآيَاتِ إِلَّا أَنْ كَذَّبَ بِهَا الْأَوَّلُونَ وَعَآتَيْنَا مُودَ الْثَاقَةَ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوا بِهَا وَمَا نُرْسِلُ بِالْآيَاتِ إِلَّا تَخْوِيفًا ﴿٥٩﴾ وَإِذْ قُلْنَا لَكَ إِنَّ رَبَّكَ أَحَاطَ بِالنَّاسِ وَمَا جَعَلْنَا الرَّعْيَا الَّتِي أَرَيْتَكَ إِلَّا فِتْنَةً لِلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُونَةَ فِي الْقُرْآنِ وَنُحُوفُهُمْ فَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا طُغْيَانًا كَبِيرًا ﴿٦٠﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ قَالَ أَأَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتُ طِينًا ﴿٦١﴾ قَالَ أَرَأَيْتَكَ هَذَا الَّذِي كَرَّمْتَ عَلَيَّ لَنْ أُوْحَرِّتَ إِلَى يَوْمِ الْفَیْمَةِ لَا أُتَحَنِّكَنْ ذُرِّيَّتَهُو إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٢﴾ قَالَ أَذْهَبَ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ فَإِنَّ جَهَنَّمَ جَزَاءُكُمْ جَزَاءً مَوْفُورًا ﴿٦٣﴾ وَاسْتَغْفِرْ مَنْ اسْتَطَعْتَ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ وَأَجْلِبْ عَلَيْهِمْ بِخَيْلِكَ وَرَجِلِكَ وَشَارِكْهُمْ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ وَعَدَّهُمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿٦٤﴾ إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ وَكَفَى بِرَبِّكَ وَكِيلًا ﴿٦٥﴾ رَبُّكُمْ الَّذِي يُزْجِي لَكُمْ الْفُلُكَ فِي الْبَحْرِ لِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ إِنَّهُوَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا

﴿٦٦﴾

و مانع ما نشد از فرستادن آیات مگر تکذیب پیشینیان به آن آیات، و آن شتر را در حالی که بینا کننده بود به قوم نمود دادیم پس به آن ستم کردیم و نمی فرستیم آیات را مگر برای ترسانیدن ﴿۵۹﴾ و هنگامی که برای تو گفتیم براستی پروردگارت به مردم احاطه دارد و قرار ندادیم آن رؤیا و آن درخت لعن شده در قرآن را که به تو نمودیم مگر اینکه ابتلا و امتحانی برای مردم و می ترسانیم ایشان را پس نمی افزاید ایشان را مگر طغیان بزرگی ﴿۶۰﴾ و چون فرشتگان را گفتیم که برای آدم سجده کنید، پس سجده کردند جز ابلیس، گفت: آیا سجده کنم برای آنکه از گل آفریدی ﴿۶۱﴾ گفت: آیا دیده و متوجه شده ای این است آن که بر من برتری داده ای محققا اگر مرا تا روز قیامت مهلت دهی البته تمام فرزندان را را بیراه کنم مگر کمی از ایشان را ﴿۶۲﴾ گفت: برو هر کس از ایشان پیرو تو گردد محققا دوزخ جزای شماست جزای تمامی ﴿۶۳﴾ و هر کدام ایشان را که بتوانی بصدايت جنبش ده و با سواران و پیادگان بر ایشان بتاز و در اموال و اولادشان شریک شو و ایشان را وعده بده و شیطان وعده نمی دهد مگر برای فریب ﴿۶۴﴾ بدرستی که تو را بر بندگانم تسلطی نیست و پروردگارت برای کفالت کافی است ﴿۶۵﴾ پروردگار شما برای شما کشتی را در دریا می راند تا از فضل او بجوئید زیرا او به شما رحیم بوده است ﴿۶۶﴾

وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا
 إِلَٰهَهُ فَلَمَّا نَجَّكُم إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ الْإِنْسَانُ
 كَفُورًا ﴿٦٧﴾ أَفَأَمِنْتُمْ أَنْ يُخَسِّفَ بِكُمْ جَانِبَ الْبَرِّ أَوْ
 يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ وَكِيلًا
 ﴿٦٨﴾ أَمْ أَمِنْتُمْ أَنْ يُعِيدَكُمْ فِيهِ تَارَةً أُخْرَىٰ فَيُرْسِلَ
 عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِّنَ الرِّيحِ فَيُغْرِقَكُم بِمَا كَفَرْتُمْ
 ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ عَلَيْنَا بِهِ تَبِيعًا ﴿٦٩﴾ وَلَقَدْ
 كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ
 مِّنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا
 تَفْضِيلًا ﴿٧٠﴾ يَوْمَ نَدْعُوا كُلَّ أُنَاسٍ بِإِمْلِهِمْ فَمَنْ أُوِّقِيَ
 كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَأُولَٰئِكَ يَقْرَءُونَ كِتَابَهُمْ وَلَا
 يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧١﴾ وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَىٰ فَهُوَ
 فِي الْآخِرَةِ أَعْمَىٰ وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٧٢﴾ وَإِنْ كَادُوا
 لَيَفْتِنُونَكَ عَنِ الَّذِي أُوحِيَٰنَا إِلَيْكَ لِتَفْتَرِيَ عَلَيْنَا
 غَيْرَهُ وَإِذَا لَا تَجِدُوكَ حَلِيلًا ﴿٧٣﴾ وَلَوْلَا أَنْ ثَبَّتْنَاكَ
 لَقَدْ كِدْتَ تَرْكَنُ إِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيلًا ﴿٧٤﴾ إِذَا
 لَأَذَقْنَاكَ ضِعْفَ الْحَيَاةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ
 لَكَ عَلَيْنَا نَصِيرًا ﴿٧٥﴾

و چون شما را ضرری در دریا برسد آنکه را غیر او
 می‌خوانید گم و فراموش گردد پس زمانی که شما را
 بسوی خشکی نجات داد روی گردان شوید و انسان
 ناسپاس بوده است ﴿۶۷﴾ آیا ایمن شدید از اینکه گوشه‌ای
 خشکی شما را فرو برد و یا بر شما تندبادی را بفرستد (که
 سنگ ریزه بر شما بریزد) سپس برای خود وکیلی
 نیاید ﴿۶۸﴾ آیا ایمن شدید از اینکه مرتبه دیگر شما را به
 دریا برگرداند پس بر شما باد سخت شکننده را بفرستد
 پس شما را غرق کند بسبب آنچه کفران کرده‌اید سپس
 نیاید برای خودتان علیه ما به آن غرق طرفداری ﴿۶۹﴾ و
 بتحقیق پیوسته که ما فرزندان آدم را گرمی داشتیم و ایشان
 را در خشکی و دریا حمل نمودیم و ایشان را از پاکیزه‌ها
 روزی دادیم و ایشان را بر بسیاری از کسانی که خلق
 نموده‌ایم برتری دادیم برتری نمایانی ﴿۷۰﴾ روزی که هر
 آدمی را با زمامدارشان می‌خوانیم پس آنانکه کتابشان به
 دست راستشان داده شود پس ایشان می‌خوانند کتابشان را
 و باندازه شکاف هسته‌ای ستم نشوند ﴿۷۱﴾ و آنکه در
 اینجا کور باشد پس او در آخرت کور و گمراه‌تر
 است ﴿۷۲﴾ و محققا نزدیک بود که تو را به فتنه اندازند و
 از آنچه به سوی تو وحی کرده‌ایم منصرف سازند تا اینکه
 بر ما غیر آن را افترا بندی و در این هنگام تو را دوست
 گیرند ﴿۷۳﴾ و اگر نه اینکه تو را ثابت داشتیم محققا
 نزدیک بود به سوی ایشان مقدار اندکی میل نمائی ﴿۷۴﴾
 آنگاه تو را دو چندان عذاب زندگی و دو چندان عذاب
 ممات می‌چشانیم سپس برای خود یاری کنندای در دفع
 عذاب ما نمی‌یافتی ﴿۷۵﴾

وَإِنْ كَادُوا لَيَسْتَفِزُّوكَ مِنَ الْأَرْضِ لِيُخْرِجُوكَ مِنْهَا
وَإِذَا لَا يَلْبَثُونَ خِلْفَكَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٧٦﴾ سَنَّهُ مَنْ قَدْ
أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنْ رُسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيلًا ﴿٧٧﴾
أَقِمِ الصَّلَاةَ لِذُلُوكِ الشَّمْسِ إِلَى غَسَقِ اللَّيْلِ وَقُرْآنَ
الْفَجْرِ إِنَّ قُرْآنَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا ﴿٧٨﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ
فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَكَ عَسَى أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا
مُحْمَدًا ﴿٧٩﴾ وَقُلْ رَبِّ أَدْخِلْنِي مُدْخَلَ صِدْقٍ
وَأَخْرِجْنِي مُخْرَجَ صِدْقٍ وَاجْعَلْ لِي مِنْ لَدُنْكَ
سُلْطَانًا نَصِيرًا ﴿٨٠﴾ وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ
الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا ﴿٨١﴾ وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ
شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا
خَسَارًا ﴿٨٢﴾ وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَأَى
بِجَانِبِهِ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ كَانَ يَئُوسًا ﴿٨٣﴾ قُلْ كُلُّ يَعْمَلُ
عَلَى شَاكِلَتِهِ فَرُبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ أَهْدَى سَبِيلًا
﴿٨٤﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي
وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٥﴾ وَلَئِنْ شِئْنَا
لَنَذْهَبَنَّ بِالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِ
عَلَيْنَا وَكِيلًا ﴿٨٦﴾

و محققا نزدیک بود که از این زمین تو را بلغزانند تا تو را
از آن خارج کنند و در آن هنگام پس از تو درنگ
نمی کردند مگر کمی ﴿۷۶﴾ بروش آنان که پیش از تو از
پیامبرانمان فرستادیم، و نمی یابی برای دستور و روش ما
تغییری ﴿۷۷﴾ نماز را پیا دار وقت میل و زوال خورشید تا
فرا گرفتن تاریکی شب و پیا دار قرائت کردن فجر را زیرا
قرائت فجر مشاهده شده است ﴿۷۸﴾ و بعضی از شب را
بیدار باش به نماز تا برای تو نافلة باشد شاید که
پروردگارت تو را مقام ستوده ای بدهد ﴿۷۹﴾ و بگو
پروردگارا مرا داخل کن داخل شدن براستی و خارج کن
خارج شدن براستی و برایم از نزد خود قرار ده تسلطی
یاری دهنده ﴿۸۰﴾ و بگو حق آمد و باطل از بین رفت زیرا
باطل از بین رفتنی است ﴿۸۱﴾ و نازل می کنیم از قرآن
آنچه را که آن شفا و رحمت است برای مؤمنین و
نمی افزاید ستمگران را مگر زیان ﴿۸۲﴾ و چون نعمتی بر
انسان بدهیم اعراض کند و رو برگرداند و چون شری به او
برسد مأیوس و ناامید باشد ﴿۸۳﴾ بگو هر کسی عمل
می کند بر راه و روش خودش و پروردگار شما دانایتر است
به آنکه راهش درست تر است ﴿۸۴﴾ و تو را از روح
می پرسند بگو روح از امر پروردگار من است و به شما از
دانش داده نشده مگر اندکی ﴿۸۵﴾ و اگر بخواهیم البته
آنچه را به سوی تو وحی کردیم می بریم سپس برای خود
مدافعی که با ما مخاصمه و بازخواست کند نیابی ﴿۸۶﴾

إِلَّا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ إِنَّ فَضْلَهُ كَانَ عَلَيْكَ كَبِيرًا ﴿٨٧﴾
 قُلْ لِّئِنِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَىٰ أَن يَأْتُوا بِمِثْلِ
 هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ
 لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ﴿٨٨﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا
 الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ فَأَبَىٰ أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿٨٩﴾
 وَقَالُوا لَن نُّؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ
 يَنْبُوعًا ﴿٩٠﴾ أَوْ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٌ مِّنْ نَّخِيلٍ وَعِنَبٍ
 فَتُفَجِّرَ الْأَنْهَارَ خِلَالَهَا تَفْجِيرًا ﴿٩١﴾ أَوْ تُسْقِطَ السَّمَاءَ
 كَمَا زَعَمَتْ عَلَيْنَا كِسْفًا أَوْ تَأْتِيَ بِاللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ
 قَبِيلًا ﴿٩٢﴾ أَوْ يَكُونَ لَكَ بَيْتٌ مِّنْ زُخْرٍ أَوْ تَرْقَىٰ
 فِي السَّمَاءِ وَلَن نُّؤْمِنَ لِرُقِيِّكَ حَتَّىٰ تُنَزَّلَ عَلَيْنَا
 كِتَابًا نَّقْرُؤُهُ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّي هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا
 رَسُولًا ﴿٩٣﴾ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَن يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمْ
 الْهُدَىٰ إِلَّا أَن قَالُوا أَبَعَثَ اللَّهُ بَشَرًا رَسُولًا ﴿٩٤﴾ قُلْ
 لَوْ كَانَ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يَّمْشُونَ مُطْمَئِنِّينَ لَنَزَّلْنَا
 عَلَيْهِم مِّنَ السَّمَاءِ مَلَكًا رَسُولًا ﴿٩٥﴾ قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ
 شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا
 بَصِيرًا ﴿٩٦﴾

مگر رحمتی از پروردگارت زیرا فضل او بر تو بزرگ بوده
 است ﴿۸۷﴾ بگو اگر جن و انس اجتماع کنند بر اینکه
 بمانند این قرآن بیاورند بمانندش نیاورند و اگر چه بعضی
 بعض دیگر را پشتیبان باشند ﴿۸۸﴾ و بتحقیق ما برای مردم
 در این قرآن از هر مثلی بیان کردیم پس بیشتر مردم
 نخواستند مگر کفران را ﴿۸۹﴾ و گفتند: هرگز به تو ایمان
 نمی آوریم تا از زمین برای ما چشمه ای را بشکافی ﴿۹۰﴾
 و یا برای خودت بوستانی از خرما و انگور داشته باشی که
 در وسط آن نهرها بشکافی شکافتن حسابی ﴿۹۱﴾ و یا
 ییفکنی بر ما آسمان را چنانکه گمان برده ای در حالی که
 آسمان پاره پاره باشد و یا بیاوری خدا و فرشتگان را جلو
 ما فوج فوج ﴿۹۲﴾ و یا برای تو خانه ای بشود از طلا و یا
 در آسمان بالا روی و هرگز به بالا رفتن ایمان نمی آوریم
 تا بر ما کتابی را که قرائت کنیم نازل گردانی، بگو: منز
 است پروردگارم آیا من جز بشری پیغام آور هستم ﴿۹۳﴾
 و باز نداشت مردم را از اینکه ایمان آورند در وقتی که این
 هدایت ایشان را آمد جز اینکه گفتند: آیا خدا بشری را
 برای رسالت فرستاده ﴿۹۴﴾ بگو: اگر در زمین فرشتگانی
 بودند که بحال اطمینان راه می رفتند محققا بر ایشان از
 آسمان فرشته ای را برای رسالت نازل کرده بودیم ﴿۹۵﴾
 بگو: خدا برای شهادت بین من و بین شما کافی است زیرا
 او به بندگانش آگاه و بیناست ﴿۹۶﴾.

وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِّ فَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ
 أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِهِ وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عَلَى
 وُجُوهِهِمْ عُمِيَآ وَبُكْمًا وَصَمًّا مَّا أَوْنَهُمْ جَهَنَّمَ كَلَّمَا
 حَبَّتْ زِدْنَهُمْ سَعِيرًا ﴿٩٧﴾ ذَلِكَ جَزَاؤُهُمْ بِأَنَّهُمْ
 كَفَرُوا بِآيَاتِنَا وَقَالُوا أَإِذَا كُنَّا عِظْمًا وَرَفْتًا أَئِنَّا
 لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٩٨﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ
 الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ قَادِرٌ عَلَى أَنْ يَخْلُقَ
 مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ أَجَلًا لَا رَيْبَ فِيهِ فَأَبَى الظَّالِمُونَ
 إِلَّا كُفُورًا ﴿٩٩﴾ قُلْ لَّوْ أَنْتُمْ تَمْلِكُونَ خَزَائِنَ رَحْمَةِ رَبِّي
 إِذَا لَأَمْسَكْتُمْ خَشْيَةَ الْإِنْفَاقِ وَكَانَ الْإِنْسُنُ قَنُورًا
 ﴿١٠٠﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى تِسْعَ ءَايَاتٍ بَيِّنَاتٍ فَسَأَلَ
 بَنِي إِسْرَءِيلَ إِذْ جَاءَهُمْ فَقَالَ لَهُ فِرْعَوْنُ إِنِّي
 لَأَظُنُّكَ يَمُوسَى مَسْحُورًا ﴿١٠١﴾ قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا
 أَنزَلَ هَؤُلَاءِ إِلَّا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بِصَآئِرٍ وَإِنِّي
 لَأَظُنُّكَ يَفِرْعَوْنُ مَثْبُورًا ﴿١٠٢﴾ فَأَرَادَ أَنْ يَسْتَفِزَّهُمْ مِنَ
 الْأَرْضِ فَأَغْرَقْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ جَمِيعًا ﴿١٠٣﴾ وَقُلْنَا مِنْ
 بَعْدِهِ لِبَنِي إِسْرَءِيلَ أَسْكُنُوا الْأَرْضَ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ
 الْآخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَفِيفًا ﴿١٠٤﴾

و هر کس را خدا هدایت کند پس او طالب هدایت و راه
 یافته و هر که را خدا گمراه کند پس هرگز برای ایشان
 دوستانی غیر او نیست و روز قیامت ایشان را محشور
 می کنیم بر صورت هاشان بحال کوران و گنگان و کران،
 جای ایشان دوزخ است هر گاه فرو نشیند، شعله و سوزش
 آن را زیاد می کنیم ﴿٩٧﴾ این است جزای ایشان برای
 آنکه ایشان به آیات ما کافر شدند و گفتند: آیا چون ما
 استخوان های پوسیده و ریزه ریزه شدیم آیا محققا ما به
 آفرینش جدیدی زنده خواهیم شد ﴿٩٨﴾ آیا ندیدند آن
 خدائی که آسمان ها و زمین را آفریده توانا است که
 بیافریند مانند ایشان را و برای ایشان مدتی قرار داده که در
 آن شکی نیست، پس ستمگران اباء کردند مگر از
 کفران ﴿٩٩﴾ بگو: اگر شما خزائن رحمت پروردگار را
 مالک می شدید در این هنگام محققا امساک می کردید از
 ترس انفاق کردن و انسان بخیل بوده است ﴿١٠٠﴾ و
 بتحقیق به موسی نه عدد آیات روشن دادیم پس از بنی
 اسرائیل پرس، وقتی که نزد ایشان آمد پس فرعون به او
 گفت: بدرستی که من تو را ای موسی گمان می کنم که
 سحر شده ای ﴿١٠١﴾ گفت: بتحقیق دانسته ای که این
 آیات را نازل نکرده مگر پروردگار آسمان ها و زمین برای
 اینکه وسائل بصیرت باشد و بدرستی که من تو را ای
 فرعون هلاک شده گمان می کنم ﴿١٠٢﴾ پس فرعون
 خواست ایشان را از زمین بیرون کند ما او را و کسانی که
 با او بودند همه را غرق نمودیم ﴿١٠٣﴾ و پس از او به بنی
 اسرائیل گفتیم: ساکن آن زمین باشید پس چون وعده
 سرای دیگر آید شما را با هم آمیخته بیاوریم ﴿١٠٤﴾

وَبِالْحَقِّ أَنْزَلْنَاهُ وَبِالْحَقِّ نَزَلَ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿١٠٥﴾ وَفَرَعْنَا فَرْقَنَهُ لِنَقَرَّاهُ عَلَى النَّاسِ عَلَى مَكْثٍ وَنَزَّلْنَاهُ تَنْزِيلًا ﴿١٠٦﴾ قُلْ ءَامِنُوا بِهِ أَوْ لَا تُؤْمِنُوا إِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِ إِذَا يُتْلَى عَلَيْهِمْ يَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ سُجَّدًا ﴿١٠٧﴾ وَيَقُولُونَ سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنْ كَانَ وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُولًا ﴿١٠٨﴾ وَيَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ يَبْكُونَ وَيَزِيدُهُمْ خُشُوعًا ﴿١٠٩﴾ قُلْ أَدْعُوا اللَّهَ أَوْ ادْعُوا الرَّحْمَنَ أَيًّا مَا تَدْعُوا فَلَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى وَلَا تَجْهَرُ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتْ بِهَا وَابْتَغِ بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ﴿١١٠﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُن لَّهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُن لَّهُ وَلِيٌّ مِّنَ الدَّلِيلِ وَكَبِيرُهُ تَكْبِيرًا ﴿١١١﴾

و آن را به حق نازل نمودیم و به حق نازل شده، و نفرستادیم تو را مگر برای اینکه بشارت‌دهنده و ترساننده باشی ﴿۱۰۵﴾ و قرآن را جزء جزء نازل کردیم تا آن را به مهلت و آرامی بر مردم قرائت کنی و آن را نازل نمودیم نازل کردن تدریجی ﴿۱۰۶﴾ بگو: ایمان بیاورید به آن و یا ایمان بیاورید محققا آنانکه پیش از آمدن قرآن دانش عطا شده‌اند چون بر آنان تلاوت شود به زنج‌هاشان به رو می‌افتند سجده‌کنان ﴿۱۰۷﴾ و می‌گویند: منزّه است صاحب اختیار ما بدرستی که وعده پروردگار ما بجا آورده شده است ﴿۱۰۸﴾ و به رو می‌افتند به زنج‌ها می‌گیرند و خضوع ایشان می‌افزاید ﴿۱۰۹﴾ بگو: الله را بخوانید و یا رحمن را بخوانید، هر کدام را که بخوانید برای اوست نام‌های نیک، و نمازت را بلند و آشکار مکن و زیاد آن را آهسته‌مخوان و راهی بین آن بجوی ﴿۱۱۰﴾ و بگو ستایش مخصوص خدائی است که فرزندی نگرفت و در ملک برای او شریک نبود و برای او یاور و سرپرستی از خواری نبود و او را بزرگ بدار بزرگ داشت کاملی ﴿۱۱۱﴾

سُورَةُ الْكَهْفِ

سوره کهف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَى عَبْدِهِ الْكِتَابَ وَلَمْ يَجْعَلْ لَهُ عِوَجًا ﴿١﴾ قَيِّمًا لِّيُنذِرَ بَأْسًا شَدِيدًا مِّن لَّدُنْهُ وَيُبَشِّرَ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا حَسَنًا ﴿٢﴾ مَّاكِثِينَ فِيهِ أَبَدًا ﴿٣﴾ وَيُنذِرَ الَّذِينَ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا ﴿٤﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان ستایش برای خدائی است که بر بنده خود این کتاب را نازل کرد و برای آن کجی قرار نداد ﴿۱﴾ در حالی که بر پا دارنده است تا بترساند از عذاب سختی که از نزد او است و مؤمنین را آنان که کارهای شایسته می‌کنند بشارت دهد که برای ایشان اجری نیکو است ﴿۲﴾ بمانند در آن همیشه ﴿۳﴾ و بترساند آنان را که گفتند: خدا فرزند گرفته ﴿۴﴾

مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ وَلَا لِآبَائِهِمْ كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ
 مِنْ أَفْوَاهِهِمْ إِنَّ يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا ﴿٥﴾ فَلَعَلَّكَ بَايَعْتَ
 نَفْسَكَ عَلَى آثَرِهِمْ إِنْ لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِذَا الْحَدِيثِ
 أَسَفًا ﴿٦﴾ إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ زِينَةً لَهَا لِنَبْلُوهُمْ
 أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ﴿٧﴾ وَإِنَّا لَجَاعِلُونَ مَا عَلَيْهَا
 صَعِيدًا جُرُزًا ﴿٨﴾ أَمْ حَسِبْتَ أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ
 وَالرَّقِيمِ كَانُوا مِنْ آيَاتِنَا عَجَبًا ﴿٩﴾ إِذْ أَوَى الْفِتْيَةُ
 إِلَى الْكَهْفِ فَقَالُوا رَبَّنَا آتِنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً وَهَيِّئْ
 لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا ﴿١٠﴾ فَضَرْبْنَا عَلَى آذَانِهِمْ فِي
 الْكَهْفِ سِنِينَ عَدَدًا ﴿١١﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاهُمْ لِنَعْلَمَ أَيُّ
 الْحِزْبَيْنِ أَحْصَى لِمَا لَبِثُوا أَمَدًا ﴿١٢﴾ نَحْنُ نَقُصُّ
 عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ
 وَزِدْنَاهُمْ هُدًى ﴿١٣﴾ وَرَبَطْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا
 فَقَالُوا رَبَّنَا رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَنْ نَدْعُوكَ مِنْ
 دُونِهِ إِلَّا هَا لَقَدْ قُلْنَا إِذَا شَطَطًا ﴿١٤﴾ هَؤُلَاءِ قَوْمُنَا
 اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً لَوْلَا يَأْتُونَ عَلَيْهِم بِسُلْطَانٍ
 بَيِّنٍ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴿١٥﴾

نیست برای ایشان به آن سخن دانشی و نه برای پدرانشان
 بزرگست کلمه‌ای که از دهنشان خارج می‌گردد و
 نمی‌گویند مگر دروغی ﴿۵﴾ پس شاید که به اندوه زیاد
 تو خود را هلاک کنی بر آثار ایشان اگر آنان به این سخن
 تازه ایمان نیاورند ﴿۶﴾ براستی که ما آنچه روی زمین
 است زینت آن قرار دادیم تا بیازمائیم کدام یک از ایشان
 از جهت عمل نیکوترند ﴿۷﴾ و براستی که ما قرار
 دهنده‌ایم آنچه بر زمین است خاک ساده ﴿۸﴾ بلکه
 پنداشتی که اصحاب کهف و رقیم از آیات عجب‌آور ما
 بودند ﴿۹﴾ هنگامی که آن جوانان به سوی کهف جای
 گرفتند و گفتند: پروردگارا از نزد خود به ما رحمتی بده و
 برای ما از کار ما راه هدایتی آماده گردان ﴿۱۰﴾ پس
 زدیم بر گوشه‌هایشان در آن کهف سال‌های چندی ﴿۱۱﴾
 سپس ایشان را برانگیختیم تا بدانیم کدامیک از دو حزب
 مدت درنگ ایشان را شماره کرده است ﴿۱۲﴾ ما قصه و
 خبر آنان را مطابق واقع بر تو می‌خوانیم، براستی که ایشان
 جوانانی بودند که به پروردگار خود ایمان آوردند و ما
 هدایت ایشان را افزودیم ﴿۱۳﴾ و دل‌های ایشان را قوی
 نمودیم هنگامی که برخاستند و گفتند: پروردگار و
 صاحب اختیار ما پروردگار آسمان‌ها و زمین است هرگز
 غیر او را در حوائج نمی‌خوانیم (که اگر غیر او را در
 حوائج بخوانیم) محققا سخنی بخطا و دور از صواب
 گفته‌ایم ﴿۱۴﴾ اینان قوم مایند که غیر خدا را آلهه
 گرفته‌اند چرا برای خود دلیل روشنی نمی‌آورند، پس
 کیست ظالمتر از آنکه بر خدا بدروغ افتراء بندد ﴿۱۵﴾

وَإِذْ أَعْتَزَلْتُمُوهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ فَأَوْرَأَ إِلَى
 الْكَهْفِ يَنْشُرْ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَهَيِّئْ
 لَكُمْ مِنْ أَمْرِكُمْ مَرِّفًا ﴿١٦﴾ وَتَرَى الشَّمْسَ إِذَا
 طَلَعَتْ تَزَوُّرُ عَنْ كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَإِذَا غَرَبَتْ
 تَقْرِضُهُمْ ذَاتَ الشِّمَالِ وَهُمْ فِي فَجْوَةٍ مِنْهُ ذَلِكَ مِنْ
 آيَاتِ اللَّهِ مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِّ
 فَلَنْ تَجِدَ لَهُ وَلِيًّا مُرْشِدًا ﴿١٧﴾ وَتَحْسَبُهُمْ آيِقَاطًا وَهُمْ
 رُقُودٌ وَنُقِلْتُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَذَاتَ الشِّمَالِ وَكَلْبُهُمْ
 بَسِيطٌ ذِرَاعِيهِ بِالْوَصِيدِ لَوِ اطَّلَعْتَ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ
 مِنْهُمْ فِرَارًا وَلَمْلَمْتَ مِنْهُمْ رُعبًا ﴿١٨﴾ وَكَذَلِكَ
 بَعَثْنَاهُمْ لِيَتَسَاءَلُوا بَيْنَهُمْ قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ كَمْ
 لَبِثْتُمْ قَالُوا لَبِثْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالُوا رَبُّكُمْ
 أَعْلَمُ بِمَا لَبِثْتُمْ فَابْعَثُوا أَحَدَكُمْ بِوَرِقِكُمْ هَذِهِ
 إِلَى الْمَدِينَةِ فَلْيَنْظُرْ أَيُّهَا أَزْكَى طَعَامًا فَلْيَأْتِكُمْ
 بِرِزْقٍ مِنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَدًا ﴿١٩﴾
 إِنَّهُمْ إِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ أَوْ يُعِيدُوكُمْ فِي
 مِلَّتِهِمْ وَلَنْ تُفْلِحُوا إِذَا أَبَدًا ﴿٢٠﴾

و چون از ایشان و از آنچه می پرستیدند از غیر خدا کناره
 گرفتید پس به سوی کهف جای گیرید تا پروردگارتان
 برای شما از رحمت خود بگستراند و برای شما از کارتان
 نفع و وسعتی آماده کند ﴿۱۶﴾ و خورشید را می بینی که
 چون طلوع کند از غارشان به جانب راست میل کند و
 چون غروب کند بگردد بجانب چپ آن و حال آنکه
 ایشان در جای فراخ از غارند، این از آیات الهی است،
 خدا هر که را هدایت کند اوست راه یابنده و آنکه را
 گمراه کند پس هرگز برای او یاور ارشاد کننده ای
 نمی یابی ﴿۱۷﴾ و ایشان را بیدار می پنداری در حالی که
 خفتگانند و به جانب راست و جانب چپ می گردانیمشان و
 سگشان دو ساعدش را به آستانه آن غار گسترده اگر بر
 آنان مطلع شوی البته از ایشان برای فرار پشت می کنی و
 دلت را ترس ایشان پر شود ﴿۱۸﴾ و بدینگونه ایشان را
 برانگیختیم تا بین خود از یکدیگر سؤال کنند، گوینده ای
 از ایشان گفت: چه اندازه درنگ کرده اید؟ گفتند: درنگ
 کرده ایم روزی و یا بعضی از روز، گفتند: پروردگارتان
 داناتر است به آنچه درنگ کرده اید، پس یکی از خودتان
 را با این درهمتان به سوی شهر بفرستید تا که بنگرد کدام
 آنها طعامی پاکیزه تر است پس از آن برای شما رزقی
 بیاورد و باید نرمی کند و شما را به احدی نیاگاهاند
 (آگاهی ندهد) ﴿۱۹﴾ زیرا ایشان اگر بر شما دست یابند
 سنگسارتان می کنند و یا شما را در کیش خودشان بر
 می گردانند آنگاه هرگز رستگار نخواهید شد ﴿۲۰﴾.

وَكَذَلِكَ أَغْتَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوا أَن وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ
وَأَنَّ السَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيهَا إِذْ يَتَنَزَّعُونَ مِنْهُمْ
أَمْرُهُمْ فَقَالُوا ابْنُوا عَلَيْهِم بُنْيَانًا رَبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ
قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَىٰ أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِم
مَسْجِدًا ﴿٢١﴾ سَيَقُولُونَ ثَلَاثَةٌ رَّابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ وَيَقُولُونَ
خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًا بِالْغَيْبِ وَيَقُولُونَ سَبْعَةٌ
وَتَامُهُمْ كَلْبُهُمْ قُلْ رَبِّي أَعْلَمُ بِعَدَّتِهِمْ مَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا
قَلِيلٌ فَلَا تُمَارِ فِيهِمْ إِلَّا مِرَاءَ ظَهْرٍ وَلَا تَسْتَفْتِ
فِيهِمْ مِنْهُمْ أَحَدًا ﴿٢٢﴾ وَلَا تَقُولَنَّ لِشَايٍ إِنِّي فَاعِلٌ
ذَلِكَ غَدًا ﴿٢٣﴾ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَاذْكُرْ رَبَّكَ إِذَا
نَسِيتَ وَقُلْ عَسَىٰ أَنْ يَهْدِيَنَّ رَبِّي لِأَقْرَبٍ مِنْ هَذَا
رَشْدًا ﴿٢٤﴾ وَلَبِئُوا فِي كَهْفِهِمْ ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِينَ
وَارْدَادُوا تِسْعًا ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لَبِئُوا لَهُ غَيْبُ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَبْصِرْ بِهِ وَأَسْمِعْ مَا لَهُمْ مِنْ
دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا ﴿٢٦﴾ وَأَتْلُ
مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنْ كِتَابِ رَبِّكَ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ
وَلَنْ تَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴿٢٧﴾

و بدین گونه مطلع گردانیدیم بر ایشان تا بدانند که وعده
خدا حق است و اینکه در ساعت قیامت شکی نیست
هنگامی که بین خودشان در امر ایشان نزاع می کردند، پس
گفتند: بر ایشان ساختمانی بنا کنید، پروردگار ایشان داناتر
است به ایشان، آنان که بر امر ایشان غالب شدند گفتند:
البته بر بالای ایشان مسجدی می سازیم ﴿۲۱﴾ خواهند
گفت: سه نفر بودند چهارمی ایشان سگشان، و می گویند:
پنج نفر بودند ششم ایشان سگشان، سنگ انداختن به غیب،
و می گویند: هفت نفر بودند و هشتم ایشان سگشان، بگو
پروردگارم به شماره ایشان داناتر است نمی داند ایشان را
مگر کمی، پس درباره ایشان جدال مکن مگر جدال
ظاهری و درباره ایشان از احدی از اینان فتوی
مخواه ﴿۲۲﴾ و البته در هیچ چیز مگو که من آن را فردا
بجا خواهم آورد ﴿۲۳﴾ مگر آنکه خدا بخواهد و
پروردگارت را بیاد آور هر گاه نسیان کردی و بگو امید
است که پروردگارم مرا به هدایت نزدیکتری هدایت
نماید ﴿۲۴﴾ و در غارشان سیصد سال ماندند و نه سال زیاد
کردند ﴿۲۵﴾ بگو خدا داناتر است به آنچه ماندند،
مخصوص اوست غیب آسمانها و زمین، او عجیب بینا و
شنوایی است، نیست برای ایشان جز او سرپرستی و شریک
نمی کند در حکم خود احدی را ﴿۲۶﴾ و آنچه را به سوی
تو وحی شده از کتاب پروردگارت بخوان و در آن تدبر
کن، برای کلمات او تبدیل کننده نیست، و پناهی جز او
هرگز نیابی ﴿۲۷﴾

وَأَصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدْوَةِ
وَالْعِشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ ۖ وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ
تُرِيدُ زِينَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۖ وَلَا تُطِعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ
عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ وَكَانَ أَمْرُهُ فُرُطًا ﴿٢٨﴾ وَقُلِ
الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ ۖ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ
فَلْيُكْفُرْ ۖ إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ
سُرَادِقُهَا ۚ وَإِنْ يَسْتَغِيثُوا يُغَاثُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي
الْوُجُوهَ ۚ بِسُوسِ الشَّرَابِ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا ﴿٢٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ
ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ مَنْ
أَحْسَنَ عَمَلًا ﴿٣٠﴾ أُولَئِكَ لَهُمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ
وَيَلْبَسُونَ ثِيَابًا خُضْرًا مِنْ سُنْدُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ
مُتَّكِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ نِعَمَ الثَّوَابِ وَحَسَنَتْ
مُرْتَفَقًا ﴿٣١﴾ ۖ وَأَضْرِبْ لَهُمْ مَثَلًا رَجُلَيْنِ جَعَلْنَا
لِأَحَدِهِمَا جَنَّتَيْنِ مِنْ أَعْنَبٍ وَحَفَفْنَاهُمَا بِنَخْلٍ
وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا زُرْعًا ﴿٣٢﴾ كِلْتَا الْجَنَّتَيْنِ ءَاتَتْ أُكُلَهَا
وَلَمْ تَظْلِمْ مِنْهُ شَيْئًا وَفَجَّرْنَا خِلَالَهُمَا نَهْرًا ﴿٣٣﴾ وَكَانَ
لَهُو تَمَرٌ فَقَالَ لِصَاحِبِهِ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَنَا أَكْثَرُ
مِنْكَ مَالًا وَأَعَزُّ نَفَرًا ﴿٣٤﴾

و خود را نگهدار با آنانکه به صبح و شام پروردگارشان را
می خوانند و رضای او را می خواهند و دو چشمت را از
ایشان مگردان در حالی که زینت زندگی دنیا بخواهی و
اطاعت مکن از کسی که دل او را از یادمان غافل کردیم و
هوای خود را پیروی کرده و کار او زیاده روی
است ﴿۲۸﴾ و بگو: این حق از پروردگار شماست، پس هر
کس خواهد ایمان آورد و هر کس خواهد کافر شود،
براستی که برای ستمگران آتشی را مهیا کرده ایم که سرا
پرده آن به ایشان احاطه کرده و اگر فریادرسی بجویند
فریادرسی می شوند به آبی مانند فلز گداخته که صورتها
را بریان کند، بد است آن شراب و بد آرامگاهی
است ﴿۲۹﴾ محققا کسانی که ایمان آورده و عملهای
شایسته انجام داده اند در واقع ما اجر آنکه عمل نیک آورد
ضایع نمی سازیم ﴿۳۰﴾ آنانند که برایشان بهشت های
همیشگی که از زیرشان نهرها جاری است در آنجا از
دستبرنج های طلا زیور شوند و از جامه های سبز سندس و
استبرق می پوشند در حالی که بر تخت ها تکیه زده اند
خوب ثوابی است و خوب تکیه گاهی ﴿۳۱﴾ و بزنی
برایشان مثل دو مردی که برای یکی از آنان دو باغی از
انگور قرار دادیم و اطراف آن را به درخت خرما پوشیدیم
و بین آن دو را کشتزار قرار دادیم ﴿۳۲﴾ هر دو بوستان
میوه خود را داده و چیزی از آن نکاستند و میان آن دو
نهری روان نمودیم ﴿۳۳﴾ و برای او ثمری داشت پس به
رفیق خود در حالی که با او پی در پی گفتگو می کرد
گفت که: مرا از تو مال بیشتر و نفرات عزیزتری
است ﴿۳۴﴾

وَدَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ ۖ قَالَ مَا أَظُنُّ أَن تَبِيدَ هَذِهِ أَبَدًا ﴿٣٥﴾ وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِن رُّدِدْتُ إِلَىٰ رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِّنْهَا مُنْقَلَبًا ﴿٣٦﴾ قَالَ لَهُ صَاحِبُهَا وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَكَفَرْتَ بِالَّذِي خَلَقَكَ مِن تُرَابٍ ثُمَّ مِن نُّطْفَةٍ ثُمَّ سَوَّاهُ رَجُلًا ﴿٣٧﴾ لَّكِنَّا هُوَ اللَّهُ رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِرَبِّي أَحَدًا ﴿٣٨﴾ وَلَوْلَا إِذْ دَخَلْتَ جَنَّتَكَ قُلْتَ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ ۚ إِن تَرَنِ أَنَا أَقَلُّ مِنكَ مَالًا وَلَدًا ﴿٣٩﴾ فَعَسَىٰ رَبِّي أَن يُؤْتِيَنَّ خَيْرًا مِّنْ جَنَّتِكَ وَيُرْسِلَ عَلَيْهَا حُسْبَانًا مِّنَ السَّمَاءِ فَتُصْبِحَ صَعِيدًا زَلَقًا ﴿٤٠﴾ أَوْ يُصْبِحَ مَأْوَهَا غُورًا فَلَن تَسْتَطِيعَ لَهُوَ طَلَبًا ﴿٤١﴾ وَأُحِيط بِشَمْرِهِ ۖ فَاصْبَحْ يُقَلِّبُ كَفَّيْهِ عَلَىٰ مَا أَنْفَقَ فِيهَا وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَيَقُولُ يَلَيْتَنِي لَمْ أُشْرِكْ بِرَبِّي أَحَدًا ﴿٤٢﴾ وَلَمْ تَكُن لَّهُ فِتْنَةً يَنْصُرُونَهُ مِن دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مُنتَصِرًا ﴿٤٣﴾ هُنَالِكَ الْوَلَايَةُ لِلَّهِ الْحَقِّ هُوَ خَيْرٌ ثَوَابًا وَخَيْرٌ عُقْبًا ﴿٤٤﴾ وَأَضْرَبَ لَهُم مَّثَلَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَا ۖ أَنزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ فَأَصْبَحَ هَشِيمًا تَذْرُوهُ الرِّيْحُ ۖ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا ﴿٤٥﴾

و به بوستانش داخل شد در حالی که به خود ستم می کرد، گفت: گمان نمی برم این هرگز تمام شود ﴿۳۵﴾ و گمان نمی کنم قیامت بر پا شود و اگر به سوی پروردگارم برگردانیده شوم البته جای بازگشت بهتر از این می یابم ﴿۳۶﴾ دوستش به او گفت در حالی که با او گفتگو می کرد: آیا به آن که تو را از خاک آفریده سپس از نطفه سپس تو را بصورت مردی معتدل نموده کافری ﴿۳۷﴾ لیکن من معتقدم که آن خدا است پروردگارم و احدی را شریک پروردگارم نمی کنم ﴿۳۸﴾ و چرا وقتی داخل بوستان شدی نگفتی آنچه خدا خواسته (ماشاءالله) نیست نیروئی مگر بخدا اگر مرا می بینی که از تو در مال و فرزند کمتر ﴿۳۹﴾ پس شاید پروردگارم مرا بهتر از بوستان تو بدهد و بر آن (باغ تو) صاعقه ای از آسمان بفرستد که صباح زمینی ساده گردد ﴿۴۰﴾ و یا به صبح آب آن فرو رود که هرگز نتوانی آن را بجویی ﴿۴۱﴾ و (عذاب) به میوه آن احاطه شد که وقت صبح دو دست خود را می گردانید (و از تأسف بهم می مالید) بر آنچه در آن مصرف کرده در حالی که آن باغ بر سقفهایش فرو افتاده بود (یعنی اول سقف آن خراب شده و دیوارها روی سقف آن ریخته) و می گفت: ای کاش به پروردگارم احدی را شریک ننموده بودم ﴿۴۲﴾ و برای او گروهی نبود که یاریش کنند جز خدا. و او یاری دهنده خود نبود ﴿۴۳﴾ اینجاست که سرپرستی حقیقی برای خداست او خوبست برای دادن ثواب و پاداش و او خوبست برای عاقبت بندگان ﴿۴۴﴾ و برای ایشان مثل زندگی دنیا را بزَن مانند آبی که از آسمان نازل کردیم آن را پس آمیخته شد به آن روئیدنی زمین، و خشک و ریزه ریزه گردید که بادهای آن را پراکنده می گرداند و خدا بر هر چیزی توانا بوده است ﴿۴۵﴾

الْمَالِ وَالْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ أَمَلًا ﴿٤٦﴾ وَيَوْمَ نُسِيرُ الْجِبَالَ وَتَرَى الْأَرْضَ بَارِزَةً وَحَشَرْنَاهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ أَحَدًا ﴿٤٧﴾ وَعَرِضُوا عَلَى رَبِّكَ صَفًّا لَقَدْ جِئْتُمُونَا كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ بَلْ زَعَمْتُمْ أَلَّنْ نَجْعَلَ لَكُمْ مَوْعِدًا ﴿٤٨﴾ وَوُضِعَ الْكِتَابُ فَتَرَى الْمُجْرِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ وَيَقُولُونَ يَا وَيْلَتَنَا مَالِ هَذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا أَحْصَاهَا وَوَجَدُوا مَا عَمِلُوا حَاضِرًا وَلَا يَظْلِمُ رَبُّكَ أَحَدًا ﴿٤٩﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ كَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِ أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِي وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا ﴿٥٠﴾ مَّا أَشْهَدْتُهُمْ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَا خَلْقَ أَنْفُسِهِمْ وَمَا كُنْتُ مُتَّخِذَ الْمُضِلِّينَ عَضْدًا ﴿٥١﴾ وَيَوْمَ يَقُولُ نَادُوا شُرَكَائِيَ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ مَوْبِقًا ﴿٥٢﴾ وَرَعَا الْمُجْرِمُونَ النَّارَ فَظَنُّوا أَنَّهُمْ مُوَاقِعُوهَا وَلَمْ يَجِدُوا عَنْهَا مَصْرِفًا ﴿٥٣﴾

این مال و فرزندان زینت زندگانی دنیا است و آنچه از کارهای شایسته که باقی ماندنی است بهتر است نزد پروردگارت از جهت پاداش و بهتر است از جهت امیدواری ﴿۴۶﴾ و روزی که کوهها را سیر می‌دهیم و زمین را ظاهر می‌بینی و ایشان را محشور کنیم و احدی از ایشان را وانگذاریم ﴿۴۷﴾ و صف کشیده بر پروردگارت عرضه شوند (و به ایشان گفته شود) بتحقیق آمدید نزد ما بدانگونه که اول بار شما را آفریدیم (یعنی برهنه و بدون مال و منال) بلکه گمان داشتید که برای شما وعده گاهی قرار نخواهیم داد ﴿۴۸﴾ و کتاب اعمال نهاده شود پس مجرمین را ببینی از آنچه در آن است ترسانند و می‌گویند: ای وای بر ما این کتاب را چه باشد که کوچک و بزرگی را واگذار نکرده مگر آنکه آن را در شمار آورده، و آنچه را عمل کردند حاضر یافته‌اند و صاحب اختیارت به احدی ستم نمی‌کند ﴿۴۹﴾ و هنگامی که به ملائکه گفتیم برای آدم سجده کنید، پس سجده کردند جز ابلیس که از جن بود، پس از امر پروردگارش فاسق شد، آیا او و فرزندان او را جز من دوستان خود می‌گیرید و حال آنکه ایشان برای شما دشمنند، تبدیل کردن برای ستمگران بد است ﴿۵۰﴾ در خلقت آسمانها و زمین ایشان را گواه نگرفتیم و نه در آفرینش خودشان و من نگرفتم گمراه‌کنندگان را مددکار ﴿۵۱﴾ و روزی که خدا فرماید شریکانی را که برای من گمان می‌کردید ندا کنید، پس ندا کنند ایشان را و آنان برای ایشان جواب ندهند و میانشان جای هلاکت قرار دادیم ﴿۵۲﴾ و گنه‌کاران آتش را که دیدند خواهند دانست که در آن واقع خواهند شد و جای برگشتی از آن نیابند ﴿۵۳﴾.

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ
وَكَانَ الْإِنْسَانُ أَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا ﴿٥٤﴾ وَمَا مَنَعَ
النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ وَيَسْتَغْفِرُوا
رَبَّهُمْ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمْ سُنَّةٌ الْأَوَّلِينَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ
قُبُلًا ﴿٥٥﴾ وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ
وَمُنذِرِينَ وَيَجِدُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالْبَاطِلِ
لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَمَا أُنذِرُوا هُزُوعًا
﴿٥٦﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ فَأَعْرَضَ
عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ إِنَّا جَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ
أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ تَدْعُهُمْ إِلَى
الْهُدَىٰ فَلَنْ يَهْتَدُوا إِذًا أَبَدًا ﴿٥٧﴾ وَرَبُّكَ الْغَفُورُ ذُو
الرَّحْمَةِ لَوْ يُؤَاخِذُهُمْ بِمَا كَسَبُوا لَعَجَلْ لَهُمُ الْعَذَابُ
بَلْ لَهُمْ مَوْعِدٌ لَّنْ يَجِدُوا مِنْ دُونِهِ مَوْيلًا ﴿٥٨﴾ وَتِلْكَ
الْقُرَىٰ أَهْلَكْنَاهُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِمْ
مَوْعِدًا ﴿٥٩﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِفَتَاهُ لَا أَبْرَحُ حَتَّىٰ أَبْلُغَ
مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ حُقُبًا ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ
بَيْنَهُمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا

﴿٦١﴾

و بتحقیق به بیان‌های گوناگون در این قرآن برای مردم از
هر مثلی بیان کردیم و جدل انسان و خصومت او از هر
چیزی بیشتر است ﴿۵۴﴾ و مردم را از ایمان باز نداشت
آنگاه که برای ایشان هدایت آمد و از طلب مغفرت از
پروردگارشان جلوگیری نکرد مگر برای اینکه روش
گذشتگان برای ایشان بیاید و یا عذاب روبرو ایشان را در
یابد ﴿۵۵﴾ و پیامبران را نفرستادیم مگر اینکه بشارت دهند
و بترسانند و آنانکه کافرنند به مخاصمه باطل پردازند تا به
آن حق را از بین ببرند و آیات مرا با آنچه ترسانیده شدند
به استهزاء گرفتند ﴿۵۶﴾ و کیست ظالم‌تر از آنکه به آیات
پروردگارش تذکر داده شود و او از آنها اعراض کند و
آنچه به دو دست خود انجام داده فراموش کند براستی که
ما بر دل‌های اینان پوششی قرار دادیم که مبادا آن تذکر را
بفهمند و در گوشه‌های اینان سنگینی را، و اگر ایشان را به
سوی هدایت بخوانی در این هنگام هرگز هدایت نیابند
﴿۵۷﴾ و پروردگار تو آمرزنده صاحب رحمت است، اگر
ایشان را به آنچه انجام داده‌اند مؤاخذه کند باید ایشان را
به تعجیل عذاب کند بلکه برای ایشان وعده گاهی است
که هرگز پناهی جز آن نیابند ﴿۵۸﴾ و آن قریه‌ها را
هلاک نمودیم چون ستم کردند و برای هلاک ایشان
وعده گاهی قرار دادیم ﴿۵۹﴾ و هنگامی که موسی به
جوان خود گفت: راه را رها نکنم تا به محل جمع دو دریا
برسم و یا مقدار زیادی بروم ﴿۶۰﴾ پس چون به محل
جمع دو دریا رسیدند ماهی خود را فراموش کردند پس او
راه خود را در دریا گرفت و فرو رفت رفتی ﴿۶۱﴾

فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتَاهُ ءَاتِنَا غَدَاءَنَا لَقَدْ لَقِينَا مِنْ سَفَرِنَا هَذَا نَصَبًا ﴿٦٢﴾ قَالَ أَرَأَيْتَ إِذْ أَوَيْنَا إِلَى الصَّخْرَةِ فَإِنِّي نَسِيتُ الْحَوْتَ وَمَا أَنَسِيَهُ إِلَّا الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكُرَهُ وَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ عَجَبًا ﴿٦٣﴾ قَالَ ذَلِكَ مَا كُنَّا نَبْغِ فَأَرْتَدَّا عَلَىٰ ءَانَائِهِمَا قَصَصًا ﴿٦٤﴾ فَوَجَدَا عَبْدًا مِّنْ عِبَادِنَا ءَاتِيَنَّهُ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنَهُ مِنَ لَّدُنَّا عِلْمًا ﴿٦٥﴾ قَالَ لَهُ مُوسَىٰ هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَىٰ أَنْ تُعَلِّمَ مِنَّمَا عَلَّمْتَ رُشْدًا ﴿٦٦﴾ قَالَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٦٧﴾ وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَىٰ مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ خُبْرًا ﴿٦٨﴾ قَالَ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا وَلَا أَعْصِي لَكَ أَمْرًا ﴿٦٩﴾ قَالَ فَإِنِ اتَّبَعْتَنِي فَلَا تَسْأَلْنِي عَنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ أُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا ﴿٧٠﴾ فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا رَكِبَا فِي السَّفِينَةِ خَرَقَهَا قَالَ أَخَرَقْتُهَا لِتُغْرِقَ أَهْلَهَا لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا إِمْرًا ﴿٧١﴾ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٧٢﴾ قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِي مِنْ أَمْرِي عُسْرًا ﴿٧٣﴾ فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا لَقِيَا غُلَامًا فَقَتَلَهُ قَالَ أَقْتَلْتَنِي نَفْسًا رَّكِيَّةً بِغَيْرِ نَفْسٍ لَّقَدْ جِئْتَ شَيْئًا نُكْرًا ﴿٧٤﴾

پس چون از آنجا گشتند به جوان خود گفت: بیاور صبحانه ما را که بتحقیق از این سفر خود به رنج رسیدیم ﴿۶۲﴾ گفت: آیا دیدی هنگامی که به آن سنگ جای گرفتیم پس من ماهی را فراموش کردم و مرا از یادآوری آن فراموشی نداد مگر شیطان و ماهی راه خود را در دریا بطور عجیب گرفت و رفت ﴿۶۳﴾ موسی گفت: این است آنچه را ما می‌طلبیم پس برگشتند بر آثارشان به جستجو ﴿۶۴﴾ پس بنده‌ای از بندگان ما را یافتند که ما از جانب خود رحمتی به او داده و او را از نزد خود دانشی آموخته بودیم ﴿۶۵﴾ موسی به او گفت: آیا از تو پیروی کنم بر اینکه بیاموزی مرا هدایتی از آنچه آموخته‌ای ﴿۶۶﴾ او گفت: محققا نخواهی توانست با من صبر نمائی ﴿۶۷﴾ و چگونه صبر می‌کنی بر آنچه به آن آگاه نیستی ﴿۶۸﴾ او گفت: اگر خدا خواسته باشد مرا صابر خواهی یافت و تو را در کاری نافرمانی نکنم ﴿۶۹﴾ او گفت: پس اگر پیروی من نمودی چیزی از من سؤال مکن تا برای تو از آن خود بیانی کنم ﴿۷۰﴾ پس روانه شدند تا اینکه سوار در کشتی شدند آن را شکافی داد (سوراخ کرد) موسی گفت: آیا آن را شکافتی تا اهل آن را غرق کنی، براستی که چیز عجیبی آوردی ﴿۷۱﴾ گفت: آیا نگفتم که تو هرگز با من صبر نخواهی کرد ﴿۷۲﴾ موسی گفت: مرا به نسیانم مؤاخذه مکن و کارم را بر من سخت مگیر ﴿۷۳﴾ پس روانه شدند تا آنکه غلامی را ملاقات کردند پس او را بقتل رسانید، موسی گفت: آیا نفس بی‌گناهی را بدون اینکه کسی را کشته باشد کشتی محققا چیز منکری را آوردی ﴿۷۴﴾

﴿۷۵﴾ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَّكَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿۷۶﴾ قَالَ إِنْ سَأَلْتُكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَحِّبْنِي ۖ قَدْ بَلَغْتَ مِن لَّدُنِّي عُذْرًا ﴿۷۷﴾ فَإِنْ طَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا أَتَيَا أَهْلَ قَرْيَةٍ اسْتَطْعَمَا أَهْلَهَا فَأَبَوْا أَنْ يُضَيِّقُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَنْ يَنْقَضَ فَأَقَامَهُ ۚ قَالَ لَوْ شِئْتَ لَتَّخَذْتَ عَلَيْهِ أَجْرًا ﴿۷۸﴾ قَالَ هَذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ ۚ سَأُنَبِّئُكَ بِتَأْوِيلِ مَا لَمْ تَسْتَطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا ﴿۷۹﴾ أَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسْكِينٍ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ فَأَرَدْتُ أَنْ أَعِيبَهَا وَكَانَ وَرَاءَهُمْ مَلِكٌ يَأْخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ غَصْبًا ﴿۸۰﴾ وَأَمَّا الْغُلَامُ فَكَانَ أَبَوَاهُ مُؤْمِنَيْنِ فَخَشِينَا أَنْ يُرْهِقَهُمَا طُغْيَانًا وَكُفْرًا ﴿۸۱﴾ فَأَرَدْنَا أَنْ يُبَدِّلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِّنْهُ زَكَاةً وَأَقْرَبَ رُحْمًا ﴿۸۲﴾ وَأَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ وَكَانَ تَحْتَهُ كَنْزٌ لَهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَنْ يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ ۚ وَمَا فَعَلْتُهُ ۚ عَنْ أَمْرِ ذَٰلِكَ ۚ تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا ﴿۸۳﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الذِّكْرِينِ ۚ قُلْ سَأَتْلُوا عَلَيْكُم مِّنْهُ ذِكْرًا ﴿۸۴﴾

گفت: آیا برای تو نگفتم که بی گمان تو با من صبر نکنی ﴿۷۵﴾ موسی گفت: پس از این اگر از چیزی از تو پرسیدم دیگر با من همراه مباش محققا از جانب من معذور خواهی بود ﴿۷۶﴾ پس روانه شدند تا وارد به اهل قریه‌ای شدند از اهل آن طعام خواستند، ایشان از مهمان‌نوازی آنان خودداری کردند، پس دیواری را در آن یافتند که مشرف به انهدام بود عالم آن را بر پا داشت و محکم نمود، موسی گفت: اگر می‌خواستی بر این کار اجری می‌گرفتی ﴿۷۷﴾ عالم گفت: این است باعث جدائی بین من و بین تو بزودی تو را خبر می‌دهم به حقیقت آنچه بر آن صبر نتوانستی ﴿۷۸﴾ اما آن کشتی، ملک چند نفر مسکین بود که در دریا کار می‌کردند، پس من می‌خواستم آن را معیوب کنم چون در پیش راه ایشان شاهی بود که هر کشتی را بغصب می‌گرفت (خواستم معیوب شود که شاه در آن طمع نکند) ﴿۷۹﴾ و اما آن غلام، پدر و مادر او دارای ایمان بودند پس ترسیدیم که آن دو را به طغیان و کفر وارد کنند ﴿۸۰﴾ پس خواستیم که پروردگارشان برای ایشان تبدیل کند فرزندی بهتر از او از جهت پاکی و از جهت نزدیکی به رحم ﴿۸۱﴾ و اما آن دیوار از مال دو بچه یتیمی بود در آن شهر و زیر آن گنجی از آنان بود و پدرشان مرد شایسته‌ای بود، پس پروردگار تو خواست آن دو یتیم به نیروی خود برسند و گنج خود را بیرون برند برای رحمتی از پروردگارت و آن را از رأی خود بجا نیاوردم، اینست حقیقت آنچه بر آن صبر نتوانستی ﴿۸۲﴾ و تو را از ذوالقرنین سؤال می‌کنند بگو: بر شما ذکری از او تلاوت خواهم کرد ﴿۸۳﴾

إِنَّا مَكَّنَّا لَهُ فِي الْأَرْضِ وَءَاتَيْنَاهُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ سَبَبًا ﴿٨٦﴾ فَاتَّبَعَ سَبَبًا ﴿٨٧﴾ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَغْرُبُ فِي عَيْنٍ حَمِئَةٍ وَوَجَدَ عِنْدَهَا قَوْمًا قُلْنَا يَبْذَا الْقَرْيَتَيْنِ إِمَّا أَنْ تُعَذِّبَ وَإِمَّا أَنْ تَتَّخِذَ فِيهِمْ حُسْنًا ﴿٨٨﴾ قَالَ أَمَّا مَنْ ظَلَمَ فَسَوْفَ نُعَذِّبُهُ ثُمَّ يُرَدُّ إِلَىٰ رَبِّهِ فَيُعَذِّبُهُ عَذَابًا نُكْرًا ﴿٨٩﴾ وَأَمَّا مَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُ جَزَاءٌ الْحُسْنَىٰ وَسَنَقُولُ لَهُ مِنْ أَمْرِنَا يُسْرًا ﴿٩٠﴾ ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٩١﴾ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَطْلُعُ عَلَىٰ قَوْمٍ لَمْ نَجْعَلْ لَهُمْ مِنْ دُونِهَا سِتْرًا ﴿٩٢﴾ كَذَٰلِكَ وَقَدْ أَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا ﴿٩٣﴾ ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٩٤﴾ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ بَيْنَ السَّدَّيْنِ وَجَدَ مِنْ دُونِهِمَا قَوْمًا لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ قَوْلًا ﴿٩٥﴾ قَالُوا يَبْذَا الْقَرْيَتَيْنِ إِنَّ يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ مُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلَىٰ أَنْ تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا ﴿٩٦﴾ قَالَ مَا مَكَّنِّي فِيهِ رَبِّي خَيْرٌ فَأَعِينُونِي بِقُوَّةٍ أَجْعَلْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا ﴿٩٧﴾ ءَاتُونِي زُبَرَ الْحَدِيدِ حَتَّىٰ إِذَا سَاوَىٰ بَيْنَ الصَّدَفَيْنِ قَالَ أَنْفُخُوا حَتَّىٰ إِذَا جَعَلَهُ نَارًا قَالَ ءَاتُونِي أُفْرِغْ عَلَيْهِ قِطْرًا ﴿٩٨﴾ فَمَا اسْتَطَعُوا أَنْ يَظْهَرُوهُ وَمَا اسْتَطَعُوا لَهُ نَقْبًا ﴿٩٩﴾

محققا ما او را در زمین تمکن دادیم و وسیله هر چیزی را به او دادیم ﴿۸۴﴾ پس او وسیله را دنبال کرد ﴿۸۵﴾ تا آنکه چون به محل غروب خورشید رسید یافت آن را که در چشمه گل آلود غروب می کرد و نزد آن قومی را یافت، گفتیم: ای ذوالقرنین یا اینکه عذاب می کنی و یا اینکه درباره ایشان راه و روش نیک می گیری ﴿۸۶﴾ ذوالقرنین گفت: اما آنکه ستم کند پس بزودی او را عذاب می کنیم سپس به سوی پروردگارش رد شود پس او را به عذاب شدیدی عذاب کند ﴿۸۷﴾ و اما آنکه ایمان آورد و عمل شایسته کند پس برای اوست جزای نیک و برای او فرمان آسان خود را صادر خواهیم کرد ﴿۸۸﴾ سپس در پی سبب رفت ﴿۸۹﴾ تا چون رسید به محل طلوع خورشید دید خورشید طلوع بر قومی می کند که برای ایشان از جانب خورشید ساتری قرار نداده بودیم ﴿۹۰﴾ بدین گونه بود و بتحقیق ما محیط و آگاه بودیم به آنچه نزد او بود ﴿۹۱﴾ سپس به دنبال سبب رفت ﴿۹۲﴾ تا رسید میان دو سد، نزد آن دو سد قومی را دید که نزدیک نبود سخنی را بفهمند (یعنی بسختی می فهمیدند) ﴿۹۳﴾ گفتند: ای ذو القرنین، حقیقتا یأجوج و مأجوج در زمین فساد کنندگانند پس آیا برای تو خراجی قرار دهیم بر اینکه بین ما و بین ایشان سدی قرار دهی ﴿۹۴﴾ گفت: آنچه پروردگارم مرا در آن تمکن داده بهتر است پس مرا به نیرو مدد کنید که بین شما و بین ایشان سدی قرار دهم ﴿۹۵﴾ نزد من پاره های آهن را بیاورید تا آنکه بین دو برآمدگی کوه را مساوی کرد، گفت: بدمید تا آنکه آن را آتش نمود گفت: بیاورید نزد من تا بر آن مس گذاخته را بریزم ﴿۹۶﴾ پس نتوانستند که بر آن بالا روند و نتوانستند آن را سوراخ کنند ﴿۹۷﴾

قَالَ هَذَا رَحْمَةٌ مِّن رَّبِّي فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ رَبِّي جَعَلَهُ دَكَّاءَ وَكَانَ وَعْدُ رَبِّي حَقًّا ﴿٩٨﴾ وَتَرَكْنَا بَعْضَهُمْ يَوْمَئِذٍ يَمُوجُ فِي بَعْضٍ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَجَمَعْنَاهُمْ جَمْعًا ﴿٩٩﴾ وَعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِّلْكَافِرِينَ عَرْضًا ﴿١٠٠﴾ الَّذِينَ كَانَتْ أَعْيُنُهُمْ فِي غِطَاءٍ عَنِ ذِكْرِي وَكَانُوا لَا يَسْتَطِيعُونَ سَمْعًا ﴿١٠١﴾ أَفَحَسِبَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَن يَتَّخِذُوا عِبَادِي مِّن دُونِي أَوْلِيَاءَ إِنَّا أَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ لِّلْكَافِرِينَ نَزْلًا ﴿١٠٢﴾ قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُم بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا ﴿١٠٣﴾ الَّذِينَ ضَلَّ سَعِيُهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يُحْسِبُونَ أَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ صُنْعًا ﴿١٠٤﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِ فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَزَنًا ﴿١٠٥﴾ ذَلِكَ جَزَاءُهُمْ جَهَنَّمَ بِمَا كَفَرُوا وَتَّخَذُوا آيَاتِي وَرُسُلِي هُزُؤًا ﴿١٠٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزْلًا ﴿١٠٧﴾ خَالِدِينَ فِيهَا لَا يَبْغُونَ عَنْهَا حِوَلًا ﴿١٠٨﴾ قُلْ لَّوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِّلْكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَن تَنفَدَ كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا ﴿١٠٩﴾ قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ إِلَهُ وَاحِدٌ فَمَن كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ ۚ أَحَدًا

﴿١١٠﴾

گفت: این رحمتی است از پروردگارم که چون وعده پروردگارم آمد آن را ریز ریز مساوی زمین کند و وعده پروردگارم حق بوده است ﴿٩٨﴾ و وا گذاشتیم در آن روز بعضی از ایشان در بعضی دیگر موج بزنند و در صور دمیده شود پس ایشان را بخوبی جمع کنیم ﴿٩٩﴾ و در آن روز دوزخ را بر کافران عرضه کنیم ﴿١٠٠﴾ آنانکه چشمانشان در پرده بوده از یاد من (و نمی دیدند حقائق را) و چنین بوده که توانائی شنیدن نداشتند ﴿١٠١﴾ آیا آنانکه حق را پوشانیده گمان کردند که بندگان مرا که غیر منند سرپرستانی بگیرند به حالشان نافع است، محققا ما دوزخ را برای کافران آماده ساختیم ﴿١٠٢﴾ بگو آیا شما را خبر دهم به آنانکه زیان اعمالشان زیادتر است ﴿١٠٣﴾ آنانکه سعیشان در زندگی دنیا گم شده و غرق گردیده و حال آنکه ایشان می پندارند که کار خوبی می کنند ﴿١٠٤﴾ ایشان آناند که به آیات پروردگارشان و به ملاقات او کافر شدند، پس اعمالشان هدر گردیده، پس روز قیامت برای ایشان وزنی بر پا نمی کنیم ﴿١٠٥﴾ این جهنم جزای ایشان است بسبب آنکه کافر شدند و آیات و رسولان مرا باستهزاء گرفتند ﴿١٠٦﴾ براستی آنانکه ایمان آورده و عمل های شایسته انجام دادند باغ های فردوس برای ایشان ما حضری بوده است ﴿١٠٧﴾ در آنها جاوید بمانند و تحولی از آن نجویند ﴿١٠٨﴾ بگو اگر دریا برای کلمات پروردگارم مرکبی باشد حتما دریا تمام شود پیش از آنکه کلمات پروردگارم تمام بشود و اگر چه بمانند آن مدد آوریم ﴿١٠٩﴾ بگو همانا من بشری مانند شمایم به سوی من وحی می شود که فقط إله شما یک إله است، پس آنکه امیدوار ملاقات پروردگارش باشد باید عمل کند عملی شایسته و به بندگی پروردگارش احدی را شریک ننماید ﴿١١٠﴾

سُورَةُ مَرْيَمَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

كَمِيعَصَ ﴿١﴾ ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهُ زَكَرِيَّا ﴿٢﴾ إِذْ نَادَى رَبَّهُ وَنِدَاءً خَفِيًّا ﴿٣﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّي وَاشْتَعَلَ الرَّأْسُ شَيْبًا وَلَمْ أَكُنْ بِدُعَائِكَ رَبِّ شَقِيًّا ﴿٤﴾ وَإِنِّي خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَرَائِي وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا فَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا ﴿٥﴾ يَرِثُنِي وَيَرِثْ مِنْ عَالٍ يَعْقُوبَ وَأَجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا ﴿٦﴾ يَزَكَرِيَّا إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ اسْمُهُ يَحْيَى لَمْ نَجْعَلْ لَهُ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا ﴿٧﴾ قَالَ رَبِّ أَنَّى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا وَقَدْ بَلَغْتُ مِنَ الْكِبَرِ عِتِيًّا ﴿٨﴾ قَالَ كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَى هَيْئٍ وَقَدْ خَلَقْتُكَ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكْ شَيْئًا ﴿٩﴾ قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً قَالَ آيَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَ لَيَالٍ سَوِيًّا ﴿١٠﴾ فَخَرَجَ عَلَى قَوْمِهِ مِنَ الْمِحْرَابِ فَأَوْحَى إِلَيْهِمْ أَنْ سَبِّحُوا بُكْرَةً وَعَشِيًّا ﴿١١﴾

سوره مریم

به نام خداوند بخشنده مهربان

کاف. ها. یا. عین. صاد ﴿۱﴾ یادآوری رحمت پروردگار بندۀ خود زکریا را ﴿۲﴾ هنگامی بود که پروردگار خود را به ندای پنهانی خواند ﴿۳﴾ گفت: پروردگارا براستی که من استخوانم سست شده و سرم از پیری شعله‌ور (سفید) شده و پروردگارا به خواندن تو شقی نبوده‌ام ﴿۴﴾ و براستی که از بستگان پس از خودم می‌ترسم و زخم نازا است، پس از نزد خود فرزندی مرا عطا کن ﴿۵﴾ که از من ارث برد و از آل یعقوب ارث برد و پروردگارا او را پسندیده قرار ده ﴿۶﴾ ای زکریا براستی تو را بشارت می‌دهیم به غلام و فرزندی که نام او یحیی است برای او از پیش همانمی قرار ندادیم ﴿۷﴾ زکریا گفت: پروردگارا برای من چگونه غلامی باشد و حال آنکه زخم نازا شده و بتحقیق از پیری به نهایت ضعف و خشکی رسیده‌ام ﴿۸﴾ خدا گفت: بدین گونه پروردگار گفته است که آن بر من آسان است و بتحقیق از پیش تو را آفریده‌ام و حال آنکه چیزی نبودى ﴿۹﴾ زکریا گفت: پروردگارا برای من نشانه‌ای قرار ده (که وقت ایجاد غلام را بدانم). خدا گفت: نشانه تو سخن نگفتن تو با مردم است در سه شب ﴿۱۰﴾ پس، از محراب در مقابل قوم خود آمد و اشاره به ایشان نمود که صبح و شب خدا را منزّه شمارید و تسبیح گوئید ﴿۱۱﴾.

يٰۤيَحْيٰى خُذِ الْكِتٰبَ بِقُوَّةٍ وَّءَاتَيْنٰهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا
 ۱۴ وَحَنَانًا مِّنْ لَّدُنَّا وَزَكٰوةً وَّكَانَ تَقِيًّا ۝ وَبَرًّا بِوَالِدَيْهِ
 وَلَمْ يَكُنْ جَبَّارًا عَصِيًّا ۝ ۱۵ وَسَلَّمْ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ
 وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا ۝ ۱۶ وَادْكُرْ فِي الْكِتٰبِ
 مَرْيَمَ اِذْ اَنْتَبَذَتْ مِنْ اَهْلِهَا مَكَانًا شَرْقِيًّا ۝ ۱۷
 فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُونِهِمْ حِجَابًا فَاَرْسَلْنَا اِلَيْهَا رُوْحَنَا
 فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا ۝ ۱۸ قَالَتْ اِنِّىْ اَعُوْذُ بِالرَّحْمٰنِ
 مِنْكَ اِنْ كُنْتَ تَقِيًّا ۝ ۱۹ قَالَ اِنَّمَا اَنَا رَسُوْلُ رَبِّكَ
 لِاَهْبَ لَكَ غُلَمًا زَكِيًّا ۝ ۲۰ قَالَتْ اَنْىَّ يَكُوْنُ لِيْ غُلَمٌ
 وَلَمْ يَمَسُّنِيْ بَشَرٌ وَلَمْ اَكُ بَغِيًّا ۝ ۲۱ قَالَ كَذٰلِكَ قَالَ
 رَبُّكَ هُوَ عَلٰى هٰٓهٖنَ وَلِنَجْعَلَہٗ ؕ اٰیَةً لِلنَّاسِ وَرَحْمَةً
 مِّنَّا وَكَانَ اَمْرًا مَّقْضِيًّا ۝ ۲۲ فَحَمَلَتْہٗ فَانْتَبَذَتْ بِہٖ
 مَكَانًا قَصِيًّا ۝ ۲۳ فَاجَاَہَا الْمَخَاضُ اِلٰى جِذْعِ
 النَّخْلَةِ قَالَتْ يَلِيْتَنِىْ مِثُّ قَبْلِ هٰذَا وَكُنْتُ نَسِيًّا
 مِّنْسِيًّا ۝ ۲۴ فَنَادٰلَهَا مِنْ تَحْتِہَا اَلَّا تَحْزَنِىْ قَدْ جَعَلَ
 رَبُّكِ تَحْتَكِ سَرِيًّا ۝ ۲۵ وَهٰزِىْ اِلَيْكَ بِجِذْعِ النَّخْلَةِ
 تُسْقِطُ عَلٰیكَ رُطْبًا جَنِيًّا ۝ ۲۶

ای یحیی کتاب را با جدیت بگیر و او را در حال کودکی
 حکم عطا کردیم ﴿۱۲﴾ و در حالی که دلسوز و مهربان از
 جانب ما بود و در حال پاکیزگی و بود پرهیزگار ﴿۱۳﴾ و
 در حالی که نسبت به والدین خود نیکوکار بود و سرکش
 نافرمان نبود ﴿۱۴﴾ و سلام و رحمت بر اوست روزی که
 تولد شد و روزی که بمیرد و روزی که برانگیخته شود در
 حال حیات ﴿۱۵﴾ در این کتاب مریم را بیاد آر هنگامی
 که از اهل خود به کناره‌ای رفت در جایگاه شرقی ﴿۱۶﴾
 و پرده‌ای از ناحیه ایشان گرفت، پس روح خود را به سوی
 او فرستادیم، پس برای او مانند بشر معتدلی جلوه
 کرد ﴿۱۷﴾ مریم گفت: براستی من از تو به خدای رحمن
 پناه می‌برم اگر تو پرهیزکاری ﴿۱۸﴾ (جبرئیل) گفت:
 همانا من فرستاده پروردگار تو هستم برای اینکه تو را غلام
 پاکیزه‌ای ببخشم ﴿۱۹﴾ مریم گفت: چگونه برایم غلامی
 می‌شود و حال آنکه مرا بشری مس نکرده و بدکار
 نبوده‌ام ﴿۲۰﴾ (جبرئیل) گفت: پروردگارت این چنین
 فرموده که این بر من آسان است و برای آنکه او را آیتی
 برای مردم و رحمتی از جانب ما قرار دهیم و این فرمانی
 است انجام شده ﴿۲۱﴾ پس مریم باو بار گرفت، پس او را
 به مکان دوری بکناری برد ﴿۲۲﴾ پس درد زائیدن او را
 به تنه درخت خرما رسانید، گفت: ای کاش پیش از این
 مرده بودم و فراموش شده از یاد رفته بودم ﴿۲۳﴾ پس از
 زیر او او را ندا داد که محزون مباش بتحقیق پروردگارت
 از زیرت نهی قرار داد ﴿۲۴﴾ و تنه درخت خرما را به
 سوی خود حرکت ده بر تو خرمای تازه فرو ریزد ﴿۲۵﴾

فَكُلِي وَاشْرَبِي وَقَرِّي عَيْنًا ۖ فَمَا تَرَيْنَ مِنَ الْبَشَرِ أَحَدًا
 فَقُولِي إِنِّي نَذَرْتُ لِلرَّحْمَنِ صَوْمًا فَلَنْ أُكَلِّمَ الْيَوْمَ
 إِنْسِيًّا ﴿٣٦﴾ فَأَنْتَ بِهِ قَوْمَهَا تَحْمِلُهُ ۚ قَالُوا يَمْرِئٌ لَقَدْ
 جِئْتَ شَيْئًا فَرِيًّا ﴿٣٧﴾ يَتَأَخَّتْ هَرُونَ مَا كَانَ أَبُوكَ
 أَمْرًا سَوْءَ ۖ وَمَا كَانَتْ أُمُّكَ بَغِيًّا ﴿٣٨﴾ فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ
 قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي الْمَهْدِ صَبِيًّا ﴿٣٩﴾ قَالَ
 إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ ءَاتَنِي الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا ﴿٤٠﴾
 وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ
 وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ حَيًّا ﴿٤١﴾ وَبَرًّا بِوَالِدَتِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي
 جَبَّارًا شَقِيًّا ﴿٤٢﴾ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ
 وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا ﴿٤٣﴾ ذَلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ ۖ قَوْلَ
 الْحَقِّ الَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٤٤﴾ مَا كَانَ لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ
 مِنْ وَلَدٍ ۚ سُبْحَنَهُ ۚ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ
 كُنْ فَيَكُونُ ﴿٤٥﴾ وَإِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ
 هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٤٦﴾ فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ
 بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ مَّشْهَدِ يَوْمٍ عَظِيمٍ
 ﴿٤٧﴾ أَسْمِعْ بِهِمْ وَأَبْصِرْ يَوْمَ يَأْتُونَنَا لَكِنِ الظَّالِمُونَ
 الْيَوْمَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٤٨﴾

پس بخور و بیاشام و چشم را روشن کن، پس اگر یکی از
 افراد بشر را به بینی بگو که همانا من برای خدای رحمن
 روزه‌ای نذر کرده‌ام پس امروز با انسانی سخن
 نمی‌گویم ﴿۲۶﴾ پس او را نزد قوم خود آورد در حالی
 که در آغوش گرفته بود، گفتند: ای مریم بتحقیق چیز
 تازه‌ای آوردی ﴿۲۷﴾ ای خواهر هارون پدرت مرد بدی
 نبود و مادرت بد کاره نبود ﴿۲۸﴾ پس مریم به آن طفل
 اشاره کرد، گفتند: چگونه تکلم کنیم کسی را که کودک
 در گهواره است ﴿۲۹﴾ عیسی گفت: براستی که من بنده
 خدایم او مرا کتاب داده و مرا پیامبر نموده است ﴿۳۰﴾ و
 مرا مبارک قرار داده هر جا که باشم و مرا به نماز و زکات
 سفارش کرده مادامی که زنده باشم ﴿۳۱﴾ و مرا نیکوکار
 به مادرم قرار داد و مرا سرکش بدبخت قرار نداد ﴿۳۲﴾ و
 سلام بر من روزی که تولد شدم و روزی که بمیرم و
 روزی که زنده برانگیخته شوم ﴿۳۳﴾ این است عیسی پسر
 مریم بگفتار حق آن حق که در آن شک دارید ﴿۳۴﴾
 برای خدا سزاوار نیست که فرزند بگیرد او منزّه است زیرا
 چون امری را انجام دهد همانا می‌گوید باش پس
 می‌شود ﴿۳۵﴾ و براستی که خدا پروردگار من و
 پروردگار شماست، پس او را عبادت کنید این است راه
 راست ﴿۳۶﴾ پس این احزاب میان اختلاف نمودند پس
 وای به آنانکه کافر شدند از محضر روز بزرگ ﴿۳۷﴾
 چقدر ایشان شنوا و بینايند روزی که نزد ما بیایند لیکن
 ستمگران آن روز در گمراهی آشکارند ﴿۳۸﴾

وَأَنْذَرَهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ الْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّا نَحْنُ نَرِثُ الْأَرْضَ وَمَنْ عَلَيْهَا وَإِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ﴿٤٠﴾ وَادْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ﴿٤١﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ يَأْتِبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي عَنْكَ شَيْئًا ﴿٤٢﴾ يَأْتِبَتِ إِنِّي قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي أَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا ﴿٤٣﴾ يَأْتِبَتِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا ﴿٤٤﴾ يَأْتِبَتِ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِنَ الرَّحْمَنِ فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ وَلِيًّا ﴿٤٥﴾ قَالَ أَرَأَيْتَ أَنْتَ عَنْ ءَالِهَتِي يَتَّبِعُهُمْ لَبِنٌ لَمْ تَنْتَهُ لَأَرْجُمَنَّكَ وَاهْجُرْنِي مَلِيًّا ﴿٤٦﴾ قَالَ سَلِمَ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي إِنَّهُوَ كَانَ بِي حَفِيًّا ﴿٤٧﴾ وَأَعْتَزِّلُكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَأَدْعُوا رَبِّي عَسَىٰ أَلَّا أَكُونَ بِدُعَاءِ رَبِّي شَقِيًّا ﴿٤٨﴾ فَلَمَّا أَعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَهَبْنَا لَهُوَ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا ﴿٤٩﴾ وَوَهَبْنَا لَهُمْ مِنْ رَحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا ﴿٥٠﴾ وَادْكُرْ فِي الْكِتَابِ مُوسَىٰ إِنَّهُ كَانَ مُخْلَصًا وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا ﴿٥١﴾

و بترسان ایشان را از روز حسرت وقتی که کار از کار گذشته در حالی که ایشان در غفلتند و ایمان نمی آورند ﴿۳۹﴾ محققا ما زمین را با هر کس روی آنست بارت می بریم و به سوی ما رجوع داده شوند ﴿۴۰﴾ و بیاد آر در این کتاب ابراهیم را زیرا او پیغمبری راستگو بود ﴿۴۱﴾ وقتی که به پدرش گفت: ای پدر من برای چه می پرستی چیزی را که نمی شنود و نه می بیند و از تو چیزی را کفایت نمی کند ﴿۴۲﴾ ای پدر من بدرستی که مرا دانشی بدست آمده که تو را نیامده پس مرا پیروی کن که تو را به راه راست هدایت می کنم ﴿۴۳﴾ ای پدر من شیطان را مپرست زیرا شیطان برای (خدای) رحمن نافرمان بود ﴿۴۴﴾ ای پدر من حقیقتاً من خائفم که تو را از جانب (خدای) رحمن عذابی برسد پس برای شیطان دوستی باشی ﴿۴۵﴾ (آذر) گفت: آیا تو ای ابراهیم از خدایان من اعراض کرده ای؟ محققا اگر خودداری نکنی البته تو را می رانم و سنگسارت می کنم و از من مدت بسیاری دوری کن ﴿۴۶﴾ (ابراهیم) گفت: سلام بر تو بزودی از پروردگارم برای آموزش می طلبم زیرا او به من مهربان است ﴿۴۷﴾ و از شما و آنچه را غیر خدا می خوانید کناره می گیرم و پروردگارم را می خوانم امید است که به خواندن پروردگارم بدبخت نباشم ﴿۴۸﴾ پس چون از ایشان و از آنچه غیر خدا می پرستیدند کناره گرفت، به او اسحق و یعقوب را عطا کردیم و همه را پیغمبر قرار دادیم ﴿۴۹﴾ و برای ایشان از رحمت خود عطا نمودیم و برای ایشان ذکر خیر بلند آوازه ای برآستی قرار دادیم ﴿۵۰﴾ و در این کتاب موسی را بیاد آور زیرا او خالص شده و رسولی رفیع الشأن بود ﴿۵۱﴾

وَنَدَيْنَاهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا ۝
 وَوَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمَتِنَا أَخَاهُ هَارُونَ نَبِيًّا ۝
 فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلُ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ
 رَسُولًا نَبِيًّا ۝ وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ
 وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا ۝
 وَادْرِيسَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ۝ وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا
 عَلِيًّا ۝
 أُولَئِكَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِمَّن
 التَّيِّبِينَ مِنْ ذُرِّيَةِ آدَمَ وَمِمَّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ وَمِنْ
 ذُرِّيَةِ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْرَءِيلَ وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا إِذَا
 تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُ الرَّحْمَنِ خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًّا ۝
 ۵۸ فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ أَضَاعُوا الصَّلَاةَ
 وَاتَّبَعُوا الشَّهَوَاتِ فَسَوْفَ يَلْقَوْنَ غِيًّا ۝
 إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ
 وَلَا يُظْلَمُونَ شَيْئًا ۝
 ۵۹ جَنَّتِ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدَ
 الرَّحْمَنُ عِبَادَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّهُ كَانَ وَعْدُهُ مَأْتِيًّا ۝
 لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا إِلَّا سَلَامًا وَلَهُمْ رِزْقُهُمْ فِيهَا
 بُكْرَةً وَعَشِيًّا ۝
 ۶۰ تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ مِنْ
 عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًّا ۝
 ۶۱ وَمَا نَنْزِلُ إِلَّا بِأَمْرِ رَبِّكَ
 لَهُ مَا بَيْنَ أَيْدِينَا وَمَا خَلْفَنَا وَمَا بَيْنَ ذَلِكَ وَمَا كَانَ
 رَبُّكَ نَسِيًّا ۝

و او را از طرف راست طور سینا ندا کردیم و برای گفتن
 راز او را مقرب نمودیم ﴿۵۲﴾ و از رحمت خود برادرش
 هارون را در حال نبوت به او عطا کردیم ﴿۵۳﴾ و در این
 کتاب اسماعیل را بیاد آر زیرا او در وعده خود راستگو بود
 و پیغمبری بود رفیع الشأن ﴿۵۴﴾ و اهل خود را به نماز و
 زکات امر می کرد و نزد پروردگارش پسندیده بود ﴿۵۵﴾
 و در این کتاب ادريس را بیاد آر زیرا او راستگویی بود
 رفیع القدر ﴿۵۶﴾ و بالا بردیم او را به مکان والائی ﴿۵۷﴾
 ایشانند آنان که خدا بر ایشان نعمت داد از پیامبران از ذریه
 آدم و از نسل آنان که با نوح بر کشتی حملشان کردیم و از
 ذریه ابراهیم و یعقوب و از کسانی که هدایتشان نمودیم و
 برگزیدیمشان، چون بر ایشان آیات خدای رحمن تلاوت
 می شد به روی می افتادند سجده کنان و گریان ﴿۵۸﴾ پس
 بعد از ایشان جانشین شدند جانشین هایی که نماز را ضایع و
 شهوات را پیروی کردند و بزودی به گمراهی برسند
 ﴿۵۹﴾ مگر آنانکه توبه کنند و ایمان آورده و عمل شایسته
 را انجام دهند که آنان داخل بهشت گردند و در چیزی
 مورد ستم نشوند ﴿۶۰﴾ بهشت های دائمی که خدای
 رحمن به بندگان بوعده غیب وعده داد براستی که وعده
 او آمدنی است ﴿۶۱﴾ در آنجا سخن لغوی نمی شنوند
 مگر سلامی و برای ایشان است روزیشان در صبح و شام
 ﴿۶۲﴾ این است آن بهشتی که به بندگان خود ارث
 می دهیم به آنکه پرهیزکار باشد ﴿۶۳﴾ و نازل نمی شویم
 مگر به امر پروردگارت، به اختیار اوست آنچه جلو ما و
 آنچه در پس ما و آنچه بین آنست و پروردگار تو
 نسیان کننده و فراموشکار نیست ﴿۶۴﴾

رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ لِعِبَادَتِهِ هَلْ تَعْلَمُ لَهُ سَمِيًّا ﴿٦٥﴾ وَيَقُولُ الْإِنْسَنُ أَإِذَا مَا مِثُّ لَسَوْفَ أُخْرَجُ حَيًّا ﴿٦٦﴾ أَوْ لَا يَذْكُرُ الْإِنْسَنُ أَنَا خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ يَكْ شَيْئًا ﴿٦٧﴾ فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَالشَّيَاطِينَ ثُمَّ لَنُحْضِرَنَّهُمْ حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثِيًّا ﴿٦٨﴾ ثُمَّ لَنَنْزِعَنَّ مِنْ كُلِّ شِيعَةٍ أَيُّهُمْ أَشَدُّ عَلَى الرَّحْمَنِ عِتِيًّا ﴿٦٩﴾ ثُمَّ لَنَحْنُ أَعْلَمُ بِالَّذِينَ هُمْ أَوْلَىٰ بِهَا صِلِيًّا ﴿٧٠﴾ وَإِنْ مِنْكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ حَتْمًا مَقْضِيًّا ﴿٧١﴾ ثُمَّ نُنَجِّي الَّذِينَ اتَّقَوْا وَنَذَرُ الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثِيًّا ﴿٧٢﴾ وَإِذَا تُلِيٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا أَيُّ الْفَرِيقَيْنِ خَيْرٌ مَّقَامًا وَأَحْسَنُ نَدِيًّا ﴿٧٣﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هُمْ أَحْسَنُ أَثْنًا وَرِعِيًّا ﴿٧٤﴾ قُلْ مَنْ كَانَ فِي الضَّلَالَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ الرَّحْمَنُ مَدًّا حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ إِمَّا الْعَذَابَ وَإِمَّا السَّاعَةَ فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ شَرُّ مَكَانًا وَأَضْعَفُ جُنْدًا ﴿٧٥﴾ وَيَزِيدُ اللَّهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى وَالْبَلَقِيْتُ الصَّلَاحُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ مَرَدًّا ﴿٧٦﴾

پروردگار آسمان‌ها و زمین و آنچه بین آن دو است، پس او را عبادت کن و به بندگی صابر باش آیا برای او همنامی می‌دانی ﴿۶۵﴾ و این انسان می‌گوید آیا چون بمیرم و به قبر روم زنده خارج خواهم شد ﴿۶۶﴾ آیا این انسان متذکر نمی‌شود که ما از پیش او را آفریدیم در حالی که چیزی نبود ﴿۶۷﴾ پس قسم به پروردگارت که البته ایشان را با شیاطین محشور می‌کنیم سپس در اطراف دوزخ در حالیکه به زانو درآمده اند احضارشان میکنیم ﴿۶۸﴾ سپس از هر فرقه و پیروانی هر کدام از ایشان که بر خدای رحمان سرکش ترند جدا میکنیم ﴿۶۹﴾ سپس محققا ما داناتریم به آنانکه سزاوارترند به ورود به دوزخ ﴿۷۰﴾ و احدی از شما نیست مگر اینکه وارد دوزخ می‌شود و این بر پروردگارت حتم و شدنی است ﴿۷۱﴾ سپس آنان را که پرهیز کرده‌اند نجات می‌دهیم و ستمگران را در آن بزانو درآمده رها می‌کنیم ﴿۷۲﴾ و چون آیات روشن ما بر ایشان تلاوت می‌شود آنان که کافر باشند به مؤمنین می‌گویند کدام یک از این دو فریق (ما و شما) مقام بهتر و مجلس نیکوتری دارد ﴿۷۳﴾ و چه بسیار از مردم قرن‌های گذشته را هلاک کردیم که آنان اثاث و منظرهٔ بهتری داشتند ﴿۷۴﴾ بگو: هر کس در گمراهی باشد باید خدای رحمن او را مدد دهد مدد کافی تا وقتی که ببینند آنچه وعده داده می‌شوند؛ یا عذاب و یا قیامت را، پس بزودی خواهند دانست که چه کس جایش بدتر و لشکرش ناتوانتر است ﴿۷۵﴾ و خدا برای آنان که خوانان هدایتند هدایت می‌افزاید و کردارهای شایسته که باقی بماند نزد صاحب اختیارت پاداش بهتر و نتیجه‌اش خوب‌تر است ﴿۷۶﴾.

أَفَرَأَيْتَ الَّذِي كَفَرَ بِآيَاتِنَا وَقَالَ لَأُوتِيَنَّ مَالًا
وَوَلَدًا ﴿٧٧﴾ أَظَلَعَ الْغَيْبِ أَمْ أُنْخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا
﴿٧٨﴾ كَلَّا سَنَكْتُبُ مَا يَقُولُ وَنَمُدُّ لَهُ مِنَ الْعَذَابِ
مَدًّا ﴿٧٩﴾ وَنَرِثُهُ مَا يَقُولُ وَيَأْتِينَا فَرْدًا ﴿٨٠﴾ وَأَنَّا
مِن دُونِ اللَّهِ إِلَهَةٌ لَّيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا ﴿٨١﴾ كَلَّا
سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا ﴿٨٢﴾
أَلَمْ تَرَ أَنَّا أَرْسَلْنَا الشَّيَاطِينَ عَلَى الْكَافِرِينَ تَؤْزُهُمْ
أَزًّا ﴿٨٣﴾ فَلَا تَعْجَلْ عَلَيْهِمْ إِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمْ عَذًّا ﴿٨٤﴾ يَوْمَ
نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَفْدًا ﴿٨٥﴾ وَنَسُوقُ
الْمُجْرِمِينَ إِلَى جَهَنَّمَ وَرْدًا ﴿٨٦﴾ لَا يَمْلِكُونَ الشَّفْعَةَ
إِلَّا مَنِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا ﴿٨٧﴾ وَقَالُوا أُتِّخَذَ
الرَّحْمَنُ وَلَدًا ﴿٨٨﴾ لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِدًّا ﴿٨٩﴾ تَكَادُ
السَّمَوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْأَرْضُ وَتَخِرُّ
الْجِبَالُ هَدًّا ﴿٩٠﴾ أَن دَعَوْا لِلرَّحْمَنِ وَلَدًا ﴿٩١﴾ وَمَا يَنْبَغِي
لِلرَّحْمَنِ أَن يَتَّخِذَ وَلَدًا ﴿٩٢﴾ إِن كُلُّ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ إِلَّا آتَى الرَّحْمَنِ عَبْدًا ﴿٩٣﴾ لَقَدْ أَحْصَاهُمْ
وَعَدَّهُمْ عَدًّا ﴿٩٤﴾ وَكُلُّهُمْ عَاتِيهِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَرْدًا ﴿٩٥﴾

آیا دیدی آنکه به آیات ما کافر شد و گفت: البته مال و
فرزند داده شوم ﴿٧٧﴾ آیا بر غیب اطلاع یافته یا نزد
خدای رحمن پیمانی گرفته ﴿٧٨﴾ نه چنانست خواهیم
نوشت آنچه می گوید (و عذاب او را طولانی کنیم) و
شکنجه او را کشش دهیم کشش کاملی ﴿٧٩﴾ و به ارث
می آریم آنچه می گوید و تنها به سوی ما می آید ﴿٨٠﴾ و
غیر خدا معبودانی گرفتند تا برای ایشان عزتی باشد ﴿٨١﴾
نه چنین است بزودی بندگی ایشان را انکار کنند و مخالف
و ضد بر ایشان می شود ﴿٨٢﴾ آیا ندیدی که ما شیاطین را
بر کافران فرستادیم تا بجنابند ایشان را جنابیدن کاملی
﴿٨٣﴾ پس علیه ایشان شتاب مکن همانا می شماریم
برایشان شمار کاملی ﴿٨٤﴾ روزی که متقین را در حال
سواری و احترام به سوی خدای رحمن محشور می کنیم
﴿٨٥﴾ و مجرمین را به سوی دوزخ در حال عطش
می رانیم ﴿٨٦﴾ مالک شفاعت نمی شوند مگر کسی که
نزد (خدای) رحمن پیمانی گرفته است ﴿٨٧﴾ و گفتند:
خدای رحمن فرزندی گرفته ﴿٨٨﴾ هر آینه محققا چیز
عجیبی آوردید ﴿٨٩﴾ نزدیک است آسمانها از این
سخن چاک چاک شوند و از هم بپاشند و زمین بشکافد و
کوهها درافتند و فرو ریزند ﴿٩٠﴾ که برای خدای رحمن
فرزندی خواندند ﴿٩١﴾ و برای خدای رحمن سزاوار
نیست فرزندی گیرد ﴿٩٢﴾ کسی از ساکنین آسمانها و
زمین نباشد مگر اینکه برای (خدای) رحمن بعنوان بندگی
بیاید ﴿٩٣﴾ بتحقیق ایشان را ضبط کرده و ایشان را دقیقاً
شمرده است ﴿٩٤﴾ و همه آنان در روز رستاخیز به حضور
او به تنهایی آیند ﴿٩٥﴾

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ
الرَّحْمَنُ وُدًّا ﴿٩٦﴾ فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ
الْمُتَّقِينَ وَتُنذِرَ بِهِ قَوْمًا لَّدَا ﴿٩٧﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم
مِّن قَرْنٍ هَلْ نُحِيسُ مِنْهُمْ مِّنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ
رِكْزًا ﴿٩٨﴾

سُورَةُ طه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

طه ﴿١﴾ مَا أَنزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَى ﴿٢﴾ إِلَّا
تَذْكِرَةً لِّمَن يَخْشَى ﴿٣﴾ تَنزِيلًا مِّمَّنْ خَلَقَ الْأَرْضَ
وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَى ﴿٤﴾ الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ أُسْتَوَى ﴿٥﴾
لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا
وَمَا تَحْتَ الثَّرَى ﴿٦﴾ وَإِن تَجَهَّرْ بِالْقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ
الْسِّرَّ وَأَخْفَى ﴿٧﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْأَسْمَاءُ
الْحُسْنَى ﴿٨﴾ وَهَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَى ﴿٩﴾ إِذْ رَأَى
نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّي
ءَاتِيكُمْ مِنْهَا بِقَبَسٍ أَوْ أَجْدُ عَلَى النَّارِ هُدًى ﴿١٠﴾
فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِيَ يَمُوسَى ﴿١١﴾ إِنِّي أَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ
نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٢﴾

محققا آنان که ایمان آورده و کارهای شایسته را انجام
دادند خدای رحمن برای ایشان بزودی دوستی قرار
می دهد ﴿٩٦﴾ پس جز این نیست که قرآن را بزبان تو
آسان نمودیم تا به آن متقین را بشارت دهی و قوم لجوج و
عنود را بترسانی ﴿٩٧﴾ و چه بسیار از گروه های پیش از
ایشان را هلاک کردیم آیا یکی از ایشان را می یابی و یا
صدای ایشان را می شنوی ﴿٩٨﴾.

سوره طه

به نام خداوند بخشنده مهربان

طا. ها ﴿١﴾ نازل نکردیم بر تو قرآن را تا به زحمت
یفتی ﴿٢﴾ مگر یادآوری برای آنکه بترسد ﴿٣﴾ نزول آن
از جانب کسی است که زمین و آسمان های بلند را
آفریده ﴿٤﴾ (خدای) رحمانی که بر عرش نافذ است ﴿٥﴾
ملک اوست آنچه در آسمان ها و آنچه در زمین و آنچه ما
بین این دو و آنچه زیر زمین است ﴿٦﴾ و اگر قولت را
آشکار کنی، پس محققا او می داند پنهان و مخفی تر را
﴿٧﴾ خدائی که نیست الهی جز او، مخصوص اوست
نام های نیک ﴿٨﴾ و آیا حدیث موسی برای تو آمده ﴿٩﴾
وقتی که آتشی را دید پس به خانواده اش گفت: اینجا
بمانید زیرا من آتشی دیدم شاید من از آن شعله ای برای
شما بیاورم و یا بر آن آتش هدایتی بیابم ﴿١٠﴾ پس چون
نزد آن آمد ندا شد ای موسی ﴿١١﴾ بدرستی که من خود
پروردگار توام، پس دو نعل خود را بکن زیرا که تو به دره
مقدس طوائی ﴿١٢﴾

وَأَنَا اخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحَىٰ ﴿١٣﴾ إِنَّنِي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي ﴿١٤﴾ إِنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ أَكَادُ أُخْفِيهَا لِتُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا تَسْعَىٰ ﴿١٥﴾ فَلَا يَصُدُّكَ عَنْهَا مَن لَّا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَتَرْدَىٰ ﴿١٦﴾ وَمَا تِلْكَ بِيَمِينِكَ يَمُوسَىٰ ﴿١٧﴾ قَالَ هِيَ عَصَايَ أَتَوَكَّأُ عَلَيْهَا وَأَهُشُّ بِهَا عَلَىٰ غَنَمِي وَلِيَ فِيهَا مَآرِبُ أُخْرَىٰ ﴿١٨﴾ قَالَ أَلْقِهَا يَمُوسَىٰ ﴿١٩﴾ فَالْقَهَا فَإِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعَىٰ ﴿٢٠﴾ قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ سَنُعِيدُهَا سِيرَتَهَا الْأُولَىٰ ﴿٢١﴾ وَاضْمُمْ يَدَكَ إِلَىٰ جَنَاحِكَ تَخْرُجَ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ ؕ ءَايَةٌ أُخْرَىٰ ﴿٢٢﴾ لِنُرِيكَ مِنْ ءَايَاتِنَا الْكُبْرَىٰ ﴿٢٣﴾ أَذْهَبَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿٢٤﴾ قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ﴿٢٥﴾ وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي ﴿٢٦﴾ وَأَحْلِلْ عُقْدَةَ مِنِّ لِسَانِي ﴿٢٧﴾ يَفْقَهُوا قَوْلِي ﴿٢٨﴾ وَاجْعَل لِّي وَزِيرًا مِّنْ أَهْلِي ﴿٢٩﴾ هَارُونَ أَخِي ﴿٣٠﴾ اشْدُدْ بِهِ أَزْرِي ﴿٣١﴾ وَأَشْرِكْهُ فِي أَمْرِي ﴿٣٢﴾ كَيْ نُسَبِّحَكَ كَثِيرًا ﴿٣٣﴾ وَنَذْكُرَكَ كَثِيرًا ﴿٣٤﴾ إِنَّكَ كُنْتَ بِنَا بَصِيرًا ﴿٣٥﴾ قَالَ قَدْ أُوتِيتَ سُؤْلَكَ يَمُوسَىٰ ﴿٣٦﴾ وَلَقَدْ مَنَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَىٰ ﴿٣٧﴾

و من تو را انتخاب کرده‌ام پس به آنچه وحی می‌شود گوش فرا ده ﴿۱۳﴾ بدرستی که منم خدائی که جز من الهی نیست، پس مرا پرستش کن و برای یاد من نماز را بپادار ﴿۱۴﴾ محققا ساعت قیامت آمدنی است آن را پنهان می‌دارمش تا جزا داده شود هر کس بمقابل کوشش او ﴿۱۵﴾ پس تو را از آن باز ندارد کسی که به آن ایمان نیاورده و خواهش و هوای (نفس) خود را پیروی کرده، که هلاک می‌شوی ﴿۱۶﴾ و چیست این که بدست تو است ای موسی ﴿۱۷﴾ گفت: این عصای من است بر آن تکیه می‌کنم و بآن برگ درختان را بر گوسفندم می‌ریزم و مرا در آن حوائج دیگری است ﴿۱۸﴾ گفت: ای موسی ببنداز آن را ﴿۱۹﴾ پس آن را افکند که ناگهان ماری شد که می‌شتافت ﴿۲۰﴾ گفت: آن را بگیر و نترس که بر می‌گردانیمش به خلقت اول ﴿۲۱﴾ و دست را به سوی گریبان و بالت بر تا سفید و نورانی بدون بدی بیرون آری در حالی که آیت دیگر باشد ﴿۲۲﴾ برای آنکه به تو بنمایانیم برخی از آیات بزرگمان را ﴿۲۳﴾ به سوی فرعون برو زیرا او سرکش شده ﴿۲۴﴾ (موسی) گفت: پروردگارا سینه‌ام را بگشا ﴿۲۵﴾ و کار مرا آسان گردان ﴿۲۶﴾ و گره از زبانم بگشا ﴿۲۷﴾ تا گفتار مرا بفهمند ﴿۲۸﴾ و از اهلیم برایم وزیری قرار داده ﴿۲۹﴾ هارون برادرم را ﴿۳۰﴾ پشتم را به او قوی گردان ﴿۳۱﴾ و او را در کار من شریک نما ﴿۳۲﴾ تا تو را بسیار تسبیح کنیم ﴿۳۳﴾ و بسیار تو را یاد کنیم ﴿۳۴﴾ زیرا تو به حال ما بینا بوده‌ای ﴿۳۵﴾ خدا گفت: بیقین مسؤولت اجابت شد ای موسی ﴿۳۶﴾ و بتحقیق بر تو مرتبه دیگری منت گذاشته‌ایم ﴿۳۷﴾

إِذْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّكَ مَا يُوحَىٰ ﴿٣٨﴾ أَنْ أَقْذِفِيهِ فِي
التَّابُوتِ فَأَقْذِفِيهِ فِي الْيَمِّ فَلْيُلْقِهِ الْيَمُّ بِالسَّاحِلِ
يَأْخُذْهُ عَدُوٌّ لِي وَعَدُوٌّ لَهُ ۚ وَأَلْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِّنِّي
وَلِتُصْنَعَ عَلَىٰ عَيْنِي ﴿٣٩﴾ إِذْ تَمْشِي أُخْتُكَ فَتَقُولُ هَلْ
أَدْلُكُم عَلَىٰ مَن يَكْفُلُهُ ۖ فَرَجَعْنَاكَ إِلَىٰ أُمِّكَ كَيْ
تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ ۚ وَكَلَّمْتُ نَفْسًا فَجَعَلْنَاهُ لِمِ
الْأَعْمَىٰ وَقَتْنَاكَ فُتُونًا فَلَبِثْتَ سِنِينَ فِي أَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ
جِئْتَ عَلَىٰ قَدَرٍ يٰمُوسَىٰ ﴿٤٠﴾ وَأَصْطَنَعْتُكَ لِنَفْسِي ﴿٤١﴾
أَذْهَبَ أَنْتَ وَأَخُوكَ بِآيَاتِي وَلَا تَنِيَا فِي ذِكْرِي ﴿٤٢﴾
أَذْهَبَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿٤٣﴾ فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّيِّنًا
لَّعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَىٰ ﴿٤٤﴾ قَالَا رَبَّنَا إِنَّنَا نَخَافُ أَنْ
يَفْرُطَ عَلَيْنَا أَوْ أَنْ يَطْغَىٰ ﴿٤٥﴾ قَالَ لَا تَخَافَا إِنِّي
مَعَكُمَا أَسْمَعُ ۖ وَأَرَىٰ ﴿٤٦﴾ فَأَتِيَاهُ فَقُولَا إِنَّا رَسُولَا
رَبِّكَ فَأَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ وَلَا تُعَذِّبْهُمْ قَدْ
جِئْنَاكَ بِبَيِّنَاتٍ مِّن رَّبِّكَ ۖ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ مَنِ اتَّبَعَ
الْهُدَىٰ ﴿٤٧﴾ إِنَّا قَدْ أُوحِيَ إِلَيْنَا أَنَّ الْعَذَابَ عَلَىٰ مَن
كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿٤٨﴾ قَالَ فَمَنْ رَبُّكُمَا يٰمُوسَىٰ ﴿٤٩﴾ قَالَ
رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَىٰ كُلَّ شَيْءٍ حَلْقَهُ ۖ ثُمَّ هَدَىٰ ﴿٥٠﴾
قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَىٰ ﴿٥١﴾

وقتی که وحی کردیم به سوی مادرت آنچه وحی شد ﴿۳۸﴾ که بینداز او را در میان صندوق درازی پس بینداز آن را در دریا پس باید او را به کنار خود بیندازد تا دشمن من و دشمن او، او را بگیرد و از خود بر تو محبتی انداختیم و تا تربیت و آماده‌شوی بر طبق نظر من ﴿۳۹﴾ وقتی که خواهرت می‌رفت و می‌گفت: آیا شما را دلالت کنم بر کسی که او را سرپرستی کند، پس تو را به مادرت برگردانیم تا چشم او روشن گردد و محزون نباشد، و تو شخصی را کشتی، پس تو را از غصه نجات دادیم و تو را آزمودیم و به فتنه افکندیم آزمودنی پس سال‌ها در میان اهل مدین ماندی سپس با توانائی آمدی ای موسی ﴿۴۰﴾ و تو را برای خودم ساختم ﴿۴۱﴾ برو تو و برادرت با آیات من و در یاد من سستی نکنید ﴿۴۲﴾ بروید به سوی فرعون زیرا که او طغیان کرده ﴿۴۳﴾ پس به او بگفتار نرم بگوئید تا شاید او پند گیرد و یا بترسد ﴿۴۴﴾ گفتند: پروردگارا حقیقت این است که ما می‌ترسیم او بر ما زیاد روی و یا طغیان کند ﴿۴۵﴾ خدا فرمود: نترسید زیرا من با شما می‌شنوم و می‌بینم ﴿۴۶﴾ پس بروید هر دو به سوی او و بگوئید حقیقت این است که ما دو فرستاده پروردگار توایم که به تو بگوئیم بنی اسرائیل را با ما رها کن و ایشان را شکنجه مکن، بتحقیق ما آیتی از پروردگارت برای تو آورده‌ایم و سلام بر آنکه پیرو هدایت باشد ﴿۴۷﴾ حقیقت آنکه به ما وحی شده که عذاب خدا بر کسی است که تکذیب کند و رو گرداند ﴿۴۸﴾ (فرعون) گفت: پس پروردگار شما دو تن کیست؟ ﴿۴۹﴾ موسی گفت: پروردگار ما آنست که هستی هر چیزی را عطا کرده سپس آن را هدایت نموده ﴿۵۰﴾ فرعون گفت: پس حال و تکلیف قرن‌های گذشته (که به کفر و انکار خدا مرده‌اند) چه باشد ﴿۵۱﴾

قَالَ عَلَّمَهَا عِنْدَ رَبِّي فِي كِتَابٍ لَا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنسَى ﴿٥٢﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَسَلَكَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِّن نَّبَاتٍ شَتَّى ﴿٥٣﴾ كُلُوا وَارْعَوْا أَنْعَمَكُمُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٥٤﴾ مِنهَا خَلَقْنَكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى ﴿٥٥﴾ وَلَقَدْ أَرَيْنَاهُ آيَاتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَأَبَى ﴿٥٦﴾ قَالَ أَجِئْتَنَا لِتُخْرِجَنَا مِنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يَمُوسَى ﴿٥٧﴾ فَلَنَأْتِيَنَّكَ بِسِحْرِ مِثْلِهِ ۖ فَأَجْعَلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَا نُخْلِفُهُ نَحْنُ وَلَا أَنْتَ مَكَانًا سُوًى ﴿٥٨﴾ قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمَ الزَّيْنَةِ وَأَن يُخْشَرَ النَّاسُ ضَحَى ﴿٥٩﴾ فَتَوَلَّى فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهُ ثُمَّ أَتَى ﴿٦٠﴾ قَالَ لَهُم مُّوسَى وَيَلَكُمْ لَا تَقْتَرُوا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا فَيُسْحِتَكُم بِعَذَابٍ وَقَدْ خَابَ مَنِ افْتَرَى ﴿٦١﴾ فَتَنَزَّعُوا أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ وَأَسْرُوا التَّجْوَى ﴿٦٢﴾ قَالُوا إِن هَذَا لَسَاحِرٌ يُرِيدَانِ أَنْ يُخْرِجَاكُم مِّنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِمَا وَيَذْهَبَا بِطَرِيقَتِكُمُ الْمُثَلَّى ﴿٦٣﴾ فَأَجْمِعُوا كَيْدَكُمْ ثُمَّ آتُوا صَفًّا وَقَدْ أَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنِ اسْتَعْلَى ﴿٦٤﴾

موسی گفت: دانش آن نزد پروردگارم در کتابی است پروردگارم گم نمی‌کند و فراموش نمی‌نماید ﴿٥٢﴾ آن خدائی که زمین را برای شما گهواره قرار داد، و برای شما در آن راه‌های رفت و آمد ایجاد کرده و از آسمان آب نازل نموده پس بآن آب انواع و اقسامی از گیاهان را بیرون آوردیم ﴿٥٣﴾ بخورید و چهارپایان را بچرانید بدرستی که در این آفرینش آیاتی است برای صاحبان عقل و خردمندان ﴿٥٤﴾ از زمین شما را آفریدیم و در این زمین شما را بر می‌گردانیم و از این شما را مرتبه دیگر بیرون می‌آوریم ﴿٥٥﴾ و بتحقیق تمام آیات خود را به او نشان دادیم پس او تکذیب کرد و سرباز زد ﴿٥٦﴾ گفت: آیا نزد ما آمدی تا بسحر خودت ما را از زمین خودمان بیرون کنی ای موسی ﴿٥٧﴾ پس البته البته سحری مانند آن سحر برای تو می‌آوریم پس بین ما و بین خودت وعده گاهی قرار بده که نه ما از آن خلاف کنیم و نه تو، در جائی هموار ﴿٥٨﴾ (موسی) گفت: وعده گاه شما روز زینت و اجتماع مردم در چاشت ﴿٥٩﴾ پس فرعون روگردانید و نیرنگ خود را فراهم کرد سپس آمد ﴿٦٠﴾ موسی به ایشان گفت: وای بر شما بر خدا دروغ نبندید که شما را به عذابی نابود کند و بتحقیق محروم شد آنکه افترا بست ﴿٦١﴾ پس بین خودشان کار خود را به نزاع کشاندند و آن راز را پنهان داشتند ﴿٦٢﴾ گفتند: محققا این دو نفر ساحرند که می‌خواهند شما را از سرزمینتان با سحرشان بیرون کنند و راه و روش بهتر شما را ببرند ﴿٦٣﴾ پس همه در حيله خود تصمیم بگیرید سپس بطور دسته جمع بیایید و بتحقیق در این روز رستگار کسی است که فائق آید ﴿٦٤﴾

قَالُوا يَمُوسَىٰ إِمَّا أَنْ تُلْقَىٰ وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ أَوَّلَ مَنْ
 أَلْقَىٰ ﴿٦٥﴾ قَالَ بَلْ أَلْقُوا فَإِذَا حِبَالُهُمْ وَعِصِيُّهُمْ يُخَيَّلُ
 إِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ أَنَّهَا تَسْعَىٰ ﴿٦٦﴾ فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ
 خِيفَةً مُوسَىٰ ﴿٦٧﴾ قُلْنَا لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَىٰ ﴿٦٨﴾
 وَأَلْقِ مَا فِي يَمِينِكَ تَلْقَفْ مَا صَنَعُوا إِنَّمَا صَنَعُوا
 كَيْدٌ سَحِرٍ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَىٰ ﴿٦٩﴾ فَأَلْقَى
 السَّحَرَةُ سُجَّدًا قَالُوا ءَامَنَّا بِرَبِّ هَارُونَ وَمُوسَىٰ ﴿٧٠﴾
 قَالَ ءَامَنْتُ لَهُ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ
 الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَا تُقْطَعَنَّ أَيْدِيكُمْ
 وَأَرْجُلُكُمْ مِنْ خَلْفٍ وَلَا تُصَلِّبَتَّكُمْ فِي جُذُوعِ
 النَّخْلِ وَلَتَعْلَمَنَّ أَئِنَّا أَشَدُّ عَذَابًا وَأَبْقَىٰ ﴿٧١﴾ قَالُوا لَنْ
 نُؤْثِرَكَ عَلَىٰ مَا جَاءَنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالَّذِي فَطَرَنَا
 فَاقْضِ مَا أَنْتَ قَاضٍ إِنَّمَا تَقْضِي هَذِهِ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا
 ﴿٧٢﴾ إِنَّا ءَامَنَّا بِرَبِّنَا لِيَغْفِرَ لَنَا خَطَايَنَا وَمَا أَكْرَهْتَنَا
 عَلَيْهِ مِنَ السِّحْرِ وَاللَّهُ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿٧٣﴾ إِنَّهُ مَنْ يَأْتِ
 رَبَّهُ مُجْرِمًا فَإِنَّ لَهُ جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَىٰ
 ﴿٧٤﴾ وَمَنْ يَأْتِهِ مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ فَأُولَٰئِكَ
 لَهُمُ الدَّرَجَاتُ الْعُلَىٰ ﴿٧٥﴾ جَنَّاتٌ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ
 تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَٰلِكَ جَزَاءُ مَنْ تَزَكَّىٰ

﴿٧٦﴾

گفتند: ای موسی یا تو بینداز و یا بوده باشیم ما اولین کسی
 که بندازد ﴿۶۵﴾ موسی گفت: بلکه شما بیندازید پس ناگاه
 ریسمان‌ها و عصاهایشان (که انداخته بودند) از سحرشان به
 موسی وانمود شد که آنها می‌شتابند ﴿۶۶﴾ پس موسی در
 دل خود ترسی یافت ﴿۶۷﴾ گفتیم: ای موسی نترس محققا
 تو خود برتری ﴿۶۸﴾ و آنچه در دست راست می‌باشد
 بینداز می‌بلعد آنچه را ساخته‌اند محققا آنچه ساخته‌اند حیل
 ساحر است و ساحر رستگار نشود هر جا که آید ﴿۶۹﴾ پس
 ساحران سجده کنان به زمین افتادند و گفتند: ما به پروردگار
 هارون و موسی ایمان آوردیم ﴿۷۰﴾ فرعون گفت: آیا پیش
 از آنکه به شما اذن دهم به او ایمان آوردید بدرستی که او
 (یعنی موسی) بزرگ شماس است آنکه به شما سحر آموخته پس
 حتماً دستها و پاهای شما را بخلاف یکدیگر قطع می‌کنم و
 حتماً شما را در تنه‌های درخت به دار می‌زنم و البته خواهید
 دانست که کدام ما عذابش سخت‌تر است و پاینده‌تر است
 ﴿۷۱﴾ ساحران گفتند: ما تو را ترجیح نمی‌دهیم بر آنچه از
 حجت‌های روشن که برای ما آمده و بر آنکه ما را آفریده (و
 یا قسم به آنکه ما را آفریده) پس حکم نما آنچه تو حکم
 می‌کنی همانا حکم میرانی در این زندگی دنیا ﴿۷۲﴾ بتحقیق
 ما به پروردگار خود ایمان آورده‌ایم تا خطاهای ما را برای ما
 بیامزد و آنچه را که تو ما را بر آن واداشتی از سحر
 (بیامزد) و خدا بهتر و پاینده‌تر است ﴿۷۳﴾ محققا هر کس
 در حضور پروردگارش بحال گناهکاری بیاید پس البته برای
 او دوزخ است که در آن نمی‌میرد و نه زنده می‌ماند ﴿۷۴﴾ و
 هر کس بیاید در محضر پروردگارش در حالی که دارای
 ایمان باشد و کارهای شایسته کرده باشد پس آنان برایشان
 درجات بلندی است ﴿۷۵﴾ باغ‌های همیشگی که از زیر آن
 نهرها جاری است در آن جاویدانند و اینست جزای کسی
 که پاک باشد ﴿۷۶﴾.

وَلَقَدْ أُوحِيَآ إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي فَاضْرِبْ لَهُمْ طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا لَا تَخَفُ دَرَكًا وَلَا تَحْشَىٰ ﴿٧٧﴾ فَأَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ بِجُنُودِهِ فَغَشِيَهُمْ مِّنَ اللَّيْلِ مَا غَشِيَهُمْ ﴿٧٨﴾ وَأَضَلَّ فِرْعَوْنُ قَوْمَهُ وَمَا هَدَىٰ ﴿٧٩﴾ يَبْنِي إِسْرَءِيلَ قَدْ أَنْجَيْنَاكَ مِّنْ عَذَابِكُمْ وَوَعَدْنَاكَ جَانِبَ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكُوفُ وَالسَّلَوىٰ ﴿٨٠﴾ كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَلَا تَطْغَوْا فِيهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبِي وَمَن يَحِلَّ عَلَيْهِ غَضَبِي فَقَدْ هَوَىٰ ﴿٨١﴾ وَإِنِّي لَعَفَّارٌ لِّمَن تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ اهْتَدَىٰ ﴿٨٢﴾ وَمَا أَعْجَلَكَ عَن قَوْمِكَ يَمُوسَىٰ ﴿٨٣﴾ قَالَ هُمْ أَوْلَاءُ عَلَىٰ أَثَرِي وَعَجِلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَىٰ ﴿٨٤﴾ قَالَ فَإِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِن بَعْدِكَ وَأَضَلَّهُمُ السَّامِرِيُّ ﴿٨٥﴾ فَرَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَنَ أَسْفًا قَالَ يَقَوْمِ أَلَمْ يَعِدْكُمْ رَبُّكُمْ وَعَدًّا حَسَنًا أَفَطَالَ عَلَيْكُمْ الْعَهْدُ أَمْ أَرَدْتُمْ أَنْ يَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَخْلَفْتُم مَّوْعِدِي ﴿٨٦﴾ قَالُوا مَا أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلِكِنَا وَلَكِنَّا حَمَلْنَا أَوْزَارًا مِّن زِينَةِ الْقَوْمِ فَقَذَفْنَاهَا فَكَذَلِكَ أَلْقَى السَّامِرِيُّ ﴿٨٧﴾

و بتحقیق به موسی وحی کردیم که بندگان مرا سیر بده و برای ایشان در دریا راه خشکی را بزن و از دستگیری دشمن نه بترس و نه هراسی داشته باش ﴿۷۷﴾ پس فرعون و لشکریانش بدنبال ایشان آمدند پس قسمتی از دریا ایشان را فرو برد آنچه فرو برد ﴿۷۸﴾ و فرعون قوم خود را گمراه کرد و هدایت ننمود ﴿۷۹﴾ ای بنی اسرائیل، بتحقیق شما را از دشمنان نجات دادیم و شما را به طرف راست طور دعوت کردیم و بر شما من و سلوی نازل نمودیم ﴿۸۰﴾ از چیزهای پاکیزه که به شما روزی داده‌ایم بخورید و در آن طغیان مکنید که غضب من بر شما فرود آید و آنکه بر او غضب من فرود آید بتحقیق هلاک شده ﴿۸۱﴾ و بدرستی که من هر کسی را که توبه کند و ایمان آورد و عمل شایسته نماید سپس هدایت یابد می‌آمرزم ﴿۸۲﴾ و چه چیز تو را به شتاب واداشت که از قوم خود جلوتر آمدی ای موسی ﴿۸۳﴾ گفت: ایشان همانانند که بدنبال منند و به سوی تو پروردگارا عجله کردم تا خشنود شوی ﴿۸۴﴾ خدا گفت: که ما قومت را پس از تو به فتنه انداختیم و آن سامری ایشان را گمراه نمود ﴿۸۵﴾ پس موسی به سوی قوم خود برگشت در حال غضب و اسف می‌خورد. گفت: ای قوم آیا پروردگار شما وعده نکرد شما را به وعده نیکو آیا آن عهد الهی بر شما طولانی شد یا خواستید غضب پروردگارتان بر شما وارد شود پس وعده‌گاه مرا خلاف کردید ﴿۸۶﴾ گفتند: وعده‌گاه تو را باختیار خودمان خلاف نکردیم ولیکن ما با رهایی از زینت این قوم را برداشتیم پس آنها را بدور انداختیم پس سامری بدینگونه در آورد ﴿۸۷﴾

فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَهُ خُورٌ فَقَالُوا هَذَا إِلَهُكُم وَإِلَهُ مُوسَىٰ فَنَسِيَ ﴿٨٨﴾ أَفَلَا يَرَوْنَ إِلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ صَرًّا وَلَا نَفْعًا ﴿٨٩﴾ وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَارُونُ مِنْ قَبْلُ يَقُومُ إِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ وَإِنَّ رَبَّكُمُ الرَّحْمَنُ فَاتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوا أَمْرِي ﴿٩٠﴾ قَالُوا لَنْ نَبْرَحَ عَلَيْهِ عَنكِفِينَ حَتَّىٰ يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَىٰ ﴿٩١﴾ قَالَ يَهْرُونَ مَا مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوا ﴿٩٢﴾ أَأَلَّا تَتَّبِعَنِ أَفَعَصَيْتَ أَمْرِي ﴿٩٣﴾ قَالَ يَبْنَؤُمْ لَا تَأْخُذْ بِلِحَيَّتِي وَلَا بِرَأْسِي إِنِّي خَشِيتُ أَنْ تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَءِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي ﴿٩٤﴾ قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يَاسْمُرِي ﴿٩٥﴾ قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ فَقَبَضْتُ قَبْضَةً مِّنْ أَثَرِ الرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذَلِكَ سَوَّلَتْ لِي نَفْسِي ﴿٩٦﴾ قَالَ فَادْهَبْ فَإِنَّ لَكَ فِي الْحَيَاةِ أَنْ تَقُولَ لَا مِسَاسَ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَّنْ تُخْلَفَهُ وَانْظُرْ إِلَىٰ إِلَهِكَ الَّذِي ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا لَّنُحَرِّقَنَّهُ ثُمَّ لَنَنْسِفَنَّهُ فِي الْيَمِّ نَسْفًا ﴿٩٧﴾ إِنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿٩٨﴾

پس برای ایشان مجسمه گوساله‌ای را که دارای صدا بود بیرون آورد، که گفتند: این است اله شما و اله موسی که فراموش کرد ﴿۸۸﴾ پس آیا ندیدند که گوساله، گفتاری را به ایشان جواب نمی‌دهد و مالک نفع و ضرری برای ایشان نیست ﴿۸۹﴾ و بتحقیق هارون از پیش به ایشان گفت: ای قوم من همانا بواسطه این گوساله آزمایش شده و به فتنه مبتلا شده‌اید و بدرستی که پروردگار شما رحمن است، پس مرا پیروی کنید و امر مرا اطاعت کنید ﴿۹۰﴾ گفتند: همواره بر آن معتکفیم تا موسی بسوی ما برگردد ﴿۹۱﴾ (موسی) گفت: ای هرون چه مانع تو گردید زمانی که ایشان را گمراه دیدی ﴿۹۲﴾ چرا به دنبال من نیامدی، پس آیا امر مرا عصیان کردی ﴿۹۳﴾ هارون گفت: ای پسر مادرم ریش مرا مگیر و نه سرم را زیرا ترسیدم که بگوئی تفرقه افکندی میان بنی اسرائیل و رعایت قول مرا نکردی ﴿۹۴﴾ موسی گفت: ای سامری چه بود هدف تو ﴿۹۵﴾ سامری گفت: بینا شدم به آنچه ایشان به آن بینا نشده‌اند، پس گرفتم مشتی از اثر رسول را، پس آن را انداختم و بدینگونه هوای نفسم برایم وانمود کرد ﴿۹۶﴾ موسی گفت: پس برو که برای تو در زندگی لازم است بگوئی تماسی نیست و محققا برای تو وعده گاهی است که هرگز با تو خلاف نشود و به معبودت که در تمام روز بر آن معتکف شده‌ای بنگر که البته آن را می‌سوزانیم سپس خاکسترش را به دریا می‌ریزیم و کاملاً پراکنده می‌نمائیم ﴿۹۷﴾ همانا اله شما خدائی است که نیست معبودی جز او ز دانش هر چیزی را فرا گرفته و احاطه نموده ﴿۹۸﴾.

كَذَلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ مَا قَدْ سَبَقَ وَقَدْ
 آتَيْنَاكَ مِنْ لَدُنَّا ذِكْرًا ﴿٩٩﴾ مَنْ أَعْرَضَ عَنْهُ فَإِنَّهُ
 يَحْمِلُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وِزْرًا ﴿١٠٠﴾ خَلِيدِينَ فِيهِ وَسَاءَ لَهُمْ
 يَوْمَ الْقِيَمَةِ حِمْلًا ﴿١٠١﴾ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ وَنَحْشُرُ
 الْمُجْرِمِينَ يَوْمِئِذٍ زُرْقًا ﴿١٠٢﴾ يَتَخَفَتُونَ بَيْنَهُمْ إِنْ
 لَبِثْتُمْ إِلَّا عَشْرًا ﴿١٠٣﴾ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ إِذْ يَقُولُ
 أَمْثَلُهُمْ طَرِيقَةً إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا يَوْمًا ﴿١٠٤﴾ وَيَسْأَلُونَكَ
 عَنِ الْجِبَالِ فَقُلْ يَنْسِفُهَا رَبِّي نَسْفًا ﴿١٠٥﴾ فَيَذَرُهَا قَاعًا
 صَفْصَفًا ﴿١٠٦﴾ لَا تَرَى فِيهَا عِوَجًا وَلَا أَمْتًا ﴿١٠٧﴾ يَوْمِئِذٍ
 يَتَّبِعُونَ الدَّاعِيَ لَا عِوَجَ لَهُ وَخَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ
 لِلرَّحْمَنِ فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا ﴿١٠٨﴾ يَوْمِئِذٍ لَا تَنْفَعُ
 الشَّفَعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَرَضِيَ لَهُ قَوْلًا ﴿١٠٩﴾
 يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِهِ
 عِلْمًا ﴿١١٠﴾ وَعَنْتِ الْوُجُوهُ لِلْحَيِّ الْقَيُّومِ وَقَدْ خَابَ
 مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا ﴿١١١﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ
 مُؤْمِنٌ فَلَا يَخَافُ ظُلْمًا وَلَا هَضْمًا ﴿١١٢﴾ وَكَذَلِكَ
 أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا وَصَرَّفْنَا فِيهِ مِنَ الْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ
 يَتَّقُونَ أَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ ذِكْرًا ﴿١١٣﴾

بدینگونه بر تو بیان می کنیم بعضی از اخباری که گذشته
 است و بتحقیق به تو دادیم از نزد خودمان قرآنی ﴿۹۹﴾
 آنکه از آن اعراض کند پس محققا روز قیامت بار گناهی
 را به دوش می کشد ﴿۱۰۰﴾ همواره در گناه بوده و بد بار
 سنگینی است برای ایشان روز رستاخیز ﴿۱۰۱﴾ روزی که
 در صور دمیده شود و مجرمین را در آن روز در حالی که
 کبود چشمنده محشور می کنیم ﴿۱۰۲﴾ بین خود بطور
 پنهانی می گویند درنگ نکردید مگر ده روزی ﴿۱۰۳﴾ ما
 داناتریم به آنچه می گویند زیرا آنکه راه بهتری داشته
 می گوید شما درنگ نکردید مگر روزی ﴿۱۰۴﴾ و تو را
 از کوهها سؤال می کنند، بگو پروردگارم آن را منتشر سازد
 و ریزه کند ریزه کردن کاملی ﴿۱۰۵﴾ پس آن را صاف و
 هموار گذارد ﴿۱۰۶﴾ نه می بینی در آن کجی و نه
 برآمدگی ﴿۱۰۷﴾ در آن روز خواننده را پیروی کنند
 برای او انحرافی نیست و صداها برای خدای رحمن خاشع
 شود پس نمیشنوی مگر همههمای ﴿۱۰۸﴾ در آن روز
 شفاعت نفعی ندهد مگر آن کسی که خدای رحمن اذن
 داده و به قول و گفتار از او خشنود بوده ﴿۱۰۹﴾ می داند
 آنچه جلو ایشان و آنچه در پس ایشان است و ایشان احاطه
 علمی به او ندارند ﴿۱۱۰﴾ و خوار و ذلیل است صورتها
 برای (خدای) زنده پاینده و بتحقیق هلاک است آنکه
 ستمی را به دوش دارد ﴿۱۱۱﴾ و هر کس از کارهای
 شایسته انجام دهد در حالی که ایمان داشته باشد پس نباید
 از ستم و پامال شدن حقش بترسد ﴿۱۱۲﴾ و بدینگونه آن
 را قرآنی عربی نازل کردیم و در آن از وعید مکرر بیان
 نمودیم، باشد که بپرهیزند و یا برای ایشان ایجاد تذکری
 کند ﴿۱۱۳﴾

فَتَعَلَّى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا ﴿١١٤﴾ وَلَقَدْ عَهِدْنَا إِلَىٰ آدَمَ مِنْ قَبْلِ فَنَسَىٰ وَلَمْ نُجِدْ لَهُو عَزْمًا ﴿١١٥﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى ﴿١١٦﴾ فَقُلْنَا يَسَّادُمْ إِنَّ هَذَا عَدُوٌّ لَكَ وَلِزَوْجِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكُمَا مِنَ الْجَنَّةِ فَتَشْقَى ﴿١١٧﴾ إِنَّ لَكَ أَلَّا تَجُوعَ فِيهَا وَلَا تَعْرَى ﴿١١٨﴾ وَأَنَّكَ لَا تَظْمَأُ فِيهَا وَلَا تَصْحَى ﴿١١٩﴾ فَوَسَّوَسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ قَالَ يَسَّادُمْ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَى شَجَرَةِ الْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَّا يَبْلَى ﴿١٢٠﴾ فَأَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتْ لَهُمَا سَوْآتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَعَصَى آدَمُ رَبَّهُو فَعَوَّى ﴿١٢١﴾ ثُمَّ اجْتَبَاهُ رَبُّهُو فَتَابَ عَلَيْهِو وَهَدَى ﴿١٢٢﴾ قَالَ أَهْبِطَا مِنْهَا جَمِيعًا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ فَاِمَّا يَأْتِيَنَّكُم مِّنِّي هُدًى فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَاى فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقَى ﴿١٢٣﴾ وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرى فَإِنَّ لَهُو مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُو يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَعْمَى ﴿١٢٤﴾ قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِى أَعْمَى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا ﴿١٢٥﴾

پس برتر است خدائی که پادشاه ثابت الوجود است و به

قرآن شتاب مکن پیش از آنکه وحیش انجام شود و بگو پروردگارا دانش مرا زیاد کن ﴿۱۱۴﴾ و بتحقیق پیمانی با آدم نمودیم از پیش پس فراموش نمود و برای او تصمیمی نیافتیم ﴿۱۱۵﴾ و چون به ملائکه گفتیم: برای آدم سجده کنید پس سجده کردند مگر ابلیس که خودداری کرد ﴿۱۱۶﴾ پس گفتیم: ای آدم حقیقتا این برای تو و زن تو دشمن است پس شما را از بهشت خارج نکند که به زحمت و مشقت میافتی ﴿۱۱۷﴾ برای تو مقرر شده در بهشت که نه گرسنه شوی و نه برهنه ﴿۱۱۸﴾ و محققا تو در آن نه تشنه می شوی و نه در آفتاب می مانی ﴿۱۱۹﴾ پس شیطان به او وسوسه کرد گفت: ای آدم آیا تو را راهنمایی کنم به درخت جاوید و ملکی که کهنه نشود ﴿۱۲۰﴾ پس، از آن خوردند پس عورت هاشان برای ایشان پیدا شد و شروع کردند که بچسباندند برخودشان از برگ بهشت و نافرمانی کرد آدم پروردگارش را پس گمراه شد ﴿۱۲۱﴾ سپس پروردگارش او را بر گزید پس توبه او را پذیرفت و هدایتش کرد ﴿۱۲۲﴾ خدا فرمود: همه فرود آئید از آن مقام، بعضی از شما دشمن بعض دیگر است، پس هر گاه هدایتی از جانب من برای شما البته بیاید آنکه پیروی هدایت من کند پس نه گمراه می شود و نه شقی ﴿۱۲۳﴾ و آنکه از یاد من اعراض کند محققا برای او زندگی تنگی خواهد بود و روز قیامت او را کور محشور کنیم ﴿۱۲۴﴾ گوید: پروردگارا چرا مرا کور محشور کرده ای و حال آنکه من بینا بودم ﴿۱۲۵﴾

قَالَ كَذَلِكَ أَتَتْكَ آيَاتُنَا فَنَسِيتَهَا وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ

تَنْسَى ﴿١٢٦﴾ وَكَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ أَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنْ
بِآيَاتِ رَبِّهِ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَدُّ وَأَبْقَى ﴿١٢٧﴾ أَفَلَمْ
يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ
فِي مَسْكِنِهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِلْأُولَىٰ اللَّهُمَّ ﴿١٢٨﴾
وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَكَانَ لِزَامًا وَأَجَلٌ
مُّسَمًّى ﴿١٢٩﴾ فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ
قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا وَمِنْ آنَاءِ اللَّيْلِ
فَسَبِّحْ وَأَطْرَافَ النَّهَارِ لَعَلَّكَ تَرْضَىٰ ﴿١٣٠﴾ وَلَا تَمُدَّنَّ
عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيَاةِ
الدُّنْيَا لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿١٣١﴾ وَأُمِرْ
أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا لَا نَسْأَلُكَ رِزْقًا
نَحْنُ نَرْزُقُكَ وَالْعَقِبَةُ لِلتَّقْوَىٰ ﴿١٣٢﴾ وَقَالُوا لَوْلَا يَأْتِينَا
بِآيَةٍ مِنْ رَبِّهِ أَوْ لَمْ تأْتِهِمْ بَيِّنَةٌ مَا فِي الصُّحُفِ
الْأُولَىٰ ﴿١٣٣﴾ وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَاهُمْ بِعَذَابٍ مِّن قَبْلِهِ
لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ
مِن قَبْلِ أَنْ نَذِلَّ وَنَخْزَىٰ ﴿١٣٤﴾ قُلْ كُلُّ مُتَرَبِّصٍ
فَتَرَبَّصُوا فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ أَصْحَابُ الصِّرَاطِ السَّوِيِّ
وَمَنْ أَهْتَدَىٰ ﴿١٣٥﴾

کردی و بدینگونه امروز فراموش شوی ﴿۱۲۶﴾ و بدینگونه کيفر دهيم آن را که اسراف کرده و به آیات پروردگارش ایمان نیاورده و البته عذاب آخرت سخت تر و پاینده تر است ﴿۱۲۷﴾ آیا هلاک کردن ما بسیاری از قرن های پیش از ایشان را موجب هدایت ایشان نگردیده که اینان در مساکن آنان راه می روند بتحقیق در این نشانه های هدایت است برای خردمندان تیزهوش ﴿۱۲۸﴾ و اگر نبود فرمانی که از پروردگارت سابقا صادر شده هر آینه عقابشان لازم بود و هم اگر نبود مدت معین شده ﴿۱۲۹﴾ پس بر آنچه می گویند صبر کن و در حال ستایش پروردگارت تسبیح بگو (و او را منزّه بخوان) پیش از طلوع خورشید و قبل از غروب آن و بعضی از ساعات شب و اطراف روز تسبیح کن شاید خشنود گردی ﴿۱۳۰﴾ و البته دیدگانت را به متاع بعضی از ایشان مگشای که خوشی و رونق زندگی دنیا را برای اینکه در آن خوشی بیازمائیشان داده ایم و روزی پروردگارت بهتر و پاینده تر است ﴿۱۳۱﴾ و کسان خود را (و یا پیروان خود را) به نماز امر کن و بر آن شکیبائی کن رزقی از تو نمی خواهیم ما تو را روزی می دهیم و عاقبت و فرجام برای پرهیزکاری است ﴿۱۳۲﴾ و گفتند: چرا از پروردگارش برای ما آیتی نمی آورد آیا برای ایشان نیامده دلیل روشنی که در کتاب های نخستین است ﴿۱۳۳﴾ و اگر ما هلاک می کردیم ایشان را به عذابی پیش از ارسال رسول هر آینه می گفتند: پروردگارا چرا نفرستادی به سوی ما رسولی تا آیات تو را پیروی کنیم پیش از آنکه خوار و رسوا شویم ﴿۱۳۴﴾ بگو: هر یک از ما و شما منتظریم، پس منتظر باشید که بزودی خواهید دانست کیست اصحاب راه راست و چه کس هدایت یافته است ﴿۱۳۵﴾.

گوید: چنانچه آیات ما برای تو آمد پس آن ها را فراموش

سُورَةُ الْأَنْبِيَاءِ

سوره انبیاء

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ مُّعْرِضُونَ ﴿١﴾
مَا يَأْتِيهِمْ مِّن ذِكْرٍ مِّن رَّبِّهِمْ مُّحَدَّثٍ إِلَّا اسْتَمَعُوهُ
وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿٢﴾ لَاهِيَةً قُلُوبُهُمْ وَأَسْرَأُ التَّجْوَى
الَّذِينَ ظَلَمُوا هَلْ هَذَا إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ أَفَتَأْتُونَ
السَّحَرَ وَانْتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٣﴾ قَالَ رَبِّي يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي
السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٤﴾ بَلْ قَالُوا
أَضْغَثَ أَحْلَمٌ بَلْ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ فَلْيَأْتِنَا بِآيَةٍ
كَمَا أُرْسِلَ الْأَوَّلُونَ ﴿٥﴾ مَا ءَامَنْتُ قَبْلَهُمْ مِّن قَرِيَةٍ
أَهْلَكْنَاهَا أَفَهُمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ إِلَّا
رِجَالًا نُّوحِي إِلَيْهِمْ فَسَئَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا
تَعْلَمُونَ ﴿٧﴾ وَمَا جَعَلْنَاهُمْ جَسَدًا لَا يَأْكُلُونَ
الطَّعَامَ وَمَا كَانُوا خَالِدِينَ ﴿٨﴾ ثُمَّ صَدَقْنَاهُمُ الْوَعْدَ
فَأَنْجَيْنَاهُمْ وَمَنْ نَّشَاءُ وَاهْلَكْنَا الْمُسْرِفِينَ ﴿٩﴾ لَقَدْ
أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ ذِكْرُكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٠﴾

برای مردم حسابشان نزدیک شده و ایشان در حال غفلت
اعراض کنند ﴿۱﴾ ایشان را تذکر تازه‌ای از پروردگارشان
نمی‌آید مگر اینکه آن را شنیده‌اند در حالی که بازی
می‌کنند ﴿۲﴾ در حالی که دل‌های ایشان مشغول و
ستمگران راز را پنهان کردند (رازشان این بود) آیا این
شخص جز بشری است مانند شما چرا به سحر رو می‌آورید
در حالی که شما می‌بینید ﴿۳﴾ گوید: پروردگارم می‌داند
گفتار در آسمان و زمین را و او شنوای داناست ﴿۴﴾ بلکه
گفتند: خواب‌های آشفته و پراکنده است بلکه آن را دروغ
بسته بلکه او شاعر است پس برای ما آیتی را بیاورد چنانکه
فرستاده شدند پیشینیان ﴿۵﴾ پیش از ایشان هر قریه‌ای که
ایمان نیاورد هلاکش کردیم آیا ایشان ایمان
می‌آورند ﴿۶﴾ و پیش از تو نفرستادیم مگر مردانی را که
به سوی ایشان وحی می‌کردیم اگر نمی‌دانید پس از اهل
کتاب سؤال کنید ﴿۷﴾ و ایشان را جسدی که طعام
نخورند قرار ندادیم و ایشان جاوید نبودند ﴿۸﴾ سپس
وعده (عذاب خدا) نسبت به ایشان راست نمودیم پس
ایشان را با هر کس که خواستیم نجات دادیم و مسرفین را
هلاک نمودیم ﴿۹﴾ بتحقیق که نازل کردیم به سوی شما
کتابی را که در آن ذکر شما است پس آیا تعقل
ندارید ﴿۱۰﴾.

وَكَمْ قَصَمْنَا مِنْ قَرْيَةٍ كَانَتْ ظَالِمَةً وَأَنْشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا آخَرِينَ ﴿١١﴾ فَلَمَّا أَحْسَسُوا بِأَسَاسِنَا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَرْكُضُونَ ﴿١٢﴾ لَا تَرْكُضُوا وَارْجِعُوا إِلَى مَا أُتْرِفْتُمْ فِيهِ وَمَسْكِنِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَسْأَلُونَ ﴿١٣﴾ قَالُوا يَوَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿١٤﴾ فَمَا زَالَتْ تِلْكَ دَعْوُهُمْ حَتَّى جَعَلْنَاهُمْ حَصِيدًا خَلِيدِينَ ﴿١٥﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لِعِبِينَ ﴿١٦﴾ لَوْ أَرَدْنَا أَنْ نَتَّخِذَ لَهُمْ لَا تَتَّخِذْنَهُ مِنْ لَدُنَّا إِنْ كُنَّا فَلَعَلَّيْنِ ﴿١٧﴾ بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ وَلَكُمُ الْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾ وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ عِنْدَهُ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ ﴿١٩﴾ يُسَبِّحُونَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لَا يَفْتُرُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْ اتَّخَذُوا آلِهَةً مِنَ الْأَرْضِ هُمْ يُنْشِرُونَ ﴿٢١﴾ لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا فَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٢٢﴾ لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ ﴿٢٣﴾ أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ هَذَا ذِكْرُ مَنْ مَعِيَ وَذِكْرُ مَنْ قَبْلِي بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ فَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٢٤﴾

و چه بسیار قریه‌ای را در هم شکستیم که (اهل) آن ستمگر بود و پس از آن قوم دیگر را پدید آوردیم ﴿۱۱﴾ پس چون عذاب ما را احساس کردند ناگهان از دیارشان می‌گریختند ﴿۱۲﴾ مگریزید و برگردید به سوی آنچه در آن به شما فراخی داده شده بود و به سوی مسکن‌های خود تا بازرسی شوید ﴿۱۳﴾ گفتند: ای وای بر ما که ما ستمگر بودیم ﴿۱۴﴾ پس همواره این ندایشان بود تا ایشان را درو شده و خاموش نمودیم ﴿۱۵﴾ و آسمان و زمین و ما بین آنها را بازیکنان نیافریدیم ﴿۱۶﴾ اگر اراده‌ی ما بازی گرفتن بود از نزد خود گرفته بودیم اگر بازیگر بودیم ﴿۱۷﴾ بلکه می‌اندازیم حق را بر باطل که آن را می‌شکنند که یکباره باطل زائل می‌شود و برای شما وای از آنچه وصف می‌کنید ﴿۱۸﴾ و ملک اوست آنکه در آسمان‌ها و زمین است و آنانکه نزد اویند از عبادت او سرکشی ندارند و خسته و مانده نمی‌شوند ﴿۱۹﴾ شب و روز تسبیح می‌کنند و سست نمی‌شوند ﴿۲۰﴾ بلکه خدایانی از زمین گرفته‌اند که آنان زنده می‌کنند ﴿۲۱﴾ اگر در آسمان و زمین خدایانی غیر خدا بود هر آینه فاسد شده بودند پس منزّه است خدای پروردگار عرش از آنچه وصف می‌کنند ﴿۲۲﴾ خدا از آنچه می‌کند مسؤول نیست و ایشان مسؤولند ﴿۲۳﴾ آیا غیر او خدایانی گرفته‌اند بگو برهان خود را بیاورید این است ذکر کسانی که با منند و ذکر کسانی که پیش از منند بلکه اکثر ایشان حق را نمی‌دانند که اعراض دارند ﴿۲۴﴾

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ ﴿٢٥﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا سُبْحَانَهُ بَلْ عِبَادٌ مُكْرَمُونَ ﴿٢٦﴾ لَا يَسْبِقُونَهُ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ارْتَضَىٰ وَهُمْ مِنَ خَشْيَتِهِ مُشْفِقُونَ ﴿٢٨﴾ وَمَنْ يَقُلْ مِنْهُمْ إِنِّي إِلَهٌ مِنْ دُونِهِ فَذَلِكَ نَجْزِيهِ جَهَنَّمَ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾ أَوْ لَمْ يَرَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٠﴾ وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ وَجَعَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٣١﴾ وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَحْفُوظًا وَهُمْ عَنْ آيَاتِهَا مُعْرِضُونَ ﴿٣٢﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَا جَعَلْنَا لِبَشَرٍ مِنْ قَبْلِكَ الْخُلْدَ أَفَإِنْ مِتَّ فَهُمُ الْخَالِدُونَ ﴿٣٤﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَنَبْلُوكُم بِالشَّرِّ وَالْخَيْرِ فِتْنَةً وَإِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٣٥﴾

و پیش از تو رسول نفرستادیم مگر اینکه به سوی او وحی نمودیم که الهی جز من نیست پس مرا عبادت کنید ﴿۲۵﴾ و گفتند: خدای رحمن فرزند گرفته منزّه است او بلکه بندگان گرامیند ﴿۲۶﴾ در گفتار بر او سبقت نگیرند (پیرو اویند) و آنان به امر او عمل می کنند ﴿۲۷﴾ او می داند جلو و عقب و آینده و گذشته ایشان را و بجز برای کسی که او پسندد شفاعت نمی کند و ایشان از ترس او هراسنا کنند ﴿۲۸﴾ و هر کس از ایشان بگوید: که من خدایم غیر او! پس آن را پاداش می دهیم؛ پاداش او دوزخ است بدینگونه پاداش می دهیم ستمگران را ﴿۲۹﴾ آیا آنانکه کافرند آسمان ها و زمین را ندیدند که بسته و متصل بهم بودند پس گشودیم آنها را و از آب هر چیز زنده را قرار دادیم پس آیا ایمان نمی آورند ﴿۳۰﴾ و در زمین کوه ها پا بر جا قرار دادیم که مبادا ایشان را تکان دهد و در آن راه های وسیع قرار دادیم تا ایشان هدایت یابند ﴿۳۱﴾ و آسمان را سقفی محفوظ قرار دادیم و ایشان از نشانه های قدرتی که در آسمان است اعراض کرده اند ﴿۳۲﴾ و او آن کسی است که شب و روز و خورشید و ماه را آفرید که هر یک در مدار خود شنا می کنند ﴿۳۳﴾ و ما برای بشری پیش از تو ماندن در دنیا را قرار ندادیم آیا اگر تو بمیری ایشان جاوید می مانند ﴿۳۴﴾ هر شخصی چشیده مرگ است و شما را به شر و خیر برای امتحان می آزمائیم و به سوی ما رجوع داده می شوید ﴿۳۵﴾.

وَإِذَا رَأَوْكَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوًا
 أَهَذَا الَّذِي يَذْكُرُ آلِهَتَكُمْ وَهُمْ بِذِكْرِ الرَّحْمَنِ هُمْ
 كَافِرُونَ ﴿٣٦﴾ خُلِقَ الْإِنْسَانُ مِنْ عَجَلٍ سَأُورِيكُمْ
 آيَاتِي فَلَا تَسْتَعْجِلُونِ ﴿٣٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ
 إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾ لَوْ يَعْلَمُ الَّذِينَ كَفَرُوا حِينَ
 لَا يَكْفُونُ عَنْ وُجُوهِهِمُ النَّارَ وَلَا عَنْ ظُهُورِهِمْ
 وَلَا هُمْ يُنْصَرُونَ ﴿٣٩﴾ بَلْ تَأْتِيهِمْ بَغْتَةً فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا
 يَسْتَطِيعُونَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ يُنْظَرُونَ ﴿٤٠﴾ وَلَقَدْ
 أَسْتَهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا
 مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٤١﴾ قُلْ مَن
 يَكْلَأُكُم بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ مِنَ الرَّحْمَنِ بَلْ هُمْ عَنْ
 ذِكْرِ رَبِّهِمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٤٢﴾ أَمْ لَهُمْ آلِهَةٌ تَمْنَعُهُمْ مِّنْ
 دُونِنَا لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَ أَنْفُسِهِمْ وَلَا هُمْ مِنَّا
 يُصْحَبُونَ ﴿٤٣﴾ بَلْ مَتَّعْنَا هَؤُلَاءِ وَءَابَاءَهُمْ حَتَّى طَالَ
 عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ أَفَلَا يَرَوْنَ أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا
 مِنْ أَطْرَافِهَا أَفَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿٤٤﴾

و آنانکه کافر شدند زمانی که تو را ببینند نمی گیرند تو را
 مگر باستهزاء (و می گویند) آیا این است که خدایان شما را
 یاد می کند در حالی که خودشان به ذکر خدای رحمن
 کافرند ﴿۳۶﴾ انسان از شتاب آفریده شده بزودی آیاتم را
 به شما می نمایانم پس از من عجله نخواهید ﴿۳۷﴾ و
 می گویند: چه وقت است این وعده اگر شما راستگوئید
 ﴿۳۸﴾ اگر آنان که کافر شده بدانند هنگامی را که نه از
 جلو خود آتش را دفع می کنند و نه از عقب سرشان و نه
 ایشان یاری می شوند ﴿۳۹﴾ بلکه آیات عذاب ناگهان
 بیایندشان که مبهوتشان کند که رد آن را نتوانند و ایشان
 مهلت داده نشوند ﴿۴۰﴾ و بتحقیق به پیامبران پیش از تو
 استهزاء شد پس به آنانکه مسخره کردند نازل شد نتیجه
 آنچه استهزاء می کردند ﴿۴۱﴾ بگو: کیست که شما را به
 شب و روز حفظ می کند از (غضب خدای) رحمن بلکه
 ایشان از یاد پروردگارشان اعراض می کنند ﴿۴۲﴾ آیا
 برای ایشان خدایانی است که ایشان را از عذاب ما ننگه
 می دارند، آنها یاری خودشان را نتوانند و نه از طرف ما
 یاری شوند ﴿۴۳﴾ بلکه ایشان و پدرانشان را بهره دادیم تا
 عمرشان دراز شد آیا نمی بینند که ما زمین را می دهیم و از
 اطراف کم می کنیم آیا ایشان پیروزند ﴿۴۴﴾.

قُلْ إِنَّمَا أُنذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ وَلَا يَسْمَعُ الصُّمُّ الدُّعَاءَ إِذَا مَا يُنذَرُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَئِنْ مَسَّتْهُمْ نَفْحَةٌ مِّنْ عَذَابِ رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ يَوَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٤٦﴾ وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَمَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَى بِنَا حَاسِبِينَ ﴿٤٧﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ وَهَارُونَ الْفُرْقَانَ وَضِيَاءً وَذِكْرًا لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَهُمْ مِّنَ السَّاعَةِ مُشْفِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَهَذَا ذِكْرٌ مُّبَارَكٌ أَنزَلْنَاهُ أَفَأَنْتُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴿٥٠﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا إِبْرَاهِيمَ رُشْدَهُ مِن قَبْلُ وَكُنَّا بِهِ عَالِمِينَ ﴿٥١﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هَذِهِ التَّمَاثِيلُ الَّتِي أَنْتُمْ لَهَا عَاقِبُونَ ﴿٥٢﴾ قَالُوا وَجَدْنَا آبَاءَنَا لَهَا عَابِدِينَ ﴿٥٣﴾ قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٥٤﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا بِالْحَقِّ أَمْ أَنْتَ مِنَ اللَّاعِبِينَ ﴿٥٥﴾ قَالَ بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُنَّ وَأَنَا عَلَىٰ ذَٰلِكُم مِّنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٦﴾ وَتَاللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصْنَمَكُمْ بَعْدَ أَنْ تُوَلُّوا مُدْبِرِينَ ﴿٥٧﴾

ترجمه: بگو: فقط شما را به وحی (یعنی به کلمات قرآن) می‌ترسانم و قوم کر نمی‌شنوند دعوت را هر گاه انداز شوند ﴿۴۵﴾ و اگر بوئی یا وزشی از عذاب پروردگار ایشان را برسد البته خواهند گفت: ای وای بر ما بدرستی که ما ستمگر بودیم ﴿۴۶﴾ و میزان‌های عدالت را برای روز قیامت می‌گذاریم پس به کسی هیچ چیزی ستم نشود و اگر مثقال حبه‌ای از خردل باشد آن را بیاوریم و کافی است که ما حساب کننده‌ایم ﴿۴۷﴾ و بتحقیق موسی و هارون را کتابی دادیم که فاروق بین حق و باطل و روشنی و تذکری بود برای پرهیزگاران ﴿۴۸﴾ آنانکه به پنهانی از پروردگار خود می‌ترسند و ایشان از ساعت قیامت هراسانند ﴿۴۹﴾ و این قرآن تذکری است با برکت که آن را نازل نموده‌ایم آیا شما آن را انکار دارید ﴿۵۰﴾ و بتحقیق که ما هدایت و تمیز ابراهیم را از پیش به او دادیم و به او دانا بودیم ﴿۵۱﴾ هنگامی که به پدر و قوم خود گفت: این مجسمه‌ها چیست که شما برای پرستش آنها اعتکاف دارید ﴿۵۲﴾ گفتند: یافته‌ایم پدران خود را که آنها را پرستش می‌کردند ﴿۵۳﴾ گفت: محققا خود شما و پدرانتان در گمراهی آشکار بوده‌اید ﴿۵۴﴾ گفتند: آیا آمدی برای ما حق را آورده‌ای و یا تو از بازی کنانی ﴿۵۵﴾ گفت: بلکه پروردگار شما پروردگار آسمان‌ها و زمین است آنکه آنها را از نیستی به وجود آورده و من بر این مراتب از گواهانم ﴿۵۶﴾ و به خدا قسم البته بت‌های شما را چاره خواهم کرد پس از آنکه روگردانیدید در حالی می‌روید ﴿۵۷﴾

فَجَعَلَهُمْ جُودًا إِلَّا كَبِيرًا لَهُمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ ﴿٥٨﴾
 قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَذَا بِآلِهَتِنَا إِنَّهُ لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٩﴾
 قَالُوا سَمِعْنَا فَتًى يَذْكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ وَ إِبْرَاهِيمُ ﴿٦٠﴾
 قَالُوا فَأْتُوا بِهِ عَلَى أَعْيُنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ ﴿٦١﴾
 قَالُوا ءَأَنْتَ فَعَلْتَ هَذَا بِآلِهَتِنَا يَا إِبْرَاهِيمُ ﴿٦٢﴾ قَالَ
 بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا فَاسْأَلُوهُمْ إِنْ كَانُوا يَنْطِقُونَ ﴿٦٣﴾
 فَرَجَعُوا إِلَى أَنْفُسِهِمْ فَقَالُوا إِنَّكُمْ أَنْتُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٦٤﴾
 ثُمَّ نُكِسُوا عَلَى رُءُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا هَؤُلَاءِ
 يَنْطِقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ أَفَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا
 يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا يَضُرُّكُمْ ﴿٦٦﴾ أَفِ لَكُمْ وَلَمَّا
 تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا حَرِّقُوهُ
 وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿٦٨﴾ قُلْنَا يَنَارُ
 كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَى إِبْرَاهِيمَ ﴿٦٩﴾ وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا
 فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَخْسَرِينَ ﴿٧٠﴾ وَنَجَّيْنَاهُ وَلُوطًا إِلَى الْأَرْضِ
 الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ
 وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً ۖ وَكُلًّا جَعَلْنَا صَالِحِينَ ﴿٧٢﴾

پس آنان را قطعه قطعه کرد مگر بزرگ آنان را تا باشد
 ایشان به او رجوع کنند ﴿٥٨﴾ گفتند: هر که با خدایان ما
 چنین کرده محققا او از ستمگران است ﴿٥٩﴾ گفتند:
 شنیدیم جوانی به بدی ایشان را یاد می کرد به او ابراهیم
 گفته می شد ﴿٦٠﴾ گفتند: پس او را بیاورید برابر چشمان
 مردم تا شاید ایشان گواه باشند ﴿٦١﴾ گفتند: آیا تو این
 کار را با خدایان ما کردی ای ابراهیم ﴿٦٢﴾ گفت: بلکه
 بزرگشان این کار را کرده پس از ایشان سؤال کنید اگر
 ناطق باشند ﴿٦٣﴾ پس به خودشان رجوع کردند و گفتند:
 محققا شما خود ستمکارید ﴿٦٤﴾ پس سر به زیر شدند
 که بتحقیق میدانی ایشان گویا نیستند ﴿٦٥﴾ گفت: آیا
 می پرستید غیر خدا آنچه را که برای شما هیچ نفعی ندهد و
 به شما زیانی نرساند ﴿٦٦﴾ برای شما و برای آنچه غیر خدا
 می پرستید اف باد آیا عقل ندارید ﴿٦٧﴾ گفتند: او را
 بسوزانید و خدایان خود را یاری کنید اگر کار کن
 بوده اید ﴿٦٨﴾ گفتیم: ای آتش سرد و سلامت باش بر
 ابراهیم ﴿٦٩﴾ و مکاری برای او خواستند پس ما ایشان را
 زیانکارترین افراد قرار دادیم ﴿٧٠﴾ و ابراهیم و لوط را
 نجات دادیم و بردیم به سوی زمینی که در آن برکت قرار
 داده بودیم برای جهانیان ﴿٧١﴾ و به او اسحاق و یعقوب را
 اضافه دادیم و هر یک را شایسته قرار دادیم ﴿٧٢﴾

وَجَعَلْنَاهُمْ أَيْمَةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ
الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ وَكَانُوا لَنَا
عَبِيدِينَ ﴿٧٣﴾ وَلَوْ طَآءَنَّا عَنْهُمْ حُكْمًا وَعِلْمًا وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ
الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ تَعْمَلُ الْخَبِيثَاتِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ
سَوْءٍ فَلَسِقِينَ ﴿٧٤﴾ وَأَدْخَلْنَاهُ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُ مِنَ
الصَّالِحِينَ ﴿٧٥﴾ وَنُوحًا إِذْ نَادَى مِنْ قَبْلُ فَاسْتَجَبْنَا
لَهُ فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾
وَنَصَرْنَاهُ مِنَ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بَيَاتِنًا إِنَّهُمْ كَانُوا
قَوْمَ سَوْءٍ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٧٧﴾ وَدَاوُدَ وَسَلَمَانَ إِذْ
يُحْكِمَانِ فِي الْحَرْثِ إِذْ نَفَسَتْ فِيهِ غَمَمُ الْقَوْمِ وَكُنَّا
لِحُكْمِهِمْ شَاهِدِينَ ﴿٧٨﴾ فَفَهَّمْنَاهَا سُلَيْمَانَ وَكُلًّا ءَاتَيْنَا
حُكْمًا وَعِلْمًا وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ
وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فَاعِلِينَ ﴿٧٩﴾ وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ
لَكُمْ لِنُحْصِنَكُمْ مِنْ بَأْسِكُمْ فَهَلْ أَنْتُمْ
شَاكِرُونَ ﴿٨٠﴾ وَلِسُلَيْمَانَ الرِّيحَ عَاصِفَةً تَجْرِي بِأَمْرِهِ
إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا وَكُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ
عَالِمِينَ ﴿٨١﴾

و ایشان را پیشوایانی قرار دادیم که به امر ما هدایت کنند و
کارهای خیر و اقامه نماز و دادن زکات را به ایشان وحی
نمودیم و پرستش ما می کردند ﴿۷۳﴾ و لوط را حکم و
علم دادم و او را از قریه‌ای که عادت به عمل‌های بد
داشتند نجات دادیم زیرا ایشان مردم بدکار فاسقی بودند
﴿۷۴﴾ و او را در رحمت خودمان نمودیم زیرا او از
شایستگان بود ﴿۷۵﴾ و نوح را به یادآور هنگامی که ندا
کرد پیش از همه انبیاء، پس او را اجابت کردیم و او و اهل
او را از اندوه بزرگ نجات دادیم ﴿۷۶﴾ و او را از شر آن
قومی که به آیات ما تکذیب کردند یاری نمودیم زیرا
آنان قوم بدی بودند پس تمامشان را غرق نمودیم ﴿۷۷﴾ و
داود و سلیمان را به یادآور هنگامی که در آن زراعت
حکم می کردند وقتی که گوسفندان آن قوم در آن شبانه
چریدند و ما گواه حکم ایشان بودیم ﴿۷۸﴾ پس آن را به
سلیمان فهماندیم و هر یک را حکم و علم دادیم و با داود
کوه‌ها را مسخر کردیم که کوه‌ها و پرنده تسبیح کنند و ما
فاعل بودیم ﴿۷۹﴾ و آموختیم او را ساختن لباس جنگ
برای شما تا شما را از آسیب خودتان ننگه دارد پس آیا شما
شکر گزارید ﴿۸۰﴾ و برای سلیمان باد را مسخر کردیم در
حالی که تند بوزد، به امر او برود به سوی زمینی که در آن
برکت ایجاد کردیم و به هر چیزی دانا بوده‌ایم ﴿۸۱﴾

وَمِنَ الشَّيْطَانِ مَنْ يَغُوصُونَ لَهُ وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا
دُونَ ذَلِكَ وَكُنَّا لَهُمْ حَفِظِينَ ﴿٨٢﴾ وَأَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ
رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٨٣﴾
فَاسْتَجَبْنَا لَهُ فَكَشَفْنَا مَا بِهِ مِنْ ضُرٍّ وَآتَيْنَاهُ
أَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا عِنْدَنَا وَذَكَرَىٰ
لِلْعَبِيدِ ﴿٨٤﴾ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِّنَ
الصَّابِرِينَ ﴿٨٥﴾ وَأَدْخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُمْ مِّنَ
الصَّالِحِينَ ﴿٨٦﴾ وَذَا النُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغْضِبًا فَظَنَّ أَن
لَّن نَّقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَىٰ فِي الظُّلُمَاتِ أَن لَا إِلَهَ إِلَّا
أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٨٧﴾
فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ وَكَذَلِكَ نُنَجِّي
الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾ وَزَكَرِيَّا إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ رَبِّ لَا تَذَرْنِي
فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ ﴿٨٩﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَوَهَبْنَا
لَهُ يَحْيَىٰ وَأَصْلَحْنَا لَهُ زَوْجَهُ إِنَّهُمْ كَانُوا يُسْرِعُونَ
فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا وَكَانُوا لَنَا
خَاشِعِينَ ﴿٩٠﴾

و بعضی از شیاطین برای او به دریا فرو می‌رفتند و کاری
غیر آن می‌کردند و ما نگاهدار ایشان بودیم ﴿۸۲﴾ و به یاد
آر ایوب را وقتی که پروردگارش را ندا کرد که مرا ضرر
و سختی رسیده و توئی بهترین رحم‌کنندگان ﴿۸۳﴾ پس
ما او را اجابت کردیم که ضرر و سختی او را برطرف
کردیم و خانواده او را به او دادیم و مانند آنان را با آنان
برای رحمتی از جانب ما و تذکری برای عبادت‌کنندگان
﴿۸۴﴾ و به یاد آر اسماعیل و ادریس و ذاکفل را که هر
یک از صبرکنندگان بودند ﴿۸۵﴾ و ایشان را در رحمت
خود داخل نمودیم زیرا که ایشان از شایستگان بودند
﴿۸۶﴾ و ذا النون (یونس) را به یاد آر وقتی که به حال
غضب روانه شد پس گمان کرد که تنگ نمی‌گیریم بر او،
پس در تاریکی‌ها ندا کرد که نیست خدائی جز تو منزهی
تو براستی که من از ستمگرانم ﴿۸۷﴾ پس او را اجابت
کردیم و از غصه او را نجات دادیم و بدینگونه نجات
می‌دهیم مؤمنین را ﴿۸۸﴾ و زکریا را به یاد آور وقتی که
پروردگارش را ندا کرد که پروردگارا مرا تنها مگذار در
حالی که تو بهترین ارث‌برندگانم ﴿۸۹﴾ پس او را اجابت
کردیم و یحیی را به او بخشیدیم و برای او جفتش را
اصلاح نمودیم زیرا ایشان در کارهای خیر شتاب داشتند و
ما را در حال رغبت و امید و بیم می‌خواندند و برای ما
فروتن بودند ﴿۹۰﴾.

وَالَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهَا مِنْ رُوحِنَا
وَجَعَلْنَاهَا وَابْنَهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ ﴿٩١﴾ إِنَّ هَذِهِ
أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ ﴿٩٢﴾
وَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ كُلُّ إِلَيْنَا رَاجِعُونَ ﴿٩٣﴾ فَمَنْ
يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ
لِسَعْيِهِ وَإِنَّا لَهُ وَكِيلُونَ ﴿٩٤﴾ وَحَرَّمَ عَلَى قَرِيَةٍ
أَهْلَكْنَاهَا أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٩٥﴾ حَتَّىٰ إِذَا فُتِحَتْ
يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُمْ مِنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ ﴿٩٦﴾
وَأَقْتَرَبَ الْوَعْدُ الْحَقُّ فَإِذَا هِيَ شَاخِصَةٌ أَبْصَرُ الَّذِينَ
كَفَرُوا يُوَيْلُنَا قَدْ كُنَّا فِي غَفْلَةٍ مِّنْ هَذَا بَلْ كُنَّا
ظَالِمِينَ ﴿٩٧﴾ إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ
حَصْبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَارِدُونَ ﴿٩٨﴾ لَوْ كَانَ هَؤُلَاءِ
إِلَٰهَةً مَا وَرَدُوهَا وَكُلٌّ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٩٩﴾ لَهُمْ فِيهَا
زَفِيرٌ وَهُمْ فِيهَا لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُمْ
مِّنَّا الْحُسْنَىٰ أُولَٰئِكَ عَنْهَا مُبْعَدُونَ ﴿١٠١﴾

ترجمه: و به یاد آر آن زنی را که فرج خود را
نگاهداشت، پس از روح ما در آن دمیدیم و او و پسرش را
آیت قدرتی برای جهانیان قرار دادیم ﴿۹۱﴾ بدرستی که
این جماعت، جماعت شمايند در حالی که یک امتند و منم
پروردگارتان پس مرا عبادت و بندگی کنید ﴿۹۲﴾ و بين
خودشان امرشان را قطعه قطعه کردند و هر یک ما رجوع
خواهند کرد ﴿۹۳﴾ پس هر کس عمل‌های شایسته کند و
او ایمان داشته باشد پس برای کوشش او کفرانی نیست و
محققا ما برای او نویسنده‌ایم ﴿۹۴﴾ و ناگوار است بر
قریه‌ای که آن را هلاک کرده‌ایم که رجوع نمی‌کنند و بر
نمی‌گردند ﴿۹۵﴾ تا وقتی که یاجوج و ماجوج باز شوند و
ایشان از هر بلندی می‌شتابند ﴿۹۶﴾ و نزدیک شد وعده
حق پس ناگاه خیره شود و بازماند چشمان آنان که کافرنند
گویند: ای وای بر ما بتحقیق ما در غفلت از این بوده بلکه
ستمگر بوده‌ایم ﴿۹۷﴾ محققا شما و آنچه را غیرخدا
می‌پرستید آتش افروز دوزخید شما به آن وارد خواهید
شد ﴿۹۸﴾ و اگر اینان خدایانی بودند وارد آن نمی‌شدند و
هر یک در آن جاویدانند ﴿۹۹﴾ برای ایشان در دوزخ
فریادی است در حالی که در آن دوزخ نمی‌شنوند ﴿۱۰۰﴾
محققا آنان که سابقه نیکوتری از طرف ما دارند آنان از
دوزخ دور شده‌اند ﴿۱۰۱﴾

لَا يَسْمَعُونَ حَسِيسَهَا وَهُمْ فِي مَا أُشْتَهَتْ أَنْفُسُهُمْ
 خَالِدُونَ ﴿١١٢﴾ لَا يَحْزَنُهُمُ الْفَزَعُ الْأَكْبَرُ وَتَتَلَقَّاهُمُ
 الْمَلَائِكَةُ هَذَا يَوْمُكُمْ الَّذِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿١١٣﴾
 يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجِلِّ لِلْكُتُبِ كَمَا
 بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ وَعَدًا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ
 ﴿١١٤﴾ وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ
 يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ ﴿١١٥﴾ إِنَّ فِي هَذَا لَبَلَاغًا لِقَوْمٍ
 عَابِدِينَ ﴿١١٦﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴿١١٧﴾ قُلْ
 إِنَّمَا يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ إِلَهٌُ وَاحِدٌ فَهَلْ أَنْتُمْ
 مُسْلِمُونَ ﴿١١٨﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ ءَاذَنْتُكُمْ عَلَىٰ سَوَاءٍ
 وَإِنْ أَدْرِي أَقْرَبُ أَمْ بَعِيدُ مَا تُوعَدُونَ ﴿١١٩﴾ إِنَّهُ
 يَعْلَمُ الْجَهْرَ مِنَ الْقَوْلِ وَيَعْلَمُ مَا تَكْتُمُونَ ﴿١٢٠﴾ وَإِنْ
 أَدْرِي لَعَلَّهُ فِتْنَةٌ لَّكُمْ وَمَتَعَ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١٢١﴾ قُلْ رَبِّ
 أَحْكُم بِالْحَقِّ وَرَبُّنَا الرَّحْمَنُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا
 تَصِفُونَ ﴿١٢٢﴾

خروش آن را نمی شنوند و ایشان در آنچه میل خودشانست
 جاویدانند ﴿۱۰۲﴾ فزع بزرگتر ایشان را محزون نگرداند و
 فرشتگان که به ملاقات ایشان آیند گویند: این است آن
 روزی که شما وعده داده شده بودید ﴿۱۰۳﴾ روزی که
 می پیچیم آسمان را مانند پیچیدن طومار برای نوشته ها
 چنانکه اول آفرینش را آغاز کردیم اعاده می دهیم آن را،
 وعده ای است بر عهده ما محققا بجا آورنده
 بوده ایم ﴿۱۰۴﴾ و بتحقیق نوشتیم و مقرر داشتیم در زبور
 پس از ذکر (تورات) که این زمین را بندگان شایسته ام
 بارث می برند ﴿۱۰۵﴾ برآستی که در این که ذکر شد
 محققا کفایت است برای مردمی که بندگی کنند ﴿۱۰۶﴾
 و نفرستادیم تو را مگر رحمتی برای جهانیان ﴿۱۰۷﴾ بگو
 همانا به سوی من وحی می شود که فقط خدای شما خدای
 یگانه است پس آیا شما اسلام آورنده اید ﴿۱۰۸﴾ پس اگر
 روگردانند بگو اعلام کردم شما را بدون تفاوت و نمی دانم
 آیا نزدیک است و یا دور است آنچه وعده داده
 می شوید ﴿۱۰۹﴾ محقق است که او آشکارای گفتار را
 می داند و آنچه پنهان می کنید می داند ﴿۱۱۰﴾ و نمی دانم
 شاید آن وعده امتحانی است برای شما و بهره ای است تا
 مدتی ﴿۱۱۱﴾ پروردگارم گفته بحق حکم نما و صاحب
 اختیار ما رحمن و یاری خواسته شده است بر آنچه وصف
 می کنید (از شرک و باطل و تهدیدات) ﴿۱۱۲﴾.

سُورَةُ الْحَجِّ

سوره حج

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ إِنَّ زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ شَيْءٌ عَظِيمٌ ﴿١﴾ يَوْمَ تَرَوُنَّهَا تُذْهِلُ كُلَّ مَرْضِعَةٍ عَمَّا أَرْضَعَتْ وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ حَمْلٍ حَمْلَهَا وَتَرَى النَّاسَ سُكَرَىٰ وَمَا هُمْ بِسُكَرَىٰ وَلَٰكِنَّ عَذَابَ اللَّهِ شَدِيدٌ ﴿٢﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّبِعُ كُلَّ شَيْطَانٍ مَّرِيدٍ ﴿٣﴾ كُتِبَ عَلَيْهِ أَنَّهُ مَن تَوَلَّاهُ فَأَنَّهُ يُضِلُّهُ وَيَهْدِيهِ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿٤﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّنَ الْبَعْثِ فَإِنَّا خَلَقْنَاكُم مِّن تُّرَابٍ ثُمَّ مِّن نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِّن عَلَقَةٍ ثُمَّ مِّن مُّضْغَةٍ مُّخَلَّقَةٍ وَغَيْرِ مُخَلَّقَةٍ لِّنَبِّئَنَّ لَكُمْ وَنُقَرِّرَ فِي الْأَرْحَامِ مَا نَشَاءُ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ نُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِّتَبْلُغُوا أَشَدَّكُمْ وَمِنْكُم مَّن يُتَوَفَّىٰ وَمِنْكُم مَّن يُرَدُّ إِلَىٰ أَرْذَلِ الْعُمُرِ لِكَيْلَا يَعْلَمَ مِن بَعْدِ عِلْمٍ شَيْئًا وَتَرَى الْأَرْضَ هَامِدَةً فَإِذَا أَنزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ وَأَنْبَتَتْ مِن كُلِّ رَوْحٍ بِهِيجٌ ﴿٥﴾

آهای مردم از پروردگار خود بترسید زیرا زلزله ساعت قیامت چیز بزرگی است ﴿۱﴾ روزی که می بینید آن را هر زن شیرده از آنچه شیر داده غافل است و هر زن حامله حمل خود را به زمین می نهد و مردم را مست می بینی و حال آن که مست نیستند ولیکن عذاب خدا سخت است ﴿۲﴾ و بعضی از مردم کسی است که بدون دانش درباره خدا جدال می کند و پیرو هر شیطان سرکشی است ﴿۳﴾ خدا مقرر شده بر او که هر کس پیرو او شد گمراهش کند و به عذاب سوزان راهنمائیش نماید ﴿۴﴾ آهای مردم اگر از مبعوث شدن قیامت در شکید پس محقق است که ما شما را از خاک آفریدیم سپس از نطفه ای سپس از خون بسته ای سپس از پارچه گوشتی تمام خلقت و غیر تمام خلقت تا برای شما بیان کنیم و قرار می دهیم در رحم ها آنچه بخواهیم تا مدت معینی، سپس شما را بحال کودکی بیرون می آوریم سپس تا به حد کمالتان برسید و بعضی از شما کسی است که قبض روح می شود و بعضی از شما کسی است که به پست ترین زندگی بر می گردد تا آنکه پس از دانستن چیزی نداند، و می بینی زمین را خشک افسرده، پس چون آب بر آن نازل نمائیم بجنبد و نمو کند و از هر جفتی خوش نما برویاند ﴿۵﴾.

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّهُ يُحْيِي الْمَوْتَى وَأَنَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٦﴾ وَأَنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَأَنَّ اللَّهَ يَبْعَثُ مَنْ فِي الْقُبُورِ ﴿٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُنِيرٍ ﴿٨﴾ ثَانِي عِظْفِهِ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَنُذِيقُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٩﴾ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتَ يَدَكَ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿١٠﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَعْبُدُ اللَّهَ عَلَى حَرْفٍ فَإِنْ أَصَابَهُ خَيْرٌ اطْمَأَنَّ بِهِ وَإِنْ أَصَابَتْهُ فِتْنَةٌ انْقَلَبَ عَلَى وَجْهِهِ خَسِرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ﴿١١﴾ يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْصُرُهُمْ وَمَا لَا يَنْفَعُهُمْ ذَلِكَ هُوَ الضَّلَالُ الْبَعِيدُ ﴿١٢﴾ يَدْعُوا لِمَنْ ضَرُّهُ أَقْرَبُ مِنْ نَفْعِهِ لَبِئْسَ الْمَوْلَى وَلَبِئْسَ الْعَشِيرُ ﴿١٣﴾ إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿١٤﴾ مَنْ كَانَ يَظُنُّ أَن لَّنْ يَنْصُرَهُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ فَلْيَمْدُدْ بِسَبَبٍ إِلَى السَّمَاءِ ثُمَّ لْيَقْطَعْ فَلْيَنْظُرْ هَلْ يُذْهِبَنَّ كَيْدُهُ مَا يَغِيظُ ﴿١٥﴾

این بسبب آنست که خدا خود وجود ثابتی است و او مرده‌ها را زنده می‌کند و او بر هر چیز تواناست ﴿٦﴾ و آنکه ساعت قیامت آمدنی و در آن شکی نیست و اینکه خدا بر می‌انگیزد آنان را که در قبرهایند ﴿٧﴾ و بعضی از مردم کسی است که درباره خدا بدون داشتن دانشی و بدون هدایتی و بدون کتاب روشنی دهنده‌ای جدال می‌کند ﴿٨﴾ بر می‌گرداند و کج می‌کند جانب خود را تا گمراه کند مردم را از راه خدا برای او در دنیا خواری است و روز قیامت می‌چشانیم او را عذاب سوزنده ﴿٩﴾ این عذاب بسبب آنچه از پیش انجام داده‌ای و محققا خدا به بندگانش ستمگر نیست ﴿١٠﴾ و بعضی از مردم کسی است که خدا را عبادت می‌کند بر حرف، پس اگر خیری به او برسد مطمئن گردد به آن و اگر بلائی به او برسد برگردد بر آنچه توجه داشته، در دنیا و آخرت زیان کرده این است آن زیان آشکار ﴿١١﴾ می‌خواند غیرخدا را آنچه را که نه ضرر می‌رساند به او و نه نفع می‌دهد او را این است آن گمراهی دور ﴿١٢﴾ می‌خواند کسی را که ضرر او نزدیکتر از نفع او است محققا بد سرپرست و بد معاشریست ﴿١٣﴾ محقق خدا آنان را که ایمان آورده و عمل‌های شایسته را انجام داده‌اند به باغ‌هایی داخل می‌کند که نهرها از زیر آنها جاری است محققا خدا بجا می‌آورد آنچه بخواهد ﴿١٤﴾ آنکه گمان می‌کند که خدا هرگز در دنیا و آخرت او را یاری نمی‌کند پس بکشد سببی و یا ریسمانی به طرف آسمان سپس قطع کند و بنگرد آیا حيله او مایه خشم او را می‌برد ﴿١٥﴾

وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَأَنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَن يُرِيدُ ﴿١٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِئِينَ وَالنَّصَارَى وَالْمَجُوسَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا إِنَّ اللَّهَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿١٧﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَسْجُدُ لَهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَمَن فِي الْأَرْضِ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ وَالْجِبَالُ وَالشَّجَرُ وَالْدَّوَابُّ وَكَثِيرٌ مِّنَ النَّاسِ وَكَثِيرٌ حَقَّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ وَمَن يَهِنِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن مُّكْرِمٍ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ ﴿١٨﴾ هَذَانِ حَصَمَانِ أُخْتَصِمُوا فِي رَبِّهِمْ فَالَّذِينَ كَفَرُوا قُطِعَتْ لَهُمْ ثِيَابٌ مِّن نَّارٍ يُصَبُّ مِن فَوْقِ رُءُوسِهِمُ الْحَمِيمُ ﴿١٩﴾ يُصْهَرُ بِهِ مَا فِي بُطُونِهِمْ وَالْجُلُودُ ﴿٢٠﴾ وَلَهُمْ مَقْلِعٌ مِّنْ حَدِيدٍ ﴿٢١﴾ كُلَّمَا أَرَادُوا أَن يَخْرُجُوا مِنْهَا مِنْ غَمٍّ أُعِيدُوا فِيهَا وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٢٢﴾ إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿٢٣﴾

و بدینگونه قرآن را آیات روشنی نازل نمودیم و حقا که خدا هدایت می کند هر که را بخواهد ﴿۱۶﴾ محقق است که آنان که ایمان آوردند و آنان که یهودی شدند و صابئان و ترسایان و گبران و آنان که شرک آورده اند خدا البته بین ایشان روز رستاخیز قضاوت کند زیرا خدا به هر چیز گواه است ﴿۱۷﴾ آیا ندیدی که برای خدا سجده می کند هر که در آسمان ها و هر که در زمین است و خورشید و ماه و ستارگان و کوه ها و درخت و جنبندگان و بسیاری از مردم و بسیاری هستند که بر آنان سزاوار است عذاب و آنکه را خدا خوار کند کسی او را گرامی ندارد و برآستی که خدا آنچه بخواهد می کند ﴿۱۸﴾ این دو گروه دو دشمنند که درباره پروردگارشان مخاصمه کردند، پس آنانکه کافرنند برای ایشان جامعه ها از آتش بریده شده، ریخته شود از بالای سرشان آب گرم ﴿۱۹﴾ بآن آب گداخته شود آنچه در شکم های ایشان و پوستهایشانست ﴿۲۰﴾ و برای ایشان است گرزهایی از آهن ﴿۲۱﴾ هر گاه بخواهند بسبب غم از آن خارج شوند در آن برگردانیده شوند و (گفته شود) بجشید عذاب آتش سوزان را ﴿۲۲﴾ محققا خدای تعالی آنان را که ایمان آورده و عمل های شایسته را انجام داده اند به بهشت هایی داخل می کند که از زیر اشجار آن نهرها جاری می شود آراسته و پیراسته شوند در آنها از دستبرنجن های طلا و لؤلؤ و لباس ایشان در آنجا حریر است ﴿۲۳﴾

وَهُدُوا إِلَى الصَّيْبِ مِنَ الْقَوْلِ وَهُدُوا إِلَى صِرَاطِ
 الْحَمِيدِ ﴿٢٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ
 اللَّهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ الَّذِي جَعَلْنَاهُ لِلنَّاسِ سَوَاءً
 الْعُرَافِ فِيهِ وَالْبَادِ وَمَنْ يُرِدْ فِيهِ بِالْحَادِ بِظُلْمٍ
 نُذِقْهُ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿٢٥﴾ وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ
 الْبَيْتِ أَنْ لَا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَطَهَّرَ بَيْتِي لِلطَّائِفِينَ
 وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ﴿٢٦﴾ وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ
 بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَى كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ
 فَجٍّ عَمِيقٍ ﴿٢٧﴾ لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ
 اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَعْلُومَاتٍ عَلَى مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَهِيمَةٍ
 الْأَنْعَامِ فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِيعُوا أَمْرَ الْفَقِيرِ ﴿٢٨﴾ ثُمَّ
 لِيَقْضُوا تَفَثَهُمْ وَلِيُوفُوا نُدُورَهُمْ وَلِيَطَّوَّفُوا بِالْبَيْتِ
 الْعَتِيقِ ﴿٢٩﴾ ذَلِكَ وَمَنْ يُعْظَمْ حُرْمَتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ
 لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَأُحِلَّتْ لَكُمْ الْأَنْعَامُ إِلَّا مَا يُتَنَالَى
 عَلَيْكُمْ فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا
 قَوْلَ الزُّورِ ﴿٣٠﴾

و راهنمایی شده‌اند به گفتار پاکیزه و راهنمایی شده‌اند به
 راه خدای ستوده ﴿۲۴﴾ بتحقیق آنان که کافر شده و از راه
 خدا و مسجد الحرام باز می‌دارند و مردم را منع می‌کنند از
 آن مسجدی که ما آن را برای مردم قرار دادیم که مساوی
 است آن که در آن مقیم است و آنکه بیابانی وارد است و
 کسی که در آن مسجد میل بنا حق کند و به ستمی آلوده
 شود می‌چشانیم او را از عذاب درناک ﴿۲۵﴾ و هنگامی
 که راهنمایی کردیم برای ابراهیم مکان خانه کعبه را و
 (گفتیم) شرک میاور و چیزی را شریک من قرار مده و
 خانه مرا برای طواف کنندگان و نمازگزاران و رکوع و
 سجده کنان پاک نما ﴿۲۶﴾ و در میان مردم اعلام به حج
 کن که بیایند به سوی تو پیادگان و سواران بر هر شتر
 لاغری از هر راه دوری ﴿۲۷﴾ تا منافع خودشان را مشاهده
 کنند و نام خدا را در روزهای دانسته شده بر آنچه روزی
 ایشان کرده از چهارپایان زبان بسته، یاد کنند، پس از آنها
 بخورید و به سختی کشیده فقیر اطعام کنید ﴿۲۸﴾ سپس
 ازاله کنند کثافات خود را و نذرهای خود را وفا کنند و به
 خانه کعبه طواف کنند ﴿۲۹﴾ این است مناسک و آداب
 حج و آنکه محرمات خدا را بزرگ شمرد برای او خوبست
 و چهارپایان برای شما حلال شده مگر آنچه بر شما تلاوت
 می‌شود، پس، از بت‌های پلید اجتناب کنید و از گفتن قول
 بیجا دوری نمائید ﴿۳۰﴾

حُنَفَاءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ ۚ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ
فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوِي
بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ ﴿٣١﴾ ذَلِكَ وَمَنْ يُعَظِّمْ
شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ ﴿٣٢﴾ لَكُمْ فِيهَا
مَنْفَعٌ إِلَى أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ مَحِلُّهَا إِلَى الْبَيْتِ الْعَتِيقِ
﴿٣٣﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا لِّيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَى
مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَهِيمَةٍ الْأَنْعَامِ فَالْهَيْكُمُ إِلَهُ وَاحِدٌ
فَلَهُ ۖ أَسْلِمُوا وَبَشِّرِ الْمُخْبِتِينَ ﴿٣٤﴾ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ
وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَالصَّابِرِينَ عَلَى مَا أَصَابَهُمْ
وَالْمُقِيمِي الصَّلَاةِ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٣٥﴾ وَالْبَدَنَ
جَعَلْنَاهَا لَكُمْ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ لَكُمْ فِيهَا خَيْرٌ
فَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا صَوَافٍ ۖ فَإِذَا وَجَبَتْ
جُنُوبُهَا فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِيعُوا الْقَانِعَ ۚ وَالْمُعْتَرَّ ۚ كَذَلِكَ
سَخَّرْنَاهَا لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٣٦﴾ لَنْ يَنَالَ اللَّهُ
لُحُومُهَا وَلَا دِمَاؤُهَا وَلَكِنْ يَنَالُهُ التَّقْوَى مِنْكُمْ
كَذَلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمْ لِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَاكُمْ
وَبَشِّرِ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٧﴾ ۚ إِنَّ اللَّهَ يُدْفِعُ عَنِ الَّذِينَ
ءَامَنُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٍ كَفُورٍ ﴿٣٨﴾

خالص و متمایل به خدا باشید و به او شرک نیاورید و
آنکه به خدا شرک آورد پس گویا از آسمان سقوط کرده
و مرغان او را بربایند و پاره پاره کنند یا باد او را سرازیر
سازد در وادی دوری ﴿۳۱﴾ اینچنین است و آنکه شعائر
إلهی را بزرگ شمرد پس آن از پرهیز دلهاست ﴿۳۲﴾
برای شما در آن تا مدت نامبرده شده بهره‌هایی است سپس
جای (نحر) آن ناحیه خانه کهن است ﴿۳۳﴾ و برای هر
امتی محل عبادت و قربانی قرار دادیم تا نام خدا را یاد
کنند بر آنچه خدا روزی ایشان نموده از چهارپایان زبان
بسته پس إله شما إله یگانه است که به او تسلیم شوید و
بشارت بده صاحبان دلهای آرام را ﴿۳۴﴾ آنانکه چون یاد
خدا شود دلهایشان بترسد و بر آنچه به ایشان رسد صابر
باشند و آنانکه نماز را بپا دارند و از آنچه روزی ایشان
کردیم انفاق می‌کنند ﴿۳۵﴾ و حیوانات تنومند را برای
شما از شعائر إلهی قرار دادیم برای شما در آنها خیر است
پس نام خدا را بر آنها یاد کنید در حالی که ایستاده و
صف کشیده‌اند پس چون به پهلو سقوط کنند از آنها
بخورید و شخص قانع و وارد را اطعام کنید، بدینگونه آنها
را برای شما تسخیر کردیم تا شما شکرگزاری را ﴿۳۶﴾
گوشت‌ها و خون‌های آنها هرگز به خدا نرسد ولیکن
پرهیزگاری شما به او می‌رسد بدینگونه آنها را تسخیر کرد
برای شما تا خدا را برای آنکه شما را هدایت کرده بزرگ
شمارید و نیکوکاران را بشارت بده ﴿۳۷﴾ حقیقت این
است که خدا از آنان که ایمان آورده‌اند دفاع می‌کند و
محققا خدا هر خیانتکار ناسپاس را دوست نمی‌دارد ﴿۳۸﴾

أَذِنَ لِلَّذِينَ يَقْتُلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَفُتَّتْ صَوْمِعُ وَيَبِيعُ وَصَلَوَاتُ وَمَسْجِدُ يُذَكِّرُ فِيهَا أَسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٤٠﴾ الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَلِلَّهِ عَقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٤١﴾ وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَثَمُودٌ ﴿٤٢﴾ وَقَوْمُ إِبْرَاهِيمَ وَقَوْمُ لُوطٍ ﴿٤٣﴾ وَأَصْحَابُ مَدْيَنَ وَكَذَّبَ مُوسَىٰ فَأَمَلَيْتُ لِلْكَافِرِينَ ثُمَّ أَخَذْنَاهُمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٤﴾ فَكَأَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ فَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَبِئْرٍ مُعَطَّلَةٍ وَقَصْرٍ مَشِيدٍ ﴿٤٥﴾ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونْ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ ﴿٤٦﴾

به آن کسانی که مورد قتل می شوند اذن قتل داده شده به سبب آنکه مورد ستم شدند و محققا خدا بر یاری ایشان توانا است ﴿۳۹﴾ آنان که از خانه هاشان بنا حق اخراج شدند و گناهی نداشتند جز آنکه می گفتند: پروردگار ما خداست و اگر نباشد دفع خدا بعضی از ایشان را به بعضی بدون شک صومعه ها و معبد ها و کلیساها (و یا نمازها به ابطال آن) و مسجدها که در آنها ذکر خدا بسیار می شود ویران گردد و البته خدا هر کسی که او را یاری کند یاری می دهد زیرا خدا توانای عزیز است ﴿۴۰﴾ مأذونین در قتل کسانی که اگر ایشان را در زمین تمکن دهیم نماز را بر پا دارند و زکات را بدهند و به کار خوب امر کنند و از منکر نهی کنند و سرانجام کارها به اختیار خداست ﴿۴۱﴾ و اگر تو را تکذیب کنند پس حقیقت این است که پیش از ایشان قوم نوح و عاد و ثمود تکذیب انبیاء خود نمودند ﴿۴۲﴾ و قوم ابراهیم و قوم لوط کذلک ﴿۴۳﴾ و اصحاب مدین (قوم شعیب همچنین) و موسی تکذیب شد، پس مهلت دادم به کافرین سپس ایشان را گرفتم پس چگونه بود تعرض و جلوگیری من ﴿۴۴﴾ پس چه بسیار قریه ها را که هلاک نمودیم در حالی که ایشان ستمکار بودند، پس آنها ساقط و خراب گردید بر سقف خود و چه بسیار چاه تعطیل شده و قصرهای محکم (که بی صاحب مانده) ﴿۴۵﴾ چرا در زمین سیر نکردند تا صاحب دلانی شوند که بآن تعقل کنند و یا گوشه ایی که بآن بشوند زیرا که چشم ها کور نیست ولیکن دلها ای که در سینه ها می باشد کور است ﴿۴۶﴾.

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ وَعْدَهُ
وَإِنْ يَوْمًا عِنْدَ رَبِّكَ كَأَلْفِ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ ﴿٤٧﴾
وَكَايْنٍ مِّنْ قَرِيَةٍ أُمْلِيتُ لَهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ ثُمَّ أَخَذْنَاهَا
وَإِلَى الْمَصِيرِ ﴿٤٨﴾ قُلْ يَأَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا أَنَا لَكُمْ
نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٤٩﴾ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٥٠﴾ وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي ءَايَاتِنَا
مُعْجِزِينَ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٥١﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا
مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا إِذَا تَمَتَّى أَلْقَى
الشَّيْطَانُ فِي أُمْنِيَّتِهِ فَيَنسَخُ اللَّهُ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ
ثُمَّ يُحْكِمُ اللَّهُ ءَايَتِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٢﴾
لِيَجْعَلَ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ فِتْنَةً لِلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ
مَّرَضٌ وَالْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَفِي شِقَاقٍ
بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ
رَبِّكَ فَيُؤْمِنُوا بِهِ فَتُخْبِتَ لَهُ قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ اللَّهَ
لَهَادِ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٤﴾ وَلَا يَزَالُ
الَّذِينَ كَفَرُوا فِي مِرْيَةٍ مِّنْهُ حَتَّى تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ
بَغْتَةً أَوْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ يَوْمٍ عَقِيمٍ ﴿٥٥﴾

و به شتاب از تو عذاب می خواهند و خدا هرگز وعده خود را خلاف نکند و بحقیقت یک روز نزد پروردگار تو مانند هزار سال است از آنچه می شمارید ﴿۴۷﴾ و چه بسیار قریه هائی را که مهلت دادم به آنها در حالی که ستمکار بودند سپس آنها را گرفتم و به سوی من است بازگشت ﴿۴۸﴾ بگو: ای مردم همانا فقط من برای شما ترساننده آشکارم ﴿۴۹﴾ پس آنان که ایمان آورده و عمل های شایسته را انجام داده اند برای ایشان آمرزش و رزق خوب بی رنجی است ﴿۵۰﴾ و آنانکه در آیات ما سعایت کرده و قصد عاجز ساختن داشتند ایشان اهل دوزخند ﴿۵۱﴾ و پیش از تو هیچ رسول و نبی نفرستادیم مگر اینکه چون آرزو کرد شیطان در میان آرزوی او انداخت پس خدا آنچه را شیطان می انداخت زائل می کرد سپس خدا آیات خود را محکم می نمود و خدا دانای حکیم است ﴿۵۲﴾ تا آنچه را شیطان می اندازد آزمایش قرار دهد برای آنانکه در دلشان مرضی است و برای آنان که دلهایشان سخت است و محققا ستمگران در دوئیت دور و درازیند ﴿۵۳﴾ و تا آنان که دارای دانش اند بدانند که قرآن حق و حقیقت است از پروردگارت پس به آن ایمان آورند و دلهایشان به آن آرام گیرد و حقیقتاً خدا آنان را که ایمان آورند به راه راست هدایت کننده است ﴿۵۴﴾ و همیشه آنان که کافر شده اند در شک از قرآنند تا اینکه ناگهان ساعت قیامت برای ایشان بیاید و یا عذاب روز عقیم ایشان را دریابد ﴿۵۵﴾

أَمْلِكُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٥٦﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَأُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ قُتِلُوا أَوْ مَاتُوا لَيَرْزُقَنَّهُمُ اللَّهُ رِزْقًا حَسَنًا وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٥٨﴾ لِيَدْخِلَنَّهُمْ مُدْخَلًا يَرْضَوْنَهُ وَإِنَّ اللَّهَ لَعَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿٥٩﴾ ذَٰلِكَ وَمَنْ عَاقَبَ بِمِثْلِ مَا عُوقِبَ بِهِ ثُمَّ بُغِيَ عَلَيْهِ لَيَنْصِرَنَّهُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَعَفُوٌّ غَفُورٌ ﴿٦٠﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٦١﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٦٢﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَتُصْبِحُ الْأَرْضُ مُخْضَرَّةً إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿٦٣﴾ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٦٤﴾

در آن روز پادشاهی مخصوص خداست بین ایشان حکم می‌کند پس آنان که ایمان آورده و عمل‌های شایسته را انجام دادند در بهشت‌های با ناز و نعمتند ﴿۵۶﴾ و آنانکه کافر شده و به آیات ما تکذیب کردند پس مخصوص ایشانست عذاب خوارکننده ﴿۵۷﴾ و آنان که در راه خدا مهاجرت کرده سپس کشته شدند یا مردند البته خدای تعالی ایشان را روزی دهد روزی نیکو و بتحقیق خدا خود بهترین روزی‌دهندگان است ﴿۵۸﴾ البته بدون شک ایشان را بجائی داخل کند که آن را پسندند و محققا خدا دانای بردبار است ﴿۵۹﴾ اینست وعده خدا و آنکه عقاب کند بمانند آنچه به آن عقاب شده سپس بر او ستم شود البته خدا او را یاری می‌کند، محققا خدا بخشنده آمرزنده است ﴿۶۰﴾ این (نصرت حق و قدرت حق) بجهت این است که خدا در می‌آورد شب را در روز و در می‌آورد روز را در شب و حقیقتا خدا شنوای بیناست ﴿۶۱﴾ این شنوا و بینائی حق بجهت این است که خود او ثابت الوجود است و برای آنکه آنچه را که غیر اوست می‌خوانند همان باطل و زائل است و برای اینکه او برتر و بزرگ است ﴿۶۲﴾ آیا ندیدی که خدا فرو فرستاد از آسمان آبی که زمین سبز گردید زیرا خدا دارای لطف و آگاه است ﴿۶۳﴾ مخصوص اوست آنچه در آسمان‌ها و آنچه در زمین است و محققا خدا بی‌نیاز ستوده است ﴿۶۴﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُم مَّا فِي الْأَرْضِ وَالْفُلْكَ
تَجْرَى فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَيُمْسِكُ السَّمَاءَ أَنْ تَقَعَ
عَلَى الْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِهِ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرُءُوفٌ
رَّحِيمٌ ﴿٦٥﴾ وَهُوَ الَّذِي أَحْيَاكُم ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ
يُحْيِيكُمْ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ ﴿٦٦﴾ لِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا
مَنْسَكًا هُمْ نَاسِكُوهُ فَلَا يُنْزِعُكَ فِي الْأَمْرِ وَادْعُ
إِلَى رَبِّكَ إِنَّكَ لَعَلَى هُدًى مُسْتَقِيمٍ ﴿٦٧﴾ وَإِنْ جَدَلُوكَ
فَقُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٦٨﴾ اللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ
يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٦٩﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ
أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي
كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧٠﴾ وَيَعْبُدُونَ مِنْ
دُونِ اللَّهِ مَا لَمْ يَنْزِلْ بِهِ سُلْطَانًا وَمَا لَيْسَ لَهُمْ بِهِ
عِلْمٌ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ نَصِيرٍ ﴿٧١﴾ وَإِذَا تُتْلَى عَلَيْهِمْ
آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ تَعْرِفُ فِي وُجُوهِ الَّذِينَ كَفَرُوا
الْمُنْكَرَ يَكَادُونَ يَسْطُونَ بِالَّذِينَ يَتَّبِعُونَ عَلَيْهِمْ
آيَاتِنَا قُلْ أَفَأَنْبِئُكُمْ بِشَرٍّ مِّنْ ذَلِكَُمُ النَّارُ وَعَذَابُ
اللَّهِ الَّذِينَ كَفَرُوا وَيَبْسُ الْمَصِيرُ ﴿٧٢﴾

آیا ندیدی که خدا تسخیر کرده آنچه در زمین است برای
شما و کشتی را بامر خود در دریا جریان می دهد و آسمان
را از سقوط بر زمین نگه می دارد مگر باذن خودش زیرا
خدا البته به مردم مهربان رحیم است ﴿۶۵﴾ و اوست که
شما را زنده کرد سپس شما را بمیراند سپس شما را زنده
کند بتحقیق که انسان کفران کننده است ﴿۶۶﴾ برای هر
امتی (در ذبح و یا مطلق عبادات) شریعت و راهی قرار
دادیم که ایشان به همان راه می روند پس با تو در این امر
البته نزاع نکنند و به سوی پروردگارت بخوان زیرا که تو
محققا به راه راستی ﴿۶۷﴾ و اگر با تو جدال کنند، بگو
خدا داناتر است به آنچه انجام می دهید ﴿۶۸﴾ خدا حکم
می کند بین شما در روز قیامت در آنچه اختلاف در آن
داشته اید ﴿۶۹﴾ آیا نمی دانی که خدا می داند آنچه در
آسمانها و زمین است بتحقیق این در کتابی است بدرستی
که این بر خدا آسان است ﴿۷۰﴾ و می پرستند غیر خدا و
پایین تر از او را آنچه را دلیلی به آن نازل نشده و آنچه را
که علمی به آن ندارند و نیست برای ستمگران
یاوری ﴿۷۱﴾ و چون آیات روشن ما بر ایشان خوانده
می شود انکار را در صورت کسانی که کافر شدند مشاهده
می کنی نزدیک است به کسانی که آیات ما را بر ایشان
می خوانند حمله کنند بگو آیا به بدتر از اینها شما را خبر
دهم، آن آتش است که خدا آن را وعده داده به آنانکه
کافرنند و بدجای بازگشتی است ﴿۷۲﴾.

يَأْتِيهَا النَّاسُ ضُرْبَ مَثَلٍ فَاسْتَمِعُوا لَهُ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوْ اجْتَمَعُوا لَهُ وَإِنْ يَسْلُبْهُمُ الذُّبَابُ شَيْئًا لَا يَسْتَنْقِذُوهُ مِنْهُ ضَعُفَ الظَّالِمُ وَالْمُظْلُومُ ﴿٧٢﴾ مَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٧٣﴾ اللَّهُ يَصْطَفِي مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٧٤﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٧٥﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَرْكَعُوا وَاسْجُدُوا وَاعْبُدُوا رَبَّكُمْ وَأَفْعَلُوا الْخَيْرَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٧٦﴾ وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ هُوَ اجْتَبَاكُمْ وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ مِلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا لِيَكُونَ الرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ وَاعْتَصِمُوا بِاللَّهِ هُوَ مَوْلَاكُمْ فَنِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ ﴿٧٨﴾

آهای مردم مثلی زده شده به آن گوش دهید محققا کسانی را که می خوانید غیر خدا و پائین تر از او هرگز مگسی را خلق نکنند و اگر چه برای آن اجتماع کنند و اگر مگس چیزی را از ایشان برباید از او نرهانند و پس نگیرند، طالب و مطلوب (خواننده و خواننده شده) عاجزند ﴿۷۳﴾ قدر خدا را آنچه سزاوار عظمت اوست نشناختند زیرا خدا توانای عزیز است ﴿۷۴﴾ خدای تعالی بر می گزیند و انتخاب می کند از ملائکه و از مردم فرستادگانی را، محققا خدا شنوا و بیناست ﴿۷۵﴾ می داند آنچه در جلو ایشان و پشت سر ایشان است و به سوی خدا کارها بازگشت داده می شود ﴿۷۶﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید رکوع کنید و سجده نمائید و پروردگارتان را عبادت کنید و آنچه خیر است انجام دهید تا شاید رستگار شوید ﴿۷۷﴾ و در راه خدا جهاد کنید آن طوری که سزاوار او است، او شما را برگزیده (از سایر اُمم) و بر شما در دین فشار و مشقت قرار نداده (و بقدر وسع و استطاعت تکلیف نموده) کیش پدرتان ابراهیم، او شما را مسلمین نام نهاده از پیش و در این قرآن تا اینکه رسول گواه بر شما باشد و شما گواهان بر مردم باشید، پس نماز را بپا دارید و زکات را بدهید و به خدا چنگ بزنید اوست مولی و سرپرست شما، پس خوب مولی و خوب یابوری است ﴿۷۸﴾

سُورَةُ الْمُؤْمِنُونَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ
خَاشِعُونَ ﴿٢﴾ وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ ﴿٣﴾
وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ ﴿٤﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ
حَافِظُونَ ﴿٥﴾ إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ
فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿٦﴾ فَمَنِ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ
فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ﴿٧﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْتِنَتِهِمْ
وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ﴿٨﴾ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ
يُحَافِظُونَ ﴿٩﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ ﴿١٠﴾ الَّذِينَ يَرِثُونَ
الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١١﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا
الْإِنْسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِّن طِينٍ ﴿١٢﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً
فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿١٣﴾ ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا
الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظْمًا فَكَسَوْنَا
الْعِظْمَ لَحْمًا ثُمَّ أَنشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ فَتَبَارَكَ اللَّهُ
أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ ﴿١٤﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمَيِّتُونَ ﴿١٥﴾
ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ تُبْعَثُونَ ﴿١٦﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا
فَوْقَكُمْ سَبْعَ طَرَائِقَ وَمَا كُنَّا عَنِ الْخَلْقِ غَفْلِينَ ﴿١٧﴾

سوره مؤمنون

به نام خداوند بخشنده مهربان

بتحقیق مؤمنان رستگار شدند ﴿۱﴾ آنانکه در نماز خود
فروتنند ﴿۲﴾ و همانان که از لغو اعراض کننده باشند ﴿۳﴾
و همانانکه زکات را انجام دهند ﴿۴﴾ و همانان که فروج
خود را نگه دارند اند ﴿۵﴾ مگر بر زنان خود و یا مملوک
خود که محققا ایشان مورد ملامت نباشند ﴿۶﴾ پس آنان
که سوای این را بجویند همانان تجاوزکنندگانند ﴿۷﴾ و
آنان که امانات خود و پیمانهای خود را رعایت کنند
﴿۸﴾ و آنان که بر نمازشان محافظت کنند ﴿۹﴾ همانان
ارث برندگاند ﴿۱۰﴾ آنان که فردوس را ارث می‌برند
ایشان در آن ماندنی باشند ﴿۱۱﴾ و بتحقیق انسان را خلق
نمودیم از خلاصه صاف شده از گل ﴿۱۲﴾ سپس او را
نطفه‌ای در قرار گاه استواری قرار دادیم ﴿۱۳﴾ سپس آن
نطفه را علقه گردانیدیم پس علقه را پارچه گوشتی نمودیم
پس آن پاره گوشت را استخوان‌ها نمودیم پس آن
استخوان‌ها را به گوشت پوشانیدیم سپس او را خلق
دیگری ایجاد کردیم، پس با برکت است خدائی که
نیکوترین آفریننده است ﴿۱۴﴾ سپس شما بعد از این
محققا می‌میرید ﴿۱۵﴾ سپس محققا شما روز قیامت
مبعوث می‌شوید ﴿۱۶﴾ و بتحقیق آفریدیم بالای سر شما
هفت طبقه و راه و ما از این آفرینش غافل نبودیم ﴿۱۷﴾

وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَسْكَنْتَهُ فِي الْأَرْضِ ط
وَأَنَّا عَلَى ذَهَابٍ بِهِ لَقَدِيرُونَ ﴿١٨﴾ فَأَنشَأْنَا لَكُمْ بِهِ
جَنَّتٍ مِّنْ نَّخِيلٍ وَأَعْنَابٍ لَّكُمْ فِيهَا فَوَاقِهِ كَثِيرَةٌ
وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿١٩﴾ وَشَجَرَةً تَخْرُجُ مِنْ طُورِ سَيْنَاءَ
تَنُثِّرُ بِالذُّهْنِ وَصَبْغٍ لِّلْأَكْلِينَ ﴿٢٠﴾ وَإِنَّ لَكُمْ فِي
الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً نُّسْقِيكُم مِّمَّا فِي بُطُونِهَا وَلَكُمْ
فِيهَا مَنَافِعُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٢١﴾ وَعَلَيْهَا وَعَلَى
الْفُلْكِ تَحْمَلُونِ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ
فَقَالَ يَقَوْمُ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ
أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ الْمَلَأُوا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ
قَوْمِهِ مَا هَذَا إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُرِيدُ أَنْ يَتَفَضَّلَ
عَلَيْكُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَنزَلَ مَلَائِكَةً مَا سَمِعْنَا
بِهَذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ بِهِ
جِنَّةٌ فْتَرَبَّصُوا بِهِ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبِّ أَنْصُرْنِي
بِمَا كَذَّبُونِ ﴿٢٦﴾ فَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ أَنْ اصْنَعْ الْفُلْكَ
بِأَعْيُنِنَا وَوَحَيْنَا إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ فَاسْلُكْ
فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَن سَبَقَ
عَلَيْهِ الْقَوْلُ مِنْهُمْ وَلَا تُخَاطِبُنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا
إِنَّهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٢٧﴾

و از آسمان آبی نازل کردیم باندازه، پس آن را در زمین
ساکن نمودیم و محققا ما بر بردن آن توانائیم ﴿۱۸﴾ پس
برای شما بآن بوستان‌ها از خرما و انگورها ایجاد کردیم،
برای شما در آن میوه‌های بسیار است و از آنها می‌خورید
﴿۱۹﴾ و درختی که از طور سینا خارج می‌شود که روغن
و خورش می‌رویانند برای خورندگان ﴿۲۰﴾ و بدرستی و
تحقیق که برای شما در چهارپایان عبرتی است، شما را
می‌آشامانیم از آنچه در شکم آنهاست و برای شما در آنها
بهره‌های بسیار است و از آنها می‌خورید ﴿۲۱﴾ و بر آنها و
بر کشتی حمل می‌شوید ﴿۲۲﴾ و بتحقیق نوح را به سوی
قومش فرستادیم که گفت: ای قوم من خدا را پرستید برای
شما اله و معبودی غیر او نیست، پس آیا پرهیز نمی‌کنید و
نمی‌ترسید ﴿۲۳﴾ پس، از قوم او گروهی از آنانکه کافر
شدند گفتند: این مرد نیست مگر بشری مانند شما
می‌خواهد بر شما برتری جوید، و اگر خدا ارشاد ما را
می‌خواست فرشتگانی نازل می‌کرد و ما در میان پدران
گذشته خود این سخن را نشنیده ایم ﴿۲۴﴾ نیست او مگر
مردی که جنون دارد پس تا مدتی او را تحت نظر بگیرید
و به او نظر داشته باشید ﴿۲۵﴾ نوح گفت: پروردگارا مرا
یاری ده بمقابل اینکه مرا تکذیب کردند ﴿۲۶﴾ پس به او
وحی کردیم که کشتی را با توجه و عنایت‌های ما و وحی
ما بساز، پس چون فرمان ما آمد و آن تنور فواره زد پس در
کشتی از هر جفتی دو تا در آور و در آور کسان را مگر
کسی از ایشان که سابقا گفتاری علیه او باشد و با من
درباره آنان که ستم کرده‌اند گفتگو مکن زیرا آنان غرق
شد گانند ﴿۲۷﴾.

فَإِذَا أَسْتَوَيْتِ أَنْتَ وَمَنْ مَعَكَ عَلَى الْفُلِّ فَقُلِ
 الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي نَجَّيْنَا مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٨﴾ وَقُلِ
 رَبِّ أَنْزِلْنِي مُنْزَلًا مُبَارَكًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ﴿٢٩﴾ إِنَّ
 فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ وَإِنْ كُنَّا لَمُبْتَلِينَ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ
 بَعْدِهِمْ قَرْنًا ءَاخِرِينَ ﴿٣١﴾ فَأَرْسَلْنَا فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ
 أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ ۖ أَفَلَا تَتَّقُونَ
 ﴿٣٢﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا
 بِلِقَاءِ الْآخِرَةِ وَأَتْرَفْنَاهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا مَا هَذَا إِلَّا
 بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يَأْكُلُ مِمَّا تَأْكُلُونَ مِنْهُ وَيَشْرَبُ
 مِمَّا تَشْرَبُونَ ﴿٣٣﴾ وَلَئِنْ أَطَعْتُمْ بَشَرًا مِثْلَكُمْ إِنَّكُمْ
 إِذَا لَخَسِرُونَ ﴿٣٤﴾ أَيْعِدْكُمْ أَنْكُمْ إِذَا مِتُمْ وَكُنْتُمْ
 تُرَابًا وَعِظَامًا أَنْكُمْ تُخْرَجُونَ ﴿٣٥﴾ هِيَ هَاتِ هَاتِ
 لِمَا تُوعَدُونَ ﴿٣٦﴾ إِنَّ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ
 وَنَحْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٣٧﴾ إِنَّ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ افْتَرَىٰ
 عَلَى اللَّهِ كَذِبًا وَمَا نَحْنُ لَهُ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ رَبِّ
 أَنْصُرْنِي بِمَا كَذَبُونَ ﴿٣٩﴾ قَالَ عَمَّا قَلِيلٍ لَيُصْبِحُنَّ
 نَدِيمِينَ ﴿٤٠﴾ فَأَخَذَتْهُمْ الصَّيْحَةُ بِالْحَقِّ فَجَعَلْنَاهُمْ
 غُثَاءً فَبُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾ ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ
 بَعْدِهِمْ قَرْنًا ءَاخِرِينَ ﴿٤٢﴾

چون تو و هر کس با تو باشد بر کشتی سوار شدید و جای
 گرفتید پس، بگو ستایش مخصوص خدائی است که ما را
 از قوم ستمکاران نجات داد ﴿۲۸﴾ و بگو پروردگارا مرا
 جایگاه با برکتی نازل گردان و تو بهترین نازل کنندگانی
 ﴿۲۹﴾ محققا در آن نشانه‌های (قدرت و عبرتست) و
 محققا ما آزمایش کننده بوده‌ایم ﴿۳۰﴾ سپس بعد از ایشان
 قرن‌های دیگری آفریدیم ﴿۳۱﴾ پس در میان ایشان
 رسولی از خودشان فرستادیم که خدا را بپرستید برای شما
 الهی غیر او نیست، پس آیا پرهیز نمی‌کنید ﴿۳۲﴾ پس
 گروهی از قومش آنان که کافر و به ملاقات آخرت انکار
 داشتند و در زندگی دنیا ثروتشان داده بودیم گفتند: نیست
 این مرد مگر بشری مانند شما می‌خورد از آنچه شما از آن
 می‌خورید و می‌آشامد از آنچه می‌آشامید ﴿۳۳﴾ و محققا
 اگر بشری مانند خود را اطاعت کنید در این هنگام زیانکار
 خواهید بود ﴿۳۴﴾ آیا شما را وعده می‌دهد که شما هر
 گاه بمیرید و خاک و استخوان‌ها شوید محققا از گور
 بیرون شدنی هستید ﴿۳۵﴾ بعید است بعید آنچه وعده داده
 می‌شوید ﴿۳۶﴾ نیست زندگی مگر زندگی دنیا می‌میریم و
 زنده می‌گردیم و ما مبعوث شدنی نیستیم ﴿۳۷﴾ نیست او
 مگر مردی که دروغ بر خدا بسته و ما ایمان به او نخواهیم
 آورد ﴿۳۸﴾ گفت: پروردگارا مرا یاری کن بدانچه مرا
 تکذیب کردند ﴿۳۹﴾ خدا گفت: به این زودی البته
 پشیمان می‌گردند ﴿۴۰﴾ پس بحقیقت نعره مهلکی ایشان
 را فرا گرفت پس ایشان را خاشاک گردانیدیم که دور باد
 است برای قوم ستمگران ﴿۴۱﴾ سپس جماعت‌های
 دیگری را پس از ایشان ایجاد کردیم ﴿۴۲﴾

مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَعِزُّونَ ﴿٤٣﴾ ثُمَّ أَرْسَلْنَا رَسُولَنَا تَتْرًا كُلَّ مَا جَاءَ أُمَّةٌ رَّسُولُهَا كَذَّبُوهُ فَاتَّبَعْنَا بَعْضَهُمْ بَعْضًا وَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ فَبُعْدًا لِقَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٤٤﴾ ثُمَّ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ وَأَخَاهُ هَارُونَ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٤٥﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ ۖ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا عَالِينَ ﴿٤٦﴾ فَقَالُوا أَنْوْمِنُ لِبَشَرَيْنِ مِثْلِنَا وَقَوْمُهُمَا لَنَا عَبِيدُونَ ﴿٤٧﴾ فَكَذَّبُوهُمَا فَكَانُوا مِنَ الْمُهْلَكِينَ ﴿٤٨﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾ وَجَعَلْنَا أَبْنَ مَرْيَمَ وَامَّةً وَآيَةً وَعَاوَيْنَاهُمَا إِلَىٰ رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ ﴿٥٠﴾ يَأْتِيهَا الرُّسُلُ كُلُّوْا مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٥١﴾ وَإِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ ﴿٥٢﴾ فَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ زُبُرًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٥٣﴾ فَذَرَهُمْ فِي عَمَرَتِهِمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٥٤﴾ أَيْحَسِبُونَ أَنَّمَا نُُمِدُّهُمْ بِهِ مِنْ مَّالٍ وَبَنِينَ ﴿٥٥﴾ نُسَارِعُ لَهُمْ فِي الْخَيْرَاتِ بَلْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ هُمْ مِنْ خَشْيَةِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٨﴾ وَالَّذِينَ هُمْ بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾

هیچ امتی از مدت خود پیشی نگیرد و باز پس نشود ﴿۴۳﴾ سپس رسولانمان را پی در پی فرستادیم، هر زمان که رسولی برای امتی آمد او را تکذیب نمودند پس بعضی را بدنبال بعضی آوردیم (و هلاکشان کردیم) و ایشان را خبرهای عجیب قرار دادیم، پس دوری از رحمت باد برای مردمی که ایمان نمی‌آورند ﴿۴۴﴾ سپس موسی و برادرش هارون را با معجزات و دلیل روشن فرستادیم ﴿۴۵﴾ به سوی فرعون و گروه بزرگان او، پس گردنکشی کردند و قومی بلندپرواز بودند ﴿۴۶﴾ که گفتند: آیا به دو بشری که مانند مايند ایمان آوریم و حال آنکه قوم ایشان بنده ما بودند ﴿۴۷﴾ پس آن دو را تکذیب کردند و از هلاک شدگان گردیدند ﴿۴۸﴾ و بتحقیق به موسی کتاب دادیم تا شاید ایشان هدایت یابند ﴿۴۹﴾ و پسر مریم و مادرش را آیتی قرار دادیم و آنان را جای دادیم به محلی که شرائط ماندن و آب جاری داشت ﴿۵۰﴾ آهای پیغمبران از آنچه پاکیزه است بخورید و کار شایسته کنید زیرا من به آنچه انجام می‌دهید دانایم ﴿۵۱﴾ و بدرستی که این است جماعت شما در حالی که یک جماعت است و منم پروردگار شما پس، از من بترسید ﴿۵۲﴾ پس کار دین خود را بین خود قطعه قطعه و پاره کردند هر گروهی به آنچه نزد خودشانست (از عقائد و بدعت‌ها) شادند ﴿۵۳﴾ پس ایشان را رها کن در گرداب غفلتشان تا هنگامی ﴿۵۴﴾ آیا گمان می‌کنند که آنچه بدان مددشان می‌کنیم از مال و پسران ﴿۵۵﴾ برای ایشان در خیرات شتاب می‌کنیم بلکه درک نمی‌کنند ﴿۵۶﴾ راستی همانان که از ترس پروردگارشان در هراسند ﴿۵۷﴾ و همانان که به آیات پروردگارشان ایمان می‌آورند ﴿۵۸﴾ و همانان که به پروردگارشان شرک نمی‌آورند ﴿۵۹﴾

وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ ﴿٦٠﴾ أُولَٰئِكَ يُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَهُمْ لَهَا سَابِقُونَ ﴿٦١﴾ وَلَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَلَدَيْنَا كِتَابٌ يَنْطِقُ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٢﴾ بَلْ قُلُوبُهُمْ فِي غَمْرَةٍ مِّنْ هَٰذَا وَلَهُمْ أَعْمَلٌ مِّنْ دُونِ ذَٰلِكَ هُمْ لَهَا عَمِلُونَ ﴿٦٣﴾ حَتَّىٰ إِذَا أَخَذْنَا مُتْرَفِيهِم بِالْعَذَابِ إِذَا هُمْ يَجْعَرُونَ ﴿٦٤﴾ لَا تَجْعَرُوا الْيَوْمَ إِنَّكُمْ مِنَّا لَا تَنْصَرُونَ ﴿٦٥﴾ قَدْ كَانَتْ عَائِلَتِي تُثَالِ عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ تَنكِصُونَ ﴿٦٦﴾ مُسْتَكْبِرِينَ بِهِ سَامِرًا تَهْجُرُونَ ﴿٦٧﴾ أَفَلَمْ يَدَّبَّرُوا الْقَوْلَ أَمْ جَاءَهُمْ مَا لَمْ يَأْتِ آبَاءَهُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾ أَمْ لَمْ يَعْرِفُوا رَسُولَهُمْ فَهُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴿٦٩﴾ أَمْ يَقُولُونَ بِهِ جِنَّةٌ بَلْ جَاءَهُم بِالْحَقِّ وَأَكْثَرُهُم لِلْحَقِّ كَارِهُونَ ﴿٧٠﴾ وَلَوْ أَتَبَعَ الْحَقُّ أَهْوَاءَهُمْ لَفَسَدَتِ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ بَلْ أَتَيْنَاهُمْ بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَنِ ذِكْرِهِمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٧١﴾ أَمْ تَسْأَلُهُمْ خَرْجًا فَخَرَّاجُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَهُوَ خَيْرُ الرَّزْقِينَ ﴿٧٢﴾ وَإِنَّ الَّذِينَ لَا لَتَدْعُوهُمْ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ عَنِ الصِّرَاطِ لَنُكَيِّبُنَّ ﴿٧٤﴾

و آنان که می‌دهند آنچه را داده‌اند و دل‌هایشان ترسانست که ایشان به سوی پروردگارشان رجوع می‌کنند ﴿۶۰﴾ ایشانند که شتاب می‌کنند در کارهای خیر و ایشان به آن کارها سبقت می‌گیرند ﴿۶۱﴾ و کسی را تکلیف نمی‌کنیم مگر بمقدار وسعش و نزد ما کتابی است که بحق سخن می‌گوید و ایشان مورد ستم نمی‌شوند ﴿۶۲﴾ بلکه دل‌هایشان از این در غفلت است و برای ایشان کارهایی است غیر از اینکه ایشان به آنها عمل کرده‌اند ﴿۶۳﴾ تا وقتی که ثروتمندان و متنعمین ایشان را به عذاب بگیریم ناگهان ایشان زاری نمایند ﴿۶۴﴾ (گفته شود) امروز زاری نکنید زیرا شما از طرف ما یاری نشوید ﴿۶۵﴾ بتحقیق آیات من بر شما تلاوت می‌شد پس شما به قهقرا بر می‌گشتید ﴿۶۶﴾ به آن تکبر می‌کردید در حالی که آن را افسانه خوانده هذیان می‌گفتید ﴿۶۷﴾ آیا گفتار ما را تدبیر نکردند و یا برای ایشان آمده آنچه برای پدران پیش از ایشان نیامده ﴿۶۸﴾ یا نشناختند رسولشان را که او را منکر شدند ﴿۶۹﴾ یا می‌گویند او مجنونست بلکه حق را بر ایشان آورده و بیشترشان از حق کراهت دارند ﴿۷۰﴾ و اگر حق تابع آراء ایشان باشد محققا آسمان‌ها و زمین و هر کس در آنها است تباه می‌شود بلکه ذکر خودشان را برایشان آورده‌ایم پس ایشان از ذکر خود اعراض دارند ﴿۷۱﴾ و یا مزد کمی از ایشان می‌طلبی پس مزد زیاد پروردگارت بهتر است و او بهترین روزی دهندگان است ﴿۷۲﴾ و براستی که تو ایشان را به راه راست می‌خوانی ﴿۷۳﴾ و محققا آنان که به آخرت ایمان نمی‌آورند از راه منحرفند ﴿۷۴﴾

وَلَوْ رَحَّمْنَهُمْ وَكَشَفْنَا مَا بِهِمْ مِّنْ ضُرٍّ لَّلَجُوا فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٧٥﴾ وَلَقَدْ أَخَذْنَاهُم بِالْعَذَابِ فَمَا اسْتَكَانُوا لِرَبِّهِمْ وَمَا يَتَضَرَّعُونَ ﴿٧٦﴾ حَتَّىٰ إِذَا فَتَحْنَا عَلَيْهِم بَابًا ذَا عَذَابٍ شَدِيدٍ إِذَا هُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٧﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنشَأَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾ وَهُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٩﴾ وَهُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ وَلَهُ اخْتِلَافُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٨٠﴾ بَلْ قَالُوا مِثْلَ مَا قَالَ الْأَوَّلُونَ ﴿٨١﴾ قَالُوا أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا أَأَنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿٨٢﴾ لَقَدْ وُعِدْنَا نَحْنُ وَعَابَاؤُنَا هَذَا مِن قَبْلُ إِن هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٨٣﴾ قُل لِّمَنِ الْأَرْضُ وَمَن فِيهَا إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٤﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٨٥﴾ قُلْ مَن رَّبُّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٨٦﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٨٧﴾ قُلْ مَن بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٨﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ ﴿٨٩﴾

و اگر ایشان را رحمت کنیم و آنچه ضرر به ایشان رسیده بر طرف کنیم لجاج خواهند کرد و به لجاجت در سرکشی خود حیران می‌مانند ﴿۷۵﴾ و بتحقیق ایشان را به عذاب گرفتیم و گرفتار کردیم باز برای پروردگارشان تغییر حال نداده و خاضع نشدند و زاری نمودند ﴿۷۶﴾ تا وقتی که بر ایشان دری که دارای عذاب سخت بود گشودیم ناگهان ایشان در همان عذاب ناامید شدند ﴿۷۷﴾ و او خدائی است که برای شما گوش و چشم‌ها و دل‌ها ایجاد کرد کم و اندک شکر می‌گزارید ﴿۷۸﴾ و اوست که شما را در زمین آفرید و به سوی او محشور می‌گردید ﴿۷۹﴾ اوست که زنده می‌کند و می‌میراند و به اختیار اوست اختلاف شب و روز آیا فکر نمی‌کنید ﴿۸۰﴾ بلکه گفتند: مانند آنچه پیشینیان گفتند ﴿۸۱﴾ گفتند: آیا چون مردیم و خاک و استخوان‌ها شدیم آیا محققا زنده خواهیم شد ﴿۸۲﴾ بتحقیق ما و پدران ما قبلا به این وعده داده شدیم نیست این سخن مگر افسانه‌های پیشینیان ﴿۸۳﴾ بگو زمین و آنکه در آن می‌باشد از کیست اگر شما می‌دانید ﴿۸۴﴾ بزودی خواهند گفت: ملک خداست بگو پس چرا پند نمی‌گیرید ﴿۸۵﴾ بگو پروردگار آسمان‌های هفتگانه و پروردگار عرش عظیم کیست ﴿۸۶﴾ بزودی گویند: مخصوص خداست، بگو پس چرا نمی‌پرهیزید ﴿۸۷﴾ بگو کیست که بدست او اختیار هر چیزی است و او پناه می‌دهد و از عذاب پناه داده نشود در مقابل او اگر شما می‌دانید ﴿۸۸﴾ بزودی گویند: این صفات مخصوص خداست. بگو پس به کجا فریب داده می‌شود ﴿۸۹﴾

بَلْ أَتَيْنَهُمْ بِالْحَقِّ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٩٠﴾ مَا أَخَذَ اللَّهُ مِنْ وَلَدٍ وَمَا كَانَ مَعَهُ مِنْ إِلَهٍ إِذَا لَذَهَبَ كُلُّ إِلَهٍ بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَّا بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ سُبْحَنَ اللَّهُ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿٩١﴾ عَلِيمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَتَعَلَّى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٩٢﴾ قُلْ رَبِّ إِمَّا تُرِيدُنِي مَا يُوعَدُونَ ﴿٩٣﴾ رَبِّ فَلَا تَجْعَلْنِي فِي الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٩٤﴾ وَإِنَّا عَلَى أَنْ تُرِيكَ مَا نَعُدُّهُمْ لَقَدِيرُونَ ﴿٩٥﴾ أَدْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ السَّيِّئَةِ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَصِفُونَ ﴿٩٦﴾ وَقُلْ رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ ﴿٩٧﴾ وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَنْ يَحْضُرُونِ ﴿٩٨﴾ حَتَّى إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُونِ ﴿٩٩﴾ لَعَلِّي أَعْمَلُ صَالِحًا فِيمَا تَرَكْتُ كَلَّا إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَائِلُهَا وَمِنْ وَرَائِهِمْ بَرْزَخٌ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٠٠﴾ فَإِذَا نَفَخَ فِي الصُّورِ فَلَا أَنْسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿١٠١﴾ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٢﴾ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فِي جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿١٠٣﴾ تَلَفُحُ وُجُوهُهُمْ النَّارُ وَهُمْ فِيهَا كَالِحُونَ ﴿١٠٤﴾

بلکه حق را برای ایشان آوردیم و محققا ایشان دروغ گویند ﴿۹۰﴾ خدا هیچ فرزندی نگرفته و با او اله دیگری نبوده که اگر اله دیگری باشد محققا هر اله به آنچه خلق کرده پردازد و بعضی از این معبودان بر بعضی غلبه جستی، خدا منزّه و والا است از آنچه وصف می کنند ﴿۹۱﴾ دانای غیب و آشکار است، پس برتر است از آنچه شریک او می کنند ﴿۹۲﴾ بگو پروردگارا اگر بنمایانی مرا آنچه وعده داده می شوند ﴿۹۳﴾ پروردگارا پس مرا در زمره مردمان ستمگر قرار مده ﴿۹۴﴾ و محققا ما بر نمایاندن به تو آنچه ایشان را وعده می دهیم توانائیم ﴿۹۵﴾ بدی را دفع کن به آنچه نیکوتر است، ما داناتریم به آنچه وصف می کنند ﴿۹۶﴾ و بگو پروردگارا به تو پناه می برم از وسوسه های شیاطین ﴿۹۷﴾ و پناه می برم به تو پروردگارا از اینکه بنزدم حاضر شوند ﴿۹۸﴾ تا وقتی که یکی از ایشان را مرگ بیاید، گوید پروردگارا مرا برگردانید ﴿۹۹﴾ شاید من عمل شایسته کنم در آنچه واگذاردم، نه چنین است این کلمه کلمه ایست که او گوینده آنست و از جلو ایشان برزخی است تا روزی که برانگیخته شوند ﴿۱۰۰﴾ پس چون در صور دمیده شود در آن روز نسب ها در میان ایشان نباشد و از یکدیگر نپرسند ﴿۱۰۱﴾ پس هر کس میزان های او سنگین شد پس همانان رستگارند ﴿۱۰۲﴾ و آنان که سبک شود میزان هایشان پس همانند که درباره خودشان زیان کرده و در دوزخ جاوداندند ﴿۱۰۳﴾ آتش صورتهایشان را می خورد و ایشان در دوزخ زشترو و ترش رویانند ﴿۱۰۴﴾

أَلَمْ تَكُنْ عَائِيَّتِي تُتَلَّى عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ بِهَا
تُكَذِّبُونَ ﴿١٠٥﴾ قَالُوا رَبَّنَا غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا وَكُنَّا
قَوْمًا ضَالِّينَ ﴿١٠٦﴾ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْهَا فَإِنْ عُدْنَا فَإِنَّا
ظَالِمُونَ ﴿١٠٧﴾ قَالَ اخْسَئُوا فِيهَا وَلَا تُكَلِّمُونِ ﴿١٠٨﴾
إِنَّهُ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْ عِبَادِي يَقُولُونَ رَبَّنَا آمَنَّا
فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ ﴿١٠٩﴾
فَاتَّخَذْتُمُوهُمْ سَخِرِيًّا حَتَّى أَنْسَوْكُمْ ذِكْرِي وَكُنْتُمْ
مِّنْهُمْ تَضْحَكُونَ ﴿١١٠﴾ إِنِّي جَزَيْتُهُمُ الْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوا
أَنَّهُمْ هُمُ الْفَآيِزُونَ ﴿١١١﴾ قُلْ لَكُمْ لَبِئْتُمْ فِي الْأَرْضِ
عَدَدَ سِنِينَ ﴿١١٢﴾ قَالُوا لَبِئْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ فَسَلِ
الْعَادِينَ ﴿١١٣﴾ قُلْ إِنْ لَّبِئْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا لَّوْ أَنْتُمْ كُنْتُمْ
تَعْلَمُونَ ﴿١١٤﴾ أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا
وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ﴿١١٥﴾ فَتَعَلَّى اللَّهُ الْمَلِئِكُ
الْحَقُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ ﴿١١٦﴾ وَمَنْ
يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا
حِسَابُهُ عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿١١٧﴾
وَقُلْ رَبِّ اغْفِرْ وَارْحَمْ وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ ﴿١١٨﴾

(به ایشان گفته شود) آیا آیات من بر شما تلاوت نمی شد
پس شما به آنها تکذیب می کردید ﴿۱۰۵﴾ گویند:
پروردگارا بدبختی بر ما غالب شد و ما گروهی گمراه
بودیم ﴿۱۰۶﴾ پروردگارا ما را از دوزخ بیرون آر پس
اگر عود کردیم محققاً ستمگریم ﴿۱۰۷﴾ گوید دور شوید
در آن و با من سخن مگوئید ﴿۱۰۸﴾ زیرا گروهی از
بندگان من بودند که می گفتند: پروردگارا ایمان آوردیم،
پس ما را بیامرز و به ما رحم کن و توئی بهترین
رحم کنندگان ﴿۱۰۹﴾ پس شما ایشان را باستهزاء گرفتید
تا ذکر مرا از یاد شما بردند و عادت شما این بود که به
آنان خنده می کردید ﴿۱۱۰﴾ بدرستی که من امروز ایشان
را جزاء دادم بسبب آنچه صبر کردند برآستی که ایشانند
بهره برندگان ﴿۱۱۱﴾ گوید: چه مقدار در زمین مکث
کردید بشماره سالها ﴿۱۱۲﴾ گویند: درنگ کردیم یک
روز و یا بعضی از روز، از عدد شماران بپرس ﴿۱۱۳﴾
گوید: درنگ نکردید مگر اندکی اگر شما دانا بودید
﴿۱۱۴﴾ پس آیا گمان کردید که ما شما را بیهوده خلق
کردیم و شما به سوی ما برگشت داده نمی شوید ﴿۱۱۵﴾
پس برتر است خدای کامل الذاتی که فرمانروای حقیقی
ثابت است، نیست معبودی مگر خدای که اوست
پروردگار عرش عظیم ﴿۱۱۶﴾ و آنکه بخواند با خدا إله
دیگری که برای او به آن برهانی نباشد پس همانا حساب او
نزد پروردگارش باشد زیرا که کافران رستگار
نمی شوند ﴿۱۱۷﴾ و بگو: پروردگارا بیامرز و رحم کن و
توئی بهترین رحم کنندگان ﴿۱۱۸﴾.

سُورَةُ النُّورِ

سوره نور

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

سُورَةٌ أَنْزَلْنَاهَا وَفَرَضْنَاهَا وَأَنْزَلْنَا فِيهَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لَّعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١﴾ الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَيْشَهِدَ عَذَابُهُمَا طَائِفَةٌ مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾ الزَّانِي لَا يَنْكِحُ إِلَّا زَانِيَةً أَوْ مُشْرِكَةً وَالزَّانِيَةُ لَا يَنْكِحُهَا إِلَّا زَانٍ أَوْ مُشْرِكٌ وَحَرِّمَ ذَلِكَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣﴾ وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ ثَمَانِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٤﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِن بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥﴾ وَالَّذِينَ يَرْمُونَ أَزْوَاجَهُمْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ شُهَدَاءُ إِلَّا أَنْفُسُهُمْ فَشَهَادَةُ أَحَدِهِمْ أَرْبَعُ شَهَدَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٦﴾ وَالْخَمِيسَةُ أَنْ لَعَنْتُ اللَّهَ عَلَيْهِ إِنْ كَانَ مِنَ الْكَذِبِينَ ﴿٧﴾ وَيَذَرُوهَا عَنْهَا الْعَذَابَ أَنْ تَشْهَدَ أَرْبَعَ شَهَدَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الْكَذِبِينَ ﴿٨﴾ وَالْخَمِيسَةُ أَنْ غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهَا إِنْ كَانَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٩﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

سوره‌ای نازل نمودیم آن را و آن را جداگانه آوردیم و در آن آیات روشنی نازل نمودیم تا شاید شما متذکر شوید ﴿۱﴾ زن زناکار و مرد زناکار را بر پوست هر یک از ایشان صد تازیانه بزنید و شما را نسبت به ایشان مهربانی در دین خدا نگیرد اگر ایمان به خدا و روز دیگر آورده‌اید و باید در شکنجه ایشان گروهی از مؤمنین حاضر و گواه باشند ﴿۲﴾ مرد زناکار نکاح نمی‌کند مگر زن زناکار و یا زن مشرکه را و زن زناکار نکاح نمی‌کند او را مگر مرد زناکار و یا مشرک و این بر مؤمنین حرام شده است ﴿۳﴾ و آنانکه زنان عقیقه را نسبت ناروا می‌دهند سپس چهار گواه نمی‌آورند پس ایشان را هشتاد تازیانه بزنید و گواهی ایشان را هیچ وقت نپذیرید و آنان خود فاسقند ﴿۴﴾ مگر آنان که پس از آن توبه و اصلاح کنند که محققا خدا آمرزنده رحیم است ﴿۵﴾ و آنان که زنان خود را نسبت زنا می‌دهند و برای ایشان گواهانی نیست مگر خودشان، پس گواهی یکی از ایشان چهار مرتبه گواهی و شاهد گرفتن خداست که او از راستگویان است ﴿۶﴾ و پنجم گفتن لعنت خدا بر او اگر از دروغگویان باشد ﴿۷﴾ و از زن عذاب را (یعنی حدی را که سابق ذکر شد و آن جلد بود نه رجم، پس برای زن محصنه جلد است نه رجم و رجم در قرآن ذکر نشده) دفع می‌کند شاهد گرفتن او خدا را چهار مرتبه که مرد از دروغگویان است ﴿۸﴾ و پنجم اینکه بگوید غضب خدا بر او اگر مرد از راستگویان باشد ﴿۹﴾ و اگر فضل خدا و رحمت او بر شما نبود و اگر نبود که خدا توبه‌پذیر حکیم است (البته هلاک می‌شدید و به زحمت می‌افتادید) ﴿۱۰﴾

إِنَّ الَّذِينَ جَاءُوا بِالْإِفْكِ عُصْبَةٌ مِّنْكُمْ لَا تَحْسَبُوهُ شَرًّا لَّكُم بَلْ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ لِكُلِّ أَمْرٍ مِّنْهُمْ مَا أَكْتَسَبَ مِنَ الْإِثْمِ وَالَّذِي تَوَلَّى كِبْرَهُ مِنْهُمْ لَهُ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١﴾ لَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بِأَنفُسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا هَذَا إِفْكٌ مُّبِينٌ ﴿١٢﴾ لَوْلَا جَاءُوا عَلَيْهِ بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَإِذْ لَمْ يَأْتُوا بِالشُّهَدَاءِ فَأُولَٰئِكَ عِنْدَ اللَّهِ هُمُ الْكَذِبُونَ ﴿١٣﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ لَمَسَّكُمْ فِي مَا أَفَضْتُمْ فِيهِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٤﴾ لَيْسَ لَكُم بِهِ عِلْمٌ وَتَحْسَبُونَهُ هَيِّنًا وَهُوَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمٌ ﴿١٥﴾ إِذْ تَلَقَّوْنَهُ بِالْأَسْنَتِكُمْ وَتَقُولُونَ بِأَفْوَاهِكُمْ مَا وَلَّوْا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ قُلْتُمْ مَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَتَكَلَّمَ بِهَذَا سُبْحَنَكَ هَذَا بُهْتَنٌ عَظِيمٌ ﴿١٦﴾ يَعِظُكُمُ اللَّهُ أَنْ تَعُودُوا لِمِثْلِهِ أَبَدًا إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٧﴾ وَيُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُحِبُّونَ أَنْ تَشِيعَ الْفَاحِشَةُ فِي الَّذِينَ ءَامَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ رَعُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٠﴾

محققا آنان که آن بهتان را آوردند گروهی از شمايند گمان نکنيد شری برای شماست بلکه آن خير است برای شما برای هر مردی از ایشان گناهی است که مرتکب شده و آنکه از ایشان متصدی قسمت بزرگ آن شد برای او عذاب بزرگی است ﴿۱۱﴾ چرا هنگامی که آن را شنيدید مؤمنين و مؤمنات به خودشان گمان خير نبردند و نگفتند اين دروغ بزرگ آشکاری است ﴿۱۲﴾ چرا بر آن چهار گواه نياوردند پس چون آن گواهان را نياوردند آنان نزد خدا خود دروغگويناند ﴿۱۳﴾ و اگر فضل خدا و رحمت او در دنيا و آخرت بر شما نبود البته در آنچه گفتيد شما را عذاب عظيمی رسیده بود ﴿۱۴﴾ وقتی که آن را زبانتد می کردید و به دهانتان می گفتيد آنچه به آن علم نداشتيد و آن را سهل می پنداشتيد و حال آنکه آن نزد خدا بزرگ است ﴿۱۵﴾ و چرا وقتی که آن را شنيدید نگفتيد ما را نرسیده و برای ما جايز نيست که به اين تکلم کنيم خدايا تو منزهی اين بهتانی بزرگ است ﴿۱۶﴾ خدا شما را پند می دهد که مبدا بمانند اين قضيه عود کنید اگر ايمان داريد ﴿۱۷﴾ و خدا برای شما اين آيات را بيان می کند و خدا دانای حکيم است ﴿۱۸﴾ محقق آنانکه دوست می دارند که زشتی در ميان مؤمنين شيوع پيدا کند برای ایشان عذابی دردناک در دنيا و آخرت است و خدا می داند و شما نمی دانيد ﴿۱۹﴾ و اگر فضل و رحمت خدا بر شما نبود و اينکه خدا مهربان و رحيم است نبود (به هلاکت رسیده بوديد) ﴿۲۰﴾.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّبِعُوا خُطَوَاتِ الشَّيْطَانِ
وَمَنْ يَتَّبِعْ خُطَوَاتِ الشَّيْطَانِ فَإِنَّهُ يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ
وَالْمُنْكَرِ وَلَوْ لَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ مَا زَكَا
مِنْكُمْ مِّنْ أَحَدٍ أَبَدًا وَلَكِنَّ اللَّهَ يُزَكِّي مَن يَشَاءُ
وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢١﴾ وَلَا يَأْتِلِ أُولُو الْفَضْلِ
مِنْكُمْ وَالسَّعَةِ أَن يُؤْتُوا أُولِي الْقُرْبَىٰ وَالْمَسْكِينِ
وَالْمُهَاجِرِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلْيَعْفُوا وَلْيَصْفَحُوا أَلَا
تُحِبُّونَ أَن يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٢﴾
إِنَّ الَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ الْغَافِلَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ
لُعِنُوا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾ يَوْمَ
تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ أَلْسِنَتُهُمْ وَأَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾ يَوْمَئِذٍ يُوفِّيهِمُ اللَّهُ دِينَهُمُ الْحَقَّ
وَيَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ الْمُبِينُ ﴿٢٥﴾ الْحَبِيثَاتُ
لِلْحَبِيثِينَ وَالْحَبِيثُونَ لِلْحَبِيثَاتِ وَالطَّيِّبَاتُ
لِلطَّيِّبِينَ وَالطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَاتِ أُولَٰئِكَ مُبَرَّءُونَ مِمَّا
يَقُولُونَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٢٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
ءَامَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّى
تَسْتَأْذِنُوا وَتُسَلِّمُوا عَلَىٰ أَهْلِهَا ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ
لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾

ای مؤمنین قدم‌ها و گام‌های شیطان را پیروی نکنید و
آنکه گام‌های شیطان را پیروی کند (خطا کرده) زیرا او به
کارهای زشت و ناپسند امر می‌کند و اگر فضل و رحمت
خدا بر شما نبود احدی از شما هیچ وقت پاک نمی‌شد
ولیکن خدا هر کس را بخواهد پاک می‌گرداند و خدا
شنوای داناست ﴿۲۱﴾ و صاحبان فضل و برتری و وسعت
از شما خودداری نکنند از اینکه به خویشان و مساکین و
مهاجرین در راه خدا چیزی بدهند و باید که در گذرند و
عفو کنند آیا دوست ندارید که خدا شما را بیامرزد و خدا
آمرزنده رحیم است ﴿۲۲﴾ محقق آنان که زنان عقیقه
غافله مؤمنه را نسبت می‌دهند، در دنیا و آخرت لعن شده‌اند
و برای ایشان عذاب بزرگی است ﴿۲۳﴾ روزی که علیه
ایشان زبان‌ها و دست‌ها و پاهایشان گواهی دهند به آنچه
کرده‌اند ﴿۲۴﴾ در آن روز خدا جزای تمام به ایشان طبق
واقع دهد و می‌دانند که خدای تعالی خود حق آشکار
است ﴿۲۵﴾ چیزهای ناپاک مخصوص ناپاکان است، و
ناپاکان مخصوصند به آنچه ناپاکست و آنچه پاکیزه‌ها
است مخصوص پاکان و پاکان مخصوصند به چیزهای
پاکیزه، آنان مبرا و منزهد از آنچه در حقشان می‌گویند،
برای ایشان آمرزش و روزی گواراست ﴿۲۶﴾ آهای
مؤمنین وارد خانه‌هایی غیر از خانه‌های خود نشوید تا اذن
بگیرید و بر اهل آن سلام کنید، این برای شما خوبست تا
شاید متذکر شوید ﴿۲۷﴾

فَإِنْ لَّمْ تَجِدُوا فِيهَا أَحَدًا فَلَا تَدْخُلُوهَا حَتَّىٰ يُؤْذَنَ
لَكُمْ وَإِنْ قِيلَ لَكُمْ ارْجِعُوا فَارْجِعُوا هُوَ أَزْكَىٰ
لَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ
جُنَاحٌ أَنْ تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ مَسْكُونَةٍ فِيهَا مَتَعٌ
لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٢٩﴾ قُلْ
لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ
ذَٰلِكَ أَزْكَىٰ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٣٠﴾ وَقُلْ
لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ
فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا
وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ
إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ
أَبْنَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي
إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي أَخَوَاتِهِنَّ أَوْ نِسَائِهِنَّ أَوْ مَا مَلَكَتْ
أَيْمَانُهُنَّ أَوِ التَّابِعِينَ غَيْرِ أُولِي الْأَرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ أَوْ
الطِّفْلِ الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَىٰ عَوْرَاتِ النِّسَاءِ وَلَا
يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ
وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهُ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ
تُفْلِحُونَ ﴿٣١﴾

پس اگر کسی را در خانه‌ها نیافتید داخل نشوید تا به شما
اذن داده شود و اگر به شما گفته شد برگردید پس
برگردید، آن برای شما پسندیده‌تر است و خدا به آنچه
انجام می‌دهید داناست ﴿۲۸﴾ بر شما باکی نیست که در
خانه‌های غیر مسکونه که در آنها متاعی دارید داخل شوید
و خدا می‌داند آنچه اظهار کنید و آنچه پنهان نمائید ﴿۲۹﴾
بگو به مؤمنین چشمان خود بر هم نهند و فروج خود را
نگه دارند، این پاکیزه‌تر است برای ایشان، زیرا خدا بیناست
به آنچه انجام می‌دهند ﴿۳۰﴾ و بگو به مؤمنات بر هم نهند
چشمان خود را و فروج خود را نگه دارند، و زینت خود را
ظاهر نسازند مگر آنچه آشکار باشد و مقنعه‌های خود را بر
گریبان خود زنند و زینت خود را ظاهر نسازند مگر برای
شوهران خود و یا پدران خود یا پدر شوهران خود یا پسران
خود، یا پسران شوهرانشان یا برادرانشان یا پسران
برادرانشان یا پسران خواهرانشان یا زنان خود یا مملوکشان
یا پیروان غیر محتاج به نکاح از مردان یا کودکانی که بر
عورت زنان اطلاعی نیافته‌اند، و پایکوبی نکنند تا آنچه از
زینت خودشان پنهان می‌دارند دانسته شود، و به سوی خدا
برگردید و همه توبه کنید ای مؤمنین، باشد که تا رستگار
شوید ﴿۳۱﴾.

وَأَنْكِحُوا الْأَيْمَىٰ مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٢﴾ وَلَيْسَتَغْنِفِ الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ نِكَاحًا حَتَّىٰ يُغْنِيَهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَالَّذِينَ يَبْتِغُونَ الْكِتَابَ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ فَكَاتِبُوهُمْ إِنْ عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا ۚ وَآتُوهُمْ مِّن مَّالِ اللَّهِ الَّذِي آتَاكُمْ وَلَا تُكْرِهُوا فَتَيَاتِكُمْ عَلَى الْبِغَاءِ إِنْ أَرَدْنَ تَحَصُّنًا لِّتَبْتَغُوا عَرَضَ الْحَيَوةِ الدُّنْيَا ۚ وَمَنْ يُكْرِهِنَّ فَإِنَّ اللَّهَ مِن بَعْدِ إِكْرِهِنَّ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ آيَاتٍ مُّبَيِّنَاتٍ وَمَثَلًا لِّلَّذِينَ خَلَوْا مِن قَبْلِكُمْ وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٣٤﴾ ۚ اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ مَثَلُ نُورِهِ ۖ كَمِشْكَاةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ ۚ الْمِصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ ۚ الزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِن شَجَرَةٍ مُّبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ ۖ نُورٌ عَلَىٰ نُورٍ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ مَن يَشَاءُ ۚ وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَلَ لِلنَّاسِ ۖ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣٥﴾ فِي بُيُوتٍ أُذِنَ لِلَّهِ أَنْ تَرْفَعَ وَيُذَكَّرَ فِيهَا أَسْمُهُ وَيُسَبِّحَ لَهُ فِيهَا بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ ﴿٣٦﴾

ترجمه: و به نکاح در آورید مردان بی زن و زنان بی شوهر خود و شایستگان از بندگان خود و کنیزان خود را (یعنی بردگان و اسرای جنگی را) اگر فقیر باشند خدا از فضل خود ایشان را بی نیاز می کند و خدا گشایش دهنده داناست ﴿۳۲﴾: و باید عفت ورزند آنان که واجد نکاح نیستند و تمکن ندارند تا خدا ایشان را از فضل خود بی نیاز کند، و آنان که مملوک شمایند (یعنی بردگان و آنان که در جنگ تحت اسارت آمده اند) و طالب کتابت با شما می باشند با ایشان مکاتبه کنید اگر در ایشان خیری دانسته اید و بدهید به ایشان از مالی که خدا به شما داده است و دختران اسیر خود را (یعنی اسیران جنگی را) وادار نکنید بر زنا اگر عفت ورزیدند تا بجوئید متاع زندگی دنیا را و آنکه ایشان را وادار می کند پس محققا پس از اکراه، ایشان خدا (نسبت به ایشان) آمرزنده رحیم است ﴿۳۳﴾ و بتحقیق آیات روشن و مثلی از آنان که پیش از شما رفتند و پندی برای پرهیزکاران به سوی شما نازل نمودیم ﴿۳۴﴾ خدا نور آسمان و زمین است، مثل نور او چون چراغانی است که در آن چراغی است و آن چراغ در میان شیشه ای که آن شیشه چون ستاره درخشانی بر افروخته شود از درخت با برکت زیتونی که نه شرقی و نه غربی است زیت او نزدیک باشد که روشنی بدهد و اگر چه آتشی به او نرسیده نوری است اضافه بر نور، خدا به سوی نور خود هر که را بخواهد هدایت می کند و خدا برای مردم مثلها می زند و خدا به هر چیزی داناست ﴿۳۵﴾ در خانه هایی که خدا اذن داده نام او در آنها بلند شود و یاد گردد، در آنها برای او اوقات صبح و شام تسبیح می کنند ﴿۳۶﴾

رَجَالٌ لَا تُلْهِهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَإِقَامِ
 الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ يَخَافُونَ يَوْمًا تَتَقَلَّبُ فِيهِ
 الْقُلُوبُ وَالْأَبْصَارُ ﴿٣٧﴾ لِيَجْزِيَهمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا
 عَمِلُوا وَيَزِيدَهُم مِّن فَضْلِهِ ۗ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَن يَشَاءُ
 بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَعْمَلُهُمْ كَسَرَابٍ
 بِقِيعَةٍ يَحْسَبُهُ الظَّمْآنُ مَاءً حَتَّى إِذَا جَاءَهُ لَمْ يَجِدْهُ
 شَيْئًا وَوَجَدَ اللَّهَ عِنْدَهُ فَوَفَّاهُ حِسَابَهُ ۗ وَاللَّهُ سَرِيعُ
 الْحِسَابِ ﴿٣٩﴾ أَوْ كَظُلُمَاتٍ فِي بَحْرٍ لُّجِّيٍّ يَغْشَاهُ مَوْجٌ
 مِّن فَوْقِهِ مَوْجٌ مِّن فَوْقِهِ سَحَابٌ ظُلُمَاتٌ بَعْضُهَا
 فَوْقَ بَعْضٍ إِذَا أَخْرَجَ يَدَهُ لَمْ يَكِدْ يَرُهَا وَمَن لَّمْ
 يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِن نُّورٍ ﴿٤٠﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ
 اللَّهَ يُسَبِّحُ لَهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالطَّيْرِ
 صَفَّتِ كُلُّ قَدِّ عِلْمٍ صَلَاتُهُ وَتُسَبِّحُهُ ۗ وَاللَّهُ
 عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٤١﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
 وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿٤٢﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُزْجِي سَحَابًا ثُمَّ
 يُؤَلِّفُ بَيْنَهُ ثُمَّ يَجْعَلُهُ رُكَّامًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ
 مِّن خِلَالِهِ ۚ وَيُنَزِّلُ مِنَ السَّمَاءِ مِّن جِبَالٍ فِيهَا مِن
 بَرَدٍ فَيُصِيبُ بِهِ مَن يَشَاءُ وَيَصْرِفُهُ عَن مَّن يَشَاءُ
 يَكَادُ سَنَا بَرْقِهِ يَذْهَبُ بِالْأَبْصَارِ ﴿٤٣﴾

مردانی که تجارت و داد و ستد، ایشان را از ذکر خدا و بپا داشتن نماز و دادن زکات غافل نمی کند و از روزی که دل ها و دیده ها در آن منقلب و زیر و رو می شود می ترسند ﴿۳۷﴾ برای اینکه خدا به نیکوتر از آنچه کرده اند جزایشان دهد و بر ایشان از فضل خود زیاد کند و خدا بدون حساب روزی می دهد هر که را بخواهد ﴿۳۸﴾ و آنانکه کافرنند اعمال ایشان چون سرابی است در زمین همواری که تشنه آن را آب می پندارند تا آنکه آنجا آید و چیزی نیابد و خدا را نزد آن بیابد و به تمام حسابش برسد و خدا سریع الحساب است ﴿۳۹﴾ یا به تاریکی ها مانند که در دریای عمیقی موجی بالای موجی که بالای آن ابرهای تاریکی که بالای یکدیگر متراکم باشد قرار گرفته باشد، چون دست خود را در آورد از نزدیک نبیند و کسی که برای او خدا نوری قرار نداده پس برای او نوری نیست ﴿۴۰﴾ آیا ندیدی که برای خدا تسبیح می کند آنکه در آسمان ها و زمین است و مرغان پرگشوده، هر یک دعا و تسبیح خود را دانسته و خدا به آنچه بجا می آورند دانا است ﴿۴۱﴾ و مخصوص خداست ملک آسمان ها و زمین و به سوی خدا می باشد بازگشت ﴿۴۲﴾ آیا ندیدی که خدا می راند ابری را سپس بهم می آورد بین آن را، سپس آن را متراکم قرار می دهد پس می بینی باران از خلال آن بیرون آورد و از بالا کوه هایی از تگرگ و برف نازل می کند و آن به هر کس بخواهد می رساند و از هر کس بخواهد منصرف می کند روشنی برق آن نزدیکست دیده را برباید ﴿۴۳﴾.

يُقَلِّبُ اللَّهُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي
 الْأَبْصَارِ ﴿٤٤﴾ وَاللَّهُ خَلَقَ كُلَّ دَابَّةٍ مِّن مَّاءٍ فَمِنْهُمْ مَّن
 يَمْشِي عَلَى بَطْنِهِ وَمِنْهُمْ مَّن يَمْشِي عَلَى رِجْلَيْنِ
 وَمِنْهُمْ مَّن يَمْشِي عَلَى أَرْبَعٍ يَخْلُقُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ إِنَّ
 اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٥﴾ لَقَدْ أَنْزَلْنَا ءَايَاتِ
 مُّبَيِّنَاتٍ وَاللَّهُ يَهْدِي مَن يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ
 ﴿٤٦﴾ وَيَقُولُونَ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ وَأَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلَّى
 فَرِيقٌ مِّنْهُمْ مِّن بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ
 ﴿٤٧﴾ وَإِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ إِذَا
 فَرِيقٌ مِّنْهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٤٨﴾ وَإِن يَكُن لَّهُمُ الْحَقُّ يَأْتُوا
 إِلَيْهِ مُذْعِنِينَ ﴿٤٩﴾ أَفِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ أَمْ أُرْتَابُوا أَمْ
 يَخَافُونَ أَن يَحِيفَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَرَسُولَهُ بَلْ أُولَئِكَ
 هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوا
 إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ أَن يَقُولُوا سَمِعْنَا
 وَأَطَعْنَا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥١﴾ وَمَن يُطِيعِ اللَّهَ
 وَرَسُولَهُ وَيَخْشَ اللَّهَ وَيَتَّقْهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ
 ﴿٥٢﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَنِهِمْ لَئِن أَمَرْتَهُمْ
 لَيَخْرُجُنَّ قُلْ لَا تُقْسِمُوا طَاعَةٌ مَّعْرُوفَةٌ إِنَّ اللَّهَ
 خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٥٣﴾

ترجمه: خدائی که شب و روز را بر می گرداند بدرستی
 که در این البته عبرتی است برای صاحبان بصیرت ﴿۴۴﴾
 و خدا هر جنبه‌ای را از آب آفرید، پس بعضی از آنان بر
 شکم راه می‌روند و بعضی از ایشان بر دو پا راه می‌روند و
 برخی از ایشان بر چهار پا راه می‌روند، خدا آنچه بخواهد
 خلق می‌کند زیرا خدا بر هر چیزی تواناست ﴿۴۵﴾ بتحقیق
 پیوسته که نازل نمودیم آیات بیان‌کننده را و خدا هر که را
 بخواهد به سوی راه راست هدایت می‌کند ﴿۴۶﴾ و
 می‌گویند به خدا و رسول ایمان آوردیم و اطاعت کردیم،
 سپس گروهی از ایشان بعد از آن رو می‌گردانند و آنان
 مؤمن نیستند ﴿۴۷﴾ و چون به سوی خدا و رسول او
 خوانده شوند تا میانشان حکم کند ناگاه گروهی از ایشان
 اعراض می‌کنند ﴿۴۸﴾ و اگر حق با ایشان و به نفع ایشان
 باشد بحال پذیرش به سوی او می‌آیند ﴿۴۹﴾ آیا در
 دلهایشان بیماری است و یا شک دارند یا می‌ترسند از اینکه
 خدا و رسول او بر ایشان جور کند بلکه ایشان خود
 ستمگرند ﴿۵۰﴾ همانا گفتار مؤمنین وقتی که بسوی خدا و
 رسول او خوانده شوند برای حکم میانشان، این است که
 گویند شنیدیم و اطاعت کردیم و ایشان خود
 رستگارند ﴿۵۱﴾ و هر کس خدا و رسول او را اطاعت کند
 و از خدا بترسد و پرهیز کند پس آنان نجات یافته‌اند
 ﴿۵۲﴾ و به خدا قسم می‌خورند با محکم‌ترین قسم که اگر
 ایشان را امر کنی البته خارج می‌شوند (از خانه و لانه و یا
 بسوی جهاد) بگو قسم نخورید طاعت شناخته شده است
 بدرستی که خدا به آنچه می‌کنید آگاه است ﴿۵۳﴾

قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَا حُمِّلْتُمْ وَإِنْ تُطِيعُوهُ تَهْتَدُوا وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٥٤﴾ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٥٥﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٥٦﴾ لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَأْوَهُمُ النَّارُ وَلَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٥٧﴾ يَتَأَيَّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَيَسْتَغْنِيَنَّكُمْ الَّذِينَ مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ وَالَّذِينَ لَمْ يَبْلُغُوا الْحُلُمَ مِنْكُمْ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ مِنْ قَبْلِ صَلَاةِ الْفَجْرِ وَحِينَ تَضَعُونَ ثِيَابَكُمْ مِنَ الظَّهِيرَةِ وَمِنْ بَعْدِ صَلَاةِ الْعِشَاءِ ثَلَاثُ عَوْرَاتٍ لَكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ وَلَا عَلَيْهِمْ جُنَاحٌ بَعْدَهُنَّ طَوَّافُونَ عَلَيْكُمْ بَعْضُكُمْ عَلَى بَعْضٍ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٨﴾

بگو خدا را اطاعت کنید و رسول او را اطاعت کنید پس اگر رو گردانند همانا بر رسول است آنچه متحمل شده و بر شما است آنچه متحمل شده‌اید و اگر او را اطاعت کنید هدایت یابید و بر این رسول نیست جز رساندن آشکارا ﴿۵۴﴾ خدا به آنان که ایمان آورده از شما و عمل‌های شایسته را انجام دادند وعده داده که حتما ایشان را در این زمین جانشین کند چنان که کسان پیش از ایشان را جانشین کرد و حتما به ایشان تمکن می‌دهد که دینی را که برای ایشان پسندیده (اجراء سازند) و حتما برای ایشان خوف ایشان را تبدیل به امن می‌کند تا اینکه مرا بپرستند و چیزی را شریک من نسازند و هر کس بعد از این کافر شود پس آنان خود فاسقند ﴿۵۵﴾ و نماز را بر پا دارید و زکات را ادا کنید و این رسول را اطاعت کنید تا شاید مورد رحمت شوید ﴿۵۶﴾ گمان مبر البته آنانکه کافرند در زمین خدا را عاجز کنند (یعنی از حکومت الهی فرار کنند) و جایگاه ایشان آتش و بد جای بازگشتی است ﴿۵۷﴾ ای مؤمنین آنانکه مالکشان هستید باید از شما (وقت ورود) اجازه و اذن بگیرند و همچنین هر کس از شما که به حد احتلام نرسیده، در سه وقت: پیش از نماز فجر و هنگامی که از گرمای نیمروز جامه‌های خود را زمین می‌گذارید و پس از نماز عشاء، این سه وقت خلوت شما است، پس از این سه وقت بر شما و ایشان باکی نیست که بر گرد شما بگردند و برخی از شما گرد برخ دیگر بگردد، بدینگونه خدا برای شما آیات را بیان می‌کند و خدا دانای حکیم است ﴿۵۸﴾

وَإِذَا بَلَغَ الْأَطْفَالُ مِنْكُمُ الْحُلُمَ فَلْيَسْتَعِذُوا كَمَا
 اسْتَعَاذَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ
 آيَاتِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٩﴾ وَالْقَوَاعِدُ مِنَ النِّسَاءِ
 الَّتِي لَا يَرْجُونَ نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ أَنْ
 يَضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجَاتٍ بِزِينَةٍ وَأَنْ يَسْتَعْفِفْنَ
 خَيْرٌ لَهُنَّ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٦٠﴾ لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى
 حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ
 حَرَجٌ وَلَا عَلَى أَنْفُسِكُمْ أَنْ تَأْكُلُوا مِنْ بُيُوتِكُمْ
 أَوْ بُيُوتِ آبَائِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُمَّهَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ
 إِخْوَانِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخَوَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَعْمَامِكُمْ
 أَوْ بُيُوتِ عَمَّاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخْوَالِكُمْ أَوْ بُيُوتِ
 خَالَاتِكُمْ أَوْ مَا مَلَكَتُمْ مَفَاتِحَهُ أَوْ صَدِيقِكُمْ
 لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَأْكُلُوا جَمِيعًا أَوْ أَشْتَاتًا
 فَإِذَا دَخَلْتُمْ بُيُوتًا فَسَلِّمُوا عَلَى أَنْفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِّنْ
 عِنْدِ اللَّهِ مُبَرَكَاةٌ طَيِّبَةٌ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ
 الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦١﴾

و چون اطفال شما به احتلام رسیدند باید اجازه بگیرند (در
 ورود بر شما) چنانکه اذن می گرفتند آنان که پیش از ایشان
 بودند بدینگونه خدا آیات خود را برای شما بیان می کند و
 خدا دانای حکیم است ﴿۵۹﴾ و بازنشستگان زنان آنان که
 امید نکاحی ندارند پس بر ایشان باکی نیست که جامه های
 خود را کنار بنهند در حالی که به زینت آرایش نکنند و
 عفت جستن ایشان بر ایشان بهتر است و خدا شنوای
 داناست ﴿۶۰﴾ بر کور و بر لنگ و بر بیمار باکی نیست، و
 بر شما گناه و باکی نیست که بخورید از خانه های خودتان
 یا خانه های پدرانتان یا خانه های مادرانتان یا خانه های
 برادرانتان یا خانه های خواهرانتان یا خانه های عموهایتان یا
 خانه های عمه هایتان یا خانه های دایی هایتان یا خانه های
 خاله هایتان یا خانه ای که کلیدهای آنرا با اختیار دارید یا
 (خانه های) دوستانتان، گناهی بر شما نیست که با هم یا جدا
 جدا بخورید، پس هنگامی که داخل خانه ها می شوید سلام
 کنید بر خودتان، زنده بادی است از نزد خدا که با برکت و
 پاکیزه است، بدینگونه خدا برای شما بیان می کند این
 آیات را تا باشد که شما تعقل کنید ﴿۶۱﴾.

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِذَا
كَانُوا مَعَهُ عَلَىٰ أَمْرٍ جَامِعٍ لَّمْ يَذْهَبُوا حَتَّىٰ
يَسْتَعِذُّوهُ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَعِذُّونَكَ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ
يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِذَا أَسْتَعِذُّوكَ لِبَعْضِ
شَأْنِهِمْ فَأُذِنَ لِمَن شِئْتَ مِنْهُمْ وَاسْتَغْفِرَ لَهُمُ اللَّهُ إِنَّ
اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٦٢﴾ لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ
بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ
الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ مِنْكُمْ لِوَاذًا فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ
يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ
عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
قَدْ يَعْلَمُ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ وَيَوْمَ يُرْجَعُونَ إِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُمْ
بِمَا عَمِلُوا وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٤﴾

همانا مردم با ایمان کسانی‌اند که ایمان به خدا و رسول او
آورده و چون با رسول خدا ﷺ بر امر جامع اجتماعی
حاضر بودند نروند تا از او اذن بگیرند محققا آنان که از تو
اذن می‌گیرند آنانند که ایمان به خدا و رسول او دارند،
پس هنگامی که برای بعضی از شؤونات و کارهای خود
اذن خواستند به هر کس از ایشان که خواستی اذن بده و
برای ایشان طلب آمرزش کن از خدا، زیرا خدا آمرزنده
رحیم است ﴿۶۲﴾ خواندن این رسول را میان خودتان
مانند خواندن بعضی از شما بعض دیگر، قرار ندهید،
بتحقیق آنان را که کم‌کم بیرون می‌روند بحال پنهانی و
پناهندگی، خدا می‌داند، پس باید حذر کنند و بترسند
آنانکه از امر او مخالفت می‌کنند که مبدا به ایشان فتنه‌ای
برسد و یا عذاب دردناکی ایشان را بگیرد ﴿۶۳﴾ آگاه
باشید که مخصوص و به اختیار خداست آنچه در آسمان‌ها
و زمین است، بتحقیق او می‌داند آنچه شما بر آن هستید (از
اطاعت و عصیان) و روزی که بسوی او برگشت داده
می‌شوند ایشان را خبر می‌دهد به آنچه کرده‌اند و خدا به
هر چیزی داناست ﴿۶۴﴾.

سُورَةُ الْفُرْقَانِ

سوره فرقان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَىٰ عَبْدِهِ لِيَكُونَ
لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا ﴿١﴾ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُن لَّهُ شَرِيكٌ فِي
الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ تَقْدِيرًا ﴿٢﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

با برکت و کثیر الخیر است آنکه نازل نمود فرقان را بر بنده
خود تا اینکه برای جهانیان ترساننده باشد ﴿۱﴾ آنکه
مخصوص اوست ملک آسمان‌ها و زمین و فرزندى نگرفته
و برای او شریکی در ملک نبوده و هر چیزی را آفرید و
آن را اندازه نمود اندازه دقیقی ﴿۲﴾.

وَأَتَّخِذُوا مِنْ دُونِهِ ۚ إِلَهَةً لَّا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَوةً وَلَا نُشُورًا ﴿٣﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّا هَذَا إِلَّا إِنْفِكٌ أَفْتَرْتَهُ وَآعَانَهُ عَلَيْهِ قَوْمٌ آخَرُونَ فَقَدْ جَاءُوا ظُلْمًا وَزُورًا ﴿٤﴾ وَقَالُوا أَأَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ أَكُتِّبَتْهَا فِيهِ تُمْلَى عَلَيْهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٥﴾ قُلْ أَنْزَلَهُ الَّذِي يَعْلَمُ السِّرَّ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٦﴾ وَقَالُوا مَالِ هَذَا الرَّسُولِ يَأْكُلُ الطَّعَامَ وَيَمْشِي فِي الْأَسْوَاقِ لَوْلَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مَلَكٌ فَيَكُونُ مَعَهُ نَذِيرًا ﴿٧﴾ أَوْ يُلْقَىٰ إِلَيْهِ كَنْزٌ أَوْ تَكُونُ لَهُ جَنَّةٌ يَأْكُلُ مِنْهَا وَقَالَ الظَّالِمُونَ إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَّسْحُورًا ﴿٨﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَل فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿٩﴾ تَبَارَكَ الَّذِي إِنْ شَاءَ جَعَلَ لَكَ خَيْرًا مِّنْ ذَلِكَ جَنَّتِ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَيَجْعَلُ لَكَ قُصُورًا ﴿١٠﴾ بَلْ كَذَّبُوا بِالسَّاعَةِ ۖ وَأَعْتَدْنَا لِمَن كَذَّبَ بِالسَّاعَةِ سَعِيرًا ﴿١١﴾

ترجمه: و غیر او إلهائی را گرفتند که چیزی را خلق نمی کنند و خودشان مخلوقند و برای خودشان مالک ضرر و نفعی نیستند و مالک نیستند نه موت و نه حیات و نه حشری را ﴿۳﴾ و کفار گفتند: نیست این قرآن مگر دروغی که بسته آن را و قوم دیگری او را بر این قرآن یاری کرده اند، پس بتحقیق ظلم و زوری را آورده اند ﴿۴﴾ و گفتند: افسانه های پیشینیان است که رونوشت آنها را گرفته پس آنها بر او صبح و شب خوانده می شود ﴿۵﴾ بگو آن را نازل نموده آن کسی که پنهانی آسمان ها و زمین را می داند زیرا او آمرزنده و رحیم است ﴿۶﴾ و گفتند: این چه رسولی است که طعام می خورد و در بازارها راه می رود و چرا فرشته ای به او نازل نشده که به همراه او مردم را بترساند ﴿۷﴾ یا گنجی به سوی او افکنده شود یا برای او بوستانی باشد که از آن بخورد و ستمگران گفتند: پیروی نمی کنید مگر مرد سحر شده ای را ﴿۸﴾ بین چگونه برای تو مثل ها زدند که گمراه شدند پس قدرت بر راهی ندارند ﴿۹﴾ با برکت و کثیر الخیر آن خدائی که اگر خواهد برای تو بهتر از اینها قرار دهد بوستان هایی که از زیر آنها نهرها جاری است و برای تو قصرها قرار می دهد ﴿۱۰﴾ بلکه ایشان به قیامت تکذیب کرده اند و برای آنکه به قیامت تکذیب کند آتش زبانه کش مهیا کرده ایم ﴿۱۱﴾

إِذَا رَأَتْهُمْ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ سَمِعُوا لَهَا تَغِيْظًا وَزَفِيرًا ﴿١٢﴾ وَإِذَا أُلْقُوا مِنْهَا مَكَانًا ضَيِّقًا مُّقَرَّنِينَ دَعَوْا هُنَالِكَ ثُبُورًا ﴿١٣﴾ لَا تَدْعُوا الْيَوْمَ ثُبُورًا وَاحِدًا وَادْعُوا ثُبُورًا كَثِيرًا ﴿١٤﴾ قُلْ أَذَلِكَ خَيْرٌ أَمْ جَنَّةُ الْخُلْدِ الَّتِي وُعِدَ الْمُتَّقُونَ كَانَتْ لَهُمْ جَزَاءً وَمَصِيرًا ﴿١٥﴾ لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ خَالِدِينَ كَانَ عَلَى رَبِّكَ وَعْدًا مَسْئُولًا ﴿١٦﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَقُولُ ءَأَنْتُمْ أَضَلَلْتُمْ عِبَادِي هَؤُلَاءِ أَمْ هُمْ ضَلُّوا السَّبِيلَ ﴿١٧﴾ قَالُوا سُبْحَانَكَ مَا كَانَ يَنْبَغِي لَنَا أَنْ نَتَّخِذَ مِنْ دُونِكَ مِنْ أَوْلِيَاءَ وَلَكِنْ مَتَّعْتَهُمْ وَعَابَاءَهُمْ حَتَّى نَسُوا الذِّكْرَ وَكَانُوا قَوْمًا بُورًا ﴿١٨﴾ فَقَدْ كَذَّبُوكُمْ بِمَا تَقُولُونَ فَمَا تَسْتَطِيعُونَ صَرْفًا وَلَا نَصْرًا وَمَنْ يَظْلِمِ مِنْكُمْ نُذِقْهُ عَذَابًا كَبِيرًا ﴿١٩﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا إِنَّهُمْ لَيَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَيَمْشُونَ فِي الْأَسْوَاقِ وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ لِبَعْضٍ فِتْنَةً أَتَصْبِرُونَ وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرًا ﴿٢٠﴾

چون آتش ایشان را از مکان دور به بیند فریاد خشمناک و خروش آن را بشنوند ﴿۱۲﴾ و چون به مکان تنگی از آتش افکنده شوند در حالی که بسته به زنجیرند فریاد وایلا بر کشند ﴿۱۳﴾ به آنان عتاب شود که امروز یک مرتبه وایلا نکنید و باید وایلا بسیاری اظهار کنید ﴿۱۴﴾ بگو: آیا این خوبست یا بهشت جاویدی که به پرهیزکاران وعده داده شده که آن جزا و بازگشتگاه ایشان است ﴿۱۵﴾ برای ایشانست در آن آنچه می خواهند در حالی که جاویدانند وعده ایست بر عهده پروردگارت که از او درخواست شده ﴿۱۶﴾ و روزی که ایشان را با آنچه غیر خدا و پائین تر از خدا می پرستیدند محشور کند، پس خدا بفرماید آیا شما گمراه کردید بندگانم را و یا خودشان راه را گم کردند ﴿۱۷﴾ گویند: تو منز و والائی (یعنی تو خود میدانی و جهل در تو راه ندارد) برای ما سزاوار نبوده که اولیائی غیر تو بگیریم ولیکن به ایشان و پدرانشان بهره ها و نعمت ها دادی تا این ذکر را (یعنی کتاب و شرایع تو را) فراموش کردند و مردمی بدبخت و هلاک گردیدند ﴿۱۸﴾ پس بتحقیق شما را تکذیب کردند به آنچه می گفتید پس نه توانائی برگشت دارید و نه یاری یکدیگر را و هر کس از شما ستم می کند می چشانیم او را عذاب بزرگی ﴿۱۹﴾ و پیش از تو پیامبرانی نفرستادیم مگر اینکه ایشان طعام می خوردند و در بازارها راه می رفتند و قرار دادیم بعضی از شما را برای بعضی فتنه (سبب آزمایش و زحمت) آیا صبر می کنید و پروردگار تو بینا بوده است ﴿۲۰﴾

وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْنَا الْمَلٰٓئِكَةُ أَوْ نَرَىٰ رَبَّنَا لَقَدْ اسْتَكْبَرُوا فِيْٓ اَنْفُسِهِمْ وَعَتَوْا عُتُوًا كَبِيْرًا ﴿٢١﴾ يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلٰٓئِكَةَ لَا بُشْرٰٓى يَوْمَئِذٍ لِلْمُجْرِمِيْنَ وَيَقُولُوْنَ حِجْرًا مَّحْجُوْرًا ﴿٢٢﴾ وَقَدِمْنَا اِلٰٓى مَا عَمِلُوْا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنٰهُ هَبٰٓءًا مَّنْثُوْرًا ﴿٢٣﴾ اَصْحٰبُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُّسْتَقَرًّا وَّاَحْسَنُ مَقِيْلًا ﴿٢٤﴾ وَيَوْمَ تَشَقُّقُ السَّمٰٓءُ بِالْعَمَمِ وُنَزِّلَ الْمَلٰٓئِكَةُ تَنْزِيْلًا ﴿٢٥﴾ الْمَلٰٓئِكَةُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ لِلرَّحْمٰنِ وَاَنْ يَوْمًا عَلٰٓى الْكَافِرِيْنَ عَسِيْرًا ﴿٢٦﴾ وَيَوْمَ يَعَضُّ الظَّالِمُ عَلٰٓى يَدَيْهِ يَقُوْلُ يَلَيْتَنِىْ اَتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُوْلِ سَبِيْلًا ﴿٢٧﴾ يَلُوْلَتٰى لَيْتَنِىْ لَمْ اَتَّخِذْ فُلًآنًا خَلِيْلًا ﴿٢٨﴾ لَقَدْ اَضَلَّنِيْ عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ اِذْ جَآءَنِىُّ وَكَانَ الشَّيْطٰنُ لِلْاِنْسٰنِ خَذُوْلًا ﴿٢٩﴾ وَقَالَ الرَّسُوْلُ يَرْبِّ اِنَّ قَوْمِىْ اَتَّخَذُوْا هٰذَا الْقُرْءَانَ مَهْجُوْرًا ﴿٣٠﴾ وَكَذٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِّنَ الْمُجْرِمِيْنَ وَكَفٰٓى بِرَبِّكَ هٰدِيًا وَنَصِيْرًا ﴿٣١﴾ وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْءَانُ جُمْلَةً وَّاحِدَةً كَذٰلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهِ فُؤَادَكَ وَرَتَّلْنٰهُ تَرْتِيْلًا ﴿٣٢﴾

و آنانکه امید به لقاء ما ندارند گفتند: چرا بر ما فرشتگان نازل نشدند و یا چرا پروردگار خود را نمی‌بینیم؟ محققاً راه تکبر و نخوت پیش گرفته و سرکشی کردند سرکشی بزرگی ﴿۲۱﴾ روزی که می‌بینند فرشتگان را آن روز بشارت و خبر خوشی برای مجرمین نباشد و (بلکه به آنان) می‌گویند: کاملاً محروم و ممنوعید ﴿۲۲﴾ و به آنچه کرده‌اند نظری نموده و آن را ذرات پراکنده نمودیم ﴿۲۳﴾ اهل بهشت در آن روز مسکن و قرار گاهی نیکوتر و خوابگاه و آرامگاهی بهتر دارند ﴿۲۴﴾ و روزی که آسمان بابرها شکافته شود و فرشتگان بسرعت نازل شوند ﴿۲۵﴾ در آن روز پادشاهی بحق مخصوص خدای رحمن است و بر کافران روزی سخت باشد ﴿۲۶﴾ و روزی که ستمکار دو دست خود را از حسرت بدندان بجود می‌گوید: ای کاش با این رسول راهی داشتم ﴿۲۷﴾ ای وای بر من کاش من فلانی را دوست نگرفته بودم ﴿۲۸﴾ بتحقیق مرا از این قرآن محروم ساخت و گمراه نمود پس از آنکه برایم آمد و شیطان خوار کننده و مایه خذلان انسان است ﴿۲۹﴾ و این رسول گوید پروردگارا براستی که قوم من این قرآن را متروک کردند و آن را به بی‌اعتنائی گرفتند ﴿۳۰﴾ و بدینگونه قرار دادیم برای هر پیامبری دشمنی از گناه کاران و پروردگار تو برای هدایت و یاری نمودن کافی است ﴿۳۱﴾ و آنان که کافر شده گفتند: چرا قرآن یک مرتبه تماماً بر او نازل نشده بدینگونه نازل شد تا دل تو را به آن تقویت و تأیید کنیم و آن را پی در پی بترتیب آورديم ﴿۳۲﴾

وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَأَحْسَنَ
تَفْسِيرًا ﴿٣٣﴾ الَّذِينَ يُحْشَرُونَ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ
أُولَٰئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا
مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَجَعَلْنَا مَعَهُ أَخَاهُ هَارُونَ وَزِيرًا ﴿٣٥﴾
فَقُلْنَا أَذْهَبَا إِلَى الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
فَدَمَّرْنَاهُمْ تَذْمِيرًا ﴿٣٦﴾ وَقَوْمَ نُوحٍ لَّمَّا كَذَّبُوا الرُّسُلَ
أَغْرَقْنَاهُمْ وَجَعَلْنَاهُمْ لِلنَّاسِ ءَايَةً وَأَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ
عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٣٧﴾ وَعَادًا وَثَمُودًا وَأَصْحَابَ الرَّسِّ
وَقُرُونًا بَيْنَ ذَلِكَ كَثِيرًا ﴿٣٨﴾ وَكَلَّا ضَرَبْنَا لَهُ الْأَمْثَلَ
وَكَلَّا تَبَرَّأْنَا تَتْبِيرًا ﴿٣٩﴾ وَلَقَدْ أَتَوْا عَلَى الْقَرْيَةِ الَّتِي
أُمْطِرَتْ مَطَرِ السَّوْءِ أَلَمْ يَكُونُوا يَرَوْنَهَا بَلْ كَانُوا
لَا يَرَءُونَ نُسُورًا ﴿٤٠﴾ وَإِذَا رَأَوْكَ إِن يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا
هُزُوءًا أَهَذَا الَّذِي بَعَثَ اللَّهُ رَسُولًا ﴿٤١﴾ إِنْ كَادَ
لَيُضِلَّنَا عَنْ ءَالِهَتِنَا لَوْلَا أَن صَبَرْنَا عَلَيْهَا وَسَوْفَ
يَعْلَمُونَ حِينَ يَرَوْنَ الْعَذَابَ مَنْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾
أَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَٰهَهُ هَوَاهُ أَفَأَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ
وَكِيلًا ﴿٤٣﴾

و برای تو مثلی نمی آورند مگر اینکه ما برایت آنچه را حق
و بهترین تفسیر است آوردیم ﴿۳۳﴾ آنانکه محشور
می شوند بر صورت هایشان به سوی دوزخ آنان مکانشان بدتر
و گمراه ترند ﴿۳۴﴾ و بتحقیق به موسی کتاب دادیم و
برادرش هارون را وزیر او قرار دادیم ﴿۳۵﴾ پس گفتیم
بروید به سوی آن قومی که به آیات ما تکذیب کردند،
پس ایشان را هلاک کردیم هلاک کاملی ﴿۳۶﴾ و بیاد
آور قوم نوح را چون رسولان تکذیب کردند، ایشان را
غرق نمودیم و برای مردم آیتی قرار دادیم و برای
ستمگران عذاب دردناکی مهیا کرده ایم ﴿۳۷﴾ و یاد آر
قوم عاد و ثمود و اصحاب الرس و مردم بسیار قرن هائی که
بین ایشان بودند ﴿۳۸﴾ و برای هر یک مثل ها زدیم و هر
یک را کاملاً نابود کردیم ﴿۳۹﴾ و بتحقیق گذشتند بر
قریه ای که باریده شد بر آن باران بد، آیا آن را نمی بینند
بلکه امید به حشر و نشر نمی دارند ﴿۴۰﴾ و هنگامی که ترا
بینند جز به استهزایت نگیرند و گویند آیا این است که
خدا او را به رسالت فرستاده ﴿۴۱﴾ محققاً نزدیک بود ما
را گمراه کند و از خدایانمان ما را دور کند اگر بر
خدایانمان صبر و استقامت نکرده بودیم و بزودی خواهند
دانست هنگامی که عذاب را ببینند که از راه گمراه تر
کیست ﴿۴۲﴾ آیا دیده ای کسی که هوای خود را خدای
خود گرفته آیا تو بر او وکیلی ﴿۴۳﴾

أَمْ تَحْسَبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ أَوْ يَعْقِلُونَ إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٤﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَىٰ رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ وَلَوْ شَاءَ لَجَعَلَهُ سَاكِنًا ثُمَّ جَعَلْنَا الشَّمْسُ عَلَيْهِ دَلِيلًا ﴿٤٥﴾ ثُمَّ قَبَضْنَاهُ إِلَيْنَا قَبْضًا يَسِيرًا ﴿٤٦﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِبَاسًا وَالنَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ النَّهَارَ نُشُورًا ﴿٤٧﴾ وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا ﴿٤٨﴾ لِنَحْيِيَ بِهِ بَلْدَةً مَّيِّتًا وَنُسْقِيَهُ مِمَّا خَلَقْنَا أَنْعَامًا وَأَنَاسِيَّ كَثِيرًا ﴿٤٩﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَاهُ بَيْنَهُمْ لِيَذَّكَّرُوا فَأَبَىٰ أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿٥٠﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَبعَثْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ نَذِيرًا ﴿٥١﴾ فَلَا تُطِيعُ الْكَافِرِينَ وَجَاهِدْهُمْ بِهِ جِهَادًا كَبِيرًا ﴿٥٢﴾ وَهُوَ الَّذِي مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا وَحِجْرًا مَّحْجُورًا ﴿٥٣﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيرًا ﴿٥٤﴾ وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ وَكَانَ الْكَافِرُ عَلَىٰ رَبِّهِ ظَهِيرًا ﴿٥٥﴾

بلکه می‌پنداری که اکثرشان می‌شنوند و یا درک می‌کنند، نیستند ایشان مگر مانند چهارپایان، بلکه ایشان گمراه‌ترند ﴿۴۴﴾ آیا ندیدی و توجه به پروردگارت نکردی که چگونه سایه را پهن کرد و اگر خواسته بود آن را ساکن قرار داده بود سپس خورشید را دلیل بر او قرار دادیم ﴿۴۵﴾ سپس آن را به سوی خود گرفتیم گرفتن آسانی ﴿۴۶﴾ و او آنست که برای شما شب را پوششی قرار داد و خواب را راحتی و روز را برای جنبش قرار داد ﴿۴۷﴾ و او آنست که برای بشارت باد را در جلو رحمت خود فرستاد و از آسمان آب پاک کننده را نازل کردیم ﴿۴۸﴾ تا به آن آب زنده کنیم شهر مرده را و آن را به آنچه آفریده‌ایم از چهار پایان و مردمان بسیاری بیاشامانیم ﴿۴۹﴾ و بتحقیق آن را بین ایشان گردانیدیم تا متذکر شوند، پس بیشتر مردم نخواستند مگر کفران را ﴿۵۰﴾ و اگر بخواهیم مبعوث می‌کنیم در هر قریه‌ای ترساننده‌ای ﴿۵۱﴾ پس کافران را اطاعت مکن و با ایشان بآن قرآن جهاد کن جهاد بزرگی ﴿۵۲﴾ و او آن خدائی است که رها کرد (یا بهم آمیخت) دو دریا را این شیرین و گوارا و این شور و ناگوار و بین آنها حائلی قرار داد و منع از خلط بهم گردیدند ممنوع کاملی ﴿۵۳﴾ و او آنست که از آب بشری آفرید پس آن را به دو قسم نژاد و پیوند (نسبی و سببی) قرار داد و پروردگارت توانا بوده است ﴿۵۴﴾ و می‌پرستند غیر خدا آنچه را که نه نفع می‌رساند ایشان را و نه ضرر و کافر پشتیبان پروردگارش بوده است ﴿۵۵﴾

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٥٦﴾ قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِلَّا مَنْ شَاءَ أَنْ يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿٥٧﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَىٰ الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ وَسَبِّحْ بِحَمْدِهِ وَكَفَىٰ بِهِ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا ﴿٥٨﴾ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ الرَّحْمَنُ فَسَأَلْ بِهِ خَبِيرًا ﴿٥٩﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ اسْجُدُوا لِلرَّحْمَنِ قَالُوا وَمَا الرَّحْمَنُ أَنَسْجُدُ لِمَا تَأْمُرُنَا وَزَادَهُمْ نُفُورًا ﴿٦٠﴾ تَبَارَكَ الَّذِي جَعَلَ فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا مُنِيرًا ﴿٦١﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ خِلْفَةً لِّمَنْ أَرَادَ أَنْ يَذَّكَّرَ أَوْ أَرَادَ شُكُورًا ﴿٦٢﴾ وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا ﴿٦٣﴾ وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَمًا ﴿٦٤﴾ وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا ﴿٦٥﴾ إِنَّهَا سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٦٦﴾ وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا ﴿٦٧﴾

و ما نفرستادیم تو را مگر برای بشارت و اِنداز ﴿۵۶﴾ بگو بر رسالت اجری نمی‌خواهم مگر اینکه هر کس بخواهد به سوی پروردگارش راهی بگیرد ﴿۵۷﴾ و توکل نما بر آن زنده‌ای که نمی‌میرد و با ستایش او، او را تنزیه و تسبیح کن و او کافی است که به گناه بندگان آگاه باشد ﴿۵۸﴾ آن خدائی که آسمان‌ها و زمین و آنچه را که بین آن دو است در شش روز آفرید سپس مستولی و نافذ بر جهان شد اوست رحمن پس خدای آگاهی را از این خلقت پرس ﴿۵۹﴾ و چون به ایشان گفته شود برای خدا رحمن سجده کنید گویند: و رحمن چیست؟ آیا برای آنچه ما را امر می‌کنی سجده کنیم؟ و زیاد شد ایشان را نفرت ﴿۶۰﴾ با برکت و کثیر الخیر است آن که در آسمان برج‌ها قرار داد و در آن چراغی و ماه تابانی نهاد ﴿۶۱﴾ و اوست که شب و روز را جانشین یکدیگر قرار داد برای هر کس که بخواهد متذکر شود و یا بخواهد شکر گزارد ﴿۶۲﴾ و بندگان خاص خدای رحمن آنان هستند که بر زمین به نرمی راه می‌روند و چون جاهلان به ایشان خطاب و عتابی کنند سلام گویند ﴿۶۳﴾ و آنان که برای پروردگارشان بحال سجده و قیام شب را به پایان رسانند ﴿۶۴﴾ و آنان که می‌گویند پروردگارا عذاب دوزخ را از ما بگردان زیرا عذاب آن ضرری است دائم ﴿۶۵﴾ حقیقتاً دوزخ بد قرارگاه و بد جایگاهی است ﴿۶۶﴾ و آنان که چون انفاق نمایند نه اسراف کنند و نه بخل و بین اینها معتدل باشند ﴿۶۷﴾.

وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ
 النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ
 يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٦٨﴾ يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ
 الْقِيَمَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِ مُهَانًا ﴿٦٩﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ
 وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ
 حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٠﴾ وَمَنْ تَابَ
 وَعَمِلَ صَالِحًا فَإِنَّهُ يَتُوبُ إِلَى اللَّهِ مَتَابًا ﴿٧١﴾ وَالَّذِينَ
 لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا ﴿٧٢﴾
 وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَمْ يَخِرُّوا عَلَيْهَا صُمًّا
 وَعُمِيَانًا ﴿٧٣﴾ وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ
 أَرْوَاحِنَا وَذُرِّيَّتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا
 ﴿٧٤﴾ أُولَئِكَ يُجْزَوْنَ الْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا وَيُلَقَّوْنَ فِيهَا
 تَحِيَّةً وَسَلَامًا ﴿٧٥﴾ خَالِدِينَ فِيهَا حَسَنَتْ مُسْتَقَرًّا
 وَمُقَامًا ﴿٧٦﴾ قُلْ مَا يَعْبُؤُكُمْ بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ
 فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ يَكُونُ لِزَامًا ﴿٧٧﴾

ترجمه: و آنان که نمی‌خوانند با خدا معبود دیگری را و
 نفس محترمی را که خدا محترم قرار داده به قتل
 نمی‌رسانند مگر بحق و زنا نمی‌کنند و کسی که چنین کند
 به گناه گرفتار شده و به کیفر آن برخورددار ﴿۶۸﴾ روز
 قیامت برای او عذاب مضاعف شود و در عذاب بخواری
 بماند ﴿۶۹﴾ مگر آنکه توبه کند و ایمان آورد و عمل
 شایسته کند که آنان را خدا بدی‌هایشان به حسنات تبدیل
 می‌کند و خدا آمرزنده رحیم بوده است ﴿۷۰﴾ و آنکه
 توبه کند و عمل صالح نماید پس محققا او به سوی خدا باز
 می‌گردد بازگشت خوبی ﴿۷۱﴾ و آنان که گواهی زور
 ندهند (و یا به مجلس زور حاضر نشوند) و چون به لغو
 بگذرند بزرگوارانه بگذرند ﴿۷۲﴾ و آنان که چون به
 آیات پروردگارشان تذکر داده شوند کرانه و کورانه رو
 نکنند (بلکه با گوش باز و چشم باز توجه کنند) ﴿۷۳﴾ و
 آنان که می‌گویند پروردگارا از زنان و فرزندانمان به ما
 روشنی چشمان عطا کن و ما را برای پرهیزگاران پیشوا و
 امام قرار بده ﴿۷۴﴾ ایشانند که غرفه بهشت را پاداششان
 دهند بواسطه آنچه صبر کردند و به زنده باد و سلامتی
 برخورددار شوند ﴿۷۵﴾ در آن جاودانند که قرارگاه و جای
 نیکویی است ﴿۷۶﴾ بگو اگر دعای شما نبود پروردگارم
 چه اعتنائی به شما داشت بتحقیق شما تکذیب کردید پس
 بزودی گردن گیر و ملازم شما خواهد شد ﴿۷۷﴾.

سُورَةُ الشُّعَرَاءِ

سوره شعراء

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

طَسَمَ ۝ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ۝ لَعَلَّكَ
 بَخِيعٌ نَفْسَكَ أَلَّا يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ۝ إِن نَّشَأْ نُنْزِلُ
 عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ ءَايَةً فَظَلَّتْ أَعْنَاقُهُمْ لَهَا
 خَاضِعِينَ ۝ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرٍ مِنَ الرَّحْمَنِ
 مُحَدَّثٍ إِلَّا كَانُوا عَنْهُ مُعْرِضِينَ ۝ فَقَدْ كَذَّبُوا
 فَسَيَأْتِيهِمْ أَنْبَتُوا مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ۝ أَوَلَمْ
 يَرَوْا إِلَى الْأَرْضِ كَمْ أَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ
 كَرِيمٍ ۝ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ
 مُؤْمِنِينَ ۝ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ۝ وَإِذْ
 نَادَى رَبُّكَ مُوسَىٰ أَنْ أَتِ الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ۝ قَوْمَ
 فِرْعَوْنَ أَلَا يَتَّقُونَ ۝ قَالَ رَبِّ إِنِّي أَخَافُ أَنْ
 يُكَذِّبُونِ ۝ وَيَضِيقُ صَدْرِي وَلَا يَنْظِلُ لِسَانِي
 فَأُرْسِلْ إِلَىٰ هَارُونَ ۝ وَلَهُمْ عَلَىٰ ذَنْبٍ فَأَخَافُ أَنْ
 يَقْتُلُونِ ۝ قَالَ كَلَّا فَادْهَبَا بِأَيَّتِنَا إِنَّا مَعَكُمْ
 مُسْتَمِعُونَ ۝ فَآتِيَا فِرْعَوْنَ فَقُولَا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ ۝ أَنْ أُرْسِلَ مَعَنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ ۝ قَالَ أَلَمْ
 نُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدًا وَلَبِثْتَ فِينَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِينَ ۝
 وَفَعَلْتَ فَعَلْتِكَ الَّتِي فَعَلْتَ وَأَنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ

۱۹

به نام خداوند بخشنده مهربان

طا. سین. میم ۱. این است آیات کتاب روشن ۲. شاید تو خود را تلف کنی که چرا آنان مؤمن نمی‌گردند ۳. اگر بخواهیم از آسمان آیه‌ای بر ایشان نازل می‌کنیم که گردنهایشان برای آن خاضع شود ۴. و تذکر تازه‌ای از خدای رحمن سویشان نیامد مگر آنکه از آن روگردان بودند ۵. محققا به تکذیب پرداختند بزودی خبرهای چیزی که به آن استهزاء می‌کرده‌اند به ایشان خواهد رسید ۶. آیا به زمین نظر نکردند که چه گیاهان جفت ارجمندی در آن رویانندیم ۷. محققا در این خلقت نشانه‌ای است ولی بیشترشان مؤمن نشدند ۸. و محققا پروردگارت فقط او عزیر رحیم است ۹. و چون پروردگارت موسی را ندا کرد که برو بسوی گروه ستمگران ۱۰. گروه فرعون که چرا نمی‌ترسد ۱۱. موسی گفت: پروردگارا من می‌ترسم که تکذیب کنند ۱۲. و سینه‌ام تنگ شود و زبانم روان نگردد، پس هارون را رسالت ده ۱۳. و برای فرعونیان برگردن من گناهی است پس می‌ترسم که مرا بکشند ۱۴. خدا فرمود: نه چنین است (هرگز ترا نمی‌کشند) پس آیات مرا ببرید که ما با شما می‌شنویم ۱۵. نزد فرعون بروید و بگوئید ما فرستاده پروردگار جهانیانیم ۱۶. که بنی اسرائیل را آزاد کن و با ما بفرست ۱۷. فرعون گفت: آیا ما تو را در کودکی نزد خودمان پرورش ندادیم و سال‌ها از عمرت را میان ما بسر نبردی؟ ۱۸. و کاری را که خواستی انجام دادی در حالی که تو از کفران‌کنندگان بودی ۱۹.

قَالَ فَعَلْتُهَا إِذَا وَأَنَا مِنَ الضَّالِّينَ ﴿٣٠﴾ فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٣١﴾ وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَّدَتْ بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿٣٢﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٣﴾ قَالَ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ﴿٣٤﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْتَمِعُونَ ﴿٣٥﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٦﴾ قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمْ الَّذِي أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ﴿٣٧﴾ قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٣٨﴾ قَالَ لَنْ اتَّخَذَتِ إِلَهًا غَيْرِي لَأَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ ﴿٣٩﴾ قَالَ أَوْلَوْ جِئْتُكَ بِشَيْءٍ مُبِينٍ ﴿٤٠﴾ قَالَ فَأْتِ بِهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٤١﴾ قَالَقَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿٤٢﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّظِيرِينَ ﴿٤٣﴾ قَالَ لِلْمَلَأِ حَوْلَهُ إِنَّ هَذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ ﴿٤٤﴾ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿٤٥﴾ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأُبْعَثْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٤٦﴾ يَا تَوَكُّ بِكُلِّ سَحَارٍ عَلِيمٍ ﴿٤٧﴾ فَجُمِعَ السَّحَرَةُ لِمِيقَاتٍ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿٤٨﴾ وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ أَنْتُمْ مُجْتَمِعُونَ ﴿٤٩﴾

موسی گفت: آن کار را هنگامی کردم که من از گمراهان بودم ﴿۲۰﴾ و چون از شما ترسیدم فرار کردم پس پروردگارم فرمانم عطا کرد و مرا از پیغمبران قرار داد ﴿۲۱﴾ و این نعمتی است که تو بر من منت می نهی که بنی اسرائیل را به بندگی گرفته ای ﴿۲۲﴾ فرعون گفت: پروردگار جهانیان چه باشد؟ ﴿۲۳﴾ موسی گفت: پروردگار آسمان ها و زمین و آنچه میان آنهاست اگر اهل یقین باشید ﴿۲۴﴾ فرعون به اطرافیانش گفت: آیا نمی شنوید ﴿۲۵﴾ موسی گفت: پروردگار شما و پروردگار پدران گذشته شما ﴿۲۶﴾ فرعون گفت: حقیقتا رسولی که به سوی شما فرستاده شده دیوانه است ﴿۲۷﴾ موسی گفت: پروردگار مشرق و مغرب و آنچه میان آنهاست اگر عقل می دارید ﴿۲۸﴾ فرعون گفت: اگر خدائی غیر من بگیری از زندانیان قرارت می دهم ﴿۲۹﴾ موسی گفت: و اگر چه برایت معجزه روشنی بیاورم ﴿۳۰﴾ فرعون گفت: بیاور آن را اگر از راستگویانی ﴿۳۱﴾ پس موسی عصای خود را انداخت که ناگهان اژدهائی آشکار گشت ﴿۳۲﴾ و دست خود را بیرون آورد که ناگهان برای بینندگان سفید می نمود ﴿۳۳﴾ فرعون به بزرگان اطراف خود گفت: بی گمان این ساحری دانا است ﴿۳۴﴾ می خواهد شما را به جادوی خود از سرزمینتان بیرون کند بنابراین چه نظر می دهید؟ ﴿۳۵﴾ گفتند: وی را با برادرش نگه دار و مأمورین جمع آوری را به شهرها بفرست ﴿۳۶﴾ که همه ساحران دانشمند را نزد تو آرند ﴿۳۷﴾ پس ساحران برای موعد روز معین جمع شدند ﴿۳۸﴾ و به مردم گفته شد آیا شما نیز مجتمع می شوید ﴿۳۹﴾

لَعَلَّنَا نَتَّبِعُ السَّحَرَةَ إِنْ كَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ ﴿٤٠﴾ فَلَمَّا
جَاءَ السَّحَرَةُ قَالُوا لِفِرْعَوْنَ أَإِنَّا لَلْأَجْرَاءُ إِنْ كُنَّا
نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿٤١﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذَا لَمِنَ
الْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ لَهُم مُوسَى الْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ
﴿٤٣﴾ قَالُوا حِبَالُهُمْ وَعِصِيُّهُمْ وَقَالُوا بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ إِنَّا
لَنَحْنُ الْغَالِبُونَ ﴿٤٤﴾ فَأَلْقَى مُوسَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ
تَلْقُفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿٤٥﴾ فَأَلْقَى السَّحَرَةُ سِلَاحَهُمْ ﴿٤٦﴾
قَالُوا ءَأَمَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾ رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ
﴿٤٨﴾ قَالَ ءَأَمَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ
لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ
تَعْلَمُونَ لَا أَقْطَعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خَلْفٍ
وَلَأَصْلَبَنَكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٩﴾ قَالُوا لَا ضَيْرَ إِنَّا إِلَى رَبِّنَا
مُنْقَلِبُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّا نَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطِيئَتَنَا أَنْ
كُنَّا أَوَّلَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥١﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ أَسْرِ
بِعِبَادِي إِنَّكُمْ مُتَّبَعُونَ ﴿٥٢﴾ فَأَرْسَلَ فِرْعَوْنُ فِي
الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ
﴿٥٤﴾ وَإِنَّهُمْ لَنَا لَغَائِظُونَ ﴿٥٥﴾ وَإِنَّا لَجَمِيعٌ حَاذِرُونَ ﴿٥٦﴾
فَأَخْرَجْنَاهُمْ مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٥٧﴾ وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ
كَرِيمٍ ﴿٥٨﴾ كَذَلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿٥٩﴾
فَاتَّبَعُوهُمْ مُشْرِقِينَ ﴿٦٠﴾

تا اگر ساحران غالب آمدند ما آنان را پیروی کنیم ﴿۴۰﴾
و چون ساحران نزد فرعون آمدند به او گفتند: آیا برای ما
مزدی است اگر ما چیره گشتیم ﴿۴۱﴾ فرعون گفت: آری
و محققا در این صورت شما از مقربان خواهید بود ﴿۴۲﴾
ترجمه: موسی به ایشان گفت: آنچه افکندنی هست
بیفکنید ﴿۴۳﴾ پس ریسمان‌ها و عصاهای خو را افکنده و
گفتند: قسم به عزت فرعون که ما غلبه یافتگانیم ﴿۴۴﴾
پس بدون فاصله موسی عصای خود را افکند که ناگهان
آنچه را ساحران ساخته بودند فرو برد ﴿۴۵﴾ پس ساحران
به سجده افتادند ﴿۴۶﴾ گفتند: به پروردگار جهانیان ایمان
آوردیم ﴿۴۷﴾ پروردگار موسی و هارون ﴿۴۸﴾ فرعون
گفت: پیش از آنکه دستورتان بدهم به او ایمان آوردید!
محققا او بزرگ شماس است که به شما سحر آموخته بهمین
زودی خواهید دانست، البته بدون شک دست‌ها و پاهایتان
را بعکس یکدیگر می‌برم و بی‌شک همگی‌تان را به دار
می‌آویزم ﴿۴۹﴾ گفتند: ضرر ندارد زیرا ما به سوی
پروردگامان بر می‌گردیم ﴿۵۰﴾ براستی ما طمع داریم که
پروردگارمان برای ما خطاهای ما را بیامزد که ما اولین
مؤمنان بوده باشیم ﴿۵۱﴾ و به سوی موسی وحی نمودیم
که بندگان مرا شبانه سیر بده زیرا شما تعقیب خواهید شد
﴿۵۲﴾ و فرعون مأمورین جمع‌آوری به شهرها فرستاد
﴿۵۳﴾ که موسی و اتباعش گروهی اندکند ﴿۵۴﴾ و ایشان
موجب خشم ما هستند ﴿۵۵﴾ و محققا ما همگی مسلح و
آماده‌ایم ﴿۵۶﴾ پس ایشان را از بوستان‌ها و چشمه‌سارها
بیرون راندیم ﴿۵۷﴾ و از گنج‌ها و جاهای ارجمند خارج
ساختیم ﴿۵۸﴾ و این چنین آنها را به بنی اسرائیل به ارث
دادیم ﴿۵۹﴾ پس در حال دمیدن آفتاب ایشان را تعقیب
کردند ﴿۶۰﴾.

فَلَمَّا تَرَاءَا الْجُمُعَانِ قَالَ أَصْحَابُ مُوسَى إِنَّا
 لَمُدْرِكُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ كَلَّا إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿٦٢﴾
 فَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ أَضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ
 فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ ﴿٦٣﴾ وَأَزْلَفْنَا
 ثَمَّ الْأَخْرِبِينَ ﴿٦٤﴾ وَأَنْجَيْنَا مُوسَى وَمَنْ مَعَهُ أَجْمَعِينَ
 ﴿٦٥﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْأَخْرِبِينَ ﴿٦٦﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا
 كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٦٧﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ
 الرَّحِيمُ ﴿٦٨﴾ وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَاهِيمَ ﴿٦٩﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ
 وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَظَّلُ لَهَا
 عَافِيَةً ﴿٧١﴾ قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكُمُ إِذْ تَدْعُونَ ﴿٧٢﴾ أَوْ
 يَنْفَعُونَكُمُ أَوْ يَضُرُّونَ ﴿٧٣﴾ قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا آبَاءَنَا
 كَذَلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٧٤﴾ قَالَ أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ
 ﴿٧٥﴾ أَنْتُمْ وَعِبَادُكُمْ الْأَقْدَمُونَ ﴿٧٦﴾ فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِي إِلَّا
 رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٧﴾ الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ ﴿٧٨﴾
 وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ ﴿٧٩﴾ وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ
 يَشْفِينِ ﴿٨٠﴾ وَالَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ ﴿٨١﴾ وَالَّذِي أَطْمَعُ
 أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ ﴿٨٢﴾ رَبِّ هَبْ لِي
 حُكْمًا وَالْحَقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿٨٣﴾

چون دو جماعت یکدیگر را بدیدند اصحاب موسی گفتند: بی گمان دستگیر خواهیم شد ﴿٦١﴾ موسی گفت: نه چنین است زیرا پروردگارم با من عنایت دارد و مرا رهبری خواهد کرد ﴿٦٢﴾ پس به موسی وحی کردیم که عصایت را به دریا بزن پس بشکافت، پس هر قسمتی از آب چون کوه بزرگی شد ﴿٦٣﴾ و دیگران را به آنجا نزدیک گردانیدیم ﴿٦٤﴾ و موسی و هر که را با او بود همگی را نجات دادیم ﴿٦٥﴾ سپس دیگران را غرق نمودیم ﴿٦٦﴾ براستی که در این عبرت و نشانه قدرتی است و بیشترشان ایمان آورنده نبودند ﴿٦٧﴾ و بر ایشان پروردگارت محققا او عزیز رحیم است ﴿٦٨﴾ خبر ابراهیم را تلاوت کن ﴿٦٩﴾ هنگامی که به پدرش و قومش گفت: چه می پرستید؟ ﴿٧٠﴾ گفتند: بتهایی را می پرستیم و پیوسته برای عبادت آنها معتکفیم ﴿٧١﴾ گفت: آیا ندای شما را می شنوند وقتی که آنها را می خوانید ﴿٧٢﴾ و یا سود و زبانی برای شما دارند ﴿٧٣﴾ گفتند: نه بلکه پدران خود را دیده ایم که چنین می کردند ﴿٧٤﴾ گفت: آیا توجه داشته اید که چه چیز را می پرستیده اید ﴿٧٥﴾ شما و پدران گذشته شما ﴿٧٦﴾ که محققا آنان دشمن منند جز پروردگار جهانیان ﴿٧٧﴾ آن که مرا آفریده پس او مرا رهبری می کند ﴿٧٨﴾ و آنکه او مرا اطعام می کند و سیرابم می کند ﴿٧٩﴾ و چون بیمار شوم او مرا شفا می دهد ﴿٨٠﴾ و آن که مرا می میراند، سپس مرا زنده می کند ﴿٨١﴾ و آنکه طمع دارم روز جزاء خطای مرا برای من بیامرزد ﴿٨٢﴾ پروردگارا مرا حکمی عطا کن و قرین شایستگان نما ﴿٨٣﴾

وَأَجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ ﴿٨٤﴾ وَأَجْعَلْنِي
 مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ ﴿٨٥﴾ وَأَغْفِرْ لِي إِنِّي كَانُ مِنْ
 الضَّالِّينَ ﴿٨٦﴾ وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ ﴿٨٧﴾ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ
 مَالٌ وَلَا بَنُونَ ﴿٨٨﴾ إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٩﴾
 وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٩٠﴾ وَبُرِزَتِ الْجَحِيمُ
 لِلْعَاوِينَ ﴿٩١﴾ وَقِيلَ لَهُمْ آئِنَ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٩٢﴾
 مِنْ دُونِ اللَّهِ هَلْ يَنْصُرُونَكُمْ أَوْ يَنْتَصِرُونَ ﴿٩٣﴾
 فَكُذِّبُوا فِيهَا هُمْ وَالْعَاوُونَ ﴿٩٤﴾ وَجُنُودُ إِبْلِيسَ
 أَجْمَعُونَ ﴿٩٥﴾ قَالُوا وَهُمْ فِيهَا يَخْتَصِمُونَ ﴿٩٦﴾ تَاللَّهِ إِنْ
 كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٩٧﴾ إِذْ نُسَوِّكُمْ بِرَبِّ
 الْعَالَمِينَ ﴿٩٨﴾ وَمَا أَضَلَّنَا إِلَّا الْمُجْرِمُونَ ﴿٩٩﴾ فَمَا لَنَا
 مِنْ شَفِيعِينَ ﴿١٠٠﴾ وَلَا صَدِيقٍ حَمِيمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَوْ أَنَّ لَنَا
 كَرَّةً فَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٢﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا
 كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ
 الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾ كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٠٥﴾ إِذْ قَالَ
 لَهُمْ أَخُوهُمْ نُوحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٠٦﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ
 أَمِينٌ ﴿١٠٧﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٠٨﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ
 عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠٩﴾
 فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١١٠﴾ قَالُوا أَنْتُمْ لَكُمْ وَاتَّبَعَكَ
 الْأَزْدُلُونَ ﴿١١١﴾

و نزد آیندگان نیکنامم گردان ﴿۸۴﴾ و مرا از وارثان
 بهشت پر نعمت قرار ده ﴿۸۵﴾ و پدر مرا بیمارز که از
 گمراهان بود ﴿۸۶﴾ و روزی که مردم بر انگيخته و زنده
 گردند مرا خوار مکن ﴿۸۷﴾ روزی که مال و فرزندان
 سودی ندهد ﴿۸۸﴾ مگر آنکه با قلب سالم سوی خدا
 آمده باشد ﴿۸۹﴾ و بهشت برای نیکوکاران نزدیک شود
 ﴿۹۰﴾ و دوزخ برای گمراهان نمودار گردد ﴿۹۱﴾ و به
 ایشان گفته شود آن چیزها که می پرستیدید کجایند ﴿۹۲﴾
 غیر خدا آیا شما را یاری می کنند و یا نصرت یابند ﴿۹۳﴾
 ایشان و گمراهان به رو دوزخ افکنده شوند ﴿۹۴﴾ با
 سپاهیان ابلیس همه یکجا ﴿۹۵﴾ و ایشان در حالی که در
 آن خصومت می کنند گویند ﴿۹۶﴾ به خدا قسم که ما در
 گمراهی آشکار بودیم ﴿۹۷﴾ زیرا شما را با پروردگار
 جهانیان برابر می کردیم ﴿۹۸﴾ و ما را گمراه نکردند جز
 بدکاران ﴿۹۹﴾ پس برای ما شفیعی نباشد ﴿۱۰۰﴾ و نه
 دوست صمیمی ﴿۱۰۱﴾ پس اگر برای ما بازگشتی به دنیا
 می بود از مؤمنین می شدیم ﴿۱۰۲﴾ براستی که در این
 عبرتی است و بیشترشان مؤمنین نبودند ﴿۱۰۳﴾ و براستی
 که پروردگارت البته خود عزیز رحیم است ﴿۱۰۴﴾
ترجمه: قوم نوح پیامبران را تکذیب کردند ﴿۱۰۵﴾ وقتی
 که برادرشان نوح به آنان گفت: چرا پرهیز نمی کنید
 ﴿۱۰۶﴾ بتحقیق که من برای شما پیغمبر امینم ﴿۱۰۷﴾ پس
 از خدا بترسید و مرا اطاعت نمائید ﴿۱۰۸﴾ و برای رسالتم
 از شما مزدی نمی خواهم، مزد من جز بر عهده پروردگار
 جهانیان نیست ﴿۱۰۹﴾ پس، از خدا بترسید و مرا فرمان
 برید ﴿۱۱۰﴾ قوم او گفتند: آیا ما به تو ایمان آوریم در
 حالی که فرومایگان و مردم پست تو را پیروی
 کرده اند ﴿۱۱۱﴾

قَالَ وَمَا عَلِمِي بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٢﴾ إِنَّ حِسَابَهُمْ
إِلَّا عَلَىٰ رَبِّي لَوْ تَشْعُرُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِينَ
﴿١١٤﴾ إِنَّ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿١١٥﴾ قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ
يَنُوحٌ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُومِينَ ﴿١١٦﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّ
قَوْمِي كَذَّبُونِ ﴿١١٧﴾ فَأَفْتَحَ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ فَتْحًا وَنَجَّيَ
وَمَنْ مَعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي
الْفُلِّ الْمَشْحُونِ ﴿١١٩﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا بَعْدَ الْبَاقِينَ ﴿١٢٠﴾ إِنَّ
فِي ذَلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٢١﴾ وَإِنَّ
رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٢﴾ كَذَّبَتْ عَادُ الْمُرْسَلِينَ
﴿١٢٣﴾ إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾ إِنِّي لَكُمْ
رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٢٥﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٢٦﴾ وَمَا
أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ
الْعَالَمِينَ ﴿١٢٧﴾ أَتَبْنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ ءَايَةً تَعْبَثُونَ ﴿١٢٨﴾
وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُونَ ﴿١٢٩﴾ وَإِذَا
بَطَشْتُمْ بَطَشْتُمْ جَبَّارِينَ ﴿١٣٠﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا
﴿١٣١﴾ وَاتَّقُوا الَّذِي أَمَدَّكُمْ بِمَا تَعْلَمُونَ ﴿١٣٢﴾ أَمَدَّكُمْ
بِالْعَمْرِ وَبَنِينَ ﴿١٣٣﴾ وَجَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٣٤﴾ إِنِّي أَخَافُ
عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣٥﴾ قَالُوا سَوَاءٌ عَلَيْنَا
أَوَعِظْتَ أَمْ لَمْ تَكُنْ مِنَ الْوَاعِظِينَ ﴿١٣٦﴾

نوح گفت: من علمی به آنچه می کرده اند ندارم ﴿۱۱۲﴾
حساب ایشان جز بر پروردگارم نیست اگر بفهمید ﴿۱۱۳﴾
و من این مؤمنان را از خود نرانم و طرد نکنم ﴿۱۱۴﴾
نیستم من جز ترساننده آشکار ﴿۱۱۵﴾ گفتند: ای نوح اگر
بس نکنی از سنگ ساران خواهی شد ﴿۱۱۶﴾ گفت:
پروردگارا قوم من مرا تکذیب کردند ﴿۱۱۷﴾ پس حکم
کن بین من و آنان حکمی و مرا با مؤمنانی که همراه منند
نجات بخش ﴿۱۱۸﴾ پس ما او و هر کس که با او در
کشتی پر شده بود نجات دادیم ﴿۱۱۹﴾ آنگاه باقی
ماندگان را غرق کردیم ﴿۱۲۰﴾ براستی که در این عبرتی
هست و بیشتر ایشان مؤمن نبودند ﴿۱۲۱﴾ و براستی که
فقط پروردگارت عزیز رحیم است ﴿۱۲۲﴾ قوم عاد
پیامبران را تکذیب کردند ﴿۱۲۳﴾ هنگامی که برادرشان
هود گفت: آیا نمی ترسید ﴿۱۲۴﴾ براستی من برای شما
پیامبری خیرخواه و امینم ﴿۱۲۵﴾ پس از خدا بترسید و مرا
اطاعت کنید ﴿۱۲۶﴾ و من برای رسالتم از شما مزدی
نمی خواهم مزد من نیست جز بعهده پروردگار جهانیان
﴿۱۲۷﴾ آیا در هر جای بلندی نشانه ای به بیهوده و بی فایده
بنا می کنید ﴿۱۲۸﴾ و کوشک می سازید گویا شما جاوید
می مانید ﴿۱۲۹﴾ و چون سطوت بخرج دهید جبارانه
سطوت می کنید ﴿۱۳۰﴾ پس از خدا بترسید و مرا اطاعت
کنید ﴿۱۳۱﴾ از آنکه شما را به آنچه می دانید کمک داده
بترسید ﴿۱۳۲﴾ شما را به چهار پایان و فرزندان مدد داده
﴿۱۳۳﴾ و به بوستان ها و چشمه سارها ﴿۱۳۴﴾ براستی که
من بر شما از عذاب روز بزرگی می ترسم ﴿۱۳۵﴾ گفتند:
بر ما یکسان است چه ما را پند دهی و یا از پنددهندگان
نباشی ﴿۱۳۶﴾

إِنَّ هَذَا إِلَّا خُلُقُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣٧﴾ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذِّبِينَ ﴿١٣٨﴾
 فَكَذَّبُوهُ فَأَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ
 أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ
 ﴿١٤٠﴾ كَذَبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٤١﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ
 صَالِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٤٢﴾ إِنْ لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٤٣﴾
 فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ۖ ﴿١٤٤﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ
 أَجْرٍ إِنْ أَجَرْتُمْ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٤٥﴾ أَتَتْرَكُونَ
 فِي مَا هَلَهْنَا ءَامِنِينَ ﴿١٤٦﴾ فِي جَنَّتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٤٧﴾
 وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلَعَتْ هَٰضِمٌ ﴿١٤٨﴾ وَتَنَجُّتُونَ مِنْ
 الْجِبَالِ بُيُوتًا فَرِهِينَ ﴿١٤٩﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ۖ ﴿١٥٠﴾
 وَلَا تُطِيعُوا أَمْرَ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٥١﴾ الَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِي
 الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿١٥٢﴾ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ
 الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٥٣﴾ مَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا فَأْتِ بَيِّنَةٍ إِنْ
 كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِينَ ﴿١٥٤﴾ قَالَ هَٰذِهِ نَاقَةٌ لَّهَا شِرْبٌ
 وَلَكُمْ شِرْبُ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿١٥٥﴾ وَلَا تَمْسُوهَا بِسُوءٍ
 فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥٦﴾ فَعَقَرُوهَا
 فَأَصْبَحُوا نَادِمِينَ ﴿١٥٧﴾ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ إِنَّ فِي ذَلِكَ
 لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٥٨﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ
 الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٥٩﴾

این (پرستش غیر خدا) جز رفتار گذشتگان نیست ﴿۱۳۷﴾
 و ما معذب نخواهیم شد ﴿۱۳۸﴾ پس او را تکذیب کردند
 که هلاکشان کردیم براستی که در این قصه عبرتی است و
 اکثر ایشان اهل ایمان نبودند ﴿۱۳۹﴾ و براستی که فقط
 پروردگارت عزیز رحیم است ﴿۱۴۰﴾ قوم ثمود پیغمبران
 را تکذیب کردند ﴿۱۴۱﴾ چون برادرشان صالح به ایشان
 گفت: آیا پرهیز نمی کنید ﴿۱۴۲﴾ براستی که من برای
 شما رسولی امین می باشم ﴿۱۴۳﴾ پس، از خدا بترسید و
 مرا اطاعت کنید ﴿۱۴۴﴾ و من بر رسالتم مزدی
 نمی خواهم، نیست مزد من مگر بر عهده پروردگار جهانیان
 ﴿۱۴۵﴾ آیا در آنچه اینجا هست در حال امن رها خواهید
 بود ﴿۱۴۶﴾ در میان باغ ها و چشمه سارها ﴿۱۴۷﴾ و
 زراعت ها و نخلستان ها که شکوفه های لطیف دارد ﴿۱۴۸﴾
 و از کوه ها خانه ها می تراشید در حالی که ماهر و
 خوشحالد ﴿۱۴۹﴾ پس، از خدا بترسید و مرا اطاعت
 کنید ﴿۱۵۰﴾ و فرمان اسراف گران را اطاعت نکنید
 ﴿۱۵۱﴾ آنان که در زمین فساد می کنند و به اصلاح
 نمی پردازند ﴿۱۵۲﴾ گفتند: همانا تو سحر شده و از
 جادوگرانی ﴿۱۵۳﴾ تو جز بشری مانند ما نیستی اگر
 راست می گوئی معجزه ای بیاور ﴿۱۵۴﴾ گفت: این شتر
 ماده ایست، وی را آبخوری و شما را آبخور روز معینی
 است ﴿۱۵۵﴾ آزاری به آن نرسانید که عذاب روز بزرگی
 شما را گرفتار می کند ﴿۱۵۶﴾ پس آن را پی کردند و
 پشیمان گردیدند ﴿۱۵۷﴾ پس عذاب الهی ایشان را
 گرفت، براستی که در این قصه آیتی است و اکثر ایشان
 ایمان آورنده نبودند ﴿۱۵۸﴾ و براستی که پروردگارت
 همو عزیز و رحیم است ﴿۱۵۹﴾.

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٦٠﴾ إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ
 لُوطُ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٦١﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٦٢﴾ فَاتَّقُوا
 اللَّهَ وَأَطِيعُوا ۖ ﴿١٦٣﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ
 أَجَرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٤﴾ أَتَأْتُونَ الذُّكْرَانَ
 مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٥﴾ وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُمْ
 مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ ﴿١٦٦﴾ قَالُوا لَنْ لَمْ
 تَنْتَه يَلُوطُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمُخْرَجِينَ ﴿١٦٧﴾ قَالَ إِنِّي
 لِعَمَلِكُمْ مِنَ الْقَالِينَ ﴿١٦٨﴾ رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا
 يَعْمَلُونَ ﴿١٦٩﴾ فَنجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٧٠﴾ إِلَّا عَجُوزًا
 فِي الْغَابِرِينَ ﴿١٧١﴾ ثُمَّ دَمَرْنَا الْأَخْرِينَ ﴿١٧٢﴾ وَأَمْطَرْنَا
 عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ ﴿١٧٣﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ
 لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٧٤﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ
 الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٧٥﴾ كَذَّبَ أَصْحَابُ لَيْكَةِ الْمُرْسَلِينَ
 ﴿١٧٦﴾ إِذْ قَالَ لَهُمُ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾ إِنِّي لَكُمْ
 رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٧٨﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ۖ ﴿١٧٩﴾ وَمَا
 أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجَرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ ﴿١٨٠﴾ ۖ أَوْفُوا الْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ
 الْمُخْسِرِينَ ﴿١٨١﴾ وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ﴿١٨٢﴾ وَلَا
 تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْنُوا فِي الْأَرْضِ
 مُفْسِدِينَ ﴿١٨٣﴾

قوم لوط پیغمبران را تکذیب کردند ﴿۱۶۰﴾ وقتی که
 برادرشان لوط به ایشان گفت: چرا پرهیز نمی کنید ﴿۱۶۱﴾
 براستی که من برای شما پیامبر خیرخواه امینم ﴿۱۶۲﴾
 پس، از خدا بترسید و مرا اطاعت کنید ﴿۱۶۳﴾ و من از
 شما مزدی برای رسالتم درخواست نمی کنم مزد من نیست
 مگر بر عهده پروردگار جهانیان ﴿۱۶۴﴾ چرا از میان
 جهانیان، شما به مردان رو می آورید ﴿۱۶۵﴾ و همسرانی
 که خدا برای شما آورده وامگذارید بلکه شما قومی هستید
 که از حد گذرنده اید ﴿۱۶۶﴾ گفتند: ای لوط اگر بس
 نکنی البته از تبعید و اخراج شدگان خواهی شد ﴿۱۶۷﴾
 لوط گفت: من عمل شما را بشدت دشمن دارم ﴿۱۶۸﴾
 پروردگارا من و کسانم را از شثامت عمل ایشان نجات
 بخش ﴿۱۶۹﴾ پس، او و کسانش همگی را نجات
 دادیم ﴿۱۷۰﴾ جز پیره زنی که در میان باقی ماندگان
 بود ﴿۱۷۱﴾ سپس دیگران را هلاک کردیم ﴿۱۷۲﴾ و
 بارانی شدید بر آنان بارانیدیم پس باران بیم شدگان بد
 بود ﴿۱۷۳﴾ براستی که در آن عبرتی است و بیشترشان
 ایمان آور نبودند ﴿۱۷۴﴾ و براستی که پروردگارت همو
 عزیز رحیم است ﴿۱۷۵﴾ مردم بیشه پیامبران را تکذیب
 کردند ﴿۱۷۶﴾ هنگامی که شعیب به ایشان گفت: چرا
 پرهیز نمی کنید ﴿۱۷۷﴾ براستی که من برای شما پیامبری
 خیرخواهم ﴿۱۷۸﴾ پس، از خدا بترسید و مرا اطاعت
 کنید ﴿۱۷۹﴾ و من از شما برای رسالتم مزدی نمی خواهم،
 نیست مزد من جز بعهده پروردگار جهان ﴿۱۸۰﴾ پیمانانه را
 تمام بدهید و کم بده نباشید ﴿۱۸۱﴾ و با ترازوی صحیح
 وزن نمائید ﴿۱۸۲﴾ و چیزهای مردم را کم مدهید و در
 این سرزمین به فساد مکوشید ﴿۱۸۳﴾

وَاتَّقُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالْحَبْلَةَ الْأُولَىٰ ﴿١٨١﴾ قَالُوا
 إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٨٢﴾ وَمَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ
 مِّثْلُنَا وَإِنْ نَظُنُّكَ لَمِنَ الْكَذِبِينَ ﴿١٨٣﴾ فَأَسْقِطْ عَلَيْنَا
 كِسْفًا مِّنَ السَّمَاءِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٨٤﴾ قَالَ
 رَبِّي أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨٥﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمْ عَذَابُ
 يَوْمِ الظُّلَّةِ إِنَّهُ كَانَ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٨٦﴾ إِنَّ فِي
 ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٨٧﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ
 لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٨٨﴾ وَإِنَّهُ لَتَنْزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ
 ﴿١٨٩﴾ نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ ﴿١٩٠﴾ عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ
 الْمُنذِرِينَ ﴿١٩١﴾ بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُّبِينٍ ﴿١٩٢﴾ وَإِنَّهُ لَفِي زُبُرِ
 الْأُولَىٰ ﴿١٩٣﴾ أَوْ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ آيَةٌ أَنْ يَعْلَمَهُ
 عُلَمَاؤُا بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿١٩٤﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلَىٰ بَعْضِ
 الْأَعْجَمِينَ ﴿١٩٥﴾ فَقَرَأَهُ عَلَيْهِمْ مَا كَانُوا بِهِ مُّؤْمِنِينَ
 ﴿١٩٦﴾ كَذَلِكَ سَلَكْنَاهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٩٧﴾ لَا
 يُؤْمِنُونَ بِهِ حَتَّىٰ يَرَوُا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿١٩٨﴾ فَيَأْتِيَهُمْ
 بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٩٩﴾ فَيَقُولُوا هَلْ نَحْنُ
 مُنْظَرُونَ ﴿٢٠٠﴾ أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٢٠١﴾ أَفَرَأَيْتَ إِنْ
 مَتَّعْنَاهُمْ سِنِينَ ﴿٢٠٢﴾ ثُمَّ جَاءَهُمْ مَا كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿٢٠٣﴾

و از آنکه شما و مردم گذشته را آفرید بترسید ﴿۱۸۴﴾
 گفتند: همانا تو از سحرشدگانی ﴿۱۸۵﴾ و تو جز بشری
 مانند ما نیستی و ما تو را دروغگو می‌پنداریم ﴿۱۸۶﴾ اگر
 از راستگویانی پاره‌ای از آسمان را بر سر ما بیفکن ﴿۱۸۷﴾
 شعیب گفت: پروردگار من داناتر است به اعمالی که بجا
 می‌آورید ﴿۱۸۸﴾ پس تکذیبش کردند و عذاب روز ابر
 آتش بار ایشان را گرفت بی‌گمان عذاب روز بزرگی
 بود ﴿۱۸۹﴾ براستی که در این عبرتی هست و بیشترشان
 ایمان آور نبودند ﴿۱۹۰﴾ و براستی که پروردگار تو همو
 نیرومند رحیم است ﴿۱۹۱﴾ و براستی که این قرآن نازل
 شده پروردگار جهانیان است ﴿۱۹۲﴾ روح الامین
 (جبرئیل) آن را نازل نموده است ﴿۱۹۳﴾ بر قلب تو که از
 ترسانندگان باشی ﴿۱۹۴﴾ بزبان عربی روشن ﴿۱۹۵﴾ و
 براستی که این وصف قرآن در کتب گذشتگان
 هست ﴿۱۹۶﴾ آیا برای ایشان دانستن دانشمندان بنی
 اسرائیل آن را نشانه‌ای نیست ﴿۱۹۷﴾ و اگر این قرآن را
 به بعضی از اعجمان نازل کرده بودیم ﴿۱۹۸﴾ که برای
 ایشان قرائت کردند، به آن ایمان آوردند ﴿۱۹۹﴾ بدین
 گونه در آوردیم آن را در دلهای تبه‌کاران ﴿۲۰۰﴾ ایمان
 به آن نمی‌آوردند تا عذاب اَلْم انگیز را ببینند ﴿۲۰۱﴾ که
 ناگهانی عذاب بر آنان وارد شود در حالی که بی‌خبر
 باشند ﴿۲۰۲﴾ پس بگویند: آیا مهلتمان می‌دهند ﴿۲۰۳﴾
 آیا به عذاب ما شتاب می‌کنند ﴿۲۰۴﴾ آیا توجه داری که
 اگر سال‌ها بهره‌شان دهیم ﴿۲۰۵﴾ سپس آنچه از عذاب
 به آنچه وعده داده شده به سویشان آید ﴿۲۰۶﴾

مَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يُمَتَّعُونَ ﴿٢٠٧﴾ وَمَا أَهْلَكْنَا مِن
 قَرْيَةٍ إِلَّا لَهَا مُنْذِرُونَ ﴿٢٠٨﴾ ذِكْرَىٰ وَمَا كُنَّا ظَالِمِينَ
 ﴿٢٠٩﴾ وَمَا تَنْزَلَتْ بِهِ الشَّيَاطِينُ ﴿٢١٠﴾ وَمَا يَنْبَغِي لَهُمْ وَمَا
 يَسْتَطِيعُونَ ﴿٢١١﴾ إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمْعَزُولُونَ ﴿٢١٢﴾ فَلَا
 تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتَكُونُ مِنَ الْمُعَذِّبِينَ ﴿٢١٣﴾
 وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ ﴿٢١٤﴾ وَخَفِضْ جَنَاحَكَ
 لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢١٥﴾ فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إِنَّي
 بِرَبِّئِي مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢١٦﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ
 ﴿٢١٧﴾ الَّذِي يَرْلِكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٢١٨﴾ وَتَقْلُبُكَ فِي
 السَّجْدِينَ ﴿٢١٩﴾ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٢٢٠﴾ هَلْ
 أَنْتَبِئُكُمْ عَلَىٰ مَنْ تَنْزَلُ الشَّيَاطِينُ ﴿٢٢١﴾ تَنْزَلُ عَلَىٰ كُلِّ
 آفَاقٍ آثِيمٍ ﴿٢٢٢﴾ يُلْقُونَ السَّمْعَ وَأَكْثُرُهُمْ كَاذِبُونَ
 ﴿٢٢٣﴾ وَالشُّعْرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ ﴿٢٢٤﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ
 وَادٍ يَهِيمُونَ ﴿٢٢٥﴾ وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ ﴿٢٢٦﴾ إِلَّا
 الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا
 وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا ۗ وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا
 أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ ﴿٢٢٧﴾

آن نعمت‌ها و بهره‌ها کاری برایشان نسازد و ایشان را
 بی‌نیاز نگرداند ﴿۲۰۷﴾ و هیچ قریه‌ای را هلاک نکردیم
 مگر اینکه ترسانندگانی داشتند (و حجت بر ایشان تمام
 شد) ﴿۲۰۸﴾ تا تذکری باشد و ما ستمگر نبوده‌ایم
 ﴿۲۰۹﴾ و شیاطین آن را نازل نکرده‌اند ﴿۲۱۰﴾ و سزاوار
 ایشان نبود و نمی‌توانستند ﴿۲۱۱﴾ زیرا شیاطین از شنیدن
 وحی برکنارند ﴿۲۱۲﴾ با خدای کامل الذات و الصفات
 ملجأ دیگری را مخوان که از عذاب شدگان خواهی
 بود ﴿۲۱۳﴾ و خویشان نزدیک‌ترت را بترسان ﴿۲۱۴﴾ و
 برای مؤمنانی که پیرویت کرده‌اند ملایمت کن و متواضع
 باش ﴿۲۱۵﴾ پس، اگر نافرمانیت کردند بگو من از اعمالی
 که می‌کنید بیزارم ﴿۲۱۶﴾ و به خدای عزیز رحیم توکل
 کن ﴿۲۱۷﴾ آنکه ترا وقت قیامت (که بر می‌خیزی)
 می‌بیند ﴿۲۱۸﴾ و گردشت را میان سجده‌کنان
 (می‌بیند) ﴿۲۱۹﴾ براستی که اوست شنوای دانا ﴿۲۲۰﴾
 آیا خبرتان دهم که شیاطین بر که نازل می‌شوند ﴿۲۲۱﴾
 بر هر دروغساز گنه بیشه نازل می‌شوند ﴿۲۲۲﴾ گوش فرا
 می‌دهند در حالی که بیشترشان دروغ‌گویند ﴿۲۲۳﴾ و
 شاعران را گمراهان پیروی می‌کنند ﴿۲۲۴﴾ آیا نمی‌بینی
 که آنان در هر وادی حیرانند ﴿۲۲۵﴾ و آنان می‌گویند
 آنچه را که بجا نمی‌آورند ﴿۲۲۶﴾ مگر آنان که ایمان
 آورده و کارهای شایسته را انجام داده‌اند و خدا را بسیار
 ذکر کرده باشند و بعد از ستمی که به ایشان شده نصرت
 جستند و بزودی کسانی که ستم کرده‌اند، خواهند دانست
 که به کجا بازگشت می‌کنند ﴿۲۲۷﴾.

سُورَةُ النَّملِ

سوره نمل

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

طَسَّ تِلْكَ ءَايَاتُ الْقُرْآنِ وَكِتَابٍ مُبِينٍ ﴿١﴾ هُدًى وَبُشْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾ الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ زَيَّاتٌ لَهُمْ أَعْمَلُهُمْ فَهُمْ يَعْمَهُونَ ﴿٤﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ لَهُمْ سُوءُ الْعَذَابِ وَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ الْآخَسِرُونَ ﴿٥﴾ وَإِنَّكَ لَتُلْقَى الْقُرْآنَ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ عَلِيمٍ ﴿٦﴾ إِذْ قَالَ مُوسَى لِأَهْلِهِ إِنِّي آنَسْتُ نَارًا سَاءَتِيبُكُمْ مِنْهَا يَخَبِرُ أَوْ ءَاتِيَكُمْ بِشِهَابٍ قَبَسٍ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٧﴾ فَلَمَّا جَاءَهَا نُودِيَ أَنْ بُورِكَ مَنْ فِي النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَا وَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨﴾ يَمْوَسَّىٰ إِنَّهُ أَنَا اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٩﴾ وَأَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَءَاهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَمْوَسَّىٰ لَا تَخَفْ إِنِّي لَا يَخَافُ لَدَيَّ الْمُرْسَلُونَ ﴿١٠﴾ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلَ حُسْنًا بَعْدَ سُوءٍ فَإِنِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١١﴾ وَأَدْخِلْ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ فِي تِسْعِ ءَايَاتٍ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿١٢﴾ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ ءَايَتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿١٣﴾

طا. سین. این آیات قرآن و کتاب روشن است ﴿۱﴾ هدایت و بشارتست برای مؤمنان ﴿۲﴾ آنان که نماز را بپا می‌دارند و زکات را می‌دهند و آنان به دنیای دیگر یقین دارند ﴿۳﴾ محققا کسانی که به جهان دیگر ایمان ندارند اعمالشان را بر ایشان آراسته‌ایم پس ایشان حیرانند ﴿۴﴾ همانانند که بر ایشان عذاب بدی است و ایشان در جهان دیگر زیانکارترند ﴿۵﴾ حقا که به تو قرآن از جانب حکیم دانائی القا می‌شود ﴿۶﴾ چون موسی به خانواده خود گفت که آتشی را بنظر آورده‌ام بزودی از آن برایتان بیاورم و یا جرقه‌ای برایتان گرفته بیاورم شاید شما گرم شوید ﴿۷﴾ پس چون به آن آتش رسید، ندا شد که با برکت است آن که در این آتش و آن که اطراف آنست و منزّه است خدائی که مالک و صاحب اختیار جهانیان است ﴿۸﴾ ای موسی حقیقت این است که منم خدای عزیز حکیم ﴿۹﴾ و عصای خود را بیفکن، پس چون عصا را دید می‌جنبد گویا ماری است گریزان روی گردانید و عقب گرد نکرد، ای موسی نترس که پیمبران در پیشگاه من ترس ندارند ﴿۱۰﴾ مگر آنکه ستم کرده و پس از بدی نیکی آورده باشد که در این صورت من آمرزنده رحیمم ﴿۱۱﴾ و دست خود را به گریبانت فرو بر که سپید بدون علت بیرون آوری در شمار نه معجزه، می‌روی به سوی فرعون و قوم او که ایشان گروهی تبه‌کار بوده‌اند ﴿۱۲﴾ و چون آیات روشن ما که موجب بصیرتست سویشان آمد گفتند این سحری آشکار است ﴿۱۳﴾

وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا
فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا
دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ عِلْمًا وَقَالَا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا
عَلَى كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ
دَاوُدَ وَقَالَ يَأَيُّهَا النَّاسُ عُلِّمْنَا مَنطِقَ الطَّيْرِ
وَأُوتِينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾
وَحُشِرَ لِسُلَيْمَانَ جُنُودُهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ وَالطَّيْرِ
فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٧﴾ حَتَّىٰ إِذَا أَتَوْا عَلَىٰ وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ
نَمْلَةٌ يَأَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسْكِنَكُمْ لَا
يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٨﴾
فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِّن قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ
أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ
أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ
الصَّالِحِينَ ﴿١٩﴾ وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَا أَرَى
الْهَدْيَ أَمْ كَانَ مِنَ الْغَائِبِينَ ﴿٢٠﴾ لَأُعَذِّبَنَّهُ عَذَابًا
شَدِيدًا أَوْ لَأَذْبَحَنَّهُ أَوْ لَيَأْتِيَنِي بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٢١﴾
فَمَكَثَ غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ أَحَطْتُ بِمَا لَمْ مَحْطُ بِهِ
وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَإٍ بِنَبَأٍ يَقِينٍ ﴿٢٢﴾

از جهت ستم و تکبر آن آیات را انکار کردند با اینکه قلبا
به آن یقین داشتند، پس بنگر عاقبت مفسدین چسان
بود ﴿۱۴﴾ و بتحقیق داود و سلیمان را دانشی دادیم و
گفتند: حمد مخصوص خدائی است که ما را بر بسیاری از
بندگان مؤمن خود برتری داد ﴿۱۵﴾ و سلیمان وارث داود
شد و گفت: ای مردم منطق پرندگان به ما آموخته شد و از
هر چیزی به ما داده شد، حقا این فضیلت آشکاری
است ﴿۱۶﴾ و برای سلیمان سپاهیان از جن و انس و
پرنده فراهم شد و آنان مرتب و منظم بودند ﴿۱۷﴾ تا چون
به وادی مورچه رسیدند مورچه ای گفت: ای مورچگان به
مسکن های خود داخل شوید تا سلیمان و سپاهیان در
حال غفلت شما را پامال نکنند ﴿۱۸﴾ سلیمان لبخندی زد
و از گفتار او خندان شد و گفت: پروردگارا مرا ملهم و
موفق بدار تا نعمتی را که به من و والدینم عطاء کرده ای
سپاسگزار باشم و عملی شایسته کنم که آن را بپسندی و
مرا برحمت خود داخل بندگان شایسته ات فرما ﴿۱۹﴾ و
جوای مرغ شد و گفت: مرا چه شد (چرا) هدهد را
نمی بینم مگر او از غائبین است ﴿۲۰﴾ البته او را عذاب
می کنم عذاب سختی یا او را ذبح می کنم یا دلیل روشنی
پیش من آورد ﴿۲۱﴾ پس درنگ کرد نه بسیار (مدت
زیادی نگذشت) که هدهد آمد و گفت: به چیزی دانا
شده ام که نمی دانی و برای تو از سبا خبر یقینی
آورده ام ﴿۲۲﴾

إِنِّي وَجَدْتُ امْرَأَةً تَمْلِكُهُمْ وَأُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ
وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾ وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ
لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَزَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ
فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٢٤﴾ أَلَّا
يَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبَاءَ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿٢٥﴾ اللَّهُ لَا
إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٢٦﴾ قَالَ سَنَنْظُرُ
أَصْدَقْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٢٧﴾ أَذْهَبَ
بِكَتَبِي هَذَا فَالَفَهِ إِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّى عَنْهُمْ فَانْظُرْ
مَاذَا يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَتْ يَأْتِيهَا الْمَلَأُؤُا إِنِّي أُلْقِيَ إِلَيَّ
كِتَابٌ كَرِيمٌ ﴿٢٩﴾ إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ
الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٣٠﴾ أَلَّا تَعْلَمُوا عَلَىٰ وَاتُونِي مُسْلِمِينَ
﴿٣١﴾ قَالَتْ يَأْتِيهَا الْمَلَأُؤُا أَفْتُونِي فِي أَمْرِي مَا كُنْتُ
قَاطِعَةً أَمْرًا حَتَّىٰ تَشْهَدُونِ ﴿٣٢﴾ قَالُوا نَحْنُ أَوْلُوا قُوَّةٍ
وَأُولُوا بَأْسٍ شَدِيدٍ وَالْأَمْرُ إِلَيْكِ فَانْظُرِي مَاذَا
تَأْمُرِينَ ﴿٣٣﴾ قَالَتْ إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً
أَفْسَدُوهَا وَجَعَلُوا أَعِزَّةً أَهْلِهَا أَذِلَّةً وَكَذَلِكَ يَفْعَلُونَ
﴿٣٤﴾ وَإِنِّي مُرْسِلَةٌ إِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنَاظِرَةٌ بِمَ يَرْجِعُ
الْمُرْسَلُونَ ﴿٣٥﴾

حقا که من زنی یافتم که بر آنان سلطنت می کند و همه
چیز به او داده شده و او را تختی بزرگست ﴿۲۳﴾ وی را و
قوم او را یافتم که برای خورشید سجده می کردند نه برای
خدا و شیطان برای ایشان اعمالشان را زینت داده و از راه
منحرفشان کرده پس ایشان هدایت نیافته اند ﴿۲۴﴾ تا برای
خدائی که در آسمان ها و زمین چیز پنهان را آشکار
می سازد و آنچه مخفی کنید و آنچه آشکار سازید می داند،
سجده نکنند ﴿۲۵﴾ خدائی که ملجأ و معبودی جز او
نیست صاحب اختیار و مالک عرش بزرگست ﴿۲۶﴾
سلیمان گفت: بررسی خواهیم کرد که آیا راست می گوئی
یا از دروغگویانی ﴿۲۷﴾ این نامه را ببر و نزد ایشان بیفکن
سپس از ایشان دور شو و بین چه جواب می گویند ﴿۲۸﴾
(بلقیس) گفت: ای بزرگان بتحقیق نامه ای گرامی و
ارجمندی به سوی من افکنده شده ﴿۲۹﴾ محققا آن نامه از
سلیمان است و براستی بنام خدای رحمن رحیم
است ﴿۳۰﴾ و مطلب او این است که بر من برتری نجوئید
و مطیعانه نزد من بیایید ﴿۳۱﴾ گفت: ای بزرگان مرا در کارم
رای دهید من کاری بدون حضور شما فیصله
نداده ام ﴿۳۲﴾ گفتند: ما صاحبان نیرو و جنگ آورانیم
بسختی، و کار باراده تو است بین چه فرمان
می دهی ﴿۳۳﴾ (بلقیس) گفت: پادشاهان چون به قریه ای
در آیند تباہش کنند و عزیزانش را ذلیل نمایند و کارشان
چنین است ﴿۳۴﴾ و من به سوی ایشان هدیه ای می فرستم
که به بینم فرستادگان چه خبر می آورند ﴿۳۵﴾

فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَنَ قَالَ أَتُمِدُّونَنِ بِمَالٍ فَمَا آتَانِي ۚ
 اللَّهُ خَيْرٌ مِّمَّا آتَاكُم بَلْ أَنْتُمْ بِهَدْيَتِكُمْ تَفْرَحُونَ
 ﴿٣٦﴾ أَرْجِعْ إِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُمْ بِجُنُودٍ لَا قِبَلَ لَهُمْ بِهَا
 وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِنْهَا أَذِلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٣٧﴾ قَالَ يَٰأَيُّهَا
 الْمَلِكُ أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي
 مُسْلِمِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ عِفْرِيتٌ مِّنَ الْجِنِّ أَنَا آتِيكَ بِهِ ۚ
 قَبْلَ أَنْ تَقُومَ مِن مَّقَامِكَ ۖ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ ﴿٣٩﴾
 قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِّنَ الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ بِهِ ۚ
 قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ فَلَمَّا رَآهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ
 قَالَ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي ۖ أَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ
 وَمَن شَكَرَ فَإِنَّمَا يَ شْكُرُ لِنَفْسِهِ ۖ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ
 رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ ﴿٤٠﴾ قَالَ نَكِّرُوا لَهَا عَرْشَهَا نَنظُرُ
 أَتَهْتَدِي أَمْ تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٤١﴾ فَلَمَّا
 جَاءَتْ قِيلَ أَهَكَذَا عَرْشُكِ ۖ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ
 وَأُوتِينَا الْعِلْمَ مِن قَبْلِهَا وَكُنَّا مُسْلِمِينَ ﴿٤٢﴾ وَصَدَّهَا
 مَا كَانَتْ تَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ ۖ إِنَّهَا كَانَتْ مِنْ قَوْمٍ
 كَافِرِينَ ﴿٤٣﴾ قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ ۖ فَلَمَّا رَأَتْهُ
 حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَنْ سَاقِهَا ۖ قَالَ إِنَّهُ صَرْحٌ
 مُّمَرَّدٌ مِّن قَوَارِيرَ ۖ قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي
 وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٤﴾

پس چون قاصد نزد سلیمان آمد سلیمان گفت: آیا مرا به مال مدد می دهید پس آنچه خدا به من داده بهتر از آنست که به شما داده، شما نید که به هدیه خود خوشدل می شوید ﴿۳۶﴾ به سوی ایشان برگرد حتما لشکریانی به سوی ایشان آریم که مقابله با آن نتوانند و حتما از آنجا بذلت بیرونشان کنیم در حالی که حقیر باشند ﴿۳۷﴾ (سلیمان) گفت: ای بزرگان کدامتان تخت وی را برایم می آورد پیش از آنکه مطیعانه و مسلم پیش من آیند ﴿۳۸﴾ دیوی از جنیان گفت: پیش از آنکه از مجلس خود برخیزی تحت را سوی تو می آورم زیرا من بر این کار توانا و امینم ﴿۳۹﴾ آنکه نزد وی دانشی از کتاب بود گفت: من آن را می آورم پیش از آنکه نظرت بسویت برگردد (و یا چشم بهم نهی) و چون تخت را نزد خود بر قرار دید گفت: این از فضل پروردگار من است تا مرا بیازماید که آیا شکر می گذارم یا کفران می کنم و هر کس شکر کند به نفع خودش شکر می کند و هر کس کفران محققا مالک و صاحب اختیارم بی نیاز کریم اسم ﴿۴۰﴾ سلیمان گفت تختش را برایش تغییر دهید ببینیم آیا به شناخت آن راهی دارد و یا از کسانی است که راه نمی یابند ﴿۴۱﴾ و چون بلقیس وارد شد گفته شد آیا تخت تو چنین است، گفت گویا همین است و به ما دانش عطا شده پیش از آن معجزه، و ما مطیع بوده ایم ﴿۴۲﴾ و ملکه سبا آنچه را غیر خدا می پرستید باز داشت بود از ایمان زیرا او از گروه کافران بود ﴿۴۳﴾ به او گفته شد داخل قصر شو، پس پس زمانی که قصر را دید پنداشت که آبی عمیق است و ساق های خود را برهنه کرد، سلیمان گفت: این ساخت قصر از شیشه است، ملکه گفت: پروردگارا من به خود ستم کرده ام و با سلیمان مطیع خدا مالک و صاحب اختیار جهان شده و اسلام آوردم ﴿۴۴﴾

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ فَإِذَا هُمْ فَرِيقَانِ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾ قَالَ يَفْقَوْمَ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالُوا أَظَلَمْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَعَكَ قَالَ ظَلِمْنَا عِنْدَ اللَّهِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ ﴿٤٧﴾ وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿٤٨﴾ قَالُوا تَقَاسَمُوا بِاللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِ مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ أَهْلِهِ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَمَكَرُوا مَكْرًا وَمَكَرْنَا مَكْرًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٠﴾ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ مَكْرِهِمْ أَنَّا دَمَرْنَاهُمْ وَقَوْمَهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥١﴾ فَتِلْكَ بُيُوتُهُمْ خَاوِيَةٌ بِمَا ظَلَمُوا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥٢﴾ وَانْحَيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٣﴾ وَلَوْطَا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَلْحِشَةَ وَأَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٥٤﴾ أَيْنَكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِّنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّجْهَلُونَ ﴿٥٥﴾

و به سوی قوم ثمود برادرشان صالح را فرستادیم که خدای کامل الذات و الصفات را بپرستید، آن وقت ایشان دو گروه خصم یکدیگر شدند ﴿۴۵﴾ گفت: ای قوم من چرا شتاب به بدی دارید قبل از نیکی چرا از خدای یکتا آمرزش نمی‌خواهید تا شاید مورد رحمت شوید ﴿۴۶﴾ گفتند: ما به تو و پیروانت فال بد می‌زنیم. صالح گفت: سرنوشت بد شما نزد خدا است بلکه شما گروهی به فتنه مبتلا شده‌اید ﴿۴۷﴾ و در آن شهر نه نفر بودند که در آن سرزمین فساد می‌کردند و اصلاح نمی‌کردند ﴿۴۸﴾ گفتند: هم قسم شوید و به خدا قسم بخورید که شبانه او را با کسانش از میان برداریم آنگاه به ولی (خون) وی می‌گوییم ما هنگام هلاکت کسان او حاضر نبودیم و ما راستگویانیم ﴿۴۹﴾ نیرنگی کردند ماهرانه و ما نیز جزای نیرنگشان را بخوبی دادیم در حالی که نمی‌فهمیدند ﴿۵۰﴾ پس بنگر عاقبت نیرنگشان چگونه بود که ما هم را با قومشان هلاک کردیم ﴿۵۱﴾ پس اینک خانه‌های ایشان ویران مانده بسبب ستمگری که کردند برآستی که در این قصه عبرتی است برای گروهی که بدانند ﴿۵۲﴾ و نجات دادیم کسانی را که ایمان آوردند و پرهیزگاری کردند ﴿۵۳﴾ و لوط را فرستادیم هنگامی که به قوم خود گفت چرا این کار زشت را مرتکب می‌شوید در حالی که بینائید ﴿۵۴﴾ چرا برای شهوت بجای زنان به مردان رو می‌کنید بلکه شما نیکوکاران می‌دانید که نادانی می‌کنید ﴿۵۵﴾

﴿فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوا آلَ لُوطٍ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَّتَطَهَّرُونَ﴾^{۵۶}
 فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أَمْرَأَتَهُ قَدَرْنَاهَا مِنَ الْغَابِرِينَ
 ﴿۵۷﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذِرِينَ ﴿۵۸﴾
 قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ عَلَىٰ عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَىٰ ۚ ؕ اللَّهُ خَيْرٌ أَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿۵۹﴾ أَمَّنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ
 وَأَنْزَلَ لَكُم مِّنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا بِهِ حَدَائِقَ
 ذَاتِ بَهْجَةٍ مَّا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُنْبِتُوا شَجَرَهَا ؕ أَلَيْسَ
 مَعَ اللَّهِ بَلٌّ لِّهُم قَوْمٌ يَعْدِلُونَ ﴿۶۰﴾ أَمَّنْ جَعَلَ الْأَرْضَ
 قَرَارًا وَجَعَلَ خِلَالَهَا أَنْهَارًا وَجَعَلَ لَهَا رَوَاسِيَ وَجَعَلَ
 بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ؕ أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ بِلٌّ أَكْثَرُهُمْ لَا
 يَعْلَمُونَ ﴿۶۱﴾ أَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ
 السُّوءَ وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَاءَ الْأَرْضِ ؕ أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ قَلِيلًا
 مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿۶۲﴾ أَمَّنْ يَهْدِيكُمْ فِي ظُلُمَاتِ اللَّيْلِ
 وَالْبَحْرِ وَمَنْ يُرْسِلُ الرِّيَّحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ ؕ
 أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ تَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿۶۳﴾

قوم او را جوابی نبود جز اینکه گفتند خاندان لوط را از قریه خودشان بیرون کنید زیرا ایشان دم از پاکی می‌زنند ﴿۵۶﴾ پس وی را با کسانش نجات دادیم مگر زنش را که از باقی ماندگان بشمار آوردیم ﴿۵۷﴾ و بارانی سخت بر ایشان بارانیدیم که باران بیم‌دادگان بد بود ﴿۵۸﴾ بگو ستایش برای خدای کامل الذات و الصفات و درود بر آن بندگان که آنان را بر گزیده آیا خدا بهتر است یا چیزهایی که شریک او می‌کنند ﴿۵۹﴾ آیا آنکه آسمان‌ها و زمین را آفریده و برای شما از آسمان آبی فرود آورده که با آن بوستان‌های خرم برویانیدیم، رویاندن درخت آن کار شما نبود چگونه با این خدا خدائی هست؟ بلکه ایشان گروهی منحرفند ﴿۶۰﴾ آیا آنکه زمین را آرامگاه قرار داد و در خلال آن جویها قرار داد و برای آن کوه‌های بلند پدید آورد و میان دو دریا مانعی از اتصال قرار داد آیا با این خدا خدایانی است؟ بلکه بیشترشان نمی‌دانند ﴿۶۱﴾ آیا آنکه بیچاره درمانده را وقتی که او را بخواند جواب می‌دهد و محنت و بدی را بر طرف می‌کند و شما را جانشینان این سرزمین می‌کند آیا با این خدا خدایانی است؟ چه کمند آنان که متذکر می‌شوند ﴿۶۲﴾ آیا آن که در ظلمات صحرا و دریا شما را هدایت می‌کند و آنکه بادها را پیشاپیش رحمت خود برای بشارت می‌فرستد چگونه با این خدا معبودی باشد؟ خدای یکتا از آنچه با او شریک می‌کنند والاتر است ﴿۶۳﴾

أَمَّنْ يَبْدُوْا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُهُ وَمَنْ يَّرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَعْلَهُ مَعَ اللَّهِ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٦٤﴾ قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٦٥﴾ بَلِ أَدْرَكَ عِلْمُهُمْ فِي الْآخِرَةِ بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِّنْهَا بَلْ هُمْ مِّنْهَا عَمُونَ ﴿٦٦﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَءِذَا كُنَّا تُرَابًا وَعَآبَآؤُنَا أَنِنَا لَمُخْرَجُونَ ﴿٦٧﴾ لَقَدْ وَعَدْنَا هَٰذَا نَحْنُ وَعَآبَآؤُنَا مِنْ قَبْلُ إِنْ هَٰذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٦٩﴾ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُنْ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿٧٠﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى هَٰذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٧١﴾ قُلْ عَسَىٰ أَنْ يَكُونَ رَدِفَ لَكُمْ بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٧٢﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٤﴾ وَمَا مِنْ غَآيَةِ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿٧٥﴾ إِنَّ هَٰذَا الْقُرْآنَ يَقْضَىٰ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٧٦﴾

آیا کیست که خلق را از ابتدا بیافریند سپس آن را عود دهد (در قیامت) و کیست که روزی شما را از آسمان و زمین بدهد آیا با چنین خدا خدائی است؟ بگو اگر راست می گوئید برهان خود را بیاورید ﴿۶۴﴾ بگو در آسمان ها و زمین کسی غیب نمی داند جز خدا و نمی دانند که چه وقت برای قیامت زنده می شوند ﴿۶۵﴾ مگر علم ایشان درباره آخرت کامل شده (نه) بلکه ایشان درباره آخرت در شکند بلکه ایشان از امر آخرت نابینايند ﴿۶۶﴾ و آنان که کافرنه گفتند: چگونه وقتی ما و پدرانمان خاک شدیم از گور بیرون شدنی باشیم ﴿۶۷﴾ بتحقیق پیش از این نیز به ما و پدران ما همین وعده داده شد، این جز افسانه های پیشینیان نیست ﴿۶۸﴾ بگو در این زمین سیر کنید و بنگرید سرانجام بزه کاران چگونه بود ﴿۶۹﴾ بر ایشان غم مخور و از آن نیرنگ ها که می کنند تنگ دل مباش ﴿۷۰﴾ و می گویند اگر شما راست می گوئید این وعده کی می رسد ﴿۷۱﴾ بگو شاید شمه ای از آن عذاب که به وقوع آن شتاب می کنید از پی شما باشد ﴿۷۲﴾ و محققا پروردگارت نسبت به این مردم صاحب کرم است ولی بیشترشان شاکر نیستند ﴿۷۳﴾ و بی گمان پروردگارت آنچه را که در سینه های شان نهان می دارند و آنچه آشکار می کنند، می داند ﴿۷۴﴾ و هیچ نهفته ای در آسمان ها و زمین نیست مگر در کتابی روشن است ﴿۷۵﴾ بتحقیق این قرآن برای بنی اسرائیل بیان می کند بیشتر چیزهائی را که درباره آن اختلاف می دارند ﴿۷۶﴾

و براستی که قرآن هدایت و رحمت است برای مؤمنان ﴿۷۷﴾ حقا که پروردگارت بحکم خود بین ایشان داوری می‌کند و او است عزیز دانا ﴿۷۸﴾ پس بر خدا توکل کن که تو بر حق آشکاری ﴿۷۹﴾ محققا تو به مردگان نمی‌شنوانی و نمی‌شنوانی ندا را به کران چون بفرار روی بگردانند ﴿۸۰﴾ و تو کوران را از ضلالتشان هدایت نتوانی و جز به آنانکه به آیات ما ایمان می‌آورند و مسلمانند نمی‌شنوانی ﴿۸۱﴾ و چون فرمان عذاب علیه ایشان واقع شود جنبنده‌ای از زمین بر ایشان بیرون آوریم تا بگویدشان که این مردم به آیات ما یقین نمی‌داشتند ﴿۸۲﴾ و روزی از هر امتی فوجی از کسانی که به آیات ما تکذیب می‌کنند محشور می‌کنیم پس ایشان مرتب و ردیف شوند ﴿۸۳﴾ تا آنگاه که آیند خطاب رسد آیا به آیات ما تکذیب کردید در حالی که احاطه علمی به آن نداشتید (و در اطراف آنها فکر نکردید) آیا چه کار می‌کردید ﴿۸۴﴾ و فرمان عذاب بر ایشان واقع شود بسزای آنچه ستم کردند که ایشان لال گردند ﴿۸۵﴾ آیا ندیدند که ما شب را قرار دادیم تا در آن آرام گیرند و روز را روشن نمودیم حقا که در این خلقت نشانه‌هایی است برای گروهی که ایمان می‌آورند ﴿۸۶﴾ و روزی در صور دمیده شود که تمام ساکنین آسمان‌ها و زمین بوحشت آیند مگر آن کس که خدا بخواهد و همه بحال ذلت به پیشگاه او بیایند ﴿۸۷﴾ و کوه‌ها را بینی و پنداری که بی‌حرکتند در حالی که مانند ابر حرکت می‌کنند، صنع خدای یکتا است که همه چیز را محکم نموده براستی که او به آنچه انجام می‌دهد آگاه است ﴿۸۸﴾

وَإِنَّهُ لَهْدَىٰ وَرَحْمَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُم بِحُكْمِهِ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٧٨﴾ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ ۖ إِنَّكَ عَلَىٰ الْحَقِّ الْمُبِينِ ﴿٧٩﴾ إِنَّكَ لَا تَسْمَعُ الْمَوْتَى وَلَا تَسْمَعُ الْأُصْمَ الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿٨٠﴾ وَمَا أَنْتَ بِهَادِي الْعُمَىٰ عَنِ ضَلَالَتِهِمْ ۚ إِنْ تَسْمَعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨١﴾ وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ ﴿٨٢﴾ وَيَوْمَ نَخْشِرُ مِنَ كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا مِّمَّنْ يُكَذِّبُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿٨٣﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوا قَالَ أَكَذَّبْتُم بِآيَاتِي وَلَمْ تُحِطُوا بِهَا عِلْمًا أَمْ إِذَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾ وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ بِمَا ظَلَمُوا فَهُمْ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٨٥﴾ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا آلِيلَ لَيْسَكُنَا فِيهِ ۖ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا ۖ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾ وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَفَزِعَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ ۖ وَكُلُّ أَتَوِّهٍ دَاخِرِينَ ﴿٨٧﴾ وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ ۖ صُنْعَ اللَّهِ الَّذِي أَتَقَنَ كُلُّ شَيْءٍ إِنَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَفْعَلُونَ ﴿٨٨﴾

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِّنْهَا وَهُمْ مِّنْ فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ ءَامِنُونَ ﴿٨٩﴾ وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ رَبَّ هَذِهِ الْبَلَدَةِ الَّذِي حَرَّمَهَا وَلَهُ كُلُّ شَيْءٍ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٩١﴾ وَأَنْ أَتْلُوا الْقُرْآنَ فَمَنْ أَهْتَدَىٰ فَأِنَّمَا يَهْتَدَىٰ لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَقُلْ إِنَّمَا أَنَا مِنَ الْمُنْذِرِينَ ﴿٩٢﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ سَيُرِيكُمْ ءَايَاتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا وَمَا رَبُّكَ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

هر کس (در قیامت) عمل نیکی بیاورد برای او جزای بهتر از آنست و آنان از وحشت آن روز ایمنند ﴿۸۹﴾ و آنانکه کار بدی بیاورند بصورت در آتش سرنگون گردند آیا جز مطابق آنچه می کردید جزا داده می شوید ﴿۹۰﴾ جز این نیست که به من امر شده است که پروردگار این شهر را که احترامش داده و همه چیز از او است عبادت کنم و مأمورم که از مسلمین بوده باشم ﴿۹۱﴾ و این قرآن را قرائت کنم پس هر کس هدایت پذیرفت پس برای نفع خود هدایت یافته و هر کس گمراه شد بگو همانا من از بیم دهندگانم ﴿۹۲﴾ و بگو حمد مخصوص خدا است بزودی آیات خود را به شما بنمایاند که آنها را بشناسید و پروردگارت از آنچه می کنید بی خبر نیست ﴿۹۳﴾

سُورَةُ الْقَصَصِ

سوره قصص

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

طسّم ﴿١﴾ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ نَتْلُو عَلَيْكَ مِنْ نَّبَاٍ مُوسَىٰ وَفِرْعَوْنَ بِالْحَقِّ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلَ أَهْلَهَا شِيْعًا يَسْتَضِعُّ طَائِفَةً مِنْهُمْ يُدَّبِحُ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ إِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٤﴾ وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضِعُّوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ ﴿٥﴾

طا. سین. میم ﴿۱﴾ این آیات کتاب روشن است ﴿۲﴾ شمه ای از خبر موسی و فرعون را طبق واقع برای قومی که ایمان می آورند بر تو تلاوت می کنیم ﴿۳﴾ فرعون در آن سرزمین برتری جست و مردم آن را شیعه شیعه و دسته دسته کرد که طائفه ای از آنان را زبون نماید پسرانشان را سر می برید و زنانشان را زنده نگه می داشت حقا که او از مفسدین بود ﴿۴﴾ و می خواستیم بر آنان که در آن زمین زبون شده بودند منت گذاریم و ایشان را پیشوایان دیگران قرار دهیم و ایشان را وارث زمین گردانیم ﴿۵﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

وَنُمَكِّنَ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُم مَّا كَانُوا يَحْذَرُونَ ﴿٦﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ فَإِذَا خَفَتْ عَلَيْهِ فَأَلْقِيهِ فِي الْيَمِّ وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكَ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧﴾ فَالْتَقَطَهُ ءَالُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًا إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِئِينَ ﴿٨﴾ وَقَالَتِ امْرَأَتُ فِرْعَوْنَ قُرْتُ عَيْنِي لِي وَلَكَ لَا تَقْتُلُوهُ عَسَىٰ أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ وَأَصْبَحَ فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ فَرِغًا إِنْ كَادَتْ لَتُبْدِيَ بِهِ لَوْلَا أَنْ رَبَّنَا عَلَىٰ قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠﴾ وَقَالَتِ لِأُخْتِهِ قُصِّيهِ فَبَصُرَتْ بِهِ عَنْ جُنُبٍ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١١﴾ وَحَرَّمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِنْ قَبْلُ فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ وَهُمْ لَهُ نَاصِحُونَ ﴿١٢﴾ فَرَدَدْنَاهُ إِلَىٰ أُمِّهِ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَلِتَعْلَمَ أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾

و برای ایشان در آن زمین تمکن و استقرارشان دهیم و به فرعون و هامان و لشکریانشان آنچه حذر می کردند بنمایانیم ﴿۶﴾ و به مادر موسی وحی کردیم که شیرش بده و چون بر او بیمناک شدی به دریا فکنش و نترس و غم مخور که ما او را به تو برگردانیم و از پیامبران قرارش دهیم ﴿۷﴾ پس پیروان فرعون موسی را از آب گرفتند تا برای ایشان دشمنی و اندوهی گردد حقا که فرعون و هامان و لشکریانش خطا کار بودند ﴿۸﴾ و زن فرعون گفت این طفل نور چشم من و تو و مایه شادی ما است او را مکشید شاید ما را سود دهد یا به فرزندیش بگیریم و ایشان درک نمی کردند ﴿۹﴾ و دل مادر موسی از صبر تهی گشت محققا نزدیک بود قصه را اظهار کند اگر دل وی را محکم نگه نداشته بودیم تا از مؤمنین باشد ﴿۱۰﴾ و (مادر موسی) به خواهر موسی گفت از پی او برو پس خواهر موسی، موسی را از دور بدید در حالی که خاندان فرعون درک نمی کردند ﴿۱۱﴾ و شیرهای دایگان را قبلا بر او ناگوار نمودیم پس خواهر موسی گفت: آیا شما را به خانواده ای دلالت کنم که برای شما آن طفل را سرپرستی کند و خیرخواه او باشند ﴿۱۲﴾ پس او را بسوی مادرش برگرداندیم تا دیده اش روشن گردد و غم نخورد و بداند که وعده خدا حق است ولیکن بیشترشان نمی دانند ﴿۱۳﴾.

و چون به قوت رسید و کمال یافت او را حکم و دانش بدادیم و بدینگونه جزا می‌دهیم نیکوکاران را ﴿۱۴﴾ و هنگام غفلت مردم شهر، وارد شهر شد و در آن شهر دو مرد را دید که قصد کشتن یکدیگر را دارند یکی از پیروان او و آن دیگری از دشمنان او بود آنکه از پیروان او بود بر ضد آنکه دشمن بود او را به فریادرسی خواست، پس موسی مشتی بر او زد که او در گذشت (فوت نمود) موسی گفت این کار از عمل شیطان است که وی دشمنی گمراه‌کننده آشکار است ﴿۱۵﴾ موسی گفت: پروردگارا حقا که من به خود ستم کردم پس مرا بیامرز، پس خدا او را آمرزید زیرا خدا است که آمرزنده رحیم است ﴿۱۶﴾ گفت پروردگارا بپاس این نعمت که مرا دادی هرگز پشتیبان بدکاران نخواهم شد ﴿۱۷﴾ پس در آن شهر در حال ترس شب را به روز آورد و مراقب بود که ناگاه آن که روز پیش از او یاری خواسته بود او را به فریادرسی می‌خواند موسی به وی گفت حقا که تو گمراه آشکاری ﴿۱۸﴾ پس همین که خواست به آنکه دشمن هر دوشان بود دست بگشاید او گفت: ای موسی مگر می‌خواهی مرا بکشی چنانکه دیروز یکی را کشتی نمی‌خواهی مگر آنکه ستمگری در این سرزمین باشی و نمی‌خواهی که از مصلحین بوده باشی ﴿۱۹﴾ و از آنسوی شهر مردی شتابان آمد و گفت: ای موسی براستی که بزرگان درباره‌ی تو رأی می‌زنند که بکشند، پس بیرون رو که من از خیرخواهانم ﴿۲۰﴾ پس موسی از آن شهر ترسان و نگران بیرون رفت گفت: پروردگارا مرا از گروه ستمگران نجات بخش ﴿۲۱﴾.

وَلَمَّا تَوَجَّهَ تِلْقَاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَىٰ رَبِّي أَن يَهْدِيَنِي سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿٢٢﴾ وَلَمَّا وَرَدَ مَاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةً مِّنَ النَّاسِ يَسْقُونَ وَوَجَدَ مِنْ دُونِهِمُ امْرَأَتَيْنِ تَذُودَانِ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا قَالَتَا لَا نَسْقِي حَتَّىٰ يُصْدِرَ الرِّعَاءُ وَأُبُونَا شَيْخٌ كَبِيرٌ ﴿٢٣﴾ فَسَقَىٰ لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّىٰ إِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴿٢٤﴾ فَجَاءَتْهُ إِحْدَاهُمَا تَمْشِي عَلَىٰ اسْتِحْيَاءٍ قَالَتْ إِنَّ أَبِي يَدْعُوكَ لِيَجْزِيَكَ أَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا فَلَمَّا جَاءَهُ وَقَصَّ عَلَيْهِ الْقَصَصَ قَالَ لَا تَخَفْ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَتْ إِحْدَاهُمَا يَبْأَتِ أُسْتَعْرِجُهُ إِنَّ خَيْرَ مَنِ اسْتَعَجَرَ الْقَوِيُّ الْأَمِينُ ﴿٢٦﴾ قَالَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ أَنْصِحَكَ إِحْدَى ابْنَتَيَّ هَاتَيْنِ عَلَىٰ أَنْ تَأْجُرَنِي ثَمَنِي حَبِجٍّ فَإِنْ أَتَمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَشُقَّ عَلَيْكَ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ ذَلِكَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ أَيَّمَا الْأَجَلَيْنِ قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّ وَاللَّهُ عَلَيَّ نَقُولٌ وَكِيلٌ

﴿٢٨﴾

و چون رو به سوی مدین کرد گفت: امیدوارم پروردگارم مرا به راه مستقیم هدایت کند ﴿۲۲﴾ و چون به آب مدین رسید بر سر آن گروهی از مردم را دید که (گوسفندان خود را) آب می‌دادند و نزدیک آنان دو زنی را دید که خود (و یا گوسفندان خود را) ننگه می‌داشتند و منع می‌کردند، موسی گفت: قصه شما چیست؟ گفتند: ما آب ندهیم تا شبانان بروند، و پدرمان پیری کهنسال است ﴿۲۳﴾ پس موسی گوسفندانشان را آب داد آنگاه سوی سایه رفت و گفت: پروردگارا من به آنچه از خیر سویم فرستی محتاجم ﴿۲۴﴾ پس یکی از آن دو دختر که با حیا راه می‌رفت نزد وی آمد و گفت: پدرم دعوت می‌کند تا تو را برای آبی که به ما دادی پاداش بدهد، پس چون نزد وی آمد و سرگذشت‌های خود را بر او حکایت کرد او گفت: ترس که از گروه ستمگران نجات یافتی ﴿۲۵﴾ یکی از دختران گفت: ای پدر او را اجیر کن زیرا که او برای تو بهترین اجیر قوی و آمین است ﴿۲۶﴾ (شعیب) گفت: من می‌خواهم یکی از این دو دختر خود را زن تو نمایم بشرط آن که هشت سال اجیر من شوی و اگر ده سال تمام کنی با اختیار خودت و من اراده سخت‌گیری بر تو ندارم بزودی اگر خدا بخواهد مرا از شایستگان خواهی یافت ﴿۲۷﴾ موسی علیه السلام همین قرار من و تو که هر یک از دو مدت را بسر بردم بر من ستمی نشود و خدا بر آنچه می‌گوئیم وکیل است ﴿۲۸﴾.

فَلَمَّا قَضَىٰ مُوسَى الْأَجَلَ وَسَارَ بِأَهْلِهِ ۚ آنَسَ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ نَارًا ۚ قَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّي آتِيكُم مِّنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ جَذْوَةٍ مِّنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِيَ مِنْ شَلْطِي الْأَوْدِ الْأَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ الْمُبْرَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ أَنْ يَمُوسَىٰ إِنِّي أَنَا اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٠﴾ وَأَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَآهَا تُهْتَزُّ كَانَتْهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَمُوسَى أَقْبَلَ وَلَا تَخَفْ إِنَّكَ مِنَ الْآمِنِينَ ﴿٣١﴾ أَسْأَلُكَ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجُ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سَوَاءٍ وَأَضْمُمُ إِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ ۖ فَذَنِكَ بُرْهَانِنِ مِنْ رَبِّكَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَسِيقِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ ﴿٣٣﴾ وَأَخِي هَارُونُ هُوَ أَفْصَحُ مِنِّي لِسَانًا فَأَرْسَلْهُ مَعِيَ رِدْءًا يُصَدِّقُنِي ۚ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿٣٤﴾ قَالَ سَنُنْشِئُ عَصَاكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطَانًا فَلَا يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا بِأَيِّتِنَا ۚ أَنْتُمَا وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا الْغَالِبُونَ ﴿٣٥﴾

پس چون موسی مدت اجاره را بسر برد و با خانواده‌اش سیر کرد از جانب طور آتشی دید، به خانواده خود گفت: بمانید که من آتشی دیده‌ام شاید برایتان خبری از آن و یا جرقه‌ای از آتش بیاورم تا شاید گرم شوید ﴿۲۹﴾ پس چون نزد آتش آمد از کناره راست وادی در مکان مبارکی از آن درخت ندا شد که ای موسی من خودم خدای یکتا، پروردگار جهانیانم ﴿۳۰﴾ و ندا شد که عصای خود را بیفکن پس چون (بیفکند) آن را بدید حرکت و جنبش می‌کند گویا ماری است روگردانید برای فرار و به عقب نظر کرد، (خطاب شد) ای موسی بیا و نترس که تو از امان یافتگانی ﴿۳۱﴾ دست را به گریبان بر تا سپید بدون علت در آید و برای رفع هراس دست خویش را به پهلوی گیر که این دو برهان است از پروردگارت برای فرعون و بزرگان او براستی که ایشان گروهی فاسقانند ﴿۳۲﴾ موسی گفت: پروردگارا من کسی از ایشان را کشته‌ام، پس می‌ترسم که مرا بکشند ﴿۳۳﴾ و برادرم هارون از من بزبان فصیح‌تر است پس وی را با من به مددکاری بفرست که تصدیق کند زیرا من می‌ترسم که مرا تکذیب کنند ﴿۳۴﴾ خدا فرمود بازویت را به برادرت محکم خواهم کرد و برای شما تسلطی قرار می‌دهم که به شما دست نیابند، بوسیله آیات ما، شما و پیروانتان پیروزیذ ﴿۳۵﴾.

فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُوسَى بِآيَاتِنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا
 سِحْرٌ مُّفْتَرًى وَمَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ
 ﴿٣٦﴾ وَقَالَ مُوسَى رَبِّي أَعْلَمُ بِمَنْ جَاءَ بِالْهُدَى مِنْ
 عِنْدِيهِ وَمَنْ تَكُونُ لَهُ عَقِيبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ
 الظَّالِمُونَ ﴿٣٧﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَتَأْتِيهَا الْمَلَأُ مَا عَلِمْتُ
 لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِي فَأَوْقِدْ لِي يَهْلِمُنْ عَلَى الظَّالِمِينَ
 فَأَجْعَلْ لِي صَرْحًا لَعَلِّي أَطَّلِعُ إِلَى إِلَهِ مُوسَى وَإِنِّي
 لَأَظُنُّهُ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٣٨﴾ وَأَسْتَكْبِرُ هُوَ وَجُنُودُهُ فِي
 الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُّوا أَنَّهُم إِلَيْنَا لَا يُرْجَعُونَ ﴿٣٩﴾
 فَأَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ فَاُنظُرْ كَيْفَ
 كَانَ عَقِيبَةُ الظَّالِمِينَ ﴿٤٠﴾ وَجَعَلْنَاهُمْ أَيْمَةً يَدْعُونَ إِلَى
 النَّارِ وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ لَا يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾ وَاتَّبَعْنَاهُمْ فِي
 هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ هُمْ مِنَ الْمَقْبُوحِينَ
 ﴿٤٢﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِ مَا أَهْلَكْنَا
 الْقُرُونَ الْأُولَى بَصَائِرَ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَعَلَّهُمْ
 يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٣﴾

پس چون موسی آیه‌های روشن ما را سوی ایشان آورد،
 گفتند: این بجز جادوئی بر خلاف واقع ساخته نیست و در
 روزگار پدران پیشین خود چنین چیزی نشنیده‌ایم ﴿۳۶﴾ و
 موسی گفت: پروردگارم دانایتر است به حال آنکه از جانب
 وی هدایت آورده و آنکه عاقبت آن سرای از او است،
 براستی که ستمگران رستگار نمی‌شوند ﴿۳۷﴾ و فرعون
 گفت: ای بزرگان برای شما من خدائی غیر از خودم
 نمی‌شناسم، پس ای هامان برایم آتشی بر گل بر افروز (و
 آجر بساز) پس برایم کوشکی (گلدسته‌ای) بساز شاید بر
 خدای موسی اطلاع یابم و بدرستی که من او را از
 دروغگویان می‌پندارم ﴿۳۸﴾ و او و سپاهیان در آن
 سرزمین بناحق تکبر ورزیدند و پنداشتند که به سوی ما باز
 گردانده نمی‌شوند ﴿۳۹﴾ پس او و سپاهیان را گرفتیم و
 آنها را به دریا افکندیم، پس بین فرجام ستمگران چگونه
 بود ﴿۴۰﴾ و ایشان را امامانی قرار دادیم که به سوی آتش
 می‌خواندند و روز قیامت یاری نشوند ﴿۴۱﴾ و بدنبالشان
 در این دنیا لعنتی کردیم و روز قیامت ایشان از زشت کاران
 و نکوهیدگانند ﴿۴۲﴾ و بتحقیق موسی را کتاب دادیم
 پس از آنکه قرن‌های نخستین را هلاک نمودیم برای اینکه
 موجب بینائی‌ها برای مردم و هدایت و رحمت باشد شاید
 مردم پند گیرند ﴿۴۳﴾

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ إِذْ قَضَيْنَا إِلَىٰ مُوسَى الْأَمْرَ
وَمَا كُنْتَ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٤٤﴾ وَلَكِنَّا أَنْشَأْنَا قُرُونًا
فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ وَمَا كُنْتَ ثَاوِيًا فِي أَهْلِ
مَدْيَنَ تَتْلُوا عَلَيْهِمْ ءَايَاتِنَا وَلَكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴿٤٥﴾
وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّورِ إِذْ نَادَيْنَا وَلَكِنْ رَحْمَةً مِّنَ
رَّبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَتْهُمْ مِّنْ نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ
لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَوْلَا أَن تُصِيبَهُم مُّصِيبَةٌ بِمَا
فَعَمَتُوا أَعْيُنَهُمْ لَقَفُوهُمُ رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا
رَسُولًا فَتَتَّبِعَ ءَايَاتِكَ وَتَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾
فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا لَوْلَا أُوتِيَ مِثْلَ
مَا أُوتِيَ مُوسَىٰ أَوْ لَمْ يَكْفُرُوا بِمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ مِنْ
قَبْلُ قَالُوا سِحْرَانِ تَظَاهَرَا وَقَالُوا إِنَّا بِكُلِّ كَافِرٍ
﴿٤٨﴾ قُلْ فَأْتُوا بِكِتَابٍ مِّنْ عِندِ اللَّهِ هُوَ أَهْدَىٰ
مِنْهُمَا أَتَّبِعُهُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٩﴾ فَإِنْ لَّمْ
يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ
أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ بَعِيدٌ هُدًى مِّنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ
لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٠﴾

و هنگامی که فرمان نبوت را به موسی دادیم تو در ناحیه
غربی نبودی و حضور نداشتی ﴿۴۴﴾ ولی ما نسل‌ها ایجاد
کردیم که عمرهایشان به درازا کشید و طولانی شد و تو
در میان اهل مدین اقامت نداشتی که آیه‌های ما را بر ایشان
بخوانی و لیکن ما بودیم که مأمور می‌فرستادیم ﴿۴۵﴾ و
آن دم که در ناحیه طور ندا دادیم تو نبودی ولیکن (وحی
این اخبار به تو) رحمتی از پروردگار توست تا قومی را که
قبل از تو بیم‌دهنده‌ای سوبشان نیامده بیم‌دهی شاید ایشان
پند گیرند ﴿۴۶﴾ و برای آنکه چنین نباشد که اگر به
مصیبتی و عذابی بسزای اعمالشان رسیدند بگویند
پروردگارا چرا رسولی برایمان نفرستادی تا آیات را
پیروی کنیم و از مؤمنان شویم ﴿۴۷﴾ اما چون از نزد ما
حق پیامدشان گفتند: چرا مانند آنچه سابقا به موسی داده
شده به او داده نشده آیا سابقا به آنچه به موسی داده شد
کافر نشدند، گفتند: دو سحر پشتیبان یکدیگرند. و گفتند:
البته ما به همه و هر یک از آنها کافریم ﴿۴۸﴾ بگو اگر
راست می‌گوئید از جانب خدا کتابی بیاورید که هدایت
کننده‌تر از این دو باشد تا من آن را پیروی کنم اگر شما
راستگویانید ﴿۴۹﴾ پس اگر تو را اجابت نکردند بدانکه
فقط از هوس‌های خود پیروی می‌کنند و کیست گمراه‌تر
از آنکه هوی و هوس خود را بدون هدایت الهی پیروی
کند زیرا خدا گروه ستمگران را هدایت نمی‌کند ﴿۵۰﴾.

وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥١﴾
 الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِهِ هُمْ بِهِ ءُؤْمِنُونَ
 ﴿٥٢﴾ وَإِذَا يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ قَالُوا ءَامَنَّا بِهِ ءَ إِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ
 رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلِهِ مُسْلِمِينَ ﴿٥٣﴾ أُولَٰئِكَ يُؤْتَوْنَ
 أَجْرُهُمْ مَرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا وَيَدْرَءُونَ بِالْحَسَنَةِ
 السَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٥٤﴾ وَإِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ
 أَعْرَضُوا عَنْهُ وَقَالُوا لَنَا أَعْمَلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَلُكُمْ
 سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِي الْجَاهِلِينَ ﴿٥٥﴾ إِنَّكَ لَا
 تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ
 وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾ وَقَالُوا إِن تَتَّبِعِ الْهُدَىٰ
 مَعَكَ نَتَّخِطُفُ مِنْ أَرْضِنَا أَوْ لَمْ نُمَكِّنْ لَهُمْ حَرَمًا
 ءَامِنًا يُجِبِّي إِلَيْهِ ثَمَرَاتُ كُلِّ شَيْءٍ رِزْقًا مِّن لَّدُنَّا
 وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ
 قَرْيَةٍ بَطَرَتْ مَعِيشَتَهَا فَتِلْكَ مَسْكِنُهُمْ لَمْ تُسْكَنْ
 مِّنْ بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًا وَكُنَّا نَحْنُ الْوَارِثِينَ ﴿٥٨﴾ وَمَا
 كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ حَتَّىٰ يَبْعَثَ فِي أُمَمٍ رَسُولًا
 يَتْلُوا عَلَيْهِمْ ءَايَاتِنَا وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَىٰ إِلَّا
 وَأَهْلُهَا ظَالِمُونَ ﴿٥٩﴾

و بتحقیق این گفتار را (این قرآن و یا این دلائل را) پی در پی برای ایشان آوردیم شاید متذکر گردند ﴿۵۱﴾ آنان که پیش از قرآن کتابشان دادیم همانان به این کتاب ایمان می آورند ﴿۵۲﴾ و چون بر ایشان تلاوت شود گویند به آن ایمان آوردیم زیرا که حق و از طرف پروردگار ما است ما پیش از آن مسلمان و مطیع بودیم ﴿۵۳﴾ ایشانند که بواسطه صبرشان دوبار پاداش داده می شوند و بدی را به نیکی برطرف می کنند و از آنچه روزی ایشان کرده ایم انفاق می کنند ﴿۵۴﴾ و چون سخن لغوی بشنوند از آن اعراض کنند و گویند اعمال ما خاص ما و اعمال شما خاص شما است سلام بر شما ما راه جاهلان را نمی جوئیم ﴿۵۵﴾ محققا تو هر که را دوست داری هدایت نمی کنی ولیکن خدا هر که را بخواهد هدایت می کند و او اهل هدایت را بهتر شناسد ﴿۵۶﴾ و گفتند: اگر با تو پیرو هدایت شویم از سرزمین خودمان ربوده شویم و آواره شویم، آیا در حرم امنی جایشان ندادیم که میوه جات و محصولات هر چیز به سوی آن فراهم می شود رزقی است از نزد ما ولیکن بیشترشان نمی دانند ﴿۵۷﴾ چه قریه های بسیاری را که به رفاه عیش مغرور بودند هلاکشان کردیم و این مسکن های ایشان است که پس از ایشان جز اندکی در آن سکونت نکرده اند و ما خود ارث برنده ایم ﴿۵۸﴾ و پروردگارت هلاک کننده این قریه ها نبود تا در مرکز آنها پیامبری فرستد که آیات ما را بر ایشان تلاوت کند و ما هلاک کننده این قریه ها نبوده ایم مگر در حالی که اهل آنها ستمگر بودند ﴿۵۹﴾

وَمَا أُوتِيتُمْ مِّن شَيْءٍ فَمَتَّعُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا
وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَى أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٠﴾ أَفَمَن
وَعَدْنَاهُ وَعْدًا حَسَنًا فَهُوَ لَاقِيهِ كَمَن مَّتَّعْنَاهُ مَتَّعَ
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيَمَةِ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٦١﴾
وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ
تَزْعُمُونَ ﴿٦٢﴾ قَالَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا
هَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَغْوَيْنَا أَغْوَيْنَاهُمْ كَمَا غَوَيْنَا تَبَرَّأْنَا
إِلَيْكَ مَا كَانُوا إِلَّا نَا يَعْبُدُونَ ﴿٦٣﴾ وَقِيلَ ادْعُوا
شُرَكَاءَكُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَرَأَوُا
الْعَذَابَ لَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا يَهْتَدُونَ ﴿٦٤﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ
فَيَقُولُ مَاذَا أَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ ﴿٦٥﴾ فَعِمِيَتْ عَلَيْهِمْ
الْأَنْبَاءُ يَوْمَئِذٍ فَهُمْ لَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿٦٦﴾ فَأَمَّا مَن تَابَ
وَعَمِلَ صَالِحًا فَعَسَىٰ أَن يَكُونَ مِنَ الْمُفْلِحِينَ ﴿٦٧﴾ وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ مَا كَانَ
لَهُمُ الْخِيَرَةُ سُبْحَانَ اللَّهِ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٨﴾
وَرَبُّكَ يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٦٩﴾
وَهُوَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْحَمْدُ فِي الْأُولَىٰ وَالْآخِرَةِ
وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٧٠﴾

و آنچه به شما داده شد کالای دنیا و زینت آنست و آنچه
نزد خدا است بهتر و پایدارتر است آیا به تعقل نمی‌پردازید
﴿۶۰﴾ آیا آنکه وعده نیکو به او دادیم و به آن خواهد
رسید مانند کسی است که کالای زندگی این دنیا را به او
داده‌ایم سپس او روز قیامت از احضارشدگان است ﴿۶۱﴾
و روزی که خدا ندایشان کند و گوید شریکان من که شما
می‌پنداشتید کجایند ﴿۶۲﴾ آنانکه گفتار خدا بر ضررشان
محقق شده گویند: پروردگارا این کسانی که گمراه
کرده‌ایم، گمراهشان کردیم چنانکه گمراه بودیم بسوی تو
از اینها بیزاری می‌آوریم اینان ما را پرستش نمی‌کردند
﴿۶۳﴾ و گفته شود شریکانی که خودتان تراشیده بودید
بخوانید پس آنان را بخوانند اما جوابشان ندهند و عذاب را
دیده‌اند اگر هدایت‌پذیر بودند ﴿۶۴﴾ و روزی که خدا
ایشان را ندا می‌کند و می‌گوید پیامبران را چه جواب دادید
و چه مقدار اجابت کردید ﴿۶۵﴾ آن روز خبرها از ایشان
نهان گردد و از یکدیگر نپرسند ﴿۶۶﴾ پس اما کسی که
توبه کرده و ایمان آورده و عمل شایسته نموده امید است
از رستگاران باشد ﴿۶۷﴾ و پروردگارت هر چه بخواهد
می‌آفریند و انتخاب می‌کند اختیار بدست آنان نیست، خدا
منزه و برتر است از آنچه شریک او قرار می‌دهند ﴿۶۸﴾
و پروردگارت آنچه در سینه‌هایشان پنهان می‌کنند و آنچه
آشکار می‌کنند می‌داند ﴿۶۹﴾ و اوست خدای کامل
الذات و الصفاتی که نیست معبودی جز او ستایش در دنیا
و آخرت مخصوص اوست و خاص اوست فرمان و به
سوی او بازگشت می‌شوید ﴿۷۰﴾.

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ اللَّيْلَ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ أَمْ لَا تَسْمَعُونَ ﴿٧١﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ النَّهَارَ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِاللَّيْلِ تَسْكُونُونَ فِيهِ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٧٢﴾ وَمِنْ رَحْمَتِهِ جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٧٤﴾ وَنَزَعْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا فَقُلْنَا هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ فَعَلِمُوا أَنَّ الْحَقَّ لِلَّهِ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٧٥﴾ إِنَّ قُرُونًا كَانَتْ مِنْ قَوْمِ مُوسَى فَبَغَى عَلَيْهِمْ وَعَاتَيْنَاهُ مِنَ الْكُنُوزِ مَا إِنَّ مَفَاتِحَهُ لَتَنُوءَ بِالْعُصْبَةِ أُولَى الْقُوَّةِ إِذْ قَالَ لَهُ قَوْمُهُ لَا تَفْرَحْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ ﴿٧٦﴾ وَابْتَغَ فِيمَا آتَاكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصِيبَكَ مِنَ الدُّنْيَا وَأَحْسِنَ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ وَلَا تَبْغِ الْفَسَادَ فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٧٧﴾

بگو به من خبر دهید اگر خدا تا روز قیامت شب را برایتان دائم قرار دهد کدام خدائی جز الله برای شما روشنی آورد آیا نمی شنوید ﴿۷۱﴾ بگو مرا خبر دهید اگر خدا روز را برایتان تا روز قیامت دائم کند کدام خدا جز الله برای شما شبی آورد که در آن آرام گیرید آیا نمی بینید ﴿۷۲﴾ و از رحمت خود شب و روز را برای شما قرار داد تا در شب آرام گیرید و در روز از فضل او بجوئید و شاید سپاس گزارید ﴿۷۳﴾. و روزی که خدا ایشان را ندا کند و بگوید کجایند شریکان من که شما گمان می کردید ﴿۷۴﴾ و از هر امتی گواهی بیاوریم پس بگوئیم برهان خود را بیاورید پس بدانند که حق خاص خدا است و آنچه ساخته بودند نابود گردد ﴿۷۵﴾. براستی که قارون از قوم موسی بود پس بر آنان ستم کرد و آنقدر گنجها به او دادیم که حمل صندوقهای آن بر گروه مردان توانا گران می آمد، هنگامی که قوم او به او گفتند: شادی مکن که خدا شادی کنندگان به دنیا را دوست نمی دارد ﴿۷۶﴾ و در آنچه خدا به تو داده سرای آخرت را بجوی و سهم خود را از این دنیا فراموش مکن و چنانکه خدا به تو نیکی کرده نیکی کن و در این سرزمین فساد مجوی که خدا مفسدین را دوست نمی دارد ﴿۷۷﴾.

قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ عِنْدِي أَوَلَمْ يَعْلَم أَنَّ اللَّهَ قَدْ أَهْلَكَ مِنْ قَبْلِهِ مِنَ الْقُرُونِ مَنْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَأَكْثَرُ جَمْعًا وَلَا يُسْأَلُ عَنْ ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٧٨﴾ فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِ فِي زِينَتِهِ قَالَ الَّذِينَ يُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا يَلِيتَ لَنَا مِثْلَ مَا أُوتِيَ قَارُونُ إِنَّهُ لَذُو حَظٍّ عَظِيمٍ ﴿٧٩﴾ وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَيَلَكُمْ ثَوَابُ اللَّهِ خَيْرٌ لِّمَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا وَلَا يُلْقَاهَا إِلَّا الصَّابِرُونَ ﴿٨٠﴾ فَخَسَفْنَا بِهِ وَبِدَارِهِ الْأَرْضَ فَمَا كَانَ لَهُ مِنْ فِئَةٍ يَنْصُرُونَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُنتَصِرِينَ ﴿٨١﴾ وَأَصْبَحَ الَّذِينَ تَمَتَّوُا مَكَانَهُ بِالْأَمْسِ يَقُولُونَ وَيَكَآنُ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَوْلَا أَنْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَا وَيَكَآنَهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٢﴾ تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فَسَادًا وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٨٣﴾ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِّنْهَا وَمَنْ جَاءَ بِالْسَيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى الَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾

قارون گفت: این مال بسبب دانشی که دارم به من داده شده آیا ندانست که خدا از نسل‌های پیشین کسانی را هلاک کرده که بقدرت از او بیش و بجمع مال از او بیشتر بودند و گناه کاران از گناهانشان سؤال نمی‌شوند ﴿٧٨﴾ پس قارون در حال زینت و تجمل خود بیرون آمد در میان قومش، آنانکه زندگی دنیا می‌خواستند گفتند: ای کاش ما بماند آنچه به قارون داده شده داشتیم زیرا او صاحب بهره عظیمی است ﴿٧٩﴾ و آنانکه دانش داشتند گفتند: وای بر شما پاداش خدا برای کسی که ایمان آورد و عمل صالح کند بهتر است و بجز صابران به آن نرسند ﴿٨٠﴾ و قارون را با خانه‌اش به زمین فرو بردیم و گروهی نداشت که در قبال خدا یاریش کنند و خود نصرت جوی نبود ﴿٨١﴾ و کسانی که بدیروز آرزوی مقام وی را داشتند می‌گفتند: ای وای گویا خدا روزی هر کس را بخواهد از بندگانش می‌گشاید و تنگ می‌گیرد، اگر خدا بر ما منت نهاده بود ما را نیز به زمین فرو برده بود، ای وای گویا کافران رستگار نمی‌شوند ﴿٨٢﴾ این سرای آخرت را برای کسانی قرار داده‌ایم که در زمین سرکشی و فساد نمی‌خواهند و عاقبت خاص پرهیزکاران است ﴿٨٣﴾ هر کس کار نیکی آورد بهتر از آن پاداشی دارد و هر کس کار بد آورد پس آنان که کار بد کرده‌اند جزا داده نمی‌شوند جز آنچه کرده‌اند ﴿٨٤﴾

إِنَّ الَّذِي فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لَرَادُّكَ إِلَىٰ مَعَادٍ قُلْ
رَبِّي أَعْلَمُ مَنْ جَاءَ بِالْهُدَىٰ وَمَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ
﴿٨٥﴾ وَمَا كُنْتَ تَرْجُو أَنْ يُلْقَىٰ إِلَيْكَ الْكِتَابُ إِلَّا
رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِّلْكَافِرِينَ ﴿٨٦﴾
وَلَا يَصُدُّنَكَ عَنْ عَآيَةِ اللَّهِ بَعْدَ إِذْ أُنزِلَتْ إِلَيْكَ
وَأَدْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٨٧﴾ وَلَا
تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ
هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٨﴾

براستی آنکه ابلاغ این قرآن را به عهده تو گذاشت تو را
بجای برگشت باز گرداند، بگو پروردگارم بهتر داند چه
کس هدایت آورده و چه کسی در ضلالت آشکار است
﴿٨٥﴾ و تو امید نداشتی که این کتاب به تو نازل گردد
جز اینکه این رحمت پروردگارت بود پس پشتیبان کافران
مباش ﴿٨٦﴾ و تو را از آیات خدا منحرف نکنند و بازت
ندارند پس از آنکه به تو نازل شده و به سوی پروردگارت
بخوان و از مشرکین مباش ﴿٨٧﴾ و با خدای کامل الذات
و الصفات اله و مقصد دیگری را مخوان نیست الهی جز او
هر چیزی جز ذات او فانی است، خاص اوست فرمان و به
سوی او بازگشت می شوید ﴿٨٨﴾.

سُورَةُ الْعَنْكَبُوتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الَمْ ﴿١﴾ أَحْسَبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا ءَامَنَّا
وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ ﴿٢﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ
فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ ﴿٣﴾
أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ أَنْ يَسْبِقُونَا
سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٤﴾ مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ اللَّهِ فَإِنَّ
أَجَلَ اللَّهِ لَا تٍ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٥﴾ وَمَنْ جَاهَدَ
فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ إِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٦﴾

سوره عنکبوت

به نام خداوند بخشنده مهربان

الف، لام، میم ﴿١﴾ آیا مردم پنداشته اند که با گفتن آمنا
رها می شوند و ایشان آزمایش نمی شوند ﴿٢﴾ و بتحقیق
آن کسان را که پیش از ایشان بودند آزمایش و امتحان
کردیم تا خدا کسانی را که راست گفتند معلوم کند و تا
دروغگویان را معلوم نماید ﴿٣﴾ آیا کسانی که بدی ها
می کنند پنداشته اند که از ما می گیرند چه بد قضاوت
می کنند ﴿٤﴾ هر کس امید دارد به پیشگاه خدا رود
بی شک وعده خدا آمدنی است و او شنوای داناست ﴿٥﴾
و هر کس بکوشد همانا برای خود می کوشد زیرا خدا
بی نیاز از جهانیان است ﴿٦﴾

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٧﴾ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا وَإِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا إِلَىٰ مَرْجِعِكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ ﴿٩﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةً لِلنَّاسِ كَعَذَابِ اللَّهِ وَلَئِن جَاءَ نَصْرٌ مِّن رَّبِّكَ لَيَقُولُنَّ إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ أَوْ لَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ الْعَالَمِينَ ﴿١٠﴾ وَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ ﴿١١﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا وَلَنَحْمِلَ خَطَايَكُمْ وَمَا هُمْ بِحَامِلِينَ مِّنْ خَطَايَاهُمْ مِّن شَيْءٍ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٢﴾ وَلَيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهُمْ وَأَثْقَالًا مَّعَ أَثْقَالِهِمْ وَلَيُسْأَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٣﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٤﴾

و آنان که ایمان آورده و کارهای شایسته را انجام داده‌اند البته بدی‌هایشان را جبران می‌کنیم و بهتر از آنچه کرده‌اند پاداششان دهیم ﴿۷﴾ و انسان را به نیکی کردن به پدر و مادرش سفارش کرده‌ایم و اگر والدین بکوشند تا چیزی را که به آن علم نداری با من شریک کنی، اطاعتشان مکن، بازگشت شما به سوی من است، پس از اعمالی که می‌کرده‌اید آگاهتان کنم ﴿۸﴾ و آنان که ایمان آورده و عمل‌های شایسته را کرده‌اند، البته آنان را در صف شایستگان وارد می‌کنیم ﴿۹﴾ و بعضی از مردم می‌گویند به خدا ایمان داریم پس چون در راه خدا اذیت شوند اذیت مردم را چون عذاب خدا قرار دهند و اگر از جانب پروردگارت نصرت برسد بگویند ما با شما بودیم مگر خدا به آنچه در سینه‌ی جهانیانست دانایتر نیست؟ ﴿۱۰﴾ و البته باید خدا آنان را که ایمان آورده معلوم بدارد و البته باید منافقان را معلوم بدارد ﴿۱۱﴾ و آنان که کافرنده به کسانی که مؤمن شده گفتند راه ما را پیروی کنید و ما گناهان شما را بعهده می‌گیریم ولی چیزی از گناهانشان را عهده بگیر نیستند زیرا ایشان دروغگویند ﴿۱۲﴾ و البته بارهای سنگین خودشان را با بارهای سنگین ایشان بدوش می‌کشند و روز قیامت البته از این دروغ‌ها که می‌ساخته‌اند باز خواست شوند ﴿۱۳﴾ و بتحقیق نوح را به سوی قومش فرستادیم و هزار سال پنجاه سال کم میانشان بماند، پس طوفان ایشان را بگرفت در حالی که ستمگر بودند ﴿۱۴﴾

فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَصْحَبَ السَّفِينَةَ وَجَعَلْنَاهَا آيَةً
 لِلْعَالَمِينَ ﴿١٥﴾ وَإِبْرَاهِيمَ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَعْبُدُوا اللَّهَ
 وَاتَّقُوهُ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾
 إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا وَتَخْلُقُونَ إِفْكًا إِنَّ
 الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ
 رِزْقًا فَابْتَغُوا عِنْدَ اللَّهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوهُ وَاشْكُرُوا لَهُ
 إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَإِنْ تَكَذَّبُوا فَقَدْ كَذَّبَ أُمَمٌ مِّنْ
 قَبْلِكُمْ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿١٨﴾ أَوَلَمْ
 يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ اللَّهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ إِنَّ ذَلِكَ
 عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١٩﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا
 كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللَّهُ يُنشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ إِنَّ
 اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَرْحَمُ
 مَنْ يَشَاءُ وَإِلَيْهِ تُقْلَبُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي
 الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ
 وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٢٢﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ
 وَلِقَائِهِ أُولَئِكَ يَئِسُوا مِنْ رَّحْمَتِي وَأُولَئِكَ لَهُمْ
 عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٣﴾

پس او را با کشتی نشینان نجات دادیم و آن را عبرتی برای
 جهانیان گردانیدیم ﴿۱۵﴾ و ابراهیم را فرستادیم هنگامی
 که به قوم خود گفت خدا را پرستید و از او بترسید این
 برای شما بهتر است اگر بدانید ﴿۱۶﴾ همانا غیر از خدا
 بتانی را می پرستید و دروغ می سازید برآستی آنان را که غیر
 خدا می پرستید مالک رزقی برای شما نیستند پس رزق را
 نزد خدا بجوئید و او را بندگی کنید و برای او شاکر باشید،
 به سوی او بازگشت داده می شوید ﴿۱۷﴾ و اگر شما
 تکذیب کنید پیش از شما نیز امتیهای تکذیب کردند و بر
 عهده رسول جز رساندن آشکار نیست ﴿۱۸﴾ آیا ندیدند
 که خدا چگونه خلق را پدید می آورد سپس آن را عود
 می دهد بی گمان این بر خدا آسان است ﴿۱۹﴾ بگو در این
 زمین سیر کنید پس بنگرید که چگونه خلق را پدید آورد
 سپس خدا جهان دیگر ایجاد می کند ﴿۲۰﴾ و هر که را
 بخواهد رحم می کند و به سوی او بر گردانیده
 می شود ﴿۲۱﴾ و شما نه در زمین و نه در آسمان خدا را
 عاجز نکنید و جز خدا دوست و یآوری برای شما
 نیست ﴿۲۲﴾ و آنان که کافر به آیات خدا و ملاقات اویند
 آنانند که از رحمت من مأیوسند و آنانند که برایشان
 عذاب دردناکست ﴿۲۳﴾.

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا اقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ
فَأَنجَاهُ اللَّهُ مِنَ النَّارِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ
يُؤْمِنُونَ ﴿٢٤﴾ وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَنًا
مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ
يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُم بَعْضًا
وَمَا وَلَكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّن تَنْصِيرٍ ﴿٢٥﴾
فَقَامَنَّ لَهُ لُوطٌ وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٦﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ
وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ وَءَاتَيْنَاهُ أَجْرَهُ
فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٢٧﴾ وَلُوطًا
إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ
بَهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾ أَيْنَكُمْ لَتَأْتُونَ
الرِّجَالَ وَتَقْطَعُونَ السَّبِيلَ وَتَأْتُونَ فِي نَادِيَكُمُ
الْمُنْكَرَ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا اتَّبِعْنَا
بِعَذَابِ اللَّهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٩﴾ قَالَ رَبِّ
انصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ ﴿٣٠﴾

پس جواب قوم ابراهیم جز این نبود که گفتند: بکشیدش و
یا بسوزانیدش، پس خدا او را از آتش نجات داد برآستی
که در این قصه آیاتی است برای گروهی که ایمان
بیاورند ﴿۲۴﴾ و ابراهیم گفت: همانا شما غیر خدا بتانی را
برای دوستی میان خود در زندگی دنیا گرفته‌اید سپس روز
قیامت بعضی از شما کافر به بعض دیگر و برخی از شما
لعن برخی دیگر می‌کنند و جای برقراری شما آتش است
و برای شما یاورانی نیست ﴿۲۵﴾ پس لوط به ابراهیم ایمان
آورد و ابراهیم گفت: من بسوی پروردگارم هجرت
می‌کنم (یعنی از همه چیز صرف نظر می‌کنم) زیرا او عزیز
حکیم است ﴿۲۶﴾ و اسحق و یعقوب را بدو عطا کردیم و
در ذریه او نبوت و کتاب نهادیم و پاداش او را در این دنیا
دادیم و بی‌گمان در آخرت از شایستگانت ﴿۲۷﴾ و
فرستادیم لوط را وقتی که به قوم خود گفت: آیا شما این
کار زشتی را مرتکب می‌شوید که احدی از جهانیان پیش
از شما نکرده‌اند ﴿۲۸﴾ آیا پیش مردان می‌روید و راه‌زنی
می‌کنی و در انجمن‌تان کار ناروا می‌کنید، پس جواب
قومش جز این نبود که اگر راست می‌گوئی عذاب خدا را
برای ما بیاور ﴿۲۹﴾ لوط گفت پروردگارا مرا بر ضد
گروه مفسدین یاری کن ﴿۳۰﴾

وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَى قَالُوا إِنَّا مُهْلِكُوا أَهْلَ هَذِهِ الْقَرْيَةِ إِنَّ أَهْلَهَا كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالَ إِنَّ فِيهَا لُوطًا قَالُوا نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَنْ فِيهَا لَنُنَجِّيَنَّهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمَّرَأَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٣٢﴾ وَلَمَّا أَنْ جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِئَاءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالُوا لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ إِنَّا مُنْجُواكَ وَأَهْلَكَ إِلَّا أُمَّرَأَتَكَ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٣٣﴾ إِنَّا مُنْزِلُونَ عَلَى أَهْلِ هَذِهِ الْقَرْيَةِ رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ تَرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيِّنَةً لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٣٥﴾ وَإِلَى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا فَقَالَ يَقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَارْجُوا الْيَوْمَ الْآخِرَ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٣٦﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جِثِيمِينَ ﴿٣٧﴾ وَعَادًا وَثَمُودًا وَقَدْ تَبَيَّنَ لَكُمْ مِنْ مَسْكِنِهِمْ وَزَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَكَانُوا مُسْتَبْصِرِينَ

﴿٣٨﴾

چون فرستادگان ما با آن بشارت نزد ابراهیم آمدند، گفتند: ما هلاک کنندگان اهل این قریه هستیم زیرا اهل آن ستمگرند ﴿۳۱﴾ ابراهیم گفت: لوط در آنجاست، گفتند: ما بهتر می دانیم آن را که در آنجاست، او را با کسانش نجات می دهیم مگر زنش را که از باقی ماندگانست ﴿۳۲﴾ و چون فرستادگان ما نزد لوط آمدند بوجود ایشان اندوهناک شد و در کار ایشان دلتنگ شد، گفتند: نترس و اندوه مخور که تو و کسانت را نجات می دهیم مگر زنت را که از باقی ماندگانست ﴿۳۳﴾ محققا ما بر مردم این دهکده عذابی از آسمان نازل می کنیم برای آنکه عادت به فسق دارند ﴿۳۴﴾ و بتحقیق از این قریه نشانه عبرتی برای گروه خردمندان بجا گذاشتیم ﴿۳۵﴾ و فرستادیم بسوی مدین برادرشان شعیب را، گفت: ای قوم من خدا را پرستید و به روز دیگر (قیامت) امیدوار باشید و در این سرزمین به فساد مکوشید ﴿۳۶﴾ پس او را دروغگو شمردند و زلزله شدید ایشان را گرفت و در خانه هایشان بیجان گردیدند ﴿۳۷﴾ و قوم عاد و ثمود را هلاک نمودیم آنانکه مساکنشان را بعیان دیده اید و شیطان اعمالشان را در نظرشان بیاراست و از راه بازشان داشت در حالی که بینا بودند ﴿۳۸﴾.

وَقَرُّونَ وَفِرْعَوْنَ وَهَمَانَ ۖ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مُوسَىٰ
بِالْبَيِّنَاتِ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانُوا سَابِقِينَ
﴿٣٩﴾ فَكَلَّا أَخَذْنَا بِذَنبِهِ ۖ فَمِنْهُمْ مَّنْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ
حَاصِبًا وَمِنْهُمْ مَّنْ أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَمِنْهُمْ مَّنْ
خَسَفْنَا بِهِ الْأَرْضَ وَمِنْهُمْ مَّنْ أَغْرَقْنَا وَمَا كَانَ اللَّهُ
لِيُظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٠﴾ مَثَلُ
الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوتِ
الَّتِي اتَّخَذَتْ بُيْتًا وَإِنَّ أَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبَيْتُ الْعَنْكَبُوتِ لَوْ
كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُدْعُونَ مِنْ
دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ ۚ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٤٢﴾ وَتِلْكَ
الْأَمْثَلُ نُضْرِبُهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالِمُونَ ﴿٤٣﴾
خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ فِي ذَلِكَ
لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٤﴾ أَتُلْ مَا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ
وَأَقِمِ الصَّلَاةَ ۖ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ
وَالْمُنْكَرِ ۚ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ

و قارون و فرعون و هامان را هلاک نمودیم و موسی با
معجزات نزد ایشان آمد پس بزرگی فروختند در آن
سرزمین و از قدرت ما فرار نتوانستند ﴿۳۹﴾ پس هر یک
را بگنااهش گرفتیم، بر بعضی باد ریگ افشان فرستادیم و
بعضی را صیحه گرفت و بعضی را به زمین فرو بردیم و
بعضی از آنها را غرق نمودیم و خدا به ایشان ستم نکرد
ولیکن آنان به خودشان ستم می کردند ﴿۴۰﴾ حکایت
آنان که غیر خدا را سرپرستانی گرفتند مانند عنکبوت است
که خانه‌ای بساخت در حالی که سست ترین خانه‌ها محققا
خانه عنکبوت است اگر می دانستند ﴿۴۱﴾ حقا که خدا
آنچه را که جز خودش می خوانند می داند و او عزیز حکیم
است ﴿۴۲﴾ و این مثل‌ها را برای مردم می زنیم و جز
دانشمندان آنها را نمی فهمند ﴿۴۳﴾ خدا آسمان‌ها و زمین
را بحق آفرید حقیقتا در این خلقت نشانه قدرتی است برای
مؤمنین ﴿۴۴﴾ آنچه از این قرآن به تو وحی شده بخوان و
نماز را بپادار حقا که نماز از کارهای زشت و ناروا باز
می دارد و البته ذکر خدا (از هر عبادتی) بزرگتر است و
خدا می داند چه می کنید ﴿۴۵﴾.

وَلَا تُجَدِلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ
إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ وَقُولُوا آمَنَّا بِالَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْنَا
وَأُنْزِلَ إِلَيْكُمْ وَالْهَنَا وَالْهَكُمُ وَاحِدٌ وَنَحْنُ لَهُ
مُسْلِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَكَذَلِكَ أُنْزِلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ فَالَّذِينَ
عَاتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمِنْ هَؤُلَاءِ مَنْ
يُؤْمِنُ بِهِ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا الْكَافِرُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا
كُنْتَ تَتْلُوا مِنْ قَبْلِهِ مِنْ كِتَابٍ وَلَا تَخُطُّهُ
بِيَمِينِكَ إِذَا لَارْتَابَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٤٨﴾ بَلْ هُوَ آيَاتٌ
بَيِّنَاتٌ فِي صُدُورِ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَمَا يَجْحَدُ
بِآيَاتِنَا إِلَّا الظَّالِمُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ
آيَاتٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا
نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٥٠﴾ أَوْ لَمْ يَكْفِهِمْ أَنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ
الْكِتَابَ يُتْلَى عَلَيْهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَرَحْمَةً وَذِكْرَى
لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾ قُلْ كَفَى بِاللَّهِ بَيِّنًا وَبَيْنَكُمْ
شَهِيدًا يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالَّذِينَ آمَنُوا
بِالْبَطْلِ وَكَفَرُوا بِاللَّهِ أُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٥٢﴾

و با اهل کتاب مجادله مکنید جز بطریقی که نیکوتر است
مگر کسانی از ایشان که ستم کرده باشند و بگوئید به آنچه
به ما نازل شده و به آنچه به شما نازل شده ایمان داریم و
بگوئید خدای ما و خدای شما یکی است و ما مطیع
اوئیم ﴿۴۶﴾ و بدینگونه به سوی تو این کتاب را نازل
کردیم پس آنان که به ایشان کتاب داده‌ایم به آن ایمان
می‌آورند و بعضی از اینان به آن ایمان می‌آورند و منکر
آیات ما نشوند مگر کافران ﴿۴۷﴾ و پیش از نزول قرآن
کتاب خوان بودی و بدست خود کتابی نمی‌نوشتی که
اگر می‌نوشتی ابطال گران شک می‌کردند ﴿۴۸﴾ بلکه
قرآن آیه‌هایی است روشن در سینه‌های کسانی که دانش
داده شده‌اند و جز ستمگران منکر آیات ما نشوند ﴿۴۹﴾ و
گفتند: چرا از جانب پروردگارش معجزاتی به او نازل
نمی‌شود بگو همانا معجزات نزد خداست و همانا من فقط
بیم‌رسانی آشکارم ﴿۵۰﴾ آیا کفایتشان نیست که ما این
کتاب را بر تو نازل کردیم تا بر ایشان تلاوت شود، براستی
در این کتاب رحمت و تذکری است برای گروهی که
ایمان می‌آورند ﴿۵۱﴾ بگو خدائی که آنچه در آسمان‌ها و
زمین است می‌داند برای گواهی بین من و شما کافی است
و آنان که باطل ایمان آورده و به خدا کافر شده‌اند آنان
خود زیانکارند ﴿۵۲﴾.

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَوْلَا أَجَلٌ مُّسَمًّى لَّجَاءَهُمُ الْعَذَابُ وَلَيَأْتِيَنَّهُمْ بَغْةٌ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٣﴾ يَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٥٤﴾ يَوْمَ يَغْشَاهُمْ الْعَذَابُ مِنَ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٥﴾ يِعْبَادِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإِنِّي فَاعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَاقَتْةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُبَوِّئَنَّهُمْ مِنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نِعَمَ أَجْرُ الْعَمِلِينَ ﴿٥٨﴾ الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٥٩﴾ وَكَأَيِّن مِّن دَآبَّةٍ لَا تَحْمِلُ رِزْقَهَا اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٠﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُمْ مِّنْ خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَسَخَّرِ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٦١﴾ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُوَ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٢﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُمْ مِّنْ نَّزْلِ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ

﴿٦٣﴾

و از تو بشتاب عذاب می‌خواهند و اگر أجل معین نبود عذاب بر ایشان آمده بود و البته ناگهانی به آن خواهد رسید در حالی که بی‌خبرند ﴿۵۳﴾ از تو بشتاب عذاب می‌طلبند و محققا دوزخ فراگیرنده کافرانست ﴿۵۴﴾ روزی که عذاب از بالا و زیر پاهایشان فراگردشان و خدا می‌گوید کارهائی را که می‌کردید بچشید ﴿۵۵﴾ ای بندگان من که ایمان آورده‌اید زمین من وسیع و گشاده است فقط مرا بپرستید ﴿۵۶﴾ همه کس مرگ را می‌چشد آنگاه سوی ما بازگشت شوید ﴿۵۷﴾ و آنانکه ایمان آورده و عمل‌های شایسته را انجام داده‌اند البته ایشان را در غرفه‌های بهشت جایشان می‌دهیم که جویها از زیر آن روانست و در آن بمانند، نیکو است پاداش اهل عمل ﴿۵۸﴾ آنانکه صبر نموده و به پروردگارشان توکل می‌کنند ﴿۵۹﴾ و چه بسیار جنبنده‌ای که روزی خود را بر نمی‌دارد خدا آنها و شما را روزی می‌دهد و او شنوای داناست ﴿۶۰﴾ و اگر از ایشان پرسی آسمان‌ها و زمین را که آفریده و خورشید و ماه را (که) مسخر نمود؟ خواهند گفت: خدا، پس به کجا سرگردانند ﴿۶۱﴾ خدا روزی هر که را بخواهد می‌گشاید و یا برای او تنگ می‌گیرد بتحقیق خدا به هر چیزی داناست ﴿۶۲﴾ و اگر از آنان پرسی که از آسمان آبی نازل کرد. که زمین را پس از موات بودنش احیا کند؟ البته خواهند گفت الله بگو الحمد الله بلکه بیشترشان بی‌خردند ﴿۶۳﴾

وَمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهُوٌّ وَلَعِبٌ وَإِنَّ الدَّارَ
 الْآخِرَةَ لَهِیَ الْحَيَوَانُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٦٥﴾ فَإِذَا رَكِبُوا
 فِي الْفُلِّ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ
 إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴿٦٥﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا ءَاتَيْنَاهُمْ
 وَلِيَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾ أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا
 حَرَمًا ءَامِنًا وَيُتَخَطَّفُ النَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْ
 أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَكْفُرُونَ ﴿٦٧﴾ وَمَنْ
 أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ
 لَمَّا جَاءَهُ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾
 وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ
 الْمُحْسِنِينَ ﴿٦٩﴾

سُورَةُ الرُّومِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْم ﴿١﴾ غُلِبَتِ الرُّومُ ﴿٢﴾ فِي أَدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِّنْ
 بَعْدِ غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ ﴿٣﴾ فِي بِضْعِ سِنِينَ ۖ لِلَّهِ الْأَمْرُ
 مِن قَبْلُ وَمِن بَعْدُ وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٤﴾
 بِنَصْرِ اللَّهِ يَنْصُرُ مَن يَشَاءُ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٥﴾

و زندگی این دنیا جز بازیچه و سرگرمی نیست و برآستی
 که سرای دیگر همان زندگی حقیقی و حیاتست اگر
 می دانستند ﴿۶۴﴾ پس چون به کشتی سوار شوند خدا را
 بخوانند و دین را خاص او کنند پس چون به سوی خشکی
 نجاتشان دهد ناگاه همانان شرک آورند ﴿۶۵﴾ برای آنکه
 کفران کنند به آنچه به ایشان داده ایم و برای آنکه خوش
 باشند پس بزودی خواهند دانست ﴿۶۶﴾ آیا ندیدند
 (بچشم بصیرت) که ما حرمی را امن قرار دادیم در حالی
 که مردم از اطرافشان ربوده می شوند (امنیت ندارند) آیا به
 باطل ایمان می آورند و به نعمت خدا کافر می شوند (و
 کفران می کنند) ﴿۶۷﴾ و کیست ظالم تر از آنکه دروغی
 بر خدا بندد و یا زمانی که حق برای او آمده تکذیب کند،
 آیا دوزخ جایگاه کافران نیست ﴿۶۸﴾ و آنان که در راه ما
 مجاهده کنند به راههای خود هدایتشان می کنیم و حقا که
 خدا با نیکوکاران است ﴿۶۹﴾

سوره روم

به نام خداوند بخشنده مهربان

الف، لام میم ﴿۱﴾ رومیان مغلوب گشتند ﴿۲﴾ در
 نزدیکتر این سرزمین و آنان پس از مغلوب شدنشان بزودی
 غالب می شوند ﴿۳﴾ در چند سالی، مخصوص خدا و
 بدست اوست در گذشته و آینده هر کار، و آن روز
 مؤمنین خوشحال می شوند ﴿۴﴾ بیاری خدا، او یاری
 می کند هر که را بخواهد و اوست عزیز رحیم ﴿۵﴾

وَعَدَ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ وَعْدَهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾ يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيَاةِ
الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غَفْلُونَ ﴿٧﴾ أَوَلَمْ
يَتَفَكَّرُوا فِي أَنفُسِهِمْ مَّا خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى وَإِنَّ
كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ بِلِقَائِ رَبِّهِمْ لَكَافِرُونَ ﴿٨﴾ أَوَلَمْ
يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ
مِن قَبْلِهِمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا الْأَرْضَ
وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ
بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِن كَانُوا
أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾ ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا
السُّوْءَىٰ أَن كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِءُونَ
﴿١٠﴾ اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ
﴿١١﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُبْلِسُ الْمُجْرِمُونَ ﴿١٢﴾ وَلَمْ
يَكُن لَّهُمْ مِّنْ شُرَكَائِهِمْ شُفَعَاءُ وَكَانُوا بِشُرَكَائِهِمْ
كَافِرِينَ ﴿١٣﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُومِّدُ يَتَفَرَّقُونَ ﴿١٤﴾
فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَهُمْ فِي
رَوْضَةٍ يُحْبَرُونَ ﴿١٥﴾

وعدۀ خدائی است و خدا از وعدۀ خود تخلف نمی کند و
لیکن بیشتر مردم نمی دانند ﴿۶﴾ ظاهری از زندگی دنیا را
می دانند و ایشان از جهان دیگر بی خبرند ﴿۷﴾ آیا در
ضمیر خود اندیشه نکردند که خدا آسمانها و زمین و
آنچه را که میان آن دو است نیافرید مگر بحق و برای
مدت معینی و محققا بیشتر مردم به ملاقات پروردگارشان
کافرنند ﴿۸﴾ چرا در این زمین سیر نکردند تا به بینند
چگونه بوده سرانجام آنکسان که پیش از ایشان بودند، در
قوه از ایشان سخت تر بودند و زمین را زیر و رو کرده و
آباد کردند بیشتر از آنچه ایشان آباد کردند، پشامبرانسان با
معجزات نزدشان آمدند پس خدا به ایشان ستم نکرده بلکه
خودشان بودند که به خود ستم می کردند ﴿۹﴾ سپس
عاقبت آنان که بد کردند این شد که به آیات خدا تکذیب
کرده و به آنها استهزا می کردند ﴿۱۰﴾ خدا خلق را آغاز
می کند سپس آن را باز می آورد آنگاه بسوی او بازگشت
می شوید ﴿۱۱﴾ و روزی که رستاخیز پیا شود مجرمین
مأیوس گردند ﴿۱۲﴾ و برای ایشان از شریکانی که
تراشیده اند شفیعیانی نباشد و به شریکان خود کافر باشند
﴿۱۳﴾ و روزی که رستاخیز پیا شود آن روز از هم جدا
شوند ﴿۱۴﴾ پس آنان که ایمان آورده و عمل های
شایسته را انجام داده اند آنان در مرغزاری خرمند ﴿۱۵﴾

وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ
 فَأُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿١٦﴾ فَسُبْحَنَ اللَّهِ
 حِينَ تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ ﴿١٧﴾ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ ﴿١٨﴾ يُخْرِجُ
 الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِي
 الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذَٰلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿١٩﴾ وَمِنْ
 آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ
 تَنْتَشِرُونَ ﴿٢٠﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ
 أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ
 مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾
 وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافَ
 أَلْسِنَتِكُمْ وَالْوَنَائِكُمْ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ
 ﴿٢٢﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ مَنَامُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ
 وَابْتِغَاؤُكُمْ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ
 يَسْمَعُونَ ﴿٢٣﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ يُرِيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا
 وَطَمَعًا وَيُنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَيُحْيِي بِهِ الْأَرْضَ
 بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٤﴾

و اما آنان که کافر شدند و به آیات ما و ملاقات سرای
 دیگر تکذیب کردند پس آنان در عذاب الهی احضار
 شوند ﴿۱۶﴾ پس تنزیه خدای کامل الذات و الصفات
 هنگامی است که شب می‌کنید و هنگامی که صبح
 می‌کنید ﴿۱۷﴾ و خاص اوست ستایش در آسمان‌ها و
 زمین در حال شب (و یا عصر) و هنگامی که به نیمروز
 می‌رسید ﴿۱۸﴾ زنده را از مرده خارج می‌کند و مرده را
 زنده خارج می‌کند و زمین را پس از موات بودنش زنده
 می‌گرداند و بدینگونه شما (از گورها) خارج
 می‌شوید ﴿۱۹﴾ و از جمله آیات قدرت او این است که
 شما را از خاک آفریده آنگاه شما بشری شدید که پراکنده
 می‌شوید ﴿۲۰﴾ و از آیات و نشانه‌های قدرت او این است
 که برای شما از جنس خودتان همسرانی آفرید تا به آنان
 آرام گیرید و بین شما دوستی و رحمت قرار داد برآستی
 که در این آیاتی است برای قومی که بیندیشند ﴿۲۱﴾ و از
 آیات و نشانه‌های قدرت او خلق آسمان‌ها و زمین و
 اختلاف زبان‌های شما و رنگ‌های شماس، برآستی که در
 این نشانه‌هایی برای دانشمندانست ﴿۲۲﴾ و از نشانه‌های
 وجود و قدرت او خفتن در شب و روز و جستن از
 فضل اوست برآستی که در این آیاتی است برای گروهی
 که می‌شنوند ﴿۲۳﴾ و از نشانه‌های (علم و تدبیر او) این
 است که برق را برای بیم و امید به شما می‌نمایاند و از
 آسمان آبی نازل میکند و بدان زمین را پس از مردنش
 احیاء و زنده می‌گرداند، بدرستی که در این آیات و
 نشانه‌هایی است برای مردمی خردمند ﴿۲۴﴾

وَمِنْ ءَايَاتِهِ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِأَمْرِهِ ثُمَّ إِذَا دَعَاكُمْ دَعْوَةً مِّنَ الْأَرْضِ إِذَا أَنْتُمْ تَخْرُجُونَ ﴿٢٥﴾
وَلَهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لَهٍ قَانِتُونَ ﴿٢٦﴾
وَهُوَ الَّذِي يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ
وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾ ضَرَبَ لَكُمْ مَثَلًا مِّنْ أَنْفُسِكُمْ هَلْ لَّكُمْ مِّن مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِّن شُرَكَاءَ فِي مَا رَزَقْنَاكُمْ فَأَنْتُمْ فِيهِ سَوَاءٌ تَخَافُونَهُمْ كَخِيفَتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾
بَلِ اتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَهْوَاءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ فَمَنْ يَهْدِي مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَا لَهُمْ مِّن نَّاصِرِينَ ﴿٢٩﴾ فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ مِّنِيْبِينَ
إِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٣١﴾ مِنَ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا
كُلَّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٣٢﴾

و از آیات او این است که آسمان و زمین بامر او برپاست
آنگاه چون از زمین بخواندگان خواندنی، ناگهان شما (از
قبور) بیرون می‌شوید ﴿۲۵﴾ و ملک او و باختیار فرمان
اوست هر که در آسمان‌ها و زمین است، همه فرمانبردار
اویند ﴿۲۶﴾ اوست که ابتداء خلق را ایجاد می‌کند سپس
آن را باز می‌آورد و باز آوردن برای او آسانتر است، و
خاص اوست صفت برتری در آسمان‌ها و زمین اوست
عزیز حکیم ﴿۲۷﴾ خدا برای شما از خودتان مثلی می‌زند
آیا شما از مملوکتان در اموالی که شما را داده‌ایم شرکائی
دارید که در اموال برابر باشید و از آنان بترسید چنانکه از
خودتان می‌ترسید، بدینگونه این آیات را برای خردمندان
شرح می‌دهیم ﴿۲۸﴾ بلکه آنانکه ستم کردند از هوس‌های
خود ندانسته پیروی کرده‌اند پس که هدایت می‌کند کسی
که خدا او را به گمراهی واگذار کرده و برایشان یاورانی
نباشد ﴿۲۹﴾ پس به این دین معتدل توجه خود را برقرار
نما فطرت الهی است که مردم را بر آن نهاده و خلقت خدا
تغییرپذیر نیست، اینست دین راست درست و لیکن بیشتر
مردم نمی‌دانند ﴿۳۰﴾ در حالی که سوی او باز آئید و از
او بترسید و نماز را بپا دارید و از مشرکین نباشید ﴿۳۱﴾ از
کسانی که دین خود را تفرقه کردند و شیعه شیعه و دسته
دسته شدند هر حزبی به آنچه نزدشان است شادند ﴿۳۲﴾

وَإِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا
 أَذَقَهُمْ مِنْهُ رَحْمَةً إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾
 لِيَكْفُرُوا بِمَا ءَاتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾
 أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ
 يُشْرِكُونَ ﴿٣٥﴾ وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا وَإِنْ
 تُصِيبُهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ إِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ ﴿٣٦﴾
 أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ
 وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣٧﴾ فَآتِ
 ذَا الْقُرْبَى حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ ذَلِكَ خَيْرٌ
 لِلَّذِينَ يُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٣٨﴾
 وَمَا ءَاتَيْتُمْ مِنْ رَبٍّ لَيْزُبُوا فِي أَمْوَالِ النَّاسِ فَلَا
 يَرَبُّوا عِنْدَ اللَّهِ وَمَا ءَاتَيْتُمْ مِنْ زَكَاةٍ تُرِيدُونَ وَجْهَ
 اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُضْعِفُونَ ﴿٣٩﴾ اللَّهُ الَّذِي
 خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ
 هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَفْعَلُ مِنْ ذَلِكَ كُمْ مِنْ شَيْءٍ
 سُبْحَنَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٠﴾ ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي
 الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ
 بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤١﴾

و چون مردم را محنتی رسد پروردگار خود را بخوانند
 بازگشت کنان به او، سپس چون رحمت خود را به آنان
 بچشاند آنگاه گروهی از ایشان به پروردگارشان شرک
 می آورند ﴿۳۳﴾ تا به آنچه دادیمشان کفران کنند، پس
 بهره برید که بزودی خواهید دانست ﴿۳۴﴾ آیا بر ایشان
 دلیلی نازل کرده ایم که درباره آنچه با خدا شریک
 می کردند سخن بگویند ﴿۳۵﴾ و چون مردم را رحمتی
 بچشانیم بآن خوش و غره شوند و اگر بسزای اعمالی که
 کرده اند حادثه بدی به ایشان رسد آن وقت همانان مأیوس
 کردند ﴿۳۶﴾ آیا ندیدند که خدا روزی هر که را بخواهد
 می گشاید و یا تنگ می گیرد برآستی که در این برای مردم
 با ایمان عبرت ها است ﴿۳۷﴾ پس حق خویشاوندان و
 مسکین و ابن السبیل را بده، این برای آنان که رضای خدا
 می جویند بهتر است و آنان خود رستگارانند ﴿۳۸﴾ و آنچه
 ربا بدهید که مال مردم را زیاد کنید پس نزد خدا زیاد
 نمی گردد و آنچه زکاتی بدهید که رضای خدا را بخواهید
 پس آنانند که مال خود را زیاد کرده اند ﴿۳۹﴾ خدا است
 که شما را آفریده و سپس روزیتان داده سپس شما را
 بمیراند و باز زنده تان کند آیا از شریکانی که شما دارید
 کسی هست که چیزی از این کارها بکند منزّه و برتر است
 او از آنچه شریک او می گردانند ﴿۴۰﴾ در خشکی و
 دریا بسبب اعمال مردم تباهی و فساد ظاهر شده تا خدای
 سزای بعضی از اعمالی که کرده اند به ایشان بچشاند شاید
 از گناه برگردند ﴿۴۱﴾

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
 الَّذِينَ مِنْ قَبْلُ كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُشْرِكِينَ ﴿٤٢﴾ فَأَقِمْ
 وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَاسِمِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ
 مِنَ اللَّهِ يَوْمَئِذٍ يَصَّدَّعُونَ ﴿٤٣﴾ مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ
 كُفْرُهُ وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلَا نَفْسَ لَهُمْ يَمْهَدُونَ ﴿٤٤﴾
 لِيَجْزِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْ
 فَضْلِهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٤٥﴾ وَمِنْ ءَايَاتِهِ أَنْ
 يُرْسِلَ الرِّيحَ مُبَشِّرَاتٍ وَلِيَذِيقَكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ
 وَلِتَجْرِيَ الْفُلُكُ بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ
 وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ
 رُسُلًا إِلَى قَوْمِهِمْ فَجَاءُوهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَاَتَقَمْنَا مِنَ
 الَّذِينَ أَجْرَمُوا وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾
 اللَّهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَيَبْسُطُهُ فِي
 السَّمَاءِ كَيْفَ يَشَاءُ وَيَجْعَلُهُ كِسْفًا فَتَرَى الْوَدْقَ
 يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ فَإِذَا أَصَابَ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ
 عِبَادِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٨﴾ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلِ
 أَنْ يُنْزَلَ عَلَيْهِمْ مِنَ قَبْلِهِ لَمُبْلِسِينَ ﴿٤٩﴾ فَانْظُرْ إِلَى
 ءَاتِرِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ
 ذَلِكَ لَمُنْجِي الْمَوْتَى وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾

بگو در این سرزمین بگردید و بنگرید عاقبت آنانکه پیش
 از شما بودند چسان بوده اکثر ایشان مشرک بودند ﴿۴۲﴾
 پس توجه خود را به این دین راست درست استوار نما
 پیش از آنکه از طرف خدا روز برگشت ناپذیر بیاید در آن
 روز از یکدیگر جدا می شوند ﴿۴۳﴾ هر که کافر شود
 کفر او بر ضرر خود اوست و هر که عمل شایسته کند برای
 خودشان آماده می کنند ﴿۴۴﴾ تا خدا آنان را که ایمان و
 عمل های شایسته دارند از فضل خود پاداش دهد بی گمان
 خدا کافران را دوست نمی دارد ﴿۴۵﴾ و از آیات وجود و
 قدرت او این است که بادهای را برای بشارت می فرستد و تا
 رحمت خود را به شما بچشاند و تا کشتی بفرمان او روان
 گردد و تا از فضل او بجوئید و شاید شکر گزارید ﴿۴۶﴾ و
 بتحقیق قبل از تو پیامبرانی را بسوی قومشان فرستادیم پس
 معجزه ها برایشان بیاوردند، پس ما از آنان که جرم و
 جنایت کردند انتقام گرفتیم و یاری کردن مؤمنین بر ما
 سزاوار بود ﴿۴۷﴾ خداست که بادهای را می فرستد که ابرها
 را برانگیزد و در آسمان هر طوری که بخواهد بگستراند و
 آن را متراکم گرداند که می بینی باران از خلال آن بیرون
 می شود، پس چون آن را به هر کس از بندگانش که
 بخواهد برساند آنان شادی کنند ﴿۴۸﴾ و گر چه پیش از
 نزول باران برایشان نومید بودند ﴿۴۹﴾ پس به آثار رحمت
 خدا بنگر چگونه زمین را پس از موات شدنش زنده
 می کند محققا همین قدرت زنده کننده مردگانست و او بر
 هر چیزی تواناست ﴿۵۰﴾

وَلَيْنُ أَرْسَلْنَا رِيحًا فَرَأَوْهُ مُصْفَرًّا لَّظَلُّوا مِنْ بَعْدِهِ
يَكْفُرُونَ ﴿٥١﴾ فَإِنَّكَ لَا تَسْمِعُ الْمَوْتَى وَلَا تُسْمِعُ
الصُّمَّ الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿٥٢﴾ وَمَا أَنْتَ بِهَادٍ
الْعُمَى عَنْ ضَلَالَتِهِمْ إِنْ تُسْمِعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا
فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٥٣﴾ ۞ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ
ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ
بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَهُوَ الْعَلِيمُ
الْقَدِيرُ ﴿٥٤﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ الْمُجْرِمُونَ مَا
لَبِئُوا غَيْرَ سَاعَةٍ كَذَلِكَ كَانُوا يُؤْفَكُونَ ﴿٥٥﴾ وَقَالَ
الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَالْإِيمَانَ لَقَدْ لَبِثْتُمْ فِي كِتَابِ اللَّهِ
إِلَى يَوْمِ الْبَعْثِ فَهَذَا يَوْمُ الْبَعْثِ وَلَكِنَّكُمْ كُنْتُمْ لَا
تَعْلَمُونَ ﴿٥٦﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَعْذِرَتُهُمْ
وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٥٧﴾ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا
الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَلَيْنَ جِثَّتْهُمْ بَيَّاتٍ لَيَقُولَنَّ
الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُبْطِلُونَ ﴿٥٨﴾ كَذَلِكَ
يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٩﴾ فَاصْبِرْ
إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَا يَسْتَخِفُّكَ الَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ

﴿٦٠﴾

و اگر بادی بفرستیم که کشتزار را زرد شده به بیند پس از
آن به کفران و حال کفر برگردند ﴿۵۱﴾ پس محققا تو
مردگان را نشنوانی و ندا را به کران نشنوانی وقتی که بفرار
روی بگردانند ﴿۵۲﴾ و تو کوران را از ضلالتشان رهبر
نیستی و جز به کسانی که بآیات ما ایمان می آورند و خود
مطیعند نشنوانی ﴿۵۳﴾ خداست که شما را از سستی و
ناتوانی آفرید و از پس ناتوانی نیرو داد و از پس نیرو
ناتوانی و پیری قرار داد هر چه بخواهد خلق می کند و او
دانای تواناست ﴿۵۴﴾ و روزی که قیامت پیا شود مجرمین
قسم می خورند که جز ساعتی بسر نبرده اند بدینگونه
منحرف و سرگردان بوده اند ﴿۵۵﴾ و کسانی که دارای
علم و ایمانند گویند در مقررات الهی تا روز قیامت بسر
برده اید اینک روز قیامت است ولیکن شما
نمی دانستید ﴿۵۶﴾ پس آن روز عذرخواهی ستمگران
سودی ندهد و مورد خشنودی نگردند ﴿۵۷﴾ و بتحقیق
برای مردم در این قرآن همه جور مثلی زده ایم و اگر آیه ای
برای ایشان بیاوری کسانی که کافرنند می گویند شما جز
بیهوده گویان نیستید ﴿۵۸﴾ بدینگونه خدا بر دل کسانی
که نمی دانند مهر می نهد ﴿۵۹﴾ پس صبر کن که وعده
خدا درست است و کسانی که یقین ندارند تو را به سبک
وزنی و اندازند ﴿۶۰﴾.

سُورَةُ لُقْمَانَ

سوره لقمان

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اَلَمْ تَلِكْ ؕ اَیَّتُ الْكِتَابِ الْحَكِیْمِ ﴿۱﴾ هُدًى
وَرَحْمَةً لِّلْمُحْسِنِیْنَ ﴿۲﴾ الَّذِیْنَ یُقِیْمُوْنَ الصَّلَاةَ
وَیُؤْتُوْنَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ یُوقِنُوْنَ ﴿۳﴾
اُولٰٓئِكَ عَلٰی هُدًى مِّنْ رَبِّهِمْ ؕ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ
الْمُفْلِحُوْنَ ﴿۴﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن یَشْتَرِیْ لَهٗوَ الْحَدِیثِ
لِیُضِلَّ عَن سَبِیْلِ اللَّهِ بِغَیْرِ عِلْمٍ وَیَتَّخِذَهَا هُزُوًا
اُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِیْنٌ ﴿۵﴾ وَاِذَا تُتْلٰی عَلَیْهِ ؕ اَیَّتُنَا
وَلٰی مُسْتَكْبِرًا كَاَن لَّمْ یَسْمَعْهَا كَاَنَّ فِیْ اُذُنِهٖ وَقْرًا
فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ اَلِیْمٍ ﴿۶﴾ اِنَّ الَّذِیْنَ ؕ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّٰلِحٰتِ لَهُمْ جَنَّٰتُ النَّعِیْمِ ﴿۷﴾ خٰلِدِیْنَ فِیْهَا
وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا وَهُوَ الْعَزِیْزُ الْحَكِیْمُ ﴿۸﴾ خَلَقَ
السَّمٰوٰتِ بِغَیْرِ عَمَدٍ تَّرَوْنَهَا وَاَلْقٰی فِی الْاَرْضِ
رَوْسٰی اَن تَمِیْدَ بِكُمْ وَبَثَّ فِیْهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ
وَاَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَآءً فَاَنْبَتْنَا فِیْهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ
كَرِیْمٍ ﴿۹﴾ هٰذَا خَلْقُ اللَّهِ فَاَرُوْنِیْ مَاذَا خَلَقَ الَّذِیْنَ
مِنْ دُوْنِهٖ ؕ بَلِ الْظٰلِمُوْنَ فِیْ ضَلٰلٍ مُّبِیْنٍ ﴿۱۰﴾

الف لام میم ﴿۱﴾ اینست آیات کتاب دارای
حکمت ﴿۲﴾ در حالی که هدایت و رحمت است برای
نیکوکاران ﴿۳﴾ آنانکه نماز را بر پا می‌دارند و زکات
می‌دهند، و فقط ایشان به عالم دیگر یقین دارند ﴿۴﴾
ایشان بر هدایتی از پروردگارشان بوده و آنان فقط،
رستگارند ﴿۵﴾ و بعضی از مردم حدیث بازیچه را می‌خرَد
تا ندانسته مردم را از راه خدا گمراه کند و آیات قرآن را
مسخره گیرد، آنان را عذابی خوارکننده باشد ﴿۶﴾ و چون
آیات ما بر او خوانده شود تکبرکنان پشت کند گویا آنها
را نشنیده گوئی در دو گوش او سنگینی است پس او را به
عذاب دردناک بشارت بده ﴿۷﴾ محققا کسانی که ایمان
آورده و کارهای شایسته کرده‌اند بهشت‌های پر نعمت
دارند ﴿۸﴾ جاودانه در آنند وعده خدا حق است و او
عزیز حکیم است ﴿۹﴾ آسمان‌ها را بدون ستونی که ببینید
آفریده و در زمین کوه‌ها بینداخت که مبادا بلرزاندتان و در
آن از هر جنبنده‌ای پراکنده کرد و از آسمان آبی نازل
کردیم پس در زمین از هر گونه گیاه نر و ماده خوب
رویاندیم ﴿۱۰﴾ این خلق خداست پس به من نشان دهید
کسانی که غیر اویند چه خلق کرده‌اند بلکه ستمگران در
گمراهی آشکارند ﴿۱۱﴾

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا لُقْمَانَ الْحِكْمَةَ أَنِ اشْكُرْ لِلَّهِ وَمَن يَشْكُرْ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ ۖ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿١٢﴾ وَإِذْ قَالَ لُقْمَانُ لِابْنِهِ ۖ وَهُوَ يَعِظُهُ ۖ يَبْنَىٰ لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ ﴿١٣﴾ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهْنًا عَلَىٰ وَهْنٍ وَفِصْلَهُ فِي عَامَيْنِ أَنِ اشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ إِلَيَّ الْمَصِيرُ ﴿١٤﴾ وَإِنْ جَاهَدَاكَ عَلَىٰ أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا ۖ وَصَاحِبُهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا ۖ وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ يَبْنَىٰ إِنَّهَا إِن تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِي صَخْرَةٍ أَوْ فِي السَّمَوَاتِ أَوْ فِي الْأَرْضِ يَأْتِ بِهَا اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿١٦﴾ يَبْنَىٰ أَقِمِ الصَّلَاةَ ۖ وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا أَصَابَكَ ۖ إِنَّ ذَٰلِكَ مِنْ عَزَمِ الْأُمُورِ ﴿١٧﴾ وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا ۖ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿١٨﴾ وَأَقْصِدْ فِي مَشْيِكَ ۖ وَأَغْضُضْ مِن صَوْتِكَ ۖ إِنَّ أَنْكَرَ الْأَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيرِ ﴿١٩﴾

و یقین به لقمان حکمت دادیم که خدا را شکر گزار و هر که شکر کند همانا برای خود و بنفع خود شکر گزارده و هر که کفران کند پس محققا خدا بی نیاز ستوده است ﴿۱۲﴾ و یاد کن آن دم که لقمان به فرزند خود گفت در حالی که او را پند می داد: ای پسر کم به خدا شرک می آور که شرک ستمی بزرگ است ﴿۱۳﴾ و انسان را نسبت به والدینش سفارش کردیم مادرش بناتوانی بر ناتوانی او را حمل نمود و از شیر بریدنش در دو سالگی بود، که برای من و برای والدینت سپاس گزار سرانجام و بازگشت سوی من است ﴿۱۴﴾ و اگر بکوشند تا چیزی را که نمی دانی شریک من گردانی پس اطاعتشان مکن و در این دنیا به نیکی همدمشان باش و راه کسی را که سوی من بازگشته پیروی کن سپس بازگشت شما سوی من است پس شما را از آنچه کرده اید خبرتان می دهم ﴿۱۵﴾ ای پسر کم من اگر عمل، هموزن دانه خردلی در سنگی و یا در آسمان ها و یا در زمین باشد خدا آن را بیاورد (و به حساب بگذارد) زیرا خدا دقیق و آگاه است ﴿۱۶﴾ ای پسر کم من، نماز را بپا دار و به معروف امر کن و از منکر نهی نما و بر مصائب خود صبور باش زیرا این از امور مرغوب (یا واجب) است ﴿۱۷﴾ و روی خود را برای مردم مگردان (یعنی تکبر مکن) و در زمین بتکبر گام مزن زیرا خدا خود پسندان گردنفرافرا را دوست نمی دارد ﴿۱۸﴾ و در راه رفتن معتدل باش و از صدایت بکاه زیرا نامطبوعترین صداها صدای خرها است ﴿۱۹﴾

أَلَمْ تَرَوْا أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعَمَهُ ظَهْرَةً وَبَاطِنَةً ۖ وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُّنِيرٍ ﴿٢٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَّلُوْكَانَ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿٢١﴾ وَمَن يُسَلِّمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ ۖ وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٢٢﴾ وَمَن كَفَرَ فَلَا يَحْزُنكَ كُفْرُهُ ۖ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٣﴾ نُمَتِّعُهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٢٤﴾ وَلَٰئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ ۚ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٥﴾ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ أَنَّمَا فِي الْأَرْضِ مِن شَجَرَةٍ أَقْلَمٌ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِن بَعْدِهِ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ مَّا نَفِدَتْ كَلِمَتُ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٧﴾ مَّا خَلَقَكُمْ وَلَا بَعَثَكُمْ إِلَّا كَنَفْسٍ وَاحِدَةٍ ۚ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ

﴿٢٨﴾

آیا نمی بینید که خدا آنچه در آسمان‌ها و زمین است را شما کرد و نعمت‌های ظاهری و باطنی خود را بر شما تمام نمود و بعضی از مردم بدون علم و هدایت و کتاب روشن درباره خدا مجادله می کنند ﴿۲۰﴾ و چون به ایشان گفته شود آنچه را خدا نازل نموده پیروی نمائید، گویند نه بلکه آنچه را پدران خود را بر آن یافته ایم پیروی می کنیم آیا و اگر چه شیطان بسوی عذاب سوزان دعوتشان کند ﴿۲۱﴾ و هر کس توجه خود را بی شائبه سوی خدا کند و نیکوکار باشد پس بتحقیق به دستاویز محکمی چنگ زده و عاقبت کارها بسوی خداست ﴿۲۲﴾ و هر کس کافر شود کفرش تو را محزون نکند سوی ما است بازگشت ایشان پس ایشان را خبر دهیم به آنچه کرده اند زیرا خدا مکنونات سینه‌ها را می داند ﴿۲۳﴾ اندکی بهره مندشان کنیم، سپس به سوی عذاب سختشان کشیم ﴿۲۴﴾ و اگر از مشرکین بررسی آسمان‌ها و زمین را که خلق کرده محققا بگویند خدا، بگو پس ستایش و حمد مخصوص چنین خدائی است ولی بیشترشان نمی دانند ﴿۲۵﴾ خاص خداست آنچه در آسمان‌ها و زمین است زیرا فقط خدا غنی و ستوده است ﴿۲۶﴾ و اگر همه درختان که در زمین هست قلم شود و دریا آن را مدد رساند و پس از آن هفت دریا دیگر مرکب شوند کلمات خدا تمام نگردد زیرا خدا عزیز حکیم است ﴿۲۷﴾ خلقت شما و از نو زنده کردنتان جز بمانند خلقت یک نفسی نیست، براستی که خدا شنوای بیناست ﴿۲۸﴾.

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي
 اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي إِلَىٰ أَجَلٍ
 مُّسَمًّى وَأَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٩﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ
 اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الْبَطْلُ وَأَنَّ
 اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٣٠﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ الْفُلْكَ تَجْرِي
 فِي الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ اللَّهِ لِيُرِيَكُمْ مِنْ آيَاتِهِ إِنَّ فِي
 ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣١﴾ وَإِذَا غَشِيَهُمْ
 مَوْجٌ كَالظَّلِيلِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا
 نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ فَمِنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا
 كُلُّ خَتَّارٍ كَفُورٍ ﴿٣٢﴾ يَأْتِيهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ
 وَأَخْشَوْا يَوْمًا لَا يَجْزِي وَالِدٌ عَنْ وَلَدِهِ وَلَا مَوْلُودٌ
 هُوَ جَازٍ عَنِ وَالِدِهِ شَيْئًا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا
 تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغُرُورُ
 ﴿٣٣﴾ إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَ
 وَيَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَّاذَا
 تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ
 إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٣٤﴾

آیا ندیدی که خدا شب را به روز می‌برد و روز را به شب
 در می‌آورد و آفتاب و ماه را مسخر کرده که هر یک
 بمدت معینی روانند و محققا خدا به اعمالی که می‌کنید
 آگاه است ﴿۲۹﴾ این اوصاف برای این است که خدا
 ثابت الوجود است و آنچه را غیر او می‌خوانند باطل است
 و برای اینکه خدا والا و بزرگ است ﴿۳۰﴾ آیا ندیدی
 که کشتی در دریا بنعمت خدا روان است تا اینکه بعضی از
 آیات خود را به شما بنمایاند برآستی که در این آیاتی است
 برای هر صبور شکرگزاری ﴿۳۱﴾ و چون ایشان را موجی
 مانند سایه پوشاند خدا را با خلوص بخوانند و دین را
 خاص او دانند پس چون بسوی خشکی نجاتشان داد پس
 بعضی از ایشان معتدلند، و به آیات ما انکار نکنند مگر
 خدعه‌کاران عهد شکن کفران پیشه ﴿۳۲﴾ ای مردم، از
 پروردگارتان بترسید و از روزی که پدر برای پسر خود
 کاری نسازد و فرزندی کفایت از پدر خود به هیچ وجه
 ننماید برآستی که وعده خدا حق است پس شما را زندگی
 دنیا مغرور نسازد و البته فریبده بنام خدا شما را مغرور
 نکند ﴿۳۳﴾ محققا خداست که نزد او علم قیامت است و
 نازل می‌کند باران مفید را و می‌داند آنچه در رحم‌ها
 می‌باشد و هیچ کس نمی‌داند چه عملی فردا خواهد کرد و
 هیچ کس خود نمی‌داند در کدام زمین می‌میرد حقیقتا خدا
 دانای آگاه است ﴿۳۴﴾.

سُورَةُ السَّجْدَةِ

سوره سجده

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

الَمْ ۝ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ ۝ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ الْحَقُّ مِنْ
 رَبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَتْهُمْ مِنْ نَذِيرٍ مِّنْ قَبْلِكَ
 لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ۝ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى
 الْعَرْشِ ۚ مَا لَكُمْ مِّنْ دُونِهِ ۚ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا شَفِيعٍ ۚ أَفَلَا
 تَتَذَكَّرُونَ ۝ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ مِنَ السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ
 ثُمَّ يَعْرُجُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ أَلْفَ سَنَةٍ مِّمَّا
 تَعُدُّونَ ۝ ذَلِكَ عَلِيمٌ الْغُيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزُ
 الرَّحِيمُ ۝ الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ ۚ وَبَدَأَ
 خَلْقَ الْإِنسَانِ مِنْ طِينٍ ۝ ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُ مِنْ
 سُُلَالَةٍ مِّنْ مَّاءٍ مَّهِينٍ ۝ ثُمَّ سَوَّاهُ وَنَفَخَ فِيهِ مِنْ
 رُّوحِهِ ۚ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَالْأَفْئِدَةَ ۚ
 قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ۝ وَقَالُوا أَإِذَا ضَلَلْنَا فِي الْأَرْضِ
 أَإِنَّا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ ۚ بَلْ هُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ كَافِرُونَ
 ۝ قُلْ يَتَوَفَّاكُم مَّلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ
 ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ۝

الف لام میم ﴿۱﴾ نزول این کتابی که در آن شکی نیست
 از پروردگار جهانیان است ﴿۲﴾ آیا می گویند آن را افترا
 بسته و تزویر کرده، نه بلکه آن حق و از پروردگار توست
 تا گروهی را که قبل از تو ترساننده ای سويشان نیامده
 بترسانی شاید هدایت یابند ﴿۳﴾ خدائی که آسمان ها و
 زمین و آنچه میان آنهاست در شش روز آفرید سپس بر
 عرش نافذ شد برای شما جز او سرپرستی و شفيعی نیست
 چرا متذکر نمی شوید ﴿۴﴾ امر را از آسمان به سوی زمین
 تدبیر می کند سپس به سوی او بالا می رود در روزی که
 مقدار آن هزار سال است از آنچه شماره می کنید ﴿۵﴾ این
 است دانای غیب و شهود که عزیز رحیم است ﴿۶﴾ آنکه
 نیکو نمود هر چیزی را که آفرید و خلقت انسان را از گل
 آغازید ﴿۷﴾ سپس نژاد او را از مایه ای از آب پست قرار
 داد ﴿۸﴾ سپس آن را درست اندام کرد و از روح خود در
 وی دمید و برای شما گوش و دیدگان و دلها قرار داد چه
 کم سپاس گزارید ﴿۹﴾ و گفتند: وقتی که در زمین
 ناپدید شویم چگونه در خلقت تازه ای خواهیم بود؟ بلکه
 ایشان ملاقات پروردگار خود را کافرنه ﴿۱۰﴾ بگو فرشته
 مرگ همانکه به شما گماشته شده جانتان را می گیرد سپس
 به سوی پروردگارتان ارجاع داده می شوید ﴿۱۱﴾

وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الْمُجْرِمُونَ نَاكِسُوا رُءُوسِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ
 رَبَّنَا أَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا إِنَّا
 مُوقِنُونَ ﴿١٢﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدًىهَا
 وَلَكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ
 وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٣﴾ فَذُوقُوا بِمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ
 هَذَا إِنَّا نَسِينَكُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ بِمَا كُنتُمْ
 تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾ إِنَّمَا يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا الَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِهَا
 خَرُّوا سُجَّدًا وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا
 يَسْتَكْبِرُونَ ﴿١٥﴾ تَتَجَافَىٰ جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ
 يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ
 ﴿١٦﴾ فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ
 جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾ أَفَمَن كَانَ مُؤْمِنًا كَمَن
 كَانَ فَاسِقًا لَا يَسْتَوُونَ ﴿١٨﴾ أَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ جَنَّاتُ الْمَأْوَىٰ نُزُلًا بِمَا كَانُوا
 يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ فَسَقُوا فَمَأْوَاهُمُ النَّارُ كُلَّمَا
 أَرَادُوا أَن يَخْرُجُوا مِنْهَا أُعِيدُوا فِيهَا وَقِيلَ لَهُمْ ذُوقُوا
 عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ﴿٢٠﴾

و اگر بینی وقتی را که گنهکاران در پیشگاه پروردگارشان
 سر افکنده گویند پروردگارا دیدیم و شنیدیم ما را باز
 گردان که عمل شایسته کنیم که ما به یقین
 رسیده ایم ﴿۱۲﴾ و اگر خواسته بودیم به هر کس هدایتش
 را عطا می کردیم ولی این سخن از من ثابت است که
 دوزخ را از جنیان و آدمیان همگیشان پر کنیم ﴿۱۳﴾ پس
 عذاب را بچشید بسزای اینکه دیدار این روز را فراموش
 کردید ما نیز بفراموشیتان سپردیم و بچشید عذاب جاوید را
 بجزای اعمالی که می کردید ﴿۱۴﴾ به آیات ما فقط
 کسانی ایمان دارند که چون متذکر آنها شوند سجده کنان
 بیفتند و بستایش پروردگارشان تسبیح کنند و تکبر
 نمایند ﴿۱۵﴾ پهلوهایی خود را از خوابگاهها تهی کنند
 پروردگارشان را با ترس و امید بخوانند و از آنچه روزیشان
 کرده ایم انفاق کنند ﴿۱۶﴾ هیچ کس نداند چه روشنی
 چشمانی برای ایشان نهان شده بمقابل آن اعمالی که
 می کرده اند ﴿۱۷﴾ آیا آنکه مؤمن است مانند کسی است
 که فاسق است؟ مساوی نیستند ﴿۱۸﴾ اما کسانی که ایمان
 آورده و کارهای شایسته را کرده اند جایشان باغهای
 بهشت است به پاداش اعمالی که می کرده اند ما
 حضریست ﴿۱۹﴾ و اما کسانی که عصیان ورزیده اند
 جایشان آتش است هر وقت بخواهند از آن خارج شوند
 بر گردانیده شوند و به ایشان گفته شود بچشید عذاب این
 آتشی را که به آن تکذیب می کردید ﴿۲۰﴾.

وَلَنُذِيقَنَّهُمْ مِنَ الْعَذَابِ الْأَذْيِ دُونَ الْعَذَابِ الْأَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢١﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُنتَقِمُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَلَا تَكُنْ فِي مِرْيَةٍ مِّن لِّقَائِيَّ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿٢٣﴾ وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أُمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يُوقِنُونَ ﴿٢٤﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٢٥﴾ أَوْ لَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَبْلِهِم مِّنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسْكِنِهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً أَفَلَا يَسْمَعُونَ ﴿٢٦﴾ أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّا نَسُوقُ الْمَاءَ إِلَى الْأَرْضِ الْجُرُزِ فَنُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا تَأْكُلُ مِنْهُ أَنْعَامُهُمْ وَأَنْفُسُهُمْ أَفَلَا يُبْصِرُونَ ﴿٢٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْفَتْحُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٨﴾ قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِيمَانُهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٢٩﴾ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَانْتَظِرْ إِنَّهُمْ مُنْتَضِرُونَ ﴿٣٠﴾

و البته عذاب نزدیکتر را زودتر از عذاب بزرگ به آنان می‌چشانیم شاید باز گردند ﴿۲۱﴾ و کیست ظالمتر از آنکه به آیات پروردگارش تذکر داده شود و او از آنها اعراض کند محققا ما از مجرمین انتقام می‌کشیم ﴿۲۲﴾ و بتحقیق به موسی آن کتاب را دادیم پس تو از دیدار او بشک مباش و آن را برای بنی‌اسرائیل هدایت قرار دادیم ﴿۲۳﴾ و بعضی از افراد ایشان را پیشوایانی قرار دادیم که فرمان ما هدایت می‌کردند چون صبور بودند و به آیات ما یقین می‌داشتند ﴿۲۴﴾ مسلما پروردگارت روز قیامت میانشان داوری کند در آنچه اختلاف می‌کرده‌اند ﴿۲۵﴾ آیا موجب هدایت ایشان نشد که پیش از اینان چه نسل‌ها را هلاک کرده‌ایم که در مساکن ایشان راه می‌روند براستی که در هلاکتشان عبرت‌هاست آیا نمی‌شنوند؟ ﴿۲۶﴾ آیا ندیدند که ما آب را به زمین بایر می‌رانیم که زراعتی را بآن بیرون آوریم که حیواناتشان و خودشان از آن می‌خورند چرا نمی‌بینند؟ ﴿۲۷﴾ و می‌گویند چه وقت است پیروزی اگر راست می‌گوئید ﴿۲۸﴾ بگو روز پیروزی، کافران را ایمانشان نتیجه ندهد و مهلتشان ندهد ﴿۲۹﴾ از ایشان رو بگردان و منتظر باش که ایشان منتظرند ﴿۳۰﴾.

سُورَةُ الْأَحْزَابِ

سوره احزاب

به نام خداوند بخشنده مهربان

ای پیامبر، از خدا بترس و اطاعت کافران و منافقان مکن زیرا که خدا دانا و حکیم بوده است ﴿۱﴾ آنچه از پروردگارت به تو وحی می‌شود پیروی کن براستی که خدا به اعمالی که می‌کنید آگاه است ﴿۲﴾ و به خدا توکل کن که خدا برای کارگذاری کافی است ﴿۳﴾ خدا برای هیچ مردی در اندرون وی دو دل نهاده و زوجاتی را که ظاهرشان می‌کنید مادرشان قرار نداده و پسر خوانده‌های شما را فرزندانان قرار نداده این گفتار شما به زبانان است و خدای درست می‌گوید و او به راه راست هدایت می‌کند ﴿۴﴾ پسر خوانده‌ها را بنام پدرانشان بخوانید این به عدالت نزدیکتر است اگر پدرانشان را نمی‌شناسید پس برادران دینی شما و موالی شمایند و بر شما باکی نیست در آنچه بخطا مرتکب شده‌اید ولیکن آنچه را دل‌هایتان عمدا بیاورد (مؤاخذه دارد) و خدا آمرزنده رحیم است ﴿۵﴾ این پیامبر سزاوارتر به مؤمنین است از خودشان و زوجات او مادران ایشانند و صاحبان رحم بعضی از ایشان سزاوارتر به بعض دیگرند در کتاب خدا از مؤمنین و مهاجرین مگر اینکه نسبت به دوستان خود نیکی کنید که این در کتاب خدا بقلم رفته است ﴿۶﴾.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللَّهَ وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ
وَالْمُنَافِقِينَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ۝^۱ وَاتَّبِعْ مَا
يُوحَىٰ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ
خَبِيرًا ۝^۲ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَكِيلًا ۝^۳ مَا
جَعَلَ اللَّهُ لِرَجُلٍ مِّنْ قَلْبَيْنِ فِي جَوْفِهِ ۚ وَمَا جَعَلَ
أَزْوَاجَكُمْ أَلْفَىٰ تُظَاهَرُونَ مِنْهُنَّ أُمَّهَاتِكُمْ وَمَا
جَعَلَ أَدْعِيَاءَكُمْ أَبْنَاءَكُمْ ۚ ذَٰلِكُمْ قَوْلُكُمْ
بِأَفْوَاهِكُمْ ۖ وَاللَّهُ يَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي السَّبِيلَ ۝^۴
أَدْعُوهُمْ لِأَبَائِهِمْ هُوَ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ فَإِن لَّمْ تَعْلَمُوا
أَبَاءَهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَمَوَالِيكُمْ وَلَيْسَ
عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فِيمَا أَخْطَأْتُمْ بِهِ ۚ وَلَٰكِن مَّا
تَعَمَّدَتْ قُلُوبُكُمْ ۚ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ۝^۵
النَّبِيُّ أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنفُسِهِمْ ۖ وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ ۚ
وَأُولُوا الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ
مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ إِلَّا أَن تَفْعَلُوا إِلَىٰ
أَوْلِيَائِكُمْ مَّعْرُوفًا كَانَ ذَٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمَنْ نُوحٍ
وَإِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ
مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿٧﴾ لَيَسْئَلَ الْمُصَدِّقِينَ عَنْ صِدْقِهِمْ
وَأَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٨﴾ يَتَأَيَّهَا الَّذِينَ
ءَامَنُوا أَذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَاءَتْكُمْ
جُنُودٌ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا وَجُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَكَانَ
اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٩﴾ إِذْ جَاءَكُمْ مِنْ فَوْقِكُمْ
وَمِنْ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَإِذْ زَاغَتِ الْأَبْصَارُ وَبَلَغَتِ
الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِاللَّهِ الظُّنُونًا ﴿١٠﴾ هُنَالِكَ
أَبْتُلِيَ الْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا زِلْزَالًا شَدِيدًا ﴿١١﴾ وَإِذْ يَقُولُ
الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ مَا وَعَدَنَا اللَّهُ
وَرَسُولُهُ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢﴾ وَإِذْ قَالَت طَّائِفَةٌ مِّنْهُمْ
يَا أَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا وَيَسْتَأْذِنُ
فَرِيقٌ مِّنْهُمْ النَّبِيَّ يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ
بِعَوْرَةٍ إِنْ يُرِيدُونَ إِلَّا فِرَارًا ﴿١٣﴾ وَلَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِمْ
مِّنْ أَقْطَارِهَا ثُمَّ سُئِلُوا الْفِتْنَةَ لَآتَوَّاهَا وَمَا تَلَبَّثُوا فِيهَا
إِلَّا يَسِيرًا ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ كَانُوا عَاهِدُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ لَا
يُولُونِ الْأَدْبَرَ وَكَانَ عَهْدُ اللَّهِ مَسْئُولًا ﴿١٥﴾

ترجمه: و چون پیمان پیامبران را از ایشان گرفتیم و از تو و
از نوح و ابراهیم و موسی و عیسی بن مریم و از ایشان
پیمان محکمی گرفتیم ﴿۷﴾ تا اینکه خدا راستگویان را از
صدقشان پرسد و مهیا کرده برای کفار عذاب دردناکی
﴿۸﴾ ای مؤمنین نعمت خدا را بر خودتان بیاد آرید آنگاه
که سپاهی سوی شما آمد پس بادی و سپاهی که
نمی‌دیدید بر ضد آنان فرستادیم و خدا به اعمالی که
می‌کردید بینا بود ﴿۹﴾ آن دم که از طرف بالایتان و از
طرف پائنتان سوی شما آمدند و آن دم که دیدگان خیره
گشت و جان‌ها به گلوگاه‌ها رسید و به خدا گمان‌های
گوناگون بردید ﴿۱۰﴾ در آن هنگام مؤمنان امتحان شدند
و به تزلزلی سخت دچار گشتند ﴿۱۱﴾ و آن دم که
منافقان و کسانی که در دلهایشان مرضی بود می‌گفتند: خدا
و رسول او جز فریب به ما وعده ندادند ﴿۱۲﴾ و آن دم که
گروهی از آنان گفتند: ای اهل یثرب جای ماندن نیست
برگردید و گروهی از ایشان از پیامبر اجازه می‌خواستند
می‌گفتند: خانه‌های ما بی‌نگهبانست در حالی که
خانه‌هاشان محفوظ بود جز فرار قصدی نداشتند ﴿۱۳﴾ و
اگر از طرف شهر بر آنان در می‌آمدند و به فتنه دعوتشان
کرده بودند رو به فتنه می‌کردند و جز اندکی درنگ
نمی‌کردند ﴿۱۴﴾ و بتحقیق از پیش با خدا پیمان کرده
بودند که پشت به دشمن نکنند و پیمان خدا بازخواست
خواهد شد ﴿۱۵﴾

قُلْ لَنْ يَنْفَعَكُمْ الْفِرَارُ إِنْ فَرَرْتُمْ مِنَ الْمَوْتِ أَوْ الْقَتْلِ وَإِذَا لَا تُمْتَعُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٦﴾ قُلْ مَنْ ذَا الَّذِي يَعْصِمُكُمْ مِنَ اللَّهِ إِنْ أَرَادَ بِكُمْ سُوءًا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٧﴾ ۞ قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الْمَعْوِقِينَ مِنْكُمْ وَالْقَائِلِينَ لِإِخْوَانِهِمْ هَلُمَّ إِلَيْنَا وَلَا يَأْتُونَ الْبَاسَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٨﴾ أَشِحَّةً عَلَيْكُمْ فَإِذَا جَاءَ الْخَوْفُ رَأَيْتَهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ تَدُورُ أَعْيُنُهُمْ كَالَّذِي يُغْشَى عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَإِذَا ذَهَبَ الْخَوْفُ سَلَفُوكُمْ بِالسِّنَةِ حِدَادٍ أَشِحَّةً عَلَى الْخَيْرِ أُولَئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوا فَأَحْبَطَ اللَّهُ أَعْمَلَهُمْ وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿١٩﴾ يَحْسَبُونَ الْأَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا وَإِنْ يَأْتِ الْأَحْزَابُ يَوَدُّوا لَوْ أَنَّهُمْ بَادُونَ فِي الْأَعْرَابِ يَسْأَلُونَ عَنْ أَنْبَائِكُمْ وَلَوْ كَانُوا فِيكُمْ مَا قَتَلُوا إِلَّا قَلِيلًا ﴿٢٠﴾ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا ﴿٢١﴾ وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا ﴿٢٢﴾

بگو اگر از مردن یا کشته شدن فرار کنید فرار سودتان ندهد در این صورت جز مدت کمی برخوردار نخواهید شد ﴿۱۶﴾ بگو کیست که شما را از سطوت خدا نگه دارد اگر محنتی برایتان خواهد و یا رحمتی برای شما اراده کند و برای خود جز خدا سرپرست و یابری نمی‌یابد ﴿۱۷﴾ خدا آنان را که شما را باز می‌داشتند و آنان را که به برادرانشان می‌گفتند پیش ما بیایید و جز اندکی به کارزار نمی‌آمدند می‌شناسد ﴿۱۸﴾ نسبت به شما تنگ نظرند و بخل می‌ورزند و چون ترسی فرا رسد ایشان را می‌بینی که سوی تو می‌نگرند در حالی که دیدگانشان دور می‌زند مانند کسی که از مرگ بیهوش شده، پس چون ترس بر طرف شود با زبان‌های تیز بر شما تازند در حالی که بر نفع طلبی حریصند آنان ایمان نیاورده و خدا اعمالشان را هدر کرده و این بر خدا آسان بوده است ﴿۱۹﴾ گمان می‌کردند که احزاب (لشکر ابو سفیان) نرفته‌اند و اگر احزاب بیایند اینان دوست دارند که در میان اعراب بیابان باشند و از اخبار شما جويا شوند و اگر میان شما باشند جز اندکی کار زار نکنند ﴿۲۰﴾ بتحقیق برای شما به رسول خدا اقتدای نیکو نمودن است برای هر کس که امید به خدا و روز جزاء دارد و بسیار ذکر خدا کند ﴿۲۱﴾ و چون مؤمنین احزاب را دیدند گفتند: همین است که خدا و رسول او به ما وعده دادند و خدا و رسول او راست گفتند و ایشان را جز ایمان و تسلیم زیاد نشد ﴿۲۲﴾

مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَّنْ قَضَىٰ نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾ لِيَجْزِيَ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ إِن شَاءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٢٤﴾ وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزًا ﴿٢٥﴾ وَأَنْزَلَ الَّذِينَ ظَلَهُوهُمْ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ صَيَاصِيهِمْ وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ فَرِيقًا تَقْتُلُونَ وَتَأْسِرُونَ فَرِيقًا ﴿٢٦﴾ وَأَوْرَثَكُم أَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ وَأَرْضًا لَّمْ تَطَّوْهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢٧﴾ يَأْتِيهَا النَّبِيُّ قُلٌ لِّأَزْوَاجِكَ إِن كُنْتُمْ تُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا فَتَعَالَيْنَ أُمَتِّعْكُنَّ وَأُسَرِّحْكُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٢٨﴾ وَإِن كُنْتُمْ تُرِيدُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالْدَّارَ الْآخِرَةَ فَإِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَاتِ مِنكُنَّ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٩﴾ يَنْسَاءَ النَّبِيُّ مَن يَأْتِ مِنْكُنَّ بِفَحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ يُضَعَفُ لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾

از جمله مؤمنان مردانی هستند که بر آنچه پیمان با خدا بستند وفا کردند، پس بعضی از ایشان تعهد خود بسر برده (و شهادت یافته) و بعضی از ایشان منتظرند و به هیچ وجه تغییری نیافتند ﴿۲۳﴾ باید خدا راستگویان را برای راستیشان پاداش دهد و منافقان را اگر بخواهد عذاب کند و یا بر آنان ببخشد زیرا خدا آمرزنده رحیم است ﴿۲۴﴾ و خدا کافران را با خشمشان برگردانید در حالی که هیچ خیری نیافتند (به فتح و غنیمی نرسیدند) و خدا کارزار مؤمنی را کفایت کرد و خدا نیرومند عزیز است ﴿۲۵﴾ و آن کسانی از اهل کتاب را که پشتیبانی احزاب کردند از قلعه‌هایشان فرود آورد و هراس در دلشان افکند گروهی را می کشید و گروهی را اسیر می کنید ﴿۲۶﴾ و خدا زمین و خانه‌ها و اموال ایشان و زمینی را که قدم به آن نگذاشته بودید به شما ارث داد و خدا بر هر چیزی توانا است ﴿۲۷﴾ ای پیامبر زنان خویش را بگو اگر زندگی این دنیا و زیور آن را خواهید پس بیائید برخوردارتان کنم و رهایتان کنم رها کردن خوبی ﴿۲۸﴾ و اگر خدا و رسول او و دار آخرت خواهید پس خدا برای نیکوکاران شما پاداش بزرگی مهیا کرده است ﴿۲۹﴾ ای زنان پیامبر هر که از شما کار زشت واضحی کند عذاب او دو برابر افزون گردد و این برای خدا آسان است ﴿۳۰﴾

وَمَنْ يَقْنُتْ مِنْكُنْ لِلَّهِ وَرَسُولِهِ وَتَعْمَلْ صَالِحًا
 نُؤْتِيَهَا أَجْرَهَا مَرَّتَيْنِ وَأَعْتَدْنَا لَهَا رِزْقًا كَرِيمًا ﴿٣١﴾
 يَنِسَاءَ النَّبِيِّ لَسْتُنَّ كَأَحَدٍ مِّنَ النِّسَاءِ إِنِ اتَّقَيْتُنَّ
 فَلَا تَخْضَعْنَ بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ الَّذِي فِي قَلْبِهِ مَرَضٌ
 وَقُلْنَ قَوْلًا مَّعْرُوفًا ﴿٣٢﴾ وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا
 تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَىٰ وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ
 وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ
 لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ
 تَطْهِيرًا ﴿٣٣﴾ وَأَذْكُرَنَّ مَا يُتْلَىٰ فِي بُيُوتِكُنَّ مِنْ آيَاتِ
 اللَّهِ وَالْحِكْمَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا ﴿٣٤﴾ إِنَّ
 الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
 وَالْقَانِتِينَ وَالْقَانِتَاتِ وَالصَّادِقِينَ وَالصَّادِقَاتِ
 وَالصَّابِرِينَ وَالصَّابِرَاتِ وَالْخَاشِعِينَ وَالْخَاشِعَاتِ
 وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصَّامِتِينَ وَالصَّامِتَاتِ
 وَالْحَافِظِينَ فُرُوجَهُمْ وَالْحَافِظَاتِ وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ
 كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا

و هر که از شما مطیع خدا و رسول او شود و عمل شایسته
 کند پاداش او را دو برابر دهیم و برای او روزی
 سخاوتمندانه مهیا کرده ایم ﴿۳۱﴾ ای زنان پیامبر شما اگر
 پرهیزگاری کنید مانند هیچ یک از زنان دیگر نیستید پس
 در گفتار خود نرمی نکنید تا کسی که مرضی در دل دارد
 طمع نیاورد و گفتاری پسندیده گویند ﴿۳۲﴾ و در
 خانه‌های خود برقرار باشید و جلوه‌گری جاهلیت پیشین را
 پیش مگیرید و نماز را بپا دارید و زکات را بدهید و خدا و
 رسول او را اطاعت کنید همانا خدا می‌خواهد ناپاکی را از
 شما اهل این خانه ببرد و شما را کاملاً پاکیزه
 گرداند ﴿۳۳﴾ و بیاد آرید آیات خدا و حکمتی که در
 خانه‌های شما خوانده می‌شود زیرا خدا دقیق و آگاه
 است (و لطف دارد و کار دانست) ﴿۳۴﴾ محققا مردان
 مسلمان و زنان مسلمان و مردان با ایمان و زنان با ایمان و
 مردان فرمانبردار و زنان فرمانبردار و مردان راستگو و زنان
 راستگو و مردان صبور و زنان صبور و مردان فروتن و زنان
 فروتن و مردان صدقه ده و زنان صدقه ده و مردان روزه گیر
 و زنان روزه گیر و مردان حافظ فروج و زنان حافظه و
 مردان بسیار ذکرگوی و زنان ذکرگوی را، خدا برایشان
 آمرزش و پاداش بزرگی آماده کرده است ﴿۳۵﴾.

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ ۗ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُبِينًا ﴿٣٦﴾ وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللَّهَ وَتُخْفِي فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ ۗ فَلَمَّا قَضَى زَيْدٌ مِنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنَاكَهَا لِكَيْ لَا يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ إِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا ۚ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا ﴿٣٧﴾ مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ اللَّهُ لَهُ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ ۚ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ قَدَرًا مَقْدُورًا ﴿٣٨﴾ الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ ۚ وَكَفَى بِاللَّهِ حَسِيبًا ﴿٣٩﴾ مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ ۚ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٤٠﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا ﴿٤١﴾ وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٤٢﴾ هُوَ الَّذِي يُصَلِّي عَلَيْكُمْ وَمَلَائِكَتُهُ لِيُخْرِجَكُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ ۚ وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا ﴿٤٣﴾

و برای هیچ مرد مؤمن و زن مؤمنه روا نباشد که چون خدا و رسول او امری را حکم کنند ایشان برای خودشان اختیار امری کنند و آن که خدا و رسول او را عصیان کند بتحقیق به ضلالت افتاده ضلالتی آشکارا ﴿۳۶﴾ و آن دم که می گفتمی به آن که خدا نعمتش داده و تو نیز نعمتش دادی که جفت خویش را برای خودت نگه دار و از خدا بترس و تو در ضمیر خود پنهان می داشتی آنچه را که خدا آن را آشکار کند و تو از مردم می ترسیدی و حال آنکه خدا سزاوار است که از او بترسی، پس چون زید حاجت خود را از آن زن بر آورد، جفت تو اش کردیم آن زن را، تا بر مؤمنین حرجی نباشد درباره زنان پسر خوانده هاشان وقتی که آنان حاجتشان را نسبت به آن زنان بر آورده باشند، و فرمان خدا انجام شدنی است ﴿۳۷﴾ بر پیامبر باکی نیست در آنچه خدا برای او مقرر کرده، آئین خدا درباره کسانی که از پیش گذشته اند چنین بوده و فرمان خدا باندازه معینی است ﴿۳۸﴾ آن کسان که پیغام های خدا را می رسانند و از او می ترسند و از کسی جز خدا نمی ترسند و خدا برای حساب گری کافی است ﴿۳۹﴾ محمد پدر هیچ یک از مردان شما نیست ولیکن رسول خداست و ختم نموده پیامبران را و خدا به هر چیزی دانا بوده است ﴿۴۰﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید خدا را یاد کنید یاد کردن بسیاری ﴿۴۱﴾ و بامداد و پسین (صبح و شام) او را تسبیح کنید ﴿۴۲﴾ اوست که با فرشتگان خود بر شما صلوات می فرستد تا شما را از تاریکی ها بسوی نور بیرون برد و خدا نسبت به مؤمنین رحیم است ﴿۴۳﴾

تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُ سَلَامٌ وَأَعَدَّ لَهُمْ أَجْرًا كَرِيمًا ﴿٤٤﴾
يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِيدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٤٥﴾
وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا ﴿٤٦﴾ وَبَشِّرِ
الْمُؤْمِنِينَ بِأَنَّ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا ﴿٤٧﴾ وَلَا
تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ وَدَعْ أَذُنَهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى
اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٤٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا
نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ
تَمْسُوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَّةٍ تَعْتَدُونَهَا
فَتَمِيعُوهُنَّ وَسَرَّحُوهُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٤٩﴾ يَا أَيُّهَا
النَّبِيُّ إِنَّا أَحْلَلْنَا لَكَ أَزْوَاجَ الَّتِي ءَاتَيْتَ أَجُورَهُنَّ
وَمَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ مِمَّا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَيْكَ وَبَنَاتِ
عَمِّكَ وَبَنَاتِ عَمَّتِكَ وَبَنَاتِ خَالِكَ وَبَنَاتِ
خَالَتِكَ الَّتِي هَاجَرْنَ مَعَكَ وَامْرَأَةً مُؤْمِنَةً إِنْ
وَهَبَتْ نَفْسَهَا لِلنَّبِيِّ إِنْ أَرَادَ النَّبِيُّ أَنْ يَسْتَنْكِحَهَا
خَالِصَةً لَكَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ قَدْ عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا
عَلَيْهِمْ فِي أَزْوَاجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ لِكَيْلَا
يَكُونَ عَلَيْكَ حَرَجٌ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٥٠﴾

روزی که او را مقالات کنند زنده باد و درودشان سلام
است و خدا برای ایشان پاداش ارجمند آماده کرده
است ﴿۴۴﴾ ای پیامبر ما تو را گواه و بشارت آور و بیم
رسان فرستادیم ﴿۴۵﴾ و دعوت کننده بسوی خدا باذن او
و چراغی روشنائی دهنده (فرستادیم) ﴿۴۶﴾ و مؤمنان را
بشارت بده به اینکه از جانب خدا فضل و کرم بزرگی
دارند ﴿۴۷﴾ و کافران و منافقان را اطاعت مکن و
آزارشان را رها کن و بر خدا توکل نما و خدا کارگذار
کافی است ﴿۴۸﴾ ای مؤمنین چون زنان مؤمنه را نکاح
کردید سپس قبل از آنکه مباشرت کنید طلاقشان دادید
برای شما عده‌ای بر عهده آنها نیست که آن را بسر آرید،
پس برخوردارشان کنید و رهاشان سازید رها کردن خوبی
﴿۴۹﴾ ای پیامبر، ما همسرانت را که مهرشان داده‌ای و
آنکه مملوک تو است که خدا غنیمت تو نموده و دختران
عمویت و دختران عمه‌هایت و دختران دائیت و دختران
خاله‌هایت که با تو مهاجرت کرده‌اند بر تو حلال کرده‌ایم
و زن مؤمنه‌ای اگر خود را به پیامبر ببخشد اگر پیامبر
خواست او را نکاح کند در حالی که این خاص تو است نه
مؤمنین دیگر، بتحقیق ما دانائیم که چه مقرر کرده‌ایم بر
ایشان درباره همسرانشان و ملک یمینشان تا اینکه بر تو
تکلفی نباشد و خدا آمرزنده رحیم است ﴿۵۰﴾.

۵۱ تَرْجِي مَنْ تَشَاءُ مِنْهُنَّ وَتُؤْوِي إِلَيْكَ مَنْ تَشَاءُ
 وَمَنِ ابْتَغَيْتَ مِمَّنْ عَزَلْتَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ ذَلِكَ
 أَدْنَىٰ أَنْ تَقَرَّ أَعْيُنُهُنَّ وَلَا يَحْزَنَ وَيَرْضَيْنَ بِمَا
 آتَيْنَهُنَّ كُلُّهُنَّ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَكَانَ اللَّهُ
 عَلِيمًا حَلِيمًا ﴿٥١﴾ لَا يَحِلُّ لَكَ النِّسَاءُ مِنْ بَعْدُ وَلَا
 أَنْ تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنْ أَزْوَاجٍ وَلَوْ أَعْجَبَكَ حُسْنُهُنَّ إِلَّا
 مَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ رَقِيبًا ﴿٥٢﴾
 يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ النَّبِيِّ إِلَّا أَنْ
 يُؤْذَنَ لَكُمْ إِلَىٰ طَعَامٍ غَيْرَ نَظِيرٍ إِنَّهُ وَلَكِنْ إِذَا
 دُعِيتُمْ فَأَدْخُلُوا فَإِذَا طَعِمْتُمْ فَانْتَشِرُوا وَلَا
 مُسْتَعْسِفِينَ لِحَدِيثٍ إِنَّ ذَلِكُمْ كَانَ يُؤْذِي النَّبِيَّ
 فَيَسْتَحْيِي مِنْكُمْ وَاللَّهُ لَا يَسْتَحْيِي مِنَ الْحَقِّ وَإِذَا
 سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ
 ذَلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ وَمَا كَانَ لَكُمْ
 أَنْ تُؤْذُوا رَسُولَ اللَّهِ وَلَا أَنْ تَنْكِحُوا أَزْوَاجَهُ مِنْ
 بَعْدِهِ أَبَدًا إِنَّ ذَلِكُمْ كَانَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمًا ﴿٥٣﴾ إِنْ
 تُبَدُّوا شَيْئًا أَوْ خُفِّفُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ
 عَلِيمًا ﴿٥٤﴾

هر یک از زنان خود را که خواهی در نوبت مؤخر کنی و
 هر که را خواهی نزد خود آری و از آنها که کناره کردی
 هر که را خواهی بطلبی، باکی بر تو نیست، این بچشم
 روشنی ایشان نزدیکتر است و غم نخورند و از رفتاری که
 با همه ایشان می کنی خوشنود باشند و خدا می داند که در
 دل های شما چیست و خدا دانای بردبار است ﴿۵۱﴾ پس
 از آنان برای تو حلال نیست و نه رواست که آنان را به
 همسرانی تبدیل کنی و اگر چه جمالشان تو را به عجب
 آورد مگر آنکه را مالک شوی و خدا بر هر چیزی مراقب
 است ﴿۵۲﴾ ای مؤمنین به خانه های پیامبر داخل نشوید
 مگر آنکه شما را به غذائی بخوانند اما منتظر پخته شدن آن
 نباشید ولیکن چون دعوت شدید داخل شوید و چون غذا
 خوردید پراکنده شوید و به گفتگو سرگرم مشوید که این
 رفتار پیغمبر را آزار می دهد و از شما شرم می دارد و خدا
 از بیان حق شرم نمی دارد و اگر از زنان رسول متاعی
 خواستید از پس پرده از ایشان بخواهید این برای دل های
 شما و دل های ایشان پاکیزه تر است و حق ندارید پیغمبر را
 آزار کنید و نشاید که پس از وی هرگز زنان وی را به
 نکاح آرید که این نزد خدا کار بزرگی است ﴿۵۳﴾ اگر
 چیزی را آشکار کنید و یا نهان دارید پس محققا خدا به هر
 چیزی داناست ﴿۵۴﴾.

لَا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فِيِ عَابَاتِهِنَّ وَلَا أَبْنَائِهِنَّ وَلَا إِخْوَانِهِنَّ وَلَا أَبْنَاءَ إِخْوَانِهِنَّ وَلَا أَخَوَاتِهِنَّ وَلَا نِسَائِهِنَّ وَلَا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ وَاتَّقِينَ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ لَنَاصٍ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٥٥﴾ إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٥٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدْ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴿٥٨﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلْبِيبِهِنَّ ذَلِكَ أَدْنَى أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٥٩﴾ وَلِّينَ لَمْ يَنْتَهِ الْمُنْفِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ وَالْمُرْجِفُونَ فِي الْمَدِينَةِ لَنُغْرِيَنَّكَ بِهِمْ ثُمَّ لَا يُجَاوِرُونَكَ فِيهَا إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٠﴾ مَلْعُونِينَ أَيْنَمَا ثُقِفُوا أُخِذُوا وَقُتِلُوا تَقْتِيلًا ﴿٦١﴾ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿٦٢﴾

بر زنان رسول باکی نیست در مورد پدرانشان و نه پسرانشان و نه برادرانشان و نه برادر زاده هاشان و نه خواهرزادگانشان و نه زنان خودشان و نه مملوکشان و از خدا بترسید که خدا بر هر چیزی گواه است ﴿۵۵﴾ بتحقیق خدا و فرشتگان او صلوات می فرستند بر این پیغمبر، ای کسانی که ایمان آورده اید صلوات بفرستید بر او و تسلیم او باشید تسلیم کاملی ﴿۵۶﴾ محققا کسانی که خدا و رسول او را آزار کنند خدا در دنیا و آخرت لعنتشان کرده و عذاب خفت انگیزی برای ایشان مهیا نموده است ﴿۵۷﴾ و کسانی که مردان مؤمن و زنان مؤمنه را با نسبت دادن اعمالی که نکرده اند آزار نمایند پس حقا تهمت و گناه آشکاری بگردن گرفته اند ﴿۵۸﴾ ای پیامبر به همسران و دختران و زنان مؤمنین بگو روپوشهایشان را به خود بپيچند و بخود بگیرند این مناسبت تر و نزدیکتر به شناخت ایشانست که اذیت نشوند و خدا آمرزنده رحیم است ﴿۵۹﴾ اگر منافقان و کسانی که در قلوبشان مرضی است و بیهوده گویان مدینه خودداری نکنند البته تو را بر ایشان مسلط کنیم آنگاه مجاور و همسایگان تو در این شهر نباشند مگر اندکی ﴿۶۰﴾ مورد لعن و طردند هر جا یافت شوند گرفته شده و بخواری کشته شوند ﴿۶۱﴾ روش خدا درباره کسانی که از پیش بوده اند چنین بوده و برای روش خدا تغییری نخواهی یافت ﴿۶۲﴾

يَسْأَلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ
 اللَّهِ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ تَكُونُ قَرِيبًا ﴿٦٣﴾ إِنَّ
 اللَّهَ لَعَنَ الْكَافِرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا ﴿٦٤﴾ خَالِدِينَ
 فِيهَا أَبَدًا لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٦٥﴾ يَوْمَ تُقَلَّبُ
 وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَلَيْتَنَّا أَطَعْنَا اللَّهَ وَأَطَعْنَا
 الرَّسُولَ ﴿٦٦﴾ وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَاءَنَا
 فَأَضَلُّونَا السَّبِيلَ ﴿٦٧﴾ رَبَّنَا ءَاتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ
 الْعَذَابِ وَالْعَنَهُمْ لَعْنًا كَبِيرًا ﴿٦٨﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا
 لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ ءَادُوا مُوسَى فَبَرَّاهُ اللَّهُ مِمَّا قَالُوا
 وَكَانَ عِنْدَ اللَّهِ وَجِيهًا ﴿٦٩﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا
 اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٧٠﴾ يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ
 وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ
 فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٧١﴾ إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا
 وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا
 جَهُولًا ﴿٧٢﴾ لِيُعَذِّبَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ
 وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ وَيَتُوبَ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ
 وَالْمُؤْمِنَاتِ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٣﴾

مردم از ساعت قیامت از تو می پرسند، بگو علم آنها تنها
 نزد خداست و تو چه می دانی شاید آن ساعت نزدیک
 باشد ﴿۶۳﴾ محققا خدا کافران را لعن کرده و برای ایشان
 آتشی سوزان آماده کرده است ﴿۶۴﴾ که همیشه در آن
 بمانند و دوست و یآوری نیابند ﴿۶۵﴾ روزی که
 چهره هاشان در آتش گردانیده شود می گویند ای کاش ما
 خدا را اطاعت کرده بودیم و این پیامبر را اطاعت کرده
 بودیم ﴿۶۶﴾ و گویند پروردگارا ما آقایان خود و بزرگان
 خودمان را اطاعت کردیم ایشان ما را از راه گمراه
 کردند ﴿۶۷﴾ پروردگارا از این عذاب دو برابرشان ده و
 لعنشان کن لعن بزرگی ﴿۶۸﴾ ای کسانی که ایمان دارید
 نباشید مانند کسانی که موسی را آزار کردند و خدا او را از
 آنچه گفتند تبرئه کرد و نزد خدا آبرومند بود ﴿۶۹﴾ ای
 کسانی که ایمان آورده اید از خدا بترسید و سخن بصواب
 گوئید ﴿۷۰﴾ تا خدا اعمالتان را بصلاح آورد و گناهان
 شما را بپامزد، و هر کس اطاعت خدا و رسول او کند
 بهره مند شده به بهره بزرگی ﴿۷۱﴾ بتحقیق ما این امانت را
 به آسمانها و زمین و کوهها عرضه کردیم پس از حمل
 آن خودداری کردند و از آن هراسیدند و انسان آن را
 برداشت براستی که او ستمگر و نادان است ﴿۷۲﴾ برای
 اینکه خدا مردان منافق و زنان منافقه و مردان مشرک و
 زنان مشرکه را عذاب کند و بر مؤمنین و مؤمنات ببخشد و
 خدا آمرزنده و رحیم بوده است ﴿۷۳﴾.

سُورَةُ سَبَأٍ

سوره سبأ

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هر ستایش خاص خدائی است که آنچه در آسمانها و آنچه در زمین هست از اوست و مخصوص ستایش در آخرتست، و اوست حکیم آگاه ﴿۱﴾ می‌داند آنچه در زمین فرو می‌رود و آنچه از آن بیرون می‌آید و آنچه از آسمان نازل گردد و آنچه در آن بالا رود و اوست رحیم آمرزنده ﴿۲﴾ و آنان که کافرنه گویند ساعت قیامت ما نیاید بگو آری قسم به پروردگارم البته قیامت شما را بیاورد خدائی که دانای غیب است، هموزن ذره‌ای که در آسمانها و زمین باشد از علم او نهان نیست و نه کوچکتر و نه بزرگتری هست مگر آنکه در کتابی روشن است ﴿۳﴾ تا جزا دهد آنان را که ایمان آورده و کارهای شایسته را نموده‌اند آنها را که برایشان آمرزش و روزی ارجمند است ﴿۴﴾ و آنان که درباره آیات ما سعایت کرده‌اند و در ابطال آنها کوشیده‌اند آنها را که برایشان عذابی است از پلیدی دردناک ﴿۵﴾ و کسانی که دانش داده شده‌اند می‌بینند که آنچه از پروردگارت به تو نازل شده حق است و به راه خدای عزیز حمید هدایت می‌کنند ﴿۶﴾ و آنان که کافر شده گفتند: آیا شما را راهنمایی کنیم به مردی که شما را خبر می‌دهد که چون کاملاً ریزریز شدید محققاً به خلقت جدیدی خواهید بود ﴿۷﴾

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي الْآخِرَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿١﴾ يَعْلَمُ مَا يَلْجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ الرَّحِيمُ الْغَفُورُ ﴿٢﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَأْتِينَا السَّاعَةُ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتَأْتِيَنَّكُمْ عِلْمُ الْغَيْبِ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَلَا أَصْغَرُ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرُ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿٣﴾ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٤﴾ وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي آيَاتِنَا مُعَاجِزِينَ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مِّن رَّجْزٍ أَلِيمٍ ﴿٥﴾ وَيَرَى الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ الَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ هُوَ الْحَقُّ وَيَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ﴿٦﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ نَدُلُّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ يُنْبِئُكُمْ إِذَا مُرِّقْتُمْ كُلَّ مُمَرِّقٍ إِنَّكُمْ لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿٧﴾

أَفْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَمْ بِهِ جِنَّةٌ بَلِ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ فِي الْعَذَابِ وَالضَّلَالِ الْبَعِيدِ ﴿٨﴾
 أَفَلَمْ يَرَوْا إِلَىٰ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِن نَّشَأُ نُخَسِفُ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ نُسْقِطَ عَلَيْهِمْ كِسَفًا مِّنَ السَّمَاءِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّكُلِّ عَبْدٍ مُّنِيبٍ ﴿٩﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا دَاوُدَ مِنَّا فَضْلًا يَجِبَالُ أَوْبَىٰ مَعَهُ وَالطَّيْرُ وَأَلَنَّا لَهُ الْحَدِيدَ ﴿١٠﴾ أَنِ اعْمَلْ سَابِغَتٍ وَقَدِّرْ فِي السَّرْدِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١﴾ وَلَسْلِمْنَا مِنَ الرِّيحِ غُدُوها شَهْرٌ وَرَوَاحُها شَهْرٌ وَأَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ الْقِطْرِ وَمِنَ الْجِنِّ مَن يَعْمَلُ بَيْنَ يَدَيْهِ بِإِذْنِ رَبِّهِ وَمَن يَزِغْ مِنْهُمْ عَنْ أَمْرِنَا نُذِقْهُ مِنْ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿١٢﴾ يَعْمَلُونَ لَهُو مَا يَشَاءُ مِنْ مَّحْرِبٍ وَتَمَثِيلٍ وَجِفَانٍ كَالْجَوَابِ وَقُدُورٍ رَّاسِيَتٍ اَعْمَلُوا ءَالَ دَاوُدَ شُكْرًا وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّكُورُ ﴿١٣﴾ فَلَمَّا قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ عَلَىٰ مَوْتِهِ إِلَّا دَابَّةُ الْأَرْضِ تَأْكُلُ مِنسَأَتَهُ فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ الْجِنُّ أَن لَّو كَانُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ مَا لَبِثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿١٤﴾

آیا بر خدا دروغ بسته و یا جنونی در او هست؟ نه بلکه آنان که به آخرت ایمان ندارند در عذاب و گمراهی دوری هستند ﴿۸﴾ آیا به آنچه پیش رویشان و پشت سرشان هست از آسمان و زمین ننگریستند اگر بخواهیم به زمینشان فرو می‌بریم و یا پاره‌ای از آسمان رویشان افکنیم برآستی در این برای هر بنده توبه‌گری عبرتست ﴿۹﴾ و بتحقیق داود را از جانب خود فضیلتی دادیم، ای کوه‌ها با وی هم آواز شوید با پرندگان، و آهن را برای وی نرم کردیم ﴿۱۰﴾ که زره‌های بلند بساز و بافت آن را باندازه بگیر و عمل شایسته کنید زیرا من بدانچه می‌کنید بینام ﴿۱۱﴾ و باد را برای سلیمان رام کردیم که سیر بامدادش یک ماه و شبانگاهش یکماه بود و چشمه مس را برای او روان ساختیم و از جن کسانی در حضور او کار می‌کردند فرمان پروردگارش و هر کس از ایشان از فرمان ما سرپیچی می‌کرد از عذاب سوزان به او می‌چشانیدیم ﴿۱۲﴾ و برای وی می‌ساختند هر چه می‌خواست از قصرها و مجسمه‌ها و کاسه‌هایی مانند حوضه‌ها و دیگ‌های ثابت، ای خاندان داود برای شکرگزاری عمل کنید و کمی از بندگانم شکر گزارند ﴿۱۳﴾ پس چون مرگ را برای او مقرر داشتیم دلالت بر مرگ او نمود جز جانور زمین (موریانه) که عصای وی را بخورد پس چون بیفتاد بر دیوان روشن شد که اگر غیب می‌دانستند در عذاب خفت‌انگیز نمی‌ماندند ﴿۱۴﴾.

لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكَنِهِمْ آيَةٌ جَنَّاتٍ عَنْ يَمِينٍ
وَشِمَالٍ كُلُوا مِنْ رِزْقِ رَبِّكُمْ وَاشْكُرُوا لَهُ وَبَلَدُهُ
طَيِّبَةٌ وَرَبُّ غَفُورٌ ﴿١٥﴾ فَأَعْرَضُوا فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ
سَيْلَ الْعَرِمِ وَبَدَّلْنَاهُمْ بِجَنَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ ذَوَاتِ أُكُلٍ
خَمْطٍ وَأُثْلٍ وَشَيْءٍ مِّن سِدْرٍ قَلِيلٍ ﴿١٦﴾ ذَلِكَ جَزَيْنَاهُمْ
بِمَا كَفَرُوا وَهَلْ نُجْزِي إِلَّا الْكَفُورَ ﴿١٧﴾ وَجَعَلْنَا
بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الْقُرَى الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا قُرًى ظَاهِرَةً
وَقَدَرْنَا فِيهَا السَّيْرَ سِيرُوا فِيهَا لَيَالٍ وَأَيَّامًا ءَامِنِينَ
﴿١٨﴾ فَقَالُوا رَبَّنَا بَعْدَ بَيْنِ أَسْفَارِنَا وَظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ
فَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ وَمَزَّقْنَاهُمْ كُلَّ مُمَرَّقٍ إِنَّ فِي
ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿١٩﴾ وَلَقَدْ صَدَقَ
عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ ظَنَّهُ فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِّنَ
الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٠﴾ وَمَا كَانَ لَهُ عَلَيْهِمْ مِّن سُلْطَانٍ إِلَّا
لِتَعْلَمَ مَنْ يُؤْمِنُ بِالْآخِرَةِ مِمَّنْ هُوَ مِنْهَا فِي شَكٍّ
وَرَبُّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿٢١﴾ قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ
رَعَمْتُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي
السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهِمَا مِن شِرْكٍَ
وَمَا لَهُ مِنْهُمْ مِّن ظَهِيرٍ ﴿٢٢﴾

بتحقیق برای قوم سبا در مسکنشان نشانه عبرتی بود و
باغستان از راست و چپ، از روزی پروردگارتان بخورید و
برای او شکرگزارید، شهر پاکیزه و پروردگار آمرزنده
﴿۱۵﴾ پس اعراض کردند و بر ایشان سیل سخت
فرستادیم و دو باغستانشان را به دو باغستان تبدیل کردیم
که دارای میوه تلخ و خار و اندکی از سدر بود ﴿۱۶﴾ این
چنین پاداششان دادیم بسبب کفرانشان و آیا جز کفران
پیشه را مجازات می‌کنیم ﴿۱۷﴾ و بین ایشان و بین
قریه‌هایی که در آنها برکت نهاده بودیم دهکده‌های نمایان
قرار دادیم و برای سیر در آن مقداری قرار دادیم (و
گفتیم) شبها و روزها در آنها بحال امن سیر کنید ﴿۱۸﴾
پس گفتند: پروردگارا میان منزل‌های ما فاصله و دوری
قرار ده. و به خود ستم کردند پس ایشان را داستان‌ها (برای
آیندگان) قرار دادیم و آنان را سخت از هم پراکندیم
براستی که در این داستان آیات عبرتی است برای هر صبور
شکرگزاری ﴿۱۹﴾ و بتحقیق شیطان گمان خود را درباره
ایشان تصدیق کرد و جز گروهی از مؤمنین پیروی او
کردند ﴿۲۰﴾ و ابلیس را بر ایشان تسلطی نبوده جز برای
اینکه مؤمن به آخرت از آنکه به آخرت شک دارد معلوم
ما گردد و پروردگارت بر هر چیزی نگهبان است ﴿۲۱﴾
بگو بخوانید کسانی غیر خدا را که گمان کرده‌اید (قابل
خواندن می‌باشند) که هم وزن ذره‌ای در آسمان‌ها و زمین
مالک نیستند و برای ایشان در آسمان و زمین شرکتی
نیست و برای خدا پشتیبانی از ایشان نیست ﴿۲۲﴾

وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَعَةُ عِنْدَهُ إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُ ۖ حَتَّىٰ إِذَا
فُزِّعَ عَن قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ ۖ قَالُوا الْحَقُّ
وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٢٣﴾ قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ قُلِ اللَّهُ ۖ وَإِنَّا أَوْ إِيَّاكُمْ لَعَلَىٰ
هُدًى أَوْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾ قُلْ لَا تَسْأَلُونَ عَمَّا
أُجْرَمْنَا وَلَا تُسْأَلُ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٥﴾ قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا
رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَهُوَ الْفَتَّاحُ الْعَلِيمُ ﴿٢٦﴾
قُلْ أُرُونِي الَّذِينَ أَلْحَقْتُمْ بِهِ شُرَكَاءَ ۖ كَلَّا ۚ بَلْ هُوَ اللَّهُ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ
بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾
وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٩﴾ قُلْ
لَّكُمْ مِّيعَادُ يَوْمٍ لَا تَسْتَخِيرُونَ عَنْهُ سَاعَةً وَلَا
تَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنُؤْمِنَ بِهَٰذَا
الْقُرْآنِ وَلَا بِالَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ
مَوْفُوفُونَ عِندَ رَبِّهِمْ يَرْجِعُ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ الْقَوْلِ
يَقُولُ الَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا لِّلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لَوْلَا أَنْتُمْ
لَكُنَّا مُؤْمِنِينَ ﴿٣١﴾

و شفاعت در پیشگاه او سود ندهد مگر برای آنکه اذنی
برای او صادر شده باشد تا وقتی که از دل‌های ایشان
وحشت برود، گویند پروردگارتان چه گفت گویند حق را
گفت و او والا و بزرگست ﴿۲۳﴾ بگو کیست که از
آسمان‌ها و زمین شما را روزی می‌دهد بگو خدا و محقق
است که ما و یا شما در هدایت و یا در ضلالت
آشکاریم ﴿۲۴﴾ بگو از آنچه ما گناه کنیم شما را نپرسند و
از آنچه می‌کنید ما را نپرسند ﴿۲۵﴾ بگو پروردگار ما بین
ما را جمع می‌کند آنگاه بحق بین ما حکم می‌نماید و
اوست حاکم کارگشای دانا ﴿۲۶﴾ بگو آنان را که بعنوان
شریک به خدا ملحق کرده‌اید به من بنمایانید نه چنین است
بلکه اوست خدای نیرومند حکیم ﴿۲۷﴾ و ما تو را
نفرستادیم مگر برای عموم مردم که بشارت دهی و وترسانی
ولیکن بیشتر مردم نمی‌دانند ﴿۲۸﴾ و می‌گویند: اگر
راست می‌گوئید این وعده چه وقت می‌رسد ﴿۲۹﴾ بگو
برای شما وعده‌گاهی است که ساعتی از آن عقب‌تر نروید
و جلوتر نشوید ﴿۳۰﴾ و کسانی که کافرنه گفتند: به این
قرآن و آن کتابی که جلو آن بوده هرگز ایمان نیاوریم، و
اگر به بینی وقتی را که ستمگران در پیشگاه پروردگارشان
باز داشت شده‌اند و به یکدیگر سخن را بر می‌گردانند،
آنان که ضعیف و زبون شده به کسانی بزرگی کرده‌اند
می‌گویند اگر شما نبودید حتما ما مؤمن می‌بودیم ﴿۳۱﴾

قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لِلَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا أَنَحْنُ صَدَدْنَاكُمْ عَنِ الْهُدَىٰ بَعْدَ إِذْ جَاءَكُمْ بَلْ كُنْتُمْ مُجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾ وَقَالَ الَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ إِذْ تَأْمُرُونَنَا أَنْ نَكْفُرَ بِاللَّهِ وَنَجْعَلَ لَهُؤُنْدَادًا وَأَسْرُوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُا الْعَذَابَ وَجَعَلْنَا الْأَغْلَالَ فِي أَعْنَاقِ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّن نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِء كَافِرُونَ ﴿٣٤﴾ وَقَالُوا نَحْنُ أَكْثَرُ أَمْوَالًا وَأَوْلَدًا وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٣٥﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾ وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ بِالَّتِي تُقَرَّبُكُمْ عِنْدَنَا زُلْفَىٰ إِلَّا مَن ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الضَّعِيفِ بِمَا عَمِلُوا وَهُمْ فِي الْغُرُفَاتِ ءَامِنُونَ ﴿٣٧﴾ وَالَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِي ءَايَاتِنَا مُعْجِزِينَ أُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿٣٨﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٣٩﴾

و کسانی که بزرگی کرده به زبونان گویند آیا ما شما را از هدایت باز داشتیم بعد از آنکه هدایت برای شما آمد بلکه شما مجرم بودید ﴿۳۲﴾ و کسانی که ضعیف بوده‌اند به کسانی که بزرگی کرده گویند (نه) بلکه نیرنگ شب و روز (شما) هنگامی که ما را وادار می‌کردید که به خدا کافر شویم و برای وی همتاها قرار دهیم و چون عذاب را به بیند اظهار پشیمانی کنند، و به گردن کسانی که کافر شده‌اند غلها قرار دهیم آیا جز قبال آنچه می‌کرده‌اند جزا داده می‌شوند ﴿۳۳﴾ و در هیچ قریه‌ای بیم‌دهنده‌ای نفرستادیم مگر متنعمین آنان گفتند که ما به آئینی که مأمور ابلاغ آن هستید کافریم ﴿۳۴﴾ و گفتند: ما اموال و اولاد بیشتری داریم و معذب نخواهیم شد ﴿۳۵﴾ بگو محققا پروردگارم روزی هر که را بخواهد وسعت دهد یا تنگ گیرد ولیکن بیشتر مردم نمی‌دانند ﴿۳۶﴾ و اموال و اولادتان چیزی نیست که شما را نزد ما تقریبی دهد مگر آنکه ایمان آورده و عملی شایسته نماید که آنان دو برابر پاداش دارند بمقابل آنچه کرده‌اند و همانان در غرفه‌های بهشت ایمنند ﴿۳۷﴾ و کسانی که درباره فرار از آیات ما می‌کوشند و قصد عجز ما دارند آنان در عذاب ما حاضر شدگانند ﴿۳۸﴾ بگو پروردگارم روزی هر که از بندگانش را خواهد وسعت دهد و یا تنگ گیرد و هر چیزی که انفاق کنید او جایش می‌گذارد و اوست بهترین روزی دهندگان ﴿۳۹﴾.

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَكَةِ أَهْؤُلَاءِ
 إِيَّاكُمْ كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿٤٠﴾ قَالُوا سُبْحَنَكَ أَنْتَ وَلَيْسَ
 مِنْ دُونِهِمْ بَلْ كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّ أَكْثَرُهُمْ بِهِمْ
 مُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾ قَالِيَوْمَ لَا يَمْلِكُ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَفْعًا
 وَلَا ضَرًّا وَنَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ
 الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿٤٢﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ
 آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا رَجُلٌ يُرِيدُ أَنْ
 يَصُدَّكُمْ عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤَكُمْ وَقَالُوا مَا هَذَا
 إِلَّا إِفْكٌ مُفْتَرَىٰ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا
 جَاءَهُمْ إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٤٣﴾ وَمَا آتَيْنَاهُمْ
 مِنْ كُتُبٍ يَدْرُسُونَهَا وَمَا أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمْ قَبْلَكَ مِنْ
 نَذِيرٍ ﴿٤٤﴾ وَكَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا بَلَّغُوا مِعْشَارَ
 مَا آتَيْنَاهُمْ فَكَذَّبُوا رُسُلِي فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٥﴾
 ﴿٤٦﴾ قُلْ إِنَّمَا أَعْظُمُكُمْ بِوَاحِدَةٍ أَنْ تَقُومُوا لِلَّهِ مِثْلَىٰ
 وَفَرَادَىٰ ثُمَّ تَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِكُمْ مِنْ جِنَّةٍ إِنْ
 هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ لَكُمْ بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٤٧﴾ قُلْ
 مَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ
 اللَّهِ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٤٨﴾ قُلْ إِنْ رَبِّي يَقْذِفُ
 بِالْحَقِّ عَلَمَ الْغُيُوبِ ﴿٤٩﴾

و روزی که همه را محشور می کند آنگاه به فرشتگان
 می گویند آیا اینان شما را عبادت می کردند ﴿۴۰﴾ گویند:
 تسبیح تو می کنیم تو منزهی توئی ولی ما نه ایشان، بلکه
 جن را عبادت می کردند و بیشترشان به دیوان گرویده
 بودند ﴿۴۱﴾ پس امروز برای یکدیگر نفع و ضرری را
 مالک نیستید و به کسانی که ستم کرده اند گوئیم عذاب
 آتشی را که تکذیب به آن می کردید بجشید ﴿۴۲﴾ و
 چون آیات روشن ما بر ایشان تلاوت شود گویند این
 نیست مگر مردی که می خواهد از خدایانی که پدرانان
 می پرستیدند منحرفتان کند و گویند این جز دروغی
 پرداخت شده نیست و آنان که کافران دربارۀ حق وقتی
 آیدشان گویند این جز سحر آشکاری نیست ﴿۴۳﴾ و
 ایشان را کتاب هائی که بخوانند ندادیم و پیش از تو سوی
 ایشان بیم دهنده ای نفرستادیم ﴿۴۴﴾ و آنان که پیش از
 ایشان بودند تکذیب کردند و اینان به ده یک آنچه به آنان
 دادیم نرسیدند پس رسولان مرا تکذیب کردند پس انکار
 و تعرض من چگونه بود ﴿۴۵﴾ بگو همانا من شما را به
 یک اندرز پند می دهم که دو دو و یک یک برای خدا
 برخیزید آنگاه بیندیشید که در صاحب شما دیوانگی
 نیست، نیست او برای شما جز بیم دهنده ای پیش از وقوع
 عذاب سختی ﴿۴۶﴾ بگو آن پاداشی که از شما خواسته ام
 مال خودتان باشد، نیست پاداش من جز بعهده خدا و او به
 هر چیزی گواه است ﴿۴۷﴾ بگو براستی که پروردگارم
 حق را إلقا می کند او دانای غیبا است ﴿۴۸﴾

قُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَمَا يُبَدِّلُ الْبَاطِلَ وَمَا يُعِيدُ ﴿٤٩﴾ قُلْ
 إِنْ ضَلَلْتُ فَإِنَّمَا أَضِلُّ عَلَىٰ نَفْسِي وَإِنِ اهْتَدَيْتُ
 فِيمَا يُوْحَىٰ إِلَيَّ رَبِّي إِنَّهُ سَمِيعٌ قَرِيبٌ ﴿٥٠﴾ وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ
 فَزَعُوا فَلَا قُوَّةَ وَأُخِذُوا مِنْ مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٥١﴾ وَقَالُوا
 عَامَنَّا بِهِ ؎ وَأَنَّىٰ لَهُمُ التَّنَافُوسُ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾
 وَقَدْ كَفَرُوا بِهِ ؎ مِنْ قَبْلُ وَيَقْذِفُونَ بِالْغَيْبِ مِنْ
 مَّكَانٍ بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾ وَحِيلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ
 كَمَا فُعِلَ بِأَشْيَاعِهِمْ مِّن قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا فِي شَكٍّ
 مُّرِيبٍ ﴿٥٤﴾

بگو حق آمد و باطل چیزی را نمی آورد و تجدید نمی کند
 ﴿۴۹﴾ بگو اگر گمراه شوم همانا بر ضرر خودم گمراه
 شده‌ام و اگر هدایت یابم پس بآن چیز است که پرودگارم
 به من وحی می کند بدرستی که او شنوا و نزدیک است
 ﴿۵۰﴾ و اگر ببینی آن دم که وحشت و فزع کنند و فراری
 نباشد و از مکان نزدیک گرفته شوند ﴿۵۱﴾ و گویند: به او
 ایمان آوردیم و چگونه و کجا از مکان دور به ایمان
 می‌رسند ﴿۵۲﴾ حال آنکه از پیش کافر به آن بودند و از
 جای دور بنا دیده سخن می‌انداختند ﴿۵۳﴾ و میان ایشان و
 آن آرزویی که دارند حایلی شود چنانکه با نظایر ایشان از
 پیش انجام شد براستی که ایشان در شکی ریب آور بودند
 ﴿۵۴﴾

سُورَةُ فَاطِرٍ

سوره فاطر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

الْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَاعِلِ
 الْمَلَكِ رُسُلًا أُولَىٰ أَجْنَحَةٍ مِّثْنَىٰ وَثَلَاثَ وَرُبْعَ
 يَزِيدُ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ
 ﴿١﴾ مَا يَفْتَحُ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَّحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا
 وَمَا يُمْسِكُ فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ
 الْحَكِيمُ ﴿٢﴾ يَتَأَيَّهَا النَّاسُ أَذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ
 عَلَيْكُمْ هَلْ مِنْ خَلْقٍ غَيْرِ اللَّهِ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ
 السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ قَائِلٌ تُوَفَّكُونَ ﴿٣﴾

ستایش خدا را که پدید آورنده آسمان‌ها و زمین است
 فرشتگان را که دارای بال‌های دوتا دوتا و سه‌تا سه‌تا و
 چهارتا چهارتا هستند رسولان قرار داد، در آفریدن آنچه
 بخواهد می‌افزاید زیرا خدا بر هر چیزی تواناست ﴿۱﴾ هر
 رحمتی را که خدا برای مردم بگشاید هیچ کس بستن آن
 نتواند و هر چه را ببندد هیچ کس پس از او آن را نگشاید
 و اوست عزیز حکیم ﴿۲﴾ ای مردم نعمت خدا را بر
 خودتان یاد کنید آیا خالق جز خدا هست که از آسمان و
 زمین شما را روزی دهد؟ نیست خدائی جز او پس کجا
 سرگردانید ﴿۳﴾

وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٦﴾ يَأْتِيهَا النَّاسُ إِن وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغُرُورُ ﴿٧﴾ إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا إِنَّمَا يَدْعُوا حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿٨﴾ الَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٩﴾ أَفَمَن زُيِّنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ فَرَآهُ حَسَنًا فَإِنِ اللَّهُ يُضِلُّ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ فَلَا تَذْهَبَ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسْرَتٍ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿١٠﴾ وَاللَّهُ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فُسْقَنَهُ إِلَى بَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَحْيَيْنَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا كَذَلِكَ النُّشُورُ ﴿١١﴾ مَن كَانَ يُرِيدِ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعًا إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ وَالَّذِينَ يَمْكُرُونَ السَّيِّئَاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَكْرُ أُولَئِكَ هُوَ يَبُورُ ﴿١٢﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِّن نُّطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ أَزْوَاجًا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَى وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ وَمَا يُعَمَّرُ مِنْ مُّعَمَّرٍ وَلَا يُنْقَصُ مِنْ عُمْرِهِ إِلَّا فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١٣﴾

و اگر تو را تکذیب کنند پس بتحقیق پیامبران پیش از تو تکذیب شدند و همهٔ امور بسوی خدا بازگشت می‌شود ﴿۴﴾ ای مردم محققا وعدهٔ خدا حق است پس البته زندگی دنیا شما را مغرور نکند و فریبنده‌ها شما را به خدا غره نکند ﴿۵﴾ حقا که شیطان دشمن شماست پس شما او را دشمن گیرید همانا حزب خود را می‌خواند تا از اهل آتش سوزان شوند ﴿۶﴾ آنان که کافر شدند برایشان عذاب سختی است و آنان که ایمان آورده و عمل‌های شایسته را انجام دادند برای ایشان آمرزش و پاداش بزرگست ﴿۷﴾ آیا آن کسی که کار بدش برای او زینت داده شده و آن را نیک می‌بیند (مانند صاحب عمل صالح است) پس حقیقت این است که خدا هر که را خواهد گمراه و هر که را بخواهد هدایت می‌کند پس جان خود را در حسرت بر ایشان از بین مبر زیرا خدا به آنچه می‌کند علیم است ﴿۸﴾ و خداست که بادها را می‌فرستد تا ابری بر انگیزد و آن را به دیار مرده برانیم و زمین را پس از مردنش بآن زنده نمائیم زنده شدن پس از مرگ چنین است ﴿۹﴾ هر که عزت خواهد، عزت یکسره خاص خداست سخنان پاکیزه سوی او بالا می‌رود و عمل‌های شایسته را بالا می‌برد و کسانی که نیرنگ‌های بد می‌زنند عذاب سخت دارند و نیرنگ ایشان خود نابود می‌شود ﴿۱۰﴾ و خدا شما را از خاک آفرید سپس از نطفه سپس شما را جفت یکدیگر نمود و هیچ ماده‌ای بار بر ندارد و بار نگذارد جز بعلم او و عمر هیچ عمرداری دراز نشود و از عمر او کاسته نشود جز آنکه در کتابی است، محققا این بر خدا آسان است ﴿۱۱﴾

وَمَا يَسْتَوِي الْبَحْرَانِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَائِغٌ شَرَابُهُ، وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَمِنْ كُلِّ تَأْكُلُونَ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُونَ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ فِيهِ مَوَاحِرَ لِيَتَّبِعُوا مِنْ فَضْلِهِ، وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢﴾ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ ﴿١٣﴾ إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ يَكْفُرُونَ بِشْرِكِكُمْ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ ﴿١٤﴾ يَأْتِيهَا النَّاسُ أَنْتُمْ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿١٥﴾ إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٦﴾ وَمَا ذَلِكُ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿١٧﴾ تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ وَإِنْ تَدْعُ مُثْقَلَةٌ إِلَىٰ حِمْلِهَا لَا يُحْمَلْ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۖ إِنَّمَا تُنذِرُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَمَنْ تَزَكَّىٰ فَإِنَّمَا يَتَزَكَّىٰ لِنَفْسِهِ ۗ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾

دو دریا یکسان نیست این آب گوارا شیرین است نوشیدنش، و این شور زننده است و از هر یک گوشت تازه می‌خورید و زیوری بیرون می‌آورید که آن را در بر می‌کنید و کشتی در دریا را می‌بینی شکافنده آنها برای آنکه از فضل او روزی بجوئید و شاید سپاس گزارید ﴿۱۲﴾ خداست که شب را به روز در آورد و روز را به شب در آورد و آفتاب و ماه را رام کرده که هر یک برای مدت معینی جاریند این است خدا پروردگار شما، ملک و شاهی مخصوص اوست، و آنان را که جز خدا می‌خوانید مالک پوست هسته خرمائی نیستند ﴿۱۳﴾ اگر بخوانیدشان دعای شما را نشنوند و اگر بشنوند جوابتان ندهند و روز رستاخیز شرک شما را انکار کنند و کسی مانند خدای آگاه تو را خبر ندهد ﴿۱۴﴾ ای مردم شما فقیر و محتاج به خدائید و فقط خدا بی‌نیاز و ستوده است ﴿۱۵﴾ اگر بخواهد شما را می‌برد و خلق تازه‌ای بیاورد ﴿۱۶﴾ و این بر خدا گران نیست ﴿۱۷﴾ هیچ باربری بار گناه دیگری را بر نمی‌دارد و اگر سنگین باری برای برداشتن بارش دعوت کند چیزی از بارش برداشته نشود و اگر چه خویشاوند باشد، تو فقط می‌ترسانی آنان را که پروردگارشان را بنادیده می‌ترسند و نماز را برپا دارند و هر کس خود را تزکیه نماید (و یا زکات دهد) پس همانا برفع خود تزکیه کرده و سرانجام بسوی خداست ﴿۱۸﴾

وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ ﴿١٩﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا
 النُّورُ ﴿٢٠﴾ وَلَا الظِّلُّ وَلَا الْحَرُورُ ﴿٢١﴾ وَمَا يَسْتَوِي
 الْأَحْيَاءُ وَلَا الْأَمْوَاتُ إِنَّ اللَّهَ يُسْمِعُ مَن يَشَاءُ وَمَا
 أَنْتَ بِمُسْمِعٍ مَّن فِي الْقُبُورِ ﴿٢٢﴾ إِنَّ أَنْتَ إِلَّا نَذِيرٌ ﴿٢٣﴾
 إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَإِن مِّنْ أُمَّةٍ إِلَّا
 خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ ﴿٢٤﴾ وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ
 الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ وَبِالزُّبُرِ
 وَبِالْكِتَابِ الْمُنِيرِ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ أَخَذْتُ الَّذِينَ كَفَرُوا
 فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٢٦﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ
 السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ ثَمَرَاتٍ مُّخْتَلِفًا أَلْوَانُهَا
 وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌ بَيَضٌ وَحُمْرٌ مُّخْتَلِفٌ أَلْوَانُهَا
 وَغَرَابِيبُ سُودٌ ﴿٢٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ وَالدَّوَابِّ أَلَّا نَعْمَ
 مُّخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ كَذَلِكَ إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ
 الْعُلَمَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ ﴿٢٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَتْلُونَ
 كِتَابَ اللَّهِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ
 سِرًّا وَعَلَانِيَةً يَرْجُونَ تِجَارَةً لَّن تَبُورَ ﴿٢٩﴾ لِيُؤْفِقَهُم
 أَجُورَهُمْ وَيَزِيدَهُم مِّن فَضْلِهِ إِنَّهُ غَفُورٌ شَكُورٌ

﴿٣٠﴾

و یکسان نیستند کور و بینا ﴿۱۹﴾ و نه ظلمات و نور
 ﴿۲۰﴾ و نه سایه و نه آفتاب ﴿۲۱﴾ و زندگان و مردگان
 یکسان نیستند محققا خدا به هر کس بخواهد می شنواند و
 تو به کسانی که در قبرند شنونده نیستی ﴿۲۲﴾ تو جز
 ترساننده نیستی ﴿۲۳﴾ برستی ما تو را بحق فرستادیم برای
 اینکه مژده دهی و بترسانی و هیچ امتی نیست که برای آنها
 ترساننده ای نیامده باشد ﴿۲۴﴾ و اگر تو را تکذیب کنند
 بتحقیق آنان که پیش از ایشان بودند تکذیب نمودند،
 پیامبرانشان برایشان با دلیل های روشن (معجزه ها) و با
 دفترها و کتاب روشن آمدند ﴿۲۵﴾ سپس از کسانی که
 انکار ورزیدند مؤاخذه نمودم چه سخت بود تعرض من
 ﴿۲۶﴾ آیا ندیدی که خدا از آسمان آبی نازل کرد که بآن
 میوه ها را برنگ های مختلف بیرون آوردیم و از کوه ها
 راه ها و خطوط سفید و سرخ به رنگ های مختلف و
 سیاه های غلیظ ﴿۲۷﴾ و از مردم و جنندگان و چهارپایان
 به رنگ های مختلف پدید آوردیم بدین گونه همانا از
 بندگان او فقط دانایان از خدا می ترسند و حقا که خدا
 نیرومند آمرزنده است ﴿۲۸﴾ حقا کسانی که کتاب خدا را
 تلاوت می کنند و نماز را پیا دارند و از آنچه روزیشان
 کرده ایم پنهان و عیان انفاق کنند به تجارتی که نابود نشود
 امید دارند ﴿۲۹﴾ تا پاداش های ایشان را خدا تمام و کامل
 دهد و از کرم خود افزونشان کند زیرا او آمرزنده
 سپاسگزار است ﴿۳۰﴾

وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا
لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ إِنَّ اللَّهَ بِعِبَادِهِ لَخَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿٣١﴾ ثُمَّ
أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا فَمِنْهُمْ
ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ
بِالْخَيْرَاتِ بإِذْنِ اللَّهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿٣٢﴾
جَنَّتْ عَدْنٌ يَدْخُلُونَهَا يُجَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ
ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿٣٣﴾ وَقَالُوا الْحَمْدُ
لِلَّهِ الَّذِي أَذْهَبَ عَنَّا الْحَزْنَ إِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٌ شَكُورٌ
﴿٣٤﴾ الَّذِي أَحَلَّنَا دَارَ الْمُقَامَةِ مِن فَضْلِهِ لَا يَمَسُّنَا
فِيهَا نَصَبٌ وَلَا يَمَسُّنَا فِيهَا لُغُوبٌ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِينَ
كَفَرُوا لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ فَيَمُوتُوا
وَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِنْ عَذَابِهَا كَذَلِكَ نَجْزِي كُلَّ
كُفُورٍ ﴿٣٦﴾ وَهُمْ يَصْطَرِحُونَ فِيهَا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ
صَالِحًا غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ أَوْ لَمْ نُعَمِّرْكُم مَّا
يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَن تَذَكَّرَ وَجَاءَكُمُ النَّذِيرُ فَذُوقُوا فَمَا
لِلظَّالِمِينَ مِن نَّصِيرٍ ﴿٣٧﴾ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ غَيْبِ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٣٨﴾

و آنچه بسوی تو وحی کردیم از این کتاب همان حق است
در حالی که مصدق کتاب‌های پیش می‌باشد براستی که
خدا نسبت به بندگان خود آگاه و بیناست ﴿۳۱﴾ آنگاه
این کتاب را به آن بندگان که بر گزیدیم بارث دادیم،
پس بعضی از ایشان به خود ستم کرده و بعضی معتدلند و
بعضی از ایشان پیش آهنگ به خیراتند بامر خدا اینست
همان فضل بزرگ ﴿۳۲﴾ بهشت‌های جاوید که وارد آن
شوند و در آنجا به دستبندهای طلا و مروارید زیور شوند و
لباسشان در آنجا دیبا است ﴿۳۳﴾ و گویند ستایش خاص
خدائی است که غم را از ما ببرد زیرا پروردگار ما آمرزنده
حق گزار است ﴿۳۴﴾ آنکه از کرم خود ما را به این سرای
دائمی وارد ساخت نه رنجی در آن به ما برسد و نه ملالی
در اینجا ما را دریابد ﴿۳۵﴾ و آنان که کافر شدند برای
ایشان آتش دوزخ است نه پایان رسد که بمیرند و نه از
ایشان تخفیف شود که از عذاب آسوده شوند اینگونه هر
کافری را کیفر می‌دهیم ﴿۳۶﴾ و ایشان در آنجا فریاد
کنند که پروردگارا ما را بیرون آور تا عمل نیک کنیم بر
خلاف گذشته که می‌کردیم، (خطاب شود) آیا شما را
بمقداری که در آن هر پند پذیری پند می‌گیرد عمر
ندادیم، و بیم‌دهنده برای شما آمد پس بچشید که برای
ستمگران یار و یآوری نیست ﴿۳۷﴾ محققا خدا به غیب
آسمان‌ها و زمین داناست و بی‌گمان به افکار و اندیشه
دل‌ها آگاه است ﴿۳۸﴾

هُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ كَفَرَ
فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ عِنْدَ
رَبِّهِمْ إِلَّا مَقْتًا وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ إِلَّا
خَسَارًا ﴿٣٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ شُرَكَاءَكُمُ الَّذِينَ تَدْعُونَ
مِنْ دُونِ اللَّهِ أُرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ
شِرْكٌ فِي السَّمَوَاتِ أَمْ ءَاتَيْنَهُمُ كِتَابًا فَهُمْ عَلَى
بَيِّنَةٍ مِنْهُ بَلْ إِنْ يَعِدُ الظَّالِمُونَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا إِلَّا
غُرُورًا ﴿٤٠﴾ إِنَّ اللَّهَ يُمْسِكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ أَنْ
تَزُولَا وَلَئِنْ زَالَتَا إِنْ أُمْسَكَهُمَا مِنْ أَحَدٍ مِّنْ بَعْدِهِ
إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤١﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ
أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَهُمْ نَذِيرٌ لَّيَكُونُنَّ أَهْدَىٰ مِنْ
إِحْدَى الْأُمَمِ فَلَمَّا جَاءَهُمْ نَذِيرٌ مَّا زَادَهُمْ إِلَّا نُفُورًا
﴿٤٢﴾ أَسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَكُرَ السَّيِّئِ وَلَا يَحِيقُ
الْمَكْرُ السَّيِّئُ إِلَّا بِأَهْلِهِ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا سُنَّتَ
الْأَوَّلِينَ فَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَبْدِيلًا وَلَنْ تَجِدَ
لِسُنَّتِ اللَّهِ تَحْوِيلًا ﴿٤٣﴾ أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ
فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَكَانُوا
أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعْجِزَهُ مِنْ شَيْءٍ فِي
السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا ﴿٤٤﴾

اوست که شما را جانشین اُمم گذشته در زمین قرار داد، پس هر کس کافر شود زیان کفر او بر خود اوست و کفر کافران نزد خدا چیزی جز غضب حق نیفزاید و کفر کافران جز خسارت و زیان نیفزاید ﴿۳۹﴾ بگو آیا به این شریکانتان که جز خدا می‌خوانید توجه دارید به من نشان دهید که چه چیز خلق کرده‌اند یا شرکتی در خلقت آسمانها دارند آیا کتابی برای ایشان آمده که ایشان را برهانی از کتاب باشد، بلکه ستمگران به یکدیگر وعده نمی‌دهند جز وعده غرور آمیز ﴿۴۰﴾ محققا خدا آسمانها و زمین را از زوال و انحراف نگه می‌دارد و اگر رو به زوال نهند و یا منحرف شوند احدی بعد از خدا آنها را نگه نمی‌دارند برآستی که او حلیم و آمرزنده است ﴿۴۱﴾ و به خدا بمحکمترین قسم‌ها قسم خورند که اگر بر ایشان پیامبری آید البته از هر یک از اُمم بهتر هدایت یابند، پس چون پیامبری آمد ایشان را جز نفرت نیفزود ﴿۴۲﴾ برای گردنکشی و تکبر در زمین و برای بداندیشی، و بداندیشی جز به صاحبش بر نمی‌گردد، پس آیا جز آنکه بطریقه گذشتگان هلاک گردند انتظاری دارند و برای سنت خدا (در هلاک بد اندیشان) هرگز تبدیلی نیابی و برای سنت خدا تغییری نخواهی یافت ﴿۴۳﴾ آیا در زمین سیر نکردند تا بنگرند که چگونه بوده است عاقبت آن کسانی که پیش از ایشان بودند در حالی که آنان نیرومندتر از اینان بودند و خدا را هیچ چیزی عاجز نسازد نه در آسمانها و نه در زمین زیرا او دانای تواناست ﴿۴۴﴾

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى ظَهْرِهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَى أَجَلٍ مُّسَمًّى ۖ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِعِبَادِهِ بَصِيرًا ﴿٤٥﴾

و اگر خدا مردم را بدانچه کسب کرده‌اند مؤاخذه کند بر پشت زمین هیچ جنبه‌ای نگذارد ولیکن کیفرشان را تا وقت معینی به تأخیر می‌افکند پس چون اجلشان برسد محققا خدا به احوال بندگانش بیناست ﴿۴۵﴾.

سُورَةُ يَسْ

سوره یس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَس ۝ وَالْقُرْآنِ الْحَكِيمِ ۝ إِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ۝
 عَلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ۝ تَنْزِيلَ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ۝
 لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أُنذِرَ آبَاؤُهُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ ۝
 لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلَى أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۝
 إِنَّا جَعَلْنَا فِي أَعْنَاقِهِمْ أَغْلَالًا فَهِيَ إِلَى الْأَذْقَانِ فَهُمْ مُّقْمَحُونَ ۝
 وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ۝
 وَسَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۝
 إِنَّمَا تُنذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِيَ الرَّحْمَنَ الْغَيْبَ ۖ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَأَجْرٍ كَرِيمٍ ۝ إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَءَاثِرَهُمْ وَكُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُّبِينٍ ۝

به نام خداوند بخشنده مهربان

یاسین ﴿۱﴾ قسم به قرآن با حکمت ﴿۲﴾ که تو از مرسلین می‌باشی ﴿۳﴾ که هدایت کنی بر راه راست ﴿۴﴾ نازل کردن خدای عزیز رحیم ﴿۵﴾ برای اینکه بترسانی قومی را چنانکه ترسانیده شدند پدرانشان پس ایشان غافلاند ﴿۶﴾ محقق است که سخن حق بر اکثر ایشان ثابت شده پس ایشان ایمان نیاورند ﴿۷﴾ براستی که ما در گردن‌های ایشان غلهائی قرار داده‌ایم که تا چانه‌های ایشان را گرفته پس ایشان سر به هوا گشته‌اند ﴿۸﴾ و قرار دادیم در جلو ایشان سدی و در پشت سرشان سدی پس پوشیدیم ایشان را که نمی‌بینند ﴿۹﴾ و یکسانست بر ایشان چه بترسانیشان و یا نترسانیشان ایمان نیاورند ﴿۱۰﴾ همانا می‌ترسانی کسی را که پیروی این قرآن کند و در پنهانی از خدای رحمن بترسد پس مژده ده او را به آمرزش و اجر بزرگ ﴿۱۱﴾ بدرستی که ما خودمان زنده می‌کنیم مرده‌ها را و می‌نویسیم آنچه پیش فرستاده‌اند (از اعمال) و می‌نویسیم آثار ایشان را و هر چیزی را بشماره آورده‌ایم در امامی روشن ﴿۱۲﴾.

وَأَضْرَبَ لَهُمْ مَثَلًا أَصْحَابَ الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿١٣﴾ إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُوا إِنَّا إِلَيْكُم مُّرْسَلُونَ ﴿١٤﴾ قَالُوا مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَمَا أَنْزَلَ الرَّحْمَنُ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ ﴿١٥﴾ قَالُوا رَبُّنَا يَعْلَمُ إِنَّا إِلَيْكُم لَمُرْسَلُونَ ﴿١٦﴾ وَمَا عَلَيْنَا إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿١٧﴾ قَالُوا إِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ لَئِنْ لَمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُم مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨﴾ قَالُوا طَيِّرُكُم مَّعَكُمْ أَإِنْ ذُكِّرْتُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ﴿١٩﴾ وَجَاءَ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَى قَالَ يَفْقَوْمَ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٠﴾ اتَّبِعُوا مَن لَّا يَسْأَلْكُمْ أَجْرًا وَهُمْ مُّهْتَدُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا لِي لَا أَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٢﴾ ءَأَتَّخِذُ مِنْ دُونِهِ ءَالِهَةً إِنْ يُرَدِّنَا الرَّحْمَنُ بِضُرٍّ لَا تُغْنِ عَنِّي شَفَعَتُهُمْ شَيْئًا وَلَا يُنْقِذُونِ ﴿٢٣﴾ إِنِّي إِذَا لَفِيَ ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾ إِنِّي ءَامَنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْمِعُونِ ﴿٢٥﴾ قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ قَالَ يَلَيْتُ قَوْمِي يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ ﴿٢٧﴾

و برای ایشان بزن مثل اصحاب آن قریه را که پیامبرانی
برایشان آمدند ﴿۱۳﴾ هنگامی که بسوی ایشان دو رسول
فرستادیم پس آن دو را تکذیب کردند پس ایشان را
بفرستادن سومی عزیز نمودیم پس گفتند: محققا ما
فرستادگان بسوی شما نیستیم ﴿۱۴﴾ اهل قریه گفتند: نیستید
شما مگر بشری مانند ما و خدای رحمن چیزی نازل نکرده،
نیستید شما مگر دروغگویان ﴿۱۵﴾ رسولان گفتند:
پروردگار ما می داند که براستی ما فرستاده شده بسوی
شما نیست و نیست بر عهده ما مگر رسانیدن
آشکارا ﴿۱۶﴾ مردم انطاکیه گفتند: ما فال بد می زنیم به
شما، اگر خودداری نکنید و دست بر ندارید البته شما
را سنگسار می کنیم و حتما به شما خواهد رسید از ما
عذابی دردناک ﴿۱۸﴾ رسولان گفتند: شومی شما با
شماست آیا اگر چه تذکر داده شوید بلکه شما قومی
اسراف کننده می باشید ﴿۱۹﴾ و از انتهای شهر مردی در
حال سعی و شتاب آمده، گفت: ای قوم من رسولان را
پیروی کنید ﴿۲۰﴾ پیروی کنید کسانی را که از شما مزد
نمی خواهند و آنان هدایت یافتگانند ﴿۲۱﴾ و چرا نپرستم
آن را که مرا پدید آورده و بسوی او رجوع داده می شوید
﴿۲۲﴾ آیا غیر او را إلهان و معبودان دیگری بگیرم که
اگر خدای رحمن ضرر مرا بخواهد شفاعت ایشان به هیچ
وجه کفایت از من نکند و مرا نرهانند ﴿۲۳﴾ براستی که
در این صورت البته در گمراهی آشکارا می باشم ﴿۲۴﴾
بدرستی که من ایمان آوردم به پروردگار شما پس از من
بشنوید ﴿۲۵﴾ گفته شد وارد بهشت شو گفت: ای کاش
قوم من می دانستند ﴿۲۶﴾ به چه چیز مرا پروردگارم
آمرزید و مرا از گرامی شدگان کرد ﴿۲۷﴾

وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَى قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ ﴿٢٨﴾ إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ ﴿٢٩﴾ يَحْسِرَةُ عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِّن رَّسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٣٠﴾ أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنَ الْقُرُونِ أَنَّهُمْ إِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٣١﴾ وَإِنْ كُلُّ لَمَّا جَمِيعٌ لَّدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٣٢﴾ وَعَايَةُ لَهُمُ الْأَرْضُ الْمَوْتَةُ أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ ﴿٣٣﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِّن نَّخِيلٍ وَأَعْنَابٍ وَفَجَّرْنَا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ ﴿٣٤﴾ لِيَأْكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٥﴾ سُبْحَنَ الَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا تُنْبِتُ الْأَرْضُ وَمِنْ أَنْفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾ وَعَايَةُ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ ﴿٣٧﴾ وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَّهَا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٣٨﴾ وَالْقَمَرَ قَدَرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ ﴿٣٩﴾ لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٤٠﴾

و نفرستادیم بر قوم او پس از او لشکری از آسمان و ما نازل کننده نبودیم ﴿۲۸﴾ نبود مگر یک فریادی که ناگهان خاموش شدند ﴿۲۹﴾ دریغا بر این بندگان، رسولی بر ایشان نیامد مگر اینکه به او استهزاء می کردند ﴿۳۰﴾ آیا ندیدند که چقدر از مردم قرن ها را پیش از ایشان هلاک نمودیم که آنان بسوی ایشان بر نمی گردند ﴿۳۱﴾ و محققا تمامشان بی شک به پیشگاه ما احضار شدگانند ﴿۳۲﴾ و نشانه قدرت ما برای ایشان آن زمین مرده است که ما آن را زنده کردیم و از آن آن حبه بیرون آوردیم که از آن می خورند ﴿۳۳﴾ و در آن بوستان هایی از درخت خرما و انگور قرار دادیم و در آن چشمه ها روان ساختیم ﴿۳۴﴾ تا از میوه آن و از آنچه بدست های خود عمل کرده اند بخورند پس آیا شکر نمی گزارند ﴿۳۵﴾ منزله آن خدائی که از نبات و از خود انسان ها و از موجوداتی که مردم نمی دانند جفت ها و اصناف و انواع و اقسامی ایجاد کرده است ﴿۳۶﴾ و نشانه قدرتی برای ایشان شب است که روز را از آن بر طرف می کنیم که ناگاه ایشان در تاریکی اند ﴿۳۷﴾ و خورشید می رود تا قرار گاه خود، این است اندازه گیری که خدای توانای دانا مقرر کرده ﴿۳۸﴾ و برای ماه منازلی مقدر و اندازه گیری کردیم تا برگشت آن مانند چوب کهنه خوشه خرما ﴿۳۹﴾ نه برای خورشید سزاوار است که به ماه برسد و نه شب پیشی گیرنده روز است و هر یک در مدار خود شناورند ﴿۴۰﴾

وَعَايَةُ لَهُمْ أَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلِّ الْمَشْحُونِ ﴿٤١﴾ وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ ﴿٤٢﴾ وَإِنْ نَشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيخَ لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنْقَذُونَ ﴿٤٣﴾ إِلَّا رَحْمَةً مِنَّا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿٤٤﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤٦﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالُوا الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْطَعِمُ مَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ أَطْعَمَهُ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٨﴾ مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ﴿٥٠﴾ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُمْ مِنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنْسِلُونَ ﴿٥١﴾ قَالُوا يَوْمَئِذٍ لَنَا مِنْ بَعَثْتَنَا مِنْ مَرْقَدِنَا هَذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٢﴾ إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٥٣﴾ فَالْيَوْمَ لَا تُظَلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾

و ایشان را نشانه قدرتی است که ما حمل نمودیم ذریه ایشان را در کشتی پر از بار ﴿۴۱﴾ و برای ایشان آفریدیم مانند آن را آنچه را که سوار می شوند ﴿۴۲﴾ و اگر بخواهیم ایشان را غرق می کنیم پس نه ایشان را فریادرسی است و نه رها شوند ﴿۴۳﴾ مگر رحمتی از جانب ما شامل حالشان شود و تا مدتی ایشان را بر خوردار کند ﴿۴۴﴾ و چون به ایشان گفته شود از آنچه در جلو خودتان و عقب خودتان است پرهیز کنید باشد که شما مشمول رحمت شوید ﴿۴۵﴾ و هیچ آیه ای از آیات پروردگارشان برایشان نیامد مگر اینکه از آن اعراض داشتند ﴿۴۶﴾ و چون به ایشان گفته شود از آنچه خدا روزی شما کرده انفاق کنید آنها که کافرنده به آنها که ایمان آوردند گویند: آیا به کسی طعام دهیم که اگر خدا می خواست او را طعام می داد نیستید شما مگر در گمراهی آشکار ﴿۴۷﴾ و گویند: این وعده چه زمانی است اگر شما راستگوئید ﴿۴۸﴾ انتظار نمی دارند مگر صیحه ای را که ایشان را می گیرد در حالی که ایشان به جدال پرداخته اند ﴿۴۹﴾ پس توانائی توصیه ای ندارند و نه به اهل خود بر می گردند ﴿۵۰﴾ و دمیده شد در صور پس ناگهان ایشان از قبرها به سوی پروردگارشان می شتابند ﴿۵۱﴾ گویند: ای وای بر ما چه کس ما را از خوابگاهمان برانگیخت، این است آنچه خدای رحمن وعده داده بود و پیامبران راست گفتند ﴿۵۲﴾ نبوده مگر یک صیحه که ناگاه تماما نزد ما احضار شده اند ﴿۵۳﴾ پس آن روز به کسی هیچ ستمی نشود و جزا داده نشوید مگر طبق آنچه می کرده اید ﴿۵۴﴾.

إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغْلٍ فَلَاكُهُمْ ﴿٥٥﴾ هُمْ وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلِّ عَلَى الْأَرَائِكِ مُتَكِئُونَ ﴿٥٦﴾ لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَلَهُمْ مَا يَدَّعُونَ ﴿٥٧﴾ سَلَامٌ قَوْلًا مِّن رَّبِّ رَحِيمٍ ﴿٥٨﴾ وَامْتَرُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٩﴾ أَلَمْ أَعْهِدْ إِلَيْكُمْ يَبْنَىٰٓ أَدَمَ أَن لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦٠﴾ وَإِنِ اعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا أَفَلَمْ تَكُونُوا تَعْقِلُونَ ﴿٦٢﴾ هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٦٣﴾ أَصْلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٦٤﴾ الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا عَلَىٰ أَعْيُنِهِمْ فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَأَنَّىٰ يُبْصِرُونَ ﴿٦٦﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ عَلَىٰ مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَعُوا مُضِيًّا وَلَا يَرْجِعُونَ ﴿٦٧﴾ وَمَن نُّعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٨﴾ وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُٗ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْءَانٌ مُّبِينٌ ﴿٦٩﴾ لِّيُنذِرَ مَن كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧٠﴾

حقا که اهل بهشت در آن روز در شغلی خوشند ﴿۵۵﴾ ایشان و جفت‌هایشان در سایه بر تخت‌های آراسته تکیه زده‌اند ﴿۵۶﴾ و برای ایشان در آنجا میوه و برایشان موجود است آنچه بخواهند ﴿۵۷﴾ سلام گفتاری است از پروردگار رحیم ﴿۵۸﴾ و ای گناهکاران امروز از یکدیگر جدا شوید ﴿۵۹﴾ آیا به سوی شما پیمان نفرستادیم ای فرزندان آدم که شیطان را نپرستید زیرا او برای شما دشمنی آشکار است ﴿۶۰﴾ و اینکه مرا پرستید راه راست این است ﴿۶۱﴾ و حقیقتا از شما گروهی بسیار را گمراه کرد پس آیا به عقل در نیافته بودید ﴿۶۲﴾ این است دوزخی که وعده داده می‌شدید ﴿۶۳﴾ امروز به آن در آئید بمقابل آنچه کفر می‌ورزیدید ﴿۶۴﴾ امروز بر دهانشان مهر می‌زنیم و دستهایشان با ما سخن گویند و پاهایشان گواهی دهند به آنچه کسب می‌کرده‌اند ﴿۶۵﴾ و اگر خواهیم بر چشمانشان قلم محو می‌کشیم پس به آن راه که سبقت گرفته‌اند کجا می‌بینند ﴿۶۶﴾ و اگر خواهیم هر آینه ایشان را بر همان جایشان مسخ کنیم پس نه به رفتن توانا باشند و نه برگردند ﴿۶۷﴾ و کسی را که عمرش دهیم در آفرینش بر می‌گردانیمش آیا بعقل در نمی‌یابند ﴿۶۸﴾ و او را شعر نیاموختیم و برای او سزاوار نمی‌بود نیست این کتاب مگر سبب تذکر و قرآن روشن ﴿۶۹﴾ تا بترساند آنکه را که زنده باشد و ثابت کند گفتار را بر کافران ﴿۷۰﴾.

أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَمًا
 فَهُمْ لَهَا مَالِكُونَ ﴿٧١﴾ وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ
 وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ ﴿٧٢﴾ وَلَهُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَمَشَارِبٌ
 أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً
 لَعَلَّهُمْ يُنصَرُونَ ﴿٧٤﴾ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ
 جُنْدٌ مُّحْضَرُونَ ﴿٧٥﴾ فَلَا يَحْزَنكَ قَوْلُهُمْ إِنَّا نَعْلَمُ مَا
 يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٦﴾ أَوْ لَمْ يَرَ الْإِنْسَانُ أَنَّا
 خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ ﴿٧٧﴾ وَضَرَبَ
 لَنَا مَثَلًا وَدَسَّى خَلَقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَمَ وَهِيَ
 رَمِيمٌ ﴿٧٨﴾ قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ
 بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ﴿٧٩﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُم مِّنَ
 الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَا أَنْتُمْ مِّنْهُ تُوقِدُونَ ﴿٨٠﴾ أَوْ
 لَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَن
 يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلَىٰ وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ﴿٨١﴾ إِنَّمَا أَمْرُهُ
 إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَن يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٨٢﴾
 فَسُبْحَنَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ
 تُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

ترجمه: آیا ندیدند و تأمل نکردند که ما برای ایشان
 چهارپایان را آفریدیم بقدرت خود که ایشان آنها را
 مالکند ﴿۷۱﴾ و آنها را برای ایشان رام نمودیم پس از
 همانها سواری ایشانست و از همانها می‌خورند ﴿۷۲﴾ و
 برایشان در آنها بهره‌ها و آشامیدنی‌ها است آیا پس شکر
 نمی‌کنند ﴿۷۳﴾ و غیر خدا و پائین‌تر از او خدایانی را
 گرفتند برای یاری خود تا شاید ایشان یاری شوند ﴿۷۴﴾
 توانائی یاری ایشان را ندارند در حالی که ایشان برای آنان
 لشکری مهیا و احضار شده می‌باشند ﴿۷۵﴾ پس گفتار
 ایشان تو را محزون نکند حقا که ما می‌دانیم آنچه را که
 پنهان می‌کنند و آنچه را که آشکار می‌کنند ﴿۷۶﴾ و آیا
 انسان ندیده که ما او را از نطفه‌ای آفریدیم پس ناگهان او
 دشمنی آشکار شده است ﴿۷۷﴾ و او برای ما مثلی زده و
 خلقت خود را فراموش کرده گوید چه کس زنده می‌کند
 استخوان‌ها را در حالی که پوسیده شده باشد ﴿۷۸﴾ بگو
 آن کسی که ایشان را در اولین مرتبه ایجاد کرده است و او
 به هر آفرینشی داناست ﴿۷۹﴾ آنکه برای شما از درخت
 سبز آتش قرار داده که ناگهان شما از آن آتش می‌افروزید
 ﴿۸۰﴾ آنکه آسمان‌ها و زمین را آفریده آیا قادر نیست که
 مانند آنها را خلق کند آری او قادر است و اوست آفریننده
 دانا ﴿۸۱﴾ همانا امر و فرمان اوست که چون چیزی را
 خواسته باشد آن را گوید باش پس می‌باشد ﴿۸۲﴾ پس
 منزّه است (از عجز) آنکه بدست او است ملکیت و اختیار
 هر چیزی و به سوی او بازگشت می‌شوید ﴿۸۳﴾.

سُورَةُ الصَّافَّاتِ

سوره صفات

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالصَّافَّاتِ صَفًّا ۝ فَالزَّاجِرَاتِ زَجْرًا ۝ فَالتَّالِيَاتِ ذِكْرًا ۝ إِنَّ إِلَهَكُمْ لَوَاحِدٌ ۝ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ الْمَشْرِقِ ۝ إِنَّا زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِزِينَةِ الْكَوَاكِبِ ۝ وَحِفْظًا مِّنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَّارِدٍ ۝ جَانِبِ ۝ دُحُورًا ۝ وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ ۝ إِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَأَتْبَعَهُ شِهَابٌ ثَاقِبٌ ۝ فَاسْتَفْتِهِمْ أَهُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ مِّنْ خَلْقٍ نَّاسٍ ۝ إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِّنْ طِينٍ لَّازِبٍ ۝ بَلْ عَجِبْتَ وَيَسْخَرُونَ ۝ وَإِذَا ذُكِّرُوا لَا يَذْكُرُونَ ۝ وَإِذَا رَأَوْا آيَةً يَسْتَسْخِرُونَ ۝ وَقَالُوا إِن هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ۝ أَعْدَا مِثْنًا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَمًا ۝ أَعْنَا لَمَبْعُوثُونَ ۝ أَوْ عَابَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ ۝ قُلْ نَعَمْ وَأَنْتُمْ دَاخِرُونَ ۝ فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ فَإِذَا هُمْ يَنْظُرُونَ ۝ وَقَالُوا يَوَيْلَنَا هَذَا يَوْمُ الدِّينِ ۝ هَذَا يَوْمُ الْفَصْلِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِء تَكْذِبُونَ ۝ أَحْشَرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَرْوَاهُمْ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ ۝ مِّنْ دُونِ اللَّهِ فَاهْدُوهُمْ إِلَى صِرَاطِ الْجَحِيمِ ۝ وَقِفُوهُمْ ۝ إِنَّهُمْ مَسْئُولُونَ ۝

سوگند به آنان که صف بستند صف محکمی ﴿۱﴾ و آنانکه زجر کشیدند زجر کاملی ﴿۲﴾ پس به خوانندگان ذکر ﴿۳﴾ که خدای شما حقا یکی است ﴿۴﴾ مالک و صاحب اختیار آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آنهاست و پروردگار مشرق‌ها ﴿۵﴾ حقا که ما آسمان این دنیا را آراستیم به زینت ستارگان ﴿۶﴾ و حفظ نمودیم از هر شیطان سرکشی ﴿۷﴾ گوش ندهند به سوی ملأ اعلی و پرتاب شوند از هر طرفی ﴿۸﴾ در حالی که رانده شده‌اند، برای ایشانست عذاب پیوسته ﴿۹﴾ مگر آنکه برباید ربودنی که در پی او برود جرقه‌ای تیز ﴿۱۰﴾ پس از ایشان بپرس آیا خلقت ایشان سخت‌تر است و یا آنکه را خلق نمودیم حقا که ما ایشان را خلق کردیم از گل چسبیده ﴿۱۱﴾ بلکه تو عجب نمودی و ایشان مسخره می‌کنند ﴿۱۲﴾ و چون تذکر داده شوند متذکر نمی‌شوند ﴿۱۳﴾ و چون آیه‌ای را ببینند استهزاء کنند ﴿۱۴﴾ و گویند این نیست مگر سحری آشکار ﴿۱۵﴾ آیا چون بمیریم و خاک و استخوان شویم آیا حقیقتا برانگیخته می‌شویم؟ ﴿۱۶﴾ آیا پدران پیشین ما زنده می‌شوند ﴿۱۷﴾ بگو آری در حالی که شما خوار و سر افکنده‌اید ﴿۱۸﴾ پس همانا که قیامت یک صیحه و بانگ زدن است که ناگهان می‌نگردند ﴿۱۹﴾ و بگویند ای وای بر ما این است روز جزاء ﴿۲۰﴾ این است روز جدا شدن حق از باطل همان روزی که به آن تکذیب می‌کردید ﴿۲۱﴾ محشور کنید آن کسان را که ستم کردند با جفت‌ها و آنچه را که می‌پرستیدند ﴿۲۲﴾ (محشور کنید با ایشان آن چه را) جز خدا (می‌پرستیدند) پس ایشان را به راه دوزخ راهنمایی کنید ﴿۲۳﴾ و باز دارید ایشان را زیرا مورد پرستند ﴿۲۴﴾

لَا يَسْمَعُونَ إِلَى الْمَلَأِ الْأَعْلَى وَيُقَذَّفُونَ مِّنْ كُلِّ مَأْتَمٍ

لَكُمْ لَا تَنَاصِرُونَ ﴿٢٥﴾ بَلْ هُمْ أَلْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُونَ ﴿٢٦﴾ وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٧﴾ قَالُوا إِنَّكُمْ كُنْتُمْ تَأْتُونَنَا عَنِ الْيَمِينِ ﴿٢٨﴾ قَالُوا بَلْ لَمْ تَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٢٩﴾ وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُمْ مِّنْ سُلْطَانٍ بَلْ كُنْتُمْ قَوْمًا طَٰغِينَ ﴿٣٠﴾ فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَا إِنَّا لَذَٰبِقُونَ ﴿٣١﴾ فَأَغْوَيْنَكُمْ إِنَّا كُنَّا غَوِينَ ﴿٣٢﴾ فَإِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٣﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ ﴿٣٤﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٣٥﴾ وَيَقُولُونَ إِنَّا لَنَارِكُوا ءَالِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَّجْنُونٍ ﴿٣٦﴾ بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَقَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٣٧﴾ إِنَّكُمْ لَذَٰبِقُوا الْعَذَابِ الْأَلِيمِ ﴿٣٨﴾ وَمَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٩﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿٤٠﴾ أُولَٰئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَّعْلُومٌ ﴿٤١﴾ فَوَٰكِهِ وَهُمْ مُّكْرَمُونَ ﴿٤٢﴾ فِي جَنَّتِ النَّعِيمِ ﴿٤٣﴾ عَلَى سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ ﴿٤٤﴾ يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِكَأْسٍ مِّنْ مَّعِينٍ ﴿٤٥﴾ بِيَضَاءٍ لَّدَىٰ لِلشَّرِبِينَ ﴿٤٦﴾ لَا فِيهَا غَوْلٌ وَلَا هُمْ عَنْهَا يُنْزَفُونَ ﴿٤٧﴾ وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ عِينٌ ﴿٤٨﴾ كَأَنَّهُنَّ بَيْضٌ مَّكْنُونٌ ﴿٤٩﴾ فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٥٠﴾ قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ إِنِّي كَانَ لِي قَرِينٌ ﴿٥١﴾

چه شده شما را که یاری یکدیگر نمی کنید؟ ﴿۲۵﴾ بلکه

ایشان امروز تسلیم شوند گانند ﴿۲۶﴾ و بعضی از ایشان رو کند به بعض دیگر و از هم سؤال کنند ﴿۲۷﴾ گویند شما برای گمراه کردن ما از راه خیر خواهی (و یا از راه غلبه و قهر) می آمدید ﴿۲۸﴾ آنها گویند بلکه شما خود ایمان نداشتید ﴿۲۹﴾ و برای ما تسلطی بر شما نبود بلکه شما گروهی طاغی بودید ﴿۳۰﴾ پس حکم پروردگار ما لازم شد حقا که باید بچشیم ﴿۳۱﴾ که شما را گمراه کردیم حقا که ما گمراه بودیم ﴿۳۲﴾ پس محققا ایشان در آن روز در عذاب شرکت دارند ﴿۳۳﴾ حقا که ما چنین رفتار کنیم با مجرمین ﴿۳۴﴾ زیرا عادتشان این بود که چون به ایشان گفته می شد لا اله الا الله تکبر می ورزیدند ﴿۳۵﴾ و می گفتند: آیا ما خدایان خود را رها کنیم برای خاطر شاعر دیوانه ای؟ ﴿۳۶﴾ بلکه بحق آمده و پیامبران را تصدیق کرد ﴿۳۷﴾ حقیقت این است که شما چشنده عذاب دردناک هستید ﴿۳۸﴾ و کیفر نمی شوید مگر به آنچه می کردید ﴿۳۹﴾ لیکن بندگان خدا آنانکه خالص شده اند ﴿۴۰﴾ ایشانند که نصیبشان روزی معلومی است ﴿۴۱﴾ میوه های لذتبخش در حالیکه ایشان اکرام خواهند شد ﴿۴۲﴾ در باغهای پر نعمت ﴿۴۳﴾ بر تختهای آراسته روبروی یکدیگر ﴿۴۴﴾ بگردش آید بر ایشان جامی از نهر جاری ﴿۴۵﴾ سفید رنگ لذیذ است برای نوشندگان ﴿۴۶﴾ نه در آن فسادى و نه از آن مست گردند ﴿۴۷﴾ و در بزم ایشان دختران زیبا چشمی است که بکوتاهی و با غنج و دلال نظر کنند و سواد و بیاض چشمانشان مناسب و رباینده باشد ﴿۴۸﴾ گویا آن دختران در سفیدی و لطافت اعضاء مانند تخم شتر مرغی باشند در زیر بال ﴿۴۹﴾ پس بعضی از ایشان به بعض دیگر رو کرده از هم احوالپرسی کنند ﴿۵۰﴾ گوینده ای از ایشان گوید که مرا هم نشینی بود ﴿۵۱﴾

يَقُولُ أَءِنَّكَ لَمِنَ الْمُصَدِّقِينَ ﴿٥٢﴾ أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا
وَعِظْمًا أَءِنَّا لَمَدِينُونَ ﴿٥٣﴾ قَالَ هَلْ أَنْتُمْ مُطَّلِعُونَ ﴿٥٤﴾
فَاطَّلَعَ فَرَءَاهُ فِي سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٥٥﴾ قَالَ تَاللَّهِ إِنْ
كِدْتَ لَتُردِّينَ ﴿٥٦﴾ وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّي لَكُنْتُ مِنَ
الْمُحْضَرِينَ ﴿٥٧﴾ أَفَمَا نَحْنُ بِمَيِّتِينَ ﴿٥٨﴾ إِلَّا مَوْتَتَنَا
الْأُولَى وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٥٩﴾ إِنْ هَذَا لَهُوَ الْفَوْزُ
الْعَظِيمُ ﴿٦٠﴾ لِمِثْلِ هَذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ ﴿٦١﴾ أَذَلِكَ
خَيْرٌ نُّزْلًا أَمْ شَجَرَةُ الزَّقُّومِ ﴿٦٢﴾ إِنَّا جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً
لِّلْظَالِمِينَ ﴿٦٣﴾ إِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِي أَصْلِ الْجَحِيمِ ﴿٦٤﴾
طَلْعُهَا كَأَنَّهُ رُءُوسُ الشَّيَاطِينِ ﴿٦٥﴾ فَإِنَّهُمْ لَا يَكُونُ
مِنْهَا فَمَالٌ ثَوْنٌ مِنْهَا الْبُطُونُ ﴿٦٦﴾ ثُمَّ إِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا
لَشَوْبًا مِّنْ حَمِيمٍ ﴿٦٧﴾ ثُمَّ إِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَإِلَى الْجَحِيمِ
﴿٦٨﴾ إِنَّهُمْ أَلفَوْا ءَابَاءَهُمْ صَالِينَ ﴿٦٩﴾ فَهُمْ عَلَى ءَآثَرِهِمْ
يُهْرَعُونَ ﴿٧٠﴾ وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٧١﴾
وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا فِيهِمْ مُّنْذِرِينَ ﴿٧٢﴾ فَآَنظُرْ كَيْفَ كَانَ
عَقِبَةُ الْمُنْذَرِينَ ﴿٧٣﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿٧٤﴾
وَلَقَدْ نَادَيْنَا نُوْحًا فَلْنِعْمَ الْمُجِيبُونَ ﴿٧٥﴾ وَنَجَّيْنَاهُ
وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾

می گفت آیا تو حقا از تصدیق کنندگانی ﴿۵۲﴾ آیا چون
مردیم و خاک و استخوان شدیم آیا جزا داده می شویم
﴿۵۳﴾ گوید: آیا شما اطلاعی دارید ﴿۵۴﴾ پس خود
مطلع گردد و او را در میان دوزخ بیند ﴿۵۵﴾ گوید بخدا
سوگند که نزدیک بود تو مرا هلاک کنی ﴿۵۶﴾ و اگر
نعمت پروردگارم نبود بدن شک من از احضار شدگان (به
دوزخ) بودم ﴿۵۷﴾ پس آیا ما نمی میریم ﴿۵۸﴾ مگر
همان مردن اول و ما عذاب نخواهیم شد ﴿۵۹﴾ حقا که
این خود بهره بزرگی است ﴿۶۰﴾ پس باید برای مانند
این، عمل کنند عمل کنندگان ﴿۶۱﴾ آیا این خوب ما
حضری است و یا درخت زقوم ﴿۶۲﴾ حقا که آن را بلائی
قرار دادیم برای ستمگران ﴿۶۳﴾ بتحقیق که زقوم درختی
است که بیرون می آید در قعر دوزخ ﴿۶۴﴾ شکوفه اش
مانند سرهای شیاطین است ﴿۶۵﴾ که ایشان از آن
می خورند و شکم ها را از آن پر می کنند ﴿۶۶﴾ سپس
برای ایشان است روی **اَکَل زَقُوم** مقداری از آب جوش
﴿۶۷﴾ پس از آن برگشت ایشان بسوی دوزخ است
﴿۶۸﴾ زیرا ایشان پدران خود را گمراه یافتند ﴿۶۹﴾ و
بدون تأمل در پی آنان شتابزده رفتند ﴿۷۰﴾ و بتحقیق پیش
از ایشان بیشتر پیشینیان گمراه بودند ﴿۷۱﴾ و بتحقیق در
میان آنان ترسانندگان را فرستادیم ﴿۷۲﴾ پس بنگر چگونه
بود سرانجام بیم داده شدگان ﴿۷۳﴾ مگر بندگان خدا که
خالص شده باشند ﴿۷۴﴾ و بتحقیق نوح ما را ندا کرد و ما
چه خوب جواب دهی بودیم ﴿۷۵﴾ و او و پیروانش را از
غصه بزرگ نجات دادیم ﴿۷۶﴾

وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمُ الْبَاقِينَ ﴿٧٧﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي
الْآخِرِينَ ﴿٧٨﴾ سَلَّمَ عَلَى نُوحٍ فِي الْعِلْمِينَ ﴿٧٩﴾ إِنَّا
كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٠﴾ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا
الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨١﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخِرِينَ ﴿٨٢﴾ وَإِنَّ مِنْ
شِيعَتِهِ لَإِبْرَاهِيمَ ﴿٨٣﴾ إِذْ جَاءَ رَبَّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٤﴾
إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَاذَا تَعْبُدُونَ ﴿٨٥﴾ أَفِيكَآ إِلَهَةٌ
دُونَ اللَّهِ تُرِيدُونَ ﴿٨٦﴾ فَمَا ظَنُّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨٧﴾
فَنَظَرَ نَظْرَةً فِي النُّجُومِ ﴿٨٨﴾ فَقَالَ إِنِّي سَقِيمٌ ﴿٨٩﴾
فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ ﴿٩٠﴾ فَرَاغَ إِلَىٰ آلِهِتِهِمْ فَقَالَ أَلَا
تَأْكُلُونَ ﴿٩١﴾ مَا لَكُمْ لَا تَنْطِقُونَ ﴿٩٢﴾ فَرَاغَ عَلَيْهِمْ
ضَرْبًا بِالْيَمِينِ ﴿٩٣﴾ فَأَقْبَلُوا إِلَيْهِ يَزْفُونَ ﴿٩٤﴾ قَالَ
أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْحِتُونَ ﴿٩٥﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا
تَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ قَالُوا أَبْنَاؤُا لَهُو بُنَيْنَا فَالْقُوهُ فِي الْجَحِيمِ
﴿٩٧﴾ فَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ ﴿٩٨﴾ وَقَالَ
إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿٩٩﴾ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ
الصَّالِحِينَ ﴿١٠٠﴾ فَبَشَّرْنَاهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَمَّا بَلَغَ
مَعَهُ السَّعَىٰ قَالَ يَبْنَئِي إِنِّي أَرَىٰ فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ
فَانْظُرْ مَاذَا تَرَىٰ قَالَ يَنَابِتْ أَفْعَلْ مَا تُؤْمَرُ
سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ ﴿١٠٢﴾

و فقط ذریه او را باقی گذاشتیم ﴿۷۷﴾ و ذکر خیری برای او
در میان آیندگان گذاشتیم ﴿۷۸﴾ سلام بر نوح باد در میان
جهانیان ﴿۷۹﴾ حقا که ما بدینگونه نیکوکاران را جزا
می‌دهیم ﴿۸۰﴾ حقا که او از بندگان با ایمان ما است ﴿۸۱﴾
سپس ما دیگران را غرق کردیم ﴿۸۲﴾ و بتحقیق از پیروان
نوح است ابراهیم ﴿۸۳﴾ هنگامی که به پروردگار خود توجه
کرد با قلب سالم ﴿۸۴﴾ وقتی که به پدر خود و قوم خود
گفت: این چیست که می‌پرستید؟ ﴿۸۵﴾ آیا بدروغ خدایانی
غیر خدا را می‌خواهید ﴿۸۶﴾ پس گمان شما به پروردگار
جهانیان چیست؟ ﴿۸۷﴾ پس نظر کرد نظر دقیقی در
ستارگان ﴿۸۸﴾ و گفت: حقا که من بیمارم ﴿۸۹﴾ پس از او
اعراض کردند در حالی که رو گردانیدند ﴿۹۰﴾ پس پنهانی
رو کرد به خدایانشان و گفت: چرا نمی‌خورید ﴿۹۱﴾ چه
شده شما را که سخن نمی‌گوئید ﴿۹۲﴾ پس حمله کرد بر
ایشان با دست راست (یعنی با کمال قوت) ﴿۹۳﴾ پس مردم
به سوی او رو آوردند در حالی که می‌شتافتند ﴿۹۴﴾ ابراهیم
گفت: آیا آنچه را می‌تراشید می‌پرستید؟ ﴿۹۵﴾ و حال آن
که خدا شما و مصنوع شما را آفریده است ﴿۹۶﴾ گفتند:
برای او بنائی بنا کنید پس او را در آتش سوزان بیندازید
﴿۹۷﴾ پس مکاری به او اراده کردند که ایشان را پست‌تر
قرار دادیم ﴿۹۸﴾ ابراهیم گفت: من به سوی پروردگارم
رهسپارم بزودی مرا هدایت می‌کند ﴿۹۹﴾ پروردگارا مرا از
بندگان شایسته عطا کن ﴿۱۰۰﴾ پس او را به پسری بردبار
مژده دادیم ﴿۱۰۱﴾ پس زمانی که طفل او رسید به حدی
که بتواند با او سعی کند گفت: ای پسر من بتحقیق من در
خواب می‌بینم که تو را ذبح می‌کنم پس بنگر چه چیز است
رای تو؟ گفت: ای پدر من آنچه مأموری بجا آر که اگر خدا
بخواهد مرا از صابرين خواهی یافت ﴿۱۰۲﴾

فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِّلْجَبِينِ ﴿١٠٣﴾ وَنَدَيْنَاهُ أَنِ
يَا إِبْرَاهِيمُ ﴿١٠٤﴾ قَدْ صَدَّقْتَ الرُّءْيَا إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي
الْمُحْسِنِينَ ﴿١٠٥﴾ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْبَلَاءُ الْمُبِينُ ﴿١٠٦﴾
وَفَدَيْنَاهُ بِذَبْحٍ عَظِيمٍ ﴿١٠٧﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ
﴿١٠٨﴾ سَلَامٌ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿١٠٩﴾ كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ
﴿١١٠﴾ إِنَّهُ مِن عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١١﴾ وَبَشَّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ
نَبِيًّا مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿١١٢﴾ وَبَارَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَىٰ إِسْحَاقَ
وَمِن ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ مُبِينٌ ﴿١١٣﴾ وَلَقَدْ
مَنَّآ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١١٤﴾ وَنَجَّيْنَاهُمَا وَقَوْمَهُمَا مِّنَ
الْكُرْبِ الْعَظِيمِ ﴿١١٥﴾ وَنَصَرْنَاهُمْ فَاكُنُوا هُمُ الْغَالِبِينَ
﴿١١٦﴾ وَعَاتَيْنَاهُمَا الْكِتَابَ الْمُسْتَبِينَ ﴿١١٧﴾ وَهَدَيْنَاهُمَا
الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١١٨﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِي الْآخِرِينَ
﴿١١٩﴾ سَلَامٌ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١٢٠﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي
الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢١﴾ إِنَّهُمَا مِّن عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٢﴾ وَإِنَّ
إِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَلَا تَتَّقُونَ
﴿١٢٤﴾ أَتَدْعُونَ بَعْلًا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ الْخَلْقِينَ ﴿١٢٥﴾
اللَّهُ رَبَّكُمْ وَرَبَّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٢٦﴾

پس زمانی که هر دو تسلیم شدند و افکند او را به جبین
﴿۱۰۳﴾ و او را ندا کردیم که ای ابراهیم ﴿۱۰۴﴾ حقا که
آن خواب را راست نمودی بتحقیق بما بدینگونه
نیکوکاران را جزا می دهیم ﴿۱۰۵﴾ حقیقتا این است همان
آزمایش آشکارا ﴿۱۰۶﴾ و فدا دادیم او را به ذبح
بزرگی ﴿۱۰۷﴾ و گذاشتیم برای او ذکر خیری در
آیندگان ﴿۱۰۸﴾ سلام بر ابراهیم ﴿۱۰۹﴾ بدین گونه
نیکوکاران را جزا می دهیم ﴿۱۱۰﴾ زیرا او از بندگان
مؤمن ما بود ﴿۱۱۱﴾ و مژده دادیم او را به اسحق در حالی
که پیامبری خواهد بود از شایستگان ﴿۱۱۲﴾ و بر او و بر
اسحاق برکت دادیم و از نسل ایشانست نیکوکار، و بجان
خود ستمکار آشکار ﴿۱۱۳﴾ و بتحقیق منت گذاشتیم بر
موسی و هارون ﴿۱۱۴﴾ و آن دو و قومشان را از آن غصه
بزرگ نجات دادیم ﴿۱۱۵﴾ و ایشان را یاری کردیم پس
ایشان پیروز گشتند ﴿۱۱۶﴾ و آن دو را کتاب واضح با
بیان دادیم ﴿۱۱۷﴾ و آن دو را به سوی راه راست هدایت
نمودیم ﴿۱۱۸﴾ و ذکر خیر آن دو را در آیندگان
گذاشتیم ﴿۱۱۹﴾ سلام بر موسی و هارون ﴿۱۲۰﴾ حقا
که ما بدین گونه نیکوکاران را جزا می دهیم ﴿۱۲۱﴾
حقیقتا آن دو از بندگان مؤمنین ما بودند ﴿۱۲۲﴾ و بتحقیق
الیاس از فرستاده شدگان و رسولانست ﴿۱۲۳﴾ هنگامی
که به قوم خود گفت چرا پرهیز نمی کنید؟ ﴿۱۲۴﴾ آیا
بعل را می خوانید و نیکوترین خالق را می گذارید ﴿۱۲۵﴾
خدای کامل الذات و الصفات پروردگار شما و پروردگار
پیشینیان را ﴿۱۲۶﴾

فَكَذَّبُوهُ فَإِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٢٧﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٢٨﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿١٢٩﴾ سَلَامٌ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿١٣٠﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣١﴾ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ وَإِنَّ لُوطًا لَمِنْ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٣﴾ إِذْ نَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٣٤﴾ إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِرِينَ ﴿١٣٥﴾ ثُمَّ دَمَرْنَا الْآخِرِينَ ﴿١٣٦﴾ وَإِنَّكُمْ لَتَمُرُّونَ عَلَيْهِمْ مُصْبِحِينَ ﴿١٣٧﴾ وَبِالْأَيْلِ أَفْلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٣٨﴾ وَإِنَّ يُونُسَ لَمِنْ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٩﴾ إِذْ أَبَقَ إِلَى الْفُلِّ الْمَشْحُونِ ﴿١٤٠﴾ فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِينَ ﴿١٤١﴾ فَالْتَقَمَهُ الْحُوتُ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿١٤٢﴾ فَلَوْلَا أَنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ ﴿١٤٣﴾ لَلَبِثَ فِي بَطْنِهِ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤٤﴾ فَنَبَذْنَاهُ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ سَقِيمٌ ﴿١٤٥﴾ وَأَثْبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِّنْ يَقْطِينٍ ﴿١٤٦﴾ وَأَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ مِائَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ ﴿١٤٧﴾ فَآمَنُوا فَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١٤٨﴾ فَاسْتَفْتِهِمُ الرَّبُّ الْبَنَاتُ وَلَهُمُ الْبَنُونَ ﴿١٤٩﴾ أَمْ خَلَقْنَا الْمَلَائِكَةَ إِنثًا وَهُمْ شَاهِدُونَ ﴿١٥٠﴾ أَلَا إِنَّهُمْ مِّنْ إِفْكِهِمْ لَيَقُولُونَ ﴿١٥١﴾ وَلَدَ اللَّهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٥٢﴾ أَصْطَفَى الْبَنَاتِ عَلَى الْبَنِينَ ﴿١٥٣﴾

پس او را تکذیب کردند و محققا ایشان احضار خواهند شد ﴿۱۲۷﴾ مگر بندگان خالص شده خدا ﴿۱۲۸﴾ و گذاشتیم برای او ذکر خیری در آیندگان ﴿۱۲۹﴾ سلام بر الیاس ﴿۱۳۰﴾ حقا که ما نیکوکاران را چنین جزاء می‌دهیم ﴿۱۳۱﴾ بتحقیق او از بندگان با ایمان ما بود ﴿۱۳۲﴾ و بتحقیق لوط از پیامبران مرسل است ﴿۱۳۳﴾ هنگامی که او و اهلش را تماما نجات دادیم ﴿۱۳۴﴾ مگر پیره‌زنی در بازماندگان ﴿۱۳۵﴾ سپس دیگران را هلاک کردیم ﴿۱۳۶﴾ و بتحقیق شما بر آنان مرور می‌کنید بامدادان ﴿۱۳۷﴾ و بهنگام شب، آیا تعقل نمی‌کنید ﴿۱۳۸﴾ و بتحقیق یونس از پیامبران مرسل است ﴿۱۳۹﴾ هنگامی که گریخت سوی کشتی پر شده ﴿۱۴۰﴾ پس قرعه زدند و از مغلوبین و انداخته شدگان گردید ﴿۱۴۱﴾ پس او را آن ماهی فرو برد در حالی که او ملامت‌کننده بود ﴿۱۴۲﴾ پس اگر او از تسبیح گویان نمی‌بود ﴿۱۴۳﴾ مسلما می‌ماند در شکم او تا روزی که بر انگيخته و زنده شوند ﴿۱۴۴﴾ پس او را به زمین هموار انداختیم در حالی که بیمار بود ﴿۱۴۵﴾ و رویاندیم بر او درختی از کدو ﴿۱۴۶﴾ و او را به سوی صد هزار نفر یا زیادتر فرستادیم ﴿۱۴۷﴾ پس ایمان آوردند که ایشان را تا مدتی بهره دادیم ﴿۱۴۸﴾ پس از ایشان بپرس آیا برای پروردگارت دختران و برای ایشان پسران است ﴿۱۴۹﴾ یا آنکه ملائکه را زنانی آفریدیم و ایشان گواهانند ﴿۱۵۰﴾ آگاه باش که ایشان از دروغشان است که می‌گویند ﴿۱۵۱﴾ خدا فرزند آورده و حقا ایشان دروغ‌گویانند ﴿۱۵۲﴾ آیا خدا دختران را بر پسران ترجیح داده ﴿۱۵۳﴾

مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿١٥٤﴾ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٥﴾ أَمْ لَكُمْ سُلْطَنٌ مُّبِينٌ ﴿١٥٦﴾ فَأَتُوا بِكِتَابِكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٥٧﴾ وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجَنَّةِ نِسْبًا وَلَقَدْ عَلِمَتِ الْجِنَّةُ إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٥٨﴾ سُبْحَنَ اللَّهِ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿١٥٩﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٠﴾ فَإِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ ﴿١٦١﴾ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ بِفَتَنِينَ ﴿١٦٢﴾ إِلَّا مَنْ هُوَ صَالٍ الْجَحِيمِ ﴿١٦٣﴾ وَمَا مِنَّا إِلَّا لَهُ مَقَامٌ مَعْلُومٌ ﴿١٦٤﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ الصَّافُونَ ﴿١٦٥﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُونَ ﴿١٦٦﴾ وَإِنْ كَانُوا لَيَقُولُونَ ﴿١٦٧﴾ لَوْ أَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِّنَ الْأَوَّلِينَ ﴿١٦٨﴾ لَكُنَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٩﴾ فَكَفَرُوا بِهِ ۖ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿١٧٠﴾ وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ ﴿١٧١﴾ إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ ﴿١٧٢﴾ وَإِنَّ جُنَدَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿١٧٣﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٤﴾ وَأَبْصَرَهُمْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٥﴾ أَفَبِعَدَابِنَا يُسْتَعْجِلُونَ ﴿١٧٦﴾ فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَاءَ صَبَاحُ الْمُنْذَرِينَ ﴿١٧٧﴾ وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٨﴾ وَأَبْصَرَ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٩﴾ سُبْحَنَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٨٠﴾ وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ ﴿١٨١﴾ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٨٢﴾

چه باشد شما را چگونه قضاوت می کنید؟ ﴿۱۵۴﴾ آیا پس متذکر نمی شوید و پند نمی گیرید ﴿۱۵۵﴾ آیا شما را حجتی روشن است ﴿۱۵۶﴾ پس کتاب خود را بیاورید اگر راست می گوئید ﴿۱۵۷﴾ و بین خدا و بین جن نسبی قرار دادند در حالی که محققا جن دانسته که ایشان احضار خواهند شد ﴿۱۵۸﴾ خدا منزّه است از آنچه وصف می کنند ﴿۱۵۹﴾ مگر بندگان خدا که خالص شده باشند ﴿۱۶۰﴾ پس محققا شما و آنچه را که می پرستید ﴿۱۶۱﴾ بر پرستش او گمراه کننده کسی نیستید ﴿۱۶۲﴾ مگر کسی را که خود به دوزخ آمدنی است ﴿۱۶۳﴾ و از ما کسی نیست مگر اینکه برای او مقام معلومی است ﴿۱۶۴﴾ و بدرستی که مائیم خود صف کشیدگان ﴿۱۶۵﴾ و محققا مائیم خود تسبیح کنندگان ﴿۱۶۶﴾ و محقق است که می گفتند ﴿۱۶۷﴾ اگر حقیقتا نزد ما کتابی از جنس کتاب پیشینان بود ﴿۱۶۸﴾ مسلما ما بندگان خالص شده ای بودیم ﴿۱۶۹﴾ پس به همان کتاب کافر شدند پس بزودی خواهند دانست ﴿۱۷۰﴾ و بتحقیق فرمان ما سابقا صادر شده برای بندگان مرسلین ما ﴿۱۷۱﴾ که ایشان همان یاری شدگانند ﴿۱۷۲﴾ و حقا که لشکر ما همان پیروزانند ﴿۱۷۳﴾ پس اعراض کن از ایشان تا مدتی ﴿۱۷۴﴾ و روشن کن ایشان را که بزودی خواهند دید ﴿۱۷۵﴾ آیا به عذاب ما شتاب می کنند ﴿۱۷۶﴾ پس چون عذاب به فضای مسکن ایشان نازل شود بد باشد صبح انداز شدگان ﴿۱۷۷﴾ و از ایشان روگردان تا مدتی ﴿۱۷۸﴾ و بینا کن که بزودی خواهند دید ﴿۱۷۹﴾ منزّه و والاست پروردگارت که پروردگار عزتست از آنچه او را وصف می کنند ﴿۱۸۰﴾ و سلام بر فرستاده شدگان ﴿۱۸۱﴾ و ستایش مخصوص الله پروردگار جهانیان است ﴿۱۸۲﴾.

سُورَةُ ص

سوره ص

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

صَّ وَالْقُرْآنِ ذِي الذِّكْرِ ﴿١﴾ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي
عِزَّةٍ وَشِقَاقٍ ﴿٢﴾ كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ
فَنَادَوْا وَلَا تَحِثْ مَنَاصٍ ﴿٣﴾ وَعَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ
مُنْذِرٌ مِنْهُمْ ۖ وَقَالَ الْكَافِرُونَ هَذَا سَحَرٌ كَذَّابٌ ﴿٤﴾
أَجْعَلِ الْأِلَهَةَ إِلَّا هَا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ ﴿٥﴾
وَانْطَلَقَ الْمَلَأُ مِنْهُمْ أَنْ آمَسُوا وَاصْبِرُوا عَلَى
عَالِيَتِكُمْ ۖ إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ يُرَادُ ﴿٦﴾ مَا سَمِعْنَا بِهَذَا
فِي الْإِلَهَةِ الْأَخِيرَةِ إِنَّ هَذَا إِلَّا اخْتِلَاقٌ ﴿٧﴾ أُنْزِلَ عَلَيْهِ
الذِّكْرُ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْ ذِكْرِي بَلْ لَمَّا
يَذُوقُوا عَذَابِ ﴿٨﴾ أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ
الْعَزِيزِ الْوَهَّابِ ﴿٩﴾ أَمْ لَهُمْ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَمَا بَيْنَهُمَا فَلْيَرْتَقُوا فِي الْأَسْبَابِ ﴿١٠﴾ جُنْدٌ مَا هُنَالِكَ
مَهْزُومٌ مِنَ الْأَحْزَابِ ﴿١١﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ
وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ ذُو الْأَوْتَادِ ﴿١٢﴾ وَثَمُودُ وَقَوْمُ لُوطٍ
وَأَصْحَابُ لُيْكَةَ أُولَئِكَ الْأَحْزَابُ ﴿١٣﴾ إِنْ كُلُّ إِلَّا
كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ عِقَابِ ﴿١٤﴾ وَمَا يَنْظُرُ هَؤُلَاءِ إِلَّا
صَيْحَةً وَاحِدَةً مَّا لَهَا مِنْ فَوَاقٍ ﴿١٥﴾ وَقَالُوا رَبَّنَا عَجِّلْ
لَنَا قِطْنَآ قَبْلَ يَوْمِ الْحِسَابِ ﴿١٦﴾

ص. سوگند به قرآن دارای تذکر ﴿١﴾ بلی کافران در
سرکشی و مخالفند ﴿٢﴾ چه بسیار از مردم قرن‌های پیش
از ایشان را که هلاک کردیم پس فریاد کردند و حال آن
که آن هنگام، هنگام گریز نبود ﴿٣﴾ و عجب دارند از
اینکه ترساننده‌ای از خودشان برایشان آمده و کفار گویند
این ساحری است سخت دروغگو ﴿٤﴾ آیا خدایان را
یکی قرار داده حقا که این چیزی است بسیار عجیب ﴿٥﴾
و گروهی از بزرگان‌شان براه افتادند که بروید و بر خدایان
خود و پرستش آنها استقامت ورزید زیرا این چیزی است
که هدف می‌باشد ﴿٦﴾ نشنیده‌ایم این را در کیش دیگری
این نیست مگر ساختگی ﴿٧﴾ آیا در میان ما بر او کتاب
نازل شده، بلکه ایشان از کتاب من در شکند بلکه هنوز
عذاب مرا نچشیده‌اند ﴿٨﴾ آیا نزد ایشان است خزینه‌های
رحمت پروردگار تو که عزیز بخشاینده است ﴿٩﴾ یا
ملک ایشانست ملک آسمان‌ها و زمین و آنچه میان
آنهاست پس بالا روند در میان اسباب (و سببی بدست
آوردند برای انزال وحی به هر کس می‌خواهند) ﴿١٠﴾
ایشانند لشکری که آنجا پراکنده شوند از جمله
احزاب ﴿١١﴾ پیش از ایشان قوم نوح و عاد و ثمود و
فرعون صاحب میخ‌ها تکذیب کردند ﴿١٢﴾ و ثمود و قوم
لوط و اهل ایکه آنانند احزاب ﴿١٣﴾ هر یک از ایشان
نبودند مگر تکذیب‌کننده پیمبران، پس عقاب بر ایشان
لازم شد ﴿١٤﴾ و ایشان انتظار نمی‌کشند مگر یک
صیحه‌ای که هیچ برگشت ندارد ﴿١٥﴾ و گویند:
پروردگار ما نصیب ما را زود بده پیش از روز
حساب ﴿١٦﴾

أَصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَادْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُدَ ذَا الْأَيْدِ ۚ إِنَّهُ وَأَوَّابٌ ﴿١٧﴾ إِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحْنَ بِالْعِشِيِّ وَالْإِشْرَاقِ ﴿١٨﴾ وَالطَّيْرَ مُحْشُورَةً كُلٌّ لَهُ أَوَّابٌ ﴿١٩﴾ وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ ۖ وَعَاتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ وَفَصَّلَ الْخِطَابِ ﴿٢٠﴾ وَهَلْ أَتَاكَ نَبَأُ الْخَضَمِ إِذْ تَسَوَّرُوا الْمِحْرَابَ ﴿٢١﴾ إِذْ دَخَلُوا عَلَىٰ دَاوُدَ فَفَزِعَ مِنْهُمْ قَالُوا لَا تَخَفْ خَصْمَانِ بَغَىٰ بَعْضُنَا عَلَىٰ بَعْضٍ فَأَخَظْنَا بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تُشْطِطْ وَاهْدِنَا إِلَىٰ سَوَاءِ الصِّرَاطِ ﴿٢٢﴾ إِنَّ هَذَا أَخِي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَعْجَةً وَلِيَ نَعْجَةً وَاحِدَةً فَقَالَ أَكْفَلْنِيهَا وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ ﴿٢٣﴾ قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعَجَتِكَ إِلَىٰ نِعَاجِهِ ۖ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْخُلَطَاءِ لَيَبْغِي بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَّا هُمْ وَظَنَّ دَاوُدُ أَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ ﴿٢٤﴾ فَغَفَرْنَا لَهُ ذَٰلِكَ ۖ وَإِنَّ لَهُ عِندَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَّعَآبٍ ﴿٢٥﴾ يَدَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَأَحْكُم بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ۚ إِنَّ الَّذِينَ يَظْلُمُونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ ﴿٢٦﴾

صبر کن بر آنچه می گویند و یادآور بنده ما داود را که دارای قوت بود زیرا رجوع کننده به ما بود ﴿۱۷﴾ بتحقیق ما مسخر نمودیم کوه ها را که با او تسبیح گویند بشبانگاه و وقت تابش آفتاب ﴿۱۸﴾ و مرغان را (مسخر کردیم) در حالی که نزد او جمع بودند هر یک به او رجوع کردند ﴿۱۹﴾ و سلطنت او را محکم نمودیم و او را حکمت و فصل الخطاب دادیم ﴿۲۰﴾ و آیا خبر خصومت کنندگان برای تو آمده هنگامی که بر دیوار محراب بالا رفتند ﴿۲۱﴾ وقتی که بر داود داخل شدند که از ایشان ترسید، گفتند: مترس دو خصم یکدیگریم که بعضی بر بعضی ستم کرده، پس میان ما حکم نما بحق و دوری و جور مکن و ما را به راه راست راهنمایی کن ﴿۲۲﴾ بتحقیق این برادر من است که دارای نود و نه میش است و مرا یک میش می باشد، پس این برادر گوید آن یکی را به من واگذار و در خطاب بر من غلبه کرد ﴿۲۳﴾ داود گفت: بتحقیق او بر تو ستم روا داشته بخواستن میش تو که ضمیمه کند به میش های خود، و محقق است که بسیاری از معاشرانند که بعضی بر بعضی ستم می کنند مگر آنان که ایمان داشته و عمل های شایسته کنند و ایشان اندکند و داود گمان کرد که ما او را امتحان و آزمایش نموده ایم پس از پروردگارش آمرزش خواست و به روی افتاد در حال رکوع و بازگشت نمود ﴿۲۴﴾ پس آن را برای او آموختیم و بدرستی که او را نزد ما مقام قربی و بازگشت خوبی است ﴿۲۵﴾ ای داود ما تو را جانشین در زمین قرار دادیم پس میان مردم به حق حکم کن و پیروی هوای نفس مکن که تو را از راه خدا بیرون برد محققا آنان که از راه خدا بیرون روند برای ایشان عذابی سخت است بمقابل آن که روز حساب را فراموش کردند ﴿۲۶﴾.

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَاطِلًا ذَلِكَ ظُنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنَ النَّارِ ﴿٢٧﴾ أَمْ نَجْعَلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ أَمْ نَجْعَلُ الْمُتَّقِينَ كَالْفُجَّارِ ﴿٢٨﴾ كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِيَدَّبَّرُوا ءَايَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُوا الْأَلْبَابِ ﴿٢٩﴾ وَوَهَبْنَا لِدَاوُدَ سُلَيْمَانَ نِعَمَ الْعَبْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿٣٠﴾ إِذْ عَرَضَ عَلَيْهِ بِالْعِشِيِّ الصَّافِنَاتُ الْجِيَادُ ﴿٣١﴾ فَقَالَ إِنِّي أَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ عَنْ ذِكْرِ رَبِّي حَتَّى تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ ﴿٣٢﴾ رُدُّوهَا عَلَيَّ فَطَفِقَ مَسْحًا بِالسُّوقِ وَالْأَعْنَاقِ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمَانَ وَأَلْقَيْنَا عَلَى كُرْسِيِّهِ جَسَدًا ثُمَّ أَنَابَ ﴿٣٤﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا لَا يَنْبَغِي لِأَحَدٍ مِّنْ بَعْدِي إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ ﴿٣٥﴾ فَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيحَ تَجْرِي بِأَمْرِهِ رُخَاءً حَيْثُ أَصَابَ ﴿٣٦﴾ وَالشَّيَاطِينَ كُلَّ بَنَّاءٍ وَغَوَّاصٍ ﴿٣٧﴾ وَءَاخَرِينَ مُقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ ﴿٣٨﴾ هَذَا عَطَاؤُنَا فَامْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٩﴾ وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَّكَابٍ ﴿٤٠﴾ وَادْكُرْ عَبْدَنَا أَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ ﴿٤١﴾ ارْكُضْ بِرِجْلِكَ هَذَا مُغْتَسَلٌ بَارِدٌ وَشَرَابٌ ﴿٤٢﴾

و آسمان و زمین و آنچه را بین آنهاست بباطل نیافریدیم، این گمان کسانی است که کافر شدند پس وای بر آنان که کافرند از آتش ﴿۲۷﴾ آیا آنان را که ایمان آورده و عمل‌های شایسته دارند مانند مفسدین در زمین قرار می‌دهیم؟ و یا متقین را مانند نابکاران می‌گردانیم؟ ﴿۲۸﴾ کتابی که بسوی تو نازل کردیم با برکت است تا آیات آن را تدبر کنند و تا صاحبان خرد پند گیرند ﴿۲۹﴾ و سلیمان را به داود بخشیدیم او خوب بنده‌ای بود زیرا او رجوع کننده به خدا بود ﴿۳۰﴾ هنگامی که طرف عصر اسبان بر سه پا ایستاده تیزرو بر او عرضه شد ﴿۳۱﴾ پس گفت: حقیقتاً من دوست می‌دارم دوستی اسب را و این دوستی از یاد پروردگارم می‌باشد عرضه شد تا پنهان شدند در حجاب ﴿۳۲﴾ گفت: برگردانید بر من (اسبان را) پس شروع کرد به دست کشیدن به ساق‌ها و گردن‌های اسبان ﴿۳۳﴾ و بتحقیق سلیمان را آزمودیم و بر تخت او جسدی افکندیم سپس به خدا رجوع نمود ﴿۳۴﴾ گفت: پروردگارا مرا بیامرز و مرا ملکی بخش که پس از من برای احدی سزاوار نباشد بی گمان توئی بخشنده ﴿۳۵﴾ پس باد را برای او مسخر کردیم که بفرمان او بنرمی جریان داشت هر جا که او می‌خواست ﴿۳۶﴾ و مسخر کردیم شیاطین را هر بنا و هر شناگری را ﴿۳۷﴾ و دیگران را که در بندها بهم بسته شده بودند ﴿۳۸﴾ و به او گفتیم این است عطای ما پس ببخش یا نگاه‌دار، بدون حساب ﴿۳۹﴾ و بتحقیق برای او نزد ما مقام قرب و بازگشت خوبی است ﴿۴۰﴾ و بنده ما ایوب را بیاد آور هنگامی که پروردگار خود را ندا کرد که مرا شیطان، رنج و عذاب رسانیده ﴿۴۱﴾ به او گفتیم: پای خود را به زمین کوب اینجا چشمه‌ای است جای شستشو سرد و آشامیدنی است ﴿۴۲﴾

وَوَهَبْنَا لَهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُم مَّعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا وَذِكْرَى
 لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٤٣﴾ وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْثًا فَاضْرِبْ بِهِ
 وَلَا تَحْنُثْ إِنََّّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا نِّعَمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ
 ﴿٤٤﴾ وَادْكُرْ عَبْدَنَا إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ أُولِي
 الْأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ ﴿٤٥﴾ إِنَّا أَخْلَصْنَاهُمْ بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى
 الدَّارِ ﴿٤٦﴾ وَإِنَّهُمْ عِندَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْأَخْيَارِ ﴿٤٧﴾
 وَادْكُرْ إِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ وَكُلٌّ مِنَ
 الْأَخْيَارِ ﴿٤٨﴾ هَذَا ذِكْرٌ وَإِنَّ لِلْمُتَّقِينَ لَحُسْنَ مَآبٍ
 ﴿٤٩﴾ جَنَّاتٍ عَدْنٍ مُمْتَحَنَةٌ لَهُمُ الْأَبْوَابُ ﴿٥٠﴾ مُتَّكِئِينَ
 فِيهَا يَدْعُونَ فِيهَا بِفَكَهَةٍ كَثِيرَةٍ وَشَرَابٍ ﴿٥١﴾
 وَوَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرَفِ أَتْرَابٌ ﴿٥٢﴾ هَذَا مَا
 تُوعَدُونَ لِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَذَا لَرِزْقُنَا مَا لَهُ
 مِنْ تَفَادٍ ﴿٥٤﴾ هَذَا وَإِنَّ لِلظَّالِمِينَ لَشَرَّ مَآبٍ ﴿٥٥﴾
 جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا فَيَنْسِفُ الْمِهَادُ ﴿٥٦﴾ هَذَا فَلْيَذُوقُوهُ
 حَمِيمٌ وَغَسَّاقٌ ﴿٥٧﴾ وَعَاخِرُ مِنْ شَكْلِهِ أَزْوَاجٌ ﴿٥٨﴾ هَذَا
 فَوْجٌ مُّقْتَحِمٌ مَّعَكُمْ لَا مَرْحَبًا بِهِمْ إِنَّهُمْ صَالُوا
 النَّارِ ﴿٥٩﴾ قَالُوا بَلْ أَنْتُمْ لَا مَرْحَبًا بِكُمْ أَنْتُمْ
 قَدْ مَتَّمْتُمُوهُ لَنَا فَيَنْسِفُ الْقَرَارُ ﴿٦٠﴾ قَالُوا رَبَّنَا مَنْ قَدَّمَ لَنَا
 هَذَا فَزِدْهُ عَذَابًا ضِعْفًا فِي النَّارِ ﴿٦١﴾

و کسان وی را با مانند آنان به وی عطا کردیم برای آنکه
 رحمتی از ما و پندی باشد برای خردمندان ﴿۴۳﴾ و بدست
 خود دسته‌ای از شاخهٔ ریحان بگیر پس با آن بزَن و قسم را
 مشکن، بتحقیق ما او را صابر یافتیم او خوب بنده‌ای بود
 زیرا رجوع کننده به ما بود ﴿۴۴﴾ و به یادآور بندگان ما
 ابراهیم و اسحاق و یعقوب را که صاحبان قدرت و بصیرت
 بودند ﴿۴۵﴾ بتحقیق ما ایشان را از خالصین شمردم و یا
 بیغش نمودیم بسبب صفتی که ذکر سرای آخرتست
 ﴿۴۶﴾ و حقا که ایشان نزد ما البته از برگزیدگان نیکانند
 ﴿۴۷﴾ و به یاد آور اسماعیل و یسع و ذو الکفل را هر
 یک از ایشان از نیکانند ﴿۴۸﴾ این تذکری است و حقا
 که برای پرهیزکاران بازگشت و فرجام نیکی است ﴿۴۹﴾
 بهشت‌های محل اقامت که درهای آن برای ایشان باز است
 ﴿۵۰﴾ در آنها تکیه کرده میوه‌های بسیار و نوشیدنی را در
 آنجا می‌خواهند ﴿۵۱﴾ و نزد ایشان زنانی زیبا منظر کوتاه
 نظر که همسال یکدیگرند ﴿۵۲﴾ این است آنچه وعده
 داده می‌شوید برای روز حساب ﴿۵۳﴾ بتحقیق این است
 روزی ما که برای آن پایانی نیست ﴿۵۴﴾ این است جزای
 متقین و برای سرکشان بدترین بازگشت و فرجام شری
 است ﴿۵۵﴾ دوزخی که در آن در آیند که بد جایگاهی
 است ﴿۵۶﴾ این است جزای سرکشان پس باید بچشند آن
 را که آب جوشان و خونابه است ﴿۵۷﴾ و انواع
 عذاب‌های دیگری مانند آن ﴿۵۸﴾ این است گروهی که
 هجوم آورند با شما گشایشی مباد ایشان را زیرا در آتش
 در آیند ﴿۵۹﴾ گویند: بلکه شما را گشایشی مباد که شما
 دوزخ را برای ما پیشنهاد کردید که بد جایی است ﴿۶۰﴾
 گویند: پروردگارا هر کس برای ما این را پیش آورده
 عذاب او را در آتش دو چندان بیفزای ﴿۶۱﴾.

وَقَالُوا مَا لَنَا لَا نَرَى رِجَالًا كُنَّا نَعُدُّهُمْ مِّنَ الْأَشْرَارِ ﴿٦٢﴾ أَتَّخَذْنَاهُمْ سِخْرِيًّا أَمْ زَاغَتْ عَنْهُمْ الْأَبْصَارُ ﴿٦٣﴾ إِنَّ ذَلِكَ لَحَقٌّ تَخَاصُمُ أَهْلِ النَّارِ ﴿٦٤﴾ قُلْ إِنَّمَا أَنَا مُنذِرٌ وَمَا مِنِّ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٦٥﴾ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الْعَزِيزُ الْغَفَّارُ ﴿٦٦﴾ قُلْ هُوَ نَبَوُّ عَظِيمٍ ﴿٦٧﴾ أَنْتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُونَ ﴿٦٨﴾ مَا كَانَ لِي مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَأِ الْأَعْلَىٰ إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٦٩﴾ إِنْ يُوحَىٰ إِلَيَّ إِلَّا أَنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٠﴾ إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَأِكَةِ إِنِّي خَلِيقٌ بَشَرًا مِّنْ طِينٍ ﴿٧١﴾ فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُّوحِي فَقَعُوا لَهُو سَاجِدِينَ ﴿٧٢﴾ فَسَجَدَ الْمَلَأِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿٧٣﴾ إِلَّا إِبْلِيسَ أَسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٧٤﴾ قَالَ يَبْنَئِيلُ مَا مَنَعَكَ أَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِإِيدِيَّ أَسْتَكْبَرْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْعَالِينَ ﴿٧٥﴾ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْتَنِي مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِن طِينٍ ﴿٧٦﴾ قَالَ فَأَخْرِجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَاجِعٌ ﴿٧٧﴾ وَإِنِّ عَلَيْكَ لَعْنَتِي إِلَى يَوْمِ الدِّينِ ﴿٧٨﴾ قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمٍ يُبْعَثُونَ ﴿٧٩﴾ قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ﴿٨٠﴾ إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴿٨١﴾ قَالَ فَبِعِزَّتِكَ لَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٢﴾ إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ ﴿٨٣﴾

و گویند چه شده ما را که نمی بینیم مردانی را که ایشان را از اشرار می شمردیم ﴿۶۲﴾ آیا آنان را که ما مسخره می کردیم اهل دوزخ نیستند و یا چشمان ما ایشان را نمی بیند ﴿۶۳﴾ محققا این حق است که دوزخیان خصم یکدیگرند ﴿۶۴﴾ بگو همانا من ترساننده ای هستم و نیست معبودی جز خدای یکتای قهار ﴿۶۵﴾ مالک و صاحب اختیار آسمان ها و زمین و آنچه میان آنهاست که عزیز آمرزنده است ﴿۶۶﴾ بگو آن خبری است بزرگ ﴿۶۷﴾ شما از آن اعراض دارید ﴿۶۸﴾ برای من دانشی به ملا اعلی نبوده وقتی که خصومت می کردند ﴿۶۹﴾ به سوی من وحی نمی شود جز آن که من ترساننده آشکاری باشم ﴿۷۰﴾ هنگامی که پروردگارت به فرشتگان گفت که من آفریننده بشری از گل می باشم ﴿۷۱﴾ و چون تمام و معتدلش کردم و در او از روح دمیدم برای او به سجده بیفتید ﴿۷۲﴾ پس تمام فرشتگان همه شان سجده کردند ﴿۷۳﴾ بجز ابلیس که تکبر نموده و از کافران گردید ﴿۷۴﴾ فرمود: ای ابلیس تو را چه بازداشت که سجده کنی به آنچه من بقدرت کامله خود آفریدم ^(۱) آیا تکبر نمودی یا از برتران بودی ﴿۷۵﴾ گفت: من از او بهترم مرا از آتش آفریدی و او را از گل آفریدی ﴿۷۶﴾ فرمود: از آنجا خارج شو که تو رانده شدی ﴿۷۷﴾ و محققا بر تو است لعنت من تا روز جزا ﴿۷۸﴾ گفت: پروردگارا پس مرا مهلت بده تا روزی که برانگیخته شوند ﴿۷۹﴾ فرمود: محققا تو از مهلت داده شدگانی ﴿۸۰﴾ تا روز وقتی که معلوم است ﴿۸۱﴾ شیطان گفت: قسم به عزت که تمام ایشان را گمراه می کنم ﴿۸۲﴾ مگر بندگان تو را که از جمله ایشانند بی آایشان ﴿۸۳﴾

قَالَ فَالْحَقُّ وَالْحَقُّ أَقُولُ ﴿٨٤﴾ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ
وَمِمَّن تَبِعَكَ مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٥﴾ قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ
عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ ﴿٨٦﴾ إِنَّهُ هُوَ الْوَلِيُّ
ذِكْرُ لِلْعَالَمِينَ ﴿٨٧﴾ وَلَتَعْلَمَنَّ نَبَأُهُ بَعْدَ حِينٍ ﴿٨٨﴾

فرمود: پس منم حق و حق را می گویم ﴿۸۴﴾ که البته
دوزخ را از تو و از تمام کسانی از ایشان که پیروی تو
کرده اند پر می کنم ﴿۸۵﴾ بگو از شما هیچ مزدی بر ابلاغ
نمی خواهم و نیستم من از خلاف واقع گویان بر خود
بستگان ﴿۸۶﴾ نیست آن مگر تذکری برای جهانیان
﴿۸۷﴾ و البته خواهید دانست خبر آن را پس از
زمانی ﴿۸۸﴾.

سُورَةُ الزُّمَرِ

سوره زمر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾ إِنَّا
أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ بِالْحَقِّ فَاَعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ
الدِّينَ ﴿٢﴾ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ
دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى
إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ
اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٣﴾ لَوْ أَرَادَ اللَّهُ
أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا لَأَصْطَفَى مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ
سُبْحَانَهُ هُوَ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٤﴾ خَلَقَ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ يُكَوِّرُ اللَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَيُكَوِّرُ
النَّهَارَ عَلَى اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي
لِأَجَلٍ مُّسَمًّى أَلَا هُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ ﴿٥﴾

نازل شدن این کتاب از خدای عزیز حکیم است ﴿۱﴾
محققا ما این کتاب را بحق به سوی تو نازل نمودیم پس
خدا را پرستش نما در حالی که دین را برای او خالص
کرده ای ﴿۲﴾ آگاه باش که دین خالص فقط برای خدا
است و آنان که سرپرستانی را غیر او گرفته اند بعنوان
اینکه؛ عبادتشان نمی کنیم مگر برای آنکه ما را به سوی
خدا مقداری نزدیک کنند محققا خدا بین ایشان در آنچه
ایشان اختلاف می کنند حکم می کند محققا خدا هدایت
نمی کند کسی را که دروغگوی ناسپاس است ﴿۳﴾ اگر
خدا می خواست فرزندی بگیرد البته بر می گزید از آنچه
خلق می کرد آنچه را می خواست، او منزّه و والاست اوست
خدای یکتای قهار ﴿۴﴾ او آسمان ها و زمین را بحق آفرید
شب را بر روز می پیچد و روز را بر شب می پیچد و آفتاب
و ماه را مسخر گردانید هر کدام جاریند تا وقت معینی
آگاه باش او عزیز آمرزنده است ﴿۵﴾.

خَلَقَكُمْ مِّن نَّفْسٍ وَاحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا
وَأَنْزَلَ لَكُم مِّنَ الْأَنْعَامِ ثَمَنِيَّةً أَزْوَاجًا يَخْلُقُكُمْ فِي
بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ خَلْقًا مِّن بَعْدِ خَلْقٍ فِي ظُلُمَاتٍ
ثَلَاثٍ ذَٰلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
فَإِنِّي تُصْرِفُونَ ﴿٦﴾ إِن تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ
عَنكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ وَإِن تَشْكُرُوا
يَرْضَاهُ لَكُمْ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ثُمَّ إِلَىٰ
رَبِّكُم مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ
إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٧﴾ وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ
ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُ مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَلَهُ نِعْمَةٌ مِّنْهُ
نَسِيَ مَا كَانَ يَدْعُو إِلَيْهِ مِن قَبْلٍ وَجَعَلَ لِلَّهِ أَنْدَادًا
لِّضَلِّ عَن سَبِيلِهِ قُل تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا إِنَّكَ
مِن أَصْحَابِ النَّارِ ﴿٨﴾ أَمَّنْ هُوَ قَلْبُتْ عَائَاءَ اللَّيْلِ
سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُوا رَحْمَةَ رَبِّهِ قُل
هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا
يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٩﴾ قُلْ يَعْبَادِ الَّذِينَ آمَنُوا
اتَّقُوا رَبَّكُمْ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ
وَأَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةٌ إِنَّمَا يُوَفَّى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُم بِغَيْرِ
حِسَابٍ ﴿١٠﴾

شما را از یک شخص آفرید سپس جفت او را از او قرار داد و برای شما از چهار پایان هشت جفت نازل نمود شما را در شکم‌های مادرهاتان می‌آفریند خلقت پس از خلقت در سه تاریکی این است خدائی که پروردگار شما است مخصوص اوست سلطنت، معبودی نیست جز او پس به کجا میل داده می‌شوید ﴿۶﴾ اگر کافر شوید پس محققا خدا از شما بی‌نیاز است و برای بندگانش کفر را نمی‌پسندد و اگر شکر کنید آن را برای شما می‌پسندد و هیچ حامل وزری بار دیگر را بر ندارد سپس برگشت شما به سوی پروردگارتانست که خبر می‌دهد شما را به آنچه می‌کرده‌اید زیرا او داناست به آنچه در سینه‌ها است ﴿۷﴾ و چون ضرری به انسان رسد پروردگارش را بخواند در حالی که به سوی او انابه کند سپس چون او را نعمتی از خود عطا کند آن را که از پیش بسوی او تضرع می‌کرده فراموش کند و برای خدا شریکانی قرار دهد تا مردم را از راه او گمراه کند بگو به کفر خود کمی بهره ببر زیرا که تو از اهل آتشی ﴿۸﴾ آیا کسی که او ساعات شب در اطاعت خدا در حال سجده و قیام از آخرت حذر می‌کند و به رحمت پروردگارش امید دارد (با آن کافر مساوی است) بگو آیا آنان که می‌دانند با آنان که نمی‌دانند مساویند؟ همانا خردمندان متذکر می‌شوند ﴿۹﴾ بگو ای بندگان من که ایمان آورده‌اید از پروردگار خود بترسید برای نیکوکاران در این دنیا نیکی است و زمین خدا وسیع است همانا پاداش صبرکنندگان تمام و کامل داده می‌شود پاداش بی‌شماری ﴿۱۰﴾

قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿١١﴾
وَأُمِرْتُ لِأَنْ أَكُونَ أَوَّلَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٢﴾ قُلْ إِنِّي
أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣﴾ قُلْ
اللَّهُ أَعْبُدْ مُخْلِصًا لَهُ دِينِي ﴿١٤﴾ فَأَعْبُدُوا مَا شِئْتُمْ
مِنْ دُونِهِ قُلْ إِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ
وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَلَا ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ
﴿١٥﴾ لَهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ مِنَ النَّارِ وَمِنْ تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ
ذَلِكَ يُخَوِّفُ اللَّهَ بِهِ عِبَادَهُ يَعْبَادِ يَاقْتُوبُ ﴿١٦﴾
وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الظُّلُمَاتِ أَنْ يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى
اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَى فَبَشِّرْ عِبَادِ ﴿١٧﴾ الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ
الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ
وَأُولَئِكَ هُمْ أُولُوا الْأَلْبَابِ ﴿١٨﴾ أَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ
كَلِمَةُ الْعَذَابِ أَفَأَنْتَ تُنْقِذُ مَنْ فِي النَّارِ ﴿١٩﴾ لَكِنَّ
الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ غُرَفٌ مِنْ فَوْقِهَا غُرَفٌ مَبْنِيَّةٌ
تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَعَدَ اللَّهُ لَا يَخْلِفُ اللَّهُ
الْمِيعَادَ ﴿٢٠﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً
فَسَلَكَهُ يَنْبِيعٌ فِي الْأَرْضِ ثُمَّ يُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا
مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ ثُمَّ يَهِيَ قَتَرُهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَجْعَلُهُ
حُطًّا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرٍ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٢١﴾

بگو که من مأمورم که خدا را بحال خلوص پرستم و برای
او دین را خالص کنم ﴿۱۱﴾ و امر شده‌ام بر اینکه اولین
مسلمان باشم ﴿۱۲﴾ بگو که من می‌ترسم اگر نافرمانی
پروردگارم را کنم از عذاب روز بزرگ ﴿۱۳﴾ بگو الله را
می‌پرستم در حالی که خالصانه او را اطاعت می‌کنم و دین
را فقط برای او دارم ﴿۱۴﴾ پس شما جز او آنچه را که
می‌خواهید پرستید بگو که زیانکاران کسانی‌اند که خود و
کسانشان در روز قیامت زیان کرده‌اند آگاه باش این است
همان زیان آشکار ﴿۱۵﴾ برای ایشان از بالای سرشان
سایبان‌هایی از آتش است و از زیر آنان سایبان‌هایی این
است آنچه خدا بندگان را به آن می‌ترساند ای بندگان
پس از من بترسید ﴿۱۶﴾ و آنان که از پرستش طاغوت
اجتناب کردند و به سوی خدا رجوع کردند برای ایشان
است بشارت، پس بشارت بده بندگان را ﴿۱۷﴾ آنان که
گفتارها را می‌شنوند و از نیکوترین آنها پیروی می‌کنند
ایشانند کسانی که خدا هدایتشان کرده و ایشانند همان
خردمندان ﴿۱۸﴾ آیا کسی که فرمان عذاب علیه او ثابت
شده آیا پس تو او را که در آتش است می‌رهانی ﴿۱۹﴾
لیکن آنان که از پروردگارشان بترسند ایشانراست
غرفه‌هایی که بالای آنها غرفه‌هایی بنا شده و از زیر آنها
نهرها روان است وعده‌ایست که خدا نموده و خدا
وعده‌گاه را خلاف نمی‌کند ﴿۲۰﴾ آیا نمی‌بینی که خدا از
آسمان آبی نازل نمود، پس آن را به چشمه‌سارهای زمین
روان ساخت سپس بواسطه آن بیرون آورد زراعت‌هایی که
رنگ‌های آن گوناگون است پس از آن خشک گردد که
آن را زرد می‌بینی آنگاه آن را ریزه ریزه می‌گرداند محققا
در اینها تذکری است برای خردمندان ﴿۲۱﴾.

أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَى نُورٍ مِّن رَّبِّهِٗٓ قَوِيلٌ لِّلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ مِّن ذِكْرِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٢﴾ اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُّتَشَبِهًا مَّثَانِيَ تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ ذَٰلِكَ هُدَىٰ اللَّهُ يَهْدِي بِهِٓ مَن يَشَاءُ وَمَن يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٢٣﴾ أَفَمَن يَتَّبِعِ بَوَاجِهَهُٓ سُوٓءَ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَقِيلَ لِلظَّالِمِينَ ذُوقُوا مَا كُنتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٢٤﴾ كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَآتَاهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٥﴾ فَأَذَاقَهُمُ اللَّهُ الْخِزْيَ فِي الْحَيَوةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَٰذَا الْقُرْآنِ مِن كُلِّ مَثَلٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا غَيْرَ ذِي عِوَجٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٢٨﴾ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَّجُلًا فِيهِ شُرَكَاءُ مُتَشَكِّسُونَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِّرَجُلٍ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٩﴾ إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَّيِّتُونَ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عِندَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ ﴿٣١﴾

آیا کسی که خدا سینه او را برای اسلام وسعت داده پس او به نور هدایت پروردگارش روشن است (او مانند کسی است که دلش تنگ و مهر شده)؟ پس وای بر سخت دلان از یاد خدا آنان در گمراهی آشکارند ﴿۲۲﴾ خدا بهترین حدیث را فرستاده کتابی که آیاتش شبیه یکدیگر و مطالبش دوگانه که از (شنیدن و خواندن) آن می‌لرزد پوست آنان که از پروردگارشان می‌ترسند سپس پوستهایشان و دلهایشان به سوی یاد خدا نرم می‌شود، این هدایت خداست که بدان هدایت می‌کند هر کسی را که بخواهد و آن را که خدا گمراه کند (یعنی در گمراهیش گذارد) برای او راهنمایی نیست ﴿۲۳﴾ پس آیا کسی که روز قیامت بصورت خود رنج عذاب را باز می‌دارد و از آن می‌پرهیزد (مانند کسی است که از عذاب ایمن است) و به ستمگران گفته شود که بچشید آنچه را خود کسب می‌کردید ﴿۲۴﴾ آنان که قبل از ایشان بودند تکذیب کردند پس عذاب از جانی آمدشان که نمی‌دانستند ﴿۲۵﴾ پس خدا خواری در زندگی دنیا را به ایشان چشانید و محققا عذاب آخرت بزرگتر است اگر می‌دانستند ﴿۲۶﴾ و بتحقیق برای مردم در این قرآن از هر مثلی زدیم باشد که ایشان پند گیرند ﴿۲۷﴾ قرآنی سهل القرائه به زبان عربی بدون کجی باشد که ایشان پرهیز کنند ﴿۲۸﴾ خدا مردی را مثل زد که شریکانی بر سر او به نزاع باشند و مردی را که فرمانبردار یک مرد باشد آیا این دو در مثل مساویند الحمد لله بلکه اکثر ایشان نمی‌دانند ﴿۲۹﴾ محققا تو می‌میری و محققا ایشان می‌میرند ﴿۳۰﴾ سپس محققا شما روز قیامت نزد پروردگارتان نزاع می‌کنید ﴿۳۱﴾

﴿فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللَّهِ وَكَذَبَ بِالصِّدْقِ إِذْ جَاءَهُۥٓ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ﴾^(۳۲)
وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِۦٓ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿٣٣﴾ لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ عِندَ رَبِّهِمْ ذَٰلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٤﴾ لِيُكَفِّرَ اللَّهُ عَنْهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي عَلِمُوا وَيَجْزِيَهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٣٥﴾ أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُۥ وَيُخَوِّفُونَكَ بِالَّذِينَ مِنْ دُونِهِ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٦﴾ وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُّضِلٍّ أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَزِيزٍ ذِي انْتِقَامٍ ﴿٣٧﴾ وَلَٰئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلْ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفَتُ ضُرِّيهِ أَوْ أَرَادَنِي بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَتُ رَحْمَتِهِ قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٣٨﴾ قُلْ يٰٓأَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَمِلٌٔ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٤٠﴾

پس کیست ظالم‌تر از آنکه بر خدا دروغ گوید و سخن راستی که برای او آمده تکذیب کند آیا دوزخ جای کافران نیست؟ ﴿۳۲﴾ و هر که راستی آورد و راستی را تصدیق نماید آنان فقط پرهیزکارند ﴿۳۳﴾ برای ایشان است آنچه بخواهند نزد خداوندشان این است جزای نیکوکاران ﴿۳۴﴾ تا خدا محو کند از ایشان بدترین کاری را که کرده‌اند و پاداش ایشان را به بهتر از آنچه می‌کرده‌اند بدهد ﴿۳۵﴾ آیا خدا برای بنده‌اش کافی نیست و تو را از کسانی غیر خدا می‌ترسانند و کسی را که خدا به گمراهی واگذارد راهنمایی ندارد ﴿۳۶﴾ و هر که را خدا هدایت کند برای او گمراه‌کننده‌ای نیست آیا خدا عزیز انتقام‌گیرنده نیست ﴿۳۷﴾ و اگر از آنان پرسشی کی آسمان‌ها و زمین را آفریده محققا گویند خدا، بگو مرا خبر دهید آنچه را که جز خدا می‌خوانید اگر خدا برای من ضرری بخواهد آیا آنها بر طرف‌کننده ضرر وی می‌باشند و یا اگر خدا برای من رحمتی خواهد آیا آنها جلوگیر رحمت اویند بگو خدا مرا کافی است و توکل کنندگان بر او توکل می‌کنند ﴿۳۸﴾ بگو ای قوم من بقدر تمکن خود عمل کنید که من نیز عمل می‌کنم پس به این زودی خواهید دانست ﴿۳۹﴾ که چه کس را عذاب خوارکننده می‌رسد و بر او عذاب دائم فرود آید ﴿۴۰﴾

إِنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ لِلنَّاسِ بِالْحَقِّ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴿٤١﴾ اللَّهُ يَتَوَفَّى الْأَنفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ تُمُتْ فِي مَنَامِهَا فَيُمْسِكُ الَّتِي قَضَىٰ عَلَيْهَا الْمَوْتَ وَيُرْسِلُ الْأُخْرَىٰ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٢﴾ أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ شُفَعَاءَ قُلْ أُولَٰئِكَ كَانُوا لَا يَمْلِكُونَ شَيْئًا وَلَا يَعْقِلُونَ ﴿٤٣﴾ قُلْ لِلَّهِ الشَّفَعَةُ جَمِيعًا لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٤٤﴾ وَاللَّهُ وَحْدَهُ أُولَٰئِكَ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٥﴾ قُلِ اللَّهُمَّ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ عِلْمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ أَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِي مَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَوْ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَا فِتْنَدُوا بِهِ مِنْ سُوءِ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَبَدَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مَا لَمْ يَكُونُوا يَحْتَسِبُونَ ﴿٤٧﴾

ما این کتاب را برای مردم بر تو بحق نازل کردیم، پس هر که هدایت یابد بنفع خودش است و هر که گمراه باشد پس بر ضرر خود گمراه می‌شود و تو بر ایشان وکیل نباشی ﴿۴۱﴾ خدا جان‌ها را هنگام مرگ آنها می‌گیرد و جانی که نمرده در خوابش می‌گیرد پس آن را که مرگ بر آن مقرر شده نگه می‌دارد و آن دیگر را تا مدت معینی به بدن می‌فرستد محققا در آن آیتهائی است برای قومی که اندیشه نمایند ﴿۴۲﴾ آیا غیر خدا را شفیعانی گرفته‌اند، بگو آیا و اگر چه مالک چیزی نباشند و اگر چه این شفیعان تعقل نکنند ﴿۴۳﴾ بگو مخصوص خداست شفاعت تمام آن، ملک اوست آسمان‌ها و زمین سپس به او بازگشت می‌شوید ﴿۴۴﴾ و چون خدا بپنهانی یاد شود منزجر شود دل‌های آنان که به آخرت ایمان ندارند و چون کسانی پست‌تر از خدا یاد شوند آن وقت است که ایشان شاد شوند ﴿۴۵﴾ بگو، ای خدای ایجاد کننده آسمان‌ها و زمین ای دانای غیب و آشکار تو در میان بندگان درباره آنچه در آن اختلاف می‌کرده‌اند داوری می‌کنی ﴿۴۶﴾ و آنان که ستم کرده‌اند اگر همه آنچه در زمین است و مانند آن را داشته باشند، همه را برای رهایی از عذاب بد روز قیامت فدا دهند (فائده ندارد) و برای ایشان از جانب خدا چیزهائی که حسابش را نمی‌کرده‌اند ظاهر گردد (از عذاب و کیفرها) ﴿۴۷﴾

وَبَدَا لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِـ
يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٤٨﴾ فَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَانَا ثُمَّ إِذَا
خَوَّلْنَاهُ نِعْمَةً مِّنَّا قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ بَلْ هِيَ
فِتْنَةٌ وَلَكِنَّا أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٩﴾ قَدْ قَالَهَا
الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا
يَكْسِبُونَ ﴿٥٠﴾ فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَالَّذِينَ
ظَلَمُوا مِنْ هَؤُلَاءِ سَيُصِيبُهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا
وَمَا هُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٥١﴾ أَوْ لَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ
الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ
يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ قُلْ يَاعِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ
أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ
الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٥٣﴾ وَأَنِيبُوا
إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا لَهُ مِن قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمُ
الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ﴿٥٤﴾ وَاتَّبِعُوا أَحْسَنَ مَا أُنزِلَ
إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ
بَغْتَةً وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٥٥﴾ أَن تَقُولَ نَفْسٌ
يَحْسِرَتْنِي عَلَىٰ مَا فَرَطْتُ فِي جَنبِ اللَّهِ وَإِن كُنْتُ
لَمِنَ السَّخِرِينَ ﴿٥٦﴾

و برای ایشان اعمال بدی که کرده‌اند ظاهر شود، و به
ایشان عذابی که به آن استهزاء می‌کردند احاطه کند ﴿۴۸﴾
چون انسان را محنت و ضرری رسد ما را بخواند سپس
چون نعمتی از جانب خود به او عطا کنیم گوید آن بخاطر
دانشی که داشته‌ام به من داده شده، نه چنین است بلکه آن
عطا امتحانی است ولیکن بیشترشان نمی‌دانند ﴿۴۹﴾
بتحقیق کسانی که قبل از ایشان بودند همین سخن را گفتند
پس احتیاج ایشان را برطرف نکرد آنچه بدست آورده
بودند ﴿۵۰﴾ و اعمال بدشان به ایشان رسید و به کسانی از
ایشان که ستم کردند بزودی جزای بدی‌هایی که کرده‌اند
خواهد رسید و ایشان را گریزی نیست ﴿۵۱﴾ آیا ندانستند
که خدا روزی هر که را خواهد وسعت دهد و یا تنگ
گیرد محققا در این عبرتهاست برای گروهی که ایمان
می‌آورند ﴿۵۲﴾ بگو ای بندگان من که بر جان‌های خود
زیاده‌روی و درباره خودتان اسراف کردید از رحمت خدا
ناامید نشوید زیرا خدا تمام گناهان را می‌آمرزد زیرا او
آمرزنده رحیم است ﴿۵۳﴾ و به سوی پروردگارتان
برگردید و مطیع او شوید پیش از آنکه شما را عذاب
دریابد سپس یاری نشوید ﴿۵۴﴾ و نیکوترین چیزی که به
شما از پروردگارتان نازل شده پیروی کنید پیش از آنکه
ناگهانی شما را عذاب بیاید در حالی که بی‌خبرید ﴿۵۵﴾
مبادا کسی بگوید ای دروغا بر آنچه قصور کردم در امور
إلهی و در حقیقت از مسخره‌کنان بودم ﴿۵۶﴾

أَوْ تَقُولَ لَوْ أَنَّ اللَّهَ هَدَانِي لَكُنْتُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿٥٧﴾
 أَوْ تَقُولَ حِينَ تَرَى الْعَذَابَ لَوْ أَنَّ لِي كَرَّةً فَأَكُونَ
 مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ بَلَىٰ قَدْ جَاءَتْكَ آيَاتِي فَكَذَّبْتَ
 بِهَا وَاسْتَكْبَرْتَ وَكُنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٥٩﴾ وَيَوْمَ
 الْقِيَمَةِ تَرَى الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى اللَّهِ وُجُوهُهُم مُّسْوَدَّةٌ
 أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٦٠﴾ وَيُنَجِّي اللَّهُ
 الَّذِينَ اتَّقَوْا بِمَفَازَتِهِمْ لَا يَمَسُّهُمُ السُّوءُ وَلَا هُمْ
 يَحْزَنُونَ ﴿٦١﴾ اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
 وَكِيلٌ ﴿٦٢﴾ لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالَّذِينَ
 كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٦٣﴾ قُلْ
 أَغَيْرَ اللَّهِ تُأْمُرُونِي أَعْبُدُ أَيُّهَا الْجَاهِلُونَ ﴿٦٤﴾ وَلَقَدْ
 أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ
 لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٦٥﴾ بَلِ
 اللَّهُ فَاعْبُدْ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٦٦﴾ وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ
 حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ
 وَالسَّمَوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِّيَمِينِهِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا
 يُشْرِكُونَ ﴿٦٧﴾

و یا بگوید اگر که خدا مرا هدایت کرده بود از
 پرهیزکاران بودم ﴿۵۷﴾ و یا هنگام دیدن عذاب بگوید
 اگر مرا بازگشتی بود در نتیجه از نیکوکاران
 می‌شدم ﴿۵۸﴾ آری محقق است که آیات ما برای تو آمد
 و تو آنها را تکذیب کردی و بزرگی نمودی و از کافران
 بودی ﴿۵۹﴾ و روز قیامت به بینی کسانی را که دروغ بر
 خدا بسته‌اند چهره‌هاشان سیاه گشته آیا دوزخ جای
 متکبرین نیست ﴿۶۰﴾ و خدا نجات می‌دهد آنان را که
 پرهیز کرده‌اند بواسطه بهره‌شان از درستکاری که نرسد به
 ایشان بدی و نه ایشان محزون گردند ﴿۶۱﴾ خدا خالق هر
 چیزی است و او به هر چیزی نگهبان است ﴿۶۲﴾ باختیار
 او و مخصوص اوست کلید آسمان‌ها و زمین و کسانی که
 به آیات خدا کافرنند آنان خود زیانکارند ﴿۶۳﴾ بگو که
 آیا غیر خدا را می‌فرمائید پرستم آهای نادانان ﴿۶۴﴾ و
 بتحقیق به سوی تو و به سوی کسانی که قبل از تو بودند
 وحی شد که اگر شرک آوری عملت تباه شود و البته و
 محققا از زیانکاران خواهی بود ﴿۶۵﴾ بلکه فقط خدا را
 عبادت کن و از شکرگزاران باش ﴿۶۶﴾ خدا را بطوری
 که سزاوار عظمت اوست نشناختند و زمین تمام آن در
 قبضه قدرت اوست روز رستاخیز و آسمان‌ها پیچیده به ید
 قدرت اوست او منزّه و والا و برتر است از آنچه با او
 شریک می‌کنند ﴿۶۷﴾

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنْظُرُونَ ﴿٦٨﴾ وَأَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتَابُ وَجِئَتْ بِالنَّبِيِّينَ وَالشُّهَدَاءِ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٩﴾ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٧٠﴾ وَسِيقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ زُمَرًا ۖ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوهَا فَتِحَتْ أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِ رَبِّكُمْ وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا قَالُوا بَلَىٰ وَلَكِنْ حَقَّتْ كَلِمَةُ الْعَذَابِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧١﴾ قِيلَ ادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٢﴾ وَسِيقَ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ إِلَى الْجَنَّةِ زُمَرًا ۖ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوهَا وَفُتِحَتْ أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ ﴿٧٣﴾ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي صَدَقَنَا وَعْدَهُ وَأَوْرَثَنَا الْأَرْضَ نَتَبَوَّأُ مِنَ الْجَنَّةِ حَيْثُ نَشَاءُ فَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿٧٤﴾

و در صور دمیده شود و هر که در آسمان‌ها و زمین است بیهوش گردد مگر کس را که خدا خواهد، سپس دم دیگری در آن دمیده شود که ناگاه ایشان ایستاده نگران باشند ﴿۶۸﴾ و زمین به نور پروردگارش روشن گردد و کتاب نهاده شود و پیامبران و گواهان احضار گردند و بین ایشان بحق قضاوت شود و ایشان مورد ستم نشوند ﴿۶۹﴾ و به هر کس آنچه کرده جزای تمام داده شود و او داناتر است به آنچه می‌کنند ﴿۷۰﴾ و آنان که کافر شدند فوج فوج به دوزخ رانده شوند تا چون به دوزخ رسند درهای آن باز گردد و مأمورین دوزخ به ایشان گویند آیا رسولانی از جنس خودتان برای شما نیامد که آیات پروردگارتان را برای شما بخوانند و شما را از ملاقات این روز بترسانند، گویند: بلی آمد ولیکن فرمان عذاب سزاوار شده بر کافران ﴿۷۱﴾ گفته شود وارد درهای دوزخ شوید و در آن جاوید بمانید که بد است جایگاه متکبرین ﴿۷۲﴾ و آنان که پرهیز کردند گروه گروه به سوی بهشت رانده شوند تا چون بدانجا رسند در حالی که درهای آن باز شده باشد و خازنان آن به ایشان گویند: سلام بر شما پاک شده‌اید پس داخل آن شوید جاودانی ﴿۷۳﴾ و گویند: ستایش خدائی را که وعده خود را نسبت به ما راست نمود و ما را وارث زمین کرد، جای گیریم از بهشت هر جا را که بخواهیم پس خوبست اجر کارگران ﴿۷۴﴾.

وَتَرَى الْمَلَائِكَةَ حَافِينَ مِنْ حَوْلِ الْعَرْشِ يُسَبِّحُونَ
بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَقِيلَ الْحَمْدُ لِلَّهِ
رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٥﴾

سُورَةُ غَافِرٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حَمَّ ﴿١﴾ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٢﴾
غَافِرِ الذَّنْبِ وَقَابِلِ التَّوْبِ شَدِيدِ الْعِقَابِ ذِي
الْطَّوْلِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ إِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿٣﴾ مَا يُجَدِلُ فِي
آيَاتِ اللَّهِ إِلَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَا يَغْرُرْكَ تَقَلُّبُهُمْ
فِي الْبَلَدِ ﴿٤﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَالْأَحْزَابُ مِنْ
بَعْدِهِمْ وَهَمَّتْ كُلُّ أُمَّةٍ بِرَسُولِهِمْ لِيَأْخُذُوهُ وَجَدَلُوا
بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ فَأَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ
عِقَابِ ﴿٥﴾ وَكَذَلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ
كَفَرُوا أَنَّهُمْ أَصْحَابُ النَّارِ ﴿٦﴾ الَّذِينَ يَحْمِلُونَ
الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ
بِهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ
رَحْمَةً وَعِلْمًا فَاغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ
وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿٧﴾

سوره غافر

به نام خداوند بخشنده مهربان

حاً، میم ﴿۱﴾ نزول این کتاب از جانب خدای کامل
الذات نیرومند داناست ﴿۲﴾ خدائی که آمرزنده گناه و
پذیرنده توبه، و عقاب او شدید و صاحب منت و فضل
است. نیست معبود و ملجأی جز او، به سوی اوست
بازگشت ﴿۳﴾ درباره آیات الهی ستیزه نمی کنند مگر
کسانی که کافرنند پس رفت و آمدشان در این شهرها تو را
نفرید ﴿۴﴾ پیش از ایشان تکذیب کردند قوم نوح و پس
از ایشان احزابی، و هر امتی همت گماشت به گرفتاری
رسول خودشان و به باطل جدال کردند تا بواسطه آن حق
را از بین ببرند پس ایشان را گرفتیم برای مؤاخذه پس
عقابم چگونه بود ﴿۵﴾ و بدینگونه سزاوار شد فرمان
پروردگارت بر آنان که کافر شدند که ایشان اهل
آتشند ﴿۶﴾ آنان که حامل عرش و آنانکه اطراف اویند به
ستایش پروردگارشان تسبیح می گویند و به او ایمان
می آورند و برای کسانی که ایمان آورده اند طلب آمرزش
می کنند پروردگارا رحمت و علم تو هر چیز را فرا گرفته
پس بیا مرز آنان را که توبه کرده و راه تو را پیروی کرده اند
و از عذاب دوزخ نگاهشان دار ﴿۷﴾

رَبَّنَا وَأَدْخِلْهُمْ جَنَّاتٍ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدْتَهُمْ وَمَنْ
صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّتِهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٨﴾ وَفِيهِمُ السَّيِّئَاتِ وَمَنْ تَقِ
السَّيِّئَاتِ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمْتَهُ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ
الْعَظِيمُ ﴿٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنَادُونَ لَمَقْتُ اللَّهُ
أَكْبَرَ مِنْ مَقْتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ إِذْ تُدْعَوْنَ إِلَى
الْإِيمَانِ فَتَكْفُرُونَ ﴿١٠﴾ قَالُوا رَبَّنَا أَتُنَتِّينَ
وَأَحْيَيْتَنَا أَتُنَتِّينَ فَأَعْتَرَفْنَا بِذُنُوبِنَا فَهَلْ إِلَى خُرُوجٍ
مِّن سَبِيلٍ ﴿١١﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُ إِذَا دُعِيَ اللَّهُ وَحْدَهُ
كَفَرْتُمْ وَإِنْ يُشْرَكَ بِهِ تَوَمَّنُوا فَاْلْحُكْمُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ
الْكَبِيرِ ﴿١٢﴾ هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ آيَاتِهِ وَيُنَزِّلُ لَكُمْ
مِّنَ السَّمَاءِ رِزْقًا وَمَا يَتَذَكَّرُ إِلَّا مَنْ يُنِيبُ ﴿١٣﴾
فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ
﴿١٤﴾ رَفِيعُ الدَّرَجَاتِ ذُو الْعَرْشِ يُلْقِي الرُّوحَ مِنْ
أَمْرِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ لِيُنْذِرَ يَوْمَ التَّلَاقِ
﴿١٥﴾ يَوْمَ هُمْ بَارِزُونَ لَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْهُمْ شَيْءٌ
لِّمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿١٦﴾

پروردگارا و به بهشت‌های جاویدی که به ایشان وعده
کرده‌ای داخل سازشان و هر که شایسته باشد از پدران
ایشان و زنانشان و ذریاتشان حقا که تو عزیز حکیمی ﴿۸﴾
و از بدی‌ها نگاهشان دار و هر که را تو امروز حفظ کنی
محققا به او رحم کرده‌ای و این همان کامیابی بزرگ
است ﴿۹﴾ محقق است که کافران ندا شوند که غضب خدا
بزرگتر است از غضب شما نسبت به خودتان زیرا شما
دعوت می‌شدید به ایمان و کفر می‌ورزیدند ﴿۱۰﴾ گویند
پروردگارا می‌راندی ما را دو مرتبه و زنده کردی ما را دو
مرتبه پس به گناهان خود اعتراف نمودیم پس آیا راهی به
خارج شدن هست ﴿۱۱﴾ اینها بسبب این است که چون
خدا بتنهائی خوانده می‌شد انکار می‌کردید و کافر
می‌شدید و اگر به شریکی قرین می‌شد ایمان می‌آوردید
پس قضاوت مخصوص خدای والای بزرگست ﴿۱۲﴾ او
آن خدائی است که می‌نمایاند به شما آیات خود را و برای
شما از آسمان روزی نازل می‌گرداند و پند نمی‌گیرد مگر
آنکه به سوی خدا برگردد ﴿۱۳﴾ پس خدا را بخوانید در
حالی که دین را برای او خالص گردانید و اگر چه کافران
کراحت داشته باشند ﴿۱۴﴾ خدائی که درجات را بالا برد
و صاحب عرش است و وحی را از امر خود به هر کس
بخواهد إلقا می‌کند تا از روز ملاقات بترساند ﴿۱۵﴾
روزی که ایشان نمایان شوند و بر خدا چیزی از ایشان
مخفی نمی‌باشد برای کیست پادشاهی آن روز برای خدای
یکتای قهار ﴿۱۶﴾

الْيَوْمَ تُجْزَى كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ لَا ظُلْمَ الْيَوْمَ إِنَّ
 اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿١٧﴾ وَأَنْذَرَهُمْ يَوْمَ الْأَرْفَةِ إِذِ
 الْقُلُوبُ لَدَى الْحَنَاجِرِ كَظِيمِينَ مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ
 حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ يُطَاعُ ﴿١٨﴾ يَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا
 تُخْفِي الصُّدُورُ ﴿١٩﴾ وَاللَّهُ يَقْضِي بِالْحَقِّ وَالَّذِينَ
 يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَقْضُونَ بِشَيْءٍ إِنَّ اللَّهَ هُوَ
 السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿٢٠﴾ أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ
 فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ كَانُوا مِنْ قَبْلِهِمْ
 كَانُوا هُمْ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَءَانَارًا فِي الْأَرْضِ فَأَخَذَهُمُ
 اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَاقٍ ﴿٢١﴾
 ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ رُسُلُهُمُ بِالْبَيِّنَاتِ
 فَكَفَرُوا فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ إِنَّهُ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ
 ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَى بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُبِينٍ ﴿٢٣﴾
 إِلَى فِرْعَوْنَ وَهَمْلَانَ وَقُرُونًا فَقَالُوا سَحِرٌ كَذَّابٌ ﴿٢٤﴾
 فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا اقْتُلُوا أَبْنَاءَ
 الَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ وَاسْتَحْيُوا نِسَاءَهُمْ وَمَا كَيْدُ
 الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿٢٥﴾

آن روز هر کسی به آنچه کرده جزا داده شود ستمی آن
 روز نیست زیرا خدا سریع الحساب است ﴿۱۷﴾ و ایشان را
 بترسان از روزی که نزدیکست وقتی که دلها در حال فرو
 بردن خشم به گلوها رسیده است، برای ستمکاران نه
 دوستی و نه شفیع مطاعی است ﴿۱۸﴾ خدا می داند گردش
 چشمان و خیانت آنها را و می داند آنچه به سینه ها پنهان
 داشته اند ﴿۱۹﴾ و خدا به حق قضاوت می کند و آنان را
 که جز او می خوانند به چیزی قضاوت نمی کنند زیرا فقط
 خدا شنوا و بیناست ﴿۲۰﴾ و آیا در زمین سیر نکردند تا
 بنگرند که چگونه گردیده فرجام کار آنان که پیش از
 ایشان بودند آنان نیرومندتر و دارای آثار بیشتری در زمین
 بودند پس خدا ایشان را بواسطه گناهانشان گرفت و از
 طرف خدا برای ایشان نگهبانی نبود ﴿۲۱﴾ این بدان جهت
 بود که پیامبرانشان با دلیل های روشن بسوی ایشان
 می آمدند پس کافر شدند خدا هم گرفتشان زیرا او نیرومند
 شدید العقاب است ﴿۲۲﴾ و بتحقیق موسی را با آیه های
 خود و دلیلی روشن فرستادیم ﴿۲۳﴾ به سوی فرعون و
 هامون و قارون، پس گفتند: او ساحری است
 دروغگو ﴿۲۴﴾ پس چون از جانب ما حق را برای آنان
 آورد، گفتند: فرزندان آنان که بدو ایمان آورده اند بکشید
 و زنانشان را زنده نگه دارید در حالی که نیرنگ کافران جز
 به گمراهی نیست ﴿۲۵﴾

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذُرُونِي أَقْتُلْ مُوسَى وَلْيَدْعُ رَبَّهُ ۚ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَنْ يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ الْفَسَادَ ﴿٢٦﴾ وَقَالَ مُوسَى إِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ مِنْ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٢٧﴾ وَقَالَ رَجُلٌ مُؤْمِنٌ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَكْتُمُ إِيمَانَهُ أَتَقْتُلُونَ رَجُلًا أَنْ يَقُولَ رَبِّيَ اللَّهُ وَقَدْ جَاءَكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ مِنْ رَبِّكُمْ ۚ وَإِنْ يَكُ كَاذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُ ۚ وَإِنْ يَكُ صَادِقًا يُصِيبْكُمْ بَعْضُ الَّذِي يَعِدُكُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَّابٌ ﴿٢٨﴾ يَقَوْمُ لَكُمْ الْمُلْكُ الْيَوْمَ ظَاهِرِينَ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ يَنْصُرُنَا مِنْ بَأْسِ اللَّهِ إِنْ جَاءَنَا قَالَ فِرْعَوْنُ مَا أُرِيكُمْ إِلَّا مَا أَرَىٰ وَمَا أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿٢٩﴾ وَقَالَ الَّذِي آمَنَ يَوْمَ يَقَوْمُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ مِثْلَ يَوْمِ الْأَحْزَابِ ﴿٣٠﴾ مِثْلَ دَابِ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ ۚ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِلْعِبَادِ ﴿٣١﴾ وَيَقَوْمُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ التَّنَادِ ﴿٣٢﴾ يَوْمَ تُؤَلُّونَ مِنْكُمْ مَدِيرِينَ ۚ مَا لَكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ ۖ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾

و فرعون گفت: بگذارید من موسی را بکشم و او پروردگارش را بخواند زیرا من می‌ترسم که او دینتان را دگرگون و عوض کند و یا فساد در این سرزمین پدید آورد ﴿۲۶﴾ و موسی گفت: که من به پروردگار خود و پروردگار شما پناه می‌برم از شر هر متکبری که به روز حساب ایمان نیارود ﴿۲۷﴾ و مرد با ایمانی از فرعونیان که ایمان خود را پنهان می‌داشت گفت: آیا مردی را که می‌گوید خدا پروردگار من است می‌کشید در حالی که برای شما دلیل‌های روشنی از پروردگارتان آورده و اگر دروغگو باشد زیان دروغ بر خود اوست و اگر راستگو باشد برخی از آنچه شما را وعده می‌دهد به شما خواهد رسید. محققا خدا رهنمائی نمی‌کند کسی را که افراطی و دروغ زن باشد ﴿۲۸﴾ ای قوم من امروز شما سلطنت دارید در این سرزمین مسلط می‌باشید پس اگر عذاب خدا برای ما بیاید که ما را یاری می‌کند؟ فرعون گفت: جز رأی خود را به شما ارائه ندادم و جز به راه رشد شما را هدایت نکردم ﴿۲۹﴾ و آنکه ایمان آورده بود گفت: ای قوم من من حقا که بر شما از روزگاری مانند روز قوم‌های دیگر می‌ترسم ﴿۳۰﴾ مانند حال قوم نوح و عاد و ثمود و کسانی که پس از ایشان بودند و خدا برای بندگان اراده ستم نمی‌کند ﴿۳۱﴾ و ای قوم من بتحقیق بر شما از روزی که از یکدیگر فرار کنید می‌ترسم ﴿۳۲﴾ روزی که رو گردانید بحال ادبار، از جانب خدا برای شما حافظی نباشد و هر که را خدا گمراه کند برای او رهبری نباشد ﴿۳۳﴾.

وَلَقَدْ جَاءَكُمْ يُوسُفُ مِنْ قَبْلُ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا زِلْتُمْ
 فِي شَكٍّ مِمَّا جَاءَكُمْ بِهِ ۖ حَتَّىٰ إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَن
 يَبْعَثَ اللَّهُ مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا ۚ كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ
 هُوَ مُسْرِفٌ مُرْتَابٌ ﴿٣١﴾ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ
 اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَتْهُمْ كَبْرٌ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ
 الَّذِينَ ءَامَنُوا كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ قَلْبٍ مُتَكَبِّرٍ
 جَبَّارٍ ﴿٣٥﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَهْمَنُ ابْنُ لِي صَرَحًا لَعَلِّي
 أَبْلُغُ الْأَسْبَابَ ﴿٣٦﴾ أَسْبَابَ السَّمَوَاتِ فَأَطَّلِعَ إِلَىٰ إِلَهِ
 مُوسَىٰ وَإِنِّي لَأَظُنُّهُ كَاذِبًا ۚ وَكَذَلِكَ زَيْنَ فِرْعَوْنَ
 سَوْءَ عَمَلِهِ ۚ وَصَدَّ عَنِ السَّبِيلِ وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ إِلَّا
 فِي تَبَابٍ ﴿٣٧﴾ وَقَالَ الَّذِينَ ءَامَنَ يَقُومُ اتَّبِعُونِ أَهْدِكُمْ
 سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿٣٨﴾ يَقُومُ إِنَّمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا مَتَّعُ
 وَإِنَّ الْآخِرَةَ هِيَ دَارُ الْقَرَارِ ﴿٣٩﴾ مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا
 يُجْزَىٰ إِلَّا مِثْلَهَا ۖ وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنَّىٰ
 وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ يُرْزَقُونَ فِيهَا
 بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٤٠﴾

و بتحقیق یوسف پیش از موسی به سوی شما آمد با دلائل روشن، پس همواره شما در شک بودید از آنچه برای شما آورده بود تا وقتی که وفات کرد گفتید: خدا پس از او هرگز پیامبری را نخواهد فرستاد این چنین خدا به گمراهی می‌گذارد هر افراط کار شکاکی را ﴿۳۴﴾ آنان که درباره آیات الهی بدون دلیلی که برایشان آمده باشد به مخاصمه و مجادله می‌پردازند جدالشان سخت مورد غضب خدا و مورد غضب مردم با ایمان است بدینگونه خدا مهر میزند بر دل هر متکبر زورگوئی ﴿۳۵﴾ و فرعون گفت: ای هامان برایم کوشکی بساز تا شاید به وسائل مقصود برسم ﴿۳۶﴾ اسباب آسمان‌ها که اطلاع پیدا کنم به خدای موسی و بتحقیق من او را دروغگو می‌پندارم و بدینگونه برای فرعون عمل بدش زینت شده بود و از راه باز ماند و نیرنگ فرعون جز در هلاکت و تباهی نبود ﴿۳۷﴾ و آن که ایمان آورده بود گفت: ای قوم من مرا پیروی کنید تا راهنمایی کنم شما را به راه رشد و ترقی ﴿۳۸﴾ ای قوم من جز این نیست که این دنیا بهره کمی است و حقا که آخرت خانه برقراری است ﴿۳۹﴾ هر کس عمل بدی کند جزا داده نشود جز بمانند آن و هر کس عمل صالحی کند چه مرد و چه زن در حالی که با ایمان باشد پس آنان داخل بهشت می‌شوند در آنجا روزی بی‌حساب داده شوند ﴿۴۰﴾

وَيَقَوْمٌ مَا لِي أَدْعُوكُمْ إِلَى النَّجْوَةِ وَتَدْعُونِي إِلَى
 النَّارِ ﴿٤١﴾ تَدْعُونِي لِأَكْفُرَ بِاللَّهِ وَأُشْرِكَ بِهِ مَا
 لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَأَنَا أَدْعُوكُمْ إِلَى الْعَزِيزِ الْغَفَّارِ ﴿٤٢﴾
 لَا جَرَمَ أَنَّمَا تَدْعُونِي إِلَيْهِ لَيْسَ لَهُ دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا
 وَلَا فِي الْآخِرَةِ وَأَنْ مَرَدَّنَا إِلَى اللَّهِ وَأَنَّ الْمُسْرِفِينَ هُمْ
 أَصْحَابُ النَّارِ ﴿٤٣﴾ فَسَتَذْكُرُونَ مَا أَقُولُ لَكُمْ
 وَأَفْوِضْ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿٤٤﴾
 فَوَقَّهَ اللَّهُ سَيِّئَاتٍ مَا مَكَرُوا وَحَاقَ بِآلِ فِرْعَوْنَ
 سُوءُ الْعَذَابِ ﴿٤٥﴾ النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا
 وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ
 الْعَذَابِ ﴿٤٦﴾ وَإِذْ يَتَحَاجُّونَ فِي النَّارِ فَيَقُولُ
 الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ
 أَنْتُمْ مُّغْنُونَ عَنَّا نَصِيبًا مِنَ النَّارِ ﴿٤٧﴾ قَالَ الَّذِينَ
 اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُلٌّ فِيهَا إِنَّ اللَّهَ قَدْ حَكَمَ بَيْنَ
 الْعِبَادِ ﴿٤٨﴾ وَقَالَ الَّذِينَ فِي النَّارِ لِخِزْنَةِ جَهَنَّمَ أَدْعُوا
 رَبَّكُمْ يُخَفِّفْ عَنَّا يَوْمًا مِّنَ الْعَذَابِ ﴿٤٩﴾

و ای قوم من چه شده که من شما را به نجات از آتش
 می‌خوانم و شما مرا به سوی آتش می‌خوانید ﴿۴۱﴾ مرا
 می‌خوانید که به خدا کافر شوم و شریک او نمایم چیزی را
 که من دانشی به آن ندارم و من شما را می‌خوانم به سوی
 خدای عزیز آمرزنده ﴿۴۲﴾ حقا که آنچه مرا به سوی او
 می‌خوانید او قابل خواندن نیست نه در دنیا و نه در آخرت
 و حق این است که بازگشت ما به سوی خدا و اینکه افراط
 کاران اهل آتشند ﴿۴۳﴾ پس بزودی بیاد خواهید آورد
 آنچه برای شما می‌گویم، و من کار خود را به سوی خدا
 وامی‌گذارم زیرا خدا به بندگان بیناست ﴿۴۴﴾ پس خدا او
 را از نیرنگ‌های بد ایشان حفظ کرد و به آل فرعون بدی
 عذاب فرا گرفت ﴿۴۵﴾ آن عذاب آتشی است که صبح و
 شام بر آن عرضه می‌شوند و روزی که رستاخیز پیا گردد
 (امر شود) داخل کنید پیروان فرعون را به سخت‌ترین
 عذاب ﴿۴۶﴾ و یاد آر آن دم که در دوزخ میان آتش
 مخاصمه و محاجه کنند و زبوان به متکبرین گویند که ما
 پیرو شما بودیم پس آیا شما می‌توانید بخشی از آتش را از
 ما دفع کنید ﴿۴۷﴾ آنان که بزرگی کرده گویند ما همگی
 در آتشیم زیرا خدا بین بندگان بحق حکم نموده
 است ﴿۴۸﴾ و آنان که در آن آتشند به نگهبانان دوزخ
 گویند شما پروردگار خود را بخوانید تا یکروز از این
 عذاب را به ما تخفیف دهد ﴿۴۹﴾

قَالُوا أَوْ لَمْ تَكُ تَأْتِيكُمُ رُسُلُكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا بَلَىٰ قَالُوا فَأَدْعُوا^{٥٤} وَمَا دُعَاؤُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿٥٥﴾ إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهُدُ ﴿٥٦﴾ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظَّالِمِينَ مَعَذِرَتُهُمْ وَلَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ﴿٥٧﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْهُدَىٰ وَأَوْرَثْنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ الْكِتَابَ ﴿٥٨﴾ هُدًى وَذِكْرَىٰ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٥٩﴾ فَأَصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَأَسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِالْعِشِيِّ وَالْإِبْكَرِ ﴿٦٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي ءَايَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَتْهُمْ إِنْ فِي صُدُورِهِمْ إِلَّا كِبْرٌ مَّا هُمْ بِبَالِغِيهِ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿٦١﴾ لَخَلْقُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦٢﴾ وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَلَا الْمُسِيءُ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿٦٣﴾

پاسبانان دوزخ گویند: مگر پیامبران شما با دلائل روشن به سوی شما نیامدند؟ گویند: بلی، گویند: پس خود دعا کنید که دعا کافران جز بگمراهی نیست ﴿۵۰﴾ محققا ما رسولان خود و کسانی را که ایمان آورده‌اند در زندگی دنیا و روزی که گواهان برخیزند یاری می‌کنیم ﴿۵۱﴾ روزی که عذرخواهی ستمگران به ایشان سودی ندهد و برای ایشان است لعنت و ایشان راست بدی آن سرای ﴿۵۲﴾ و بتحقیق موسی را هدایت دادیم و آن کتاب را به بنی اسرائیل به ارث دادیم ﴿۵۳﴾ در حالی که هدایت و تذکری بود برای صاحبان خرد ﴿۵۴﴾ پس صبر نما که وعده خدا حق است و برای گناهت طلب آمرزش کن و تسبیح نما باحمد پروردگارت در شبانگاهان و بامدادان ﴿۵۵﴾ محققا آنان که در آیات خدا مجادله و اشکال‌تراشی می‌کنند بدون دلیلی که برای ایشان آمده باشد در دل‌های ایشان نیست جز کبر و بزرگی که به آن نخواهند رسید، پس به خدا پناه ببر (از شر ایشان و از صفت کبر) زیرا فقط خدا شنوای بیناست ﴿۵۶﴾ البته خلقت آسمان‌ها و زمین بزرگتر و مهمتر از خلقت مردم است ولیکن بیشتر مردم نمی‌دانند ﴿۵۷﴾ و کور و بینا یکسان نیستند، و نه آنان که ایمان و عمل‌های شایسته دارند و بدکار، کمی از شما پند می‌پذیرند ﴿۵۸﴾

إِنَّ السَّاعَةَ لَآتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٩﴾ وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي
أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي
سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ ﴿٦٠﴾ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ
لَكُمْ اللَّيْلَ لَتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ اللَّهَ
لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا
يَشْكُرُونَ ﴿٦١﴾ ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّى تُؤْفَكُونَ ﴿٦٢﴾ كَذَلِكَ يُؤْفَكُ الَّذِينَ
كَانُوا بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٦٣﴾ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ
لَكُمْ الْأَرْضَ قَرَارًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ
صُورَكُمْ وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ ذَلِكُمْ اللَّهُ
رَبُّكُمْ فَتَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٤﴾ هُوَ الْحَيُّ لَا
إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
الْعَالَمِينَ ﴿٦٥﴾ قُلْ إِنِّي نُهَيْتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ
تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَمَّا جَاءَنِي الْبَيِّنَاتُ مِنْ رَبِّي
وَأُمِرْتُ أَنْ أُسْلِمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٦﴾

محققا ساعت رستاخیز آمدنی است شکی در آن نیست
ولیکن بیشتر مردم ایمان نمی آورند ﴿۵۹﴾ و پروردگارتان
فرمود مرا بخوانید تا شما را اجابت کنم، محققا کسانی که
از بندگی و عبادت من تکبر ورزند بزودی بحال خواری
داخل دوزخ گردند ﴿۶۰﴾ خداست که برای شما شب را
قرار داده تا در آن آرام گیرید و روز را بینائی دهنده قرار
داد زیرا خدا بر مردم صاحب فضل است ولیکن بیشتر مردم
شکر نمی گزارند ﴿۶۱﴾ این صفات را دارست خدای
کامل الذاتی که پروردگار شماست او هر چیز را آفریده،
نیست خدائی جز او پس به کجا سرگردان و
منحرفید ﴿۶۲﴾ بدینگونه منحرف می شوند آنان که به
آیات خدا انکار می کنند ﴿۶۳﴾ خداست که زمین را برای
شما قرارگاه نمود و آسمان را بر افراشت و شما را
صورتبندی نمود، پس صورت های شما را نیکو نمود و شما
را از چیزهای پاکیزه روزی داد، این صفات را داراست
پروردگار شما، با برکت است خدائی که پروردگار
جهانیان است ﴿۶۴﴾ اوست زنده ای که نیست خدائی جز
او پس او را بخوانید در حالی که دین را برای او خالص
گردانید ستایش خاص خدائی است که پروردگار جهانیان
است ﴿۶۵﴾ بگو که من نهی شده ام از بندگی کسانی را
که می خوانید غیر خدا زمانی که مرا دلائل روشن از
پروردگارم آمد و مأمور شده ام که تسلیم شوم برای
پروردگار جهانیان ﴿۶۶﴾

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ
عَلَقَةٍ ثُمَّ يُخْرِجُكُمْ طِفْلاً ثُمَّ لِتَبْلُغُوا أَشَدَّكُمْ ثُمَّ
لِتَكُونُوا شُيُوخًا وَمِنْكُمْ مَنْ يُتَوَفَّى مِنْ قَبْلُ^{٦٧}
وَلِتَبْلُغُوا أَجَلاً مُّسَمًّى وَلَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦٨﴾ هُوَ
الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ فَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ
كُنْ فَيَكُونُ ﴿٦٩﴾ أَلَمْ تَر إِلَى الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي
آيَاتِ اللَّهِ أَنَّىٰ يُصَرَّفُونَ ﴿٧٠﴾ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِالْكِتَابِ
وَبِمَا أَرْسَلْنَا بِهِ رُسُلَنَا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٧١﴾ إِذِ
الْأَغْلُلُ فِي أَغْنَقِيهِمْ وَالسَّلْسِلُ يُسْحَبُونَ ﴿٧٢﴾ فِي
الْحَمِيمِ ثُمَّ فِي النَّارِ يُسْجَرُونَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ قِيلَ لَهُمْ أَيْنَ
مَا كُنْتُمْ تَشْرِكُونَ ﴿٧٤﴾ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا
بَلْ لَمْ نَكُن نَدْعُوا مِنْ قَبْلُ شَيْئًا كَذَلِكَ يَضِلُّ
اللَّهُ الْكَافِرِينَ ﴿٧٥﴾ ذَالِكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَفْرَحُونَ فِي
الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَمْرَحُونَ ﴿٧٦﴾ ادْخُلُوا
أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ مَثْوًى الْمُتَكَبِّرِينَ
﴿٧٧﴾ فَأَصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَإِمَّا نُرَبِّكَ بَعْضَ
الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ﴿٧٨﴾

اوست خدائی که شما را از خاک آفرید سپس از نطفه
سپس از علقه سپس شما را بحال طفولیت بیرون آورد آن
گاه تا بشدت و نیروی خود برسید سپس تا پیر گردید و
برخی از شما کسانی که پیش از پیری وفات یابند و تا
برسید به مدتی که نام برده شده و شاید تعقل کنید ﴿۶۷﴾
اوست که زنده می کند و می میراند و چون امری را بخواهد
پس همانا به آن گوید باش، پس آن وجود یابد ﴿۶۸﴾ آیا
به آنان که در آیات خدا مجادله و خصومت می کنند نظر
نکردی که به کجا برده می شوند ﴿۶۹﴾ آنان که به این
کتاب و به آنچه پیامبران را بدان فرستادیم تکذیب
کردند، بزودی خواهند دانست ﴿۷۰﴾ وقتی که غلها و
زنجیرها در گردنشان باشد و به دوزخ کشیده شوند ﴿۷۱﴾
در آب جوشان سپس در آتش سوخته شوند ﴿۷۲﴾ سپس
به ایشان گفته شود کجا است آنچه را که شریک او قرار
می دادند ﴿۷۳﴾ غیر از خدا گویند گم شدند از ما و از نظر
ما بلکه ما از پیش چیزی را نمی خواندیم بدینگونه خدا
کافران را گمراه می گذارد ﴿۷۴﴾ اینها بواسطه آن
تفریح ها و خوشحالی هاست که در زمین بناحق داشتند و
بآن خوشی هاست که در آن بودید ﴿۷۵﴾ از درهای دوزخ
داخل شوید در حالی که در آن جاودانه بمانید که بد است
جایگاه متکبران ﴿۷۶﴾ پس صبر کن که وعده خدا حق و
واقع شدنی است پس یا این است که به تو می نمایانیم
برخی از آنچه به ایشان وعده کرده ایم و یا تو را وفات
می دهیم پس به سوی ما رجوع داده شوند ﴿۷۷﴾

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ مِنْهُمْ مَّن قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَّن لَّمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ فَإِذَا جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ قُضِيَ بِالْحَقِّ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٧٨﴾ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَنْعَمَ لِتَرْكَبُوا مِنْهَا وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَكُم فِيهَا مَنَافِعُ وَلِتَبْلُغُوا عَلَيْهَا حَاجَةً فِي صُدُورِكُمْ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٨٠﴾ وَيُرِيكُمُ آيَاتِهِ فَأَيُّ آيَاتِ اللَّهِ تُنْكِرُونَ ﴿٨١﴾ أَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْهُمْ وَأَشَدَّ قُوَّةً وَءَثَارًا فِي الْأَرْضِ فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا عِنْدَهُم مِّنَ الْعِلْمِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٨٣﴾ فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا قَالُوا ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَحْدَهُ وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ ﴿٨٤﴾ فَلَمْ يَكُ يَنْفَعُهُمْ إِيمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا سُنَّتَ اللَّهُ الَّتِي قَدْ خَلَتْ فِي عِبَادِهِ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ ﴿٨٥﴾

و بتحقیق پیش از تو پیامبرانی فرستادیم بعضی از ایشان را برای تو نقل کردیم و بعضی از ایشان را نقل برای تو نکردیم و هیچ پیغمبری حق نداشت آیه‌ای بیاورد جز باذن و اراده خدا پس چون فرمان خدا بیاید حکم بحق شود و آنجاست که اهل باطل زیان کنند ﴿۷۸﴾ خداست که برای شما چهارپایان را قرار داد تا بعضی از آنها را سوار شوید و از بعضی از آنها بخورید ﴿۷۹﴾ و برای شما در آنها منفعی است و تا بر آنها به حاجتی که در دلتان دارید برسید و بر آنها و بر کشتی حمل می‌شوید ﴿۸۰﴾ و او آیات خود را به شما می‌نماید پس به کدام آیات خدا انکار می‌کنید ﴿۸۱﴾ پس آیا در زمین سیر نکردند که ببینند سرانجام آنان که پیش از ایشان بودند چگونه بود، آنان بیشتر از ایشان در زمین به نیرو و آثار نیرومندتر و بهتر بودند پس کاری بر ایشان نساخت و ایشان را بی‌نیاز نکرد آنچه بدست آورده بودند ﴿۸۲﴾ پس چون پیامبرانشان با دلیل‌های روشن نزد ایشان آمدند به آنچه نزدشان بود از دانش خوش بودند و فرا گرفت ایشان را اثر آنچه به آن استهزاء می‌نمودند ﴿۸۳﴾ پس چون عذاب ما را دیدند گفتند: ایمان آوردیم به خدای یکتا، و به آنچه عادت داشتیم که به آن شرک می‌ورزیدیم کافر شدیم ﴿۸۴﴾ پس ایمانشان برای ایشان نفعی نداشت زمانی که صلابت ما را دیدند، روشی است که خدا در میان بندگان جاری نموده و کافران در آنجا زیانکارند ﴿۸۵﴾.

سُورَةُ فَصَّلَتْ

سوره فصلت

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

حَمْ ۱ تَنْزِيلُ مِنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۲ كِتَابُ فَصَّلَتْ
 عَآيَتُهُ ۳ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ۴ بَشِيرًا
 وَنَذِيرًا فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ۵
 وَقَالُوا قُلُوبُنَا فِي أَكِنَّةٍ مِّمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ وَفِيَ آذَانِنَا
 وَقْرٌ وَمِنْ بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ فَأَعْمَلْ إِنَّا عَمِلُونَ
 ۶ قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ
 إِلَهُ وَاحِدٌ فَاسْتَقِيمُوا إِلَيْهِ وَاسْتَغْفِرُوهُ ۷ وَوَيْلٌ
 لِّلْمُشْرِكِينَ ۸ الَّذِينَ لَا يُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ
 هُمْ كَافِرُونَ ۹ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ۱۰ قُلْ أَيْنَكُمْ
 لَتَكْفُرُونَ بِالَّذِي خَلَقَ الْأَرْضَ فِي يَوْمَيْنِ وَتَجْعَلُونَ
 لَهُ ۱۱ أَنْدَادًا ذَٰلِكَ رَبُّ الْعَالَمِينَ ۱۲ وَجَعَلَ فِيهَا
 رَوَاسِيَ مِّنْ فَوْقِهَا وَبَرَكَ فِيهَا وَقَدَّرَ فِيهَا أَقْوَاتَهَا فِي
 أَرْبَعَةِ أَيَّامٍ سَوَاءً لِّلسَّائِلِينَ ۱۳ ثُمَّ أَسْتَوَىٰ إِلَىٰ
 السَّمَاءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَلِلْأَرْضِ ائْتِيَا طَوْعًا
 أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتَيْنَا طَائِعِينَ ۱۴

حاء، میم ﴿۱﴾ این نازل شده از جانب رحمن رحیم ﴿۲﴾
 کتابی است که آیات آن بیان شده در حالی که قرآنی
 است عربی برای گروهی که بدانند ﴿۳﴾ بشارت دهنده و
 ترساننده است پس بیشتر این قوم اعراض کرده که
 نمی شنوند ﴿۴﴾ و گفتند: دل‌های ما از فهم آنچه ما را به
 سوی آن دعوت می‌کنی در پرده و مستور است و در
 گوش‌های ما سنگینی و میان ما و تو حائلی است پس تو کار
 خود را بکن که ما کار خود را می‌کنیم. ﴿۵﴾ بگو همانا
 جز این نیست که من بشری مانند شمایم به سوی من وحی
 می‌شود که همانا خدای شما یگانه است پس مستقیم سوی
 او روید و از او آمرزش بخواهید و وای بر مشرکین ﴿۶﴾
 آنانکه زکات نمی‌دهند همانان که خودشان به آخرت
 منکرند ﴿۷﴾ بتحقیق آنان که ایمان آورده و عمل‌های
 شایسته کرده‌اند برای ایشان پاداش بی‌منت است ﴿۸﴾
 بگو: آیا حقیقتاً کافرید به آن که زمین را در دو روز
 آفریده و برای او همتا و مانند قرار می‌دهید، این است
 پروردگار جهانیان ﴿۹﴾ و قرار داد در آن زمین کوه‌های
 بلند را از بالای آن و در آن برکت نهاد و در آن
 روزی‌های آن را مقدر و باندازه نمود در چهار روزی که
 مساوی بودند برای خواستاران ﴿۱۰﴾ سپس به آسمان
 پرداخت در حالی که دودی بود پس به آسمان و زمین
 گفت: به رغبت و یا کراهت بیائید. گفتند: به رغبت
 آمدیم ﴿۱۱﴾

فَقَضَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ فِي يَوْمَيْنِ وَأَوْحَىٰ فِي كُلِّ
 سَمَاءٍ أَمْرَهَا وَزَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ وَحِفْظًا
 ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿١٢﴾ فَإِنْ أَعْرَضُوا فَقُلْ
 أَنْذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً مِثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ وَثَمُودَ ﴿١٣﴾ إِذْ
 جَاءَتْهُمْ الرُّسُلُ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا
 تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ قَالُوا لَوْ شَاءَ رَبُّنَا لَأَنْزَلَ مَلَائِكَةً فَإِنَّا
 بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿١٤﴾ فَأَمَّا عَادُ فَاسْتَكْبَرُوا
 فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَقَالُوا مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً أَوَلَمْ
 يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَهُمْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَكَانُوا
 بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿١٥﴾ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا
 فِي أَيَّامٍ نَحْسَاتٍ لِنَبْلِيَهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيَاةِ
 الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَخْزَىٰ وَهُمْ لَا يُنصَرُونَ ﴿١٦﴾
 وَأَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيْنَاهُمْ فَاسْتَحَبُّوا الْعَمَىٰ عَلَى الْهُدَىٰ
 فَأَخَذْتَهُمْ صَاعِقَةُ الْعَذَابِ الْهُونِ بِمَا كَانُوا
 يَكْسِبُونَ ﴿١٧﴾ وَنَجَّيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿١٨﴾
 وَيَوْمَ يُحْشَرُ أَعْدَاءُ اللَّهِ إِلَى النَّارِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٩﴾
 حَتَّىٰ إِذَا مَا جَاءُوهَا شَهِدَ عَلَيْهِمْ سَمْعُهُمْ وَأَبْصَرُهُمْ
 وَجُلُودُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٠﴾

و در دو روز آنها را هفت آسمان نمود و در هر آسمانی
 امر آن را وحی نمود و آسمان دنیا را به چراغها زینت
 دادیم و بخوبی حفظ نمودیم، این است تقدیر خدای عزیز
 دانا ﴿۱۲﴾ پس اگر مردم اعراض کنند بگو من شما را از
 صاعقه و عذابی مانند عذاب قوم عاد و ثمود می ترسانم
 ﴿۱۳﴾ وقتی که پیامبرانشان از هر طرف به سویشان آمدند
 که نپرستید جز خدا را گفتند: اگر پروردگارمان
 می خواست فرشتگانی نازل می کرد پس ما به آنچه به آن
 مأمورید کافریم ﴿۱۴﴾ پس اما قوم عاد بنا حق در زمین
 بزرگی کردند و گفتند: کی بقوت از ما بیشتر است آیا
 ندیدند که خدائی که ایشان را آفریده نیرومندتر از ایشان
 است در حالی که به آیات ما انکار می ورزیدند ﴿۱۵﴾
 پس در روزهای نحسی باد تندی که سرد و با صدا بود بر
 آنان فرستادیم تا بچشانیم ایشان را عذاب خواری در
 زندگی دنیا و البته عذاب آخرت خوارکننده تر است و
 ایشان یاری نشوند ﴿۱۶﴾ و اما قوم ثمود پس ایشان را
 هدایت کردیم پس کوری و گمراهی را بر هدایت ترجیح
 دادند پس ایشان را بانگ عذاب خوار کننده بگرفت بسبب
 آنچه می کردند ﴿۱۷﴾ و آنان را که ایمان آورده و
 پرهیزکار بودند نجات دادیم ﴿۱۸﴾ و روزی که دشمنان
 خدا به سوی آتش محشور گردند پس ایشان باز داشت
 شوند ﴿۱۹﴾ تا چون نزد آتش بیایند گوش های ایشان و
 چشمانشان و پوستهایشان گواهی دهند به آنچه
 می کرده اند ﴿۲۰﴾

وَقَالُوا لَجُلُودِهِمْ لَمْ شَهِدْتُمْ عَلَيْنَا قَالُوا أَنْطَقَنَا اللَّهُ
الَّذِي أَنْطَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ خَلَقَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَإِلَيْهِ
تُرْجَعُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَتِرُونَ أَنْ يَشْهَدَ عَلَيْكُمْ
سَمْعُكُمْ وَلَا أَبْصَرُكُمْ وَلَا جُلُودُكُمْ وَلَكِنْ
ظَنَنْتُمْ أَنَّ اللَّهَ لَا يَعْلَمُ كَثِيرًا مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٢﴾
وَذَلِكُمْ ظَنُّكُمُ الَّذِي ظَنَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ أَرْدَاكُمْ
فَأَصْبَحْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٢٣﴾ فَإِنْ يَصْبرُوا فَالْتَأَرُ
مَثْوًى لَهُمْ وَإِنْ يَسْتَعْتِبُوا فَمَا هُمْ مِنَ الْمُعْتَبِينَ ﴿٢٤﴾
وَقَيَّضْنَا لَهُمْ قُرَنَاءَ فَزَيَّنُوا لَهُمْ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا
خَلْفَهُمْ وَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي أُمِّ قَدْ خَلَتْ مِنْ
قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خَاسِرِينَ ﴿٢٥﴾
وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ وَالْغَوْا
فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَعْلَبُونَ ﴿٢٦﴾ فَلَنَذِيقَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
عَذَابًا شَدِيدًا وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ
﴿٢٧﴾ ذَلِكَ جَزَاءُ أَعْدَاءِ اللَّهِ النَّارُ لَهُمْ فِيهَا دَارُ الْخُلْدِ
جَزَاءً بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿٢٨﴾ وَقَالَ الَّذِينَ
كَفَرُوا رَبَّنَا أَرْنَا الَّذِينَ أَضَلَّانَا مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ
نَجْعَلُهُمَا تَحْتَ أَقْدَامِنَا لِيَكُونَا مِنَ الْأَسْفَلِينَ ﴿٢٩﴾

و به پوست‌های خود گویند: چرا بر ضد ما شهادت دادید
گویند: خدائی که هر چیز را به سخن آورده ما را به سخن
آورد و اوست که شما را اولین بار آفرید و به سوی او
بازگشت می‌شوید ﴿۲۱﴾ و شما خود را مستور و پنهان
نمی‌داشتید تا اینکه گوش و چشم‌هایتان و پوست‌هایتان بر
شما گواهی ندهند (یعنی چون باور نمی‌کردید که اعضای
شما گواهی خواهند داد عمل خود را از اعضای خود پنهان
نمی‌کردید و یا نمی‌توانستید که پنهان کنید) ولیکن گمان
داشتید که خدا نمی‌داند بسیاری از آنچه را که انجام
می‌دهید ﴿۲۲﴾ و اینها گمان شماست که به پروردگار
خودتان گمان بردید شما را به پستی و هلاکت انداخت پس
از زیانکاران گشتید ﴿۲۳﴾ پس اگر صبر کنند که آتش
جایشان است و اگر خشنودی جویند خشنودی نیابد
﴿۲۴﴾ و برای ایشان همدمانی مهیا کردیم پس برایشان
زینت دادند اعمال گذشته و آینده ایشان را، و گفتاری که
صادر شده بود در حق امم گذشته از جن و انس علیه ایشان
ثابت شد حقا که ایشان زیانکار بودند ﴿۲۵﴾ و آنان که
کافرنه گفتند: به این قرآن گوش ندهید و یاوه در آن
بیندازید شاید غلبه یابید ﴿۲۶﴾ پس البته به آنان که کافرنه
عذاب سختی می‌چشانیم و البته پاداششان می‌دهیم به بدر
از آنچه می‌کردند ﴿۲۷﴾ این جزای دشمنان خدا آتش
است برای ایشان در آن، خانه دائمی پاداشی است بمقابل
آنچه به آیات ما انکار می‌کردند ﴿۲۸﴾ و کسانی که
کافرنه بگویند: پروردگارا نشان بده آن دو کسی که از
جن و انس ما را گمراه کردند تا آنان را زیر قدم‌های خود
نهیم تا پست‌تر شوند ﴿۲۹﴾

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ
 الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي
 كُنتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٣٠﴾ نَحْنُ أَوْلِيَائُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 وَفِي الْآخِرَةِ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهُى أَنْفُسُكُمْ
 وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَدْعُونَ ﴿٣١﴾ نُزُلًا مِّنْ غَفُورٍ رَّحِيمٍ
 ﴿٣٢﴾ وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ
 صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٣﴾ وَلَا تَسْتَوِ
 الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ أَدْفَعُ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا
 الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ ﴿٣٤﴾ وَمَا
 يُلْقَاهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا يُلْقَاهَا إِلَّا ذُو حَظٍّ
 عَظِيمٍ ﴿٣٥﴾ وَإِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ
 بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٦﴾ وَمِنْ ءَايَاتِهِ اللَّيْلُ
 وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا
 لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ
 تَعْبُدُونَ ﴿٣٧﴾ فَإِنْ اسْتَكْبَرُوا فَالَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ
 يُسَبِّحُونَ لَهُ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُمْ لَا يَسْأَمُونَ ﴿٣٨﴾

محققا آنان که گفتند پروردگار ما خداست سپس استقامت
 ورزیدند محققا بر ایشان فرشتگان نازل شوند که نترسید و
 محزون نشوید و بشارت یابید به بهشتی که وعده داده
 می‌شدید ﴿۳۰﴾ ما در زندگی دنیا و آخرت دوستان
 شمائیم و در آنجا هر چه بخواهید برای شماست و برای
 شما در آنجاست آنچه طلب کنید ﴿۳۱﴾ ما حضری است
 از خدای آمرزنده رحیم ﴿۳۲﴾ و کیست که گفتارش
 نیکوتر باشد از آنکه به سوی خدا بخواند و عمل شایسته
 کند و گوید که من از مسلمین می‌باشم ﴿۳۳﴾ و نیکی و
 بدی یکسان نیست به آنچه نیکوتر است بدی را دفع کن
 که در آن هنگام آن که بین تو و او عداوتست گوئی
 دوست گرامی است ﴿۳۴﴾ و این خصلت را نیابد جز
 کسانی که اهل صبرند و آن را نیابد مگر کسی که دارای
 بهره بزرگی باشد ﴿۳۵﴾ و اگر از شیطان به تو وسوسه‌ای
 برسد به خدا پناه بر زیرا او شنوای داناست ﴿۳۶﴾ و از
 نشانه‌های قدرت اوست شب و روز و خورشید و ماه، برای
 خورشید و ماه سجده نکنید و برای خدای خالق آنها سجده
 کنید اگر پرستش او می‌کنید ﴿۳۷﴾ پس اگر بزرگی و
 تکبر کردند پس آنان که نزد پروردگارت هستند برای او
 به شب و روز تسبیح می‌کنند و خسته نمی‌شوند ﴿۳۸﴾.

وَمِنْ ءَايَاتِهِ ۚ أَنْتَ تَرَى الْأَرْضَ خَاشِعَةً فَإِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ ۚ إِنَّ الَّذِينَ أَحْيَاهَا لَمُحِي الْمَوْتِ ۚ إِنَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي ءَايَاتِنَا لَا يَخْفَوْنَ عَلَيْنَا أَفَمَنْ يُلْقَى فِي النَّارِ خَيْرٌ أَمْ مَنْ يَأْتِي ءَامِنًا يَوْمَ الْقِيَمَةِ ۚ أَعْمَلُوا مَا شِئْتُمْ إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالذِّكْرِ لَمَّا جَاءَهُمْ ۖ وَإِنَّهُ لَكِتَابٌ عَزِيزٌ ﴿٤١﴾ لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ ۖ تَنْزِيلٌ مِّنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ ﴿٤٢﴾ مَا يُقَالُ لَكَ إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرُّسُلِ مِن قَبْلِكَ ۚ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ وَذُو عِقَابٍ أَلِيمٍ ﴿٤٣﴾ وَلَوْ جَعَلْنَاهُ قُرْءَانًا أَعْجَمِيًّا لَقَالُوا لَوْلَا فُصِّلَتْ ءَايَاتُهُ ۖ ءَأَعْجَمِيٌّ وَعَرَبِيٌّ ۚ قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا هُدًى وَشَفَاءٌ ۚ وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ فِي ءَاذَانِهِمْ وَقُرْ وَهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى ۚ أُولَٰئِكَ يُنَادَوْنَ مِن مَّكَانٍ بَعِيدٍ ﴿٤٤﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَآخْتَلَفَ فِيهِ ۚ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ ﴿٤٥﴾ مَّنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا ۚ وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿٤٦﴾

و از نشانه‌های قدرت او این است که زمین را می‌بینی افتاده و رام است پس چون آب را بر آن نازل کنیم بجنبند و گیاه او نمو کند، بحقیقت آنکه آن را زنده کرده زنده کننده مردگان است زیرا او بر هر چیزی تواناست ﴿۳۹﴾ محققا آنان که درباره آیات ما شک و انکار می‌ورزند بر ما مخفی نمی‌مانند، آیا پس آن که در آتش افکنده می‌شود بهتر است و یا آنکه روز رستاخیز ایمن آید هر چه خواهید بجا آرید زیرا او به آنچه می‌کنید بیناست ﴿۴۰﴾ بتحقیق کسانی که به این قرآن کافر شدند زمانی که برای ایشان آمد (معدبند) و بتحقیق این قرآن کتابی است ارجمند ﴿۴۱﴾ باطل از جلو و از پشت آن نیاید نازل شده از جانب خدای حکیم ستوده شده ﴿۴۲﴾ گفته نمی‌شود برای تو مگر آنچه گفته شده باشد برای پیامبران پیش از تو بتحقیق پروردگار تو صاحب مغفرت و صاحب عقاب دردناکست ﴿۴۳﴾ و اگر آن را قرآن اعجمی (غیر فصیح) قرار می‌دادیم محققا می‌گفتند چرا آیات آن بیان نشده آیا اعجمی و عربی است بگو این کتاب برای مؤمنین هدایت و شفا است و آنان که ایمان نمی‌آوردند در گوش‌هایشان سنگینی است و این کتاب برای ایشان موجب کوری است آنان ندا می‌شوند از جای دور ﴿۴۴﴾ و بتحقیق موسی را کتاب دادیم پس در آن اختلاف شد (بعضی پذیرفتند و بعضی نپذیرفتند) و اگر سخن گذشته پروردگار نبود، بین ایشان قضاوت شده بود و محققا ایشان نسبت به قرآن در شکی تهمت‌آور می‌باشند ﴿۴۵﴾ هر کس عمل صالحی کند برای خودش می‌باشد و هر کس بد کند علیه خودش می‌باشد و پروردگار تو برای بندگان ستمگر نیست ﴿۴۶﴾.

إِلَيْهِ يُرَدُّ عِلْمُ السَّاعَةِ وَمَا تَخْرُجُ مِنْ ثَمَرَاتٍ مِنْ أَكْمَامِهَا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَى وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ أَيْنَ شُرَكَائِيَ قَالُوا أَعَدْنَاكَ مَمْنًا مِنْ شَهِيدٍ ﴿٤٧﴾ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَدْعُونَ مِنْ قَبْلُ وَظَنُوا مَا لَهُمْ مِنْ مَّحِيصٍ ﴿٤٨﴾ لَا يَسْمَعُ الْإِنْسَانُ مِنْ دُعَاءِ الْخَيْرِ وَإِنْ مَسَّهُ الشَّرُّ فَيَعْوُسُ قَنُوطٌ ﴿٤٩﴾ وَلَئِنْ أَذَقْنَاهُ رَحْمَةً مِنَّا مِنْ بَعْدِ ضَرَاءٍ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ هَذَا لِي وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِنْ رُجِعْتُ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّ لِي عِنْدَهُ لِلْحُسْنَىٰ فَلَنُنَبِّئَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِمَا عَمِلُوا وَلَنُذِيقَنَّهُمْ مِنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٥٠﴾ وَإِذَا أُنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَسَا بِجَانِبِهِ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ فَذُو دُعَاءٍ عَرِيضٍ ﴿٥١﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ثُمَّ كَفَرْتُمْ بِهِ مَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ هُوَ فِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾ سَرَّيْهِمْ عَائِيَّتَنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٥٣﴾ أَلَا إِنَّهُمْ فِي مَرِيَّةٍ مِنَ لِقَاءِ رَبِّهِمْ أَلَّا إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُحِيطٌ ﴿٥٤﴾

فقط به او برگشت شود علم ساعت قیامت و علم آنچه از میوه‌جات از غلاف‌های خودشان بیرون می‌آیند و ماده‌ای بار بر ندارد و بار خود را زمین نگذارد مگر بعلم او، روزی که ایشان را ندا می‌کنند کجايند شریکان من؟ گویند: به تو اعلام می‌کنیم که از ما گواهی نیست (بر شرکت شرکاء) ﴿۴۷﴾ و آنچه را که قبلاً می‌خوانده‌اند از نظرشان محو شود و بدانند که گریزی برای ایشان نیست ﴿۴۸﴾ انسان از خواستن خیر خسته نمی‌شود و اگر او را شری برسد بدون فاصله مأیوس و ناامید می‌شود ﴿۴۹﴾ و اگر او را از جانب خود رحمتی بچشانیم پس از محنت‌ها که به او رسیده بطور مسلم گوید این از من است و گمان ندارم ساعت قیامت برپا شود و اگر به سوی پروردگارم باز گردانیده شوم برایم نزد او حالت نیکوتری است پس البته به آنان که کافرنده خبر دهیم به آنچه کرده‌اند و البته به ایشان عذاب سختی می‌چشانیم ﴿۵۰﴾ و چون انسان را نعمتی بدهیم اعراض کند و روی بگرداند و چون شری به او برسد صاحب دعای بسیاری باشد ﴿۵۱﴾ بگو مرا خبر دهید اگر قرآن از نزد خدا باشد سپس به آن کفر ورزید کیست گمراه‌تر از آن که در مخالفت با حق از حق بدور باشد ﴿۵۲﴾ بزودی نشانه‌های قدرتمان را به ایشان بنمایانیم در آفاق و در خودشان تا برای ایشان روشن گردد که او حق است، آیا پروردگارت کافی نیست که او بر هر چیزی شاهد و گواه است ﴿۵۳﴾ آگاه باش که ایشان در شکند و تردید دارند از ملاقات پروردگارشان آگاه باش که او به هر چیزی احاطه دارد ﴿۵۴﴾.

سُورَةُ الشُّورَى

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سوره شوری

به نام خداوند بخشنده مهربان

ح.ا. میم ﴿۱﴾ عین. سین. قاف ﴿۲﴾ بدینگونه به سوی تو وحی می کند و به سوی آنان که پیش از تو بودند خدای عزیز حکیم ﴿۳﴾ ملک او و مخصوص اوست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و او والا و بزرگست ﴿۴﴾ نزدیکست آسمانها بشکافند از بالای خودشان، و فرشتگان با ستایش پروردگارشان تسبیح و تنزیه می کنند و آمرزش می طلبند برای آن که در زمین است آگاه باش که خدا خود آمرزنده رحیم است ﴿۵﴾ و آنان که غیر خدا و پائین تر از او را سرپرستانی گرفته اند خدا نگهبان بر ایشانست و تو بر ایشان کارگذار نیستی ﴿۶﴾ و بدینگونه قرآن عربی را به سوی تو وحی کردیم تا بترسانی از روز اجتماعی که در آن شکی نیست، گروهی در بهشت و گروهی در آتش سوزانند ﴿۷﴾ و اگر خدا می خواست ایشان را یک امت قرار داده بود ولیکن هر که را بخواهد در رحمت خود داخل می گرداند و برای ستمگران نه سرپرستی و نه یاوری است ﴿۸﴾ آیا غیر او را سرپرستانی گرفتند پس الله فقط ولی است و اوست که زنده می کند مردگان را و او بر هر چیزی تواناست ﴿۹﴾ و آنچه در آن اختلاف کردید پس حکم آن مربوط به خدا و مخصوص اوست این است خدای کامل الذات پروردگار من بر او توکل کرده و به سوی او بازگشت می کنم ﴿۱۰﴾.

حَمْدٌ ۝ عَسَقٌ ۝ كَذَلِكَ يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۝ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۖ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ۝ تَكَادُ السَّمَوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْ فَوْقِهِنَّ وَالْمَلَائِكَةُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِمَنْ فِي الْأَرْضِ ۗ أَلَا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ۝ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ اللَّهُ حَفِیْظٌ عَلَيْهِمْ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ۝ وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِتُنْذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا وَتُنْذِرَ يَوْمَ الْجُمُعِ لَا رَيْبَ فِيهِ ۚ فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ ۝ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَهُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَٰكِنْ يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ ۚ وَالظَّالِمُونَ مَا لَهُمْ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ۝ أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ ۖ فَاللَّهُ هُوَ الْوَلِيُّ وَهُوَ يُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝ وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ ۖ إِلَى اللَّهِ ۚ ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبِّي عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ۝

فَاطِرُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَمِنْ الْأَنْعَامِ أَزْوَاجًا يَذُرُّكُمْ فِيهِ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١١﴾ لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٢﴾ نَزَّلَ لَكُمْ مِنْ أَلَدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ ﴿١٣﴾ وَمَا تَفَرَّقُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَعِيًا بَيْنَهُمْ وَلَوْلَا كَلِمَةُ سُبْحَتٍ مِنْ رَبِّكَ إِلَى أَجَلٍ مُّسَمًّى لَفُتِ شَلَكٌ مِنْهُ مُرِيبٌ ﴿١٤﴾ فَلِذَلِكَ فَادْعُ وَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَقُلْ ءَامَنْتُ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ كِتَابٍ وَأُمِرْتُ لِأَعْدِلَ بَيْنَكُمْ اللَّهُ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ لَنَا أَعْمَلْنَا وَلَكُمْ أَعْمَلُكُمْ لَا حُجَّةَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ اللَّهُ يَجْمَعُ بَيْنَنَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٥﴾

خدائی که هستی ده آسمانها و زمین است برای ما از جنس خودتان جفتها قرار داد و از چهار پایان جفت‌هایی قرار داد که در جعل ازواج شما را بسیار می‌گرداند، مانند او چیزی نیست و اوست شنوای بینا ﴿۱۱﴾ مخصوص اوست کلیدهای آسمانها و زمین برای هر کس بخواهد روزی را وسعت می‌دهد و تنگ می‌گیرد زیرا او به هر چیزی داناست ﴿۱۲﴾ خدا برای شما دینی را آئین نهاد که نوح را به آن سفارش کرده بود و آن دینی که به سوی تو وحی کردیم و آن دینی که ابراهیم و موسی و عیسی را به آن سفارش کردیم که آن دین را بپا دارید و در آن تفرقه نیفکنید، گران است بر مشرکین آنچه را به آن دعوت می‌کنید، خدا به خود اختصاص می‌دهد هر که را بخواهد و به سوی خود هدایت می‌کند هر که به او برگردد ﴿۱۳﴾ و پراکنده نشدند مگر پس از علم و دانشی که برای ایشان آمد برای ستمگری میان خودشان، و اگر نبود فرمانی که از جانب پروردگارت قبلا بیان شده تا مدت معینی، بین ایشان حکم می‌شد، و براستی آنان که کتاب آسمانی را پس از انبیا ارث برده‌اند در شکی تهمت‌آور می‌باشند ﴿۱۴﴾ پس برای وحدت کلمه دعوت نما، و استقامت کن چنانکه مأموری، و آراء ایشان را پیروی مکن و بگو ایمان آورده‌ام به هر کتابی که خدا نازل کرده، و مأمورم که میان شما عدالت کنم، خدا پروردگار ما و پروردگار شماست، اعمال ما خاص ما و اعمال شما خاص شما، خصومت و حجتی بین ما و شما نیست، خدا بین ما را جمع می‌کند و بازگشت به سوی اوست ﴿۱۵﴾.

وَالَّذِينَ يُحَاجُّونَ فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا أَسْتَجِيبَ لَهُمْ
 حُجَّتُهُمْ دَاحِضَةً عِنْدَ رَبِّهِمْ وَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ وَلَهُمْ
 عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿١٦﴾ اللَّهُ الَّذِي أَنْزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ
 وَالْمِيزَانَ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ قَرِيبٌ ﴿١٧﴾
 يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِهَا وَالَّذِينَ آمَنُوا
 مُشْفِقُونَ مِنْهَا وَيَعْلَمُونَ أَنَّهَا الْحَقُّ أَلَا إِنَّ الَّذِينَ
 يُمَارُونَ فِي السَّاعَةِ لَفِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿١٨﴾ اللَّهُ لَطِيفٌ
 بِعِبَادِهِ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿١٩﴾ مَنْ
 كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ وَمَنْ كَانَ
 يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ
 نَصِيبٍ ﴿٢٠﴾ أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا
 لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ
 وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢١﴾ تَرَى الظَّالِمِينَ
 مُشْفِقِينَ مِمَّا كَسَبُوا وَهُوَ وَاقِعٌ بِهِمْ وَالَّذِينَ آمَنُوا
 وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي رَوْضَاتِ الْجَنَّاتِ لَهُمْ مَا
 يَشَاءُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿٢٢﴾

و آنان که جدل و محاجه می کنند در راه خدا پس از آن
 که راه خدا اجابت شده (و مردم ایمان آوردند) حجت
 ایشان باطل است نزد پروردگارشان و بر ایشان خشم خدا و
 برای ایشان است عذاب سختی ﴿۱۶﴾ خداست که نازل
 کرده این کتاب را بحق و نازل کرده میزان را، و نمی دانی
 که ساعت قیامت شاید نزدیک است ﴿۱۷﴾ شتاب
 می کنند بدان کسانی که ایمان نمی آورند به آن، و کسانی
 که ایمان آورده اند ترسانند از آن و می دانند که آن راست
 است، آگاه باش آنان که درباره ساعت قیامت مرأ و
 جدال می کنند محققا در گمراهی دوریند ﴿۱۸﴾ خدا به
 بندگان خود لطف دارد هر که را بخواهد روزی می دهد و
 اوست نیرومند عزیز ﴿۱۹﴾ هر کس زراعت و کشت
 آخرت را خواهد ما در کشت او بیفزائیم و هر کس کشت
 دنیا را خواهد از دنیا به او بدهیم و برای او در آخرت
 نصیبی نباشد ﴿۲۰﴾ آیا برای مشرکان شریکانی هست که
 برای ایشان آئین و کیشی آورند که خدا به آن اجازه نداده
 و اگر کلمه الفصل نبود بین ایشان حکم می شد، و محققا
 برای ستمگران عذابی دردناکست ﴿۲۱﴾ می بینی ستمگران
 را که هراسانند از آنچه کرده اند و آنچه کرده اند به ایشان
 خواهد رسید و آنان که ایمان آورده و عمل های شایسته
 کرده در باغ های بهشتند، برای ایشان است هر چه بخواهند
 نزد پروردگارشان این است همان کرم بزرگ ﴿۲۲﴾.

ذَٰلِكَ الَّذِي يُبَشِّرُ اللَّهَ عِبَادَهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ وَمَن يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُ فِيهَا حُسْنًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٢٣﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا فَإِن يَشَأِ اللَّهُ يَخْتِمْ عَلَىٰ قَلْبِكَ وَيَمْحُ اللَّهُ الْبَاطِلَ وَيُحِقُّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٤﴾ وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٢٥﴾ وَيَسْتَجِيبُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَيَزِيدُهُم مِّن فَضْلِهِ ۗ وَالْكَافِرُونَ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ بَسَطَ اللَّهُ الرِّزْقَ لِعِبَادِهِ لَبَغَوْا فِي الْأَرْضِ وَلَٰكِن يُنْزِلُ بِقَدَرٍ مَّا يَشَاءُ إِنَّهُ بِعِبَادِهِ خَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿٢٧﴾ وَهُوَ الَّذِي يُنْزِلُ الْغَيْثَ مِنْ بَعْدِ مَا قَنَطُوا وَيَنْشُرُ رَحْمَتَهُ ۗ وَهُوَ الْوَلِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٨﴾ وَمِنْ ءَايَاتِهِ ۖ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا مِن دَابَّةٍ ۚ وَهُوَ عَلَىٰ جَمْعِهِمْ إِذَا يَشَاءُ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾ وَمَا أَصَابَكُمْ مِّن مُّصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُوا عَنْ كَثِيرٍ ﴿٣٠﴾ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٣١﴾

این است آنچه خدا به بندگان خود بشارت می‌دهد آنان را که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند، بگو من از شما برای رسالتم مزدی نمی‌خواهم مگر دوستی کردن در امری که موجب قرب به سوی خداست و آنکه کار نیکی کند برای او در آن کار نیک بیافزایم (یعنی مضاعف کنیم) زیرا خدا آمرزنده شکر گزار است ﴿۲۳﴾ بلکه می‌گویند بر خدا دروغ بسته (در ادعای رسالت) پس اگر خدا می‌خواست مهر می‌زد بر قلبت و خدا باطل را زائل و حق را با کلمات خود ثابت می‌دارد زیرا او به آنچه در سینه‌ها و دل‌هاست عالم می‌باشد ﴿۲۴﴾ و اوست که توبه را از بندگان می‌پذیرد و از بدی‌ها عفو می‌کند و می‌داند آنچه را بجا می‌آورد ﴿۲۵﴾ و اجابت می‌کند کسانی را که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند و از کرم خود مزد ایشان را بیافزاید، و برای کافران عذابی سخت است ﴿۲۶﴾ و اگر خدا روزی بندگان را گشایش بدهد در زمین ستم کنند ولیکن نازل می‌کند باندازه‌ای که بخواهد زیرا او به بندگان خود آگاه و بیناست ﴿۲۷﴾ و اوست که باران مفید را نازل می‌کند پس از آن که ایشان مأیوس شده‌اند و رحمت خود را منتشر می‌سازد و اوست سرپرست ستوده ﴿۲۸﴾ و از نشانه‌های قدرت اوست خلق آسمان‌ها و زمین و آنچه از جنندگان که در آن دو پراکنده، و او بر جمع کردن ایشان هر وقتی که بخواهد تواناست ﴿۲۹﴾ و هر مصیبتی که به شما برسد پس برای کارهایی است که قدرت شما آنها را کسب کرده و خدا از بسیاری عفو می‌کند ﴿۳۰﴾ و شما در زمین گریزی نتوانید و برای شما غیر خدا سرپرست و یاور نیست ﴿۳۱﴾

وَمِنْ ءَايَاتِهِ الْجَوَارِ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَمِ ﴿٣٢﴾ إِنَّ يَشَأْ يُسْكِنَ الرِّيحَ فَيَظْلِلْنَ رَوَاكِدَ عَلَى ظَهْرِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣٣﴾ أَوْ يُوبِقُهُنَّ بِمَا كَسَبُوا وَيَعْفُ عَنْ كَثِيرٍ ﴿٣٤﴾ وَيَعْلَمَ الَّذِينَ يُجْدِلُونَ فِي ءَايَاتِنَا مَا لَهُمْ مِّنْ حَیْصٍ ﴿٣٥﴾ فَمَا أُوتِيتُمْ مِّنْ شَيْءٍ فَمَتَّعُ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٣٦﴾ وَالَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبِيرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ وَإِذَا مَا غَضِبُوا هُمْ يَغْفِرُونَ ﴿٣٧﴾ وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَىٰ بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ إِذَا أَصَابَهُمُ الْبَغْيُ هُمْ يَنْتَصِرُونَ ﴿٣٩﴾ وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٤٠﴾ وَلَمَنِ أَنْتَصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِ فَأُولَٰئِكَ مَا عَلَيْهِمْ مِّنْ سَبِيلٍ ﴿٤١﴾ إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَظْلِمُونَ النَّاسَ وَيَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٢﴾ وَلَمَن صَبَرَ وَغَفَرَ إِنَّ ذَلِكَ لَمِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿٤٣﴾ وَمَن يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن وَلِيٍّ مِّنْ بَعْدِهِ وَتَرَى الظَّالِمِينَ لَمَّا رَأَوْا الْعَذَابَ يَقُولُونَ هَلْ إِلَىٰ مَرَدٍّ مِّن سَبِيلٍ ﴿٤٤﴾

و از جمله آیات او کشتی‌های روان در دریا است مانند کوه‌های مرتفع ﴿۳۲﴾ اگر خدا بخواهد باد را آرام کند که آنها بر پشت آب راکد شوند حقا که در این آیاتی است برای صبر پیشگان شکرگزار ﴿۳۳﴾ و یا کشتی‌نشینان را غرق کند و هلاکشان نماید بواسطه آنچه کرده‌اند و بسیاری را ببخشد ﴿۳۴﴾ و تا آنان که درباره آیات ما مجادله و محاصمه می‌کنند بدانند که برای ایشان گریزگاهی نیست ﴿۳۵﴾ پس آنچه به شما داده شده کالای زندگی دنیاست و آنچه نزد خداست بهتر و پاینده‌تر است برای آنان که ایمان آورده و بر پروردگارشان توکل می‌کنند ﴿۳۶﴾ و آنان که از گناهان بزرگ و کارهای زشت اجتناب می‌کنند و چون به خشم آیند صرف‌نظر می‌کنند ﴿۳۷﴾ و آنان که پروردگار خود را اجابت کرده و نماز را بپا داشته و امرشان بین خودشان به مشورت است و از آنچه روزی ایشان نموده‌ایم انفاق می‌کنند ﴿۳۸﴾ و آنان که چون ستمی به ایشان رسیده نصرت جویند ﴿۳۹﴾ و جزای بدی بدیست به مثل آن پس هر که عفو نماید و اصلاح کند پس اجر و پاداشش بر عهده خداست محققا خدا دوست نمی‌دارد ستمگران را ﴿۴۰﴾ و هر کس پس از ستم بر او انتقام جوید راه تعرض علیه آنان نیست ﴿۴۱﴾ همانا راه تعرض علیه کسانی است که به مردم ستم می‌کنند و در زمین بناحق گردن کشی نمایند آنان عذابی دردناک دارند ﴿۴۲﴾ و مسلم هر که صبر کند و گذشت نماید محققا صبر و گذشت او از کارهای مطلوب است ﴿۴۳﴾ و کسی را که خدا به گمراهی گذارد برای او دوستی بعد از خدا نیست و ستمگران را می‌بینی که چون عذاب را ببینند

می گویند آیا برای بازگشت راهی هست ﴿۴۴﴾

وَتَرَهُمْ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا خَشِيعِينَ مِنَ الدَّلِيلِ يَنْظُرُونَ
 مِنْ طَرَفٍ خَفِيٍّ وَقَالَ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ الْخَاسِرِينَ
 الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَلَا إِنَّ
 الظَّالِمِينَ فِي عَذَابٍ مُّقِيمٍ ﴿۴۵﴾ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ
 أَوْلِيَاءَ يَنْصُرُونَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ
 فَمَا لَهُ مِنْ سَبِيلٍ ﴿۴۶﴾ أَسْتَجِيبُوا لِرَبِّكُمْ مِنْ قَبْلِ
 أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ مَا لَكُمْ مِنْ مَلْجَأٍ
 يَوْمَئِذٍ وَمَا لَكُمْ مِنْ نَكِيرٍ ﴿۴۷﴾ فَإِنْ أَعْرَضُوا فَمَا
 أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا إِلَّا عَلَيْكَ إِلَّا الْبَلَاغُ وَإِنَّا
 إِذَا أَذَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً فَحَرَّ بِهَا وَإِنْ تَصَبَّهُمْ
 سَيِّئَةٌ فَمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَإِنَّ الْإِنْسَانَ كَفُورٌ ﴿۴۸﴾
 لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ يَهَبُ
 لِمَنْ يَشَاءُ إِنثًا وَيَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ الذَّكَورَ ﴿۴۹﴾ أَوْ
 يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَإِنثًا وَيَجْعَلُ مَنْ يَشَاءُ عَقِيمًا إِنَّهُ
 عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿۵۰﴾ وَمَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُكَلِّمَهُ اللَّهُ إِلَّا
 وَحْيًا أَوْ مِنْ وَرَآئِ حِجَابٍ أَوْ يُرْسِلَ رَسُولًا فَيُوحِيَ
 بِإِذْنِهِ مَا يَشَاءُ إِنَّهُ عَلَىٰ حَكِيمٍ ﴿۵۱﴾

و ایشان را به بینی که بر دوزخ عرضه می شوند در حالی
 که خاضعند از خواری از گوشه چشم نهانی می نگرند، و
 آنان که ایمان آورده گویند که زیانکاران کسانی که به
 خودشان و کسانشان زیان وارد کرده اند در روز قیامت،
 آگاه باش که ستمگران در عذاب دائمند ﴿۴۵﴾ و برای
 ایشان دوستانی که یاریشان کنند نباشد غیر خدا، و کسی را
 که خدا به گمراهی گذارد برای او راهی نیست ﴿۴۶﴾
 پروردگار خود را اجابت کنید پیش از آن که روزی بیاید
 که برگشتی برای آن از جانب خدا نیست، برای شما در آن
 روز پناهگاهی نباشد و نه شما را توانائی انکار است ﴿۴۷﴾
 پس اگر اعراض کردند ما تو را به نگهبانی ایشان
 نفرستاده ایم و بر عهده تو نیست جز رساندن، و محققا ما
 وقتی رحمتی را به انسان بچشانیم از جانب خودمان شاد و
 غره شود، و اگر بسبب کارهائی که بقدرت خود کرده اند
 بدی به ایشان برسد انسان کفران پیشه خواهد بود ﴿۴۸﴾
 مخصوص خداست ملک آسمانها و زمین آنچه بخواهد
 خلق می کند، به هر کس بخواهد دختران عطا کند و به هر
 کس بخواهد پسران ﴿۴۹﴾ و یا جفت می گرداند پسران و
 دختران را و هر کس را بخواهد نازاد قرار می دهد حقا او
 دانای تواناست ﴿۵۰﴾ و در خور هیچ انسانی نبوده که خدا
 با او سخن گوید مگر بوحی و یا از پس پرده ای و یا
 بفرستد فرستاده ای که به اذن او آنچه بخواهد وحی نماید

محققا او دانای حکیم است ﴿۵۱﴾

وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِّنْ أَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ وَلَا الْإِيمَانُ وَلَكِن جَعَلْنَاهُ نُورًا نَّهْدِي بِهِ مَن نَّشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٢﴾ صِرَاطِ اللَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۚ أَلَا إِلَى اللَّهِ تَصِيرُ الْأُمُورُ ﴿٥٣﴾

سُورَةُ الزُّحُرْفِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حَمْ ﴿١﴾ وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ إِنَّا جَعَلْنَاهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لَّعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٣﴾ وَإِنَّهُ فِي أُمِّ الْكِتَابِ لَدَيْنَا لَعَلِّ حَكِيمٍ ﴿٤﴾ أَفَنَضْرِبُ عَنْكُمُ الذِّكْرَ صَفْحًا أَن كُنْتُمْ قَوْمًا مُّسْرِفِينَ ﴿٥﴾ وَكَمْ أَرْسَلْنَا مِن نَّبِيِّ فِي الْأَوَّلِينَ ﴿٦﴾ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِّن نَّبِيٍّ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٧﴾ فَأَهْلَكْنَا أَشَدَّ مِنْهُمْ بَطْشًا وَمَضَىٰ مَثَلُ الْأَوَّلِينَ ﴿٨﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُمْ مَّن خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ خَلَقَهُنَّ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٩﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَجَعَلَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٠﴾

و بدینگونه بسوی تو وحی کردیم قرآنی را از فرمان خودمان، تو نمی دانستی کتاب و ایمان چیست ولیکن آن را نوری قرار دادیم که بآن هدایت کنیم هر کس از بندگانمان را که بخواهیم، و محققا تو رهنمائی می کنی به راه راست ﴿۵۲﴾ راه خدائی که مال او و مخصوص اوست آنچه در آسمانها و زمین است آگاه باش به سوی خدا باز می گردد کارها ﴿۵۳﴾.

سوره زخرف

به نام خداوند بخشنده مهربان

ح.ا. میم ﴿۱﴾ قسم به این کتاب روشن ظاهر کننده ﴿۲﴾ بتحقیق که ما آن را قرآن عربی قرار دادیم شاید تعقل کنید ﴿۳﴾ و بتحقیق این قرآن در جامعه کتاب نزد ما بالا مرتبه و دارای حکمت است ﴿۴﴾ آیا قرآن را از شما باز داریم و بگذریم که شما قوم اسراف کار بوده اید ﴿۵﴾ و چه بسیار پیامبرانی که فرستادیم در میان گذشتگان ﴿۶﴾ و هیچ پیامبری برایشان نیامد مگر اینکه به او استهزاء می کردند ﴿۷﴾ پس نیرومندترین ایشان را هلاک کردیم و قصه گذشتگان گذشت ﴿۸﴾ و اگر از ایشان سؤال کنی چه کس آسمانها و زمین را آفریده البته می گویند آنها را خدای عزیز دانا آفریده ﴿۹﴾ آنکه برای شما زمین را گهواره نمود و برای شما در آن راهها قرار داد تا شما راه یابید ﴿۱۰﴾

وَالَّذِي نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَنْشَرْنَا بِهِ بَلْدَةً مَّيِّتًا كَذَلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿١١﴾ وَالَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ الْفُلْكِ وَالْأَنْعَامِ مَا تَرْكَبُونَ ﴿١٢﴾ لِتَسْتَوُوا عَلَى ظُهُورِهِ ثُمَّ تَذْكُرُوا نِعْمَةَ رَبِّكُمْ إِذَا اسْتَوَيْتُمْ عَلَيْهِ وَتَقُولُوا سُبْحَنَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ ﴿١٣﴾ وَإِنَّا إِلَى رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ ﴿١٤﴾ وَجَعَلُوا لَهُ مِنْ عِبَادِهِ جُزْءًا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾ أَمْ اتَّخَذَ مِمَّا يَخْلُقُ بَنَاتٍ وَأَصْفَاكُمْ بِالْبَنِينَ ﴿١٦﴾ وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُمْ بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحْمَنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿١٧﴾ أَوْ مَنْ يَنْشَأُ فِي الْحُلِيِّةِ وَهُوَ فِي الْخِصَامِ غَيْرُ مُبِينٍ ﴿١٨﴾ وَجَعَلُوا الْمَلَائِكَةَ الَّذِينَ هُمْ عِبْدُ الرَّحْمَنِ إِنثًا أَشْهَدُوا خَلْقَهُمْ سَتُكْتَبُ شَهَادَتُهُمْ وَيُسْأَلُونَ ﴿١٩﴾ وَقَالُوا لَوْ شَاءَ الرَّحْمَنُ مَا عَبَدْنَاهُمْ مَّا لَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْ عَاتَيْنَهُمُ كِتَابًا مِّن قَبْلِهِ فَهُمْ بِهِ مُسْتَمْسِكُونَ ﴿٢١﴾ بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ مُّهْتَدُونَ

﴿٢٢﴾

و آن که از آسمان آب را باندازه نازل نمود و شهر موتی را بدان زنده کردیم بدینگونه (از گورها) خارج می‌شوید ﴿۱۱﴾ و آنکه تمام جفت‌ها را آفریده و برای شما از کشتی و چهارپایان قرار داد آنچه را که سوار می‌شوید ﴿۱۲﴾ تا بر پشت آن استقرار یابید آنگاه نعمت پروردگارتان را یاد کنید چون بر آن استقرار یافتید و بگوئید منزله و والاست آنکه برای ما این را مسخر و آرام کرده و ما هم سنگ آن نبوده و طاقت آن را نداشتیم ﴿۱۳﴾ و محققا ما به سوی پروردگارمان باز می‌گردیم ﴿۱۴﴾ و برای خدا از بندگانش جزئی قرار دادند حقا که انسان ناسپاس هویدائی است ﴿۱۵﴾ آیا خدا از آنچه خلق نموده دخترانی گرفته و پسران را خاص شما نموده ﴿۱۶﴾ و چون به یکی از ایشان بشارت داده شود به آنچه برای خدای رحمن مثلی زده (همانطور که نسبت دختر به خدا داده اگر برای خودش بشارت دختری آید) صورت او سیاه گردد در حالی که خشم خود را فرود برد ﴿۱۷﴾ آیا آن که در زیور نشو و نما می‌شود و او در پیکار نمایان نیست ﴿۱۸﴾ و فرشتگانی را که بنده خدای رحمانند دختران خدا قرا داده‌اند آیا در خلقت آنان حاضر بودند بزودی گواهی ایشان نوشته خواهد شد و بازخواست می‌شوند ﴿۱۹﴾ و گفتند اگر خدای رحمن می‌خواست عبادت ایشان نمی‌کردیم برای ایشان دانشی به این سخن نیست و ایشان جز اهل تخمین نیستند ﴿۲۰﴾ آیا کتابی قبل از قرآن به ایشان داده‌ایم که ایشان به آن تمسک جسته‌اند ﴿۲۱﴾ بلکه گویند که ما پدران خویش را بر راهی یافته‌ایم و بتحقیق ما بر دنبال آنان راه یافتگانیم ﴿۲۲﴾

وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِّنْ نَّذِيرٍ إِلَّا
 قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا عِبَادَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ
 عَاقِبَتِهِمْ مُّقْتَدُونَ ﴿٢٣﴾ قُلْ أَوَلَوْ جِئْتُكُمْ بِأَهْدَىٰ
 مِمَّا وَجَدْتُمْ عَلَيْهِ عِبَادَكُمُ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ
 بِهِ كَافِرُونَ ﴿٢٤﴾ فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَنْظَرُ كَيْفَ كَانَ
 عَقِبَةُ الْكَذِبِينَ ﴿٢٥﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ
 إِنَّنِي بَرَاءٌ مِّمَّا تَعْبُدُونَ ﴿٢٦﴾ إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ
 سَيَهْدِينِ ﴿٢٧﴾ وَجَعَلَهَا كَلِمَةً بَاقِيَةً فِي عَقِبِهِ لَعَلَّهُمْ
 يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾ بَلْ مَتَّعْتُ هَؤُلَاءِ وَعَآبَاءَهُمْ حَتَّىٰ
 جَاءَهُمُ الْحَقُّ وَرَسُولٌ مُّبِينٌ ﴿٢٩﴾ وَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ
 قَالُوا هَذَا سِحْرٌ وَإِنَّا بِهِ كَافِرُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالُوا لَوْلَا
 نُزِّلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنَ الْقَرْيَتَيْنِ عَظِيمٍ
 ﴿٣١﴾ أَهْمُ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ
 مَّعِيشَتَهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ
 بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَتَّخِذَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا سُخْرِيًّا
 وَرَحْمَتُ رَبِّكَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٣٢﴾ وَلَوْلَا أَن
 يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَّجَعَلْنَا لِمَن يَكْفُرُ
 بِالرَّحْمَنِ لِبُيُوتِهِمْ سُقْفًا مِّنْ فِضَّةٍ وَمَعَارِجَ عَلَيْهَا
 يَظْهَرُونَ ﴿٣٣﴾

و بدینگونه پیش از تو در هیچ قریه‌ای رسولی ترساننده
 نفرستادیم جز اینکه توانگرانش گفتند: که ما پدرانمان را به
 راهی یافته‌ایم و به آثارشان اقتدا کنیم ﴿۲۳﴾ آن رسول
 گفت: آیا تقلید پدران می‌کنید و اگر چه راه هدایتی بهتر
 از آنچه پدران خود را بر آن یافته‌اید برای شما بیاورم،
 گفتند: محققا ما به آنچه شما فرستاده شده و به آن مأمورید
 کافریم ﴿۲۴﴾ پس، از آنان انتقام گرفتیم بنگر فرجام
 تکذیب کنندگان چسان بود ﴿۲۵﴾ و چون ابراهیم به پدر
 خود و قوم خود گفت که من بیزارم از آنچه را که
 می‌پرستید ﴿۲۶﴾ مگر آن کسی که مرا ایجاد کرده که او
 مرا هدایت خواهد کرد ﴿۲۷﴾ و قرار داد آن را کلمه‌ای
 که باشد در نسل خود تا شاید ایشان برگردند به
 توحید ﴿۲۸﴾ بلکه بهره دادم این قوم و پدرانشان را و
 عذاب نکردم تا حق و قرآن برای ایشان آمد با رسول بیان
 کننده‌ای ﴿۲۹﴾ و چون حق برای ایشان آمد گفتند: این
 سحر است و محققا ما به آن کافریم ﴿۳۰﴾ و گفتند: چرا
 این قرآن بر مرد بزرگی از این دو قریه نازل نشده ﴿۳۱﴾
 آیا ایشان رحمت پروردگار تو را تقسیم می‌کنند، ما وسائل
 زندگی ایشان را میانشان در این زندگی دنیا قسمت
 می‌کنیم و بعضی را بر بعضی بدرجاتی تفوق داده‌ایم تا
 اینکه برخی از ایشان برخ دیگر را مسخر گیرند و حال آن
 که رحمت پروردگارت (یعنی نبوت) بهتر است از آنچه
 جمع می‌کنند ﴿۳۲﴾ و اگر نه این بود که همه مردم یک
 امت می‌شدند (یعنی همه کافر می‌شدند) برای آنان که به
 خدای رحمن کافر می‌شوند (یعنی) برای خانه‌هاشان قرار
 می‌دادیم سقفها از نقره با نرده بانها که بر آنها بالا
 روند ﴿۳۳﴾

وَلْيُؤْتِهِمْ أَبَوًا وَسُرْرًا عَلَيْهَا يَتَكَبَّرُونَ ﴿٣١﴾ وَزُخْرَفًا
وَإِنْ كُلُّ ذَلِكْ لَمَّا مَتَلَعِ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ عِنْدَ
رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٣٥﴾ وَمَنْ يَعِشْ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ
نُقِضَ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ ﴿٣٦﴾ وَإِنَّهُمْ
لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُهْتَدُونَ
﴿٣٧﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَنَا قَالَ يَلَيْتَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ بُعْدَ
الْمَشْرِقَيْنِ فَبِئْسَ الْقَرِينُ ﴿٣٨﴾ وَلَنْ يَنْفَعَكُمُ الْيَوْمَ
إِذْ ظَلَمْتُمْ أَنْكُمْ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٩﴾ أَفَأَنْتَ
تَسْمِعُ الصَّمَّ أَوْ تَهْدِي الْعُمْى وَمَنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ
مُبِينٍ ﴿٤٠﴾ فَمَا نَذَهَبَ بِكَ فَإِنَّا مِنْهُمْ مُنْتَقِمُونَ ﴿٤١﴾ أَوْ
نُرِيكَ الَّذِي وَعَدْنَاهُمْ فَإِنَّا عَلَيْهِمْ مُقْتَدِرُونَ ﴿٤٢﴾
فَاسْتَمْسِكْ بِالَّذِي أُوحِيَ إِلَيْكَ إِنَّكَ عَلَىٰ صِرَاطٍ
مُسْتَقِيمٍ ﴿٤٣﴾ وَإِنَّهُ لَذِكْرٌ لَّكَ وَلِقَوْمِكَ وَسَوْفَ
تُسْأَلُونَ ﴿٤٤﴾ وَسَأَلَ مَنْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُسُلِنَا
أَجَعَلْنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ آلِهَةً يُعْبَدُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَقَدْ
أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَقَالَ إِنِّي
رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٦﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِآيَاتِنَا إِذَا هُمْ
مِنْهَا يَضْحَكُونَ ﴿٤٧﴾

و قرار می دادیم برای خانه‌هاشان درها و تخت‌هایی (از طلا و نقره) که بر آنها تکیه زنند ﴿۳۴﴾ با زینت و زیوری و نیست تمام اینها مگر کالای زندگی دنیا. و آخرت نزد پروردگارت از برای پرهیزکاران است ﴿۳۵﴾ و هر کس از ذکر خدای رحمن غافل شود دیوی را به او بگماریم که قرین وی باشد ﴿۳۶﴾ و محققا آن دیوان ایشان را از راه باز می‌دارند و ایشان می‌پندارند که خود هدایت یافته‌اند ﴿۳۷﴾ تا آنکه نزد ما آید به (دیوش) گوید: ای کاش بین من و تو دوری شرق و غرب بود که قرین بدی بودی ﴿۳۸﴾ و این تمنا امروز به شما هرگز نفع ندهد چون ستم کردید محققا شما در عذاب شرکت دارید ﴿۳۹﴾ پس آیا تو کر را می‌شنوایی و یا کور را هدایت می‌کنی و کسی را که در گمراهی آشکار باشد ﴿۴۰﴾ پس یا تو را می‌بریم (در جوار رحمت خود) که محققا ما از ایشان انتقام می‌کشیم ﴿۴۱﴾ و یا می‌نمایانیم به تو آنچه ایشان را وعده داده‌ایم زیرا که ما بر ایشان اقتدار داریم ﴿۴۲﴾ پس به آنچه به سوی تو وحی شده چنگ بزن محققا تو به راه راستی ﴿۴۳﴾ و بتحقیق این قرآن برای تو و قومت تذکری است و بزودی بازخواست خواهند شد ﴿۴۴﴾ و پیرس از پیامبران ما که قبل از تو فرستادیم آیا غیر خدای رحمن خدایانی قرار دادیم که پرستش شوند ﴿۴۵﴾ و بتحقیق موسی را با آیات خود فرستادی به سوی فرعون و بزرگان وی پس گفت: من رسول پروردگار جهانیانم ﴿۴۶﴾ پس چون آیات ما را برایشان آورد ناگهان ایشان آیات ما را ریشخند گرفتند ﴿۴۷﴾.

وَمَا نُرِيهِمْ مِّنْ آيَةٍ إِلَّا هِيَ أَكْبَرُ مِنْ أُخْتِهَا
وَأَخَذْنَاهُمْ بِالْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤٨﴾ وَقَالُوا يَا أَيُّهَ
السَّاحِرِ ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ إِنَّنَا
لَمُهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِذَا هُمْ
يَنْكُثُونَ ﴿٥٠﴾ وَنَادَىٰ فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِ قَالَ يَبْقُومُ
أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِن تَحْتِي
أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٥١﴾ أَمْ أَنَا خَيْرٌ مِّنْ هَذَا الَّذِي هُوَ
مَهِينٌ وَلَا يَكَادُ يُبِينُ ﴿٥٢﴾ فَلَوْلَا أُلْقِيَ عَلَيْهِ أَسُورَةٌ
مِّنْ ذَهَبٍ أَوْ جَاءَ مَعَهُ الْمَلَكُ مَقْتَرِينَ ﴿٥٣﴾
فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهُ فَطَاعُوهُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ
﴿٥٤﴾ فَلَمَّا ءَاسَفُونَا ائْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ
﴿٥٥﴾ فَجَعَلْنَاهُمْ سَلَفًا وَمَثَلًا لِّلْآخِرِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَمَّا
ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا إِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُّونَ ﴿٥٧﴾
وَقَالُوا ءَأَلِهْتُنَا خَيْرٌ أَمْ هُوَ مَا ضَرَبُوهُ لَكَ إِلَّا جَدَلًا
بَلْ هُمْ قَوْمٌ خَصِمُونَ ﴿٥٨﴾ إِنَّ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا
عَلَيْهِ وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿٥٩﴾ وَلَوْ نَشَاءُ
لَجَعَلْنَا مِنْكُمْ مَلَائِكَةً فِي الْأَرْضِ يَخْلُفُونَ ﴿٦٠﴾

و هیچ آیه‌ای به ایشان ارائه ندادیم مگر آنکه بزرگتر از
مانندش بود و ایشان را گرفتار کردیم تا برگردند به سوی
حق ﴿۴۸﴾ و گفتند: آهای ساحر برای ما پروردگارت را
بخوان به آن عهدی که نزدت نهاده که ما هدایت یافتگانیم
﴿۴۹﴾ پس چون آن عذاب را از ایشان بر طرف کردیم
ناگهان نقض پیمان کردند ﴿۵۰﴾ و فرعون در میان قومش
ندا کرد که ای قوم من مگر پادشاهی مصر و این نهرها که
در قلمرو فرمان من جاری است مخصوص من نیست آیا
نمی‌بینید ﴿۵۱﴾ بلکه من بهتریم از این که خوار است و
سخن را بیان نتواند ﴿۵۲﴾ پس چرا دستبندهای طلا به او
داده نشده و فرشتگان قرین یکدیگر با او نیامده‌اند ﴿۵۳﴾
پس قوم خود را سبک و کم عقل یافت پس او را اطاعت
کردند زیرا ایشان گروهی فاسق بودند ﴿۵۴﴾ پس چون ما
را به غضب آوردند از ایشان انتقام گرفتیم که تمامشان را
غرق نمودیم ﴿۵۵﴾ و آنان را برای دیگران پیشرو و برای
عبرت مثلی قرار دادیم ﴿۵۶﴾ و چون مثل فرزند مریم زده
شد فوری قوم تو از این مثل فریاد بر آرند ﴿۵۷﴾ و گویند:
خدایان ما بهتر است یا او، آن مثل را برای تو نزنند مگر
برای ستیزه بلکه ایشان قومی ستیزه جویند ﴿۵۸﴾ نیست
عیسی جز بنده‌ای که به او نعمتی دادیم و او را مثل و
داستانی برای بنی اسرائیل نمودیم ﴿۵۹﴾ و اگر بخواهیم
بجای شما فرشتگانی را در زمین قرار می‌دهیم که جانشینی
کنند ﴿۶۰﴾

وَإِنَّهُ لَعِلْمٌ لِّلسَّاعَةِ فَلَا تَمْتَرُنَّ بِهَا وَاتَّبِعُونِ هَٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَلَا يَصُدَّنَّكُمُ الشَّيْطَانُ إِنَّهُ وَ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦٢﴾ وَلَمَّا جَاءَ عِيسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ قَالَ قَدْ جِئْتُكُمْ بِالْحِكْمَةِ وَلِأُبَيِّنَ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي تَخْتَلِفُونَ فِيهِ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿٦٣﴾ إِنَّ اللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ هَٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦٤﴾ فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ عَذَابِ يَوْمِ أَلِيمٍ ﴿٦٥﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَن تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٦٦﴾ الْأَخِلَّاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ ﴿٦٧﴾ يَعْبَادِ لَا خَوْفَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٦٨﴾ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا مُسْلِمِينَ ﴿٦٩﴾ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ أَنْتُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ تُحْبَرُونَ ﴿٧٠﴾ يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِصِحَافٍ مِّنْ ذَهَبٍ وَأَكْوَابٍ وَفِيهَا مَا تَشْتَهِيهِ الْأَنْفُسُ وَتَلَذُّ الْأَعْيُنُ وَأَنْتُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٧١﴾ وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧٢﴾ لَكُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ كَثِيرَةٌ مِّنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٣﴾

و بتحقیق خلافت ملائکه موجب علمی است برای ساعت قیامت پس به آن شک نکنید و مرا پیروی کنید این است راه راست ﴿۶۱﴾ و البته شیطان شما را باز ندارد زیرا او برای شما دشمنی است آشکارا ﴿۶۲﴾ و چون عیسی با دلائل روشن بیامد گفت با حکمت نزد شما آمده‌ام و برای اینکه بیان کنم برای شما بعضی از آن چیزی را که در آن اختلاف دارید پس از خدا بترسید و مرا اطاعت کنید ﴿۶۳﴾ حقا که خدای کامل الذات و الصفات اوست پروردگار من و پروردگار شما پس او را بپرستید اینست راه راست ﴿۶۴﴾ از میان ملت او دسته‌های مختلف شدند، پس وای بر آنان که ستم کردند از عذاب روز الم‌انگیز ﴿۶۵﴾ آیا انتظار دارند جز آمدن ناگهانی ساعت قیامت را در حالی که غافل و بیخبر باشند ﴿۶۶﴾ دوستان در آن روز بعضی با بعضی دشمنند مگر پرهیزکاران ﴿۶۷﴾ ای بندگان من نیست خوفی بر شما آن روز و نه شما غمگین شوید ﴿۶۸﴾ ای کسانی که به آیات ما ایمان آورده و مسلم و مطیع بودید ﴿۶۹﴾ داخل بهشت گردید شما و همسرانتان مسرور و مزین خواهید بود ﴿۷۰﴾ قدح‌هایی از طلا و کوزه‌های شربت برایشان به گردش آید و در آنهاست آنچه دلها آرزو کند و بخواهد و دیدگان لذت برد و شما در آنجا جاویدانید ﴿۷۱﴾ و این است بهشتی که به میراث برده‌اید بیاداش اعمالی که می‌کرده‌اید ﴿۷۲﴾ برای شما در آنجا میوه‌های بسیاری است که از آنها می‌خورید ﴿۷۳﴾.

إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي عَذَابٍ جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿٧٦﴾ لَا يُفْتَرُ عَنْهُمْ وَهُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٥﴾ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا هُمُ الظَّالِمِينَ ﴿٧٦﴾ وَنَادَوْا يَمْلِكُ لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ قَالَ إِنَّكُمْ مَكِثُونَ ﴿٧٧﴾ لَقَدْ جِئْتَكُمْ بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كَارِهُونَ ﴿٧٨﴾ أَمْ أَبْرَمُوا أَمْرًا فَإِنَّا مُبْرِمُونَ ﴿٧٩﴾ أَمْ يَحْسَبُونَ أَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ بَلَىٰ وَرُسُلْنَا لَدَيْهِمْ يَكْتَئِبُونَ ﴿٨٠﴾ قُلْ إِن كَانَ لِلرَّحْمَنِ وَلَدٌ فَأَنَا أَوَّلُ الْعَبِيدِينَ ﴿٨١﴾ سُبْحَانَ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٨٢﴾ فَذَرَهُمْ يَخُوضُوا وَيَلْعَبُوا حَتَّىٰ يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٨٣﴾ وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلَهٌُ وَفِي الْأَرْضِ إِلَهٌُ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٨٤﴾ وَتَبَارَكَ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَعِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٥﴾ وَلَا يَمْلِكُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الشَّفَعَةَ إِلَّا مَنْ شَهِدَ بِالْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولَنَّ اللَّهُ فَآئِنَّا يُؤْفَكُونَ ﴿٨٧﴾ وَقِيلَ يَرْبِّ إِنَّا هَنَؤُلَاءِ قَوْمٌ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾ فَاصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلَامٌ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾

حقا که تبهکاران در عذاب دوزخ جاویداند ﴿۷۴﴾ از عذابشان تخفیف داده نشود و ایشان در آنجا ساکت و ناامیدند ﴿۷۵﴾ ما ستمشان نکرده‌ایم بلکه خودشان ستم کرده‌اند ﴿۷۶﴾ و ندا کنند که؛ ای مالک پروردگارت جان ما را بگیرد، مالک گوید که؛ شما ماندنی هستید ﴿۷۷﴾ بتحقیق ما حق را برای شما آوردیم ولیکن بیشتر شما از حق کراهت داشتید ﴿۷۸﴾ آیا کاری را استوار کرده‌اند که ما استوار کنیم ﴿۷۹﴾ و یا پندارند که ما نمی‌شنویم سر و نجوای ایشان را آری و فرستادگان ما نزدشان می‌نویسند ﴿۸۰﴾ بگو اگر برای خدای رحمن فرزندی باشد پس من اولین پرستش کن او می‌باشم ﴿۸۱﴾ منزّه و والا است پروردگار آسمان‌ها و زمین که پروردگار عرش است از آنچه او را وصف می‌کنند ﴿۸۲﴾ پس ایشان را بگذار یاوه گوئی و بازی کنند تا دریابند روزی را که وعده‌شان داده‌اند ﴿۸۳﴾ و اوست که در آسمان إله است و در زمین إله و اوست درستکار دانا ﴿۸۴﴾ و با برکت است آن که مخصوص اوست ملک آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آنهاست و نزد اوست دانش ساعت قیامت و به سوی او بازگشت می‌شوید ﴿۸۵﴾ و کسانی را که می‌خوانند جز خدا، مالک شفاعت نیستند مگر کسی که بحق گواهی دهد در حالی که می‌دانند ﴿۸۶﴾ و حقا اگر از ایشان سؤال کنی چه کس ایشان را خلق نموده البته خواهند گفت: خدا، پس به کجا برده می‌شوند ﴿۸۷﴾ و قول او، پروردگارا محققا ایشان قومی هستند که ایمان نمی‌آورند ﴿۸۸﴾ پس از ایشان بگذر و بگو سلام که بزودی بداندند ﴿۸۹﴾.

سُورَةُ الدُّخَانِ

سوره دخان

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حَمْ ۝ وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ۝ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةٍ مُبَرَّكَةٍ ۖ إِنَّا كُنَّا مُنْذِرِينَ ۝ فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ ۝ أَمْرًا مِّنْ عِندِنَا ۖ إِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ۝ رَحْمَةً مِّنْ رَبِّكَ ۚ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ۝ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۖ إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ۝ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ ۖ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ۝ بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ يَلْعَبُونَ ۝ فَارْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ بِدُخَانٍ مُّبِينٍ ۝ يَغْشى النَّاسَ هَذَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ۝ رَبَّنَا اكْشِفْ عَنَّا الْعَذَابَ إِنَّا مُؤْمِنُونَ ۝ أَتَى لَهُمُ الذِّكْرَى وَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مُّبِينٌ ۝ ثُمَّ تَوَلَّوْا عَنْهُ وَقَالُوا مُعَلَّمٌ مَّجْنُونٌ ۝ إِنَّا كَاشِفُو الْعَذَابِ قَلِيلًا ۖ إِنَّكُمْ عَائِدُونَ ۝ يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ الْكُبْرَى ۖ إِنَّا مُنْتَقِمُونَ ۝ وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَجَاءَهُمْ رَسُولٌ كَرِيمٌ ۝ أَنْ أَدُّوا إِلَيَّ عِبَادَ اللَّهِ ۖ إِنِّي لَكُم رَسُولٌ أَمِينٌ ۝

ح.ا. میم ﴿۱﴾ قسم به این کتاب ظاهرکننده روشن ﴿۲﴾ که ما آن را نازل نمودیم در شب با برکتی حقا که ما ترساننده بودیم ﴿۳﴾ در آن شب هر کار درستی فیصله داده شود ﴿۴﴾ فرمانی از جانب ما است که ما فرستنده بوده ایم ﴿۵﴾ رحمتی است از جانب پروردگار تو حقا که او شنوای داناست ﴿۶﴾ مالک و صاحب اختیار آسمان ها و زمین و آنچه میان آنهاست اگر دارای یقین باشید ﴿۷﴾ خدائی جز او نیست زنده می کند و می میراند پروردگار شما و پروردگار پیشینیان شما است ﴿۸﴾ بلکه ایشان در شکی بازی می کنند ﴿۹﴾ مراقب روزی باش که آسمان دودی نمایان بیاورد ﴿۱۰﴾ که مردم را فراگیرد این عذابی است دردناک ﴿۱۱﴾ (گویند) پروردگارا این عذاب را از ما بر طرف نما زیرا ایمان آوردیم ﴿۱۲﴾ کجا پندی شود برای ایشان در حالی که رسولی بیان کننده بر ایشان آمد ﴿۱۳﴾ سپس از او روی گردانیدند و گفتند: تعلیم یافته ایست دیوانه ﴿۱۴﴾ محققا ما بر طرف کننده عذابیم اندکی بتحقیق شما عود کننده اید ﴿۱۵﴾ روزی که خشم گیریم خشم بزرگی حقا که ما از مجرمین انتقام گیرنده ایم ﴿۱۶﴾ و بتحقیق قبل از ایشان قوم فرعون را به فتنه و ابتلا انداختیم و رسول ارجمندی به سوی ایشان آمد ﴿۱۷﴾ که بندگان خدا را به من رد کنید زیرا من رسول امینی برای شمایم ﴿۱۸﴾

وَأَنْ لَا تَعْلُوا عَلَى اللَّهِ إِنِّي آتِيكُمْ بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ
 (۱۹) وَإِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ أَنْ تَرْجُمُونِ (۲۰) وَإِنْ
 لَمْ تُؤْمِنُوا لِي فَأَعْتَزِلُونِ (۲۱) فَدَعَا رَبَّهُ أَنْ هَؤُلَاءِ
 قَوْمٌ مُجْرِمُونَ (۲۲) فَأَسْرِ بِعِبَادِي لَيْلًا إِنَّكُمْ مُتَّبِعُونَ
 (۲۳) وَأَتْرِكِ الْبَحْرَ رَهْوًا إِنَّهُمْ جُنْدٌ مُغْرَفُونَ (۲۴) كَمْ
 تَرَكُوا مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ (۲۵) وَزُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ
 (۲۶) وَنَعْمَةٍ كَانُوا فِيهَا فَلَکِهِنَّ (۲۷) كَذَلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا
 قَوْمًا آخَرِينَ (۲۸) فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ
 وَالْأَرْضُ وَمَا كَانُوا مُنْظَرِينَ (۲۹) وَلَقَدْ نَجَّيْنَا بَنِي
 إِسْرَءِيلَ مِنَ الْعَذَابِ الْمُهِينِ (۳۰) مِنْ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ
 كَانَ عَالِيًا مِنَ الْمُسْرِفِينَ (۳۱) وَلَقَدْ أَخْتَرْنَاهُمْ عَلَى
 عِلْمٍ عَلَى الْعَالَمِينَ (۳۲) وَآتَيْنَاهُمْ مِنَ الْآيَاتِ مَا فِيهِ
 بَلَاءٌ مُبِينٌ (۳۳) إِنَّ هَؤُلَاءِ لَيَقُولُونَ (۳۴) إِنْ هِيَ إِلَّا
 مَوْتَتُنَا الْأُولَى وَمَا نَحْنُ بِمُنْشَرِينَ (۳۵) فَأَتُوا بِآبَائِنَا
 إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (۳۶) أَهْمُ خَيْرٌ أَمْ قَوْمٌ تُبْعِ وَالَّذِينَ
 مِنْ قَبْلِهِمْ أَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ (۳۷) وَمَا
 خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لِعِبَادٍ (۳۸) مَا
 خَلَقْنَاهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

(۳۹)

و بر خدا برتری مجوئید بتحقیق من دلیلی روشن برایتان
 آورده‌ام ﴿۱۹﴾ و حقا که من به پروردگارم و پروردگار
 شما پناه برده‌ام از اینکه سنگسارم کنید ﴿۲۰﴾ و اگر ایمان
 به من نیاوردید از من کناره گیرید ﴿۲۱﴾ پس پروردگار
 خود را خواند که اینان گروهی گناهکارند ﴿۲۲﴾ پس
 (گفتم) سیر بده بندگانم را شبانه زیرا شما تعاقب خواهید
 شد ﴿۲۳﴾ و دریا را شکافته و گذار زیرا آنان سپاه غرق
 شدگانند ﴿۲۴﴾ چه باغ‌ها و چشمه‌سارها را گذاشتند
 ﴿۲۵﴾ و زراعت‌ها و جایگاه ارجمند ﴿۲۶﴾ و نعمتی که
 در آن متنعّم بودند ﴿۲۷﴾ بدینگونه شد و آنها را به گروه
 دیگر ارث دادیم ﴿۲۸﴾ پس آسمان و زمین بر آنان گریه
 نکرد و نبودند مهلت یافتگان ﴿۲۹﴾ و بتحقیق فرزندان
 اسرائیل را از آن عذاب خفت‌انگیز نجات دادیم ﴿۳۰﴾ از
 فرعون که او برتری جو و از مسرفین بود ﴿۳۱﴾ و بتحقیق
 بنی اسرائیل را بر جهانیان برگزیدیم از روی دانش ﴿۳۲﴾
 و به ایشان آیاتی دادیم که در آن امتحانی آشکار
 بود ﴿۳۳﴾ بتحقیق این کفار می‌گویند ﴿۳۴﴾ پس اگر
 اول هیچ نیست و ما زنده بشو نیستیم ﴿۳۵﴾ پس اگر
 راست می‌گوئید (که پس از مرگ خبری هست) پدران ما
 را بیاورید ﴿۳۶﴾ آیا ایشان بهترند و یا قوم تبع و کسانی
 که قبل از آنان بودند هلاکشان کردیم زیرا آنان گنه‌کار
 بودند ﴿۳۷﴾ و آسمان‌ها و زمین و آنچه را که میان
 آنهاست بازی کنان نیافریدیم ﴿۳۸﴾ نیافریدیم آنها را جز
 بحق ولیکن بیشترشان نمی‌دانند ﴿۳۹﴾.

إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ مِيقَتُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٠﴾ يَوْمَ لَا يُغْنِي
مَوْلَى عَنْ مَوْلَى شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾ إِلَّا مَنْ
رَحِمَ اللَّهُ إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٤٢﴾ إِنَّ شَجَرَتَ
الزَّقُومِ ﴿٤٣﴾ طَعَامُ الْأَثِيمِ ﴿٤٤﴾ كَالْمُهْلِ يَغْلِي فِي
الْبُطُونِ ﴿٤٥﴾ كَغَلِي الْحَمِيمِ ﴿٤٦﴾ خَذُوهُ فَأَعْتَلُوهُ إِلَى
سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ صُبُّوا فَوْقَ رَأْسِهِ مِنْ عَذَابِ
الْحَمِيمِ ﴿٤٨﴾ ذُقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ ﴿٤٩﴾ إِنَّ
هَذَا مَا كُنْتُمْ بِهِ تَمْتَرُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ
أَمِينٍ ﴿٥١﴾ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٥٢﴾ يَلْبَسُونَ مِنْ
سُنْدُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُتَقَابِلِينَ ﴿٥٣﴾ كَذَلِكَ وَرَوَّجْنَاهُمْ
بِحُورٍ عِينٍ ﴿٥٤﴾ يَدْعُونَ فِيهَا بِكُلِّ فَلَكَهَةٍ ءَامِنِينَ
﴿٥٥﴾ لَا يَذُوقُونَ فِيهَا الْمَوْتَ إِلَّا الْمَوْتَةَ الْأُولَىٰ
وَوَقَّعْنَاهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿٥٦﴾ فَضَلًّا مِّن رَّبِّكَ ذَٰلِكَ
هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٥٧﴾ فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لَعَلَّهُمْ
يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾ فَأَرْتَقِبْ إِنَّهُمْ مُّرْتَقِبُونَ ﴿٥٩﴾

و محققا روز فصل وعده گاه تمام ایشان است ﴿۴۰﴾
روزی که دوستی برای دوست خود هیچ نفعی ندهد و آنان
یاری نشوند ﴿۴۱﴾ مگر آنکه خدایش رحم کند زیرا که
خدا عزیز رحیم است ﴿۴۲﴾ حقا که درخت زقوم ﴿۴۳﴾
غذای گنه کار است ﴿۴۴﴾ چون مس گداخته در شکم ها
می جوشد ﴿۴۵﴾ چون جوشیدن آب گرم ﴿۴۶﴾ بگیرید
او را و به میان دوزخ بکشیدش ﴿۴۷﴾ سپس از شکنجه
آب جوشان روی سرش بریزید ﴿۴۸﴾ بچش که تو همان
عزیز ارجمندی ﴿۴۹﴾ حقا این است آنچه به آن شک
داشتید ﴿۵۰﴾ حقا که متقین در مقامی ایمنند ﴿۵۱﴾ در
میان باغ ها و چشمه سارها ﴿۵۲﴾ از دیا و استبرق می پوشند
در حالی که مقابل یکدیگرند ﴿۵۳﴾ بدینگونه و
سفیدپوستان سیاه چشم را جفت آنان گردانیده ایم ﴿۵۴﴾
در آنجا در حال امن هر قسم میوه ای را می طلبند ﴿۵۵﴾ در
آنجا مرگی نچشند جز همان مرگ اول و خدا از عذاب
دوزخ محفوظشان داشته ﴿۵۶﴾ کرمی است از پروردگار
تو این همان کامیابی بزرگ است ﴿۵۷﴾ پس همانا این
قرآن را به زبان تو آسان نمودیم شاید آنان پند
گیرند ﴿۵۸﴾ پس منتظر باش که ایشان منتظرند ﴿۵۹﴾

سُورَةُ الْجَاثِيَةِ

سوره جاثیه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

حَمْ ۱ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ۲
 إِنَّ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِلْمُؤْمِنِينَ ۳ وَفِي
 خَلْقِكُمْ وَمَا يَبُثُّ مِنْ دَابَّةٍ آيَاتٌ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ۴
 وَأَخْتَلَفُ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ
 السَّمَاءِ مِنْ رِزْقٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا
 وَتَصْرِيفِ الرِّيْحِ آيَاتٌ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ۵ تِلْكَ
 آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَ
 اللَّهِ وَآيَاتِهِ يُؤْمِنُونَ ۶ وَيْلٌ لِّكُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ۷
 يَسْمَعُ آيَاتِ اللَّهِ تُتْلَى عَلَيْهِ ثُمَّ يُصِرُّ مُسْتَكْبِرًا
 كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ۸ وَإِذَا عَلِمَ
 مِنْ آيَاتِنَا شَيْئًا اتَّخَذَهَا هُزُوًا أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ
 مُّهِينٌ ۹ مِّنْ وَرَائِهِمْ جَهَنَّمُ وَلَا يُغْنِي عَنْهُمْ مَا
 كَسَبُوا شَيْئًا وَلَا مَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ ۱۰
 وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ۱۱ هَذَا هُدًى وَالَّذِينَ كَفَرُوا
 بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَهُمْ عَذَابٌ مِّنْ رَّجْزٍ أَلِيمٍ ۱۲ اللَّهُ
 الَّذِي سَخَّرَ لَكُمُ الْبَحْرَ لِيَتَجَرَّيَ الْفُلُكُ فِيهِ
 بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ۱۳
 وَسَخَّرَ لَكُم مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا
 مِّنْهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ۱۴

ح.ا. میم ﴿۱﴾ نزول این کتاب از جانب خدای عزیز حکیم
 است ﴿۲﴾ محققا در آسمانها و زمین آیات قدرت و
 نشانه‌هائی است برای ایمان آوردندگان ﴿۳﴾ و در خلقت
 شما و در آنچه از جنندگان پراکنده می‌کند آیاتی است
 برای گروهی که به یقین برسند ﴿۴﴾ و در اختلاف شب و
 روز و آنچه آسمان نازل کرده از رزقی که بآن زمین را
 پس از موات بودنش زنده نموده و گردش بادهای آیاتی
 است برای گروه خردمندان ﴿۵﴾ این آیات خدا است که
 بر تو آنها را بحق تلاوت می‌کنیم پس به کدام حدیثی پس
 از خدا و آیاتش ایمان می‌آورند ﴿۶﴾ وای بر هر دروغ‌ساز
 گنه پیشه ﴿۷﴾ که آیات خدا بر او خوانده می‌شود و او
 می‌شود آنگاه به تکبر خود اصرار می‌ورزد گویا آیات
 الهی را نشنیده، پس او را بشارت بده به عذاب دردناک
 ﴿۸﴾ و چون از آیات ما چیزی بداند آن را مسخره گیرد،
 آنان را عذابی خفت انگیز باشد ﴿۹﴾ از جلو ایشان دوزخ
 است و آنچه کسب کرده‌اند به هیچ وجه ایشان را بی‌نیاز
 نکند و برایشان کاری نسازد و نه آن دوستانی که غیر خدا
 گرفته‌اند و برای ایشان عذابی است بزرگ ﴿۱۰﴾ این
 قرآن هدایت است و آنانکه به آیات پروردگارشان کافرنند
 برای ایشان عذابی است از پلیدی دردناک ﴿۱۱﴾ خدا
 آنست که برای شما دریا را مسخر و رام کرد تا بفرمان او
 کشتی در آن جریان کند و تا اینکه از فضل او بجوئید و
 شاید تشکر کنید ﴿۱۲﴾ و برای شما آنچه در آسمانها و
 آنچه در این زمین است مسخر نموده در حالی که تماما از
 جانب اوست محققا در اینها آیاتی است برای مردم صاحب
 فکر ﴿۱۳﴾

قُلْ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا يَغْفِرُوا لِلَّذِينَ لَا يَرْجُونَ أَيَّامَ اللَّهِ لِيَجْزِيَ قَوْمًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٤﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ﴿١٥﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ وَرَزَقْنَاهُمْ مِّنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَىٰ الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾ وَءَاتَيْنَاهُمْ بَيِّنَاتٍ مِّنَ الْأَمْرِ ۖ فَمَا اخْتَلَفُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٧﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨﴾ إِنَّهُمْ لَن يُغْنُوا عَنْكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَإِنَّ الظَّالِمِينَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ ۖ وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِينَ ﴿١٩﴾ هَذَا بَصِيرَتِ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ أَجْرَحُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ نَجْعَلَهُمُ كَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَوَاءً مَّحْيَاهُمْ وَمَمَاتُهُمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٢١﴾ وَخَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَلِتُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٢﴾

بگو به آنان که ایمان دارند بگذرند از کسانی که به ایام خدا امید ندارند و نمی‌ترسند تا خدا جزا بدهد گروهی را به مقابل آنچه می‌کرده‌اند ﴿۱۴﴾ هر کس عمل شایسته‌ای کند برای خود کرده و هر کس بد کند علیه خود کرده سپس به سوی پروردگارتان بازگشت می‌شوید ﴿۱۵﴾ و بتحقیق بنی اسرائیل را کتاب و حکمت و نبوت دادیم و از چیزهای پاکیزه روزیشان نمودیم و ایشان را بر اهل زمان خودشان برتری دادیم ﴿۱۶﴾ و ایشان را به دلیل‌های روشنی از امر دین عطا کردیم پس اختلاف نکردند مگر پس از آنکه علم سویشان آمد برای ستم میان خودشان، بتحقیق پروردگارت روز قیامت قضاوت می‌کند میان ایشان در آنچه اختلاف می‌کرده‌اند ﴿۱۷﴾ سپس تو را بر طریقه و شریعتی از دین قرار دادیم پیرو آن باش و هوس‌های آنان را که دانش ندارند پیروی مکن ﴿۱۸﴾ آنان در مقابل خدا کاری برای تو نمی‌کنند و تو را بی‌نیاز از خدا نکنند و محقق است که ستمگران دوستان یکدیگرند و خدا دوست پرهیزگاران است ﴿۱۹﴾ این قرآن برای مردم وسائل بینائی است و هدایت و رحمت است برای اهل یقین ﴿۲۰﴾ آیا آنان که بدی‌ها را کسب کرده‌اند گمان دارند که ما ایشان را قرار می‌دهیم مانند آنان که ایمان آورده و عمل‌های شایسته را انجام دادند که حیات و ممات اینان و آنان مساوی باشد، بد قضاوتی می‌کنند ﴿۲۱﴾ و خدا آسمان‌ها و این زمین را به حق آفریده و برای اینکه جزا داده شود هر کس طبق آنچه کرده و به ایشان ستم نمی‌شود ﴿۲۲﴾

أَفَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ وَأَضَلَّهُ اللَّهُ عَلَىٰ عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلَىٰ سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ وَجَعَلَ عَلَىٰ بَصَرِهِ غِشَاوَةً فَمَنْ يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللَّهِ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٣﴾
وَقَالُوا مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا إِلَّا الدَّهْرُ وَمَا لَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٢٤﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ مَّا كَانَ حُجَّتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا اتُّتُوا بِبَابَيْنَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُحْسِرُ الْمُبْطِلُونَ ﴿٢٧﴾ وَتَرَىٰ كُلَّ أُمَّةٍ جَاثِيَةً كُلَّ أُمَّةٍ تُدْعَىٰ إِلَىٰ كِتَابِهَا الْيَوْمَ تُحْزَرُونَ مَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾ هَذَا كِتَابُنَا يَنْطِقُ عَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ إِنَّا كُنَّا نَسْتَنسِخُ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُدْخِلُهُمْ رَبُّهُمْ فِي رَحْمَتِهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ ﴿٣٠﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا أَفَلَمْ تَكُنْ ءَايَتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَاسْتَكْبَرْتُمْ وَكُنْتُمْ قَوْمًا تُجْرِمِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذَا قِيلَ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَالسَّاعَةُ لَا رَيْبَ فِيهَا قُلْتُمْ مَّا نَدْرِي مَا السَّاعَةُ إِنْ نَظُنُّ إِلَّا ظَنًّا وَمَا نَحْنُ بِمُصَدِّقِينَ ﴿٣٢﴾

پس آیا دیده‌ای آنکه هوا و خواهش خود را معبود خود گرفته و گمراه کرده است او را خدا با وجود علم (به استعداد او)، و بر گوش و دل او مهر زده و بر روی چشم او پرده کشیده، پس کیست که او را هدایت کند پس از خدا، آیا پند نمی‌گیرید ﴿۲۳﴾ و گفتند (زندگانی) نیست مگر زندگانی دنیا می‌میریم و زنده می‌مانیم و ما را هلاک نمی‌کند جز روزگار و دانشی به این ندارند، نیستند ایشان مگر اهل گمان ﴿۲۴﴾ و چون بر ایشان آیات روشن ما تلاوت شود حجتی بر ایشان نبوده جز اینکه گویند پدران ما را بیاورید اگر راست گوئید ﴿۲۵﴾ بگو خدا شما را زنده می‌کند سپس می‌میراند سپس جمعتان می‌کند به روز قیامت و روزی که شکی در آن نیست ولیکن بیشتر مردم نمی‌دانند ﴿۲۶﴾ و خاص خداست پادشاهی آسمان‌ها و زمین و روزی که رستاخیز بیا شود در آن روز اهل باطل زیان کنند ﴿۲۷﴾ و می‌بینی (در قیامت) هر امتی را به زانو در آمده، هر امتی به سوی کتابش خوانده می‌شود، آن روز آنچه کرده‌اید پاداش داده شوید ﴿۲۸﴾ این کتاب ما علیه شما طبق واقع سخن می‌گوید زیرا که ما نسخه برمی‌داشتیم از آنچه عمل می‌کردید ﴿۲۹﴾ (پس دو دسته خواهید شد) اما آنان که ایمان آورده و عمل‌های شایسته کرده‌اند پروردگارشان در رحمت خود داخلشان کند این است همان کامیابی آشکار ﴿۳۰﴾ و اما آنان که کافرنند (به ایشان گفته شود) آیا آیات من بر شما تلاوت نمی‌شد پس تکبر ورزیدید و گروهی گنه‌کار بودید ﴿۳۱﴾ و چون گفته شد حقا وعده خدا حق است و ساعت قیامت بدون تردید است گفتید: ما نمی‌دانیم ساعت قیامت چیست ما جز گمانی نداریم و به یقین نرسیده‌ایم ﴿۳۲﴾.

وَبَدَا لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٣٣﴾ وَقِيلَ الْيَوْمَ نَنْسِفُكُمْ كَمَا نَسِفْنَا لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا وَمَأْوِيكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّن نَّاصِرِينَ ﴿٣٤﴾ ذَالِكُمْ بِأَنكُمُ اتَّخَذْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ هُزُوعًا وَغَرَّتْكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ لَا يُخْرَجُونَ مِنْهَا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٣٥﴾ فَلِلَّهِ الْحَمْدُ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَرَبِّ الْأَرْضِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٦﴾ وَلَهُ الْكِبَرِيَاءُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٣٧﴾

و برای ایشان کارهای بدی که کرده‌اند ظاهر شود و عذابی که به آن استهزاء می‌کردند ایشان را احاطه کند ﴿۳۳﴾ و گفته شود امروز ما شما را فراموش کنیم چنانکه شما دیدار این روزتان را فراموش کردید و جایتان دوزخ است و یاورانی برای شما نیست ﴿۳۴﴾ اینها بواسطه این است که شما آیات خدا را باستهزاء گرفتید و زندگی دنیا شما را مغرور کرد، پس آن روز از دوزخ بیرون نشوند و به عذرخواهی ایشان اعتناء نگیرد ﴿۳۵﴾ پس خاص خداست ستایش، آن که پروردگار آسمان‌ها و پروردگار زمین و پروردگار جهانیان است ﴿۳۶﴾ و مخصوص اوست بزرگی در آسمان‌ها و زمین و اوست عزیز درستکار ﴿۳۷﴾.

سُورَةُ الْأَحْقَافِ

سوره احقاف

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حَمْدٌ ﴿١﴾ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿٢﴾ مَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى وَالَّذِينَ كَفَرُوا عَمَّا أُنذِرُوا مُعْرِضُونَ ﴿٣﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمَوَاتِ أَتُنُونِي بِكِتَابٍ مِّن قَبْلِ هَذَا أَوْ أَثَرَةٍ مِّنْ عِلْمٍ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤﴾ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّن يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَنْ لَا يَسْتَجِيبُ لَهُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ وَهُمْ عَن دُعَائِهِمْ غَافِلُونَ ﴿٥﴾

حا. میم ﴿۱﴾ نزول این کتاب از جانب خدای عزیز حکیم است ﴿۲﴾ آسمان‌ها و زمین را و آنچه میان آنها است نیافریدیم مگر بحق و برای مدت معینی و آنان که کافرنند از آنچه بیم داده شده‌اند اعراض کنند ﴿۳﴾: بگو آیا دیده و فکر کرده‌اید که آنچه را جز خدا می‌خوانید ارائه دهید از موجودات زمین چه آفریده‌اند آیا برای ایشان شرکی در آسمان‌ها است بیاورید کتابی را که پیش از قرآن نازل شده و یا اثر علمی (که دلیلی باشد بر مدعای شما) اگر راست می‌گوئید ﴿۴﴾ و کیست گمراه‌تر از آنکه غیر خدا را می‌خواند کسی را که اجابت او نمی‌کند تا روز قیامت و آنان از دعا و خواندن ایشان غافلند ﴿۵﴾

وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً وَكَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ
كَفَرِينَ ﴿٦﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ
الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ
﴿٧﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ إِنِ افْتَرَيْتُهُ فَلَا تَمْلِكُونَ
لِي مِنَ اللَّهِ شَيْئًا ۖ هُوَ أَعْلَمُ بِمَا تُفِيضُونَ فِيهِ ۚ كَفَىٰ
بِهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ ۖ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٨﴾
قُلْ مَا كُنْتُ بِدْعًا مِّنَ الرُّسُلِ وَمَا أَدْرَىٰ مَا يَفْعَلُ بِي
وَلَا بِكُمْ ۖ إِنِ اتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ
مُّبِينٌ ﴿٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِن كَانَ مِنْ عِندِ اللَّهِ وَكَفَرْتُمْ
بِهِ ۚ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ عَلَىٰ مِثْلِهِ ۚ
فَكَأَمَنَ وَاسْتَكْبَرْتُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
الظَّالِمِينَ ﴿١٠﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا لَوْ
كَانَ خَيْرًا مَّا سَبَقُونَا إِلَيْهِ ۚ وَإِذْ لَمْ يَهْتَدُوا بِهِ ۚ
فَسَيَقُولُونَ هَذَا إِفْكٌ قَدِيمٌ ﴿١١﴾ وَمَنْ قَبْلَهُ ۚ كَتَبُ
مُوسَىٰ إِمَامًا وَرَحْمَةً ۚ وَهَذَا كِتَابٌ مُّصَدِّقٌ لِّسَانًا
عَرَبِيًّا لِّيُنذِرَ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَبُشْرَىٰ لِلْمُحْسِنِينَ ﴿١٢﴾
إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُوا فَلَا خَوْفَ
عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٣﴾ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ
خَالِدِينَ فِيهَا جَزَاءٌ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

و چون مردم محشور شوند دشمنان ایشان گردند و به
عبادت ایشان کافر باشند ﴿۶﴾ و چون آیات روشن ما
برایشان تلاوت شود آنان که به حق کافرند زمانی که برای
ایشان حق آمده گویند این سحری است آشکار ﴿۷﴾ و یا
می گویند این قرآن را بدروغ به خدا بسته و تزویر کرده،
بگو اگر آن را افتراء و تزویر کرده باشم از طرف خدا برای
من کاری نتوانید کرد او داناتر است به آنچه در سخن
می گوئید، او میان من و شما گواه کافی است و او آمرزنده
رحیم است ﴿۸﴾ بگو من نو در آمدی از پیامبران نیستم و
نمی دانم با من و شما چه خواهد شد، جز آنچه به من وحی
می شود پیروی نمی کنم و من جز ترساننده ای نیستم ﴿۹﴾
بگو رأی شما چیست اگر این قرآن از نزد خدا باشد و شما
به آن کافر باشید و گواهی از بنی اسرائیل شهادت دهد
بمانند گفتار من پس او ایمان آورد و شما تکبر ورزید (آیا
ظلم نیست) محققا خدا قوم ستمگر را هدایت
نمی کند ﴿۱۰﴾ و آنان که کافرند به مؤمنین گفته اند اگر
این دین خیر بود دیگران بر ما سبقت نمی جستند، و چون
بدان هدایت نیافته اند پس خواهند گفت این دروغی کهن
است ﴿۱۱﴾ و پیش از قرآن کتاب موسی است در حالی
که امام و رحمت بوده و این قرآن کتابی است که تصدیق
کرده آن را در حالی که زبان عربی است برای اینکه
بترساند ستمگران را و بشارتی باشد برای نیکوکاران ﴿۱۲﴾
محققا کسانی که گفتند پروردگار ما خداست سپس
استقامت کردند پس بر ایشان نه ترسی است و نه ایشان
محزون شوند ﴿۱۳﴾ ایشان اهل بهشتند و در آن جاوید
باشند پاداش آنچه می کرده اند ﴿۱۴﴾.

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا
وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا وَفَصَّلَتْهُ ثَلَاثُونَ شَهْرًا حَتَّىٰ
إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَبَلَغَ أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي
أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ
أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي إِنِّي تُبْتُ
إِلَيْكَ وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٥﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ نَتَقَبَّلُ
عَنْهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا نَتَجَاوَزُ عَنْ سَيِّئَاتِهِمْ فِي
أَصْحَابِ الْجَنَّةِ وَعَدَ الصَّادِقُ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ
﴿١٦﴾ وَالَّذِي قَالَ لَوْلَايَ أَفِ لَكُمْ أَتَعْدَانِي أَنْ أُخْرَجَ
وَقَدْ خَلَّتِ الْقُرُونُ مِنْ قَبْلِي وَهُمَا يَسْتَعْجِلَانِ اللَّهَ
وَيَلِكُ عَآمِنٌ إِنْ وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا يَقُولُ مَا هَذَا إِلَّا
أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٧﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ
الْقَوْلُ فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنِّ
وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خَاسِرِينَ ﴿١٨﴾ وَلِكُلِّ دَرَجَةٍ مِمَّا
عَمِلُوا وَلِيُوقِيَهُمْ أَعْمَالَهُمْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَيَوْمَ
يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ أَذْهَبْتُمْ طَيِّبَتَكُمْ
فِي حَيَاتِكُمْ الدُّنْيَا وَأَسْتَمْتَعْتُمْ بِهَا فَالْيَوْمَ تُجْرَوْنَ
عَذَابَ أَلْهُونٍ بِمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ
الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَفْسُقُونَ ﴿٢٠﴾

و انسان را به نیکی کردن به والدینش سفارش کردیم
مادرش او را حمل نموده بزحمت و او را زائیده بزحمت، و
حمل و شیر دادنش سی ماه است تا چون به قوت رسید و
به چهل سالگی رسید گوید: پروردگارا مرا موفق نما تا
سپاس گزارم نعمتی را که تو بر من و بر والدینم انعام
کردی و عملی شایسته کنم که آن پسندی و مرا درباره
فرزندانم شایسته فرما بتحقیق من به سوی تو برگشتم و
توبه نمودم و حقا که من از مسلمین ﴿۱۵﴾ ایشانند که
نیکوترین عمل ایشان را می‌پذیریم و از گناهشان در
گذریم و در میان اهل بهشتند وعده‌ی راستی که وعده داده
می‌شدند ﴿۱۶﴾ و آن که به والدین خود گوید اف برای
شما آیا به من وعده می‌دهید که از قبر خارج خواهم شد و
حال آنکه قبل از من نسل‌ها گذشته (وزنده نشده اند) و
آندو خدا را بخوانند برای کمک و گویند وای بر تو ایمان
آور زیرا وعده‌ی خدا حق است، پس فرزند می‌گوید نیست
این جز افسانه‌های گذشتگان ﴿۱۷﴾ ایشانند آنان که محقق
شده بر ایشان آن گفتاری که درباره‌ی امت‌های پیش از
ایشان بوده از جن و انس (از فرمان عذاب) زیرا ایشان
زیانکار بوده‌اند ﴿۱۸﴾ و برای هر یک درجاتی است نتیجه
آنچه کردند و تا پاداش اعمالشان را تماما بدهد و به ایشان
ستم نشود ﴿۱۹﴾ و روزی که کفار به آتش عرضه شوند و
گفته شود چیزهای خوبتان را در زندگی دنیا بردید و به
آنها برخوردار شدید پس امروز به عذاب خواری جزا داده
می‌شوید در قبال آن بزرگی که در زمین بناحق می‌کردید
و بمقابل نافرمانی ما که مرتکب می‌شدید ﴿۲۰﴾.

وَأَذْكُرُ أَخَا عَادٍ إِذْ أَنْذَرَ قَوْمَهُ بِالْأَحْقَافِ وَقَدْ خَلَتِ النُّذُرُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٢١﴾
 قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَأْفِكَنَّ عَنْ آلِهَتِنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٢﴾ قَالَ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَأُبَلِّغُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ وَلَكِنِّي أَرِيتُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ﴿٢٣﴾ فَلَمَّا رَأَوْهُ عَارِضًا مُسْتَقْبِلَ أَوْدِيَّتِهِمْ قَالُوا هَذَا عَارِضٌ مُمْطِرُنَا بَلْ هُوَ مَا اسْتَعْجَلْتُمْ بِهِ رِيحٌ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٤﴾ تَدْمِرُ كُلَّ شَيْءٍ بِأَمْرِ رَبِّهَا فَأَصْبَحُوا لَا يُرَى إِلَّا مَسَكِنُهُمْ كَذَلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ مَكَنَّا لَهُمْ فِي مَا إِنْ مَكَنَّاكُمْ فِيهِ وَجَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا وَأَبْصَرًا وَأَفْئِدَةً فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ وَلَا أَبْصَرُهُمْ وَلَا أَفْئِدَتُهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِذْ كَانُوا يَجْحَدُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا مَا حَوْلَكُمْ مِنَ الْقُرَى وَصَرَّفْنَا الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢٧﴾ فَلَوْلَا نَصْرُهُمُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ قُرْبَانًا آلِهَةً بَلْ ضَلُّوا عَنْهُمْ وَذَلِكَ إِفْكُهُمْ وَمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٨﴾

و برادر قوم عاد را متذکر شو وقتی که قوم خود را به زمین ریگستان ترسانید در حالی که بیم دهندگانی جلوتر از او و پس از او بودند که نپرستید جز الله را زیرا که من می ترسم بر شما از عذاب روز بزرگ ﴿۲۱﴾ گفتند: آیا آمده ای که از خدایانمان منصرف مان کنی، پس برای ما بیاور عذابی که وعده می کنی اگر تو از راستگویانی ﴿۲۲﴾ گفت: همانا علم آن نزد خداست و من به شما می رسانم آنچه را مأمورم و برای آن فرستاده شده ام ولیکن شما را گروهی نادان می بینم ﴿۲۳﴾ پس چون عذاب را بصورت ابری که به وادی های ایشان رو کرده بدیدند گفتند: این ابريست برای ما ببارد (گفته شد نه) بلکه این همانست که بشتاب می خواستید، بادی که در آن است عذاب آلم انگیز ﴿۲۴﴾ که بفرمان پروردگارش همه چیز را سرنگون می کند پس چنان شدند که جز مساکنشان دیده نمی شد بدینگونه جزا می دهیم قوم گنه کاران را ﴿۲۵﴾ و بتحقیق عادیان را تمکن دادیم در آن مقداری که شما را تمکن نداده ایم و برای ایشان گوش و دیده گان و دلها قرار دادیم پس گوش ایشان و چشمانشان و دلهاشان بدرد ایشان نخورد، و کاری برایشان نساخت زیرا به آیات خدا انکار می کردند و عذابی که به آن استهزاء می کردند به ایشان احاطه کرد ﴿۲۶﴾ و بتحقیق قریه های اطراف شما را هلاک نمودیم و آن آیات گوناگون را برایشان بیان کردیم شاید ایشان برگردند ﴿۲۷﴾ پس چرا غیر از خدا آن مخلوقاتی که برای تقرب، آنان را خدایان خود گرفتند ایشان را یاری نکردند بلکه از ایشان بی خبر و غایب بودند و این است دروغسازی ایشان و آن چیزی که افترا می زدند ﴿۲۸﴾.

وَإِذْ صَرَفْنَا إِلَيْكَ نَفَرًا مِّنَ الْجِنِّ يَسْتَمِعُونَ الْقُرْآنَ
فَلَمَّا حَضَرُوهُ قَالُوا أَنصِتُوا فَلَمَّا قُضِيَ وَلَّوْا إِلَى
قَوْمِهِمْ مُنْذِرِينَ ﴿٢٩﴾ قَالُوا يَقَوْمَنَا إِنَّا سَمِعْنَا كِتَابًا
أُنزِلَ مِن بَعْدِ مُوسَىٰ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِي
إِلَى الْحَقِّ وَإِلَى طَرِيقٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٣٠﴾ يَقَوْمَنَا أَجِيبُوا
دَاعِيَ اللَّهِ وَآمِنُوا بِهِ، يَعْفِرْ لَكُمْ مِّن ذُنُوبِكُمْ
وَيُجِرْكُمْ مِّنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣١﴾ وَمَن لَّا يُجِبْ دَاعِيَ
اللَّهِ فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِي الْأَرْضِ وَلَيْسَ لَهُ مِن دُونِهِ
أَوْلِيَاءُ أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٣٢﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ
الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَمْ يَعْزِ بِخَلْقِهِنَّ
بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَن يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ بَلَىٰ إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٣٣﴾ وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ
أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبَّنَا قَالَ فَذُوقُوا
الْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٤﴾ فَأَصْبِرْ كَمَا صَبَرَ
أُولُو الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ وَلَا تَسْتَعْجِلْ لَهُمْ كَأَنَّهُمْ يَوْمَ
يَرَوْنَ مَا يُوعَدُونَ لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِّن نَّهَارٍ بَلَّغٌ
فَهْلَ يُهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الْفَاسِقُونَ ﴿٣٥﴾

و چون نفراتی از جن را میل دادیم به سوی تو که بشنوند
قرآن را پس چون نزد قرآن حاضر شدند گفتند: ساکت
باشید پس چون قرائت انجام شد برگشتند به سوی قوم در
حالی که قوم را انذار کننده بودند ﴿۲۹﴾ گفتند: ای قوم ما
حقا که ما شنیدیم کتابی نازل شده پس از موسی در حالی
که تصدیق می کند آنچه را در جلوتر او بوده و به سوی
حق هدایت می کند و به سوی راه راست ﴿۳۰﴾ ای قوم ما
دعوت کننده الهی را اجابت کنید و به او ایمان آورید تا
گناه شما را خدا بیامرزد و شما را از عذاب اَلَم انگیز پناه
دهد ﴿۳۱﴾ و آنکه داعی خدا را اجابت نکند پس در
زمین فراری نتواند و برای او غیر خدا دوستانی نباشد آنانند
که در گمراهی آشکارند ﴿۳۲﴾ آیا بدیده فکر ندیدند که
خدائی که آسمانها و زمین را آفریده و از خلق آنها خسته
نشده قادر است که مردهها را زنده کند آری او به همه چیز
تواناست ﴿۳۳﴾ و روزی که کافران را به آتش عرضه
نمایند و گویند آیا این حق نیست، گویند آری حق است
قسم به پروردگارمان، گوید پس عذاب را بچشید بمقابل
آنچه بدان کافر شدید ﴿۳۴﴾ پس صبر نما چنان که
پیامبران صاحب تصمیم صبر کردند و برای ایشان شتاب
مکن، روزی که عذاب موعودشان را ببینند گویا جز
ساعتی از روز توقف نکرده اند، این قرآن رساست، پس
آیا هلاک می شود جز قوم عصیانکار ﴿۳۵﴾

سُورَةُ مُحَمَّدٍ

سوره محمد

به نام خداوند بخشنده مهربان

بنام خدای کامل الذات و الصفات رحمن رحیم. کسانی که کافرند و از راه خدا باز داشته‌اند اعمالشان را خدا نابود کرده است ﴿۱﴾ و آنانکه ایمان آورده و عمل‌های شایسته را انجام داده‌اند و به آنچه بر محمد ﷺ از پروردگارشان نازل شده و آن حق است ایمان آوردند خدا سیئات ایشان را جبران کرده و کارشان را اصلاح نموده است ﴿۲﴾ این برای آنست که کافران پیروی باطل کرده و آنان که ایمان آورده پیروی حق نموده‌اند از فضل پروردگارشان بدینگونه خدا برای مردم مثل‌های ایشان را می‌زند ﴿۳﴾ پس چون کفار را ملاقات کردید پس زدن کردن‌ها تا گاهی که کشتارتان موجب ضعفشان گردد پس بندها را محکم کنید (یعنی اسیرشان کنید) پس از آن یا منت نهد و یا فدا گیرید تا آثار حرب خاموش گردد، تکلیف این است، و اگر خدا می‌خواست از کفار انتقام می‌کشید ولیکن نکشید تا شما را به یکدیگر بیازماید و بعضی را به بعض دیگر مبتلا سازد و آنان که در راه خدا کشته شده‌اند اعمالشان هرگز از بین نمی‌رود ﴿۴﴾ خدا هدایتشان خواهد کرد و کارشان را به صلاح می‌آورد ﴿۵﴾ و به بهشتی که به ایشان معرفی کرده واردشان می‌کند ﴿۶﴾ آهای مؤمنین اگر خدا را یاری کنید خدا شما را یاری کند و قدمت‌هایتان را ثابت بدارد ﴿۷﴾ و آنان که کافرند هلاکت برای آنان و اعمالشان را نپذیرفت ﴿۸﴾ این برای آنست که ایشان چیزی را که خدا نازل کرده مکروه داشتند پس خدا اعمالشان را باطل ساخت ﴿۹﴾ پس آیا سیر در زمین نکردند تا بنگرند چگونه بوده فرجام آنانکه پیش از ایشان بودند خدا ایشان را از بین برد و برای کافرین نظیر آنهاست ﴿۱۰﴾ این بدان سبب است که خدا یاور مؤمنین است و حقا کافران یآوری ندارند ﴿۱۱﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ أَضَلَّ أَعْمَالَهُمْ ﴿١﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَءَامَنُوا بِمَا نُزِّلَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَهُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ كَفَّرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَأَصْلَحَ بَالَهُمْ ﴿٢﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا اتَّبَعُوا الْبَاطِلَ وَأَنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّبَعُوا الْحَقَّ مِنْ رَبِّهِمْ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ لِلنَّاسِ أَمْثَلَهُمْ ﴿٣﴾ فَإِذَا لَقِيتُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّى إِذَا أَثْخَتْتُمُوهُمْ فَشُدُّوا الْوَتَاقَ فَمَا مَنَّا بَعْدَ وَءَامَا فِدَاءً حَتَّى تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا ذَلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَانتَصَرْنَا مِنْهُمْ وَلَكِنْ لِيَبْلُوَا بَعْضَكُمْ بِبَعْضٍ وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَنْ يُضِلَّ أَعْمَالَهُمْ ﴿٤﴾ سَيَهْدِيهِمْ وَيُصْلِحُ بَالَهُمْ ﴿٥﴾ وَيُدْخِلُهُمْ الْجَنَّةَ عَرَفَهَا لَهُمْ ﴿٦﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنْ تَنَصَّرُوا اللَّهُ يَنْصُرَكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ ﴿٧﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعَسَا لَهُمْ وَأَضَلَّ أَعْمَالَهُمْ ﴿٨﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أُنْزِلَ اللَّهُ فَاحْبَطُوا أَعْمَالَهُمْ ﴿٩﴾ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ دَمَّرَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلِلْكَافِرِينَ أَمْثَلُهَا ﴿١٠﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ مَوْلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَأَنَّ الْكَافِرِينَ لَا مَوْلَى لَهُمْ ﴿١١﴾

إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَتَّعُونَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ ﴿١٢﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ هِيَ أَشَدُّ قُوَّةً مِنْ قَرْيَتِكَ الَّتِي أَخْرَجْتِكَ أَهْلَكَنَاهُمْ فَلَا نَاصِرَ لَهُمْ ﴿١٣﴾ أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّهِ كَمَنْ زُيِّنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ﴿١٤﴾ مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وُعدَ الْمُتَّقُونَ فِيهَا أَنْهَارٌ مِنْ مَاءٍ غَيْرِ ءَاسِنٍ وَأَنْهَارٌ مِنْ لَبَنٍ لَمْ يَتَغَيَّرْ طَعْمُهُ وَأَنْهَارٌ مِنْ خَمْرٍ لَذَّةٍ لِلشَّارِبِينَ وَأَنْهَارٌ مِنْ عَسَلٍ مُصَفًّى وَلَهُمْ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَمَغْفِرَةٌ مِنْ رَبِّهِمْ كَمَنْ هُوَ خَلِيدٌ فِي النَّارِ وَسُقُوا مَاءً حَمِيمًا فَقَطَّعَ أَمْعَاءَهُمْ ﴿١٥﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ حَتَّىٰ إِذَا خَرَجُوا مِنْ عِنْدِكَ قَالُوا لِلَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مَاذَا قَالَ ءَانِفًا أُولَٰئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ﴿١٦﴾ وَالَّذِينَ أَهْتَدُوا زَادَهُمْ هُدًى وَءَاتَاهُمْ تَقْوَاهُمْ ﴿١٧﴾ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً ۖ فَقَدْ جَاءَ أَشْرَاطُهَا فَأَنَّىٰ لَهُمْ إِذَا جَاءَتْهُمْ ذِكْرُهُمْ ﴿١٨﴾ فَأَعْلَمَ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرُ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوَاكُمْ ﴿١٩﴾

بتحقیق خدا آنان را که ایمان آورده و عمل‌های شایسته کردند به بهشت‌هایی داخل می‌کند که از زیر اشجارش نهرها جاری است و آنان که کافرنند بهره می‌برند و می‌خورند چنانکه چهارپایان می‌خورند و آتش جایگاه ایشان است ﴿۱۲﴾ و چه بسیار قریه‌ای که مردمش از قریه تو که بیرون رفتند نیرومندتر بود ما هلاکشان کردیم پس یابوری نداشتند ﴿۱۳﴾ آیا آنکه دلیل روشنی از پروردگار خود دارد مانند کسانی است که عمل بدشان برایشان زینت داده شده و هوس‌های خود را پیروی کردند ﴿۱۴﴾ وصف آن بهشتی که به پرهیزکاران وعده داده شده (چنین است) در آن نهرهایی است از آب تغیرناپذیر و نهرهایی از شیری که طعم آن تغیر نیافته و نهرهایی از خمر که مایه لذت است برای نوشندگان و نهرهایی از عسل صافی، و برای ایشان در آنجا از هر گونه میوه‌هاست با آمرزشی از پروردگارشان (آن که در چنین نعمتی است) مانند آنست که او در آتش جاودان است و آب جوشان به ایشان بیاشامند که روده‌هاشان پاره پاره شود؟ ﴿۱۵﴾ و بعضی از ایشان کسانی که به تو گوش فرا می‌دهند تا چون از نزد تو بیرون روند به کسانی که علم دارند بگویند او اکنون چه گفت، آنان همانند که خدا بر قلوبشان مهر نهاده و هوس‌های خود را پیروند ﴿۱۶﴾ و آنان که هدایت یافته‌اند خدا هدایتشان را زیاد کند و ایشان را پرهیزکاری داده است ﴿۱۷﴾ آیا انتظاری بجز انتظار ساعت قیامت دارند که ناگهان بر ایشان در آید که بتحقیق علائم آن آمده است، پس کجا برای ایشان تذکر سود دهد چون رستاخیز بیایدشان ﴿۱۸﴾ پس بدان که نیست خدائی جز خدای کامل الذات و الصفات و برای گناه خود آمرزش بخواه و برای مؤمنین و مؤمنات و خدا می‌داند جای رفتن و جای ماندنتان را ﴿۱۹﴾.

وَيَقُولُ الَّذِينَ عَآمَنُوا لَوْلَا نُزِّلَتْ سُورَةٌ فَإِذَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ مُحْكَمَةٌ وَذُكِرَ فِيهَا الْقِتَالُ رَأَيْتَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ نَظَرَ الْمَغْشِيِّ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَأُولَئِكَ لَهُمْ ۞ طَاعَةٌ وَقَوْلٌ مَعْرُوفٌ فَإِذَا عَزَمَ الْأَمْرُ فَلَوْ صَدَقُوا اللَّهَ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ ۞ فَهَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ تَوَلَّيْتُمْ أَنْ تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَتُقَطِّعُوا أَرْحَامَكُمْ ۞ أُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فَأَصَمَّهُمْ وَأَعَمَّى أَبْصَرَهُمْ ۞ أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْآنَ أَمْ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا ۞ إِنَّ الَّذِينَ ارْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ الشَّيْطَانُ سَوَّلَ لَهُمْ وَأَمْلَىٰ لَهُمْ ۞ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لِلَّذِينَ كَرِهُوا مَا نَزَّلَ اللَّهُ سَنُطِيعُكُمْ فِي بَعْضِ الْأَمْرِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِسْرَارَهُمْ ۞ فَكَيْفَ إِذَا تَوَفَّتْهُمُ الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَرَهُمْ ۞ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اتَّبَعُوا مَا أَصْحَبَ اللَّهُ وَكَرِهُوا رِضْوَانَهُ فَاحْبَطَ أَعْمَلَهُمْ ۞ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ أَنْ لَنْ يُخْرِجَ اللَّهُ أَصْغَنَهُمْ

۲۹

و مؤمنین می گویند: چرا سوره ای نازل نگشته پس چون سوره محکمی نازل گشت و قتال در آن ذکر شد کسانی که در دلهایشان بیماری است می بینی به سوی تو می نگرند چون نگریستن کسی که از هول مرگ غشی شده باشد پس برایشان شایسته تر ۲۰ طاعت است و قول نیکو پس چون کار جدی شود پس اگر با خدا راست گویند حتما بهتر است برای ایشان ۲۱ پس آیا امیدوارید که اگر والی شوید در زمین فساد کنید و قطع ارحام خود نمائید ۲۲ ایشان همان کسانی که خدا لعنتشان نموده و کرشان کرده و دیدگانشان را کور کرده است ۲۳ آیا تدبیر در قرآن نمی کنند و یا بر دلها قفل هائی است ۲۴ محققا کسانی که برگشتند بر عقب خود و مرتد شدند پس از آن که هدایت برای ایشان روشن گردیده شیطان بیاراسته برای ایشان و آرزویشان را دراز کرده ۲۵ این ارتدادشان برای این است که ایشان به منافقان دیگر که خوششان نیامده آنچه را خدا نازل کرده، گفتند: ما شما را در بعضی از امور اطاعت خواهیم کرد و خدا پنهان نمودن ایشان را می داند ۲۶ پس چگونه باشند وقتی که ملائکه قبض روحشان کرده بصورت های ایشان و پشت های ایشان می زنند ۲۷ این عذاب بواسطه این است که ایشان پیروی کردند آنچه مایه غضب خدا بود و رضایت او را مکروه داشتند پس خدا اعمالشان را ضایع ساخت ۲۸ آیا آنان که در قلوبشان مرضی است خیال کرده اند که خدا کینه هایشان را آشکار نمی کند ۲۹

وَلَوْ نَشَاءُ لَأَرَيْنَاكُمْ فَلَعَرَفْتَهُمْ بِسِيمَاهُمْ وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِي لَحْنِ الْقَوْلِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٠﴾
وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ حَتَّى نَعْلَمَ الْمُجَاهِدِينَ مِنْكُمْ وَالصَّابِرِينَ وَنَبْلُوَ أَخْبَارَكُمْ ﴿٣١﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَشَاقُّوا الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ لَن يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَسَيُحْبِطُ أَعْمَالُهُمْ ﴿٣٢﴾ يٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَلَا تُبْطِلُوا أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ مَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَن يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ﴿٣٤﴾ فَلَا تَهِنُوا وَتَدْعُوا إِلَى السَّلَامِ وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ وَاللَّهُ مَعَكُمْ وَلَن يَتَرَكَمُ أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٥﴾ إِنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌّ وَلَهُوَ وَإِنْ تُؤْمِنُوا وَتَتَّقُوا يُؤْتِكُمْ أَجْرَكُمْ وَلَا يَسْأَلَكُمْ أَمْوَالَكُمْ ﴿٣٦﴾ إِنْ يَسْأَلْكُمْوهَا فَيُحْفِكُمْ تَبَخَّلُوا وَيُخْرِجْ أَصْغَنَكُمْ ﴿٣٧﴾ هَٰأَنْتُمْ هَٰؤُلَاءِ تُدْعَوْنَ لِتُنفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ مِنْكُمْ مَنْ يَبْخُلُ وَمَنْ يَبْخُلْ فَإِنَّمَا يَبْخُلْ عَنِ نَفْسِهِ وَاللَّهُ الْغَنِيُّ وَأَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ وَإِنْ تَتَوَلَّوْا يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُونُوا أَمْثَلَكُمْ ﴿٣٨﴾

و اگر بخواهیم ایشان را به تو می نمودیم پس البته تو ایشان را بسیمایشان شناخته بودی و ایشان را البته در آهنگ گفتارشان می شناختی و خدا می داند اعمال شما را ﴿۳۰﴾ و شما را البته می آزمائیم تا بدانیم مجاهدین از شما و صابرين را و می آزمائیم اخبارتان را ﴿۳۱﴾ محققا کسانی که کافر شده و بازداشتند از راه خدا و مخالفت با رسول کردند پس از آن که هدایت برایشان روشن گردیده به هیچ وجه به خدا زیان نمی رسانند و بزودی اعمال ایشان هدر می شود ﴿۳۲﴾ ای مؤمنین خدا را اطاعت کنید و این رسول را اطاعت کنید و کارهای خود را باطل نکنید ﴿۳۳﴾ محققا کسانی که کافر شدند و از راه خدا باز داشتند سپس مردند در حال کفر پس هرگز خدا ایشان را نمی آمرزد ﴿۳۴﴾ پس سستی نکنید و بخوانید به صلح در حالی که شما برترید و خدا با شماست و اجر اعمالتان را کم نمی کند ﴿۳۵﴾ همانا زندگی دنیا بازیچه و سرگرمی است و اگر مؤمن باشید و پرهیزگاری کنید خدا اجرهای شما را می دهد و امواتان را نمی خواهد ﴿۳۶﴾ اگر خدا امواتان را بخواهد و به شما اصرار کند بخل می کنید و بیرون می آورد کینه هاتان را ﴿۳۷﴾ آگاه باشید که شما آنان هستید که دعوت می شوید برای اینکه انفاق در راه خدا کنید پس بعضی از شما بخل می کند و هر کس بخل کند همانا از خودش بخل کرده و دریغ نموده و خدا بی نیاز است و شما نیازمندان و اگر روبگردانید خدا بدل شما می آورد قومی را غیر شما بجای شما که مانند شما نباشند ﴿۳۸﴾.

سُورَةُ الْفَتْحِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا ﴿١﴾ لِيُغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُ وَ عَلِيكَ وَيَهْدِيكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٢﴾ وَيَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَزِيزًا ﴿٣﴾ هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزْدَادُوا إِيمَانًا مَعَ إِيْمَانِهِمْ وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٤﴾ لِيَدْخُلَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَيُكَفِّرُ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَكَانَ ذَلِكَ عِنْدَ اللَّهِ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٥﴾ وَيُعَذِّبُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ الظَّالِمِينَ بِاللَّهِ ظَنَّ السَّوْءَ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوْءِ وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلَعَنَهُمْ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿٦﴾ وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿٧﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٨﴾ لَتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُعَزِّرُوهُ وَتُوَقِّرُوهُ وَتُسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٩﴾

سوره فتح

به نام خداوند بخشنده مهربان

حقا که ما فتح نمایانی برای تو پیش آوردیم ﴿۱﴾ تا خدا گناه متقدم و متأخر تو را بپامزد و نعمتش را بر تو تمام گرداند و تو را به راه راست هدایت کند ﴿۲﴾ و خدا تو را نصرت دهد نصرتی ارجمند ﴿۳﴾ اوست که آرامش را در دل‌های مؤمنین نازل نمود تا ایمانی به ایمانشان بیفزایند و ملک خداست لشکریان و سپاه آسمان‌ها و زمین و خدا دانا و حکیم بوده است ﴿۴﴾ تا داخل کند مؤمنین و مؤمنات را به بهشت‌هایی که جاری است از زیر آن نهرها، جاویدانند در آن و بدیهای ایشان را جبران می‌کند و این نزد خدا کامیابی بزرگ بوده است ﴿۵﴾ و تا عذاب کند منافقین و منافقات و مشرکین و مشرکات را که گمان بد به خدا برده‌اند بر ایشان باد گردش بد و خدا بر ایشان غضب نموده و ایشان را لعنت نموده و مهیا کرده برایشان دوزخ را و بد سرانجامی است ﴿۶﴾ و ملک خدا و مخصوص اوست سپاه آسمان‌ها و زمین و خدا عزیز و حکیم است ﴿۷﴾ حقیقت این است که ما تو را فرستادیم در حالی که شهادت دهی و بشارت دهنده و ترساننده باشی ﴿۸﴾ تا به خدا و رسول او ایمان آورید و او را تأیید کنید و بزرگش شمارید و صبح و شام او را تسبیح نمائید ﴿۹﴾.

إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ
 أَيْدِيهِمْ فَمَنْ نَكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَىٰ نَفْسِهِ ۖ وَمَنْ
 أَوْفَىٰ بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَمِنْهُ فَسَوْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٠﴾
 إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ
 أَيْ سَيَقُولُ لَكَ الْمُخَلَّفُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ شَغَلَتْنَا
 أَمْوَالُنَا وَأَهْلُونَا فَاسْتَغْفِرْ لَنَا يَقُولُونَ بِآلِسَتِهِمْ مَا
 لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ لَكُمْ مِنَ اللَّهِ
 شَيْئًا إِنْ أَرَادَ بِكُمْ ضَرًّا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ نَفْعًا بَلْ
 كَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١١﴾ بَلْ ظَنَنْتُمْ أَنْ لَّنْ
 يَنْقَلِبَ الرَّسُولُ وَالْمُؤْمِنُونَ إِلَىٰ أَهْلِيهِمْ أَبَدًا وَزَيَّنَ
 ذَٰلِكَ فِي قُلُوبِكُمْ وَظَنَنْتُمْ ظَنًّا سَوْءًا وَكُنْتُمْ قَوْمًا
 بُورًا ﴿١٢﴾ وَمَنْ لَّمْ يُؤْمِنِ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِنَّا أَعْتَدْنَا
 لِلْكَافِرِينَ سَعِيرًا ﴿١٣﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
 يَعْزِزُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ ۚ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا
 رَّحِيمًا ﴿١٤﴾ سَيَقُولُ الْمُخَلَّفُونَ إِذَا انْطَلَقْتُمْ إِلَىٰ مَغَائِمَ
 لِنَأْخُذْهَا ذُرُونا نَتَّبِعْكُمْ يُرِيدُونَ أَنْ يُبَدِّلُوا كَلِمَ
 اللَّهِ قُلْ لَّنْ تَتَّبِعُونَا كَذَٰلِكُمْ قَالَ اللَّهُ مِنْ قَبْلُ
 فَسَيَقُولُونَ بَلْ تَحْسُدُونَنَا بَلْ كَانُوا لَا يَفْقَهُونَ إِلَّا
 قَلِيلًا ﴿١٥﴾

حقا کسانی که با تو بیعت می کنند همانا با خدا بیعت
 می کنند دست خدا فوق دست های ایشانست پس هر که
 بشکند همانا بر ضرر خود شکسته و آن که به پیمانی که با
 خدا بسته وفا کند بزودی پاداش بزرگی خدا به او
 بدهد ﴿۱۰﴾ باز پس ماندگان از اعراب به تو خواهند گفت
 که اموال ما و کسان ما را از جهاد بازداشتند پس برای ما
 آمرزش بخواه، به زبان خود چیزی گویند که در قلوبشان
 نیست، بگو چه کس اختیار دارد از طرف خدا برای شما
 کاری کند اگر او برای شما اراده زیان کند و یا اراده نفعی
 نماید بلکه خدا به آنچه می کنید آگاه است ﴿۱۱﴾ بلکه
 گمان بردید که پیامبر و مؤمنان هرگز به وطن و به سوی
 کسانشان بر نمی گردند و این خیال در نظر شما جلوه کرد
 و گمان بردید گمان بدی و در خور هلاکت بودید ﴿۱۲﴾
 و هر کس ایمان به خدا و رسول او نیاورده باشد پس
 محققا بداند که ما برای کافران آتشی سوزان مهیا
 کرده ایم ﴿۱۳﴾ و خاص خداست ملک آسمان ها و زمین
 هر که را خواهد می آمرزد و هر که را خواهد عذاب
 می کند و خدا آمرزنده رحیم است ﴿۱۴﴾ بزودی متخلفین
 از جهاد وقتی که برای اخذ غنائم بسوی محل غنائم بروید،
 می گویند: بگذارید در پی شما بیائیم می خواهند کلام خدا
 را تغییر دهند، بگو هرگز در پی ما نخواهید آمد چنین
 فرموده خدا از پیش پس خواهند گفت: بلکه به ما حسد
 می ورزید (نه) بلکه نمی فهمند جز اندکی ﴿۱۵﴾

قُلْ لِلْمُخْلَفِينَ مِنَ الْأَعْرَابِ سُدْعُونَ إِلَى قَوْمِ أُولِي
بَأْسٍ شَدِيدٍ تُقَاتِلُونَهُمْ أَوْ يُسْلِمُونَ فَإِنْ تُطِيعُوا
يُؤْتِكُمُ اللَّهُ أَجْرًا حَسَنًا وَإِنْ تَتَوَلَّوْا كَمَا تَوَلَّيْتُمْ
مِنْ قَبْلُ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦﴾ لَيْسَ عَلَى
الْأَعْمَى حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرْجٌ وَلَا عَلَى
الْمَرِيضِ حَرْجٌ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ
جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَنْ يَتَوَلَّ يُعَذِّبْهُ
عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٧﴾ لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ
يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ
السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَبَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿١٨﴾ وَمَعَانِمَ
كَثِيرَةً يَأْخُذُونَهَا وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٩﴾
وَعَدَكُمْ اللَّهُ مَعَانِمَ كَثِيرَةً تَأْخُذُونَهَا فَعَجَلَ لَكُمْ
هَذِهِ وَكَفَّ أَيْدِيَ النَّاسِ عَنْكُمْ وَلِتَكُونَ ءَايَةً
لِلْمُؤْمِنِينَ وَيَهْدِيَكُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٢٠﴾ وَأُخْرَى
لَمْ تَقْدِرُوا عَلَيْهَا قَدْ أَحَاطَ اللَّهُ بِهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَى
كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢١﴾ وَلَوْ قَتَلَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا
لَوَلَوْ الْأَذْبَرُ ثُمَّ لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٢٢﴾ سُنَّةَ
اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ
تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾

بگو به متخلفین از اعراب بزودی دعوت خواهید شد به
سوی گروهی که صلابت شدید دارند برای اینکه با آنان
قتال کنید و یا مسلمان شوند پس اگر اطاعت کنید خدا
شما را اجر نیک می‌دهد و اگر اعراض کنید چنانکه از
پیش اعراض کردید خدا عذاب کند شما را عذابی
دردناک ﴿۱۶﴾ بر کور باکی نیست و بر لنگ باکی نیست
و بر بیمار باکی نیست و هر کس خدا و رسول او را اطاعت
کند خدا او را بهشت‌هایی داخل کند که از زیر آن نهرها
جاری است و هر کس اعراض کند خدا او را عذاب
دردناک نماید ﴿۱۷﴾ محقق است که خدا خشنود گردید
از مؤمنین وقتی که با تو زیر آن درخت بیعت کردند پس
دانست آنچه در دلشان بود پس بر ایشان آرامی دل را نازل
نمود و فتح نزدیکی پاداششان داد ﴿۱۸﴾ با غنیمت‌های
بسیاری که آنرا دریافت می‌کنند و خدا عزیز و حکیم بوده
است ﴿۱۹﴾ و خدا غنیمت‌های بسیاری را به شما وعده
داده که دریافت می‌کنید آنها را، و به شتاب آنها را به شما
داد و دست‌های آن مردم را از شما باز داشت تا اینکه برای
مؤمنان عبرتی باشد و به راه راست شما را هدایت نماید
﴿۲۰﴾ و غنیمت‌ها و فوائد دیگری که توانائی بر آن
نداشتید بتحقیق خدا به آنها احاطه دارد و خدا بر هر چیزی
تواناست ﴿۲۱﴾ و اگر آن کسان که کافر شدند با شما قتال
کنند محققا پشت خواهند کرد سپس نمی‌یابند دوستی و نه
یاوری ﴿۲۲﴾ روشی است که خدا برقرار نموده که از
پیش بگذشت (در امتهای پیش) و هرگز برای روش خدا
تغییری نمی‌یابی ﴿۲۳﴾

وَهُوَ الَّذِي كَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ عَنْهُمْ بِبَطْنِ مَكَّةَ مِنْ بَعْدِ أَنْ أَظْفَرَكُمْ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٢٤﴾ هُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَالْهَدْيِ مَعْكُوفًا أَنْ يَبْلُغَ حِلَّهُمْ وَلَوْلَا رِجَالُ مُؤْمِنُونَ وَنِسَاءُ مُؤْمِنَاتٌ لَمْ تَعْلَمُوهُمْ أَنْ تَطَّوَّهُمْ فِتْصِيبَكُمْ مِنْهُمْ مَعَرَّةٌ بِغَيْرِ عِلْمٍ لِيَدْخُلَ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ لَوْ تَزَيَّلُوا لَعَذَّبْنَا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٢٥﴾ إِذْ جَعَلَ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْحُمِيَّةَ الْحُمِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةَ فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَلْزَمَهُمْ كَلِمَةَ التَّقْوَى وَكَانُوا أَحَقَّ بِهَا وَأَهْلَهَا وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٢٦﴾ لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّعْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلَنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ عَامِنِينَ مُحَلِّقِينَ رُءُوسَكُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَجَعَلَ مِنْ دُونِ ذَلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿٢٧﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٢٨﴾

و اوست که بازداشت دست‌های ایشان را از شما و دست‌های شما را از ایشان در وادی مکه، پس از آنکه شما را بر ایشان ظفر داد و خدا به آن چه می‌کنید بیناست ﴿۲۴﴾ ایشان همان کسانی‌اند که کافر شدند و شما را از مسجد الحرام با قربانی‌ها که برای قربانگاه بسته بودند باز داشتند و اگر نبود وجود مردان با ایمان و زنان با ایمان که ایشان را نمی‌شناختید (و در صورت حمله ممکن بود) که پامالشان کنید پس برسد شما را بسبب (حمله بر) ایشان گناهی بدون علم (خون ایشان به گردن شما افتد، پس اگر چنین نبود اجازه کارزار یافته بودید، اما نیافتید) تا خدا هر که را بخواهد داخل در رحمت خود کند، اگر از هم جدا بودند (کفار از مؤمنین متمایز و جدا بودند، پس بدست شما) کافران‌شان را عذاب می‌کردیم عذاب دردناکی ﴿۲۵﴾ آن دم که کافران تعصب جاهلیت در دل گرفتند پس خدا آرامش خود را بر رسول و بر مؤمنین نازل کرد و ایشان را بر کلمه تقوی ملزم نمود و ایشان به آن کلمه سزاوارتر بودند و اهل آن بودند و خدا به هر چیزی دانا است ﴿۲۶﴾ یقین خدا رؤیای رسول خود را راست و بحق گردانید که البته داخل مسجد الحرام می‌شوید در حال امن اگر خدا بخواهد در حالی که سرهای خود را تراشیده و تقصیر کرده باشید و ترسی نمی‌دارید و خدا چیزی دانست که شما ندانستید و پس از این فتحی نزدیک قرار نمود ﴿۲۷﴾ اوست که رسول خود را با هدایت و دین حق فرستاد تا اینکه بر تمام دین‌ها آن را غالب سازد و خدا برای گواهی بس است ﴿۲۸﴾

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ
 رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَبُّهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ
 اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِّنْ أَثَرِ السُّجُودِ
 ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ
 أَخْرَجَ شَطْئَهُ فَكَازَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَىٰ عَلَىٰ
 سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَ اللَّهُ
 الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا
 عَظِيمًا ﴿١٩﴾

محمد رسول خداست و کسانی که با اویند بر کافران
 سخت و بین خود مهربانند ایشان را رکوع کنان و سجده
 کنان می‌بینی و از خدا فضل و خشنودی می‌جویند، نشانه
 ایشان در صورتشان از اثر سجود است این است وصفشان
 در تورات، و (اما) وصفشان در انجیل مانند زراعتی است
 که شاخک خود را بیرون دهد پس آن را کمک دهد تا
 سخت گردد و بر ساقه‌اش بایستد که زارعان را به عجب
 آورد، تا به وجود ایشان کفار را به خشم آورد، خدا وعده
 داده کسانی از ایشان را که ایمان آورند و عمل‌های شایسته
 انجام دهند وعده آمرزش و پاداش بزرگی ﴿۲۹﴾.

سُورَةُ الْحُجُرَاتِ

سوره حجرات

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْدُمُوا بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ
 وَرَسُولِهِ ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١﴾ يَا أَيُّهَا
 الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ
 وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ ۖ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَن
 تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ
 يَغُضُّونَ أَصْوَاتَهُمْ عِندَ رَسُولِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ
 أَمْتَحَنَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ لِلتَّقْوَىٰ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ
 عَظِيمٌ ﴿٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُنَادُونَكَ مِن وَرَاءِ الْحُجُرَاتِ
 أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٤﴾

ای کسانی که ایمان آوردید در انجام کاری از خدا و
 رسول او پیشی نگیرید و از خدا بترسید زیرا خدا شنوای
 داناست ﴿۱﴾ ای مؤمنین صداهای خود را از صدای
 پیغمبر بلندتر نکنید و با او بلند سخن مگوئید مانند بلند
 گفتن بعضی از خودتان با بعضی دیگر، مبدا اعمالتان محو
 شود و شما احساس نکنید ﴿۲﴾ بتحقیق آنان که نزد رسول
 خدا ﷺ صداهای خود را آرام می‌کنند همان کسانی که
 خدا دل‌هایشان را برای پرهیزکاری آزموده، برایشان
 آمرزش و اجر بزرگی است ﴿۳﴾ آنان که تو را از پشت
 اتاقها ندا می‌کنند محققا بیشترشان نفهمند ﴿۴﴾

وَلَوْ أَنَّهُمْ صَبَرُوا حَتَّى تَخْرُجَ إِلَيْهِمْ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ
وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنْ
جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا أَنْ تُصِيبُوا قَوْمًا بِجَهْلَةٍ
فَتُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ ﴿٦﴾ وَاعْلَمُوا أَنَّ
فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِّنَ الْأَمْرِ
لَعَنَتْكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ
فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ
وَالْعِصْيَانَ أُولَٰئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ ﴿٧﴾ فَضَلَّاهُمُ مِنَ اللَّهِ
وَنِعْمَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٨﴾ وَإِنْ طَائِفَتَانِ مِنَ
الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا فَإِنْ بَغَتْ
إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَىٰ فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبَغَىٰ حَتَّى تَفِءَ
إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ فَإِنْ فَاءَتْ فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ
وَأَقْسِطُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٩﴾ إِنَّمَا
الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا
اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٠﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا
يَسْخَرُوا قَوْمٍ مِّن قَوْمٍ عَسَىٰ أَنْ يَكُونُوا خَيْرًا مِّنْهُمْ
وَلَا نِسَاءٌ مِّن نِّسَاءٍ عَسَىٰ أَنْ يَكُنَّ خَيْرًا مِّنْهُنَّ
وَلَا تَلْمِزُوا أَنْفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوا بِاللُّقَبِ بِئْسَ
الْأَسْمُ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ وَمَنْ لَّمْ يَتُبْ فَأُولَٰئِكَ
هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿١١﴾

و اگر اینکه ایشان صبر کنند تا بیرون آیی به سوی ایشان
برایشان بهتر است و خدا آمرزنده رحیم است ﴿۵﴾ ای
کسانی که ایمان آورده‌اید اگر فاسقی برای شما خبری
آورد به تحقیق پردازید تا مبدا گروهی را بنادانی رنجی
رسانید و بر آنچه کرده‌اید پشیمان گردید ﴿۶﴾ و بدانید
که رسول خدا میان شماست اگر در بسیاری از امور
اطاعت شما کند به رنج و زحمت می‌افتد ولیکن خدا
ایمان را محبوب شما نمود و آن را در نظر شما زینت داد و
کفر و فسق و نافرمانی را منفور شما کرد و آنان (که ایمان
دوست بوده و کفر و فسق در نظرشان زشت باشد) خود
اهل رشد و هدایتند ﴿۷﴾ خدا چنین کرد برای تفضل و
نعمتی از جانب خدا و خدا دانای حکیم است ﴿۸﴾ و اگر
دو طائفه از مؤمنان کارزار کردند بین ایشان صلح دهید،
پس اگر یکی از اینان بر دیگری ستم کرد با آن که ستم
می‌کند بجنگید تا به فرمان خدا برگردد پس اگر برگشت
میانشان به عدالت اصلاح دهید و عدالت کنید که خدا
عدالت کنندگان را دوست می‌دارد ﴿۹﴾ همانا مؤمنان
برادرند پس میان برادرانتان اصلاح دهید و از خدا بترسید تا
مورد رحمت شوید ﴿۱۰﴾ ای مؤمنین گروهی گروه دیگر
را مسخر نکنند شاید آنان بهتر از ایشان باشند و زنانی از
زنان دیگر تمسخر نکنند شاید آنان بهتر از ایشان باشند و
طعن و عیبجویی از خودتان مکنید و یکدیگر را به لقب
زشت مخوانید نام فسق پس از ایمان خوب نیست و هر
کس توبه نکند پس خود از ستمگرانست ﴿۱۱﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِثْمٌ وَلَا تَجَسَّسُوا وَلَا يَغْتَب بَّعْضُكُم بَعْضًا أَيُحِبُّ أَحَدُكُمْ أَن يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرَهُهُمُوهَ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢﴾

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِّن ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿١٣﴾ قَالَتِ الْأَعْرَابُ ءَامَنَّا قُل لَّمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِن قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ وَإِنْ تُطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُمْ مِّنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٤﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ﴿١٥﴾ قُلْ أَتَعْلَمُونَ اللَّهَ بِدِينِكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٦﴾ يَمُنُونَ عَلَيْكَ أَنْ أَسْلَمُوا قُلْ لَا تَمُنُوا عَلَيَّ إِلَّا سَلَمَكُمْ بَلِ اللَّهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَاكُمْ لِلْإِيمَانِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٧﴾ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾

ای مؤمنین از بسیاری از گمان‌ها اجتناب کنید محققا بعضی از گمان‌ها گناه است و کنجکاوی از گناه کسی نکنید و بعضی از شما غیبت بعضی دیگر نکنند، آیا دوست می‌دارد یکی از شما که گوشت مرده برادر خودش را بخورد پس آن را خوش ندارید و از خدا بترسید محققا خدا توبه‌پذیر و رحیم است ﴿۱۲﴾ آهای مردم حقا که ما شما را از مردی و زنی آفریدیم و شما را شعبه‌ها و قبیله‌ها قرار دادیم تا یکدیگر را بشناسید محققا گرامی‌ترین شما نزد خدا پرهیزکارترین شماست محققا خدا دانا و آگاه است ﴿۱۳﴾ اعراب بادیه گفتند: ما ایمان آوردیم. بگو: ایمان نیاورده‌اید ولیکن بگوئید مسلمان شده‌ایم و هنوز ایمان در قلب شما وارد نشده و اگر خدا و رسول او را اطاعت کنید چیزی از جزاء اعمالتان را کم نمی‌کند زیرا خدا آمرزنده و رحیم است ﴿۱۴﴾ همانا مؤمنین آنانند که به خدا و رسول او ایمان بیاورند سپس شک نمایند و با اموال و جان‌های خود در راه خدا جهاد کنند آنان فقط راستگویانند ﴿۱۵﴾ بگو: آیا خدا را به دین خود یاد می‌دهید و حال آنکه خدا می‌داند آنچه در آسمان‌ها و زمین است و خدا به هر چیزی داناست ﴿۱۶﴾ بر تو منت می‌گذارند که اسلام آورده‌اند بگو: اسلام خود را بر من منت مگذارید بلکه خدا بر شما منت می‌گذارد که شما را به سوی ایمان هدایت نموده، اگر راست گوئید ﴿۱۷﴾ محققا خدا غیب آسمان‌ها و زمین را می‌داند و خدا به آنچه بجا می‌آورید بینا است ﴿۱۸﴾.

سُورَةُ قَ

سوره ق

به نام خداوند بخشنده مهربان

ق. قسم به این قرآن ارجمند ﴿۱﴾ (که تو منذری و اینان منکر) بلکه اینان از آمدن منذری از خودشان عجب دارند که کافران گفتند: این چیز عجیبی است ﴿۲﴾ آیا چون مردیم و خاک شدیم زنده می‌شویم این برگشتی دور است ﴿۳﴾ بتحقیق ما دانسته‌ایم آنچه زمین از آنان کم می‌کند و نزد ما کتابی است نگهدارنده ﴿۴﴾ بلکه به حق تکذیب کردند چون حق برایشان آمد پس ایشان در اضطرابند ﴿۵﴾ مگر به آسمان فوق خودشان نظر نکرده‌اید که چگونه آن را بنا کرده و زینتش داده‌ایم که شکاف و خللی ندارد ﴿۶﴾ و زمین را گسترده و در آن کوه‌های بلند انداخته‌ایم و در آن از هر قسم گیاه جفت روح افزا رویاندیم ﴿۷﴾ تا مایه بصیرت و تذکری گردد برای هر بنده‌ای که به حق رو کند ﴿۸﴾ و از آسمان آبی با برکت نازل کردیم و به آن باغ‌ها و حبوبات قابل درو رویاندیم ﴿۹﴾ و درخت‌های بلند خرما که دارای خوشه منظم که دانه‌های آن روی هم چیده شده است ﴿۱۰﴾ برای رزق بندگان و زنده کردیم به باران شهر مرده را بدینگونه است بیرون آمدن از قبر ﴿۱۱﴾ پیش از ایشان قوم نوح و اصحاب الرس و قوم ثمود تکذیب کردند ﴿۱۲﴾ و قوم عاد و فرعون و برادران لوط ﴿۱۳﴾ و اصحاب بیشه و قوم تبع همگی تکذیب رسل کردند پس عقابم محقق شد ﴿۱۴﴾ آیا بواسطه خلقت اول (یعنی آسمان و زمین و انسان) خسته و مانده شدیم (خیر، وامانده نشدیم) بلکه اینان از خلقت جدید (یعنی نشأة الأخری) در شک و اشتباهند ﴿۱۵﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
ق وَالْقُرْآنِ الْمَجِيدِ ﴿۱﴾ بَلْ عَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ فَقَالَ الْكَافِرُونَ هَذَا شَيْءٌ عَجِيبٌ ﴿۲﴾ أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا ذَلِكَ رَجْعٌ بَعِيدٌ ﴿۳﴾ قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنْقُصُ الْأَرْضُ مِنْهُمْ وَعِنْدَنَا كِتَابٌ حَفِیْظٌ ﴿۴﴾ بَلْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَهُمْ فِي أَمْرٍ مَّرِیْجٍ ﴿۵﴾ أَفَلَمْ يَنْظُرُوا إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنَاهَا وَزَيَّنَّاهَا وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوجٍ ﴿۶﴾ وَالْأَرْضِ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْثَبْنَاهَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِیْجٍ ﴿۷﴾ تَبْصِرَةً وَذِكْرَى لِكُلِّ عَبْدٍ مُنِیبٍ ﴿۸﴾ وَنَزَّلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً مُبْرَكًا فَأَنْثَبْنَاهُ بِهِ جَنَّتٍ وَحَبَّ الْحَصِيدِ ﴿۹﴾ وَالنَّخْلَ بَاسِقَدٍ لَهَا طَلْعٌ نَضِيدٌ ﴿۱۰﴾ رِزْقًا لِلْعِبَادِ وَأَحْيَيْنَا بِهِ بَلَدَةً مَيِّتًا كَذَلِكَ الْخُرُوجُ ﴿۱۱﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَأَصْحَابُ الرَّسِّ وَثَمُودُ ﴿۱۲﴾ وَعَادُ وَفِرْعَوْنُ وَإِخْوَانُ لُوطٍ ﴿۱۳﴾ وَأَصْحَابُ الْأَيْكَةِ وَقَوْمُ تُبَّعٍ كُلٌّ كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِيدِ ﴿۱۴﴾ أَفَعَيَيْنَا بِالْخَلْقِ الْأَوَّلِ بَلْ هُمْ فِي لَبْسٍ مِنْ خَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿۱۵﴾

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهِ نَفْسُهُ وَ
 وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ ﴿١٦﴾ إِذْ يَتَلَقَّى
 الْمُتَلَقِّيَانِ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ قَعِيدٌ ﴿١٧﴾ مَا
 يَلْفُظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ ﴿١٨﴾ وَجَاءَتْ
 سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ ذَلِكَ مَا كُنْتَ مِنْهُ تَحِيدُ ﴿١٩﴾
 وَنُفِخَ فِي الصُّورِ ذَلِكَ يَوْمُ الْوَعِيدِ ﴿٢٠﴾ وَجَاءَتْ كُلُّ
 نَفْسٍ مَعَهَا سَائِقٌ وَشَهِيدٌ ﴿٢١﴾ لَقَدْ كُنْتَ فِي غَفْلَةٍ
 مِنْ هَذَا فَكَشَفْنَا عَنْكَ غِطَاءَكَ فَبَصَرُكَ الْيَوْمَ
 حَادِيدٌ ﴿٢٢﴾ وَقَالَ قَرِينُهُ هَذَا مَا لَدَى عَتِيدٍ ﴿٢٣﴾ أَلْقِيَا
 فِي جَهَنَّمَ كُلَّ كَفَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٢٤﴾ مَنَّاعٍ لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ
 مُرِيبٍ ﴿٢٥﴾ الَّذِي جَعَلَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَأَلْقِيَاهُ
 فِي الْعَذَابِ الشَّدِيدِ ﴿٢٦﴾ قَالَ قَرِينُهُ رَبَّنَا مَا
 أَطْعَمْتُهُ وَلَكِنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿٢٧﴾ قَالَ لَا
 تَخْتَصِمُوا لَدَيَّ وَقَدْ قَدَّمْتُ إِلَيْكُمْ بِالْوَعِيدِ ﴿٢٨﴾ مَا
 يُبَدِّلُ الْقَوْلَ لَدَيَّ وَمَا أَنَا بِظَلَمٍ لِلْعَبِيدِ ﴿٢٩﴾ يَوْمَ
 نَقُولُ لِلْجَهَنَّمَ هَلِ امْتَلَأَتْ وَتَقُولُ هَلْ مِنْ مَزِيدٍ ﴿٣٠﴾
 وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ غَيْرَ بَعِيدٍ ﴿٣١﴾ هَذَا مَا
 تُوعَدُونَ لِكُلِّ أَوَّابٍ حَفِيظٍ ﴿٣٢﴾ مَنْ حَشَى
 الرَّحْمَنَ الْغَيْبَ وَجَاءَ بِقَلْبٍ مُنِيبٍ ﴿٣٣﴾ ادْخُلُوهَا
 بِسَلَامٍ ذَلِكَ يَوْمُ الْخُلُودِ ﴿٣٤﴾ لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ فِيهَا
 وَلَدَيْنَا مَزِيدٌ ﴿٣٥﴾

و بتحقیق انسان را خلق کردیم و وسوسه و خیالات نفس او
 را می دانیم و ما به او از رگ حیات نزدیکتریم ﴿۱۶﴾
 چون دو گیرنده که از طرف راست و چپ او نشسته اعمال
 او را می گیرند ﴿۱۷﴾ هیچ گفتاری را از دهان خارج
 نمی کند مگر این که نزد او مراقبی آماده است ﴿۱۸﴾ و
 بیهوشی مرگ برآستی و درستی آمده است این چیزی
 است که از آن می گریختی ﴿۱۹﴾ و دمیده شود در صور
 این است روز وعده عذاب ﴿۲۰﴾ و هر کس بیاید با او
 راننده و گواهی است ﴿۲۱﴾ محققا تو در غفلت بودی از
 این روز پرده غفلت را از تو بر طرف کردیم و اکنون
 دیده ات تیزبین است ﴿۲۲﴾ و همدم او یعنی ملک موکل
 بر او گوید این اعمال زشت تو است که نزد من حاضر و
 آماده است ﴿۲۳﴾ ای دو مأمور بیندازید در دوزخ هر
 کفران کننده عنودی را ﴿۲۴﴾ منع کننده خیر، ستم کننده
 شکاک را ﴿۲۵﴾ آنکه با خدا خدای دیگری قرار داده
 پس او را در عذاب سخت بیفکنید ﴿۲۶﴾ همدم او گوید:
 پروردگارا من او را به طغیان واداشتم ولیکن او در گمراهی
 دوری بود ﴿۲۷﴾ حق تعالی گوید نزاع نزد من نکنید که از
 پیش به شما اعلام خطر کرده بودم و وعده عذاب را داده
 بودم ﴿۲۸﴾ گفتار جزا نزد من تغییر نیابد و من نسبت به
 بندگان ستمگر نیستم ﴿۲۹﴾ روزی که به دوزخ گوئیم
 آیا پر شدی و او گوید آیا بیشتر از این هست ﴿۳۰﴾ و
 بهشت برای پرهیزکاران نزدیک شود که دور نباشد ﴿۳۱﴾
 این است آنچه وعده داده می شدید برای هر کس به خدا
 رو آورد و خود را حفظ نماید ﴿۳۲﴾ آن که از خدای
 رحمن به پنهان بترسد و با قلب خاشع و نالان آمده باشد
 ﴿۳۳﴾ سلامت وارد بهشتش کنید این است روز همیشگی
 ﴿۳۴﴾ برای ایشان در آن است آنچه بخواهند و نزد ماست
 زیادتیر ﴿۳۵﴾.

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنْ قَرْنٍ هُمْ أَشَدُّ مِنْهُمْ بَطْشًا فَنَقَّبُوا فِي الْبِلَادِ هَلْ مِنْ مَّخِصٍ ﴿٣٦﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرًا لِّمَن كَانَ لَهُ قَلْبٌ أَوْ أَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَمَا مَسَّنَا مِنْ لُّغُوبٍ ﴿٣٨﴾ فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ الْغُرُوبِ ﴿٣٩﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَأَدْبَرَ السُّجُودِ ﴿٤٠﴾ وَأَسْمِعْ يَوْمَ يُنَادِ الْمُنَادِ مِّنْ مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٤١﴾ يَوْمَ يَسْمَعُونَ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ ذَلِكَ يَوْمُ الْخُرُوجِ ﴿٤٢﴾ إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي وَنُمِيتُ وَإِلَيْنَا الْمَصِيرُ ﴿٤٣﴾ يَوْمَ تَشَقَّقُ الْأَرْضُ عَنْهُمْ سِرَاعًا ذَلِكَ حَشْرٌ عَلَيْنَا يَسِيرٌ ﴿٤٤﴾ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ فَذَكِّرْ بِالْقُرْآنِ مَن يَخَافُ وَعِيدِ ﴿٤٥﴾

سُورَةُ الذَّارِيَّاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالذَّرِيَّتِ ذَرَوْا ﴿١﴾ فَالْحَمِلَتِ وَقْرًا ﴿٢﴾ فَالْجَرِيَّتِ يُسْرًا ﴿٣﴾ فَالْمُقَسِّمَتِ أَمْرًا ﴿٤﴾ إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَصَادِقٌ ﴿٥﴾ وَإِنَّ الدِّينَ لَوَاقِعٌ ﴿٦﴾

چه نسل‌ها و قرن‌های بسیاری قبل از ایشان که هلاک کردیم آنان از ایشان بصلابت سخت‌تر بودند که نقیبان در زمین بودند و یا راه‌ها در بلاد ایجاد کردند آیا راه‌گریزی داشتند ﴿۳۶﴾ محققا در آنچه ذکر شد تذکر و عبرتی است برای آن که دلی دارد و با حضور قلب گوش فرا دهد ﴿۳۷﴾ و بتحقیق پیوسته که آفریدیم آسمان‌ها و زمین و آنچه بین آنهاست در شش روز و خستگی به ما نرسید ﴿۳۸﴾ پس بر آنچه می‌گویند صبر کن و پیش از طلوع خورشید و قبل از غروب آن با ستایش پروردگارت را تسبیح کن ﴿۳۹﴾ و قسمتی از شب او را تسبیح نما و عقب سجده‌ها ﴿۴۰﴾ و بشنو روزی را که منادی ندا کند از مکانی نزدیک ﴿۴۱﴾ روزی که آن صیحه را به واقع و یقین بشنوید این است روز بیرون شدن از قبر ﴿۴۲﴾ حقا ما زنده می‌کنیم و می‌میرانیم و سرانجام به سوی ما است روزی که زمین بشکافد و از روی ایشان بر طرف شود در حالی که بسرعت حاضر شوند این روز حشری است که بر ما آسان است ﴿۴۴﴾ ما به آنچه می‌گویند داناتریم و تو بر ایشان مسلط نیستی پس با این قرآن تذکر بده هر که را از وعده عذاب من می‌ترسد ﴿۴۵﴾.

سوره ذاریات

به نام خداوند بخشنده مهربان

قسم به بادهای وزان که بذرافشانی کنند ﴿۱﴾ پس قسم به ابرها که بار سنگینبار باران را بدوش گیرند ﴿۲﴾ آنگاه قسم به چیزهائی که باسانی جریان دارند ﴿۳﴾ آنگاه قسم به تقسیم‌کنندگان امر ﴿۴﴾ که آنچه وعده داده می‌شوید راست است ﴿۵﴾ و اینکه روز جزا واقع شدنی است ﴿۶﴾.

وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْحُبُكِ ﴿٧﴾ إِنَّكُمْ لَفِي قَوْلٍ مُّخْتَلِفٍ
 ﴿٨﴾ يُؤَفِّكُ عَنْهُ مَنَ أُفَّاكَ ﴿٩﴾ قُتِلَ الْخَرَّصُونَ ﴿١٠﴾
 الَّذِينَ هُمْ فِي غَمْرَةٍ سَاهُونَ ﴿١١﴾ يَسْأَلُونَ أَيَّانَ يَوْمُ
 الدِّينِ ﴿١٢﴾ يَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ يُفْتَنُونَ ﴿١٣﴾ ذُوقُوا
 فِتْنَتَكُمْ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٤﴾ إِنَّ
 الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٥﴾ ءَاخِذِينَ مَا ءَاتَاهُمْ
 رَبُّهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُحْسِنِينَ ﴿١٦﴾ كَانُوا قَلِيلًا
 مِّنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ
 يَسْتَغْفِرُونَ ﴿١٨﴾ وَفِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ
 ﴿١٩﴾ وَفِي الْأَرْضِ ءَايَاتٌ لِّلْمُوقِنِينَ ﴿٢٠﴾ وَفِي أَنْفُسِكُمْ
 أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٢١﴾ وَفِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ وَمَا
 تُوعَدُونَ ﴿٢٢﴾ قُورَبِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقٌّ مِّثْلَ
 مَا أَنَّكُمْ تَنْطِقُونَ ﴿٢٣﴾ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثٌ ضَيْفِ
 إِبْرَاهِيمَ الْمُكْرَمِينَ ﴿٢٤﴾ إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا
 قَالَ سَلَامٌ قَوْمٌ مُّنْكَرُونَ ﴿٢٥﴾ فَرَاغَ إِلَى أَهْلِهِ فَجَاءَ
 بِعَجَلٍ سَمِينٍ ﴿٢٦﴾ فَقَرَّبَهُ إِلَيْهِمْ قَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ
 ﴿٢٧﴾ فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ وَبَشِّرُوهُ
 بَعْلَمٍ عَلِيمٍ ﴿٢٨﴾ فَأَقْبَلَتِ امْرَأَتُهُ فِي صَرَّةٍ فَصَكَّتْ
 وَجْهَهَا وَقَالَتْ عَجُوزٌ عَقِيمٌ ﴿٢٩﴾ قَالُوا كَذَلِكَ قَالَ
 رَبُّكَ إِنَّهُ هُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٣٠﴾ قَالَ فَمَا
 خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿٣١﴾ قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَى
 قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾ لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّن طِينٍ ﴿٣٣﴾
 مُّسَوَّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ لِّلْمُسْرِفِينَ ﴿٣٤﴾ فَأَخْرَجْنَا مَن كَانَ
 فِيهَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٥﴾

قسم به آسمانی که دارای راه‌ها است ﴿٧﴾ که در گفتار
 اختلاف دارید ﴿٨﴾ روگردان می‌شود هر که از آن روگردان
 شده ﴿٩﴾ مرده باد دروغ‌بافان ﴿١٠﴾ آنان که در گرداب
 جهالت سرگردانند ﴿١١﴾ می‌پرسند که روز جزاء کی و کجا
 است ﴿١٢﴾ روزی که ایشان بر آتش مبتلا شوند ﴿١٣﴾ بلیه
 خود را بجشید این است آنچه که بدان شتاب می‌کردید ﴿١٤﴾
 بتحقیق که پرهیزکاران در میان باغها و چشمه‌هایند ﴿١٥﴾
 آنچه پروردگارشان به ایشان عطا کرده دریافت دارند زیرا که
 ایشان در دنیا نیکوکار بودند ﴿١٦﴾ و عادتشان این بود که
 کمی از شب را می‌خفتند ﴿١٧﴾ و در اموالشان برای سائل و محروم حقی
 منظور می‌کردند ﴿١٨﴾ و در این زمین آیات و نشانه‌های
 قدرت و علم است برای اهل یقین ﴿٢٠﴾ و در نفوس خودتان
 پس آیا نمی‌بینید ﴿٢١﴾ و در آسمان است روزی شما و آنچه
 وعده داده می‌شوید ﴿٢٢﴾ پس قسم به پروردگار آسمان و
 زمین که آن حق است بمانند آنچه را که سخن می‌گوئید
 ﴿٢٣﴾ آیا حدیث مهمانی ابراهیم از فرشتگان ارجمند به تو
 رسیده ﴿٢٤﴾ چون بر او وارد شدند سلامی گفتند و او سلامی
 گفت و گفت شما گروهی ناشناسید ﴿٢٥﴾ نهانی نزد اهل خود
 رفت و گوساله‌ای فربه آورد ﴿٢٦﴾ و آن را نزدیک ایشان برد
 و گفت چرا نمی‌خورید ﴿٢٧﴾ پس (چون نخوردند) ترسی از
 آنان به دل گرفت، گفتند: نترس، و به پسری دانا بشارتش دادند
 ﴿٢٨﴾ پس زن او ناله‌کنان بیامد و زیاد به روی خود زد و
 گفت: من پیره‌زنی نازایم ﴿٢٩﴾ فرشتگان گفتند: پروردگارت
 چنین فرموده محققا او خود درستکار و دانا است ﴿٣٠﴾
 ابراهیم گفت پس قضیه شما چیست ای فرستادگان ﴿٣١﴾
 گفتند براستی ما فرستاده شده‌ایم به سوی قوم گنه‌کاران ﴿٣٢﴾
 تا بر سر ایشان از گل سنگباران کنیم ﴿٣٣﴾ سنگ‌هائی نشان
 کرده شده نزد پروردگارت برای اسراف‌کنندگان ﴿٣٤﴾ پس
 بیرون آوردیم هر کس در آنجا بود از مؤمنین ﴿٣٥﴾

فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٦﴾
 وَتَرَكْنَا فِيهَا آيَةً لِلَّذِينَ يَخَافُونَ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٣٧﴾
 وَفِي مُوسَى إِذْ أَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾
 فَتَوَلَّىٰ بُرْكَانِهِ ۖ وَقَالَ سَجِرٌ أَوْ مَجْنُونٌ ﴿٣٩﴾ فَأَخَذْنَاهُ
 وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿٤٠﴾ وَفِي عَادٍ إِذْ
 أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيحَ الْعَقِيمَ ﴿٤١﴾ مَا تَذَرُ مِنْ شَيْءٍ
 أَتَتْ عَلَيْهِ إِلَّا جَعَلْنَاهُ كَالرَّمِيمِ ﴿٤٢﴾ وَفِي ثَمُودَ إِذْ قِيلَ
 لَهُمْ تَمَتَّعُوا حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٤٣﴾ فَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ
 فَأَخَذْنَاهُمُ الصَّلِيقَةَ وَهُمْ يَنْظُرُونَ ﴿٤٤﴾ فَمَا اسْتَطَعُوا
 مِنْ قِيَامٍ وَمَا كَانُوا مُنْتَصِرِينَ ﴿٤٥﴾ وَقَوْمَ نُوحٍ مِّنْ
 قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٤٦﴾ وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا
 بِأَيْدٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ ﴿٤٧﴾ وَالْأَرْضَ فَرَشْنَاهَا فَنِعْمَ
 الْمُهْدُونَ ﴿٤٨﴾ وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ
 تَذَكَّرُونَ ﴿٤٩﴾ فَفِرُّوْا إِلَى اللَّهِ إِنِّي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ
 مُّبِينٌ ﴿٥٠﴾ وَلَا تَجْعَلُوا مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ إِنِّي لَكُم
 مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥١﴾

پس نیافتیم در آنجا جز یک خانه از مسلمین ﴿۳۶﴾ و در
 آنجا نشانه عبرتی گذاشتیم برای آنان که از عذاب
 دردناک می‌ترسند ﴿۳۷﴾ و در قصه موسی (آیات عبرتی
 است) هنگامی که او را به سوی فرعون فرستادیم با دلیلی
 روشن ﴿۳۸﴾ بغرور ملک و قدرت سر از اطاعت حق
 کشید و گفت او ساحر است و یا مجنون ﴿۳۹﴾ پس او را
 با سپاهش گرفتیم و به دریا افکندیم در حالی که او
 ملامت‌گر خویش بود ﴿۴۰﴾ و در قصه عاد هنگامی که
 فرستادیم بر ایشان باد نازا و قاطع نسل را ﴿۴۱﴾ آن باد به
 چیزی نگذشت و نگذاشت مگر آن که آن را خورد
 می‌کرد ﴿۴۲﴾ و در قصه ثمود هنگامی که به ایشان گفته
 شد بهره‌برید تا مدتی ﴿۴۳﴾ پس از فرمان پروردگارشان
 سر کشیدند که صاعقه ایشان را گرفت و ایشان با چشم
 خود نظاره می‌کردند ﴿۴۴﴾ پس نه توانائی برخاستن و
 گریز داشتند و نه یآوری یافتند ﴿۴۵﴾ و به یاد آرقوم نوح
 را که قبل از همه بودند حقا که ایشان قومی نابکار بودند
 ﴿۴۶﴾ و آسمان را بر افراشتیم بقدرت خودمان و بتحقیق
 وسعت دهنده می‌باشیم ﴿۴۷﴾ و زمین را بگسترديم و چه
 نیکو گهواره‌ای مهیا کردیم ﴿۴۸﴾ و از هر چیزی دو فرع
 نر و ماده آفریدیم تا متذکر حکمت ما شوید ﴿۴۹﴾ پس
 به سوی خدا فرار کنید (و به او پناه برید) حقا که من برای
 شما از جانب او ترساننده آشکارم ﴿۵۰﴾ و با خدای کامل
 الذات و الصفات خدا و معبود دیگری قرار مدهید زیرا که
 من برای شما از جانب او ترساننده‌ای آشکارم ﴿۵۱﴾

كَذَلِكَ مَا أَتَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا قَالُوا سَاحِرٌ أَوْ مُجْنُونٌ ﴿٥٢﴾ أَتَوَاصَوْا بِهِ بَلْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٥٣﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ فَمَا أَنْتَ بِمَلُومٍ ﴿٥٤﴾ وَذَكَرَ فَإِنَّ الْذَكَرَ تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٥﴾ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعَمُوا ﴿٥٧﴾ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ ﴿٥٨﴾ فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُنُوبًا مِثْلَ ذُنُوبِ أَصْحَابِهِمْ فَلَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥٩﴾ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمِهِمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٦٠﴾

بدینگونه آنان را که پیش از ایشان بودند رسولی نیامد مگر آن که گفتند ساحر است و یا دیوانه ﴿۵۲﴾ آیا به این کار یکدیگر را سفارش کردند و یا گروهی سرکش بودند ﴿۵۳﴾ پس، از ایشان روگردان که تو مورد ملامت نیستی ﴿۵۴﴾ و تذکر و پند بده زیرا که تذکر سود می‌دهد مؤمنان را ﴿۵۵﴾ و نیافریدیم جن و انس را مگر برای اینکه مرا بندگی کنند ﴿۵۶﴾ از ایشان رزقی نخواستیم و طعامی توقع نداشتیم ﴿۵۷﴾ بتحقیق خدا فقط روزی دهنده صاحب نیروی محکم و اقتدار است ﴿۵۸﴾ باری برای ستمگران سهمی است مانند سهم امثال و اقرانشان، پس عجله و شتاب نکنند ﴿۵۹﴾ باری وای برای آنان که کفر ورزیدند از آن روزی که ایشان وعده داده می‌شوند ﴿۶۰﴾.

سُورَةُ الطُّورِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالطُّورِ ﴿١﴾ وَكَتَبَ مَسْطُورٍ ﴿٢﴾ فِي رَقٍّ مَنشُورٍ ﴿٣﴾ وَالْبَيْتِ الْمَعْمُورِ ﴿٤﴾ وَالسَّقْفِ الْمَرْفُوعِ ﴿٥﴾ وَالْبَحْرِ الْمَسْجُورِ ﴿٦﴾ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَقِعٌ ﴿٧﴾ مَا لَهُ مِنْ دَافِعٍ ﴿٨﴾ يَوْمَ تَمُورُ السَّمَاءُ مَوْرًا ﴿٩﴾ وَتَسِيرُ الْجِبَالُ سَيْرًا ﴿١٠﴾ فَوَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١١﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي خَوْضٍ يَلْعَبُونَ ﴿١٢﴾ يَوْمَ يُدْعَوْنَ إِلَى نَارِ جَهَنَّمَ دَعَاً ﴿١٣﴾ هَذِهِ النَّارُ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿١٤﴾

سوره طور

به نام خداوند بخشنده مهربان

قسم به آن طور ﴿۱﴾ و قسم به کتاب مسطور ﴿۲﴾ در صفحه رقیق گسترده شده ﴿۳﴾ و به این خانه معمور ﴿۴﴾ و به این طاق بالا رفته ﴿۵﴾ و به آن دریای پر شده ﴿۶﴾ که عذاب پروردگارت واقع شدنی است ﴿۷﴾ آن را جلوگیری نیست ﴿۸﴾ روزی که آسمان به گردشی بگردد ﴿۹﴾ و کوه‌ها به سیر عجیبی سیر کنند ﴿۱۰﴾ پس در آن روز وای برای تکذیب کنندگان ﴿۱۱﴾ آنان که در یاهو گویی بازی می‌کنند ﴿۱۲﴾ روزی که به آتش دوزخ افکنده می‌شوند افکندن سختی ﴿۱۳﴾ (و خطاب شود که) این است آن آتشی که به آن تکذیب می‌کردید ﴿۱۴﴾

أَفْسِحْ هَذَا أَمْ أَنْتُمْ لَا تُبْصِرُونَ ﴿١٥﴾ أَصَلَوْهَا
فَاصْبِرُوا أَوْ لَا تَصْبِرُوا سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ إِنَّمَا تُجْرُونَ
مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾ إِنَّ الْأَمْتَقِينَ فِي جَنَّتِ وَنَعِيمٍ
﴿١٧﴾ فَكِهِينَ بِمَا عَاتَلَهُمْ رَبُّهُمْ وَوَقَلَهُمْ رَبُّهُمْ عَذَابَ
الْجَحِيمِ ﴿١٨﴾ كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ
﴿١٩﴾ مُتَكِبِينَ عَلَى سُرُرٍ مَّصْفُوفَةٍ وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ
عِينٍ ﴿٢٠﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُمْ بِإِيمَانٍ
أَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَا أَلَتْنَاهُمْ مِّنْ عَمَلِهِمْ مِّنْ
شَيْءٍ كُلُّ أُمَرٍ بِمَا كَسَبَ رَهِيْنٌ ﴿٢١﴾ وَأَمَدَدْنَاهُمْ
بِفَكَهَةٍ وَلَحْمٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢٢﴾ يَتَنَزَّعُونَ فِيهَا
كَأْسًا لَا لَغْوٌ فِيهَا وَلَا تَأْنِيْسٌ ﴿٢٣﴾ وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ
غِلْمَانٌ لَهُمْ كَأَنَّهُمْ لُؤْلُؤٌ مَّكْنُونٌ ﴿٢٤﴾ وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ
عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٥﴾ قَالُوا إِنَّا كُنَّا قَبْلَ فِي أَهْلِنَا
مُشْفِقِينَ ﴿٢٦﴾ فَمَنْ أَلَّاهُ عَلَيْنَا وَوَقَلْنَا عَذَابَ السَّمُومِ
﴿٢٧﴾ إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلُ نَدْعُوهُ إِنَّهُ هُوَ الْبَرُّ الرَّحِيمُ ﴿٢٨﴾
فَذَكِّرْ فَمَا أَنْتَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَلَا مَجْنُونٍ
﴿٢٩﴾ أَمْ يَقُولُونَ شَاعِرٌ نَّتَرَبَّصُ بِهِ رَيْبَ الْمَنُونِ ﴿٣٠﴾
قُلْ تَرَبَّصُوا فَإِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُرَبِّصِينَ ﴿٣١﴾

پس آیا این آتش سحر است و یا شما نمی بینید ﴿۱۵﴾
داخل آن شوید باری صبر کنید و یا صبر نکنید برایتان
یکسان است همانا جزای اعمالی که می کردید داده
می شوید ﴿۱۶﴾ محققا پرهیزکاران در باغ ها و در
نعمتند ﴿۱۷﴾ خوش و با نشاطند به آن چه پروردگارشان به
ایشان داده و پروردگارشان از عذاب دوزخ حفظشان
نموده ﴿۱۸﴾ بخورید و بیاشامید گوارا باد مقابل آنچه عمل
می کردید ﴿۱۹﴾ بر تخت های عزت که ردیف شده تکیه
زده اند و ایشان را با حورالعین همسر گردانیده ایم ﴿۲۰﴾ و
آنان که ایمان آورده و فرزندانشان بسبب ایمان از ایشان
پیروی کرده باشند فرزندانشان را به ایشان ملحق گردانیم و
از عمل ایشان چیزی نکاسته ایم هر کس گرو اعمال
خویش است که کرده است ﴿۲۱﴾ و به میوه و گوشت از
آنچه میل می دارند مددشان داده و برای ایشان افزوده ایم
﴿۲۲﴾ در آنجا جام (شراب را) از دست یکدیگر بگیرند
که در آنها نه لغوی باشد و نه گناهی ﴿۲۳﴾ و غلامانشان
که گویا مروارید مستورند بر دور ایشان می گردند ﴿۲۴﴾
و برخی از ایشان رو به برخی دیگر کنند و احوالپرسی
کنند ﴿۲۵﴾ گویند که ما سابقا در میان کسانمان هراسان
بودیم ﴿۲۶﴾ پس خدا بر ما منت گذاشت و ما را از عذاب
سموم نکه داشت ﴿۲۷﴾ زیرا که ما او را از پیش
می خواندیم حقا که او نیکوکار رحیم است ﴿۲۸﴾ پس
تذکر بده که تو ببرکت نعمت پروردگارت نه کاهنی و نه
دیوانه ﴿۲۹﴾ بلکه می گویند شاعریست که انتظار مرگ او
و انتظار حوادث هلاک آوری برای او داریم ﴿۳۰﴾ بگو
انتظار برید که من نیز با شما از منتظرینم ﴿۳۱﴾

أَمْ تَأْمُرُهُمْ أَحْلَمُهُمْ بِهَذَا أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٣٢﴾ أَمْ يَقُولُونَ تَقَوَّلَهُ بَلْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٣﴾ فَلْيَأْتُوا بِحَدِيثٍ مِّثْلِهِ إِنْ كَانُوا صَادِقِينَ ﴿٣٤﴾ أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ ﴿٣٥﴾ أَمْ خُلِقُوا الْمَوْتِ وَالْأَرْضِ بَلْ لَا يُوقِنُونَ ﴿٣٦﴾ أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَبِّكَ أَمْ هُمُ الْمُصِيطِرُونَ ﴿٣٧﴾ أَمْ لَهُمْ سُلْطَانٌ مُبِينٌ ﴿٣٨﴾ أَمْ لَهُ الْبَنَاتُ وَلَكُمُ الْبَنُونَ ﴿٣٩﴾ أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِنْ مَغْرَمٍ مُثْقَلُونَ ﴿٤٠﴾ أَمْ عِنْدَهُمُ الْعَيْبُ فَهُمْ يَكْتُمُونَ ﴿٤١﴾ أَمْ يُرِيدُونَ كَيْدًا فَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمُ الْمَكِيدُونَ ﴿٤٢﴾ أَمْ لَهُمْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٣﴾ وَإِنْ يَرَوْا كِسْفًا مِنَ السَّمَاءِ سَاقِطًا يَقُولُوا سَحَابٌ مَرْكُومٌ ﴿٤٤﴾ فَذَرَهُمْ حَتَّى يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي فِيهِ يُصْعَقُونَ ﴿٤٥﴾ يَوْمَ لَا يُغْنِي عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٦﴾ وَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا عَذَابًا دُونَ ذَلِكَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٧﴾ وَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٤٨﴾ وَمِنْ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَإِدْبَرَ الْجُومِ ﴿٤٩﴾

آیا عقل‌هاشان به این گفتار امرشان می‌کند و یا که ایشان قومی سرکشند ﴿۳۲﴾ یا می‌گویند آن را ساخته و بسته (نه) بلکه ایمان نمی‌آورند ﴿۳۳﴾ اگر راست گویند پس سخن تازه‌ای مانند آن بیاورند ﴿۳۴﴾ آیا بدون هدف (و یا بدون سببی) خلق شده‌اند یا اینکه خودشان خالق خودند ﴿۳۵﴾ آیا ایشان آسمان‌ها و زمین را خلق کرده‌اند (نه) بلکه به یقین نرسیده‌اند ﴿۳۶﴾ آیا نزد ایشانست گنج‌های پروردگارت یا ایشان تسلطی دارند ﴿۳۷﴾ آیا ایشان را نردبانی است که در آن قول خدا را می‌شنوند پس شنونده ایشان دلیل روشنی بیاورد ﴿۳۸﴾ آیا دختران خاص خدا و پسران خاص شمايند ﴿۳۹﴾ آیا تو از ایشان اجری می‌خواهی که ایشان از غرامت گران بارند ﴿۴۰﴾ یا علم غیبی نزد ایشان است که ایشان می‌نویسند ﴿۴۱﴾ آیا قصد نیرنگی دارند پس آنان که کفر ورزیده خود نیرنگ خوردگانند ﴿۴۲﴾ آیا خدائی غیر خدای یکتا دارند، خدا منزّه است از آنچه با او شریک می‌گردانند ﴿۴۳﴾ و اگر پاره‌ای از آسمان را در حال سقوط ببینند گویند ابری متراکم است ﴿۴۴﴾ پس ایشان را رها کن تا ملاقات کنند روزی را که از هول آن بیهوش گردند ﴿۴۵﴾ روزی که نیرنگشان هیچ کاری بر ایشان نسازد و بحال ایشان مفید نگردد و نه ایشان یاری شوند ﴿۴۶﴾ و محققا برای کسانی که ستم کرده‌اند عذابی است نزدیکتر از این ولیکن بیشترشان نمی‌دانند ﴿۴۷﴾ و نسبت به حکم پروردگارت صبور باش زیرا که تو در نظر مائی (یعنی در حفظ و حراست مائی) و با ستایش پروردگارت تسبیح گوی هنگامی که قیام کنی ﴿۴۸﴾ و بعضی از شب نیز او را تسبیح کن و هنگام برگشت ستارگان ﴿۴۹﴾.

سُورَةُ النَّجْمِ

سوره نجم

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ ﴿١﴾ مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ ﴿٢﴾ وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿٣﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ﴿٤﴾ عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ ﴿٥﴾ ذُو مِرَّةٍ فَاسْتَوَىٰ ﴿٦﴾ وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَىٰ ﴿٧﴾ ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّىٰ ﴿٨﴾ فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ ﴿٩﴾ فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ ﴿١٠﴾ مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا رَأَىٰ ﴿١١﴾ أَفَتَمْرُونَهُ عَلَىٰ مَا يَرَىٰ ﴿١٢﴾ وَلَقَدْ رَآهُ نَزْلَةً أُخْرَىٰ ﴿١٣﴾ عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَىٰ ﴿١٤﴾ عِنْدَهَا جَنَّةُ الْمَأْوَىٰ ﴿١٥﴾ إِذْ يَغْشَى السِّدْرَةَ مَا يَغْشَىٰ ﴿١٦﴾ مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ ﴿١٧﴾ لَقَدْ رَأَى مِنْ عَآيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَىٰ ﴿١٨﴾ أَفَرَأَيْتُمْ أَكَلَتْ وَالْعُرَىٰ ﴿١٩﴾ وَمَنْوَةَ الثَّالِثَةِ الْآخِرَىٰ ﴿٢٠﴾ أَلَكُمُ الذَّكْرُ وَلَهُ الْأُنثَىٰ ﴿٢١﴾ تِلْكَ إِذًا قِسْمَةٌ ضِيزَىٰ ﴿٢٢﴾ إِنْ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءُ سَمِيَّتُوهَا أَنْتُمْ وَعَبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى الْأَنْفُسُ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمُ الْهُدَىٰ ﴿٢٣﴾ أَمْ لِلْإِنْسَانِ مَا تَمَنَّىٰ ﴿٢٤﴾ فَلِلَّهِ الْآخِرَةُ وَالْأُولَىٰ ﴿٢٥﴾ وَكَمْ مِنْ مَلَكٍ فِي السَّمَوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَىٰ ﴿٢٦﴾

قسم به آن ستاره وقتی که پائین رود ﴿۱﴾ رفیق شما نه گمراه شد و نه به باطل رفت ﴿۲﴾ و از هوای نفس سخن نگوید ﴿۳﴾ نیست این قرآن جز وحیی که وحی می شود ﴿۴﴾ تعلیم داده او را فرشته شدیدالقوی ﴿۵﴾ صاحب نیروئی که نمایان شد ﴿۶﴾ در حالی که او در افق بالاتری بود ﴿۷﴾ سپس نزدیک شد که پائین آمد ﴿۸﴾ پس بفاصله دو کمان یا نزدیکتر بود ﴿۹﴾ پس وحی کرد به بنده او آنچه وحی کرد ﴿۱۰﴾ قلب وی آنچه را دید تکذیب نکرد ﴿۱۱﴾ آیا با او مجادله می کنید درباره آنچه می بیند ﴿۱۲﴾ و بتحقیق دید جبرئیل را یکبار دیگر ﴿۱۳﴾ نزد آخرین درخت سدر ﴿۱۴﴾ نزد آن است جنه المأوی ﴿۱۵﴾ وقتی که فراگرفته بود درخت سدره را آنچه فرا گرفته بود ﴿۱۶﴾ نه دیده او منحرف شد و نه خیره گشت ﴿۱۷﴾ بتحقیق شمه ای از آیات بزرگتر پروردگارش را بدید ﴿۱۸﴾ آیا لات و عزی را (بدیده دقت) دیده اید ﴿۱۹﴾ و منات سومین بت دیگر را (دیده اید) ﴿۲۰﴾ آیا پسر مال شماس و دختر مال خدا ﴿۲۱﴾ این در اینجا قسمتی است ظالمانه ﴿۲۲﴾ این بتان نیستند جز نام هایی که شما و پدرانتان نامیده اند خدا درباره آنها دلیل نازل نکرده. پیروی نمی کنند جز گمان را با آنچه دلها می خواهد و حال آنکه از جانب پروردگاشان برایشان هدایت آمده است ﴿۲۳﴾ آیا برای انسان است هر چه آرزو کند ﴿۲۴﴾ پس خاص خداست عالم آخرت و عالم دنیا ﴿۲۵﴾ و چه بسیار از فرشته آسمان ها که شفاعتشان به هیچ وجه فائده نمی بخشد و کاری نمی سازد مگر پس از آن که خدا اذن دهد برای هر کس که بخواهد و راضی باشد ﴿۲۶﴾

إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ لَيُسَمُّونَ الْمَلَائِكَةَ تَسْمِيَةً الْأُنثَى ﴿٢٧﴾ وَمَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا ﴿٢٨﴾ فَأَعْرِضْ عَنْ مَنْ تَوَلَّى عَنْ ذِكْرِنَا وَلَمْ يُرِدْ إِلَّا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿٢٩﴾ ذَلِكَ مَبْلَغُهُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اهْتَدَى ﴿٣٠﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ أَسْتَوُوا بِمَا عَمِلُوا وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا بِالْحُسْنَى ﴿٣١﴾ الَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبِيرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ إِلَّا اللَّمَمَ إِنَّ رَبَّكَ وَاسِعُ الْمَغْفِرَةِ هُوَ أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَإِذْ أَنْتُمْ أَجِنَّةٌ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ فَلَا تُزَكُّوا أَنْفُسَكُمْ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اتَّقَى ﴿٣٢﴾ أَفَرَأَيْتَ الَّذِي تَوَلَّى ﴿٣٣﴾ وَأَعْطَى قَلِيلًا وَأَكْدَى ﴿٣٤﴾ أَعِنْدَهُ عِلْمُ الْغَيْبِ فَهُوَ يَرَى ﴿٣٥﴾ أَمْ لَمْ يُنَبِّأْ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَى ﴿٣٦﴾ وَإِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّى ﴿٣٧﴾ أَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى ﴿٣٨﴾ وَأَنْ لَّيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى ﴿٣٩﴾ وَأَنْ سَعْيُهُ سَوْفَ يُرَى ﴿٤٠﴾ ثُمَّ يُجْزَاهُ الْجَزَاءُ الْأَوْفَى ﴿٤١﴾ وَأَنْ إِلَى رَبِّكَ الْمُنْتَهَى ﴿٤٢﴾ وَأَنَّهُ هُوَ أَضْحَكَ وَأَبْكَى ﴿٤٣﴾ وَأَنَّهُ هُوَ أَمَاتٌ وَأَحْيَا ﴿٤٤﴾

براستی کسانی که به آخرت ایمان ندارند فرشتگان را به نام‌های دختران می‌نامند ﴿۲۷﴾ و برای ایشان به این مطلب دانشی نیست پیروی نمی‌کنند مگر گمان را و حقا گمان به هیچ وجه رفع نیاز از حق نمی‌کند ﴿۲۸﴾ پس اعراض کن از هر کس رو برگرداند از یاد ما و قرآن ما و جز زندگی دنیا نخواهد ﴿۲۹﴾ این است منتهای دانش ایشان، بتحقیق پروردگار تو داناتر است به حال آنکه از راه وی گمراه شده و او داناتر است به حال آنکه هدایت یافته است ﴿۳۰﴾ و متعلق به خداست آنچه در آسمان‌ها و آنچه در زمین است برای اینکه جزا دهد آنان را که بد کرده‌اند طبق آنچه کرده‌اند و جزا دهد آنان را که نیکی کرده‌اند بجزای نیک ﴿۳۱﴾ آنان که از گناهان بزرگ و کارهای زشت اجتناب می‌کنند مگر صغیره و یا از تصور گناه، بتحقیق آمرزش پروردگارت (برای آنان) وسیع است، او به حال شما داناتر است وقتی که شما را از زمین ایجاد کرد و وقتی که شما پنهان بودید در شکم‌های مادرهاتان، پس خودتان را ستایش و تمجید مکنید او داناتر است و بهتر می‌شناسد کسی را که پرهیزکار باشد ﴿۳۲﴾ آیا دیدی آن را که از حق روی گردانید ﴿۳۳﴾ و اندکی داد و در بقیه بخل کرد ﴿۳۴﴾ آیا نزد او علم غیب است که او می‌بیند ﴿۳۵﴾ آیا خبر داده نشده به آنچه در صحف موسی است ﴿۳۶﴾ و صحف ابراهیمی که وفا کرد ﴿۳۷﴾ که هیچ کس بر نمی‌دارد وزر و وبال دیگری را ﴿۳۸﴾ و این که نیست برای انسان بهره‌ای جز حاصل کوشش خود ﴿۳۹﴾ و محقق پاداش سعی او بزودی دیده شود ﴿۴۰﴾ آنگاه پاداش کامل به او داده شود ﴿۴۱﴾ و محققا سرانجام به سوی پروردگارت می‌باشد ﴿۴۲﴾ و محققا فقط او بخنداند و بگریاند ﴿۴۳﴾ و محققا فقط او بمیراند و زنده گرداند ﴿۴۴﴾

وَأَنَّهُ خَلَقَ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ۖ مِن تَطْفَئَةٍ
 إِذَا تُمْنَىٰ ۖ وَأَن عَلَىٰ النَّشْأَةِ الْآخِرَىٰ ۖ وَأَنَّهُ هُوَ أَغْنَىٰ وَأَقْنَىٰ ۖ وَأَنَّهُ هُوَ رَبُّ الشِّعْرَىٰ ۖ
 وَأَنَّهُ أَهْلَكَ عَادًا الْأُولَىٰ ۖ وَثَمُودًا ۖ فَمَا أَبْقَىٰ ۖ
 وَقَوْمَ نُوحٍ مِّن قَبْلُ ۖ إِنَّهُمْ كَانُوا هُمْ أَظْلَمَ وَأَطْغَىٰ ۖ
 وَالْمُؤْتَفِكَةَ أَهْوَىٰ ۖ فَغَشَّاهَا مَا غَشَّىٰ ۖ فَبِأَيِّ
 آلَاءِ رَبِّكَ تَتَمَارَىٰ ۖ هَذَا نَذِيرٌ مِّنَ النَّذِرِ الْأُولَىٰ ۖ
 ۖ أَرَفَتِ الْآزِفَةَ ۖ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ كَاشِفَةٌ
 ۖ أَفَمِنَ هَذَا الْحَدِيثِ تَعَجُّبُونَ ۖ وَتَصْحَكُونَ وَلَا
 تَبْكُونَ ۖ وَأَنْتُمْ سَمِدُونَ ۖ فَاسْجُدُوا لِلَّهِ
 وَاعْبُدُوا ۖ

و محققا او در همسر نر و ماده را آفریده ﴿۴۵﴾ از نطفه
 چون ریخته شود ﴿۴۶﴾ و محققا بر عهده اوست نشأت
 دیگر (جهان آخرت) ﴿۴۷﴾ و محققا فقط او بی نیازی
 دهد و عطا کند ﴿۴۸﴾ و اینکه اوست پروردگار شعری
 ﴿۴۹﴾ و محققا او هلاک نموده قوم عاد پیشین را ﴿۵۰﴾
 و قوم ثمود را که باقی نگذاشته ﴿۵۱﴾ و از پیش قوم نوح
 را زیرا آنان ستمگرتر و سرکش تر بودند ﴿۵۲﴾ و شهرهای
 واژگون را سرنگون کرد ﴿۵۳﴾ پس آنها را فرا گرفت
 آنچه گرفت ﴿۵۴﴾ پس به کدام نعمت های پروردگارت
 تردید داری؟ ﴿۵۵﴾ این محمد ﷺ ترساننده ای است از
 جنس ترسانندگان سابق ﴿۵۶﴾ نزدیک شد نزدیک
 شونده ﴿۵۷﴾ جز خدا بر طرف کننده و جلوگیری برای
 آن نیست ﴿۵۸﴾ آیا از این سخن تعجب می کنید؟ ﴿۵۹﴾
 می خندید و گریه نمی کنید ﴿۶۰﴾ و حال آن که شما
 سرگشته و غافلید ﴿۶۱﴾ پس برای خدا سجده و عبادت
 کنید ﴿۶۲﴾.

سوره قمر

به نام خداوند بخشنده مهربان

ساعت قیامت نزدیک شد و ماه بشکافت ﴿۱﴾ و اگر آیه و
 معجزه ای ببینند اعراض می کنند و می گویند جادویی است
 کامل ﴿۲﴾ و تکذیب کردند و هوس های خویش را
 پیروی کردند و هر کاری را قراری است ﴿۳﴾ و بتحقیق
 از اخبار آنقدر برای ایشان آمد که مایه تنبه و انزجار در
 آنست ﴿۴﴾ حکمتی است رسا پس چه نفعی دادند (و یا
 بی نیاز نکردند) ترسانندگان ﴿۵﴾ پس از ایشان اعراض
 کن و رو برگردان، روزی که خواننده می خواند به سوی
 چیزی ناخوش ﴿۶﴾

سُورَةُ الْقَمَرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَقْرَبَتِ السَّاعَةُ ۖ وَأَنشَقَّ الْقَمَرُ ۖ وَإِن يَرَوْا ءَايَةَ
 يُعْرِضُوا وَيَقُولُوا سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ ۖ وَكَذَّبُوا وَاتَّبَعُوا
 أَهْوَاءَهُمْ ۖ وَكُلُّ أَمْرٍ مُّسْتَقَرٌّ ۖ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِّنَ
 الْأَنْبَاءِ مَا فِيهِ مُزْدَجَرٌ ۖ حِكْمَةٌ بَلِغَةٌ ۖ فَمَا تُغْنِ
 النَّذِرُ ۖ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ يَوْمَ يَدْعُ الدَّاعِ إِلَىٰ شَيْءٍ نُّكْرٍ

خُشَعًا أَبْصَرُهُمْ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ كَأَنَّهُمْ
 جَرَادٌ مُّنتَشِرٌ ﴿٧﴾ مُهْطِعِينَ إِلَى الدَّاعِ يَقُولُ
 الْكَافِرُونَ هَذَا يَوْمٌ عَسِرٌ ﴿٨﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ
 نُوحٍ فَكَذَّبُوا عَبْدَنَا وَقَالُوا مَجْنُونٌ وَازْدُجِرَ ﴿٩﴾ فَدَعَا
 رَبَّهُ أَنِّي مَغْلُوبٌ فَأَنْتَصِرْ ﴿١٠﴾ فَفَتَحْنَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ
 بِمَاءٍ مُّنْهَمِرٍ ﴿١١﴾ وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ عُيُونًا فَالْتَقَى الْمَاءُ
 عَلَى أَمْرٍ قَدْ قُدِرَ ﴿١٢﴾ وَحَمَلْنَاهُ عَلَى ذَاتِ الْأَوْجِ وَدُسِرِ
 ﴿١٣﴾ تَجَرَّى بِأَعْيُنِنَا جَزَاءَ لِمَنِ كَانَ كُفْرٌ ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ
 تَرَكْنَاهَا آيَةً فَهَلْ مِنْ مُّذَكِّرٍ ﴿١٥﴾ فَكَيْفَ كَانَ
 عَذَابِي وَنُذِرٍ ﴿١٦﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ
 مِنْ مُّذَكِّرٍ ﴿١٧﴾ كَذَّبَتْ عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذِرِ
 ﴿١٨﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي يَوْمِ نَحْسٍ
 مُّسْتَمِرٍّ ﴿١٩﴾ تَنْزِعُ النَّاسَ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ مُّنْقَعِرٍ
 ﴿٢٠﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذِرِ ﴿٢١﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا
 الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّذَكِّرٍ ﴿٢٢﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ
 بِالنُّذُرِ ﴿٢٣﴾ فَقَالُوا أَبَشَرًا مِّمَّنَّا وَاحِدًا نَّتَّبِعُهُ إِنَّا إِذَا
 لَفِيَ ضَلَالٍ وَسُعُرٍ ﴿٢٤﴾ أَعْلَقَى الذِّكْرَ عَلَيْهِ مِنْ بَيْنِنَا
 بَلْ هُوَ كَذَابٌ أَشِرٌّ ﴿٢٥﴾ سَيَعْلَمُونَ عَذَابَ مَنْ الْكَذَابُ
 الْأَشِرُّ ﴿٢٦﴾ إِنَّا مُرْسِلُوا النَّاقَةِ فِتْنَةً لَهُمْ فَارْتَقِبْهُمْ
 وَاصْطَبِرْ ﴿٢٧﴾

در حالی که چشمهایشان ذلیل و خاشع است، از قبرها بیرون
 آیند گویا ایشانند ملخ‌های پراکنده ﴿۷﴾ شتابانند به سوی
 خواننده، کافران می‌گویند این روزی است سخت ﴿۸﴾
 پیش از ایشان قوم نوح تکذیب کردند پس بنده ما را
 دروغگو خواندند و گفتند دیوانه‌ای است زجر کشیده ﴿۹﴾
 پس او پروردگارش را خواند که من مغلوبم یاری کن
 ﴿۱۰﴾ پس درهای آسمان را به آبی که تند می‌ریخت
 گشودیم ﴿۱۱﴾ و چشمه‌های زمین را شکافتیم پس آبها به
 هم پیوست برای امری که مقدر شده بود ﴿۱۲﴾ و او را بر
 کشتی دارای تخته‌ها و میخ‌ها حمل نمودیم ﴿۱۳﴾ که
 بمراقبت ما جاری و جزائی برای کافران بود ﴿۱۴﴾ و آن را
 آیتی (برای قدرت) گذاشتیم پس آیا پندپذیری هست
 ﴿۱۵﴾ پس چگونه بوده عذاب من و انذار من ﴿۱۶﴾ و
 بتحقیق قرآن را برای یاد گرفتن آسان نمودیم پس آیا
 یادگیرنده‌ای هست ﴿۱۷﴾ قوم عاد تکذیب نمودند پس
 چگونه بود عذاب من و انذارم ﴿۱۸﴾ بتحقیق ما فرستادیم بر
 ایشان باد تندی در روز نحسی که استمرار داشت ﴿۱۹﴾
 مردم را از جا می‌کند گویا ایشان تنه‌های درختی بودند از بیخ
 و بن کنده شده ﴿۲۰﴾ پس بنگرید چگونه بوده عذاب من و
 انذارم ﴿۲۱﴾ و بتحقیق آسان نمودیم این قرآن را برای
 یاد گرفتن پس آیا یاد گیرنده‌ای هست ﴿۲۲﴾ قوم ثمود به
 انذار ما تکذیب کردند ﴿۲۳﴾ که گفتند: آیا یک بشری را
 که از جنس ما است پیروی کنیم حقا که در این حال در
 گمراهی و جنون خواهیم بود ﴿۲۴﴾ آیا از میان ما وحی بر
 او نازل شده بلکه دروغ پیشه‌ای خود پسند است ﴿۲۵﴾
 بزودی فردا خواهند دانست که دروغ پیشه خود پسند کیست
 ﴿۲۶﴾ ما این شتر را برای امتحانشان می‌فرستیم پس مراقبشان
 باش و صبر نما ﴿۲۷﴾

وَنَبِّئُهُمْ أَنَّ الْمَاءَ قِسْمَةٌ بَيْنَهُمْ كُلُّ شِرْبٍ مُحْتَضَرٌّ ﴿٢٨﴾
 فَنادَوْا صَاحِبَهُمْ فَتَعَاطَى فَعَقَرَ ﴿٢٩﴾ فَكَيْفَ كَانَ
 عَذَابِي وَنُذِرِ ﴿٣٠﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ صَيْحَةً وَاحِدَةً
 فَكَانُوا كَهَشِيمِ الْمُحْتَظِرِ ﴿٣١﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ
 لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدْكِرٍ ﴿٣٢﴾ كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ بِالَّذِرِ
 ﴿٣٣﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَاصِبًا إِلَّا آلَ لُوطٍ نَجَّيْنَاهُمْ
 بِسَحَرٍ ﴿٣٤﴾ نِعْمَةً مِنْ عِنْدِنَا كَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ شَكَرَ
 ﴿٣٥﴾ وَلَقَدْ أَنْذَرَهُمْ بَطْشَتَنَا فَتَمَارَوْا بِالَّذِرِ ﴿٣٦﴾ وَلَقَدْ
 رَاوَدُوهُ عَنْ ضَيْفِهِ فَطَمَسْنَا أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا عَذَابِي
 وَنُذِرِ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ صَبَّحَهُمْ بُكْرَةً عَذَابٌ مُسْتَقِرٌّ ﴿٣٨﴾
 فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذِرِ ﴿٣٩﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ
 فَهَلْ مِنْ مُدْكِرٍ ﴿٤٠﴾ وَلَقَدْ جَاءَ آلَ فِرْعَوْنَ النُّذُرُ ﴿٤١﴾
 كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كُلِّهَا فَأَخَذْنَاهُمْ أَخَذَ عَزِيزٍ مُقْتَدِرٍ ﴿٤٢﴾
 أَكْفَارُكُمْ خَيْرٌ مِنْ أُولَئِكُمْ أَمْ لَكُمْ بَرَاءَةٌ فِي
 الزُّبُرِ ﴿٤٣﴾ أَمْ يَقُولُونَ نَحْنُ جَمِيعٌ مُنْتَصِرُونَ ﴿٤٤﴾ سَيُهْزَمُ
 الْجَمْعُ وَيُولُونَ الدُّبْرَ ﴿٤٥﴾ بَلِ السَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ
 وَالسَّاعَةُ أَذْهَى وَأَمْرٌ ﴿٤٦﴾ إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي ضَلَالٍ
 وَسُعْرٍ ﴿٤٧﴾ يَوْمَ يُسْحَبُونَ فِي النَّارِ عَلَى وُجُوهِهِمْ ذُوقُوا
 مَسَّ سَقَرَ ﴿٤٨﴾ إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ ﴿٤٩﴾

و ایشان را خبر کن که آب میانشان قسمت شده روزی
 برای ناقه و روزی برای ایشان هر سهم شربی را حضور
 یابند ﴿۲۸﴾ پس رفیق خود را صدا زدند او سلاح بر گرفت
 و ناقه را پی کرد ﴿۲۹﴾ پس چسان بود عذاب من و اندازم
 ﴿۳۰﴾ بتحقیق یک صیحه بر ایشان فرستادیم که مانند گیاه
 ریز ریز شدند ﴿۳۱﴾ و بتحقیق این قرآن را آسان نمودیم
 برای یاد گرفتن پس آیا یاد گیرنده‌ای هست ﴿۳۲﴾ قوم
 لوط به رسولان خود تکذیب کردند ﴿۳۳﴾ حقا که ما
 فرستادیم بر ایشان باد ریگ‌باری مگر خاندان لوط که
 سحرگامی نجاتشان دادیم ﴿۳۴﴾ این نجات نعمتی بود از
 جانب ما بدین گونه پاداش می‌دهیم آن که را شکر گذارد
 ﴿۳۵﴾ و بتحقیق لوط ایشان را ترسانید از سطوت ما پس با
 رسولان مجادله کردند ﴿۳۶﴾ و بتحقیق از میهمان او کام
 طلبیدند که دیده‌هاشان را محو کردیم پس عذاب و
 اندازهای مرا بچشید ﴿۳۷﴾ و بتحقیق اول صبح عذابی
 برقرار به ایشان وارد شد ﴿۳۸﴾ پس گفته شد عذاب و
 انداز مرا بچشید ﴿۳۹﴾ و بتحقیق این قرآن را آسان نمودیم
 برای یاد گرفتن پس آیا یادگیرنده‌ای هست ﴿۴۰﴾ و
 بتحقیق فرعونیان را انداز کنندگان آمدند ﴿۴۱﴾ به تمام
 آیات ما تکذیب کردند پس ما گرفتیم ایشان را گرفتن
 نیرومند مقتدری ﴿۴۲﴾ آیا کافران شما از آنان بهترند یا
 شما را در کتب آسمانی برائتی هست ﴿۴۳﴾ یا می‌گویند ما
 جمعی هستیم که یاری هم می‌کنیم ﴿۴۴﴾ بزودی این
 جمع پراکنده شود و از جنگ رو برگردانند به پشت ﴿۴۵﴾
 بلکه وعده‌گاه ایشان قیامت است و قیامت سخت‌تر و تلخ‌تر
 است ﴿۴۶﴾ حقا که مجرمین در ضلالت و آتش‌های
 سوزانند ﴿۴۷﴾ روزی که بر صورت‌هاشان در آتش
 کشیده شوند (و گفته شود) بچشید حرارت سقر را ﴿۴۸﴾
 حقا که ما هر چیزی را باندازه خلق کردیم ﴿۴۹﴾

وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلَمْحٍ بِالْبَصَرِ ﴿٥٠﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا
 أَشْيَاعَكُمْ فَهَلْ مِنْ مُدْكِرٍ ﴿٥١﴾ وَكُلُّ شَيْءٍ فَعَلُوهُ فِي
 الزُّبُرِ ﴿٥٢﴾ وَكُلُّ صَغِيرٍ وَكَبِيرٍ مُسْتَطَرٌ ﴿٥٣﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ
 فِي جَنَّاتٍ وَنَهَرٍ ﴿٥٤﴾ فِي مَقْعَدٍ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِيكٍ
 مُّقْتَدِرٍ ﴿٥٥﴾

و فرمان ما جز یکی نیست چون چشم بهمزدنی ﴿۵۰﴾ و
 بتحقیق نظائر شما را هلاک کردیم پس آیا پندپذیری
 هست ﴿۵۱﴾ و هر چه کرده‌اند در نامه و کتاب‌ها و
 پرونده‌ها است ﴿۵۲﴾ و هر کوچک و بزرگی نوشته شده
 است ﴿۵۳﴾ حقا که پرهیزکاران در میان باغ‌ها و نه‌هایند
 ﴿۵۴﴾ در جایگاه راستی نزد پادشاه با اقتداری ﴿۵۵﴾.

سُورَةُ الرَّحْمَنِ

سوره رحمن

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الرَّحْمَنُ ﴿١﴾ عَلَّمَ الْقُرْآنَ ﴿٢﴾ خَلَقَ الْإِنْسَانَ ﴿٣﴾
 عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ﴿٤﴾ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ ﴿٥﴾
 وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ ﴿٦﴾ وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا
 وَوَضَعَ الْمِيزَانَ ﴿٧﴾ أَلَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ ﴿٨﴾ وَأَقِيمُوا
 الْوِزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ ﴿٩﴾ وَالْأَرْضَ
 وَضَعَهَا لِلْأَنَامِ ﴿١٠﴾ فِيهَا فَكِهَةٌ وَالنَّخْلُ ذَاتُ
 الْأَكْمَامِ ﴿١١﴾ وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ ﴿١٢﴾
 فَبِأَيِّ ءَالَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٣﴾ خَلَقَ الْإِنْسَانَ
 مِنْ صَلْصَلٍ كَالْفَخَّارِ ﴿١٤﴾ وَخَلَقَ الْجَانَّ مِنْ مَّارِجٍ
 مِنْ نَارٍ ﴿١٥﴾ فَبِأَيِّ ءَالَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٦﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان
 خدای رحمن ﴿۱﴾ این قرآن را تعلیم نمود ﴿۲﴾ این
 انسان را بیافرید ﴿۳﴾ او را نطق و بیان آموخت ﴿۴﴾ این
 خورشید و ماه حسابی دارند ﴿۵﴾ و گیاه و درخت سجده
 می‌کنند ﴿۶﴾ و آسمان را بالا برد و میزان را نهاد ﴿۷﴾ که
 در میزان طغیان نکنید ﴿۸﴾ و وزن را با عدالت بپا دارید و
 کم نکنید میزان را ﴿۹﴾ و این زمین را برای مردم نهاد
 ﴿۱۰﴾ در آن است میوه و درخت خرما با پوشش و
 شکوفه ﴿۱۱﴾ و حبوبات با برگ و کاه و گل ﴿۱۲﴾ پس
 به کدام یک از نعمت‌های پروردگارتان تکذیب می‌کنید
 ﴿۱۳﴾ انسان را از گل خشکی چون سفال آفرید ﴿۱۴﴾ و
 جان را آفرید از شعله متراکم از آتش ﴿۱۵﴾ پس به کدام
 یک از نعمت‌های پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۱۶﴾

رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ ﴿١٧﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٨﴾ مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ ﴿١٩﴾ بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانِ ﴿٢٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢١﴾ يُخْرِجُ مِنْهُمَا اللَّوْلُؤَ وَالْمَرْجَانُ ﴿٢٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٣﴾ وَلَهُ الْجَوَارِ الْمُنشَآتُ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ ﴿٢٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٥﴾ كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ﴿٢٦﴾ وَيَبْقَى وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٢٧﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٨﴾ يَسْأَلُهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ ﴿٢٩﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٠﴾ سَنَفْرُغُ لَكُمْ أَيُّهَ الثَّقَلَانِ ﴿٣١﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٢﴾ يَمَعَشَرَ الْجِنُّ وَالْإِنسُ إِنِ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ فَانْفُذُوا لَا تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَنِ ﴿٣٣﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٤﴾ يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شَوَاظٌ مِّن نَّارٍ وَنَحَاسٌ فَلَا تَنْتَصِرَانِ ﴿٣٥﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٦﴾ فَإِذَا أَنْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً كَالدِّهَانِ ﴿٣٧﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٨﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يُسْأَلُ عَنْ ذَنْبِهِ إِنْسٌ وَلَا جَانٌّ ﴿٣٩﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

﴿٤٠﴾

پروردگار دو مشرق و پروردگار دو مغرب ﴿۱۷﴾ پس به کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۱۸﴾ دو دریا را بهم آمیخت که بهم برخوردند ﴿۱۹﴾ و میانشان حائل است که بهم تجاوز نکنند ﴿۲۰﴾ پس به کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۲۱﴾ از این دو دریا بیرون می‌آید لؤلؤ و مرجان ﴿۲۲﴾ پس به کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۲۳﴾ و او را به دریا کشتی‌های روان شراع‌دار است مانند کوه‌ها ﴿۲۴﴾ پس به کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۲۵﴾ هر که بر روی زمین است فانی می‌باشد ﴿۲۶﴾ و ذات پروردگارت باقی است که صاحب جلال و ارجمندی است ﴿۲۷﴾ پس به کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۲۸﴾ هر کسی در آسمان‌ها و زمین است از او سؤال می‌کند، هر روز او در کاری است ﴿۲۹﴾ پس به کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۳۰﴾ بزودی به شما می‌رسیم ای جن و انس ﴿۳۱﴾ پس به کدام یک از نعمت‌های پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۳۲﴾ ای گروه جن و انس اگر می‌توانید از اطراف آسمان‌ها و زمین خارج شوید، خارج شوید، جز با قدرت و دلیلی بیرون نمی‌شوید ﴿۳۳﴾ پس به کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۳۴﴾ زبانه‌ای از آتش و مس و شراره‌ای از آنها بر سرتان ریخته شود که یاری نتوانید ﴿۳۵﴾ پس به کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۳۶﴾ پس چون آسمان بشکافد و چون فرش قرمز سرخگون باشد ﴿۳۷﴾ پس به کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۳۸﴾ آن روز از گناهش سؤال نشود نه از انسان و نه از جان ﴿۳۹﴾ پس بکدامیک از نعمت‌های پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۴۰﴾

يَعْرِفُ الْمُجْرِمُونَ بِسِيمَاهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَصِي
وَالْأُقْدَامِ ﴿٤١﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٢﴾
هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿٤٣﴾
يَطُوفُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ حَمِيمٍ ءَانِ ﴿٤٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٥﴾ وَلَمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ
جَنَّتَانِ ﴿٤٦﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٧﴾ ذَوَاتَا
أَفْنَانٍ ﴿٤٨﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٩﴾ فِيهِمَا
عَيْنَانِ تَجْرِيَانِ ﴿٥٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥١﴾
فِيهِمَا مِنْ كُلِّ فَاكِهَةٍ زَوْجَانِ ﴿٥٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٣﴾ مُتَكَيِّفِينَ عَلَى فُرُشٍ بَطَآئِنُهَا
مِنْ إِسْتَبْرَقٍ وَجَنَى الْجَنَّتَيْنِ دَانٍ ﴿٥٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٥﴾ فِيهِنَّ قَصِيرَاتُ الْظُرْفِ لَمْ
يَطْمِئِنَّ أَنْفُسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ ﴿٥٦﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٧﴾ كَأَنَّهُنَّ الْيَاقُوتُ وَالْمَرْجَانُ ﴿٥٨﴾
فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٩﴾ هَلْ جَزَاءُ
الْإِحْسَنِ إِلَّا الْإِحْسَنُ ﴿٦٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا
تُكَذِّبَانِ ﴿٦١﴾ وَمَنْ دُونَهُمَا جَنَّتَانِ ﴿٦٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٣﴾ مُدْهَامَتَانِ ﴿٦٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٥﴾ فِيهِمَا عَيْنَانِ نَضَاحَتَانِ ﴿٦٦﴾
فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٧﴾

گنهکاران به سیمایشان شناخته شوند پس به پیشانی‌ها و
قدم‌ها گرفته شوند ﴿۴۱﴾ پس به کدامیک از نعمت‌های
پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۴۲﴾ این است دوزخی
که مجرمین به آن تکذیب می‌کردند ﴿۴۳﴾ میان آتش
سوزان و آب جوشان گردش می‌کنند ﴿۴۴﴾ پس به

کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان تکذیب می‌کنید
﴿۴۵﴾ و برای آنکه از مقام پروردگارش بترسد دو بهشت
است ﴿۴۶﴾ پس به کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان
تکذیب می‌کنید ﴿۴۷﴾ آن دو بهشت دارای اقسام اشجار
است ﴿۴۸﴾ پس به کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان
تکذیب می‌کنید ﴿۴۹﴾ در آن دو بهشت دو چشمه جاری
است ﴿۵۰﴾ پس به کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان
تکذیب می‌کنید ﴿۵۱﴾ در آن دو بهشت از هر قبیله میوه
دو قسم است ﴿۵۲﴾ پس به کدامیک از نعمت‌های
پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۵۳﴾ در آنجا با فرش‌هایی
تکیه زنند که آستر آنها از استبرق است و میوه هر دو
بهشت در دسترس است ﴿۵۴﴾ پس به کدامیک از
نعمت‌های پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۵۵﴾ در آن
جنت دختران با حیائی است که با چشم فتان جز به شوهر
خود ننگرند و ایشان را نه جنی و نه انسانی قبل از خائفین
مس نکرده باشد ﴿۵۶﴾ پس به کدامیک از نعمت‌های
پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۵۷﴾ گویا آن دختران
یاقوت و مرجاند ﴿۵۸﴾ پس به کدامیک از نعمت‌های
پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۵۹﴾ مگر جزای نیکی جز
نیکی نمودن است ﴿۶۰﴾ پس به کدامیک از نعمت‌های
پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۶۱﴾ و نزدیک آن دو
بهشت دو بهشت دیگر است ﴿۶۲﴾ پس به کدامیک از
نعمت‌های پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۶۳﴾ آن دو
بهشت از کثرت سبزی‌ها سیاه می‌نماید ﴿۶۴﴾ پس به
کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان تکذیب می‌کنید
﴿۶۵﴾ در آن دو بهشت دو چشمه جوشان یعنی دو فواره
می‌باشد ﴿۶۶﴾ پس به کدامیک از نعمت‌های
پروردگارتان تکذیب می‌کنید ﴿۶۷﴾

فِيهِمَا فَكِهَةٌ وَخَلٌّ وَرُمَانٌ ﴿٦٨﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٩﴾ فِيهِنَّ خَيْرَاتٌ حِسَانٌ ﴿٧٠﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧١﴾ حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَامِ ﴿٧٢﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٣﴾ لَمْ يَطْمِثْهُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ ﴿٧٤﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٥﴾ مُتَكَيِّينَ عَلَى رَفْرَفٍ خُضْرٍ وَعَبْقَرِيٍّ حِسَانٍ ﴿٧٦﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٧﴾ تَبَرَّكَ اسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٧٨﴾

در آن دو بهشت میوه و درخت خرما و انار می باشد ﴿۶۸﴾ پس به کدامیک از نعمت های پروردگارتان تکذیب می کنید ﴿۶۹﴾ در آنها دختران نیک سیرت زیبا صورتند ﴿۷۰﴾ پس به کدامیک از نعمت های پروردگارتان تکذیب می کنید ﴿۷۱﴾ سیاه چشمانی که در سرا پرده ها مستورند ﴿۷۲﴾ پس به کدامیک از نعمت های پروردگارتان تکذیب می کنید ﴿۷۳﴾ دست انسانی و نه جنی به آنها پیش از خائفین نرسیده است ﴿۷۴﴾ پس به کدامیک از نعمت های پروردگارتان تکذیب می کنید ﴿۷۵﴾ بر فرش های نرم سبز و بالش های نیکو تکیه زده اند ﴿۷۶﴾ پس به کدامیک از نعمت های پروردگارتان تکذیب می کنید ﴿۷۷﴾ با برکت است نام پروردگارت که دارای جلال و ارجمندی است ﴿۷۸﴾.

سوره واقعه

به نام خداوند بخشنده مهربان

بنام خدای کامل الذات و الصفات رحمن رحیم. وقتی که واقع شدنی واقع شود ﴿۱﴾ نیست برای وقوع آن جای دروغی ﴿۲﴾ پست کننده و بالا برنده است ﴿۳﴾ وقتی است که زمین بلرزد لرزش هول انگیزی ﴿۴﴾ و کوهها متلاشی گردد متلاشی عجیبی ﴿۵﴾ پس گردی پراکنده گردد ﴿۶﴾ و شما سه نوع باشید ﴿۷﴾ یاران با میمنت چه یاران با میمنتی ﴿۸﴾ و یاران شوم چه یاران شومی ﴿۹﴾ و پیش آهنگان که پیشی گرفته اند ﴿۱۰﴾ آنان گروهی از مقربین ﴿۱۱﴾ در باغ های پر نعمت ﴿۱۲﴾ آنان گروهی از اولین ﴿۱۳﴾ و اندکی از آخرین ﴿۱۴﴾ بر کرسی های عالی مرصع بافته شده از زر و جواهرات ﴿۱۵﴾ روبروی هم تکیه زده اند ﴿۱۶﴾

يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَنٌ مُّخْتَلِفُونَ ﴿١٧﴾ بِأَكْوَابِ

سُورَةُ الْوَاقِعَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴿١﴾ لَيْسَ لَوْعَتِهَا كَاذِبَةٌ ﴿٢﴾ خَافِضَةٌ رَافِعَةٌ ﴿٣﴾ إِذَا رُجَّتِ الْأَرْضُ رَجًا ﴿٤﴾ وَبُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًا ﴿٥﴾ فَكَانَتْ هَبَاءً مُنْبَثًا ﴿٦﴾ وَكُنْتُمْ أَزْوَاجًا ثَلَاثَةً ﴿٧﴾ فَأَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ﴿٨﴾ وَأَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ﴿٩﴾ وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ ﴿١٠﴾ أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ ﴿١١﴾ فِي جَنَّتِ النَّعِيمِ ﴿١٢﴾ ثَلَاثَةٌ مِّنَ الْأُولَىٰ ﴿١٣﴾ وَقَلِيلٌ مِّنَ الْآخِرِينَ ﴿١٤﴾ عَلَىٰ سُرُرٍ مَّوْضُونَةٍ ﴿١٥﴾ مُتَكَيِّينَ عَلَيْهَا مُتَقَابِلِينَ ﴿١٦﴾

وَأَبَارِيقَ وَكَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ ﴿١٨﴾ لَا يُصَدَّعُونَ عَنْهَا
وَلَا يُزْفُونَ ﴿١٩﴾ وَفَلَكِهَةٍ مِّمَّا يَتَخَيَّرُونَ ﴿٢٠﴾ وَلَحْمِ
طَيْرٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢١﴾ وَحُورٌ عِينٌ ﴿٢٢﴾ كَأَمْثَلِ اللَّوْلُؤِ
الْمَكْنُونِ ﴿٢٣﴾ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾ لَا
يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا تَأْثِيمًا ﴿٢٥﴾ إِلَّا قِيلًا سَلَامًا
سَلَامًا ﴿٢٦﴾ وَأَصْحَابُ الْيَمِينِ مَا أَصْحَابُ الْيَمِينِ ﴿٢٧﴾
فِي سِدْرٍ مَّخْضُودٍ ﴿٢٨﴾ وَطَلْحٍ مَّنضُودٍ ﴿٢٩﴾ وَظِلٍّ مَّمْدُودٍ
﴿٣٠﴾ وَمَاءٍ مَّسْكُوبٍ ﴿٣١﴾ وَفَلَكِهَةٍ كَثِيرَةٍ ﴿٣٢﴾ لَا
مَقْطُوعَةٍ وَلَا مَمْنُوعَةٍ ﴿٣٣﴾ وَفُرُشٍ مَّرْفُوعَةٍ ﴿٣٤﴾ إِنَّا
أَنشَأْنَاهُنَّ إِنشَاءً ﴿٣٥﴾ فَجَعَلْنَاهُنَّ أَبْكَارًا ﴿٣٦﴾ غُرْبًا
أَتْرَابًا ﴿٣٧﴾ لِأَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٣٨﴾ ثُلَّةٌ مِّنَ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٩﴾
وَتِلَّةٌ مِّنَ الْآخِرِينَ ﴿٤٠﴾ وَأَصْحَابُ الشِّمَالِ مَا
أَصْحَابُ الشِّمَالِ ﴿٤١﴾ فِي سَمُومٍ وَحَمِيمٍ ﴿٤٢﴾ وَظِلٍّ مِّن
يَحْمُومٍ ﴿٤٣﴾ لَا بَارِدٍ وَلَا كَرِيمٍ ﴿٤٤﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ
ذَلِكَ مُتْرَفِينَ ﴿٤٥﴾ وَكَانُوا يُصِرُّونَ عَلَى الْحِنثِ الْعَظِيمِ
﴿٤٦﴾ وَكَانُوا يَقُولُونَ أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا أَأَنَّا
لَمَبْعُوثُونَ ﴿٤٧﴾ أَوْ عَابَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ ﴿٤٨﴾ قُلْ إِنَّ الْأَوَّلِينَ
وَالْآخِرِينَ ﴿٤٩﴾ لَمَجْمُوعُونَ إِلَىٰ مِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ
﴿٥٠﴾

کوزه‌های بلورین و ابریق‌های زرین و جامی از شراب
معین ﴿۱۸﴾ از آنها سر درد نکشند و عقل را نبازند ﴿۱۹﴾
با میوه‌ها هر چه انتخاب کنند ﴿۲۰﴾ و با گوشت پرنده از
آنچه میل دارند ﴿۲۱﴾ و گرد ایشان بگردند حوران سفید
رویای سیاه چشمان ﴿۲۲﴾ مانند مروارید مکنون ﴿۲۳﴾
پیدایش آن اعمالی که انجام می‌دادند ﴿۲۴﴾ در آنجا
سخن ناروا و گناه نشنوند ﴿۲۵﴾ جز گفتن سلام و جواب
سلام ﴿۲۶﴾ و یاران با میمنت چه با سعادتمند یاران
میمنت ﴿۲۷﴾ در میان درختان سدر بی‌خار ﴿۲۸﴾ و
درخت موز پر بار ﴿۲۹﴾ و سایه بلند ممتد ﴿۳۰﴾ و آب
جاری زلال ﴿۳۱﴾ و میوه فراوان ﴿۳۲﴾ نه قطع شود و نه
منع گردد ﴿۳۳﴾ و فرش‌های گرانقدر بالای یکدیگر و یا
حوریان بلند قد ﴿۳۴﴾ بتحقیق ما آنان را ایجاد کردیم
ایجاد خاصی ﴿۳۵﴾ و آنان را دوشیزگان بکر قرار
دادیم ﴿۳۶﴾ طنازان انس گیرنده همسالان ﴿۳۷﴾ برای
یاران با میمنت ﴿۳۸﴾ گروهی از اولین ﴿۳۹﴾ و گروهی
از آخرین ﴿۴۰﴾ و یاران سمت چپ چه یاران سمت چپ
﴿۴۱﴾ در حرارت سوزان و آب جوشانند ﴿۴۲﴾ و در
سایه‌ای از دود غلیظ ﴿۴۳﴾ نه سرد گردد و نه مفید ﴿۴۴﴾
زیرا ایشان پیش از این عذاب متنعم بودند ﴿۴۵﴾ و بر
نقض عهد و گناه بزرگ اصرار می‌کردند ﴿۴۶﴾ و
می‌گفتند آیا چون مردیم و خاک و استخوانها شدیم آیا ما
زنده خواهیم شد ﴿۴۷﴾ آیا پدران گذشته ما زنده
می‌شوند ﴿۴۸﴾ بگو محققا اولین و آخرین ﴿۴۹﴾ البته
همگی به وعده روز معلومی جمع گردند ﴿۵۰﴾

ثُمَّ إِنَّكُمْ أَنتُمُ الضَّالُّونَ الْمُكَذِّبُونَ ﴿٥١﴾ لَا كِلُونَ مِن
شَجَرٍ مِّن زَقُّومٍ ﴿٥٢﴾ فَمَالِئُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿٥٣﴾

و پسرهای همیشه جوان بر گرد ایشان می‌گردند ﴿۱۷﴾ با

فَشْرَبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ ﴿٥٤﴾ فَشْرَبُونَ شُرْبَ
 الْهَيْمِ ﴿٥٥﴾ هَذَا نُزْلُهُمْ يَوْمَ الدِّينِ ﴿٥٦﴾ نَحْنُ خَلَقْنَاكُمْ
 فَلَوْلَا نُصَدِّقُونَ ﴿٥٧﴾ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تُمْنُونَ ﴿٥٨﴾ ءَأَنْتُمْ
 تَخْلُقُونَهُ أَمْ نَحْنُ الْخَالِقُونَ ﴿٥٩﴾ نَحْنُ قَدَرْنَا بَيْنَكُمْ
 الْأَمَوتَ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٦٠﴾ عَلَىٰ أَنْ تُبَدِّلَ
 أَمْثَلَكُمْ وَنُنشِئَكُمْ فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾ وَلَقَدْ
 عَلِمْتُمْ النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾ أَفَرَأَيْتُمْ
 مَا تَخْرُثُونَ ﴿٦٣﴾ ءَأَنْتُمْ تَزْرَعُونَهُ أَمْ نَحْنُ الزَّارِعُونَ ﴿٦٤﴾
 لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ حُطَامًا فَظَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ ﴿٦٥﴾ إِنَّا
 لَمُعْرِمُونَ ﴿٦٦﴾ بَلْ نَحْنُ مُحَرِّمُونَ ﴿٦٧﴾ أَفَرَأَيْتُمُ الْمَاءَ
 الَّذِي تَشْرَبُونَ ﴿٦٨﴾ ءَأَنْتُمْ أَنْزَلْتُمُوهُ مِنَ الْمُزْنِ أَمْ نَحْنُ
 الْمُنزِلُونَ ﴿٦٩﴾ لَوْ نَشَاءُ جَعَلْنَاهُ أُجَاجًا فَلَوْلَا
 تَشْكُرُونَ ﴿٧٠﴾ أَفَرَأَيْتُمُ النَّارَ الَّتِي تُورُونَ ﴿٧١﴾ ءَأَنْتُمْ
 أَنْشَأْتُمْ شَجَرَتَهَا أَمْ نَحْنُ الْمُنشِئُونَ ﴿٧٢﴾ نَحْنُ
 جَعَلْنَاهَا تَذَكُّرًا وَمَتَاعًا لِلْمُقْوِينَ ﴿٧٣﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ
 رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾ فَلَا أَقْسِمُ بِمَوَاقِعِ النُّجُومِ ﴿٧٥﴾
 وَإِنَّهُ لَقَسَمٌ لَّوْ تَعْلَمُونَ عَظِيمٌ ﴿٧٦﴾

کرد ﴿۵۳﴾ و بر روی آن آب جوشان خواهید نوشید
 ﴿۵۴﴾ پس مانند شتران تشنگی زده بیاشامید ﴿۵۵﴾ این
 است ما حضرشان روز جزاء ﴿۵۶﴾ ما شما را آفریدیم پس
 چرا باور ندارید ﴿۵۷﴾ آیا به نظر عقلی دیده‌اید آن
 نطفه‌ای را که می‌ریزید ﴿۵۸﴾ آیا شما آن را خلق می‌کنید
 و یا ما آفریدگاریم ﴿۵۹﴾ ما مقدر کرده‌ایم میان شما
 مرگ را و ما عاجز نیستیم ﴿۶۰﴾ بر اینکه شما را تبدیل به
 امثال شما کنیم (یعنی شما را ببریم و عده دیگری را بجای
 شما بیاوریم) و شما را در موجودی که نمی‌دانید ایجاد
 کنیم (یعنی شما را مسخ کنیم و میمون و بوزینه قرار دهیم)
 ﴿۶۱﴾ و بتحقیق شما آفرینش نخستین و عالم دنیا را
 دانسته‌اید پس چرا پند نمی‌گیرید ﴿۶۲﴾ آیا بدیده فکر
 دیده‌اید آنچه می‌کارید ﴿۶۳﴾ آیا شما آن را می‌رویانید و
 یا ما رویاننده‌ایم ﴿۶۴﴾ اگر بخواهیم آنرا خشک و تباه
 می‌گردانیم تا به سخنان بیهوده پردازید ﴿۶۵﴾ که ما در
 زیان و غرامت شده‌ایم ﴿۶۶﴾ بلکه ما محروم شده‌ایم
 ﴿۶۷﴾ آیا توجه دارید به آبی که می‌آشامید ﴿۶۸﴾ آیا
 شما آن را از ابر فرود آورده‌اید یا ما نازل ساخته‌ایم ﴿۶۹﴾
 اگر خواسته بودیم آن را تلخ می‌کردیم پس چرا شکر
 نمی‌گذارید ﴿۷۰﴾ آیا توجه دارید به آتشی که
 می‌افروزید ﴿۷۱﴾ آیا شما درخت آن را آفریده‌اید و یا ما
 ایجاد کردیم ﴿۷۲﴾ ما آن را مایه عبرت و متاعی برای
 صحرائیان قرار دادیم ﴿۷۳﴾ پس بنام پروردگارت که
 بزرگست تسبیح بگوی ﴿۷۴﴾ به مواقع نجوم قسم
 نمی‌خورم ﴿۷۵﴾ و حقا که این قسم سوگندی است
 بزرگ اگر بدانید ﴿۷۶﴾

آنگاه شما ای گمراهان تکذیب کننده ﴿۵۱﴾ از درخت
 زقوم خواهید خورد ﴿۵۲﴾ پس شکم‌ها از آن پر خواهید

إِنَّهُ لَقُرْءَانٌ كَرِيمٌ ﴿٧٧﴾ فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ ﴿٧٨﴾ لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ ﴿٧٩﴾ تَنْزِيلٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨٠﴾ أَفَبِهَذَا الْحَدِيثِ أَنْتُمْ مُدْهِنُونَ ﴿٨١﴾ وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنْتُمْ تُكَذِّبُونَ ﴿٨٢﴾ فَلَوْلَا إِذَا بَلَغَتِ الْأَحْضَامَ ﴿٨٣﴾ وَأَنْتُمْ حِينِيذٍ تَنْظُرُونَ ﴿٨٤﴾ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْكُمْ وَلَكِنْ لَا تُبْصِرُونَ ﴿٨٥﴾ فَلَوْلَا إِنْ كُنْتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ ﴿٨٦﴾ تَرْجِعُونَهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٨٧﴾ فَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٨٨﴾ فَرَوْحٌ وَرَيْحَانٌ وَجَنَّتْ نَعِيمٌ ﴿٨٩﴾ وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٩٠﴾ فَسَلَامٌ لَكَ مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٩١﴾ وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُكَذِّبِينَ الضَّالِّينَ ﴿٩٢﴾ فَنُزُلٌ مِنْ حَمِيمٍ ﴿٩٣﴾ وَتَصْلِيَةٌ جَهِيمٍ ﴿٩٤﴾ إِنَّ هَذَا لَهُوَ حَقُّ الْيَقِينِ ﴿٩٥﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٩٦﴾

که حقیقتاً این قرآن قرآنی است ارجمند و کثیر الخیر ﴿۷۷﴾ در کتابی است محفوظ ﴿۷۸﴾ آن را لمس و درک نمی کند مگر پاکان ﴿۷۹﴾ نازل شده از پروردگار جهانیان ﴿۸۰﴾ آیا به این گفتار نو شما بی اعتنائید ﴿۸۱﴾ و نصیب خود را تکذیب قرار می دهید ﴿۸۲﴾: پس چرا وقتی جان به گلو رسید (جرئت تکذیب ندارید ای مکذبین) ﴿۸۳﴾ و حال آن که شما در آن هنگام ناظرید ﴿۸۴﴾ و ما از شما به محضر نزدیکتریم ولیکن نمی بینید ﴿۸۵﴾ پس چرا اگر روز جزاء را باور ندارید و یا مقهور نیستید ﴿۸۶﴾ جان را بر نمی گردانید اگر راست گوئید ﴿۸۷﴾ پس اگر محضر از مقربین باشد ﴿۸۸﴾ برای او راحتی و ریحان خوشبو و باغ پر نعمت است ﴿۸۹﴾ و اما اگر محضر از یاران سمت راست باشد ﴿۹۰﴾ پس سلام و سلامتی برای تو از یاران دست راست ﴿۹۱﴾ و اما اگر از تکذیب کنندگان گمراه باشد ﴿۹۲﴾ پس ما حضری او از آب جوشان است ﴿۹۳﴾ با ورود به دوزخ ﴿۹۴﴾ حقا که این همان حقیقت یقینی است ﴿۹۵﴾ پس تسبیح کن بنام پروردگار که بزرگست ﴿۹۶﴾.

سُورَةُ الْحَدِيدِ

سوره حدید

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ يُحْيِي وَيُمِيتُ ۖ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢﴾ هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ ۖ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ ۖ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

آنچه در آسمانها و زمین است برای خدا تسبیح کرده و او را منزّه دانسته و او عزیز و درستکار است ﴿۱﴾ خاص اوست ملک آسمانها و زمین، زنده می کند و می میراند و او به هر چیزی تواناست ﴿۲﴾. اوست اول ازلی و آخر ابدی و اوست ظاهر و باطن و او به هر چیزی داناست ﴿۳﴾

هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤﴾ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٥﴾ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَهُوَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٦﴾ ءَامِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَأَنْفِقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُسْتَحْلِفِينَ فِيهِ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَأَنْفَقُوا لَهُمْ أَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٧﴾ وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالرَّسُولِ يَدْعُوكُمْ لِتُؤْمِنُوا بِرَبِّكُمْ وَقَدْ أَخَذَ مِيثَاقَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ هُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ عَلَىٰ عَبْدِهِ ءَايَاتٍ بَيِّنَاتٍ لِّيُخْرِجَكُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَإِنَّ اللَّهَ بِكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٩﴾ وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَتْلَ أَوْلِيَّكَ أَعْظَمُ دَرَجَةً مِنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدِ وَقَتْلَوْا وَكَلَّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٠﴾ مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضْعِفُهُ لَهُ وَهُوَ لَهُ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١١﴾

اوست که آسمان‌ها و زمین را در شش روز آفرید سپس بر عرش نافذ و مستولی شد و می‌داند هر چه را به زمین فرو رود و هر چه از آن برون شود و آنچه از آسمان نازل گردد و آنچه در آن بالا رود و او با شماست هر جا که باشید و خدا به آنچه می‌کنید بیناست ﴿۴﴾ خاص اوست ملک آسمان‌ها و زمین و امور به سوی خدا باز می‌گردد ﴿۵﴾ شب را در روز وارد می‌کند و روز را در شب و او داناست به آنچه در سینه‌هاست ﴿۶﴾ ایمان بیاورید به خدا و رسول او و از آنچه بدست شما داده و شما را جانشین سابقین نموده در تصرف آن چیزها، انفاق کنید، پس آنان که از شما ایمان آورده‌اند و انفاق نموده‌اند برای ایشان پاداشی بزرگست ﴿۷﴾ و شما را چه شده که به خدا ایمان نمی‌آورید در حالی که رسول او دعوتتان می‌کند برای ایمان به پروردگارتان و بتحقیق خدا از شما پیمان گرفته اگر باور داشته باشید ﴿۸﴾ اوست که نازل می‌کند بر بنده خود آیات روشن واضح را تا شما را از تاریکی‌ها بیرون برد به سوی نور و محققا خدا نسبت به شما مهربان و رحیم است ﴿۹﴾ و چه شده شما را که در راه خدا انفاق نمی‌کنید در حالی که میراث آسمان‌ها و زمین خاص خداست (و شما و امواتان فانی خواهید شد) آن کس از شما که پیش از فتح انفاق کرده و کار زار نموده با دیگران مساوی نیست آنان به درجه و مرتبه بزرگترند از آنان که پس از فتح انفاق نموده و قتال کرده‌اند و همه را خدا وعده نیکو داده و خدا به اعمالی که می‌کنید آگاه است ﴿۱۰﴾ کیست که خدا را قرض نیکو بدهد تا خدا آن را برای وی مضاعف و چند مقابل کند و برای او پاداشی ارجمند باشد ﴿۱۱﴾

يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ يَسْعَىٰ نُورُهُم بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ بُشْرَانُكُمُ الْيَوْمَ جَنَّتْ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٢﴾ يَوْمَ يَقُولُ الْمُنْفِقُونَ وَالْمُنْفِقَاتُ لِلَّذِينَ آمَنُوا انظُرُونَا نَقْتَبِسْ مِنْ نُورِكُمْ قِيلَ ارْجِعُوا وَرَاءَكُمْ فَالْتَمِسُوا نُورًا فَضُرِبَ بَيْنَهُم بِسُورٍ لَهُو بَابٌ بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ مِنْ قِبَلِهِ الْعَذَابُ ﴿١٣﴾ ينادونَهُمْ أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ قَالُوا بَلَىٰ وَلَكِنَّكُمْ فَتَنْتُمْ أَنْفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ وَغَرَّتْكُمُ الْأَمَانِيُّ حَتَّىٰ جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ وَغَرَّكُمْ بِاللَّهِ الْغُرُورُ ﴿١٤﴾ فَأَلْيَوْمَ لَا يُؤْخَذُ مِنْكُمْ فِدْيَةٌ وَلَا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مَأْوَىٰكُمْ النَّارُ هِيَ مَوْلَىٰكُمْ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٥﴾ أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿١٦﴾ أَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٧﴾ إِنَّ الْمُصَدِّقِينَ وَالْمُصَدِّقَاتِ وَأَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُضْعَفُ لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١٨﴾

در روزی که مؤمنین و مؤمنات را ببینی در حالی که نور ایشان جلو رویشان و سمت راستشان می‌رود آن روز بشارت و نوید شما باغ‌هایی است که از زیر آن نهرها جاری است و در آن ماندنی هستید و این کامیابی بزرگست ﴿۱۲﴾ روزی که مردان منافق و زنان منافقه به مؤمنین می‌گویند به ما مهلت دهید که از نورتان اقتباس کنیم، به ایشان گفته شود برگردید به عقب خود (یعنی به دنیا) و نور را درخواست کنید، و میان ایشان دیواری بر آرند که دارای دریست که اندرون آن رحمت و بیرون آن از جلو آن عذابست ﴿۱۳﴾ ایشان را ندا می‌کنند که مگر ما با شما نبودیم گویند آری ولیکن شما خود را به فتنه افکندید و انتظار نابودی ما را داشتید و شک آوردید و آرزوها فریتان داد تا فرمان خدا آمد و فریبده شما را نسبت به خدا مغرور گردانید ﴿۱۴﴾ پس آن روز نه از شما و نه از کافران عوض گرفته نمی‌شود، جایگاه شما آتش است آن سزاوار شماست و بد سرانجامی است ﴿۱۵﴾ آیا هنگام آن نیامده برای مؤمنین که دل‌هایشان برای یاد خدا خاضع گردد و برای آنچه نازل شده از حق، و نباشند مانند آنان که از پیش کتاب به ایشان داده شد پس از آن مدتی طولانی بر ایشان گذشت که دل‌هایشان قسی گردید و بسیاری از ایشان فاسق شدند ﴿۱۶﴾ بدانید که خدا زمین را پس از موت آن زنده می‌کند بتحقیق ما بیان کردیم برای شما این آیات را تا تعقل کنید (که قیامت نیز حیات پس از موتست) ﴿۱۷﴾ حقا که مردان صدقه دهنده و زنان صدقه دهنده که صدقه داده و به خدا قرض نیکو داده‌اند برای ایشان مضاعف می‌شود (اجرشان) و برای ایشانست پاداش ارجمند ﴿۱۸﴾

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهِۦٓ اُولٰٓئِكَ هُمُ الصّٰدِقُوْنَ
وَالشّٰهَدَآءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ اَجْرُهُمْ وَنُورُهُمْ وَالَّذِينَ
كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيٰتِنَا اُولٰٓئِكَ اَصْحَابُ الْجَحِيْمِ
﴿١٩﴾ اَعْلَمُوْا اَنَّهَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا لَعِبٌّ وَلَهُوَ وَزِيْنَةٌ
وَتَفَاخُرٌ بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌ فِى الْاَمْوَالِ وَالْاَوْلَادِ
كَمَثَلٍ غَيْثٍ اَعْجَبَ الْكُفَّارَ نَبَاتُهُ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرٰهُ
مُضْفَرًا ثُمَّ يَكُوْنُ حُطَمًا وِّفِى الْاٰخِرَةِ عَذَابٌ
شَدِيْدٌ وَمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللّٰهِ وَرِضْوَانٌ وَمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا
اِلَّا مَتَاعُ الْغُرُوْرِ ﴿٢٠﴾ سَابِقُوْا اِلَى مَغْفِرَةٍ مِّنَ رَبِّكُمْ
وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَآءِ وَالْاَرْضِ اُعِدَّتْ
لِلَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهِۦٓ ذٰلِكَ فَضْلُ اللّٰهِ يُؤْتِيْهِ
مَنْ يَّشَآءُ وَاللّٰهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيْمِ ﴿٢١﴾ مَا اَصَابَ
مِّنْ مُّصِيْبَةٍ فِى الْاَرْضِ وَلَا فِى اَنْفُسِكُمْ اِلَّا فِى
كِتٰبٍ مِّنْ قَبْلِ اَنْ نَّبْرَآهَا اِنَّ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرٌ
﴿٢٢﴾ لِّكَيْلَا تَأْسَوْا عَلَى مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوْا بِمَا
ءَاتٰكُمْ وَاللّٰهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُوْرٍ ﴿٢٣﴾ الَّذِيْنَ
يَبْخُلُوْنَ وَيَاْمُرُوْنَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَمَنْ يَتَوَلَّ فَاِنَّ
اللّٰهَ هُوَ الْغَنِىُّ الْحَمِيْدُ ﴿٢٤﴾

و آنان که ایمان به خدا و رسول او آورده‌اند ایشان همان
صدیقین و گواهان نزد پروردگارشانند برای ایشان است
اجرشان و نورشان، و آنان که کافرنند و به آیات ما تکذیب
کردند آنان دوزخیانند ﴿۱۹﴾ بدانید غیر از این نیست که
زندگی این دنیا بازیچه‌ایست (طفلانۀ) و لهُو و سرگرمی و
آرایشی است (زنانه) و تفاخر و خودستائی با یکدیگر و
افزودن در اموال و اولاد است مانند بارانی است که روئیدن
گیاهش کفار و یا برزگر را به تعجب آورد سپس بخشکد
که می‌بینی زرد شده سپس پوسیده و ریز شود، و در
آخرت عذاب سخت و آمرزشی از خدا و خوشنودی
اوست و نیست زندگانی دنیا مگر کالای فریبنده ﴿۲۰﴾
سبقت گیرید به سوی آمرزشی از پروردگارتان و به سوی
بهشتی که عرض آن چون عرض آسمان و زمین است مهیا
شده برای آنان که به خدا و رسول او ایمان آوردند، این
است فضل خدا به هر کس می‌خواهد می‌دهد و خدا
صاحب کرم و فضل بزرگست ﴿۲۱﴾ هیچ مصیبتی در
زمین و یا به نفوس شما نرسد مگر آن که پیش از آن که
خلقش کنیم در کتابی بوده محفوظ و ثبت شده محققاً این
بر خدا آسانست ﴿۲۲﴾ تا برای آنچه از دستتان رفته تأسف
مخورید و به آنچه به شما داده خوشحال و غره مشوید و
خدا دوست نمی‌دارد خود پسند فخر فروش را ﴿۲۳﴾ آنان
که بخل می‌ورزند و مردم را به بخل امر می‌کنند (یعنی وا
می‌دارند) و هر که روی بگرداند (از انفاق) پس خدا بی‌نیاز
و ستوده است ﴿۲۴﴾.

لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ
وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ
بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ
وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٥٥﴾ وَلَقَدْ
أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا النُّبُوَّةَ
وَالْكِتَابَ فَمِنْهُمْ مُهْتَدٍ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٥٦﴾ ثُمَّ
فَقَّيْنَا عَلَىٰ عَائِثِهِمْ بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ
وَعَاتَيْنَاهُ الْإِنْجِيلَ وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ
رَأْفَةً وَرَحْمَةً وَرَهَابَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا عَلَيْهِمْ
إِلَّا ابْتِغَاءَ رِضْوَانِ اللَّهِ فَمَا رَعَوْهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا
فَعَاتَيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْهُمْ أَجْرَهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ
فَاسِقُونَ ﴿٥٧﴾ يٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَءَامِنُوا
بِرُسُولِهِ يُؤْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَجْعَلْ لَكُمْ
نُورًا تَمْشُونَ بِهِ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ
﴿٥٨﴾ لَيْلًا يَعْلَمُ أَهْلُ الْكِتَابِ أَلَا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ
مِنْ فَضْلِ اللَّهِ وَأَنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ
وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٥٩﴾

بتحقیق ما رسولان خود را با دلائل روشن فرستادیم و با
ایشان کتاب و میزان نازل نمودیم تا مردم به عدالت قیام
کنند و نازل نمودیم آهن را که در آن صلابت شدیدی
است و منافی برای مردم دارد و تا خدا بداند چه کسی او
و رسولان او را بنا دیده یاری می کند، محققا خدا نیرومند
و عزیز است ﴿۲۵﴾ و به تحقیق نوح و ابراهیم را فرستادیم
و در نژاد ایشان نبوت و کتاب را نهادیم پس بعضی از
ایشان هدایت یافتند و بسیاری از ایشان از امر حق خارج
شدند ﴿۲۶﴾ آنگاه از پی ایشان رسولان خود را بیاوردیم
و از پی ایشان عیسی بن مریم را آوردیم و او را انجیل
دادیم و در دل کسانی که پیرو او شدند رأفت و رحمت
نهادیم و رهبانیتی را که به بدعت آوردند ما بر آنان مقرر
نکردیم جز جستن رضای خدا، پس آن را آن طوری که
سزاوار است مراعات نکردند، پس به آنان که از ایشان
ایمان آوردند پاداششان را دادیم و بسیاری از ایشان از امر
حق خارج شدند ﴿۲۷﴾ ای کسانی که ایمان به خدا
آورده اید از خدا بترسید و به رسول او ایمان آورید تا شما
را دو سهم از رحمت خود بدهد و برای شما نوری قرار
دهد که بدان راه روید و شما را بیامرزد و خدا آمرزنده
رحیم است ﴿۲۸﴾ تا اهل کتاب بدانند که قادر بر چیزی از
فضل خدا نیستند و فضل و کرم بدست خداست به هر که
بخواهد می دهد و خدا صاحب فضل بزرگست ﴿۲۹﴾.

سُورَةُ الْمُجَادَلَةِ

سوره مجادله

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

قَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّتِي تُجَادِلُكَ فِي زَوْجِهَا وَتَشْتَكِي
إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَا إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ
﴿١﴾ الَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْكُمْ مِنْ نِسَائِهِمْ مَا هُنَّ
أُمَّهَاتِهِمْ إِنْ أُمَّهُتُهُمْ إِلَّا اللَّائِي وَلَدْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ
لَيَقُولُونَ مُنْكَرًا مِنَ الْقَوْلِ وَزُورًا وَإِنَّ اللَّهَ لَعَفُوٌّ
غَفُورٌ ﴿٢﴾ وَالَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ ثُمَّ يَعُودُونَ
لِمَا قَالُوا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَا ذَلِكُمْ
تُوعَظُونَ بِهِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٣﴾ فَمَنْ لَمْ
يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَا
فَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فإِطْعَامُ سِتِّينَ مِسْكِينًا ذَلِكَ
لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ
وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُحَادِّثُونَ اللَّهَ
وَرَسُولَهُ كُتِبُوا كَمَا كُتِبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَقَدْ
أَنْزَلْنَا ءَايَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿٥﴾
يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا أَحْصَاهُ
اللَّهُ وَنَسُوهُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٦﴾

حقا که خدا شنید گفتار آن زنی را که درباره شوهر خود
با تو مجادله می کرد و به خدا شکایت می برد و خدا
گفتگوی شما را می شنود محققا خداوند شنوای
بیناست ﴿۱﴾ کسانی از شما که درباره زنان خود اظهار
می کنند آن زنان مادران ایشان نیستند، مادران ایشان نیستند
جز آنان که ایشان را زائیده اند، حقا که ایشان سخنی
ناهنجار و زور می گویند و بتحقیق خدا دارای گذشت و
آمرزنده است ﴿۲﴾ و آنان که درباره زنانشان اظهار
می کنند سپس بر می گردند برای آنچه گفته اند وظیفه آزاد
کردن بنده ایست پیش از آن که یکدیگر را مس کنند، این
احکامی است که پند داده می شوید به آن، و خدا به آنچه
می کنید آگاه است ﴿۳﴾ پس هر کس نیابد و واجد نباشد
پس بر او روزه گرفتن دو ماه پی در پی است پیش از آنکه
یکدیگر را مس کنند، پس هر که نتواند بر او اطعام شصت
مسکین است، این حکم برای این است که ایمان خود را
به خدا و رسول او اظهار کنید، و این است حدود خدا و
برای کافران عذاب دردناکست ﴿۴﴾ محققا آنان که با
خدا و رسول او دشمنی و عناد می کنند خوار شوند چنانکه
کسانی پیش از ایشان خوار شدند و بتحقیق ما نازل کردیم
آیات روشنی را و برای کافران عذابی خوارکننده
است ﴿۵﴾ روزی که خدا تمام ایشان را بر انگیزد پس
ایشان را به آنچه کرده اند خبر دهد خدا عمل ایشان را
شماره و ضبط کرده و ایشان فراموش کرده اند و خدا به هر
چیزی گواه است ﴿۶﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۖ
 مَا يَكُونُ مِنْ نَجْوَى ثَلَاثَةٍ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا
 خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَا أَدْنَى مِنْ ذَلِكَ وَلَا
 أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُوا ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا
 عَمِلُوا يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧﴾
 أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نُهُوا عَنِ النَّجْوَى ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا
 نُهُوا عَنْهُ وَيَتَنَجَّوْنَ بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ
 الرَّسُولِ ۖ وَإِذَا جَاءُوكَ حَيَّوْكَ بِمَا لَمْ يُحَيِّكَ بِهِ اللَّهُ
 وَيَقُولُونَ فِي أَنْفُسِهِمْ لَوْلَا يُعَذِّبُنَا اللَّهُ بِمَا نَقُولُ
 حَسْبُهُمْ جَهَنَّمُ يَصْلَوْنَهَا فَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٨﴾ يَأَيُّهَا
 الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَنَجَّيْتُمْ فَلَا تَتَنَجَّوْا بِالْإِثْمِ
 وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ الرَّسُولِ وَتَنَجَّوْا بِالْبِرِّ وَالتَّقْوَى
 وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩﴾ إِنَّمَا النَّجْوَى مِنَ
 الشَّيْطَانِ لِيَحْزُنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَيْسَ بِضَارِّهِمْ
 شَيْئًا إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٠﴾
 يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا فِي
 الْمَجَالِسِ فَافْسَحُوا يَفْسَحِ اللَّهُ لَكُمْ ۖ وَإِذَا قِيلَ
 أَنْشُرُوا فَأَنْشُرُوا يَرْفَعِ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ
 وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ ۚ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ

﴿١١﴾

آیا ندیدی که خدا می‌داند آنچه در آسمان‌ها و آنچه در
 زمین است، هیچ نجوای سه نفری نیست مگر اینکه او
 چهارمی ایشانست و پنج نفری نیست مگر اینکه او ششم
 ایشانست و عددی کمتر از این و بیشتر از این نباشد جز
 اینکه خدا با ایشانست هر جا که باشند سپس ایشان را خبر
 می‌دهد به آنچه کرده اند در روز قیامت، زیرا خدا به هر
 چیزی داناست ﴿۷﴾ آیا توجه نکردی به آنان که از نجوی
 نهی شدند باز به آنچه از آن نهی شده‌اند برگشتند و با
 یکدیگر به گناه و عداوت و نافرمانی رسول راز می‌گویند
 و چون نزد تو می‌آیند تو را تحیت می‌گویند به کلامی که
 خدا تو را به آن تحیت نگفته و در پیش خود می‌گویند
 چرا خدا ما را به آنچه می‌گوئیم عذاب نمی‌کند، کافی
 است ایشان را دوزخ به آن وارد شوند و بد جای بازگشتی
 است ﴿۸﴾ ای مؤمنین چون با یکدیگر نجوی کردید به
 گناه و عداوت و نافرمانی رسول نجوی نکنید و به نیکی و
 پرهیزکاری راز گوئید و از خدائی که به سوی او محشور
 خواهید شد بترسید ﴿۹﴾ همانا نجوی از شیطان است برای
 اینکه مؤمنین را محزون کند در حالی که هیچ گونه ضرری
 به ایشان وارد نشود جز باذن خدا، و بر خدا باید مؤمنین
 توکل کنند ﴿۱۰﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید چون به
 شما گفته شود وسعت دهید در مجالس، پس وسعت دهید
 که خدا برای شما وسعت دهد و چون گفته شود برخیزید
 برخیزید خدا کسانی از شما را که ایمان آورده‌اید و آنان
 که دارای دانشند بالا می‌برد به مراتبی و درجاتی و خدا به
 آنچه می‌کنید آگاه است ﴿۱۱﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نَجَّيْتُمُ الرَّسُولَ فَقَدِمُوا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوٰكُمْ صَدَقَةٌ ذٰلِكَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَأَظْهَرُ فَإِنْ لَّمْ تَجِدُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢﴾ ءَأَشْفَقْتُمْ أَنْ تُقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوٰكُمْ صَدَقْتُمْ فَإِذْ لَمْ تَفْعَلُوا وَتَابَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٣﴾

۞ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ تَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مَا هُمْ مِنْكُمْ وَلَا مِنْهُمْ وَيَحْلِفُونَ عَلَى الْكَذِبِ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٤﴾ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ اتَّخَذُوا أَيْمَنَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَلَهُمْ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿١٦﴾ لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٧﴾ يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيَحْلِفُونَ لَهُ كَمَا يَحْلِفُونَ لَكُمْ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ عَلَىٰ شَيْءٍ ءَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْكَٰذِبُونَ ﴿١٨﴾ اُسْتَحُوذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ فَأَنسَلَهُمْ ذِكْرَ اللَّهِ أُولَٰئِكَ حِزْبُ الشَّيْطَانِ ؕ أَلَا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخٰسِرُونَ ﴿١٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُحَادِّثُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَٰئِكَ فِي الْأَذَلِّينَ ﴿٢٠﴾ كَتَبَ اللَّهُ لَأَغْلِبَنَّ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢١﴾

ای مؤمنین چون خواستید با رسول ما نجوی کنید پس جلوتر از نجوای خود صدقه‌ای بدهید این برای شما بهتر و پاکیزه‌تر است، پس اگر چیزی را نیافتید خدا محققا آمرزنده و رحیم است ﴿۱۲﴾ آیا هراسیدید و خودداری کردید از اینکه جلوتر از نجوای خود صدقاتی بدهید پس چون بجا نیاوردید و خدا از شما گذشت پس نماز را بپا دارید و زکات بدهید و خدا و رسول او را اطاعت کنید و خدا به آنچه می‌کنید آگاه است ﴿۱۳﴾ آیا توجه نکردی به آنان که دوستی کردند با قومی که خدا بر ایشان غضب نموده، ایشان از شما نیستند و از آنان نیز نیستند و بر دروغ قسم می‌خورند در حالی که می‌دانند ﴿۱۴﴾ خدا برای ایشان عذاب سختی مهیا کرده زیرا ایشان بد می‌کرده‌اند ﴿۱۵﴾ قسم‌های خود را سپری برای خود گرفته‌اند پس خود و غیر خود را از راه خدا باز داشتند که برای ایشان عذابی است خوار کننده ﴿۱۶﴾ نه اموال ایشان و نه اولادشان به هیچ وجه از طرف خدا برایشان کاری نسازد و بی‌نیازشان نکند، ایشانند اصحاب آتش که خود در آن می‌مانند ﴿۱۷﴾ روزی که خدا همگی ایشان را بر انگیزاند پس برای خدا قسم می‌خورند چنانکه برای شما قسم می‌خورند و گمان می‌برند که بر دینی بوده‌اند آگاه باش که ایشان همان دروغگویانند ﴿۱۸﴾ شیطان بر ایشان چیره شده که یاد خدا را از نظر ایشان برده، ایشانند حزب شیطان آگاه باش که حزب شیطان همان زیانکارانند ﴿۱۹﴾ محققا کسانی که مخالفت خدا و رسول او می‌کنند ایشان در زمرهٔ زیونان و ذلیل‌ترین خلقند ﴿۲۰﴾ خدا مقرر داشته که من با رسولانم حتما غلبه خواهیم کرد حقا که خدا نیرومند و عزیز است ﴿۲۱﴾.

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ
حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ
إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ
الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِّنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ
وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ
هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٢٢﴾

سُورَةُ الْحَشْرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ﴿١﴾ هُوَ الَّذِي أَخْرَجَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ
أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ دِيَارِهِمْ لِأَوَّلِ الْحَشْرِ مَا ظَنَنْتُمْ أَنْ
يَخْرُجُوا وَظَنُّوا أَنْهُمْ مَانِعَتُهُمْ حُصُونُهُمْ مِنَ اللَّهِ
فَأَتَتْهُمْ اللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ يَحْتَسِبُوا وَقَذَفَ فِي
قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ يُجْرِبُونَ بُيُوتَهُمْ بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِي
الْمُؤْمِنِينَ فَاغْتَبَرُوا يَتَأَوَّلُوا الْآبَصِرَ ﴿٢﴾ وَلَوْلَا أَنْ
كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ الْجَلَاءَ لَعَذَّبَهُمْ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ
فِي الْآخِرَةِ عَذَابُ النَّارِ ﴿٣﴾

نمی یابی قومی را که ایمان به خدا و روز قیامت بیاورند با
مخالفین خدا و رسول او دوستی کنند و اگر چه آن
مخالفین خدا و رسول، پدران ایشان و یا فرزندان ایشان و یا
برادرانشان و یا خویشاوندانشان باشند، آنان را خدا در
دلهاشان ایمان را نوشته و با روحی از جانب خود تأییدشان
نموده و ایشان را به باغهایی که از زیر آنها نهرها روان
باشد داخل می کند در آنها جاودان بمانند، خدا از ایشان
خوشنود است و ایشان از او خوشنودند، آنان حزب خدایند
آگاه باش که حزب خدا فقط رستگارانند ﴿۲۲﴾.

سوره حشر

به نام خداوند بخشنده مهربان

برای خدا تسبیح کرده آنچه در آسمانها و آنچه در زمین
است و اوست عزیز حکیم ﴿۱﴾ اوست که بیرون راند
کسانی از اهل کتاب را که کافر شدند از خانه هاشان برای
اولین راندن، گمان نمی کردید که خارج شوند و آنان
گمان داشتند که قلعه هاشان مانع ایشان از عذاب خداست،
پس عذاب خدا برای ایشان آمد از جایی که گمان
نمی کردند و خدا در دلهایشان ترسی چنان انداخت که
خانه های خود را بدست خودشان و بدست مؤمنین خراب
می کردند پس عبرت گیرید ای صاحبان بصیرت ﴿۲﴾ و
اگر نه این بود که خدا بر ایشان بیرون رفتنش را مقرر
نموده بود هر آینه ایشان را در دنیا عذاب می کرد و برای
ایشان در آخرت عذاب آتش است ﴿۳﴾

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُّوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَمَنْ يُشَاقِقِ اللَّهَ
فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١﴾ مَا قَطَعْتُمْ مِّن لِّينَةٍ أَوْ
تَرَكْتُمُوهَا قَائِمَةً عَلَىٰ أُصُولِهَا فَبِإِذْنِ اللَّهِ وَلِيُخْزِيَ
الْفَاسِقِينَ ﴿٢﴾ وَمَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ مِنْهُمْ فَمَا
أَوْجَفْتُمْ عَلَيْهِ مِنْ خَيْلٍ وَلَا رِكَابٍ وَلَكِنَّ اللَّهَ
يُسَلِّطُ رُسُلَهُ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٣﴾ مَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ مِنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ
فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ
وَأَبْنِ السَّبِيلِ كَىٰ لَا يَكُونَ دُولَةً بَيْنَ الْأَغْنِيَاءِ
مِنْكُمْ وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ
عَنْهُ فَانْتَهُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٧﴾
لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ
وَأَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ
اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ﴿٨﴾ وَالَّذِينَ
تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ
إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِّمَّا أُوتُوا
وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ
يُوقِ شَحْنَ نَفْسِهِ فَاُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٩﴾

این عذاب بسبب آنست که ایشان خدا و رسول او را
مخالفت کردند و آن که مخالفت خدا کند پس محققا
خدا شدید العقاب است ﴿۴﴾ آنچه از درختان خرما را که
قطع کردید و یا گذاشتید بر ریشه بپا باشد پس با اجازه خدا
است و تا فاسقان خوار شوند ﴿۵﴾ و آنچه خدا به رسول
خود عائد نمود از مال کفار پس شما اسبی و شتری بر آن
نناختید ولیکن خدا رسولان خود را بر هر کسی که بخواهد
تسلط می دهد و خدا بر هر چیزی تواناست ﴿۶﴾ آنچه خدا
عائد رسول خود نمود از اموال اهل این قریه ها پس مال
خدا و رسول و خویشاوندان و یتیمان و مساکین و ابن
السبیل است تا میان توانگران شما دست به دست نگردد و
آنچه این رسول به شما داد بگیرید و آنچه بازداشت از آن
بس کنید و از خدا بترسید زیرا خدا شدید العقاب
است ﴿۷﴾ برای فقرای مهاجرینی که از خانه ها و اموالشان
رانده شدند در حالی که جویای فضل و خوشنودی خدا
بودند و خدا و رسول او را یاری می کردند آنان فقط
راستگویند ﴿۸﴾ و آنان که پیش از مهاجرین در سرای
هجرت و ایمان جا گرفتند و کسی را که به سوی ایشان
هجرت کند دوست می دارند و از آنچه به ایشان داده شود
در دل خود نیازی نیابند و دیگران را بر خود مقدم می دارند
و اگر چه خود محتاج باشند و هر که از بخل خود محفوظ
ماند پس همانان رستگارانند ﴿۹﴾.

وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٣٠﴾
 ۞ أَلَمْ تَر إِلَى الَّذِينَ نَافَقُوا يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَیْنٌ أَخْرَجْتُمْ لَنَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا نُطِيعُ فِیكُمْ أَحَدًا أَبَدًا وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنَنْصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٣١﴾ لَیْنٌ أَخْرَجُوا لَا يَخْرُجُونَ مَعَهُمْ وَلَیْنٌ قُوتِلُوا لَا يَنْصُرُونَهُمْ وَلَیْنٌ نَّصَرُوهُمْ لَیُولُنَّ الْأَدْبَرَ ثُمَّ لَا يُصَرُّونَ ﴿٣٢﴾ لَأَنْتُمْ أَشَدُّ رَهْبَةً فِی صُدُورِهِمْ مِنَ اللَّهِ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا یَفْقَهُونَ ﴿٣٣﴾ لَا یَقْتُلُونَكُم بِأَنَّهُمْ شَدِیدٌ تَحْسَبُهُمْ جَمِیعًا وَقُلُوبُهُمْ شَتَّى ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا یَعْقِلُونَ ﴿٣٤﴾ كَمَثَلِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَرِیبًا ذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِیمٌ ﴿٣٥﴾ كَمَثَلِ الشَّیْطَانِ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَنِ اكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ إِنِّ بَرِءٌ مِّنْكَ إِنِّیْ أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِینَ ﴿٣٦﴾

و آنان که پس از ایشان آمدند می گویند: پروردگارا ما و برادران ما را بیمارز آنان که به ایمان از ما پیشی گرفتند و در دل ما برای اهل ایمان کینه قرار مده پروردگارا محققا توئی مهربان رحیم ﴿۱۰﴾ آیا توجه نکردی به آنان که نفاق ورزیده به برادران خود که از کفار اهل کتابند گویند که اگر بیرون شوید البته ما با شما بیرون می آئیم و درباره شما احدی را اطاعت نخواهیم کرد ابد، و اگر قتال کنید البته شما را یاری می کنیم و خدا شهادت می دهد که ایشان دروغگویند ﴿۱۱﴾ هر آینه اگر اخراج شوند با ایشان خارج نمی شوند و اگر اینکه مقاتله شوند به یاری ایشان نمی آیند و اگر ایشان را یاری کنند البته پشت بگردانند سپس یاری نشوند ﴿۱۲﴾ محققا شما در دل آنان از خدا پر مهابت ترید این بسبب این است که ایشان قومی نفهمند ﴿۱۳﴾ همگی با شما قتال نکنند مگر در دهات حصاردار محکم و یا از پشت دیوار، صلابتشان بین خودشان شدید است، جمعشان پنداری و حال آنکه دلهاشان پراکنده است، این بسبب این است که ایشان قومی بی عقلند ﴿۱۴﴾ مانند کسانی که پیش از آنان بهمین نزدیکی بودند که وبال خویش را چشیدند و برایشان عذاب دردناکست ﴿۱۵﴾ مانند شیطان وقتی که به انسان گفت کافر شو پس چون کافر شد گفت: من از تو بیزارم زیرا من می ترسم از خدائی که پروردگار جهانیان است ﴿۱۶﴾

فَكَانَ عَاقِبَتُهُمَا أَنَّهُمَا فِي النَّارِ خَالِدَيْنِ فِيهَا وَذَلِكَ
 جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿١٧﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ
 وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ
 خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا
 اللَّهَ فَأَنسَاهُمْ أَنفُسَهُمْ أُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١٩﴾ لَا
 يَسْتَوِي أَصْحَابُ النَّارِ وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابُ
 الْجَنَّةِ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿٢٠﴾ لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى
 جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهُ خَدِشًا مَّتَّصِدًا مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ
 وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾
 هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ
 هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿٢٢﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
 الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيَّمِنُ الْعَزِيزُ
 الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٢٣﴾ هُوَ
 اللَّهُ الْخَلِيقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ
 يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ
 الْحَكِيمُ ﴿٢٤﴾

پس عاقبت هر دو این است که هر دو در آتشند در آن
 جاویدند و این جزا و پاداش ستمگراست ﴿۱۷﴾ ای
 مؤمنین از خدا بترسید و هر کس باید ببیند برای فردا چه
 پیش فرستاده و از خدا بترسید که او به آنچه می‌کنید آگاه
 است ﴿۱۸﴾ و نباشید مانند آنان که خدا را فراموش کردند
 پس خدا خودشان را از یادشان برده آنان همان
 فاسقانند ﴿۱۹﴾ اهل آتش و اهل بهشت یکسان نیستند اهل
 بهشت همان کامیابان و رستگارانند ﴿۲۰﴾ اگر این قرآن را
 بر کوهی نازل کرده بودیم آن را از ترس خدا فروتن و
 شکافته می‌دید، و این مثل‌ها را برای مردم می‌زنیم شاید
 ایشان فکر کنند ﴿۲۱﴾ اوست خدائی که معبودی و
 ملجای جز او نیست دانای غیب و شهادتست اوست رحمن
 رحیم ﴿۲۲﴾ اوست خدائی که نیست معبودی و ملجای
 جز او، پادشاهی بی‌عیب و ایمنی بخش و تصدیق کننده و
 مراقب و مقتدر و عظیم الشأن و جبران کننده و با تکبر
 است، منزّه است خدای کامل الذات از آنچه شریک او
 می‌کنند ﴿۲۳﴾ اوست خدای آفریننده هستی دهنده
 صورت‌گری که مخصوص اوست نام‌های نیکو، برای او
 تسبیح می‌کند آنچه در آسمان‌ها و زمین است و اوست
 نیرومند درستکار ﴿۲۴﴾.

سُورَةُ الْمُتَحَنِّةِ

سوره ممتحنه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ
أَوْلِيَاءَ تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا
جَاءَكُمْ مِنَ الْحَقِّ يُخْرِجُونَ الرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَنْ
تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ رَبِّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَدًا فِي
سَبِيلِي وَابْتِغَاءَ مَرْضَاتِي تُسِرُّونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَأَنَا
أَعْلَمُ بِمَا أَخْفَيْتُمْ وَمَا أَعْلَنْتُمْ وَمَنْ يَفْعَلْهُ مِنْكُمْ
فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١﴾ إِنْ يَثْقَفُوكُمْ يَكُونُوا
لَكُمْ أَعْدَاءً وَيَبْسُطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ وَأَلْسِنَتَهُمُ
بِالسُّوءِ وَوَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ ﴿٢﴾ لَنْ تَنْفَعَكُمْ
أَرْحَامُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ يَفْصِلُ
بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٣﴾ قَدْ كَانَتْ
لَكُمْ أُسُوءُ حَسَنَةٍ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا
لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَءُوكُمْ مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ
اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ
وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ إِلَّا قَوْلَ
إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ لَا أَبِيهِ لَا اسْتَغْفِرَنَّ لَكَ وَمَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ
اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ رَبَّنَا عَلَيْنِكَ تَوَكَّلْنَا وَإِلَيْكَ أَنَبْنَا
وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿٤﴾ رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِلَّذِينَ
كَفَرُوا وَاعْفِرْ لَنَا رَبَّنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

ای مؤمنین، دشمن من و دشمن خود را دوستانی قرار
ندهید که با ایشان طرح دوستی افکنید در حالی که آنان به
آن حقی که برای شما آمده کفر و انکار می‌ورزند، پیامبر
و شما را بیرون می‌کنند که چرا ایمان به خدا و
پروردگارتان آورده‌اید، اگر شما برای جهاد در راه من و
طلب رضای من بیرون آمده‌اید (چنین نکنید) پنهانی به
سوی ایشان دوستی می‌افکنید و حال آن که من دانایم و
می‌دانم آنچه را نهان دارید و آنچه را آشکار کرده‌اید، و
هر کس از شما چنین کند راه هدایت را گم کرده
است ﴿۱﴾ اگر با شما برخورد دشمنان باشند و دستها و
زبانهایشان را به سوی شما به بدی بکشایند و دوست دارند
که شما کافر شوید ﴿۲﴾ خویشاوندان شما و اولاد شما
برای شما در روز قیامت سودی ندارند، خدا میان شما
جدائی می‌افکند و خدا به آنچه می‌کنید بیناست ﴿۳﴾
بتحقیق ابراهیم و کسانی که با او بوده‌اند برای شما مقتدا و
الگوی نیکویی بوده‌اند، هنگامی که به قوم خود گفتند: ما
از شما و از آنچه که جز خدا می‌پرستید بیزاریم و به شما
کفر می‌ورزیم و همیشه بین ما و شما عداوت و کینه‌توزی
هست تا ایمان به خدای یکتا بیاورید، بجز گفتار ابراهیم با
پدرش که گفت: برای تو طلب آمرزش می‌کنم و از طرف
خدا برای تو کاری نتوانم کرد، پروردگارا بر تو توکل
کردیم و به سوی تو باز می‌گردیم و به سوی توست
سرانجام ﴿۴﴾ پروردگارا ما را مورد امتحان و محنت کشی
برای کافران قرار مده و ما را پیامرز پروردگارا که تو
نیرومند و درستکاری ﴿۵﴾

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٦﴾ عَسَى اللَّهُ أَن يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ الَّذِينَ عَادَيْتُم مِّنْهُمْ مَّوَدَّةً وَاللَّهُ قَدِيرٌ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٧﴾ لَا يَنْهَكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقْتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُم مِّن دِيَارِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٨﴾ إِنَّمَا يَنْهَكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَتَلُواكُم فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُم مِّن دِيَارِكُمْ وَظَاهَرُوا عَلَىٰ إِخْرَاجِكُمْ أَن تَوَلَّوهُمْ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٩﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا جَاءَكُمُ الْمُؤْمِنَاتُ مِهْجَرَاتٍ فَامْتَحِنُوهُنَّ ۚ إِنَّهُنَّ عَلِمْنَ بِإِيمَانِهِنَّ فَإِنَّ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَاتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى الْكُفَّارِ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ وَءَاثُوهُمْ مَا أَنَفَقُوا وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَن تَنكِحُوهُنَّ إِذَا ءَاتَيْتُمُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ وَلَا تُمْسِكُوا بِعِصَمِ الْكُوفَرِ وَسَئَلُوا مَا أَنَفَقْتُمْ وَلْيَسْأَلُوا مَا أَنَفَقُوا ذَٰلِكُمْ حُكْمُ اللَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾ وَإِن فَاتَكُمْ شَيْءٌ مِّنْ أَزْوَاجِكُمْ إِلَى الْكُفَّارِ فَعَاقِبْتُمْ فَاتَّوُوا الَّذِينَ ذَهَبَتْ أَزْوَاجُهُمْ مِّثْلَ مَا أَنَفَقُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِءُ مُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

محققا اقتدای نیک درباره آنان است برای شما برای کسانی که از خدا و روز جزاء می ترسند و هر که روی بگرداند پس محققا خدا خود بی نیاز و ستوده است ﴿۶﴾ شاید خدا بین شما و بین کسانی که با هم دشمنید مودتی قرار دهد و خدا تواناست و خدا آمرزنده و رحیم است ﴿۷﴾ خدا شما را از نیکوئی و انصاف و عدالت با آن مخالفینی که در کار دین با شما جنگ نکردند و از دیارتان بیرون ننموده اند نهی ننموده، خدا انصاف گران را دوست می دارد ﴿۸﴾ خدا شما را فقط نهی می کند از دوستی و محبت درباره مخالفینی که در راه دین با شما قتال کردند و شما را از دیارتان خارج نمودند و تظاهر و معاونت کردند بر بیرون راندن شما و هر کس با ایشان دوستی کند پس آنان خود ستمگرند ﴿۹﴾ ای مؤمنین وقتی زنان مؤمنه برای مهاجرت نزد شما آیند امتحانشان کنید خدا به ایمانشان داناتر است، اگر آنان را با ایمان شناختید به سوی کافران برگردانیدشان، نه اینان به کفار حلالند و نه کافران برای ایشان حلالند، هر چه در راه ازدواج خرج کردند بدهیدشان، و بر شما باکی نباشد در نکاح آن زنان چون مهرشان را بدهید، و به ازدواج زنان کافرات چنگ مزید و آنچه انفاق کرده اید بخواهید و کفار آنچه خرج کرده اند بخواهند (یعنی آنچه به زن مهاجره داده اند پس بگیرند) این است حکم خدا که بین شما حکم می کند و خدا دانا و درستکار است ﴿۱۰﴾ و اگر فوت شود و از دست شما برود چیزی از مهر زاننان به سوی کافران پس شما تلافی کنید و بدهید به آنان که زاننان رفته اند بمانند آنچه به آن زنان داده اند و برسید از عذاب خدائی که به او ایمان دارید ﴿۱۱﴾

يَأْتِيهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يُبَايِعُنَكَ عَلَى أَنْ لَا يُشْرِكْنَ بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا يَسْرِقْنَ وَلَا يَزْنِينَ وَلَا يَقْتُلْنَ أَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ بِهْتَنٍ يَفْتَرِيْنَهُ وَبَيْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعَصِيَنَّكَ فِي مَعْرُوفٍ فَبَايِعُهُنَّ وَاسْتَغْفِرْ لَهُنَّ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٢﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ قَدْ يَيسُوا مِنَ الْآخِرَةِ كَمَا يَبِيسُ الْكُفَّارُ مِنْ أَصْحَابِ الْقُبُورِ ﴿١٣﴾

سُورَةُ الصَّفِّ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَمْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿٢﴾ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا كَانَتْهُمْ بُنْيَانٌ مَرْصُوصٌ ﴿٤﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ يَقُومُ لِمَ تُؤْذُونَنِي وَقَدْ تَعْلَمُونَ أَنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ فَلَمَّا زَاغُوا أَزَاغَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٥﴾

ای پیامبر، چون زنان مؤمنه پیش تو آیند و با تو بیعت کنند بر اینکه چیزی را شریک خدا نکنند و دزدی و زنا ننمایند و فرزندان خود را نکشند و دروغ و بهتانی که ساخته باشند از میان دستهایشان و پاهایشان نیاورند و در کار شایسته عصیان تو نکنند پس با ایشان بیعت کن و برای ایشان از خدا آمرزش بخواه زیرا که خدا آمرزنده و رحیم است ﴿۱۲﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید با گروهی که غضبشان نموده دوستی نکنید که از سرای دیگر ناامیدند، چنانکه کافران از اهل قبور ناامیدند ﴿۱۳﴾.

سوره صف

به نام خداوند بخشنده مهربان

بنام خدای کامل الذات و الصفات رحمن رحیم. برای خدا آنچه در آسمان‌ها و زمین است تسبیح کرده و اوست عزیز درستکار ﴿۱﴾ ای مؤمنین برای چه می‌گوئید چیزی را که بجا نمی‌آورید ﴿۲﴾ نزد خدا سخت مبعوض است که بگوئید آنچه را نمی‌کنید ﴿۳﴾ بتحقیق خدا دوست می‌دارد کسانی را که چون ستونی آهنین و یکپارچه در راه او کارزار می‌کنند ﴿۴﴾ و چون موسی به قومش گفت: ای قوم من برای چه مرا آزار می‌دهید و حال آن که می‌دانید من رسول خدا به سوی شما می‌باشم، پس چون منحرف شدند دل‌های ایشان را به انحراف وا گذاشت و خدا مردم فاسق را هدایت نمی‌کند ﴿۵﴾.

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَبْنِي إِسْرَءِيلَ إِلَيَّ رَسُولُ
 اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ
 وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدٌ فَلَمَّا
 جَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٦﴾ وَمَنْ
 أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُوَ يُدْعَى إِلَى
 الْإِسْلَامِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٧﴾ يُرِيدُونَ
 لِيُظْفِرُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ
 الْكَافِرُونَ ﴿٨﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ
 الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٩﴾
 يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا هَلْ أَدْلَكُمْ عَلَى تَجْرَةٍ
 تُنْجِيكُمْ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿١٠﴾ تُوْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ
 وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ
 ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١١﴾ يَغْفِرْ لَكُمْ
 ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا
 الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ ذَلِكَ الْفَوْزُ
 الْعَظِيمُ ﴿١٢﴾ وَأُخْرَى يُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ
 قَرِيبٌ وَبَشِيرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا
 أَنْصَارَ اللَّهِ كَمَا قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ لِلْحَوَارِيِّينَ
 مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ
 فَءَامَنْتَ طَائِفَةٌ مِّنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ وَكَفَرْتَ طَائِفَةٌ
 فَأَيَّدْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا عَلَى عَدُوِّهِمْ فَأَصْبَحُوا ظَاهِرِينَ

﴿١٤﴾

و بیاد آور وقتی که عیسی بن مریم گفت: ای بنی اسرائیل
 بتحقیق من رسول خدا به سوی شما می‌باشم در حالی که
 تصدیق می‌کنم آنچه جلو من بوده از تورات و در حالی
 که مژده می‌دهم شما را به پیامبری که پس از من می‌آید و
 نام او احمد است. پس چون با دلیل‌های روشن نزد ایشان
 آمد گفتند: این سحری آشکار است ﴿۶﴾ و کیست
 ظالمتر از آن که بر خدا دروغ بندد در حالی که به اسلام
 خوانده می‌شود، و خدا قوم ستمگر را هدایت نمی‌کند
 ﴿۷﴾ می‌خواهند نور خدا را بدهانهایشان خاموش کنند و
 خدا کامل کننده نور خویش است و اگر چه کافران
 کراهت داشته باشند ﴿۸﴾ اوست که فرستاد رسول خود را
 با هدایت و دین حق تا آن را بر همه دینها آشکارا گرداند
 و پیروز کند و اگر چه مشرکین نخواهند ﴿۹﴾ ای کسانی
 که ایمان آورده‌اید آیا شما را دلالت کنم بر تجارتی که
 شما را نجات می‌دهد از عذاب دردناک ﴿۱۰﴾ (و آن
 تجارت این است که) به خدا و رسول او ایمان بیاورید و
 در راه خدا با مال‌ها و جان‌هایتان جهاد کنید، این بهتر است
 برای شما اگر بدانید ﴿۱۱﴾ که اگر ایمان آورده و جهاد
 کنید می‌آمزد برای شما گناهان شما را و در آورد شما را
 به بوستان‌هایی که از زیر آنها نهرها جاری است و به
 مسکن‌های پاکیزه در باغ‌های دائمی، اینست کامیابی
 بزرگ ﴿۱۲﴾ و آیا دلالت کنم شما را بر تجارت دیگری
 که آن را دوست می‌دارید و آن یاری از جانب خدا و فتح
 و گشایش نزدیکی است و بشارت ده مؤمنین را ﴿۱۳﴾ ای
 مؤمنین یاران خدا باشید چنانکه عیسی بن مریم به حواریین
 گفت: یاران من در راه خدا کیانند؟ حواریین گفتند که؛
 یاوران خدائیم پس دسته‌ای از بنی اسرائیل ایمان آوردند و
 دسته‌ای انکار کردند که ما آنان را که ایمان آورده بودند
 بر دشمنان‌شان تأیید کردیم پس غلبه یافتند ﴿۱۴﴾.

سُورَةُ الْجُمُعَةِ

سوره جمعه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ الْمَلِكِ
 الْقُدُّوسِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾ هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي
 الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ
 وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي
 ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٢﴾ وَآخِرِينَ مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُوا بِهِمْ وَهُوَ
 الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٣﴾ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ
 وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٤﴾ مَثَلُ الَّذِينَ حُمِّلُوا
 التَّوْرَةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا
 بِئْسَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا
 يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥﴾ قُلْ يَتَائِبُهَا الَّذِينَ هَادُوا
 إِنْ زَعَمْتُمْ أَنَّكُمْ أَوْلِيَاءُ لِلَّهِ مِنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوْا
 الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٦﴾ وَلَا يَتَمَنَّوْنَهُ أَبَدًا بِمَا
 قَدَّمْتُمْ أَيْدِيَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٧﴾ قُلْ إِنْ
 الْمَوْتُ الَّذِي تُفِرُّونَ مِنْهُ فَإِنَّهُ مُلْقِيكُمْ ثُمَّ تُرَدُّونَ
 إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ
 تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

برای خدا تسبیح می کند آنچه در آسمانها و آنچه در این
 زمین است خدائی که پادشاه منزله از عیب و عزیز
 و درستکار است ﴿۱﴾ اوست که برانگیخت در میان
 بی سوادان رسولی از خودشان که آیات او را بر ایشان
 بخواند و پاکشان نماید و کتاب و حکمت به ایشان بیاموزد
 و حقا که از پیش در گمراهی آشکار بودند ﴿۲﴾ و
 دیگران از ایشان که هنوز ملحق به ایشان نشده اند و اوست
 عزیز درستکار ﴿۳﴾ اینست فضل خدا به هر کس بخواهد
 می دهد و خدا صاحب فضل بزرگست. ﴿۴﴾ مثل و صفت
 آنانکه حامل تورات شدند (با دعای خودشان) سپس آنرا
 تحمل نکردند (به آن عمل نمودند) مانند خر است که
 کتابهایی را بر دوش کشد، بد است وصف گروهی که به
 آیات خدا تکذیب کردند و خدا گروه ستمگران را هدایت
 نمی کند ﴿۵﴾ بگو ای یهودیان اگر گمان دارید که شما
 دوستان خدائید نه مردم دیگر، پس تمنا و آرزوی مرگ
 نمائید اگر راستگوئید ﴿۶﴾ و مرگ را هرگز نخواهند
 آرزو کرد بواسطه آن اعمالی که از پیش بتوانائی خود
 کرده اند و خدا دانا به حال ستمگرانست ﴿۷﴾ بگو محققا
 همان مرگی که از آن فرار می کنید شما را ملاقات می کند
 سپس شما به سوی خدای عالم غیب و شهادت برگردانده
 می شوید او شما را خبر می دهد به آنچه می کرده اید. ﴿۸﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ
الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ
خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩﴾ فَإِذَا قُضِيَتِ
الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللَّهِ
وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٠﴾ وَإِذَا رَأَوْا
تِجَارَةً أَوْ لَهْوًا انفَضُّوا إِلَيْهَا وَتَرَكُوكَ قَائِمًا قُلْ مَا
عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ مِّنَ اللَّهْوِ وَمِنَ التِّجَارَةِ وَاللَّهُ خَيْرُ
الرَّازِقِينَ ﴿١١﴾

ای کسانی که ایمان آورده‌اید چون برای نماز روز جمعه
ندا شد پس بشتابید به سوی ذکر خدا و داد و ستد را رها
کنید اگر بدانید این برای شما خوبست ﴿۹﴾ پس چون
نماز انجام شد در زمین پراکنده شوید و از کرم و فضل
خدا بجوید و خدا را بسیار یاد آورید شاید شما رستگار
شوید ﴿۱۰﴾ و چون تجارت و یا بازیچه‌ای ببینند به سوی
آن پراکنده شوند و تو را در حال قیام رها کنند بگو آنچه
نزد خداست بهتر است از بازیچه و از تجارت و خدا
بهترین روزی‌دهندگان است. ﴿۱۱﴾

سُورَةُ الْمُنَافِقُونَ

سوره منافقون

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ
وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ
لَكَاذِبُونَ ﴿١﴾ اتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَنِ
سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢﴾ ذَلِكَ
بِأَنَّهُمْ ءَامَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا فَطُبِعَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا
يَفْقَهُونَ ﴿٣﴾ وَإِذَا رَأَيْتَهُمْ تُعْجِبُكَ أَجْسَامُهُمْ وَإِنْ
يَقُولُوا تَسْمَعُ لِقَوْلِهِمْ كَانَتْهُمْ حُشْبٌ مِّنْ سَنَدَةٍ
يَحْسَبُونَ كُلَّ صَيْحَةٍ عَلَيْهِمْ هُمُ الْعَدُوُّ فَاحْذَرْهُمْ
قَتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٤﴾

بنام خدای کامل‌الذات و الصفات رحمن رحیم. چون
منافقین نزد تو آیند بگویند شهادت می‌دهیم که تو رسول
خدایی، و خداوند می‌داند که تو رسول اوئی، و خدا
شهادت می‌دهد که منافقین دروغ گویند ﴿۱﴾ سوگندهای
خود را سپری کردند و از راه خدا دور بگشته‌اند و به
تحقیق آنچه می‌کنند بد است ﴿۲﴾ این بواسطه این است
که ایشان ایمان آورده سپس کافر شدند پس بر دلهایشان
مهر زده شده که ایشان نمی‌فهمند. ﴿۳﴾ و چون ایشان را
بینی هیکلشان تو را به عجب آورد و اگر سخن گویند به
سخنانشان گوش می‌دهی، گویا ایشان چوبهای خشکی
هستند که به دیواری واداده باشند، هر صدائی را بر ضرر
خود شمارند ایشان دشمنند از ایشان حذر کن، خدا بکشد
ایشان را چگونه منحرف شده‌اند ﴿۴﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ لَوَّأُ رُءُوسَهُمْ وَرَأَيْتَهُمْ يَصُدُّونَ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ ﴿٥﴾
 سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٦﴾
 هُمُ الَّذِينَ يَقُولُونَ لَا تُنْفِقُوا عَلَى مَنْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّى يَنْفَضُوا وَلِلَّهِ خَزَائِنُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٧﴾ يَقُولُونَ لِنِ رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ لِيُخْرِجَنَا الْأَعَزُّ مِنْهَا الْأَذَلُّ وَلِلَّهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَلَكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨﴾ يَتَأَيَّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٩﴾ وَأَنْفِقُوا مِنْ مَّا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ فَيَقُولَ رَبِّ لَوْلَا أَخَّرْتَنِي إِلَى أَجَلٍ قَرِيبٍ فَأَصَّدَقَ وَأَكُنْ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٠﴾ وَلَنْ يُؤَخَّرَ اللَّهُ نَفْسًا إِذَا جَاءَ أَجَلُهَا وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١١﴾

و چون به ایشان گفته شود بیایید رسول خدا برای شما طلب آمرزش کند سرهای خود را بیچند و ایشان را بینی اعراض می کنند در حالیکه که با تکبرند ﴿۵﴾ مساوی است بر ایشان چه استغفار کنی و آمرزش بخواهی و چه آمرزش نخواهی، خدا ایشان را نیامرزد زیرا خدا هدایت نمی کند گروه فاسقین را. ﴿۶﴾ ایشانند کسانی که می گویند بر کسانی که نزد رسول خداوند انفاق و همراهی نکنید تا پراکنده شوند و حال آنکه ملک خداست گنجهای آسمانها و زمین و لیکن منافقین نمی فهمند ﴿۷﴾ می گویند اگر به مدینه برگشتیم البته عزیزتر، ذلیل تر را از مدینه خارج می کند و حال آنکه خاص خداست عزت و خاص رسول او و خاص مؤمنین است ولیکن منافقین نمی دانند ﴿۸﴾ آهای کسانی که ایمان آورده اید شما را مالهایتان و فرزندانان از یاد خدا غافل نکند و هر کس چنین کند (یعنی غفلت ورزد) پس آنان فقط زیانکارند. ﴿۹﴾ و انفاق کنید از آنچه به شما روزی داده ایم پیش از آنکه مرگ یکی از شما برسد که بگوید پروردگارا چرا تا مدت نزدیکی مرا مهلت ندادی که صدقه بدهم و از شایستگان بوده باشم ﴿۱۰﴾ و هرگز خدا عقب نمی اندازد جانی را هنگامی که اجلش آمده باشد و خدا به آنچه می کنید آگاه است. ﴿۱۱﴾

سُورَةُ التَّغَابُنِ

سوره تغابن

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لَهُ الْمُلْكُ
وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ هُوَ الَّذِي
خَلَقَكُمْ مِنْكُمْ كَافِرٌ وَمِنْكُمْ مُؤْمِنٌ وَاللَّهُ بِمَا
تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢﴾ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ
وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُورَكُمْ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿٣﴾ يَعْلَمُ
مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسْرُونَ وَمَا
تُعْلِنُونَ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٤﴾ أَلَمْ يَأْتِكُمْ
نَبَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ فَذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهُمْ
وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٥﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ
رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالُوا أَبَشَرٌ يَهْدُونَنَا فَكَفَرُوا
وَتَوَلَّوْا وَاسْتَغْنَى اللَّهُ وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٦﴾ زَعَمَ الَّذِينَ
كَفَرُوا أَنْ لَنْ يُبْعَثُوا قُلْ بَلَى وَرَبِّي لَشَاعُنُ ثُمَّ
لَنَنْبَأَنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ وَذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧﴾ فَآمَنُوا
بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالْثُورِ الَّذِي أَنْزَلْنَا وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
خَبِيرٌ ﴿٨﴾ يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ ذَلِكَ يَوْمُ
التَّغَابُنِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُكَفِّرْ
عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٩﴾

برای خدا تسبیح می کند آنچه در آسمانها و آنچه در زمین
است، پادشاهی و ستایش خاص اوست و او بر هر چیزی
تواناست ﴿۱﴾ اوست که شما را آفرید پس بعضی از شما
کافر و بعضی از شما مؤمنند، و خدا به آنچه می کنید
بیناست ﴿۲﴾ آسمانها و زمین را به حق آفرید و شما را
صورت بندی کرد پس صورتهای شما را نیکو نمود و به
سوی اوست سرانجام. ﴿۳﴾ می داند آنچه در آسمانها و
زمین است و می داند آنچه پنهان می کنید و آنچه آشکار
می نمائید و خدا به آنچه در سینه ها است از افکار و اراده
و خیالات داناست ﴿۴﴾ آیا برای شما نیامده خبر آنانکه از
پیش کافر شدند که چشیدند وبال کار خود را و برای
ایشان عذاب دردناکست ﴿۵﴾ این عذاب برای این است
که پیغمبرانشان با دلیلهای روشن به سوی ایشان آمدند پس
گفتند: آیا بشری ما را هدایت می کند پس کفر ورزیده و
روگردان شدند و خدا بی نیازی نمود و خدا بی نیاز ستوده
است. ﴿۶﴾ آنانکه کفر را انتخاب کردند گمان کرده اند
که مبعوث نمی شوند بگو آری قسم به پروردگارم که قطعا
مبعوث خواهید شد سپس قطعا خبر داده شوید به آنچه
عمل کرده اید و این بر خدا آسان است ﴿۷﴾ پس ایمان
آوردید به خدا و رسول او به آن نوریکه ما نازل کردیم
و خدا به آنچه میکنید آگاه است ﴿۸﴾ روزی که شما را
خدا جمع میکند برای روز رستاخیز آنروز روز مغبون شدن
است و آنکه به خدا ایمان آورد و عمل شایسته نماید
سیئات او را محو کند و او را به باغهایی که از زیر آنها
نهرها روانست داخل کند که در آن همیشه بمانند این است
کامیابی بزرگ ﴿۹﴾

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ
النَّارِ خَالِدِينَ فِيهَا ۖ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٠﴾ مَا أَصَابَ
مِنْ مُصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ ۖ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ يَهْدِ
قَلْبَهُ ۖ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١١﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ
وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ ۚ فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَإِنَّمَا عَلَىٰ رَسُولِنَا الْبَلَاغُ
الْمُبِينُ ﴿١٢﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۚ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ
الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٣﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ۖ إِنَّ مِنْ
أَزْوَاجِكُمْ وَأَوْلَادِكُمْ عَدُوًّا لَّكُمْ فَاحْذَرُوهُمْ ۚ وَإِنْ
تَعَفَّوْا وَتَصَفَّحُوا وَتَغْفِرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٤﴾
إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ ۚ وَاللَّهُ عِنْدَهُ أَجْرٌ
عَظِيمٌ ﴿١٥﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ وَأَسْمَعُوا وَأَطِيعُوا
وَأَنْفِقُوا خَيْرًا لِأَنْفُسِكُمْ ۚ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ
فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٦﴾ إِنْ تَقْرِضُوا اللَّهَ قَرْضًا
حَسَنًا يُضَاعِفْهُ لَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ۚ وَاللَّهُ شَكُورٌ
حَلِيمٌ ﴿١٧﴾ عَلِيمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٨﴾

و آنانکه کافر شده و به آیات ما تکذیب کرده‌اند آنان
اصحاب آتشند که در آن جاویدند و بد سرانجامی است
﴿۱۰﴾ هیچ مصیبتی جز به اذن خدا نرسد و هر کس ایمان
به خدا آورد خدا دل او را هدایت می‌کند و خدا بر هر
چیزی داناست ﴿۱۱﴾ و خدا را اطاعت کنید و این رسول
را اطاعت کنید پس اگر روبگردانید همانا بر عهده پیغمبر
ما فقط رساندن اشکار است. ﴿۱۲﴾ خدای مستجمع جمیع
کمالات، نیست جز او خدائی و ملجأی و بر خدا باید
توکل کنند مؤمنین ﴿۱۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید
محققا بعضی از زنان و فرزندان شما دشمنند برای شما، پس
از ایشان حذر کنید و اگر عفو کنید و چشم بپوشید و
بگذرید و ببخشید پس محققا خدا آمرزنده و رحیم است.
﴿۱۴﴾ همانا اموال شما و اولاد شما فتنه است و خدا نزد
اوست اجر بزرگ ﴿۱۵﴾ پس، از خدا بترسید آن قدر که
توانستید و بشنوید و اطاعت کنید و انفاق نمایید برای
خودتان خوبست، و هر کس از بخل نفس خویش محفوظ
ماند پس همانان رستگارند ﴿۱۶﴾ اگر خدا را قرض نیکو
بدهید آنرا برای شما مضاعف کند و شما را بیامزد و خدا
سپاسگزار بردبار است ﴿۱۷﴾ او دانای غیب و شهادتست و
عزیز و درستکار است. ﴿۱۸﴾

سُورَةُ الطَّلَاقِ

سوره طلاق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ
وَأَحْصُوا الْعِدَّةَ وَاتَّقُوا اللَّهَ رَبَّكُمْ لَا تَخْرِجُوهُنَّ مِنْ
بُيُوتِهِنَّ وَلَا يَخْرُجْنَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَحِشَةٍ مُبَيَّنَةٍ
وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَقَدْ ظَلَمَ
نَفْسَهُ لَا تَدْرِي لَعَلَّ اللَّهَ يُحْدِثُ بَعْدَ ذَلِكَ أَمْرًا
﴿١﴾ فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ
فَارِقُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَأَشْهِدُوا ذَوَى عَدْلٍ مِنْكُمْ
وَأَقِيمُوا الشَّهَادَةَ لِلَّهِ ذَلِكَ يُوَعِّظُ بِهِ مَنْ كَانَ
يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ
مَخْرَجًا ﴿٢﴾ وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ
عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ إِنَّ اللَّهَ بَلِغُ أَمْرِهِ قَدْ جَعَلَ
اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا ﴿٣﴾ وَالَّذِي يَبِيسُنَ مِنَ الْمَحِيضِ
مِنْ نِسَائِكُمْ إِنْ أُرْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ
وَالَّذِي لَمْ يَحْضَنْ وَأُولَتْ الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَنْ
يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ
يُسْرًا ﴿٤﴾ ذَلِكَ أَمْرُ اللَّهِ أَنْزَلَهُ إِلَيْكُمْ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ
يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُعْظِمْ لَهُ أَجْرًا ﴿٥﴾

ای پیامبر، چون خواستید زنان را طلاق دهید پس برای عده ایشان طلاقشان دهید و عده را شماره کنید و از خدائی که پروردگار شماست بترسید، ایشان را از خانه‌هایشان بیرون نکنید و بیرون نشوند مگر اینکه کار زشت‌نمایی بکنند و این حدود خداست و هر کس از حدود خدا تجاوز کند خدا محققاً به خود ستم کرده، نمی‌دانی شاید خدا پس از آن امری پدید آورد ﴿۱﴾ پس چون به مدت خود رسیدند پس بخوبی ایشان را نگاهدارید و یا به خوبی مفارقت کنید و دو عادل از خودتان را گواه گیرید و شهادت را برای خدا بپا دارید، به این پند داده می‌شود هر کسی که ایمان به خدا و روز دیگر بیاورد و هر کس از خدا بترسد خدا برای او راه بیرون رفتنی قرار می‌دهد ﴿۲﴾ و او را از جائی که به حساب نیاورده روزی دهد و هر کس بر خدا توکل کند پس خدا او را کفایت کند زیرا خدا امر خود را برساند به تحقیق خدا برای هر چیزی اندازه قرار داده است. ﴿۳﴾ و زنانی که از حیض شدن مأیوسند اگر به گمان افتادید پس عده آنان سه ماه است و کذلک زنانی که حیض نشده‌اند، و زنان باردار مدتشان این است که وضع حمل نمایند و کسی که از خدا بترسد خدا برای وی در کارش آسانی قرار می‌دهد ﴿۴﴾ این فرمان خداست که به سوی شما نازل نموده و هر کس از خدای بترسد خدا سیئات او را از او محو و جبران نماید و پاداش وی را بزرگ سازد. ﴿۵﴾

أَسْكُوهُمْ مِّنْ حَيْثُ سَكَنْتُمْ مِّنْ وُجْدِكُمْ وَلَا تَضَارُّوهُمْ لِنَصِيِّقُوا عَلَيْهِمْ وَإِنْ كُنَّ أُولَاتٍ حَمْلٍ فَأَنْفِقُوا عَلَيْهِنَّ حَتَّى يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَآتُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ وَأَتَمُّوا بَيْنَكُمْ بِمَعْرُوفٍ وَإِنْ تَعَاسَرْتُمْ فَسَرِّضْ لَهُ أُخْرَى ۖ لِيُنْفِقَ ذُو سَعَةٍ مِّنْ سَعَتِهِ ۖ وَمَنْ قُدِرَ عَلَيْهِ رِزْقُهُ فَلْيُنْفِقْ مِمَّا آتَاهُ اللَّهُ لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا مَا آتَاهَا سَيَجْعَلُ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا ۖ وَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ عَتَتْ عَنْ أَمْرِ رَبِّهَا وَرُسُلِهِ ۖ فَحَاسَبْنَاهَا حِسَابًا شَدِيدًا وَعَذَّبْنَاهَا عَذَابًا تُكْرًا ۖ فَذَاقَتْ وَبَالَ أَمْرِهَا وَكَانَ عَاقِبَةُ أَمْرِهَا خُسْرًا ۖ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ الَّذِينَ ءَامَنُوا قَدْ أَنزَلَ اللَّهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا ۖ رَسُولًا يَتْلُوا عَلَيْكُمْ ءَايَاتِ اللَّهِ مُبَيِّنَاتٍ لِّيُخْرِجَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَمَنْ يُؤْمِن بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا قَدْ أَحْسَنَ اللَّهُ لَهُ رِزْقًا ۖ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَوَاتٍ وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ الْأَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا ۚ

زنان مطلقه را سکنی دهید از جائیکه سکونت دارید به قدر وسع خودتان و به ایشان ضرر نزنید که بر آنها تنگ بگیرید و اگر بار دارند بر ایشان انفاق کنید (یعنی نفقه ایشان را بدهید) تا بار خود را بگذارند پس اگر برای شما شیر دادند مردشان را به ایشان بدهید و بین خودتان به خوبی و مسالمت آمیز امر یکدیگر را بپذیرید و اگر به هم سختی کردید پس شیر آن طفل را زن دیگری بر عهده خواهد گرفت ﴿۶﴾ باید آنکه با وسعت است از وسعت خود انفاق کند و هر کس روزی او تنگ باشد پس انفاق کند از آنچه خدایش داده، خدا احدی را تکلیف نمی کند مگر به قدری که به او داده است بزودی خدا پس از سختی آسانی قرار می دهد. ﴿۷﴾: چه بسیار ساکنین دهاتی که از امر پروردگارشان و از امر رسولان او سرپیچی و طغیان کردند و به حسابشان رسیدیم به محاسبه شدیدی و آنان را به عذاب بدی عذاب کردیم ﴿۸﴾ پس وبال کار خود را چشیدند و سرانجام کارشان زیان بود ﴿۹﴾ خدا برای ایشان مهیا کرد عذاب سختی، پس از خدا بترسید ای خردمندانی که ایمان آورده اید به تحقیق خدا نازل نمود به سوی شما ذکری ﴿۱۰﴾ و فرستاد رسولی که بر شما تلاوت کند آیات روشن کننده خدا را تا بیرون برد آنان را که ایمان و عملهای شایسته دارند از ظلمات به سوی نور و هر کس ایمان به خدا آورد و عمل شایسته کند خدا او را به باغهایی که از زیر آنها نهرها روانست داخل کند همیشه در آنها بمانند به تحقیق خدا رزق او را نیکو نموده است. ﴿۱۱﴾ خدا آن است که خلق نمود هفت آسمان را و از زمین بمانند آنها فرمان را نازل می کند بین آنها تا بدانید که خدا بر هر چیزی تواناست و محققا علم خدا به هر چیزی احاطه کرده و هر چیزی را فرا گرفته است. ﴿۱۲﴾.

سُورَةُ التَّحْرِيمِ

سوره تحریم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ تَبْتَغِي مَرْضَاتَ أَزْوَاجِكَ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١﴾ قَدْ فَرَضَ اللَّهُ لَكُمْ تَحِلَّةَ أَيْمَانِكُمْ وَاللَّهُ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٢﴾ وَإِذْ أَسْرَ النَّبِيُّ إِلَى بَعْضِ زَوَاجِهِ حَدِيثًا فَلَمَّا نَبَأَتْ بِهِ وَأَظْهَرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ عَرَفَ بَعْضُهُ وَأَعْرَضَ عَنْ بَعْضٍ فَلَمَّا نَبَأَهَا بِهِ قَالَتْ مَنْ أَنْبَاكَ هَذَا قَالَ نَبَأَنِي الْعَلِيمُ الْحَبِيرُ ﴿٣﴾ إِنْ تَتُوبَا إِلَى اللَّهِ فَقَدْ صَغَتْ قُلُوبُكُمَا وَإِنْ تَظَاهَرَا عَلَيْهِ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ مَوْلَاهُ وَجِبْرِيلُ وَصَلِحُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمَلَائِكَةِ بَعْدَ ذَلِكَ ظَهِيرٌ ﴿٤﴾ عَسَى رَبُّهُ إِنْ طَلَقَنَّ أَنْ يُبْدِلَهُ أَزْوَاجًا خَيْرًا مِنْكُنَّ مُسْلِمَاتٍ مُؤْمِنَاتٍ قَلِيلَاتٍ تَتَّبِعْتِ عِبَادَتِ سَلْبَحَتٍ ثَيِّبَاتٍ وَأَبْكَارًا ﴿٥﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَعْتَدُوا الْيَوْمَ إِنَّمَا تُحْزَرُونَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧﴾

ای پیامبر، چرا حرام می کنی آنچه خدا بر تو حلال کرده است خشنودی زنا را می جوئی و خدا آمرزنده رحیم است ﴿۱﴾ به تحقیق خدا مقرر نموده برای شما گشودن سوگندهایتان را و خدا دوست شماست و او دانای درستکار است ﴿۲﴾ و چون این پیغمبر به بعضی از زنان خود سخنی را اظهار کرد پس همین که او سخن وی را به دیگری خبر داد و خدا پیغمبر را بر آن مطلع کرد پیغمبر بعض آنها گرفت و از بعض دیگر خودداری کرد، پس چون زن را از قضیه خبر داد، زن گفت این خبر را کی به تو داد؟ (پیامبر) گفت دانای آگاه مرا خبر داد. ﴿۳﴾ اگر شما دو نفر توبه کنید به سوی خدا که دلہایتان منحرف شده و اگر علیه او یکدیگر را مدد کنید پس محققاً خدا خودش دوستدار اوست و جبریل و شایسته مؤمنین و فرشتگان پس از این یاری مددکارند ﴿۴﴾ اگر شما را طلاق دهد شاید پروردگارش به او همسران بهتر از شما عوض دهد همسرانی که مطیع و با ایمان و فرمانبر و توبه کننده و با عبادت و روزه گیرنده شوهر دیده ها و دوشیزه ها باشند. ﴿۵﴾ ای مؤمنین خودتان و خانواده تان را حفظ کنید از آتشی که آتش افروز آن مردم و سنگ است بر سر آن فرشتگانی است خشن و سخت که خدا را در آنچه ایشان را امر کرده عصیان نمی کنند و آنچه مأمورند بجا می آورند ﴿۶﴾ ای کسانی که کافر بودید امروز عذرخواهی نکنید همانا جزا داده می شوید طبق آنچه می کرده اید ﴿۷﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا تُوبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَّصُوحًا
 عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يُكَفِّرَ عَنْكُم سَيِّئَاتِكُمْ
 وَيُدْخِلَكُم جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يَوْمَ لَا
 يُخْزِي اللَّهُ النَّبِيَّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ نُورُهُمْ يَسْعَىٰ
 بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا
 وَآغْفِرْ لَنَا إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٨﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ
 جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوَاهُمُ
 جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٩﴾ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ
 كَفَرُوا امْرَأَتَ نُوحٍ وَامْرَأَتَ لُوطٍ كَانَتَا تَحْتَ
 عَبْدَيْنِ مِّنْ عِبَادِنَا صَالِحَيْنِ فَخَانَتَاهُمَا فَلَمْ يُغْنِيَا
 عَنْهُمَا مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَقِيلَ ادْخُلَا النَّارَ مَعَ
 الدَّٰخِلِينَ ﴿١٠﴾ وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا امْرَأَتَ
 فِرْعَوْنَ إِذْ قَالَتْ رَبِّ أَبْنِ لِي عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ
 وَنَجِّنِي مِنَ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهِ وَنَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ
 الظَّالِمِينَ ﴿١١﴾ وَمَرْيَمَ ابْنَتَ عِمْرَانَ الَّتِي أَحْصَنَتْ
 فَرْجَهَا فَنفَخْنَا فِيهِ مِن رُّوحِنَا وَصَدَّقَتْ بِكَلِمَاتِ
 رَبِّهَا وَكُتِبَ فِيهَا وَكَانَتْ مِنَ الْمُقْنِينَ ﴿١٢﴾

ای کسانی که ایمان آورده‌اید به سوی خدا توبه کنید توبه‌ای
 صمیمانه، شاید پروردگارتان جبران کند از شما گناهانتان
 را و شما را در آورد به باغهایی که از زیر آنها نهرها
 روانست روزی که خدا خوار نکند این پیغمبر و کسانی که با
 او ایمان آورده‌اند، نورشان پیشاپیش ایشان و طرف
 راستشان حرکت می‌کند می‌گویند پروردگارا نور ما را
 برای ما کامل نما و ما را بیمارز محققا تو بر هر چیز
 توانائی ﴿۸﴾ ای پیامبر، با کفار و منافقین جهاد کن و بر
 آنان درستی کن و جایشان دوزخ است و بد سرانجامی
 است ﴿۹﴾ خدا برای کفار مثلی زده زن نوح و زن لوط را
 که در زیر سایه دو بنده از بندگان صالح ما بودند پس به
 آن دو خیانت کرده پس آن دو بنده از طرف خدا هیچ
 کاری برایشان ننموده و بی‌نیازشان ننمودند و گفته شد
 داخل آتش شوید با واردشوندگان ﴿۱۰﴾ و خدا برای
 مؤمنین مثلی زده زن فرعون را وقتی که گفت: پروردگارا
 برایم نزد خودت بنا کن خانه‌ای در بهشت و مرا از فرعون
 و کار او نجات ده و مرا از قوم ستمگران نجات عطا کن
 ﴿۱۱﴾ و مثلی زده مریم دختر عمران را که عفت خود را
 نگه داشت پس، از روح خود در آن دمیدیم و به کلمات و
 فرمانهای پروردگارش تصدیق کرد و از مطیعان بود ﴿۱۲﴾

سُورَةُ الْمُلْكِ

سوره ملک

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

تَبَرَّكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ
 ۱ الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ
 أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ ۲ الَّذِي خَلَقَ
 سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا مَّا تَرَى فِي خَلْقِ الرَّحْمَنِ مِنْ
 تَفَوتٍ فَأَرْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرَى مِنْ فُطُورٍ ۳ ثُمَّ
 أَرْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ إِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا
 وَهُوَ حَسِيرٌ ۴ وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ
 وَجَعَلْنَاهَا رُجُومًا لِلشَّيَاطِينِ وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ
 السَّعِيرِ ۵ وَلِلَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ
 وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ۶ إِذَا أُلْقُوا فِيهَا سَمِعُوا لَهَا شَهِيقًا
 وَهِيَ تَفُورُ ۷ تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ الْغَيْظِ كُلَّمَا أُلْقِيَ
 فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ ۸ قَالُوا
 بَلَى قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللَّهُ مِنْ
 شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ كَبِيرٍ ۹ وَقَالُوا لَوْ كُنَّا
 نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ السَّعِيرِ ۱۰
 فَأَعْتَرَفُوا بِذَنبِهِمْ فَسُحْقًا لِأَصْحَابِ السَّعِيرِ ۱۱ إِنَّ
 الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ

۱۲

با برکت و بزرگست آن که بدست اوست ملک و پادشاهی و او بر هر چیزی توانا است ﴿۱﴾ آنکه مرگ و زندگی را آفرید تا شما را بیازماید که کدامتان از جهت عمل بهترید و اوست عزیز آمرزنده ﴿۲﴾ آنکه هفت طبقه آسمانها بیافرید نمی بینی در آفرینش خدای رحمن تفاوتی، پس نظر برگردان آیا خللی می بینی ﴿۳﴾ و باز دوباره نظر برگردان دیده برگردد در حالیکه دورمانده و در حالیکه وامانده و خسته شده است. ﴿۴﴾ و به تحقیق زینت دادیم آسمان دنیا را به چراغها و آنها را وسیله دور کردن شیاطین قرار دادیم و برای ایشان مهیا کردیم عذاب افروخته را ﴿۵﴾ و برای آنانکه به پروردگارشان کافرند عذاب دوزخ است و بد سرانجامی است ﴿۶﴾ چون به دوزخ افکنده شوند صدای جان خراش آنها بشنوند در حالیکه می خورشد ﴿۷﴾ نزدیک است از غیظ پاره شود هر زمان فوجی در آن افکنده شود خزانه داران از ایشان سؤال کنند که آیا برای شما ترساننده نیامد ﴿۸﴾ گویند: چرا ترساننده ای برای ما آمد پس تکذیب کردیم و گفتیم خدا چیزی نازل نفرموده و نیستید شما جز در گمراهی بزرگ ﴿۹﴾ و گویند اگر ما می شنیدیم و یا تعقل می کردیم در میان یاران دوزخ نبودیم ﴿۱۰﴾ پس به گناه خود اعتراف کرده اند پس دور باد است برای دوزخیان ﴿۱۱﴾ محققاً کسانی که از پروردگار خود به غیب (یعنی خدای ندیده) می ترسند برای ایشان آمرزش و اجر ارجمندی است ﴿۱۲﴾

وَأَسِرُّوا قَوْلَكُمْ أَوِ اجْهَرُوا بِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ
 الصُّدُورِ ﴿١٣﴾ أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ
 الْخَبِيرُ ﴿١٤﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذُلُولًا
 فَأَمْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهِ وَإِلَيْهِ النُّشُورُ
 ﴿١٥﴾ ءَأَمِنْتُمْ مِّنَ فِي السَّمَاءِ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمْ الْأَرْضَ
 فَإِذَا هِيَ تَمُورُ ﴿١٦﴾ أَمْ أَمِنْتُمْ مِّنَ فِي السَّمَاءِ أَنْ يُرْسِلَ
 عَلَيْكُمْ حَاصِبًا فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرِ ﴿١٧﴾ وَلَقَدْ
 كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَكَيفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿١٨﴾ أَوْ
 لَمْ يَرَوْا إِلَى الْطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَفْتٍ وَيَقْبِضْنَ مَا
 يُمَسِّكُهُنَّ إِلَّا الرِّحْمَنُ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ بَصِيرٌ ﴿١٩﴾
 أَمَّنْ هَذَا الَّذِي هُوَ جُنْدٌ لَّكُمْ يَنْصُرُكُم مِّن دُونِ
 الرَّحْمَنِ إِنِ الْكَافِرُونَ إِلَّا فِي غُرُورٍ ﴿٢٠﴾ أَمَّنْ هَذَا
 الَّذِي يَرْزُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُ بَلْ لَجُّوا فِي عُتُوٍّ
 وَنُفُورٍ ﴿٢١﴾ أَفَمَن يَمْشِي مُكِبًّا عَلَى وَجْهِهِ أَهْدَىٰ
 أَمَّن يَمْشِي سَوِيًّا عَلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٢٢﴾ قُلْ هُوَ
 الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ
 وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٢٣﴾ قُلْ هُوَ الَّذِي
 ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَيَقُولُونَ
 مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلْ إِنَّمَا
 أَعْلَمُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٦﴾

و گفتار خود را پنهان بدارید و یا آنرا آشکار کنید، محققاً
 او داناست به آنچه در سینه‌هاست ﴿۱۳﴾ آیا آنکه خلق
 نموده نمی‌داند در حالیکه او دقیق و آگاه است ﴿۱۴﴾
 اوست که برای شما زمین را رام نموده که بر دوش‌های آن
 راه بروید و از روزی او بخورید و به سوی او بازگشت
 می‌باشد. ﴿۱۵﴾ آیا از آنکه در آسمانست ایمن شده‌اید از
 اینکه شما را به زمین فرو برد که ناگهان مضطرب و به
 جنبش آید ﴿۱۶﴾ آیا از آنکه در آسمانست ایمنید از
 اینکه بفرستد بر شما باد ریگباری پس بزودی بدانید چگونه
 است اِنداز من ﴿۱۷﴾ و به تحقیق آنانکه پیش از ایشان
 بودند تکذیب نمودند پس چه سخت بود تعرض من
 ﴿۱۸﴾ آیا پرندگان را بال‌گشودگان و بال‌زنان بالای
 سر خود ندیده‌اند، آنها را جز خدای رحمن نگاه ندارد زیرا
 او به هر چیزی بیناست. ﴿۱۹﴾ آیا اینکه سپاه شماست شما
 را یاری می‌کند در مقابل خدای رحمن؟ کافران جز در
 غرور نیستند ﴿۲۰﴾ یا کیست آنکه روزیتان بدهد اگر خدا
 روزی خود را باز دارد، بلکه در سرکشی و تنفر اصرار
 دارند ﴿۲۱﴾ پس آیا کسیکه نگونسار بر صورت خود راه
 می‌رود راه یافته‌تر است یا آنکه راست ایستاده می‌رود بر
 راه مستقیم ﴿۲۲﴾ بگو اوست که ایجادتان کرده و برای
 شما گوش و چشمان و دلها قرار داده چه کم‌سپاس
 می‌گذارید ﴿۲۳﴾ بگو اوست که شما را در زمین پراکنده
 و بسوی او محشور می‌شوید. ﴿۲۴﴾ و می‌گویند چه زمان
 و کی است این وعده اگر راست می‌گوئید ﴿۲۵﴾ بگو
 همانا علم آن نزد خداست و فقط من ترساننده
 آشکارم ﴿۲۶﴾

فَلَمَّا رَأَوْهُ زُلْفَةً سَيَّئَتْ وُجُوهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَقِيلَ
هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَدْعُونَ ﴿٢٧﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ
أَهْلَكَنِیَ اللَّهُ وَمَنْ مَعِيَ أَوْ رَحِمَنَا فَمَنْ يُجِيرُ
الْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٨﴾ قُلْ هُوَ الرَّحْمَنُ
عَامِنًا بِهِ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ
مُبِينٍ ﴿٢٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَصْبَحَ مَاؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ
يَأْتِيكُمْ بِمَاءٍ مَعِينٍ ﴿٣٠﴾

سُورَةُ الْقَلَمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ن وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ ﴿١﴾ مَا أَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ
بِمَجْنُونٍ ﴿٢﴾ وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا غَيْرَ مَمْنُونٍ ﴿٣﴾ وَإِنَّكَ
لَعَلَى خُلُقٍ عَظِيمٍ ﴿٤﴾ فَسَتَبْصُرُ وَيُبْصِرُونَ ﴿٥﴾
بِأَيِّكُمْ الْمَقْتُولُ ﴿٦﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ
عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٧﴾ فَلَا تُطِيعِ
الْمُكَذِّبِينَ ﴿٨﴾ وَدُّوا لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُونَ ﴿٩﴾ وَلَا تُطِيعِ
كُلَّ حَلَّافٍ مَّهِينٍ ﴿١٠﴾ هَمَّازٍ مَشَّاءٍ بِنَمِيمٍ ﴿١١﴾ مَنَّاعٍ
لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ﴿١٢﴾ عُتْلٍ بَعْدَ ذَلِكَ رَنِيمٍ ﴿١٣﴾ أَنْ
كَانَ ذَا مَالٍ وَبَنِينَ ﴿١٤﴾ إِذَا تُتْلَى عَلَيْهِ ءَايَتُنَا قَالَ
أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٥﴾

و چون وعده را نزدیک بینند چهره آنانکه کافر شده اند
بد ریخت گردد و به ایشان گفته شود این همانست که
می‌خواستید ﴿۲۷﴾ بگو آیا توجه دارید اگر خدا مرا و هر
که با من است هلاک کند و یا به ما رحم کند پس کیست
که کافران را از عذاب اَلیم پناه دهد ﴿۲۸﴾ بگو اوست
رحمن به او ایمان آورده‌ایم و بر او توکل کرده‌ایم، پس
بزودی خواهید دانست کیست که او در گمراهی آشکار
است ﴿۲۹﴾ بگو توجه دارید اگر آب شما فرو رود کی
برای شما آب روان گوارا می‌آورد. ﴿۳۰﴾

سوره قلم

به نام خداوند بخشنده مهربان

ن ، قسم به قلم و آنچه می‌نویسند ﴿۱﴾ تو ببرکت نعمت
پروردگارت مجنون نیستی ﴿۲﴾ و محققاً برای تو پاداشی
است بدون منت (و یا قطع‌نشدنی) ﴿۳﴾ و محققاً تو را
خلق عظیمی است ﴿۴﴾ پس بزودی خواهی دید و بینند
﴿۵﴾ که به کدامیک از شما جنونست ﴿۶﴾ حقا که
پروردگارت خودش داناتر است به حال کسیکه از راه او
گمراه است و او داناتر است به هدایت‌یافتگان. ﴿۷﴾ پس
تکذیب‌کنندگان را اطاعت مکن ﴿۸﴾ دوست دارند تو
مسامحه (ماست‌مالی) کنی و آنان نیز مسامحه کنند ﴿۹﴾ و
اطاعت مکن هر سوگند پیشه‌پست را ﴿۱۰﴾ آنکه عیجو
و پا دو سخن چین (نمام) است ﴿۱۱﴾ آنکه مانع خیر و
تجاوزکننده گنه‌کار است ﴿۱۲﴾ درشت‌خوئی که پس از
همه اینها پست مجهول‌النسب است ﴿۱۳﴾ برای آنکه
صاحب مال و فرزندان است ﴿۱۴﴾ چون آیات ما بر او
تلاوت شود گوید افسانه‌های گذشتگان است ﴿۱۵﴾

سَنَسِيْمُهُ وَ عَلَى الْخُرُطُومِ ﴿١٦﴾ إِنَّا بَلَوْنَهُمْ كَمَا بَلَوْنَا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ إِذْ أَقْسَمُوا لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِينَ ﴿١٧﴾ وَلَا يَسْتَثْنُونَ ﴿١٨﴾ فَطَافَ عَلَيْهَا طَائِفٌ مِّن رَّبِّكَ وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿١٩﴾ فَأَصْبَحَتْ كَالصَّرِيمِ ﴿٢٠﴾ فَتَنَادُوا مُصْبِحِينَ ﴿٢١﴾ أَنِ اغْدُوا عَلَى حَرْثِكُمْ إِن كُنْتُمْ صَرِمِينَ ﴿٢٢﴾ فَأَنْظِلُوا وَهُمْ يَتَخَفَتُونَ ﴿٢٣﴾ أَن لَّا يَدْخُلَتْهَا الْيَوْمَ عَلَيْكُمْ مَسْكِينٌ ﴿٢٤﴾ وَغَدُوا عَلَى حَرْدٍ قَدِيرِينَ ﴿٢٥﴾ فَلَمَّا رَأَوْهَا قَالُوا إِنَّا لَضَالُونَ ﴿٢٦﴾ بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ ﴿٢٧﴾ قَالَ أَوْسَطُهُمْ أَلَمْ أَقُلْ لَّكُمْ لَوْلَا تُسَبِّحُونَ ﴿٢٨﴾ قَالُوا سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٢٩﴾ فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَلَوْمُونَ ﴿٣٠﴾ قَالُوا يَٰوَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٣١﴾ عَسَىٰ رَبَّنَا أَن يُبَدِّلَنَا حَيْرًا مِّمَّهَا إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا رَاغِبُونَ ﴿٣٢﴾ كَذَٰلِكَ الْعَذَابُ وَلَٰعَذَابُ الْآخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٣٣﴾ إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ عِندَ رَبِّهِمْ جَنَّتِ النَّعِيمِ ﴿٣٤﴾ أَفَنَجْعَلُ الْمُسْلِمِينَ كَالْمُجْرِمِينَ ﴿٣٥﴾ مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿٣٦﴾ أَمْ لَكُمْ كِتَابٌ فِيهِ تَدْرُسُونَ ﴿٣٧﴾ إِنَّ لَكُمْ فِيهِ لَمَا تَخَيَّرُونَ ﴿٣٨﴾ أَمْ لَكُمْ أَيْمُنٌ عَلَيْنَا بَلِغَةُ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَمَةِ إِنَّ لَكُمْ لَمَا تَحْكُمُونَ ﴿٣٩﴾ سَلَهُمُ أَيُّهُمْ بِذَٰلِكَ زَعِيمٌ ﴿٤٠﴾ أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ فَلْيَأْتُوا بِشُرَكَائِهِمْ إِن كَانُوا صَادِقِينَ ﴿٤١﴾ يَوْمَ يُكْشَفُ عَن سَاقٍ وَيُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٤٢﴾

بزودی بر خرطوم او داغی می‌گذاریم. ﴿۱۶﴾ حقا که ما مشرکین را مبتلا ساخته‌ایم چنانکه اهل آن باغ را مبتلا ساختیم که قسم خوردند که در وقت صبح میوه آنرا بچینند

﴿۱۷﴾ و این شاء الله نگفتند ﴿۱۸﴾ پس فراگیرنده‌ای از جانب پروردگارت آنرا فرا گرفت و بر آن دور زد در حالیکه ایشان خواب بودند ﴿۱۹﴾ پس صبح شد مانند توده خاکستر ﴿۲۰﴾ پس یکدیگر را در صبح ندا کردند ﴿۲۱﴾ که بر کشت خود صبح حاضر شوید اگر میوه‌چین هستید ﴿۲۲﴾ پس برفتند در حالیکه با هم آهسته می‌گفتند ﴿۲۳﴾ که نباید مستمندی امروز بر شما وارد شود ﴿۲۴﴾ و صبح کردند در حالیکه بر منع مستمندان قدرت داشتند ﴿۲۵﴾ و چون باغ را دیدند گفتند حقا که ما گم کرده‌ایم ﴿۲۶﴾ بلکه ما محروم شده‌ایم ﴿۲۷﴾ عاقل‌تر ایشان گفت: آیا به شما نگفتم چرا تسبیح حق نمی‌گوئید ﴿۲۸﴾ گفتند: سبحان ربنا پروردگار ما منزّه است حقا که ما ستمگر بوده‌ایم ﴿۲۹﴾ پس رو به یکدیگر کرده ملامت یکدیگر کردند ﴿۳۰﴾ گفتند: ای وای بر ما که ما سرکش بوده‌ایم ﴿۳۱﴾ امید است پروردگار ما بهتر از آن به ما عوض دهد زیرا که ما به سوی پروردگارمان امیدواریم ﴿۳۲﴾ بدین گونه است عذاب و البته عذاب آخرت بزرگتر است اگر بدانند. ﴿۳۳﴾ محققا برای پرهیزکاران نزد پروردگارشان باغهای پر نعمتی است ﴿۳۴﴾ آیا ما قرار می‌دهیم مسلمین را چون مجرمین ﴿۳۵﴾ شما را چه شده چگونه قضاوت می‌کنید ﴿۳۶﴾ آیا شما را کتابی است که آنرا می‌خوانید ﴿۳۷﴾ که برای شما در آن کتابست هر چه را انتخاب کنید ﴿۳۸﴾ آیا شما را پیمانهای است بر عهده ما که تا قیامت رسا است که هر چه قضاوت کنید حق شماست ﴿۳۹﴾ از ایشان پرس کدماشان متعهد این مطلب است ﴿۴۰﴾ آیا شریکانی دارند پس اگر راست گویند شریکان خود را بیاورند. ﴿۴۱﴾ روز سختی که دامن به کمر زده شود و به سجود دعوت شوند و نتوانند ﴿۴۲﴾

خَشِيعَةً أَبْصَرُهُمْ تَرَهْقُهُمْ ذَلَّةٌ وَقَدْ كَانُوا يُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ وَهُمْ سَالِمُونَ ﴿۴۳﴾ فَذَرْنِي وَمَنْ يُكَذِّبُ بِهِذَا الْحَدِيثِ سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۴۴﴾ وَأُمْلِي لَهُمْ إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ ﴿۴۵﴾ أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِنْ مَغْرَمٍ مُثْقَلُونَ ﴿۴۶﴾ أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُمُونَ ﴿۴۷﴾ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُنْ كَصَاحِبِ الْأُخُوتِ إِذْ نَادَىٰ وَهُوَ مَكْظُومٌ ﴿۴۸﴾ لَوْلَا أَنْ تَدَارَكَهُ نِعْمَةٌ مِنْ رَبِّهِ لَنُبِذَ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ مَذْمُومٌ ﴿۴۹﴾ فَاجْتَبَاهُ رَبُّهُ وَفَجَعَلَهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۵۰﴾ وَإِنْ يَكَادُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَيُزْلِقُونَكَ بِأَبْصَرِهِمْ لَمَّا سَمِعُوا الذِّكْرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُ لَمَجْنُونٌ ﴿۵۱﴾ وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿۵۲﴾

در حالیکه چشمهایشان فرو افتاده ذلت ایشان را فرا گرفته و به تحقیق به سجود دعوت می شدند (در دنیا) در حالیکه سالم بودند ﴿۴۳﴾ پس مرا با آن کس که این سخن را تکذیب می کند واگذار، بتدریج از آنجا که ندانند خواهیم گرفتشان ﴿۴۴﴾ و مهلتشان می دهیم حقا که تدبیر من محکم است. ﴿۴۵﴾ مگر از ایشان مزدی می خواهی که ایشان از غرامت گرانبارند ﴿۴۶﴾ و یا نزد ایشان غیبی است که ایشان می نویسند (و هر چه می خواهند از روی آن می گویند) ﴿۴۷﴾ پس برای حکم پروردگارت صبر کن و مانند صاحب ماهی نباش آن دم که ندا کرد در حالیکه غم زده بود ﴿۴۸﴾ اگر فضل پروردگارش او را تدارک نکرده بود به صحرا افکنده شده متروک و مورد ملامت بود ﴿۴۹﴾ پس پروردگارش او را برگزید و از شایستگان نمود. ﴿۵۰﴾ و براستیکه نزدیک بود کفار تو را با چشمان خیره خود به لغزش افکنند زمانی که قرآن را شنیدند و می گفتند او دیوانه است ﴿۵۱﴾ و نیست این قرآن جز تذکری برای جهانیان. ﴿۵۲﴾

سوره حاقه

به نام خداوند بخشنده مهربان

آن واقع شدنی ﴿۱﴾ چه باشد آن واقع شدنی ﴿۲﴾ و ندانسته ای چه باشد آن واقع شدنی ﴿۳﴾ قوم ثمود و عاد تکذیب کردند به آن کوبنده واقعی ﴿۴﴾ اما ثمود بسبب طغیانگری هلاک شدند ﴿۵﴾ و اما عاد به باد تند سرکشی هلاک شدند ﴿۶﴾ آنرا بر ایشان گماشت هفت شب و هشت روز پی در پی که می دیدی آن قوم را در آن ایام از پا افتاده گویا ایشان تنه های درخت خرما پوسیده اند ﴿۷﴾ پس آیا باقی مانده ای از آن می بینی ﴿۸﴾

سُورَةُ الْحَاقَّةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَاقَّةُ ﴿۱﴾ مَا الْحَاقَّةُ ﴿۲﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحَاقَّةُ ﴿۳﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ وَعَادٌ بِالْقَارِعَةِ ﴿۴﴾ فَأَمَّا ثَمُودُ فَأُهْلِكُوا بِالطَّاغِيَةِ ﴿۵﴾ وَأَمَّا عَادٌ فَأُهْلِكُوا بِرِيحٍ صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ ﴿۶﴾ سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَثَمَنِيَةَ أَيَّامٍ حُسُومًا ﴿۷﴾ فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَى كَأَنَّهُمْ أُعْجَارٌ نَحْلٍ خَاوِيَةٍ ﴿۸﴾ فَهَلْ تَرَى لَهُمْ مِنْ بَاقِيَةٍ ﴿۹﴾

وَجَاءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهُ وَالْمُؤْتَفِكَاتُ بِالْخَاطِئَةِ
 ﴿٩﴾ فَعَصُوا رَسُولَ رَبِّهِمْ فَاخَذَهُمْ أَخَذَةً رَابِيَةً ﴿١٠﴾ إِنَّا
 لَمَّا طَغَا الْمَاءُ حَمَلْنَاكُمْ فِي الْجَارِيَةِ ﴿١١﴾ لِنَجْعَلَهَا
 لَكُمْ تَذْكِرَةً وَتَعِيَهَا أُذُنٌ وَاعِيَةٌ ﴿١٢﴾ فَإِذَا نُفِخَ فِي
 الصُّورِ نَفْخَةٌ وَاحِدَةٌ ﴿١٣﴾ وَحُمِلَتِ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ
 فَدُكَّتَا دَكَّةً وَاحِدَةً ﴿١٤﴾ فَيَوْمَئِذٍ وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴿١٥﴾
 وَانْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَهِيَ يَوْمَئِذٍ وَاهِيَةٌ ﴿١٦﴾ وَالْمَلَكُ عَلَى
 أَرْجَائِهَا وَيَحْمِلُ عَرْشَ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ يَوْمَئِذٍ ثَمَنِيَةٌ
 ﴿١٧﴾ يَوْمَئِذٍ تُعْرَضُونَ لَا تَخْفَى مِنْكُمْ خَافِيَةٌ ﴿١٨﴾ فَأَمَّا
 مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَيَقُولُ هَؤُلَاءِ أَقْرَبُوا
 كِتَابِيَّةً ﴿١٩﴾ إِنِّي ظَنَنْتُ أَنِّي مُلَاقٍ حِسَابِيَّةً ﴿٢٠﴾ فَهُوَ فِي
 عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ ﴿٢١﴾ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿٢٢﴾ قُطُوفُهَا
 دَانِيَةٌ ﴿٢٣﴾ كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا أَسْلَفْتُمْ فِي الْأَيَّامِ
 الْخَالِيَةِ ﴿٢٤﴾ وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِشِمَالِهِ فَيَقُولُ
 يَلَيْتَنِي لَمْ أُوتَ كِتَابِيَّةً ﴿٢٥﴾ وَلَمْ أَدرِ مَا حِسَابِيَّةً ﴿٢٦﴾
 يَلَيْتَهَا كَانَتْ الْقَاضِيَةَ ﴿٢٧﴾ مَا أَغْنَى عَنِّي مَالِيَّةٌ ﴿٢٨﴾
 هَلَكَ عَنِّي سُلْطَانِيَّةٌ ﴿٢٩﴾ خُذُوهُ فَغُلُّوهُ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ
 الْجَحِيمَ صَلُّوهُ ﴿٣١﴾ ثُمَّ فِي سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُونَ
 ذِرَاعًا فَاسْلُكُوهُ ﴿٣٢﴾ إِنَّهُ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ
 ﴿٣٣﴾ وَلَا يَحْضُ عَلَى طَعَامِ الْمُسْكِينِ ﴿٣٤﴾

و فرعون و کسان پیش از او و دهات واژگون شده اعمال
 خطائی آوردند ﴿۹﴾ پس رسول پروردگارش را نافرمانی
 کردند که خدا گرفت ایشان را گرفتن شدیدی ﴿۱۰﴾ و به
 تحقیق که ما چون آب طغیان کرد به کشتی حملتان
 کردیم ﴿۱۱﴾ تا آنرا برای شما پند و تذکری قرار دهیم و
 گوشهای نگهدارنده آنها را نگه می‌دارد ﴿۱۲﴾ و چون در
 صور دمیده شود یک دمیدنی ﴿۱۳﴾ و زمین و کوهها
 برداشته شوند و به یک مرتبه خورد و پراکنده شوند ﴿۱۴﴾
 پس در آن روز واقع شدنی واقع شود ﴿۱۵﴾ و آسمان
 شکافته شود که آسمان در آنروز سست گردد. ﴿۱۶﴾ و
 فرشته بر اطراف آسمان است و برمی‌دارد عرش
 پروردگارت را در آن روز بر بالای خود هشت ملک
 ﴿۱۷﴾ در آنروز عرضه می‌شوید و پنهانی از شما نهان
 نماند ﴿۱۸﴾ اما هر کس نامه‌اش بدست راستش داده شود
 می‌گوید: آهای بیائید کتاب مرا بخوانید ﴿۱۹﴾ زیرا من
 پنداشتم که حساب خود را ملاقات می‌کنم ﴿۲۰﴾ پس او
 در زندگانی پسندیده است ﴿۲۱﴾ در بهشت برین ﴿۲۲﴾
 چیدنی‌های آن در دسترس است ﴿۲۳﴾ گفته شود بخورید
 و بیاشامید گوارا بسبب اعمالی که در ایام گذشته کرده‌اید.
 ﴿۲۴﴾ و اما آنکه نامه او بدست چپ او داده شود
 می‌گوید ای کاش که نامه من به من داده نشده بود ﴿۲۵﴾
 و نمی‌دانستم که چیست حساب من ﴿۲۶﴾ ای کاش آن
 پایان کار بود ﴿۲۷﴾ مال من رفع احتیاج من نکرد ﴿۲۸﴾
 قدرتی که داشتم از دستم برفت. ﴿۲۹﴾ بگیریدش و در
 بندش کنید ﴿۳۰﴾ آنگاه به دوزخش افکنید ﴿۳۱﴾ آنگاه
 به زنجیری که هفتاد زراع است او را درآورید ﴿۳۲﴾ زیرا
 او به خدای بزرگ ایمان نداشت ﴿۳۳﴾ به إطعام مستمند
 ترغیب نمی‌کرد و میلی نداشت ﴿۳۴﴾

فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هَاهُنَا حَمِيمٌ ﴿٣٥﴾ وَلَا طَعَامٌ إِلَّا مِنْ غَسِيلٍ ﴿٣٦﴾ لَا يَأْكُلُهُ إِلَّا الْخَاطِئُونَ ﴿٣٧﴾ فَلَا أَقْسَمُ بِمَا تُبْصِرُونَ ﴿٣٨﴾ وَمَا لَا تُبْصِرُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿٤٠﴾ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ قَلِيلًا مَّا تُوْمِنُونَ ﴿٤١﴾ وَلَا بِقَوْلِ كَاهِنٍ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿٤٢﴾ تَنْزِيلٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٣﴾ وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضُ الْأَقَاوِيلِ ﴿٤٤﴾ لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ ﴿٤٥﴾ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ ﴿٤٦﴾ فَمَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَاجِزِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِنَّهُ لَتَذِكْرٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾ وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنْكُمْ مُكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾ وَإِنَّهُ لَحَسْرَةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٥٠﴾ وَإِنَّهُ لَحَقُّ الْيَقِينِ ﴿٥١﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٥٢﴾

پس برای او امروز در اینجا دوستی نیست ﴿۳۵﴾ و طعمی به جز غسلین نیست ﴿۳۶﴾ غذائی که نمی‌خورند آنرا جز خطاکاران. ﴿۳۷﴾ پس قسم نمی‌خورم به آنچه می‌بینید ﴿۳۸﴾ و آنچه نمی‌بینید ﴿۳۹﴾ که این سخن گفتار رسول ارجمندی است ﴿۴۰﴾ و گفتار شاعر خیال‌پردازی نیست اندکی باور می‌کنید ﴿۴۱﴾ و گفتار کاهنی نباشد اندکی پند می‌گیرید ﴿۴۲﴾ نازل شده از پروردگار جهانیان ﴿۴۳﴾ و اگر بعضی از گفتگوها را به ما نسبت می‌داد ﴿۴۴﴾ او را به قدرت و شدت گرفته بودیم ﴿۴۵﴾ سپس شاهرگش را بریده بودیم ﴿۴۶﴾ و هیچکس از شما از جانب او مانع نمی‌شد ﴿۴۷﴾ و محققاً قرآن یادبودی است برای متقین ﴿۴۸﴾ و محققاً ما می‌دانیم که برخی از شما تکذیب‌کنانید ﴿۴۹﴾ و حقا که آن مایه ندامت کافرانست ﴿۵۰﴾ و بدرستی که آن حقیقت یقین است ﴿۵۱﴾ پس بنام پروردگار بزرگتر تسبیح کن. ﴿۵۲﴾

سُورَةُ الْمَعَارِجِ

سوره معارج

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

سَأَلَ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ ﴿١﴾ لِّلْكَافِرِينَ لَيْسَ لَهُ دَافِعٌ ﴿٢﴾ مِّنَ اللَّهِ ذِي الْمَعَارِجِ ﴿٣﴾ تَعْرُجُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ ﴿٤﴾ فَاصْبِرْ صَبْرًا جَمِيلًا ﴿٥﴾ إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُ بَعِيدًا ﴿٦﴾ وَنَرَاهُ قَرِيبًا ﴿٧﴾ يَوْمَ تَكُونُ السَّمَاءُ كَالْمُهْلِ ﴿٨﴾ وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ ﴿٩﴾ وَلَا يَسْأَلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا ﴿١٠﴾

سائلی سؤال کرد از عذابی که آمدنی است ﴿۱﴾ برای کفار از آن عذاب جلوگیری نیست ﴿۲﴾ از امر خدای صاحب وسائل ترقیات ﴿۳﴾ فرشتگان و روح به سوی او بالا می‌روند در روزی که اندازه آن پنجاه هزار سال است ﴿۴﴾ پس صبر کن صبر نیکو. ﴿۵﴾ به تحقیق ایشان آنرا دور می‌بینند ﴿۶﴾ و ما آنرا نزدیک می‌بینیم ﴿۷﴾ روزی که آسمان مانند نقره گداخته شود ﴿۸﴾ و کوهها مانند پشم رنگارنگ گردد ﴿۹﴾ و خویشی از خویش نپرسد ﴿۱۰﴾

يُبَصِّرُونَهُمْ يَوْمَ الْمُجْرِمِ لَوْ يَفْتَدِي مِنْ عَذَابِ
يَوْمِذٍ بَنِيهِ ۝ وَصَحْبَتَهُ وَأَخِيهِ ۝ وَفَصِيلَتِهِ
الَّتِي تُتَوِيهِ ۝ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ يُنْجِيهِ ۝
كَلَّا إِنَّهَا لَظَى ۝ نَزَاعَةً لِلشَّوَى ۝ تَدْعُوا مَنْ
أَدْبَرَ وَتَوَلَّى ۝ وَجَمَعَ فَأَوْعَى ۝ إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ
هَلُوعًا ۝ إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوعًا ۝ وَإِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ
مَنُوعًا ۝ إِلَّا الْمُصَلِّينَ ۝ الَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ
دَائِمُونَ ۝ وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَّعْلُومٌ ۝
لِلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ۝ وَالَّذِينَ يُصَدِّقُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ
۝ وَالَّذِينَ هُمْ مِنْ عَذَابِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ۝ إِنَّ
عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَأْمُونٍ ۝ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ
حَافِظُونَ ۝ إِلَّا عَلَى أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ
فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ۝ فَمَنْ ابْتَغَى وَرَاءَ ذَلِكَ
فَأُولَئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ۝ وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْنَتِهِمْ
وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ۝ وَالَّذِينَ هُمْ بِشَهَادَتِهِمْ قَائِمُونَ
۝ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ۝ أُولَئِكَ
فِي جَنَّاتٍ مُّكْرَمُونَ ۝ فَمَالِ الَّذِينَ كَفَرُوا قِبَلَكَ
مُهْطِعِينَ ۝ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ عِزِينَ ۝
أَيُطْمَعُ كُلُّ امْرِئٍ مِنْهُمْ أَنْ يُدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٍ ۝ كَلَّا
إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِمَّا يَعْلَمُونَ ۝

آنان به اینان بینا گردند، گنه کار دوست می دارد که اگر
فدا می داد از عذاب آن روز فرزندان را ﴿۱۱﴾ و همسر
و برادرش را ﴿۱۲﴾ و خویشانی که پناهش می دادند ﴿۱۳﴾
و تمام اهل زمین را آنگاه او را نجات می بخشد ﴿۱۴﴾ نه
چنین است حقا که دوزخ شعله ور است ﴿۱۵﴾ کننده
پوست سر است ﴿۱۶﴾ می خواند آنرا که پشت کرد و
روگردانیده ﴿۱۷﴾ و جمع مال نموده و حفظ نموده ﴿۱۸﴾
حقا که انسان کم طاق آفریده شده ﴿۱۹﴾ چون شری به
او رسد بسیار جزع کند ﴿۲۰﴾ و چون خیری به او رسد
منع نماید ﴿۲۱﴾ مگر آنانکه نماز گذارند ﴿۲۲﴾ آنانکه
بر نماز مداومت کنند ﴿۲۳﴾ و آنانکه در اموالشان حق
معین و معلومی است ﴿۲۴﴾ برای سائل و محروم ﴿۲۵﴾ و
آنانکه به روز جزاء تصدیق می کنند ﴿۲۶﴾ و آنانکه خود
از عذاب پروردگارشان هراسانند ﴿۲۷﴾ حقا که از عذاب
پروردگارشان ایمن نتوان بود ﴿۲۸﴾ و آنانکه ایشان
فرجهای خود را نگاه دارند ﴿۲۹﴾ مگر بر همسرانشان و یا
ملک یمینشان که محققا مورد ملامت نباشند ﴿۳۰﴾ پس
هر که غیر از این بجوید پس همانان تجاوزگراند ﴿۳۱﴾ و
آنانکه ایشان به امانتهای خود و پیمان خود رعایت
کنند ﴿۳۲﴾ و آنانکه ایشان به شهادتشان قیام و اقدام
کننده اند ﴿۳۳﴾ و آنانکه ایشان بر نمازشان مواظب و
محافظند ﴿۳۴﴾ این گروهند که در بهشتها گرامی و
محترمند. ﴿۳۵﴾ پس چه مرضی است کافران را که در
مقابل تو گردن کشیده اند ﴿۳۶﴾ از راست و چپ
دسته دسته شده اند ﴿۳۷﴾ آیا هر مردی از آنان طمع
می دارد که داخل بهشت پر نعمت گردد ﴿۳۸﴾ نه چنین
است زیرا که ما ایشان را آفریدیم از آنچه می دانند ﴿۳۹﴾

پس به پروردگار مشرق‌ها و مغرب‌ها قسم نمی‌خورم که محققا ما توانائیم ﴿۴۰﴾ بر اینکه ایشان را تبدیل کنیم به بهتر از ایشان و ما خود وامانده نیستیم ﴿۴۱﴾ پس ایشان را واگذار، یاوه گویند و بازی کنند تا ملاقات کنند روزی را که وعده داده می‌شوند ﴿۴۲﴾ روزی که شتابان از گورها بیرون آیند گوئی به سوی بتان می‌دوند ﴿۴۳﴾ در حالیکه دیده‌گانشان فرو افتاده و ذلت ایشان را گرفته، اینست آنروز که وعده داده می‌شدند. ﴿۴۴﴾

سوره نوح

به نام خداوند بخشنده مهربان

حقا که ما نوح را به سوی قومش فرستادیم که بترسان قومت را پیش از آنکه عذاب دردناکی برای ایشان بیاید ﴿۱﴾ گفت ای قوم من به تحقیق که من برای شما ترساننده آشکارم ﴿۲﴾ که خدا را عبادت کنید و از او بترسید و مرا اطاعت کنید ﴿۳﴾ تا گناهانتان را بیامرزد و شما را تا مدت معینی عمر دهد بدرستی که اجل الهی چون آید مؤخر نشود اگر بدانید. ﴿۴﴾ نوح گفت: خدایا من شبی و روز قومم را دعوت کردم ﴿۵﴾ و دعوت من جز به فرارشان نیفزود ﴿۶﴾ و براستی که هر وقت ایشان را دعوت کردم که تا بیامرزی ایشان را انگشتهای خود را در گوشهایشان قرار دادند و جامه‌هایشان را بسر کشیدند و به کفر خود اصرار ورزیدند و تکبر کردند تکبر شدیدی ﴿۷﴾ سپس من آشکارا دعوتشان کردم ﴿۸﴾ آنگاه من دعوتم را علنی کردم با نهانی به کمال پنهانی ﴿۹﴾ آنگاه گفتم از پروردگار خود طلب آمرزش کنید زیرا او آمرزنده است ﴿۱۰﴾

فَلَا أُقْسِمُ بِرَبِّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ إِنَّا لَقَدِرُونَ ﴿۴۰﴾
عَلَىٰ أَنْ تُبَدِّلَ خَيْرًا مِّنْهُمْ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿۴۱﴾
فَذَرَهُمْ يَخْضِبُونَ وَيُلْعَبُونَ حَتَّىٰ يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿۴۲﴾
يَوْمَ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ سِرَاعًا كَأَنَّهُمْ إِلَىٰ نُصَبٍ يُّفُضُونَ ﴿۴۳﴾ خَشِيعَةً أَبْصَرُهُمْ تَرَهِفُهُمْ ذَلَّةٌ ذَلِكَ الْيَوْمُ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿۴۴﴾

سُورَةُ نُوحٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ أَنْ أَنْذِرْ قَوْمَكَ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱﴾ قَالَ يَقَوْمِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿۲﴾ أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَأَتَّقُوهُ وَأَطِيعُوا ﴿۳﴾ يَغْفِرْ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُؤَخِّرْكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى إِنْ أَجَلَ اللَّهُ إِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۴﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا وَنَهَارًا ﴿۵﴾ فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَائِي إِلَّا فِرَارًا ﴿۶﴾ وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوا أَصْبَعَهُمْ فِيْءِ عَادَانِهِمْ وَأَسْتَغْشَوْا ثِيَابَهُمْ وَأَصْرُوا وَاسْتَكْبَرُوا اسْتِكْبَارًا ﴿۷﴾ ثُمَّ إِنِّي دَعَوْتُهُمْ جَهَارًا ﴿۸﴾ ثُمَّ إِنِّي أَعْلَنْتُ لَهُمْ وَأَسْرَرْتُ لَهُمْ إِسْرَارًا ﴿۹﴾ فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا ﴿۱۰﴾

يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا ﴿١١﴾ وَيُمِدُّكُمْ
بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَلْ لَكُمْ جَنَّاتٍ وَيَجْعَلْ لَكُمْ
أَنْهَارًا ﴿١٢﴾ مَا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا ﴿١٣﴾ وَقَدْ
خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا ﴿١٤﴾ أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللَّهُ سَبْعَ
سَمَوَاتٍ طِبَاقًا ﴿١٥﴾ وَجَعَلَ الْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ
الشَّمْسَ سِرَاجًا ﴿١٦﴾ وَاللَّهُ أَنْتَبَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ
نَبَاتًا ﴿١٧﴾ ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا
﴿١٨﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ بِسَاطًا ﴿١٩﴾ لِتَسْلُكُوا
مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا ﴿٢٠﴾ قَالَ نُوحٌ رَبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِي
وَاتَّبَعُوا مَنْ لَمْ يَزِدْهُ مَالُهُ وَوَلَدُهُ إِلَّا خَسَارًا ﴿٢١﴾
وَمَكَرُوا مَكْرًا كُبَّارًا ﴿٢٢﴾ وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ
وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا
﴿٢٣﴾ وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا
﴿٢٤﴾ مِمَّا خَطَبَتْهُمْ أَغْرِقُوا فَاذْخُلُوا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوا
لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا ﴿٢٥﴾ وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرُ
عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا ﴿٢٦﴾ إِنَّكَ إِنْ تَذَرَهُمْ
يُضِلُّوا عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوا إِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا ﴿٢٧﴾ رَبِّ
أَغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِيَ مُؤْمِنًا
وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَبَارًا

﴿٢٨﴾

تا آسمان را بباران پی در پی بر شما بگمارد ﴿۱۱﴾ و شما را
به مالها و فرزندان مدد کند و برای شما باغها قرار دهد و
برای شما نهرها قرار دهد. ﴿۱۲﴾ چه شده شما را که به
بزرگی خدا امیدوار نیستید ﴿۱۳﴾ و حال آنکه شما را در
حالات گوناگون خلق نموده ﴿۱۴﴾ آیا ندیده‌اید خدا
چگونه هفت آسمان را بالای هم آفرید ﴿۱۵﴾ و ماه را
روشنی در آنها نمود و خورشید را چراغی قرار داده است
﴿۱۶﴾ و خدا روئیده شما را از زمین روئیدن عجیبی
﴿۱۷﴾ سپس شما را به زمین برمی گرداند و بیرون می آورد
بیرون آوردن عجیبی ﴿۱۸﴾ و خدا برای شما زمین را مانند
فرش نموده ﴿۱۹﴾ تا در راههای گشاده آن رهسپار شوید.
﴿۲۰﴾ وح گفت: پروردگارا حقا که ایشان مرا نافرمانی
کردند و پیروی رئیسی کردند که مال و فرزندش برای او
زیاد نکرد مگر زیان را ﴿۲۱﴾ ونیرنگ زدند نیرنگی
بزرگ ﴿۲۲﴾ و گفتند: البته خدایان خود را رها نکنید و
وامگذارید **ود** را و نه **سواع** و نه **یغوث** و **یعوق** و نه **نسر**
را ﴿۲۳﴾ و به تحقیق بسیاری را گمراه کردند و ستمگران
را نمی‌افزاید مگر گمراهی ﴿۲۴﴾ از خطا و گناهانشان
غرق شدند و داخل آتش گردیدند پس غیر خدا برای خود
یارانی نیافتند. ﴿۲۵﴾ و نوح گفت: پروردگارا دیاری از
کافرین را روی زمین مگذار ﴿۲۶﴾ زیرا تو اگر بگذاری
ایشان را بندگان را گمراه می‌کنند و فرزندی نمی‌آورند
مگر فاجر نابکار کفران پیشه ﴿۲۷﴾ پروردگارا مرا و
والدین مرا و هر کس که داخل منزلم در حال ایمان شود و
مؤمنین و مؤمنات را بیامرز و برای ستمگران زیاد مکن
مگر هلاکت را ﴿۲۸﴾.

سُورَةُ الْجِنِّ

سوره جن

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْءَانًا عَجَبًا ﴿١﴾ يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ ۖ وَلَن نُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا ﴿٢﴾ وَأَنَّهُ تَعَلَّى جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا ﴿٣﴾ وَأَنَّهُ كَانَ يَقُولُ سَفِيهُنَا عَلَى اللَّهِ شَطَطًا ﴿٤﴾ وَأَنَّا ظَنَنَّا أَن لَّنْ تَقُولَ الْإِنسُ وَالْجِنُّ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴿٥﴾ وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ الْإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا ﴿٦﴾ وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا كَمَا ظَنَنْتُمْ أَن لَّنْ يَبْعَثَ اللَّهُ أَحَدًا ﴿٧﴾ وَأَنَّا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَا مُلَأَتْ حَرَسًا شَدِيدًا وَشُهَبًا ﴿٨﴾ وَأَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقْعِدَ لِّلسَّمْعِ ۖ فَمَن يَسْمَعُ آلَانٍ يَجِدْ لَهُوْ شُهَابًا رَّصَدًا ﴿٩﴾ وَأَنَّا لَا نَدْرِي أَشَرٌّ أُرِيدَ بِمَن فِي الْأَرْضِ أَمْ أَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا ﴿١٠﴾ وَأَنَّا مِنَّا الصَّالِحُونَ وَمِمَّا دُونَ ذَلِكَ كُنَّا طَرَائِقَ قِدَدًا ﴿١١﴾ وَأَنَّا ظَنَنَّا أَن لَّنْ نُعْجِزَ اللَّهَ فِي الْأَرْضِ وَلَن نُعْجِزَهُ هَرَبًا ﴿١٢﴾ وَأَنَّا لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدَىٰ ءَامَنَّا بِهِ ۖ فَمَن يُؤْمِنُ بِرَبِّهِ ۖ فَلَا يَخَافُ بَحْصًا وَلَا رَهَقًا ﴿١٣﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

بگو به سوی من وحی شده که عده‌ای از جنیان گوش دادند (به قرائت من) پس گفتند ما قرآنی عجیب شنیده‌ایم ﴿۱﴾ که به سوی راستی و کمال دعوت می‌کند پس به آن ایمان آوردیم و احدی را با پروردگار خود شریک نمی‌کنیم ﴿۲﴾ و اینکه برتر است عظمت پروردگار ما، زن و فرزندی نگرفته است ﴿۳﴾ و حقیقت این است که سفیه ما سخن دور از حق بر خدا می‌گوید ﴿۴﴾ و حقیقت این است که ما گمان می‌کردیم که جن و انس هرگز بر خدا دروغی نسبت نمی‌دهد ﴿۵﴾ و حقیقت این است که مردانی از بشر به مردانی از جن پناه می‌بردند پس اینان طغیان و گمراهی آنان را زیاد کردند ﴿۶﴾ و اینکه گمان کرده‌اند چنانکه شما گمان کردید که خدا احدی را هرگز مبعوث نمی‌کند ﴿۷﴾ و بدرستیکه ما به آسمان نزدیک شدیم پس آنرا پر از پاسبانان با شدت و تیرهای آتشبار یافتیم ﴿۸﴾ و ما چنین بودیم که در کمینگاه برای شنیدن وحی می‌نشستیم، ولی الآن هر کس گوش فرا دهد می‌یابد که تیرهای آتشبار در کمین او است ﴿۹﴾ و براستیکه ما نمی‌دانیم آیا برای اهل زمین شر اراده شده و مقدر گردیده یا اینکه پروردگارشان برایشان اراده صلاح کرده است. ﴿۱۰﴾ و اینکه بعضی از ما صالحند و بعضی پست‌تر از آن، ما مذاهب متفرقه و فرق مختلفه بوده‌ایم ﴿۱۱﴾ و اینکه چنین دانستیم که هرگز بر قدرت خدا غلبه نخواهیم کرد و از محیط اقتدارش فرار نتوانیم کرد ﴿۱۲﴾ و اینکه چون شنیدیم هدایت را به آن ایمان آوردیم پس آنکه به پروردگارش ایمان آورد از نقصان خیر و زیادی عدوان نمی‌ترسد ﴿۱۳﴾

وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمُونَ وَمِنَّا الْقَاسِطُونَ فَمَنْ أَسْلَمَ فَأُولَئِكَ تَحَرَّوْا رَشَدًا ﴿١٤﴾ وَأَمَّا الْقَاسِطُونَ فَكَانُوا لِجَهَنَّمَ حَطَبًا ﴿١٥﴾ وَالَّذِينَ اسْتَفْتَمُوا عَلَى الطَّرِيقَةِ لَأَسْقَيْنَهُمْ مَاءً غَدَقًا ﴿١٦﴾ لِنَقِفَنَّهُمْ فِيهِ وَمَنْ يُعْرِضْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا ﴿١٧﴾ وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ﴿١٨﴾ وَأَنَّهُ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللَّهِ يَدْعُوهُ كَادُوا يَكُونُونَ عَلَيْهِ لِبَدًا ﴿١٩﴾ قُلْ إِنَّمَا أَدْعُوا رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا ﴿٢٠﴾ قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا ﴿٢١﴾ قُلْ إِنِّي لَنْ يُجِيرَنِي مِنَ اللَّهِ أَحَدٌ وَلَنْ أَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴿٢٢﴾ إِلَّا بَلَاغًا مِنَ اللَّهِ وَرِسَالَاتِهِ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ﴿٢٣﴾ حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ فَيَسْأَلُونَ مَنْ أَوْعَدُ نَاصِرًا وَقَلَّ عَدَدًا ﴿٢٤﴾ قُلْ إِنْ أَدْرِي أَقْرَبُ مَا تُوعَدُونَ أَمْ يَجْعَلُ لَهُ رَبِّي أَمَدًا ﴿٢٥﴾ عَلِيمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ أَحَدًا ﴿٢٦﴾ إِلَّا مَنِ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ يَسْلُكُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَدًا ﴿٢٧﴾ لِيَعْلَمَ أَنْ قَدْ أَبْلَغُوا رَسُولًا رَبَّهُمْ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَأَحْصَىٰ كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا ﴿٢٨﴾

و اینکه بعضی از ما مسلمان و بعضی از ما منحرفند پس آنکه اسلام آورد آنان راه صواب و کمال را خواسته و طلبیده‌اند ﴿۱۴﴾ و اما منحرفین پس هیزم دوزخ بوده‌اند ﴿۱۵﴾ و اینکه اگر بر راه ایمان پایدار بمانند البته ایشان را آب فراوان خواهیم داد ﴿۱۶﴾ تا ایشان را در آن بیازمائیم و هر کس از یاد پروردگارش اعراض کند پروردگارش او را به عذاب سخت وارد می‌کند. ﴿۱۷﴾ و حقا که مساجد مخصوص خداست پس نخوانید با خدا احدی را ﴿۱۸﴾ و اینکه چون بنده خدا ایستاد که بخواند خدا و قرآن را نزدیک بود بر سر او هجوم کنند ﴿۱۹﴾ بگو همانا فقط پروردگارم را می‌خوانم و احدی را شریک او نمی‌کنم ﴿۲۰﴾ بگو که محققا من مالک ضرر و نفعی برای شما نیستم ﴿۲۱﴾ بگو محققا مرا هرگز پناه نمی‌دهد از قهر خدا احدی و هرگز غیر او پناهی نخواهم یافت ﴿۲۲﴾ مگر تبلیغ از خدا و پیغامهای او (که ملجأ و پناه من همان ابلاغ فرمان اوست) و هر کس نافرمانی خدا و رسول او کند پس محققا برای او آتش دوزخ است که در آن همواره ماندنی است ﴿۲۳﴾ تا وقتی که ببینند آنچه وعده داده می‌شوند پس بزودی خواهند دانست که چه کس یاورش ناتوان‌تر و عددش کمتر است ﴿۲۴﴾ بگو نمی‌دانم آیا نزدیک است آنچه وعده داده می‌شوید و یا پروردگارم برای آن مدتی قرار داده است ﴿۲۵﴾ خدائی که دانای غیب است که احدی را بر غیب خود مطلع نمی‌گرداند ﴿۲۶﴾ مگر آن رسولی را که پسندد که محققا می‌فرستد و می‌گمارد از جلو و از عقب او کمینی ﴿۲۷﴾ تا بداند که آنان رسالات پروردگارش را ابلاغ کرده‌اند و او احاطه دارد به آنچه نزد رسولانست و عدد هر چیزی را شماره کرده است ﴿۲۸﴾.

سُورَةُ الْمُزَّمِّلِ

سوره مزمل

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الْمُزَّمِّلُ ﴿١﴾ قُمْ اللَّيْلَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٢﴾ نِصْفَهُ أَوْ
 أَنْقُصْ مِنْهُ قَلِيلًا ﴿٣﴾ أَوْ زِدْ عَلَيْهِ وَرَتِّلِ الْقُرْآنَ
 تَرْتِيلًا ﴿٤﴾ إِنَّا سَنُلْقِي عَلَيْكَ قَوْلًا ثَقِيلًا ﴿٥﴾ إِنَّ
 نَاشِئَةَ اللَّيْلِ هِيَ أَشَدُّ وَطْأً وَأَقْوَمُ قِيلًا ﴿٦﴾ إِنَّ لَكَ فِي
 النَّهَارِ سَبْحًا طَوِيلًا ﴿٧﴾ وَادْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ
 إِلَيْهِ تَبْتِيلًا ﴿٨﴾ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
 فَاتَّخِذْهُ وَكِيلًا ﴿٩﴾ وَأَصْبِرْ عَلَى مَا يَقُولُونَ وَاهْجُرْهُمْ
 هَجْرًا جَمِيلًا ﴿١٠﴾ وَذَرْنِي وَالْمُكَذِّبِينَ أُولِيَ النَّعْمَةِ
 وَمَهْلَهُمْ قَلِيلًا ﴿١١﴾ إِنَّ لَدَيْنَا أَنْكَالًا وَجَحِيمًا ﴿١٢﴾
 وَطَعَامًا ذَا غُصَّةٍ وَعَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٣﴾ يَوْمَ تَرْجُفُ
 الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ وَكَانَتِ الْجِبَالُ كَثِيرًا مَّهِيلًا ﴿١٤﴾ إِنَّا
 أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ رَسُولًا شَهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَا أَرْسَلْنَا
 إِلَى فِرْعَوْنَ رَسُولًا ﴿١٥﴾ فَعَصَى فِرْعَوْنُ الرَّسُولَ
 فَأَخَذْنَاهُ أَخْذًا وَبِيلًا ﴿١٦﴾ فَكَيْفَ تَتَّقُونَ إِنْ
 كَفَرْتُمْ يَوْمًا يَجْعَلُ الْوِلْدَانَ شِيبًا ﴿١٧﴾ السَّمَاءُ
 مُنْفَطِرٌ بِهِ ۚ كَانَ وَعْدُهُ مَفْعُولًا ﴿١٨﴾ إِنَّ هَذِهِ تَذْكِرَةٌ
 فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذْ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿١٩﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

ای گلیم بر خود پیچیده و یا بار رسالت متحمل شده ﴿۱﴾ شب را قیام کن مگر اندکی ﴿۲﴾ نیمی از آن و یا اندکی کمتر از آن ﴿۳﴾ و یا بر آن بیفزای و قرآن را به تائی و ترتیب قرائت نما بتائی کامل ﴿۴﴾ محقق است که ما بر تو گفتار سنگینی بزودی القاء می کنیم ﴿۵﴾ محققا برخاستن شب سنگین تر و برای گفتار درست تر است ﴿۶﴾ بدرستی که در روز برای تو رفت و آمد طولانی است ﴿۷﴾ و نام پروردگارت را یاد کن و به سوی او منقطع و تضرع کن تضرع کاملی. ﴿۸﴾ پروردگار مشرق و مغرب، نیست معبود و ملجای جز او پس او را وکیل بگیر ﴿۹﴾ و بر آنچه می گویند صبر کن و از ایشان دوری کن دوری نیکوئی ﴿۱۰﴾ و مرا با تکذیب کنندگان صاحب نعمت بگذار و ایشان را کمی مهلت بده ﴿۱۱﴾ حقا که نزد ماست غلهای گران و آتش افروخته ﴿۱۲﴾ و خوردنی گلوگیر و عذاب دردناک ﴿۱۳﴾ روزی که زمین و کوهها بلرزند و کوهها تلهای ریگ روانی گردد ﴿۱۴﴾ به تحقیق ما فرستادیم به سوی شما رسولی گواه بر شما چنانکه فرستادیم به سوی فرعون رسولی ﴿۱۵﴾ پس فرعون آن رسول را نافرمانی کرد پس او را گرفتیم گرفتن شدیدی ﴿۱۶﴾ اگر کفر را اختیار کنی چگونه از روزی که کودکان را پیر می کند (یعنی روز قیامت) پرهیز می کنی ﴿۱۷﴾ در آن روز آسمان شکافته شود و وعده او انجام شدنی است ﴿۱۸﴾ این اوصافی که برای قیامت ذکر شد تذکر و پندی است که هر کس بخواهد به سوی خداوندش راهی جوید ﴿۱۹﴾

وَإِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ أَدْنَىٰ مِنْ ثُلُثِي اللَّيْلِ وَنِصْفَهُ وَثُلُثَهُ وَطَائِفَةٌ مِّنَ الَّذِينَ مَعَكَ وَاللَّهُ يُقَدِّرُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ عَلِمَ أَن لَّنْ نَّحْصُوهُ فَتَابَ عَلَيْكُمْ فَاقْرَءُوا مَا تَيَسَّرَ مِنَ الْقُرْآنِ عَلِمَ أَن سَيَكُونُ مِنكُم مَّرْضَىٰ وَآخَرُونَ يَضْرِبُونَ فِي الْأَرْضِ يَبْتَغُونَ مِن فَضْلِ اللَّهِ وَآخَرُونَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَاقْرَءُوا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَاقْرِضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ مِن خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ وَأَعْظَمَ أَجْرًا وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

﴿۲۰﴾

حقا که پروردگارت می‌داند که تو نزدیک به دو ثلث شب و نیمی از شب و ثلث آن برمی‌خیزی و طائفه‌ای از کسانی که با تو اند به پا می‌خیزند، و خدا اندازه شب و روز را می‌گیرد و مقدارهای آنرا معین می‌کند، خدا دانست که شما اندازه آنرا هرگز نمی‌توانید حساب کنید، پس بر شما بخشش کرد پس آنچه برای شما آسانست از قرآن قرائت کنید، خدا داند که بعضی از شما بیمار خواهند شد و گروه دیگر در زمین سفر کنند و از فضل خدا طلب کنند و عده دیگر قتال در راه خدا می‌کنند، پس آنچه میسر است از قرآن بخوانید و نماز را بپا دارید و زکات بدهید و به خدا قرض نیکو دهید، و آنچه از کار خیر برای خودتان پیش فرستید آنرا نزد خدا بیابید که بهتر و پاداش بزرگتری است و از خدا آمرزش بخواهید که خدا آمرزنده و رحیم است ﴿۲۰﴾.

سوره مدثر

به نام خداوند بخشنده مهربان

ای جامه بر سرکشیده ﴿۱﴾ برخیز و بترسان ﴿۲﴾ و پروردگارت را بزرگ‌دان (تکبیرگوی) ﴿۳﴾ و جامه‌ات را پاک بدار ﴿۴﴾ و از پلیدی دور کن ﴿۵﴾ و منت مگذار که زیادتی یابی ﴿۶﴾ و برای خاطر پروردگارت صبور باش. ﴿۷﴾ پس چون در شیپور دمیده شود ﴿۸﴾ پس آنوقت همان روز سختی است ﴿۹﴾ بر کافران آسان نیست ﴿۱۰﴾ مرا واگذار با آنکه او را آفریدم به تنهایی ﴿۱۱﴾ و برای او مال فراوان قرار دادم ﴿۱۲﴾ و فرزندانی حاضر ﴿۱۳﴾ و برای او آماده کردم هر چیز را آماده کردن کاملی ﴿۱۴﴾ سپس طمع دارد که افزونش دهم ﴿۱۵﴾ هرگز زیرا او با آیات ما عناد دارد ﴿۱۶﴾ بزودی او را به سختی بگیرم ﴿۱۷﴾

سُورَةُ الْمُدَّثِّرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ ﴿١﴾ قُمْ فَأَنْذِرْ ﴿٢﴾ وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ ﴿٣﴾ وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ ﴿٤﴾ وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ ﴿٥﴾ وَلَا تَمْنُنْ تَسْتَكْثِرُ ﴿٦﴾ وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ ﴿٧﴾ فَإِذَا نُقِرَ فِي النَّاقُورِ ﴿٨﴾ فَذَلِكَ يَوْمَئِذٍ يَوْمٌ عَسِيرٌ ﴿٩﴾ عَلَى الْكَافِرِينَ غَيْرُ يَسِيرٍ ﴿١٠﴾ ذَرْنِي وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيدًا ﴿١١﴾ وَجَعَلْتُ لَهُوً مَّالًا مَّمْدُودًا ﴿١٢﴾ وَبَنِينَ شُهُودًا ﴿١٣﴾ وَمَهْدَتُّ لَهُوً تَمْهِيدًا ﴿١٤﴾ ثُمَّ يَطْمَعُ أَنْ أَزِيدَ ﴿١٥﴾ كَلَّا إِنَّهُ كَانَ لِآيَاتِنَا عَنِيدًا ﴿١٦﴾ سَأَرْهَقُهُ صُعُودًا ﴿١٧﴾

إِنَّهُ فَكَّرَ وَقَدَّرَ ﴿١٨﴾ فَقُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿١٩﴾ ثُمَّ قُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿٢٠﴾ ثُمَّ نَظَرَ ﴿٢١﴾ ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ أَدْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ يُؤْتَرُ ﴿٢٤﴾ إِنَّ هَذَا إِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ ﴿٢٥﴾ سَأُصْلِيهِ سَقَرَ ﴿٢٦﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا سَقَرُ ﴿٢٧﴾ لَا تُبْقِي وَلَا تَذَرُ ﴿٢٨﴾ لَوَاحَةٌ لِلْبَشَرِ ﴿٢٩﴾ عَلَيْهَا تِسْعَةُ عَشْرَ ﴿٣٠﴾ وَمَا جَعَلْنَا أَصْحَابَ النَّارِ إِلَّا مَلَائِكَةً وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ إِلَّا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا لِيَسْتَيَقِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَيَزِدَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِيمَانًا وَلَا يَرْتَابَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْمُؤْمِنُونَ وَلِيَقُولَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَالْكَافِرُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ وَمَا يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ وَمَا هِيَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْبَشَرِ ﴿٣١﴾ كَلَّا وَالْقَمَرِ ﴿٣٢﴾ وَاللَّيْلِ إِذَا أَدْبَرَ ﴿٣٣﴾ وَالصُّبْحِ إِذَا أَسْفَرَ ﴿٣٤﴾ إِنَّهَا لِأَحَدَى الْكُبَرِ ﴿٣٥﴾ نَذِيرًا لِلْبَشَرِ ﴿٣٦﴾ لِمَن شَاءَ مِنْكُمْ أَن يَتَقَدَّمَ أَوْ يَتَأَخَّرَ ﴿٣٧﴾ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهينَةٌ ﴿٣٨﴾ إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِينِ ﴿٣٩﴾ فِي جَنَّتٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٤٠﴾ عَنِ الْمُجْرِمِينَ ﴿٤١﴾ مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرٍ ﴿٤٢﴾ قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّينَ ﴿٤٣﴾ وَلَمْ نَكُ نُطْعِمِ الْمَسْكِينِ ﴿٤٤﴾ وَكُنَّا نَحْضُ مَعَ الْخَائِضِينَ ﴿٤٥﴾ وَكُنَّا نُكَذِّبُ بَيَّومَ الدِّينِ ﴿٤٦﴾ حَتَّىٰ أَتَانَا الْيَقِينُ ﴿٤٧﴾

زیرا او درباره قرآن فکر کرد و حساب نمود ﴿۱۸﴾ پس کشته شود (مرده باد) چگونه حساب کرد ﴿۱۹﴾ سپس مرده باد چگونه حساب کرد ﴿۲۰﴾ آنگاه نظر کرد ﴿۲۱﴾ سپس عبوس کرد و روترش نمود ﴿۲۲﴾ سپس روگردانید و تکبر نمود ﴿۲۳﴾ پس گفت نیست این سخن مگر سحری که ترجیح داده می شود ﴿۲۴﴾ نیست این مگر گفتار بشر ﴿۲۵﴾ بزودی می برم او را به سقر ﴿۲۶﴾ و ندانسته ای سقر چیست؟ ﴿۲۷﴾ نه کسی را باقی گذارد و نه رها کرد ﴿۲۸﴾ و پوست بشره را بسوزاند ﴿۲۹﴾ نگهبانان بر آن نوزده نفرند ﴿۳۰﴾ و ما مأمورین آتش را جز فرشتگان قرار ندادیم و شماره آنان را قرار ندادیم مگر برای امتحان آنانکه کافرنند تا آنانکه کتاب داده شده اند به یقین برسند تا زیاد گردد ایمان آنانکه ایمان آورده اند و اهل کتاب و مؤمنین شک نکنند و تا آنانکه در دلهایشان مرض است و کافران بگویند خدا چه اراده کرده به این عدد که برای مثل آورده، بدین گونه خدا گمراه می کند هر که را بخواهد و هدایت می کند هر که را بخواهد و سپاه پروردگارت را نمی داند جز خودش، و نیست این سقر مگر تذکری برای بشر ﴿۳۱﴾ آری قسم به ماه ﴿۳۲﴾ و به شب چون برود ﴿۳۳﴾ و به صبح چون آشکار گردد ﴿۳۴﴾ که سقر یکی از عذابهای بزرگ است ﴿۳۵﴾ ترساننده آدمیان است ﴿۳۶﴾ برای هر کس جلو رود و یا عقب افتد ﴿۳۷﴾ هر کس در گرو اعمال خود است ﴿۳۸﴾ مگر سمت راستیها ﴿۳۹﴾ که در بهشتها از یکدیگر پرسش می کنند ﴿۴۰﴾ از گنه کاران ﴿۴۱﴾ که چه چیز شما را به سقر برد ﴿۴۲﴾ گویند: ما از نماز گزاران نبودیم ﴿۴۳﴾ و مسکین را طعام نمی دادیم ﴿۴۴﴾ و با یاهو گویان یاهو می گفتیم ﴿۴۵﴾ و به روز جزاء تکذیب می کردیم ﴿۴۶﴾ تا مرگ ما رسید ﴿۴۷﴾

فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَعَةُ الشَّافِعِينَ ﴿٤٨﴾ فَمَا لَهُمْ عَنِ
التَّذْكَرَةِ مُعْرِضِينَ ﴿٤٩﴾ كَانَتْهُمْ حُمُرٌ مُسْتَنْفِرَةٌ ﴿٥٠﴾
فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ ﴿٥١﴾ بَلْ يُرِيدُ كُلُّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ أَنْ
يُؤْتَىٰ صُحُفًا مُّنشَرَةً ﴿٥٢﴾ كَلَّا بَلْ لَا يَخَافُونَ الْآخِرَةَ ﴿٥٣﴾
كَلَّا إِنَّهُ تَذْكِرَةٌ ﴿٥٤﴾ فَمَنْ شَاءَ ذَكَرْهُ ﴿٥٥﴾ وَمَا
يَذْكُرُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ هُوَ أَهْلُ التَّقْوَىٰ وَأَهْلُ
الْمَغْفِرَةِ ﴿٥٦﴾

سُورَةُ الْقِيَامَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَا أُقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيَمَةِ ﴿١﴾ وَلَا أُقْسِمُ بِالنَّفْسِ
اللَّوَامَةِ ﴿٢﴾ أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ نَجْمَعَ عِظَامَهُ ﴿٣﴾
بَلَىٰ قَدِيرِينَ عَلَىٰ أَنْ نُسَوِّيَ بَنَانَهُ ﴿٤﴾ بَلْ يُرِيدُ
الْإِنْسَانُ لِيَفْجُرَ أَمَامَهُ ﴿٥﴾ يَسْأَلُ أَيَّانَ يَوْمُ الْقِيَمَةِ ﴿٦﴾
فَإِذَا بَرِقَ الْبَصَرُ ﴿٧﴾ وَخَسَفَ الْقَمَرُ ﴿٨﴾ وَجُمِعَ
الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ﴿٩﴾ يَقُولُ الْإِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ أَيْنَ
الْمَفَرُّ ﴿١٠﴾ كَلَّا لَا وَزَرَ ﴿١١﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمُسْتَقَرُّ ﴿١٢﴾
يُنَبِّئُ الْإِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ ﴿١٣﴾ بَلِ
الْإِنْسَانُ عَلَىٰ نَفْسِهِ بَصِيرَةٌ ﴿١٤﴾ وَلَوْ أَلْقَىٰ مَعَاذِيرَهُ ﴿١٥﴾
لَا تُحَرِّكُ بِهِ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِ ﴿١٦﴾ إِنَّ عَلَيْنَا
جَمْعَهُ وَقُرْآنَهُ ﴿١٧﴾ فَإِذَا قُرَأَتْهُ فَاتَّبِعْ قُرْآنَهُ ﴿١٨﴾ ثُمَّ
إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُ ﴿١٩﴾

پس شفاعت شفیعان سودشان ندهد. ﴿۴۸﴾ پس چه شده
این مردم را که از تذکر و پند اعراض می کنند ﴿۴۹﴾
گویا خران رم کننده می باشند ﴿۵۰﴾ که از شیر گریخته اند
﴿۵۱﴾ بلکه هر مردی از ایشان می خواهد صحیفه های نشر
شده به او داده شود ﴿۵۲﴾ نه چنین است هرگز بلکه از
سرای دیگر نمی ترسند ﴿۵۳﴾ آری این قرآن موجب
تذکری است ﴿۵۴﴾ پس هر که بخواهد پند گیرد و آنرا
یاد کند ﴿۵۵﴾ و پند نمی گیرند مگر اینکه خدا بخواهد
که او اهل تقوی و مغفرتست ﴿۵۶﴾.

سوره قیامه

به نام خداوند بخشنده مهربان

قسم نمی خورم به روز محشر ﴿۱﴾ قسم نمی خورم به نفس
ملامت گر ﴿۲﴾ آیا انسان گمان می کند که استخوانهایش
را جمع نمی کنیم ﴿۳﴾ بلی توانائیم بر اینکه سرانگشتانش
را بسازیم ﴿۴﴾ بلکه انسان می خواهد آینده نیز بدکاری
کند ﴿۵﴾ که می پرسد روز قیامت کی خواهد بود ﴿۶﴾
آن هنگام که چشم خیره شود ﴿۷﴾ و ماه بگیرد ﴿۸﴾ و
خورشید و ماه جمع گردد ﴿۹﴾ انسان بگوید در آن روز
کجاست مفر ﴿۱۰﴾ آری نیست مفر ﴿۱۱﴾ آن روز به
سوی پروردگار است جای قرار. ﴿۱۲﴾ در آن روز خبر
داده می شود انسان به آنچه جلوتر و عقب تر کرده
است ﴿۱۳﴾ بلکه (خبر لازم نیست) انسان بر خودش
بیناست ﴿۱۴﴾ و اگر چه عذرهایی برای خود القاء کند و
پرده پوشی نماید ﴿۱۵﴾ زبانت را به آن حرکت مده برای
آنکه به آن شتاب کنی ﴿۱۶﴾ که بر عهده ما است جمع و
قرائت آن ﴿۱۷﴾ پس چون آنرا قرائت کردیم پیروی کن
قرائت آنرا ﴿۱۸﴾ سپس بر عهده ما است بیان آن ﴿۱۹﴾

كَلَّا بَلْ تُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ ﴿٣٠﴾ وَتَذَرُونَ الْآخِرَةَ ﴿٣١﴾
وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاضِرَةٌ ﴿٣٢﴾ إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٌ ﴿٣٣﴾ وَوُجُوهٌ
يَوْمَئِذٍ بِاسِرَةٍ ﴿٣٤﴾ تَطْنُ أَنْ يُفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ ﴿٣٥﴾ كَلَّا إِذَا
بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ ﴿٣٦﴾ وَقِيلَ مَنْ رَاقٍ ﴿٣٧﴾ وَظَنَّ أَنَّهُ الْفِرَاقُ
﴿٣٨﴾ وَالْتَفَتِ الْسَّاقِ بِالسَّاقِ ﴿٣٩﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ
الْمَسَاقُ ﴿٤٠﴾ فَلَا صَدَقَ وَلَا صَلَّىٰ ﴿٤١﴾ وَلَكِنْ كَذَّبَ
وَتَوَلَّىٰ ﴿٤٢﴾ ثُمَّ ذَهَبَ إِلَىٰ أَهْلِهِ يَتَمَطَّىٰ ﴿٤٣﴾ أَوْلَىٰ لَكَ
فَأَوْلَىٰ ﴿٤٤﴾ ثُمَّ أَوْلَىٰ لَكَ فَأَوْلَىٰ ﴿٤٥﴾ أَيْحَسِبُ الْإِنْسَانُ أَنْ
يُتْرَكَ سُدًى ﴿٤٦﴾ أَلَمْ يَكُ نُطْفَةً مِّن مَّنِيٍّ يُمْنَىٰ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ
كَانَ عِلْقَةً فَخَلَقَ فَسَوَّىٰ ﴿٤٨﴾ فَجَعَلَ مِنْهُ الزَّوْجَيْنِ
الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ﴿٤٩﴾ أَلَيْسَ ذَلِكَ بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَنْ يُحْيِيَ
الْمَوْتَىٰ ﴿٥٠﴾

سُورَةُ الْإِنْسَانِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هَلْ أَتَىٰ عَلَى الْإِنْسَانِ حِينٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ
شَيْئًا مَّذْكُورًا ﴿١﴾ إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ
أَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿٢﴾ إِنَّا
هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا كَفُورًا ﴿٣﴾ إِنَّا
أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلًا وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا ﴿٤﴾ إِنَّ
الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِّنْ كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا ﴿٥﴾

آگاه باش بلکه دوست می‌دارید دنیا را ﴿۲۰﴾ و رها
می‌کنید آخرت را. ﴿۲۱﴾ چهره‌هایی در آن روز
شادابست ﴿۲۲﴾ فقط به سوی لطف خداوند نگرانست
﴿۲۳﴾ و چهره‌هایی در آنروز ترشروی است ﴿۲۴﴾ گمان
دارد رفتار کمرشکنی با او می‌کند ﴿۲۵﴾ آگاه باش متنبه
نمی‌شوند تا جان به گلو برسد ﴿۲۶﴾ و گفته شود کیست
بردارنده او و یا شفا دهنده او ﴿۲۷﴾ و بداند که هنگام
جدائی است ﴿۲۸﴾ و این ساق پا با آن ساق به پیچد
﴿۲۹﴾ فقط بسوی پروردگارت است در آنروز وقت
راندن. ﴿۳۰﴾ پس نه تصدیق کرد و نه نماز خواند ﴿۳۱﴾
ولیکن تکذیب کرد و روبگردانید ﴿۳۲﴾ سپس با تبختر و
خرامان سوی کسانش رفت ﴿۳۳﴾ وای بر تو پس وای بر
تو ﴿۳۴﴾ سپس وای بر تو پس وای بر تو ﴿۳۵﴾ آیا انسان
گمان می‌کند که بیهوده رها می‌شود ﴿۳۶﴾ آیا نطفه‌ای از
منی ریخته شده نبود ﴿۳۷﴾ سپس علقه گردید پس
خدایش آفرید و اعضای مناسبش داد ﴿۳۸﴾ پس از آن دو
قسم نر و ماده ایجاد نمود ﴿۳۹﴾ آیا این خدا قادر نیست
که مردگان را زنده کند ﴿۴۰﴾

سوره انسان

به نام خداوند بخشنده مهربان

به تحقیق بر انسان زمانی از روزگار گذشته که چیزی قابل
ذکر نبود ﴿۱﴾ حقا که ما انسان را از نطفه‌ای آمیخته
آفریدیم می‌آزمائیم او را پس شنوا و بینایش کردیم ﴿۲﴾
محققا ما او را به راه هدایتش کردیم در حالیکه یا شاکر
است و یا کفران پیشه ﴿۳﴾ محققا ما مهیا کرده‌ایم برای
کافران زنجیرها و غلها و آتش سوزان. ﴿۴﴾ محققا نیکان
می‌آشامند از جامی که آمیخته به کافور و یا طبع آن خنک
است ﴿۵﴾

عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا ﴿٦﴾
يُوفُونَ بِالْأَدْرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا
﴿٧﴾ وَيُطْعَمُونَ أَلْطَعَامَ عَلَىٰ حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا
وَأَسِيرًا ﴿٨﴾ إِنَّمَا نَطْعِمُكُمْ لَوَجْهِ اللَّهِ لَا نُرِيدُ
مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكُورًا ﴿٩﴾ إِنَّا نَخَافُ مِنْ رَبِّنَا
يَوْمًا عَبُوسًا قَمْطَرِيرًا ﴿١٠﴾ فَوَقَّعْنَاهُم لَلَّهِ شَرَّ ذَلِكَ
الْيَوْمِ وَلَقَّعْنَاهُمْ نَضْرَةً وَسُرُورًا ﴿١١﴾ وَجَزَّيْنَاهُمْ بِمَا صَبَرُوا
جَنَّةً وَحَرِيرًا ﴿١٢﴾ مُتَّكِعِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ لَا
يَرُونَ فِيهَا شَمْسًا وَلَا زَمْهَرِيرًا ﴿١٣﴾ وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ
ظِلُّهَا وَذَلَّلَتْ قُطُوفُهَا تَذْلِيلًا ﴿١٤﴾ وَيُطَافُ عَلَيْهِمْ
بِثَانِيَةٍ مِّن فِضَّةٍ وَأَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيرًا ﴿١٥﴾ قَوَارِيرًا
مِّن فِضَّةٍ قَدَّرُوهَا تَقْدِيرًا ﴿١٦﴾ وَيُسْقَوْنَ فِيهَا كَأْسًا
كَانَ مِرَاجُهَا زَنْجَبِيلًا ﴿١٧﴾ عَيْنًا فِيهَا تُسَمَّى سَلْسَبِيلًا
﴿١٨﴾ وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ إِذَا رَأَيْتَهُمْ
حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَّنشُورًا ﴿١٩﴾ وَإِذَا رَأَيْتَ ثَمَّ رَأَيْتَ
نَعِيمًا وَمَلَكًا كَبِيرًا ﴿٢٠﴾ عَلَيْهِمْ ثِيَابٌ سُنْدُسٍ خُضْرٌ
وَإِسْتَبْرَقٌ وَحُلُوعٌ أَسَاوِرٌ مِّن فِضَّةٍ وَسَقْلُهُمْ رَبُّهُمْ
شَرَابًا طَهُورًا ﴿٢١﴾ إِنَّ هَذَا كَانَ لَكُمْ جَزَاءً وَكَانَ
سَعْيُكُمْ مَّشْكُورًا ﴿٢٢﴾ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ
تَنْزِيلًا ﴿٢٣﴾ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعْ مِنْهُمْ
ءَاثِمًا أَوْ كَفُورًا ﴿٢٤﴾ وَادْكُرْ اسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً
وَأَصِيلًا ﴿٢٥﴾

از چشمه‌ای که بندگان خدا از آن نوشند و آن را به هر
کجا خواهند روان کنند ﴿٦﴾ نیکوکاران به نذر وفا کنند و
از روزی که هول آن همه جا را گرفته می‌ترسند ﴿٧﴾ و
اطعام طعام می‌کنند بر دوستی او مسکین و یتیم و اسیر را
﴿٨﴾ همانا شما را طعام می‌دهیم فقط برای رضای خدا از
شما نه پاداشی می‌خواهیم و نه شکرگزاری ﴿٩﴾ محققا ما
از پروردگاران از روزی که عبوس وحشتناکست
می‌ترسیم ﴿١٠﴾ پس خدا از شر آن روز حفظشان کند و
ایشان را در حال نشاط و سرور ملاقات کند ﴿١١﴾ و
ایشان را پاداش دهد برای آن صبری که کرده‌اند به بهشت
و حریر ﴿١٢﴾ در آنجا بر سریرها تکیه زده‌اند، نه گرمائی
و نه سرمائی را می‌بینند ﴿١٣﴾ و سایه‌های آن بر سرشان
سایه افکنده و میوه‌هایش فرو افتاده و در دسترس ایشان
است ﴿١٤﴾ و طواف شود بر ایشان با جامه‌ای از نقره و
قدح‌های بلورین ﴿١٥﴾ جامه‌ای بلور از نقره که آنها را
بدقت و اندازه ساخته‌اند ﴿١٦﴾ و آشامیده شوند در بهشت
به پیمانه‌ای که طبع آن زنجبیل است ﴿١٧﴾ چشمه‌ای در
آنجا است که بنام سلسبیل نامیده شود. ﴿١٨﴾ و بگرد
ایشان طواف کنند پسران همیشه جوان که چون آنان را
بینی گمان می‌کنی مروارید افشان شده که تازه و نورانی
باشند ﴿١٩﴾ و چون بینی آنجا را بینی نعمت و سلطنت
بزرگی را ﴿٢٠﴾ در حالیکه بر اندامشان جامه‌های دیبای
سبز و استبرق باشد و به دستبندهای نقره زیور شده‌اند و
پروردگارشان به ایشان شراب پاک بنوشاند ﴿٢١﴾ حقا که
این پاداش شما باشد و سعی شما مورد تشکر است. ﴿٢٢﴾
به تحقیق ما خودمان نازل کردیم بر تو قرآن را نازل کردن
کاملی ﴿٢٣﴾ پس برای فرمان پروردگارت صبر کن و
اطاعت گنه‌کار و یا کفران پیشه از ایشان را مکن ﴿٢٤﴾ و
نام پروردگارت را یاد کن در بامداد و پسین ﴿٢٥﴾

وَمِنَ اللَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهُ وَسَبِّحْهُ لَيْلًا طَوِيلًا ﴿٣٦﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ يُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ وَيَذَرُونَ وَرَاءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيلًا ﴿٣٧﴾ نَحْنُ خَلَقْنَاهُمْ وَشَدَدْنَا أَسْرَهُمْ وَإِذَا شِئْنَا بَدَّلْنَا أَمْثَلَهُمْ تَبْدِيلًا ﴿٣٨﴾ إِنَّ هَذِهِ تَذْكِرَةٌ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿٣٩﴾ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٤٠﴾ يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمِينَ أَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٤١﴾

سُورَةُ الْمُرْسَلَاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالْمُرْسَلَاتِ عُرْفًا ﴿١﴾ فَالْعَصْفَاتِ عَصْفًا ﴿٢﴾ وَالنَّدِيرَاتِ نَشْرًا ﴿٣﴾ فَالْفَرِيقَاتِ فَرَقًا ﴿٤﴾ فَالْمُلْقِيَاتِ ذِكْرًا ﴿٥﴾ عُذْرًا أَوْ نَذْرًا ﴿٦﴾ إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَوَقْعٍ ﴿٧﴾ فَإِذَا الْتُجُومٌ طُمِسَتْ ﴿٨﴾ وَإِذَا السَّمَاءُ فُرِجَتْ ﴿٩﴾ وَإِذَا الْجِبَالُ نُسِفَتْ ﴿١٠﴾ وَإِذَا الرُّسُلُ أُقِيتَتْ ﴿١١﴾ لِأَيِّ يَوْمٍ أُجِّلَتْ ﴿١٢﴾ لِيَوْمِ الْفَصْلِ ﴿١٣﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمُ الْفَصْلِ ﴿١٤﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٥﴾ أَلَمْ نُهْلِكِ الْآوَّلِينَ ﴿١٦﴾ ثُمَّ نُنْبِئُهُمُ الْآخِرِينَ ﴿١٧﴾ كَذَلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ ﴿١٨﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٩﴾

و برخی از شب را برای او سجده کن و او را در شب دراز تسبیح گوی ﴿۲۶﴾ محققاً ایشان دوست می دارند دنیا را و پشت سر می اندازند روز سخت سنگین را ﴿۲۷﴾ ما ایشان را خلق نمودیم و بندهایشان را محکم کردیم و چون بخواهیم ایشان را تبدیل می کنیم و غیر ایشان را عوض ایشان می آوریم ﴿۲۸﴾ بدرستی که این سوره تذکری است پس هر کس بخواهد به سوی پروردگارش راهی جوید ﴿۲۹﴾ و شما نمی خواهید مگر اینکه خدا بخواهد زیرا که خدا دانای حکیم بوده است ﴿۳۰﴾ هر که را بخواهد در رحمت خود داخل می کند و برای ستمگران عذاب دردناک آماده کرده است ﴿۳۱﴾.

سوره مرسلات

به نام خداوند بخشنده مهربان

قسم به فرستاده شده های پیاپی ﴿۱﴾ که می شتابند به تندی ﴿۲﴾ و قسم به نشر کنان بنشر دقیق ﴿۳﴾ که جداکننده اند جداکردن کاملی ﴿۴﴾ که ذکر را إلقاء کنند ﴿۵﴾ برای عذر صواب کاران و یا انداز تبه کاران ﴿۶﴾ که همانا آنچه وعده داده می شوید واقع شدنی است. ﴿۷﴾ پس وقوع قیامت آن گاه است که ستارگان محو شوند ﴿۸﴾ و آنگاه که آسمان بشکافد ﴿۹﴾ و آنگاه که کوهها ریز ریز گردد ﴿۱۰﴾ و آنگاه که برای رسولان وقتی معین شده ﴿۱۱﴾ برای کدام روز وقتی معین شده ﴿۱۲﴾ برای روز قضاوت ﴿۱۳﴾ و تو چه دانی که روز قضاوت چیست ﴿۱۴﴾ وای در آنروز بر مکذبین ﴿۱۵﴾ آیا پیشینیان را هلاک نکردیم ﴿۱۶﴾ سپس دیگران را در پی ایشان درآوردیم ﴿۱۷﴾ با گنه کاران چنین می کنیم ﴿۱۸﴾ وای در آن روز است بر مکذبین ﴿۱۹﴾

أَلَمْ نَخْلُقْكُمْ مِّنْ مَّاءٍ مَّهِينٍ ﴿٢٠﴾ فَجَعَلْنَاهُ فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿٢١﴾ إِلَىٰ قَدَرٍ مَّعْلُومٍ ﴿٢٢﴾ فَقَدَرْنَا فَنِعْمَ الْقَدِيرُونَ ﴿٢٣﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٤﴾ أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ كِفَاتًا ﴿٢٥﴾ أَحْيَاءَ وَأَمْوَاتًا ﴿٢٦﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ شَامِخَاتٍ وَأَسْقَيْنَكُم مَّاءً فُرَاتًا ﴿٢٧﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٨﴾ أَنْظِلُّوْا إِلَىٰ مَا كُنْتُمْ بِهِءُ تُكَذِّبُونَ ﴿٢٩﴾ أَنْظِلُّوْا إِلَىٰ ظِلِّ ذِي ثَلَاثِ شُعَبٍ ﴿٣٠﴾ لَا ظَلِيلٍ وَلَا يُغْنِي مِنَ الْلَّهَبِ ﴿٣١﴾ إِنَّهَا تَرْمِي بِشَرِّ كَالْقَاصِرِ ﴿٣٢﴾ كَأَنَّهُ جُمِلَتْ صُفُرٌ ﴿٣٣﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٤﴾ هَذَا يَوْمٌ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٣٥﴾ وَلَا يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَذِرُونَ ﴿٣٦﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٧﴾ هَذَا يَوْمُ الْفَصْلِ جَمَعْنَاكُمْ وَالْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ كَيْدٌ فَكِيدُونِ ﴿٣٩﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٠﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي ظِلِّ وَعُيُونٍ ﴿٤١﴾ وَفَوْكَةٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٤٢﴾ كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٤٤﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٥﴾ كُلُوا وَتَمَتَّعُوا قَلِيلًا إِنَّكُمْ تُجْرِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ارْكَعُوا لَا يَرْكَعُونَ ﴿٤٨﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٠﴾

آیا شما را از آب پست نیافریدیم ﴿۲۰﴾ که آنرا در قرارگاهی محکم قرار دادیم ﴿۲۱﴾ تا اندازه و مدتی معلوم ﴿۲۲﴾ پس قدرت داشتیم پس خوب قادری بودیم ﴿۲۳﴾ وای در آنروز است بر مکذبین. ﴿۲۴﴾ آیا زمین را وسیله اجتماع شما قرار ندادیم ﴿۲۵﴾ برای زندگان و مردگان ﴿۲۶﴾ و در آن کوههای بلند نهادیم و به شما آب گوارا نوشانیدیم ﴿۲۷﴾ وای در آنروز است بر مکذبین ﴿۲۸﴾ روان شوید به سوی آنچه تکذیب می کردید ﴿۲۹﴾ روان شوید به سوی سایه ای که سه شاخه دارد ﴿۳۰﴾ نه سایه افکن است و نه از شعله حرارت نگاه می دارد ﴿۳۱﴾ بدرستی که شراره هائی پرتاب می کنند مانند قصر ﴿۳۲﴾ گویا شترانی زرد ﴿۳۳﴾ وای در آن روز است برای مکذبین ﴿۳۴﴾ این روزیست که سخن نگویند ﴿۳۵﴾ و به ایشان اجازه داده نشود که عذر آورند ﴿۳۶﴾ وای در آنروز بر مکذبین ﴿۳۷﴾ این روز فیصله است که شما و گذشتگان را جمع کرده ایم ﴿۳۸﴾ که اگر نیرنگی دارید با من نیرنگ بزنید ﴿۳۹﴾ وای در آنروز است بر مکذبین ﴿۴۰﴾ حقا که متقین در سایه ها و چشمه سارهایند ﴿۴۱﴾ و میوه ها از آنچه بخواهند ﴿۴۲﴾ گفته شود بخورید و بیاشامید گوارا عوض آنچه عمل می کردید ﴿۴۳﴾ حقا که ما چنین جزا می دهیم نیکوکاران را ﴿۴۴﴾ ویل در آنروز است بر مکذبین ﴿۴۵﴾ ای کافران بخورید و بهره برید کمی در دنیا زیرا که شما مجرمید ﴿۴۶﴾ وای در آنروز است بر مکذبین ﴿۴۷﴾ و چون به ایشان گفته شود رکوع کنید رکوع نکنند ﴿۴۸﴾ وای در آنروز است بر مکذبین ﴿۴۹﴾ پس بعد از قرآن به کدام حدیث ایمان می آورند ﴿۵۰﴾

سُورَةُ النَّبَاِ

سوره نبأ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ ﴿١﴾ عَنِ النَّبَاِ الْعَظِيمِ ﴿٢﴾ الَّذِي هُمْ فِيهِ مُخْتَلِفُونَ ﴿٣﴾ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٥﴾ أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ مِهْدًا ﴿٦﴾ وَالْجِبَالَ أَوْتَادًا ﴿٧﴾ وَخَلَقْنَاهُكُمْ أَزْوَاجًا ﴿٨﴾ وَجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُباتًا ﴿٩﴾ وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ لِبَاسًا ﴿١٠﴾ وَجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا ﴿١١﴾ وَبَنَيْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعًا شِدَادًا ﴿١٢﴾ وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَّاجًا ﴿١٣﴾ وَأَنْزَلْنَا مِنَ الْمُعْصِرَاتِ مَاءً ثَجَّاجًا ﴿١٤﴾ لِّنُخْرِجَ بِهِ حَبًّا وَنَبَاتًا ﴿١٥﴾ وَجَنَّاتٍ أَلْفَافًا ﴿١٦﴾ إِنَّ يَوْمَ الْفُصْلِ كَانَ مِيقَاتًا ﴿١٧﴾ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَتَأْتُونَ أَفْوَاجًا ﴿١٨﴾ وَفُتِحَتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ أَبْوَابًا ﴿١٩﴾ وَسُيِّرَتِ الْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا ﴿٢٠﴾ إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا ﴿٢١﴾ لِلطَّاغِينَ مَعَابًا ﴿٢٢﴾ لِّبِئْسَ فِيهَا أَحْقَابًا ﴿٢٣﴾ لَا يَذُوقُونَ فِيهَا بَرْدًا وَلَا شَرَابًا ﴿٢٤﴾ إِلَّا حَمِيمًا وَغَسَّاقًا ﴿٢٥﴾ جَزَاءً وَفَاقًا ﴿٢٦﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ حِسَابًا ﴿٢٧﴾ وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كِذَابًا ﴿٢٨﴾ وَكُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ كِتَابًا ﴿٢٩﴾ فَذُوقُوا فَلَنْ نَزِيدَكُمْ إِلَّا عَذَابًا ﴿٣٠﴾

بنام خدای کامل الذات و الصفات رحمن رحیم. از چه گفتگو می کنند و از یکدیگر می پرسند ﴿۱﴾ از آن خبر بزرگ ﴿۲﴾ آن خبری که در آن اختلاف دارند ﴿۳﴾ آری بزودی آگاه شوند ﴿۴﴾ باز آری بزودی آگاه گردند. ﴿۵﴾ آیا زمین را بساطی محل آرامش نگردانیدیم ﴿۶﴾ و کوهها را میخها نمودیم ﴿۷﴾ و شما را جفت جفت مرد و زن آفریدیم ﴿۸﴾ و خوابتان را وسیله آسودن نمودیم ﴿۹﴾ و شب را پوششی کردیم ﴿۱۰﴾ و روزها را وقت زندگی شما گردانیدیم ﴿۱۱﴾ و در بالای سرتان هفت آسمان محکم برافراشتیم ﴿۱۲﴾ و چراغی فروزان آفریدیم ﴿۱۳﴾ و از ابرهای متراکم آبی ریزان نازل نمودیم ﴿۱۴﴾ تا به آن دانه و گیاه بیرون آوریم ﴿۱۵﴾ و بوستاهای پیچیده بدرختان ظاهر سازیم. ﴿۱۶﴾ حقا که روز داوری وقت معینی است ﴿۱۷﴾ روزی که دمیده شود در صور پس فوج فوج می آید ﴿۱۸﴾ و آسمان باز شود و درها گردد ﴿۱۹﴾ و کوهها سیر داده شوند و سراب گردند ﴿۲۰﴾ حقا که دوزخ کمینگاهی است ﴿۲۱﴾ برای سرکشان بازگشتی است ﴿۲۲﴾ مدتهای بسیاری در آن توقف کنند ﴿۲۳﴾ در آنجا نچشند نه سردی و نه شرابی ﴿۲۴﴾ جز آب جوشی و چرک و خونی ﴿۲۵﴾ جزائی موافق کردار ﴿۲۶﴾ زیرا ایشان به حسابی امید نداشتند ﴿۲۷﴾ و به آیات ما تکذیب کردند ﴿۲۸﴾ تکذیب شدیدی. ﴿۲۹﴾ و هر چیزی را به شماره نوشتیم نوشتنی ﴿۳۰﴾ پس بچشید که شما را جز عذاب نيفزائیم ﴿۳۰﴾

إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَارًا ۖ حَدَائِقَ وَأَعْنَابًا ۖ وَكَوَاعِبَ أَتْرَابًا ۖ وَكَأْسًا دِهَاقًا ۖ لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا كِذْبًا ۖ جَزَاءً مِّن رَّبِّكَ عَطَاءٌ حِسَابًا ۖ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الرَّحْمَنُ لَا يَمْلِكُونَ مِنْهُ خِطَابًا ۖ يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَالْمَلَائِكَةُ صَفًّا لَا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا مَن أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَقَالَ صَوَابًا ۖ ذَٰلِكَ الْيَوْمُ الْحَقُّ ۖ فَمَن شَاءَ اخْذَ إِلَىٰ رَبِّهِ ۖ مَعَابًا ۖ إِنَّا أَنذَرْنَاكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ يَنْظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ وَيَقُولُ الْكَافِرُ يَلَيْتَنِي كُنْتُ ثَرِيًّا ۖ

محققاً برای پرهیزکاران کامیابی و رستگاری است ﴿۳۱﴾ باغها و انگورها ﴿۳۲﴾ و دختران نارپستان همسال ﴿۳۳﴾ و جامهای لبریز دمام ﴿۳۴﴾ در آنجا نه بیهوده شنوند و نه دروغی ﴿۳۵﴾ پاداشی است از پروردگارت عطائی است به حساب ﴿۳۶﴾ پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست پروردگار رحمن، حق سخن و توانائی خطاب با ذات مقدسش را ندارند. ﴿۳۷﴾ روزی که روح و فرشتگان به صف بایستند سخنی نگویند جز کسیکه خدای رحمن او را اذن دهد و صواب گوید ﴿۳۸﴾ آن روز روز واقع شدنی است پس هر کس بخواهد به سوی پروردگارش راه بازگشتی گیرد ﴿۳۹﴾ حقیقتاً ما شما را ترساندیم از عذاب نزدیک، روزی که هر شخصی آنچه با دست خود انجام داده ببیند و کافر بگوید ای کاش من خاک بودم. ﴿۴۰﴾

سُورَةُ النَّازِعَاتِ

سوره نازعات

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالنَّازِعَاتِ غَرْقًا ۖ وَالنَّشِيطَاتِ تَشِيطًا ۖ وَالسَّابِحَاتِ سَبْحًا ۖ فَالْسَّابِقَاتِ سَبْقًا ۖ فَالْمُدَبِّرَاتِ أَمْرًا ۖ يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاجِفَةُ ۖ تَتْبَعُهَا الرَّادِفَةُ ۖ قُلُوبٌ يَوْمَئِذٍ وَاجِفَةٌ ۖ أَبْصَرُهَا خَشِيعَةٌ ۖ يَقُولُونَ أَيْنَا لَمَرْدُودُونَ فِي الْحَافِرَةِ ۖ أَيْنَا كُنَّا عِظْمًا نَّحِرَةً ۖ قَالُوا تِلْكَ إِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ ۖ فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ ۖ فَإِذَا هُمْ بِالسَّاهِرَةِ ۖ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَىٰ ۖ

به نام خداوند بخشنده مهربان بنام خدای کامل الذات و الصفات رحمن رحیم. قسم به کمان کشان و تیراندازان که غرق در اسلحه می‌باشند ﴿۱﴾ قسم به نفوسی که با نشاط برای جهاد بیرون می‌روند ﴿۲﴾ قسم به آنانکه در میدان جهاد فرو روند ﴿۳﴾ که سبقت گیرند و کاملاً پیش روند ﴿۴﴾ که کاری را تدبیر نمایند. ﴿۵﴾ روزی که صدای خشمناکی غرش کند ﴿۶﴾ در پی آن حوادثی ردیف آید ﴿۷﴾ در آنروز دلهائی ترسان و لرزان است ﴿۸﴾ چشمهایشان خاشع و به گودی افتاده است ﴿۹﴾ می‌گویند آیا محققاً ما در قبر برگشت داده می‌شویم ﴿۱۰﴾ آیا وقتی که استخوانهای پوسیده شدیم ﴿۱۱﴾ گویند آن بازگشتی زیان آور و هلاکت‌باری است ﴿۱۲﴾ پس همانا آن یک صیحه است ﴿۱۳﴾ که ناگاه ایشان در صحرای رستاخیزند. ﴿۱۴﴾ آیا داستان موسی برای تو آمده است ﴿۱۵﴾

إِذْ نَادَاهُ رَبُّهُ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ۖ أَذْهَبَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ۖ فَقُلْ هَلْ لَكَ إِلَٰهٌ إِلَّا أَن تَرْكَبُنَا ۖ وَاهْدِيكَ إِلَىٰ رَبِّكَ فَتَخْشَىٰ ۖ فَأَرَاهُ الْكُتُبَىٰ ۖ فَكَذَّبَ وَعَصَىٰ ۖ ثُمَّ أَدْبَرَ يَسْعَىٰ ۖ فَحَشَرَ فَنَادَىٰ ۖ فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَىٰ ۖ فَأَخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ الْأَخْزَةِ وَالْأُولَىٰ ۖ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّمَن يَخْشَىٰ ۖ ءَأَنْتُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمَ السَّمَاءُ بَنَاهَا ۖ رَفَعَ سَمَكَهَا فَسَوَّيْنَاهَا ۖ وَأَغْطَشَ لَيْلَهَا وَأَخْرَجَ ضُحَاهَا ۖ وَالْأَرْضَ بَعْدَ ذَلِكَ دَحَلَهَا ۖ أَخْرَجَ مِنْهَا مَاءَهَا وَمَرْعَاهَا ۖ وَالْجِبَالَ أَرْسَلَهَا ۖ مَتَلَعَا لَكُمُ وَ لَا نُعَلِّمُكُم ۖ فَإِذَا جَاءَتِ الظَّامَةُ الْكُبْرَىٰ ۖ يَوْمَ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ مَا سَعَىٰ ۖ وَبُرِّزَتِ الْجَحِيمُ لِمَن يَرَىٰ ۖ فَأَمَّا مَن طَغَىٰ ۖ وَءَاثَرَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۖ فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَىٰ ۖ وَأَمَّا مَن خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ ۖ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ ۖ فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ ۖ يُسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَلُهَا ۖ فِيمَ أَنْتَ مِن ذِكْرِنَهَا ۖ إِلَىٰ رَبِّكَ مُنْتَهَاهَا ۖ إِنَّمَّا أَنْتَ مُنْذِرٌ مَّن يَخْشَاهَا ۖ كَانَتْهُمْ يَوْمَ يُرَوَّنَهَا لَمْ يَلْبُثُوا إِلَّا عَشِيَّةً أَوْ ضُحَاهَا ۖ

وقتی که خداوندش به وادی مقدس طوی او را ندا کرد ﴿۱۶﴾ که به سوی فرعون برو زیرا او سرکش شده است ﴿۱۷﴾ پس بگو آیا تو را رغبتی هست تا پاک شوی ﴿۱۸﴾ و تو را به سوی پروردگارت راه نمایم تا از خدا بترسی ﴿۱۹﴾ پس آن آیت بزرگ و معجزه کبری را به او ارائه داد ﴿۲۰﴾ پس او تکذیب نمود و نافرمانی کرد

﴿۲۱﴾ آنگاه روگردانید و می‌کوشید ﴿۲۲﴾ پس جمع‌آوری کرد و آواز داد ﴿۲۳﴾ که گفت من برترین پروردگار شمایم ﴿۲۴﴾ پس خداوند او را به عقوبت دنیا و آخرت گرفتار کرد ﴿۲۵﴾ حقا که در آن سرگذشت عبرتی است برای آنکه بترسد. ﴿۲۶﴾ آیا شما از جهت خلقت سخت‌ترید یا آسمانیکه خدا آنرا بنا نمود ﴿۲۷﴾ سقفش را برافراشت و آنرا هماهنگ و مناسب کرد ﴿۲۸﴾ و شبش را تاریک و روزش را ظاهر ساخت ﴿۲۹﴾ و زمین را پس از آن بغلطانید ﴿۳۰﴾ و بیرون آورد از زمین آب و چراگاه آنرا ﴿۳۱﴾ و کوهها را استوار و رفیع نمود ﴿۳۲﴾ برای بهره‌مندی شما و چهارپایان شما. ﴿۳۳﴾ پس چون آن بلیه بزرگ‌ترین بیاید ﴿۳۴﴾ روزی که انسان آنچه کرده بیاد آرد ﴿۳۵﴾ و دوزخ آشکار گردد برای هر که ببیند ﴿۳۶﴾ فاما آنکه سرکشی کرده ﴿۳۷﴾ و زندگی دنیا را ترجیح داده ﴿۳۸﴾ پس محققا دوزخ همان جایگاه اوست ﴿۳۹﴾ و اما هر کس از مقام عظمت پروردگارش بترسد و خود را از خواهش نفس باز دارد ﴿۴۰﴾ پس به یقین بهشت همان بهشت جای او است. ﴿۴۱﴾ از تو سؤال می‌کنند از ساعت قیامت که چه وقت است وقوع آن ﴿۴۲﴾ در چه هستی تو از یاد آن (یعنی تذکر آن تو را چه باعث شده و دانستن آن به تو ربطی ندارد) ﴿۴۳﴾ سرانجام آن به سوی پروردگارت راجع است (امر آن و علم آن به او منتهی می‌شود) ﴿۴۴﴾ همانا تو اندازکننده کسی هستی که بترسد از آن ﴿۴۵﴾ گویا ایشان روزی که آنرا ببینند درنگ نکرده‌اند مگر شامگاه و یا چاشتگاهی. ﴿۴۶﴾

سُورَةُ عَبَسَ

سوره عبس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

عَبَسَ وَتَوَلَّى ۝ أَنْ جَاءَهُ الْأَعْمَى ۝ وَمَا يُدْرِيكَ
لَعَلَّهُ يَزْكِي ۝ أَوْ يَذَّكَّرُ فَتَنْفَعَهُ الذِّكْرَى ۝ أَمَّا مَنِ
اسْتَغْنَى ۝ فَإِنَّتَ لَهُو تَصَدَّى ۝ وَمَا عَلَيْكَ أَلَّا
يَزْكِي ۝ وَأَمَّا مَنِ جَاءَكَ يَسْعَى ۝ وَهُوَ يَخْشَى ۝
فَأَنْتَ عَنْهُ تَلَهَّى ۝ كَلَّا إِنَّهَا تَذْكِرَةٌ ۝ فَمَنْ شَاءَ
ذَكَرْهُ ۝ فِي صُحُفٍ مُكَرَّمَةٍ ۝ مَرْفُوعَةٍ مُطَهَّرَةٍ ۝
بِأَيْدِي سَفَرَةٍ ۝ كِرَامٍ بَرَرَةٍ ۝ قَتَلَ الْإِنْسَنُ مَا
أَكْفَرُهُ ۝ مِنْ أَيِّ شَيْءٍ خَلَقَهُ ۝ مِنْ نُطْفَةٍ
خَلَقَهُ ۝ فَقَدَرَهُ ۝ ثُمَّ أَلْسَيْلَ يَسْرَهُ ۝ ثُمَّ أَمَاتَهُ ۝
فَأَقْبَرَهُ ۝ ثُمَّ إِذَا شَاءَ أَنْشَرَهُ ۝ كَلَّا لَمَّا يَقِضْ مَا
أَمَرُهُ ۝ فَلَيَنْظُرَ الْإِنْسَنُ إِلَى طَعَامِهِ ۝ أَنَا صَبَبْنَا
الْمَاءَ صَبًّا ۝ ثُمَّ شَقَقْنَا الْأَرْضَ شَقًّا ۝ فَأَنْبَتْنَا
فِيهَا حَبًّا ۝ وَعَيْنًا وَقَضْبًا ۝ وَزَيْتُونًا وَنَخْلًا ۝
وَحَدَاقٍ غُلْبًا ۝ وَفَلَكِهَةً وَابًّا ۝ مَتَلَعًا لَكُمْ
وَلَا نَعْمِيكُمْ ۝ فَإِذَا جَاءَتِ الصَّاحَّةُ ۝ يَوْمَ يَفِرُّ
الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ ۝ وَأُمُّهُ وَأَبِيهِ ۝ وَصَلْبَتِيهِ
وَبَنِيهِ ۝ لِكُلِّ أَمْرٍ مِّنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ ۝
وُجُوهُ يَوْمَئِذٍ مُّسْفِرَةٌ ۝ ضَاحِكَةٌ مُّسْتَبْشِرَةٌ ۝
وُجُوهُ يَوْمَئِذٍ عَلَيْهَا غَبَرَةٌ ۝ تَرْهَقُهَا قَتَرَةٌ ۝
أُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرَةُ الْفَجَرَةُ ۝

به نام خداوند بخشنده مهربان

روترش کرد و رخ برتافت ﴿۱﴾ که نابینا نزدش آمد ﴿۲﴾ و چه
می‌دانی شاید او پاکی را طالب است ﴿۳﴾ یا پند گیرد که پند و
تذکر او را نافع گردد ﴿۴﴾ اما کسیکه خود را بی‌نیاز از پند و
قرآن تو دانسته ﴿۵﴾ پس تو به او می‌پردازی ﴿۶﴾ با آنکه بر تو
باکی نیست که او پاکی نپذیرد ﴿۷﴾ و آنکه نزدت آمده در طلب
حق می‌کوشد ﴿۸﴾ در حالیکه او از خدا می‌ترسید ﴿۹﴾ پس تو
از او غافل می‌شوی و به دیگری سرگرمی ﴿۱۰﴾ نه چنین است
حقا که این آیات تذکری است. ﴿۱۱﴾ پس هر که خواهد آنرا
یاد گیرد ﴿۱۲﴾ آن قرآن در نامه‌ها و نوشته‌هایی است گرمی
﴿۱۳﴾ که رفیع‌الشأن و پاکیزه (از دروغ و باطل است) ﴿۱۴﴾ که
بدست کاتبان وحی و سفیران است ﴿۱۵﴾ که بزرگواران و
نیکوکارانند. ﴿۱۶﴾ کشته باد انسان چه باعث کفر او شده و او را
کافر نموده ﴿۱۷﴾ خدا او را از چه چیز آفریده ﴿۱۸﴾ از نطفه‌ای
او را آفرید پس او را باندازه نمود ﴿۱۹﴾ سپس راه را برایش
آسان کرد ﴿۲۰﴾ سپس او را میرانید و در گورش کرد ﴿۲۱﴾
سپس وقتی که بخواهد او را (برای قیامت) احضارش می‌کند
﴿۲۲﴾ براستی هنوز آنچه به او امر شده انجام نداده. ﴿۲۳﴾ پس
باید انسان به طعام خود بنگرد ﴿۲۴﴾ که ما آب باران را
فروریختیم ریختن خوبی ﴿۲۵﴾ سپس زمین را شکافتیم شکافتن
مناسبی ﴿۲۶﴾ پس در آن دانه‌ای رویاندیم ﴿۲۷﴾ و انگوری و
سبزه‌ای ﴿۲۸﴾ و زیتون و درخت خرمائی ﴿۲۹﴾ و بوستانهای
سرسبزی ﴿۳۰﴾ و میوه‌ای و گیاهی ﴿۳۱﴾ تا بهره‌ای باشد برای
شما و چهارپایان شما. ﴿۳۲﴾ پس چون صدای گوش خراش آید
﴿۳۳﴾ روزی که مرد از برادرش بگریزد ﴿۳۴﴾ و از مادرش و
پدرش ﴿۳۵﴾ و از همسرش و از پسرانش ﴿۳۶﴾ برای هر مردی
از آنان در آنروز حالی است که از دیگران منصرفش می‌کند
﴿۳۷﴾ صورتهائی در آن روز است که روشن و تابان ﴿۳۸﴾
خندان و شادانست ﴿۳۹﴾ و صورتهائی در آن روز است که بر
آنها غبار است ﴿۴۰﴾ آن را تاریکی و سیاهی فراگرفته است
﴿۴۱﴾ آنان همان کافران بدکارند. ﴿۴۲﴾

سُورَةُ التَّكْوِيْرِ

سوره تکویر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ ﴿١﴾ وَإِذَا النُّجُومُ انْكَدَرَتْ ﴿٢﴾
 وَإِذَا الْجِبَالُ سُيِّرَتْ ﴿٣﴾ وَإِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ ﴿٤﴾ وَإِذَا
 الْوُحُوشُ حُشِرَتْ ﴿٥﴾ وَإِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ ﴿٦﴾ وَإِذَا
 الْنُفُوسُ زُوِّجَتْ ﴿٧﴾ وَإِذَا الْمَوْءِدَةُ سُيِّلَتْ ﴿٨﴾ بِأَيِّ
 ذَنْبٍ قُتِلَتْ ﴿٩﴾ وَإِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ ﴿١٠﴾ وَإِذَا
 السَّمَاءُ كُشِطَتْ ﴿١١﴾ وَإِذَا الْجَحِيمُ سُعِّرَتْ ﴿١٢﴾ وَإِذَا
 الْجَنَّةُ أُزْلِفَتْ ﴿١٣﴾ عَلِمْتَ نَفْسٌ مَّا أَحْضَرْتَ ﴿١٤﴾ فَلَا
 أُقْسِمُ بِالْخُنُوسِ ﴿١٥﴾ الْجَوَارِ الْكُنَّسِ ﴿١٦﴾ وَاللَّيْلِ إِذَا
 عَسْعَسَ ﴿١٧﴾ وَالصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ ﴿١٨﴾ إِنَّهُ لَقَوْلُ
 رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿١٩﴾ ذِي قُوَّةٍ عِنْدَ ذِي الْعَرْشِ مَكِينٍ ﴿٢٠﴾
 مُطَاعٍ ثَمَّ أَمِينٍ ﴿٢١﴾ وَمَا صَاحِبُكُمْ بِمَجْنُونٍ ﴿٢٢﴾
 وَلَقَدْ رَآهُ بِالْأُفُقِ الْمُبِينِ ﴿٢٣﴾ وَمَا هُوَ عَلَى الْغَيْبِ
 بِضَنِينٍ ﴿٢٤﴾ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ ﴿٢٥﴾ فَأَيْنَ
 تَذْهَبُونَ ﴿٢٦﴾ إِنَّ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿٢٧﴾ لِمَنْ شَاءَ
 مِنْكُمْ أَنْ يَسْتَقِيمَ ﴿٢٨﴾ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ
 اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٩﴾

هنگامیکه خورشید گرفته شود ﴿۱﴾ و هنگامیکه ستارگان
 کدر و تاریک گردند ﴿۲﴾ و هنگامیکه کوهها به سیر آیند
 ﴿۳﴾ و هنگامیکه شتران آبتن مهمل گردند ﴿۴﴾ و
 هنگامیکه جانوران وحشی محشور شوند ﴿۵﴾ و هنگامیکه
 دریاها شعله‌ور گردند ﴿۶﴾ و هنگامیکه هر کس با مانند
 خودش محشور گردد ﴿۷﴾ و هنگامیکه دختر زنده به گور
 شده مورد بازخواست شود ﴿۸﴾ که به چه گناهی کشته
 شده ﴿۹﴾ و هنگامیکه نامه‌ها گشوده و منتشر گردد ﴿۱۰﴾
 و هنگامیکه آسمان برطرف شود ﴿۱۱﴾ و هنگامیکه دوزخ
 افروخته گردد ﴿۱۲﴾ و هنگامیکه بهشت نزدیک شود
 ﴿۱۳﴾ هر کس آنچه آماده کرده خواهد دانست. ﴿۱۴﴾
 پس قسم نمی‌خورم به ستارگان دورزننده ﴿۱۵﴾ رونندگان
 در برجهای فروزننده ﴿۱۶﴾ و به شب هنگامیکه درآید
 ﴿۱۷﴾ و به صبح هنگامیکه بدمد و نسیم آن بوزد ﴿۱۸﴾
 که این قرآن گفتار رسول گرامی است ﴿۱۹﴾ رسولی که
 صاحب نیروئی است در پیشگاه علم خدا جای دارد ﴿۲۰﴾
 در میان فرشتگان مطاع و آنجا امین است ﴿۲۱﴾ و پیغمبر
 شما دیوانه نیست ﴿۲۲﴾ و به تحقیق جبرئیل را در افق
 روشن دید ﴿۲۳﴾ و او بر بیان اخبار غیبی که به او نازل
 شده دریغ ندارد ﴿۲۴﴾ و نیست قرآن به گفتار شیطان
 رانده شده ﴿۲۵﴾ پس کجا می‌روید ﴿۲۶﴾ نیست آن مگر
 تذکر و پندی برای جهانیان ﴿۲۷﴾ برای هر کس از شما
 که بخواهد به راه راست باشد ﴿۲۸﴾ و نمی‌خواهید مگر
 اینکه خدا پروردگار جهانیان بخواهد. ﴿۲۹﴾

سُورَةُ الْاِنْفِطَارِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا السَّمَاءُ انْفَطَرَتْ ﴿١﴾ وَإِذَا الْكَوَاكِبُ انْتَثَرَتْ ﴿٢﴾
 وَإِذَا الْبِحَارُ فُجِّرَتْ ﴿٣﴾ وَإِذَا الْقُبُورُ بُعْثِرَتْ ﴿٤﴾
 عَلِمْتَ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ وَأَخَّرَتْ ﴿٥﴾ يَتَأْتِيهَا الْإِنْسَنُ
 مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيمِ ﴿٦﴾ الَّذِي خَلَقَكَ فَسَوَّاكَ
 فَعَدَلَكَ ﴿٧﴾ فِي أَيِّ صُورَةٍ مَّا شَاءَ رَكَّبَكَ ﴿٨﴾ كَلَّا بَلْ
 تُكْذِبُونَ بِالَّذِينَ ﴿٩﴾ وَإِنَّ عَلَيْكُمْ حَافِظِينَ ﴿١٠﴾
 كِرَامًا كَاتِبِينَ ﴿١١﴾ يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ ﴿١٢﴾ إِنَّ
 الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ﴿١٣﴾ وَإِنَّ الْفُجَّارَ لَفِي جَحِيمٍ ﴿١٤﴾
 يَصْلَوْنَهَا يَوْمَ الَّذِينَ ﴿١٥﴾ وَمَا هُمْ عَنْهَا بِغَائِبِينَ ﴿١٦﴾
 وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الَّذِينَ ﴿١٧﴾ ثُمَّ مَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمُ
 الَّذِينَ ﴿١٨﴾ يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِنَفْسٍ شَيْئًا ۖ وَالْأَمْرُ
 يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ ﴿١٩﴾

سوره انفطار

به نام خداوند بخشنده مهربان

هنگامیکه آسمان بشکافد ﴿۱﴾ و هنگامی که ستارگان فرو
 ریزند ﴿۲﴾ و هنگامیکه دریاها روان گردد ﴿۳﴾ و
 هنگامیکه قبرها زیر و رو شود ﴿۴﴾ هر کس بداند آنچه
 مقدم داشته و آنچه مؤخر داشته. ﴿۵﴾ آهای انسان چه چیز
 تو را مغرور کرده نسبت به پروردگار کریمت ﴿۶﴾ آنکه
 تو را آفریده و پرداخته و معتدل نموده و تناسب داده ﴿۷﴾
 در هر صورتیکه خواسته تو را ترکیب داده ﴿۸﴾ نباید
 مغرور باشید بلکه به روز جزاء تکذیب می کنید (یا به دین
 اسلام تکذیب می کنید). ﴿۹﴾ و به تحقیق بر شما حافظان
 و نگهبانانند ﴿۱۰﴾ نویسندگان گرانقدر ﴿۱۱﴾ می دانند
 هر چه می کنید ﴿۱۲﴾ حقا که ابرار در بهشت پر نعمتند
 ﴿۱۳﴾ و حقا که فجار در دوزخند ﴿۱۴﴾ روز جزاء در
 آن وارد شوند ﴿۱۵﴾ و از دوزخ دور و غایب نگردند
 ﴿۱۶﴾ و تو چه دانی که روز جزاء چیست ﴿۱۷﴾ باز هم
 تو چه دانی جزا چیست ﴿۱۸﴾ روزی که کسی برای
 کسی مالک و صاحب اختیار چیزی نیست و فرمان در
 آنروز مخصوص خداست. ﴿۱۹﴾

سُورَةُ الْمُطَفِّفِينَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِينَ ﴿١﴾ الَّذِينَ إِذَا أَكْتَالُوا عَلَى النَّاسِ
 يَسْتَوْفُونَ ﴿٢﴾ وَإِذَا كَالُوهُمْ أَوْ وَزَنُوهُمْ يُخْسِرُونَ ﴿٣﴾
 أَلَا يَظُنُّ أُولَٰئِكَ أَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ ﴿٤﴾ لِيَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥﴾
 يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦﴾

سوره مطففين

به نام خداوند بخشنده مهربان

وای بر کم فروشان کم دهندگان ﴿۱﴾ آنانکه چون پیمانه
 از مردم گیرند تمام می ستانند ﴿۲﴾ و چون برای مردم
 پیمانه و یا وزن کنند زیان می رسانند و می کاهند ﴿۳﴾ آیا
 ایشان گمان ندارند که برانگیخته می شوند ﴿۴﴾ برای روز
 بزرگی ﴿۵﴾ روزی که مردم به فرمان پروردگار جهانیان
 بپاخیزند ﴿۶﴾

كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْفَجَارِ لَفِي سَجِينٍ ﴿٧﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا سَجِينٌ ﴿٨﴾ كِتَابٌ مَّرْقُومٌ ﴿٩﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٠﴾ الَّذِينَ يُكَذِّبُونَ بَيَّوْمَ الدِّينِ ﴿١١﴾ وَمَا يُكْذِّبُ بِهِ إِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ﴿١٢﴾ إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ ءَايَاتُنَا قَالَ أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾ كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَىٰ قُلُوبِهِم مَّا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٤﴾ كَلَّا إِنَّهُمْ عَنْ رَبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّمْ حُجُّوْا ﴿١٥﴾ ثُمَّ إِنَّهُمْ لَصَالُوا الْجَحِيمِ ﴿١٦﴾ ثُمَّ يُقَالُ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ﴿١٧﴾ كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْأَبْرَارِ لَفِي عِلِّيِّينَ ﴿١٨﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا عِلِّيُّونَ ﴿١٩﴾ كِتَابٌ مَّرْقُومٌ ﴿٢٠﴾ يَشْهَدُهُ الْمُقَرَّبُونَ ﴿٢١﴾ إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ﴿٢٢﴾ عَلَى الْأَرَآئِكِ يَنْظُرُونَ ﴿٢٣﴾ تَعْرِفُ فِي وُجُوهِهِمْ نَضْرَةَ النَّعِيمِ ﴿٢٤﴾ يُسْقَوْنَ مِنْ رَحِيقٍ مِّخْتُومٍ ﴿٢٥﴾ خِتَمُهُمْ مِسْكٌ وَفِي ذَٰلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ الْمُتَنَافِسُونَ ﴿٢٦﴾ وَمِرَاجُهُمْ مِنْ تَسْنِيمٍ ﴿٢٧﴾ عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا الْمُقَرَّبُونَ ﴿٢٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ أَجْرَمُوا كَانُوا مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا يَضْحَكُونَ ﴿٢٩﴾ وَإِذَا مَرُّوا بِهِمْ يَتَغَامَزُونَ ﴿٣٠﴾ وَإِذَا انْقَلَبُوا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ انْقَلَبُوا فَكِهِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذَا رَأَوْهُمْ قَالُوا إِنَّ هَٰؤُلَاءِ لَضَالُّونَ ﴿٣٢﴾ وَمَا أُرْسِلُوا عَلَيْهِمْ حَافِظِينَ ﴿٣٣﴾ فَالْيَوْمَ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنَ الْكُفَّارِ يَضْحَكُونَ ﴿٣٤﴾

آگاه باش که کتاب اعمال ناکاران در سجین است ﴿۷﴾ و تو چه دانی (و یا نمی دانی) سجین چیست ﴿۸﴾ کتابی است نوشته شده ﴿۹﴾ وای در آنروز برای تکذیب کنندگان ﴿۱۰﴾ آنانکه تکذیب به روز جزاء می کنند ﴿۱۱﴾ و به آن تکذیب نمی کند جز ستمگر گناه کار ﴿۱۲﴾ چون آیات ما بر او خوانده شود گوید افسانه های پیشینیان است ﴿۱۳﴾ نه چنان است که می گویند بلکه آنچه را کرده اند زنگ بر قلوبشان شده ﴿۱۴﴾ نه چنین است که می گویند حقیقت این است که ایشان در آنروز از لطف پروردگار خود محجوبند ﴿۱۵﴾ سپس ایشان به دوزخ در آمدنی هستند ﴿۱۶﴾ سپس به ایشان گفته می شود اینست آنچه به آن تکذیب می نمودید. ﴿۱۷﴾ نه چنان است که کفار گمان دارند محققا کتاب نیکان در علین است ﴿۱۸﴾ و تو چه دانی که علین چیست ﴿۱۹﴾ کتابی است نوشته شده ﴿۲۰﴾ که مقربین شاهد آند ﴿۲۱﴾ حقا که ابرار در ناز و نعمتند ﴿۲۲﴾ بر روی مبلها نگراندند ﴿۲۳﴾ طراوت نعمت را در چهره شان می توانی شناخت ﴿۲۴﴾ از شراب سر بمهر بنوشاندشان ﴿۲۵﴾ مهر آن مشک است و در آن باید رغبت و همچشمی نمایند رغبت کنندگان ﴿۲۶﴾ و چاشنی آن از تسنیم است ﴿۲۷﴾ چشمه ای که مقربان از آن می نوشند. ﴿۲۸﴾ به تحقیق آنانکه مجرمند به اهل ایمان می خندیدند (در دنیا) ﴿۲۹﴾ و چون به آنان عبور می کردند به هم چشمک می زدند ﴿۳۰﴾ و چون به طرف کسانشان می رفتند شادمان می رفتند ﴿۳۱﴾ و چون مؤمنین را می دیدند می گفتند حقا که اینان گمراهند ﴿۳۲﴾ در حالیکه ایشان برای نگهبانی مؤمنین فرستاده نشده اند ﴿۳۳﴾ پس امروز (روز قیامت) آنانکه ایمان آورده اند به کفار می خندند ﴿۳۴﴾

عَلَىٰ الْأَرْيَافِ يَنْظُرُونَ ﴿٣٥﴾ هَلْ تُؤْتَىٰ الْكُفَّارُ مَا كَانُوا
يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾

سُورَةُ الْاِنْشِقَاقِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا السَّمَاءُ انشَقَّتْ ﴿١﴾ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٢﴾ وَإِذَا
الْأَرْضُ مُدَّتْ ﴿٣﴾ وَأَلْقَتْ مَا فِيهَا وَتَخَلَّتْ ﴿٤﴾
وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٥﴾ يَتَأَيَّهَا الْإِنْسَنُ إِنَّكَ كَادِحٌ
إِلَىٰ رَبِّكَ كَدْحًا فَمُلَاقِيهِ ﴿٦﴾ فَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ
بِيمِينِهِ ﴿٧﴾ فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا ﴿٨﴾
وَيَنْقَلِبُ إِلَىٰ أَهْلِهِ مَسْرُورًا ﴿٩﴾ وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ
كِتَابَهُ وَرَاءَ ظَهْرِهِ ﴿١٠﴾ فَسَوْفَ يَدْعُوا ثُبُورًا ﴿١١﴾
وَيَصْلَىٰ سَعِيرًا ﴿١٢﴾ إِنَّهُ كَانَ فِي أَهْلِهِ مَسْرُورًا ﴿١٣﴾
إِنَّهُ ظَنَّ أَنْ لَنْ يَحُورَ ﴿١٤﴾ بَلَىٰ إِنَّ رَبَّهُ كَانَ بِهِ
بَصِيرًا ﴿١٥﴾ فَلَا أَقْسِمُ بِالْشَفَقِ ﴿١٦﴾ وَاللَّيْلِ وَمَا وَسَقَ ﴿١٧﴾
وَالْقَمَرِ إِذَا اتَّسَقَ ﴿١٨﴾ لَتَرْكَبُنَّ طَبَقًا عَنْ طَبَقٍ ﴿١٩﴾ فَمَا
لَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَإِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ الْقُرْآنُ لَا
يَسْجُدُونَ ﴿٢١﴾ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُكَذِّبُونَ ﴿٢٢﴾
وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُوعُونَ ﴿٢٣﴾ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٤﴾
إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ
مَمْنُونٍ ﴿٢٥﴾

سوره انشقاق

به نام خداوند بخشنده مهربان

هنگامیکه آسمان بشکافت ﴿۱﴾ و برای پروردگارش مطیع
گردد و سزاوار آن باشد ﴿۲﴾ و هنگامی که زمین گسترده و
کشیده شود ﴿۳﴾ و آنچه در آنست بپندازد و خالی گردد
﴿۴﴾ و برای پروردگارش مطیع گردد و سزاوار آن باشد
﴿۵﴾ ای انسان تو در راه پروردگارت کوشش بسیار می کنی
و به نتیجه آن خواهی رسید. ﴿۶﴾ پس اما آنکه نامه اش
بدست راستش داده شود ﴿۷﴾ پس بزودی محاسبه آسانی از
او بشود ﴿۸﴾ و به سوی کسانش خوشحال برگردد ﴿۹﴾ و
اما آنکه کتابش از پشت سرش به او داده شود ﴿۱۰﴾ پس
بزودی آرزوی هلاکت کند و دریغ گوید ﴿۱۱﴾ و در آتش
افروخته درآید ﴿۱۲﴾ زیرا او در میان کسانش شادمان
می بود ﴿۱۳﴾ او گمان کرد که هرگز بازگشت نمی کند
﴿۱۴﴾ آری محققا پروردگارش به او بینا بود. ﴿۱۵﴾ پس
قسم نمی خورم به شفق ﴿۱۶﴾ و به شب و آنچه فراهم کند و
در بگیرد ﴿۱۷﴾ و به ماه وقتی که کامل گردد ﴿۱۸﴾ که
البته به حالی پس از حالی و یا طبقه ای پس از طبقه ای وارد
شوید ﴿۱۹﴾ پس چه شده ایشان را که ایمان نمی آورند
﴿۲۰﴾ و چون قرآن بر ایشان خوانده شود سجده
نمی کنند (در مقابل قرآن خاضع نمی شوند) ﴿۲۱﴾ بلکه
کافران تکذیب هم می کنند ﴿۲۲﴾ و خدا دانایتر است به
آنچه در دل نگه می دارند ﴿۲۳﴾ پس بشارت ده ایشان را به
عذاب دردناک ﴿۲۴﴾ مگر آنانکه ایمان آورده و عملهای
شایسته کرده اند که برای ایشان پاداشی بدون منت (و یا
قطع نشدنی) است ﴿۲۵﴾

سُورَةُ الْبُرُوجِ

سوره بروج

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ ﴿١﴾ وَالْيَوْمِ الْمَوْعُودِ ﴿٢﴾
 وَشَاهِدٍ وَمَشْهُودٍ ﴿٣﴾ قُتِلَ أَصْحَابُ الْأُخْدُودِ ﴿٤﴾
 النَّارِ ذَاتِ الْوُتُودِ ﴿٥﴾ إِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُودٌ ﴿٦﴾ وَهُمْ
 عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ بِالْمُؤْمِنِينَ شُهُودٌ ﴿٧﴾ وَمَا نَقَمُوا
 مِنْهُمْ إِلَّا أَنْ يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ﴿٨﴾ الَّذِي
 لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
 شَهِيدٌ ﴿٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ فَتَنُوا الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ
 لَمْ يَتُوبُوا فَلَهُمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ عَذَابُ الْحَرِيقِ ﴿١٠﴾
 إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتٌ
 تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْكَبِيرُ ﴿١١﴾ إِنَّ
 بَطْشَ رَبِّكَ لَشَدِيدٌ ﴿١٢﴾ إِنَّهُ هُوَ يُبْدِئُ وَيُعِيدُ ﴿١٣﴾
 وَهُوَ الْغَفُورُ الْودُودُ ﴿١٤﴾ ذُو الْعَرْشِ الْمَجِيدُ ﴿١٥﴾ فَعَالٌ
 لِّمَا يُرِيدُ ﴿١٦﴾ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْجُنُودِ ﴿١٧﴾ فِرْعَوْنُ
 وَثَمُودَ ﴿١٨﴾ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي تَكْذِيبٍ ﴿١٩﴾ وَاللَّهُ
 مِنْ وَرَائِهِمْ مُحِيطٌ ﴿٢٠﴾ بَلْ هُوَ قُرْءَانٌ مَجِيدٌ ﴿٢١﴾ فِي لَوْحٍ
 مَحْفُوظٍ ﴿٢٢﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

بنام خدای کامل الذات و الصفات رحمن رحیم. سوگند به
 آسمانی که دارای برجها است ﴿۱﴾ و سوگند به روز
 موعود ﴿۲﴾ و سوگند به شاهد و مشهود ﴿۳﴾ نابود و از
 رحمت دور باد صاحبان آن شکاف و گودال ﴿۴﴾
 صاحبان آتش مشتعل ﴿۵﴾ هنگامیکه بر کنار آن نشسته
 بودند ﴿۶﴾ در حالیکه خودشان بر آنچه نسبت به مؤمنان
 انجام داده گواه بودند ﴿۷﴾ و چیزی که قابل انتقام باشد از
 مؤمنین ندیدند جز ایمان آوردنشان به خدای عزیز ستوده
 ﴿۸﴾ خدائی که خاص اوست پادشاهی آسمانها و زمین و
 خدا بر هر چیز گواه است ﴿۹﴾ حقا کسانی که مؤمنین و
 مؤمنات را آزار کرده سپس توبه نکردند برای ایشانست
 عذاب دوزخ و برای ایشانست عذاب سوزنده. ﴿۱۰﴾ حقا
 که آنانکه ایمان آورده و عملهای شایسته کردند برای
 ایشان بهشتی است که از زیر درختانش نهرها روانست،
 این است کامیابی بزرگ ﴿۱۱﴾ در واقع انتقام
 پروردگارت سخت است ﴿۱۲﴾ محققا فقط او به آفرینش
 ابتدا می کند و عود می دهد ﴿۱۳﴾ و اوست آمرزنده
 مودت شعار ﴿۱۴﴾ دارای سیطره ارجمند است ﴿۱۵﴾
 انجام می دهد هر چه را بخواهد ﴿۱۶﴾ آیا خبر آن سپاهیان
 به تو رسیده ﴿۱۷﴾ سپاه فرعون و ثمود ﴿۱۸﴾ بلکه کفار
 همواره در صدد تکذیبند ﴿۱۹﴾ و خدا از هر طرف بر
 آنان احاطه دارد ﴿۲۰﴾ بلکه این سخن قرآنی است
 ارجمند ﴿۲۱﴾ در لوحی محفوظ ﴿۲۲﴾

سُورَةُ الطَّارِقِ

سوره طارق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

وَالسَّمَاءِ وَالطَّارِقِ ۝ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الطَّارِقُ ۝
 النَّجْمُ الثَّاقِبُ ۝ إِنَّ كُلَّ نَفْسٍ لَّمَّا عَلَيْهَا حَافِظٌ ۝
 ۴ فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ مِمَّ خُلِقَ ۝ خُلِقَ مِنْ مَّاءٍ
 دَافِقٍ ۝ يَخْرُجُ مِنْ بَيْنِ الصُّلْبِ وَالتَّرَائِبِ ۝ ۷ إِنَّهُ
 عَلَى رَجْعِهِ لَقَادِرٌ ۝ ۸ يَوْمَ تُبْلَى السَّرَائِرُ ۝ ۹ فَمَا لَهُ
 مِنْ قُوَّةٍ وَلَا نَاصِرٍ ۝ ۱۰ وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الرَّجْعِ ۝
 ۱۱ وَالْأَرْضِ ذَاتِ الصَّدْعِ ۝ ۱۲ إِنَّهُ لَقَوْلُ فَصْلٍ ۝ ۱۳ وَمَا
 هُوَ إِلَّا هَزْلٌ ۝ ۱۴ إِنَّهُمْ يَكِيدُونَ كَيْدًا ۝ ۱۵ وَأَكِيدُ
 كَيْدًا ۝ ۱۶ فَمَهْلٍ الْكَافِرِينَ أَمَهُلُهُمْ رُويْدًا ۝ ۱۷

سوگند به آسمان و به ستاره شب‌رو ۱ تو چه دانی که ستاره
 شب‌رو چیست ۲ همان ستاره نافذ ۳ کسی نیست مگر
 اینکه بر او نگهبانی است. ۴ پس انسان باید بنگرد از چه
 خلق شده ۵ از آبی جهنده خلق شده ۶ که خارج
 می‌شود از میان کمر و دنده‌ها ۷ قطعاً خدا به برگردانیدن او
 تواناست ۸ روزی که نهانها آشکار گردد ۹ زمانی که
 برای او نه نیرو و نه یاور است ۱۰ سوگند به آسمان
 دارای باران ۱۱ و به زمین قابل شکاف ۱۲ که این قرآن
 گفتاری است قطعی ۱۳ و شوخی نیست ۱۴ بدرستی
 که کافران نیرنگی و فریبی عجیب دارند ۱۵ و من جزای
 نیرنگی شدید دارم ۱۶ پس کافران را اندکی مهلتشان
 ده ۱۷

سُورَةُ الْأَعْلَى

سوره اعلی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

سَبِّحْ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى ۝ ۱ الَّذِي خَلَقَ فَسَوَّى ۝ ۲
 وَالَّذِي قَدَّرَ فَهَدَى ۝ ۳ وَالَّذِي أَخْرَجَ الْمَرْعَى ۝ ۴
 فَجَعَلَهُ غُثَاءً أَحْوَى ۝ ۵ سَنُقَرِّبُكَ فَلَا تَنْسَى ۝ ۶
 إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ وَمَا يَخْفَى ۝ ۷
 وَنُيَسِّرُكَ لِلْيُسْرَى ۝ ۸ فَذَكِّرْ إِنْ نَفَعَتِ الذِّكْرَى ۝ ۹
 سَيَذَكِّرُ مَنْ يَخْشَى ۝ ۱۰ وَيَتَجَبَّبُهَا الْأَشْقَى ۝ ۱۱ الَّذِي
 يَصْلَى النَّارَ الْكُبْرَى ۝ ۱۲ ثُمَّ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَى ۝
 ۱۳ قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى ۝ ۱۴ وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى ۝ ۱۵

بنام پروردگار والایت تسبیح‌گوی ۱ آنکه آفرید و
 پرداخت ۲ آنکه اندازه گرفت و هدایت کرد ۳ و
 آنگاه چراگاه را پدید آورد ۴ پس آنرا خشک و تیره
 کرد ۵ بزودی بر تو می‌خوانیم پس فراموش نمی‌کنی ۶
 مگر آنچه را خدا بخواهد زیرا او آشکار و پنهان را می‌داند
 ۷ و تو را برای راه آسانتری آماده می‌سازیم ۸ تذکر ده
 اگر تذکره بهره دهد ۹ متذکر خواهد شد هر کس از خدا
 بترسید ۱۰ و بدبخت‌ترین مردم از آن دوری می‌کند ۱۱
 آنکه در آتش بزرگتر درآید ۱۲ آنگاه در آن نه بمیرد و نه
 زنده ماند ۱۳ محققاً رستگار کسی است که پاک گردید
 ۱۴ و نام پروردگارش را یاد کرد و نماز خواند ۱۵

بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿١٦﴾ وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿١٧﴾ إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَىٰ ﴿١٨﴾ صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ ﴿١٩﴾

سُورَةُ الْغَاشِيَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْغَاشِيَةِ ﴿١﴾ وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ خَلْشَعَةٌ ﴿٢﴾ غَامِلَةٌ نَّاصِبَةٌ ﴿٣﴾ تَصَلَّىٰ نَارًا حَامِيَةً ﴿٤﴾ تُسْقَىٰ مِنْ عَيْنٍ عَآنِيَةٍ ﴿٥﴾ لَيْسَ لَهُمْ طَعَامٌ إِلَّا مِنْ ضَرِيعٍ ﴿٦﴾ لَا يُسْمِنُ وَلَا يُغْنِي مِنْ جُوعٍ ﴿٧﴾ وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاعِمَةٌ ﴿٨﴾ لِّسَعْيِهَا رَاضِيَةٌ ﴿٩﴾ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿١٠﴾ لَا تَسْمَعُ فِيهَا لَغِيَةً ﴿١١﴾ فِيهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ ﴿١٢﴾ فِيهَا سُرُرٌ مَّرْفُوعَةٌ ﴿١٣﴾ وَأَكْوَابٌ مَّوْضُوعَةٌ ﴿١٤﴾ وَنَمَارِقُ مَصْفُوفَةٌ ﴿١٥﴾ وَزَرَابِيُّ مَبْثُوثَةٌ ﴿١٦﴾ أَفَلَا يَنْظُرُونَ إِلَى الْإِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ ﴿١٧﴾ وَإِلَى السَّمَاءِ كَيْفَ رُفِعَتْ ﴿١٨﴾ وَإِلَى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ ﴿١٩﴾ وَإِلَى الْأَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ ﴿٢٠﴾ فَذَكِّرْ إِنَّمَا أَنْتَ مُذَكِّرٌ ﴿٢١﴾ لَسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيِّرٍ ﴿٢٢﴾ إِلَّا مَنْ تَوَلَّىٰ وَكَفَرَ ﴿٢٣﴾ فَيُعَذِّبُهُ اللَّهُ الْعَذَابَ الْأَكْبَرَ ﴿٢٤﴾ إِنَّ إِلَيْنَا إِيَابَهُمْ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ ﴿٢٦﴾

ولی شما زندگی دنیا را ترجیح می‌دهید ﴿۱۶﴾ با آنکه آخرت بهتر و باقی‌تر است ﴿۱۷﴾ حقا که این گفتار در صحیفه‌های اولیه بوده است ﴿۱۸﴾ صحیفه‌های ابراهیم و موسی ﴿۱۹﴾.

سوره غاشیه

به نام خداوند بخشنده مهربان

آیا حدیث آن فراگیرنده به تو رسیده است ﴿۱﴾ صورتهائی در آن روز ذلیل است ﴿۲﴾ صورتهائی که کار کرده و رنج برده ﴿۳﴾ در آتش سوزان داخل شوند ﴿۴﴾ از چشمه جوشان نوشانیده شوند ﴿۵﴾ برای ایشان طعامی نباشد جز خار درشت تلخ ﴿۶﴾ که نه فربه کند و نه گرسنه را سود بخشد. ﴿۷﴾ صورتهائی در آن روز در ناز و نعمتند ﴿۸﴾ از کار و کوشش خود خوشنودند ﴿۹﴾ در بهشت برین ساکنند ﴿۱۰﴾ در آنجا یاهو نشنوند ﴿۱۱﴾ در آنجا چشمه‌های جاری است ﴿۱۲﴾ در آنجا تختهای رفیع است ﴿۱۳﴾ و کوزه‌هائی نهاده شده ﴿۱۴﴾ و بالشها ردیف چیده شده ﴿۱۵﴾ و فرشهای گسترده. ﴿۱۶﴾ آیا نظر ندارند به شتر که چگونه خلق شده ﴿۱۷﴾ و به آسمان که چگونه بلند شده ﴿۱۸﴾ و به کوهها که چگونه نصب شده ﴿۱۹﴾ و به زمین که چگونه مسطح شده ﴿۲۰﴾ پس تذکر بده که تو فقط تذکردهنده‌ای ﴿۲۱﴾ و تو بر ایشان تسلط‌وار نیستی ﴿۲۲﴾ آری کسیکه پشت کرد و کافر شد ﴿۲۳﴾ خدا او را به عذاب بزرگتر عذاب کند ﴿۲۴﴾ محققا برگشت ایشان فقط به سوی ما است ﴿۲۵﴾ و سپس حساب ایشان فقط بر عهده ما است ﴿۲۶﴾.

سُورَةُ الْفَجْرِ

سوره فجر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالْفَجْرِ ۝ وَلَيَالٍ عَشْرٍ ۝ وَالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ ۝ وَاللَّيْلِ إِذَا يَسْرِ ۝ هَلْ فِي ذَلِكَ قَسَمٌ لِّذِي حِجْرِ ۝ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ ۝ إِرَمَ ذَاتِ الْعِمَادِ ۝ الَّتِي لَمْ يُخَلِّقْ مِثْلَهَا فِي الْعَالَمِ ۝ وَثَمُودَ الَّذِينَ جَابُوا الصَّخِرَ بِالْوَادِ ۝ وَفِرْعَوْنَ ذِي الْأَوْتَادِ ۝ الَّذِينَ طَعَوْا فِي الْعَالَمِ ۝ فَأَكْثَرُوا فِيهَا الْفَسَادَ ۝ فَصَبَّ عَلَيْهِمْ رَبُّكَ سَوْطَ عَذَابٍ ۝ إِنَّ رَبَّكَ لَبِالْمِرْصَادِ ۝ فَأَمَّا الْإِنْسَانُ إِذَا مَا ابْتَلَاهُ رَبُّهُ فَأَكْرَمَهُ وَنَعَّمَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَكْرَمَنِ ۝ وَأَمَّا إِذَا مَا ابْتَلَاهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَهْنَنِ ۝ كَلَّا بَلْ لَا تُكْرِمُونَ الْيَتِيمَ ۝ وَلَا تَحْضُونَ عَلَى طَعَامِ الْمَسْكِينِ ۝ وَتَأْكُلُونَ التُّرَاثَ أَكْلًا لَّمًّا ۝ وَتُحِبُّونَ الْمَالَ حُبًّا جَمًّا ۝ كَلَّا إِذَا دُكَّتِ الْأَرْضُ دَكًّا دَكًّا ۝ وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا ۝ وَجِئَاءَ يَوْمٍ يُؤْمَذُ بِجَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ وَأَنَّى لَهُ الذِّكْرَى ۝

به نام خداوند بخشنده مهربان

قسم به فجر ۱ و شبهای ده گانه ۲ و به شفع و وتر ۳ و به شب هنگامیکه در آید ۴ آیا در آنچه ذکر شد قسمی است برای خردمند ۵ آیا ندانستی که پروردگارت با قوم عاد چه کرد ۶ عاد ارم که صاحب کاخهای با ستون بود ۷ مانند آنها در شهرها ساخته نشده. ۸ و ندیدی خدا چه کرد با قوم ثمود که سنگ سخت در آن وادی می‌بریدند ۹ و چه کرد با فرعون صاحب آن میخها ۱۰ آنانکه در شهرها طغیان کردند ۱۱ پس در آنها فساد بسیار کردند ۱۲ تا پروردگارت بر ایشان تازیانه عذاب را فرو ریخت ۱۳ زیرا پروردگارت در کمین است. ۱۴ پس اما انسان را چون پروردگارش بیازمایدش که او را گرمی بدارد و به او نعمت دهد در نتیجه (مغرور شود) گوید پروردگارم مرا گرمی و عزیز داشت ۱۵ و اما چون بیازمایدش که روزی او را بر او تنگ گیرد در نتیجه (مأیوس گردد) گوید پروردگارم مرا خوار داشت ۱۶ نه چنین است (که توانگر نزد خدا گرمی باشد و فقیر خوار) بلکه (عمل صالح موجب قرب شما به خداست و شما عمل صالح نمی‌کنید که) شما یتیم را اکرام نمی‌کنید ۱۷ و بر خوراک دادن مسکین یکدگر را ترغیب نمی‌کنید ۱۸ و میراث را یکجا و تمام می‌خورید ۱۹ و مال را از هر جهت بسیار دوست می‌دارید. ۲۰ نه چنین است (که آنان خیال کرده‌اند) چون زمین سخت درهم کوبیده شود ۲۱ و فرمان پروردگارت برسد و فرشتگان صف‌بصف شوند ۲۲ در آنروز دوزخ آورده شود آن روز است که انسان متذکر می‌شود و آن تذکر کجا برای او نتیجه دهد ۲۳

يَقُولُ يَلَيْتَنِي قَدَّمْتُ لِحَيَاتِي ﴿٢٤﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يُعَذِّبُ عَذَابُهُ أَحَدٌ ﴿٢٥﴾ وَلَا يُوثِقُ وَثَاقُهُ أَحَدٌ ﴿٢٦﴾ يَأْتِيَهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ﴿٢٧﴾ أَرْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكَ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً ﴿٢٨﴾ فَأَدْخُلِي فِي عِبْدِي ﴿٢٩﴾ وَأَدْخُلِي جَنَّتِي ﴿٣٠﴾

می گوید ای کاش من برای این زندگی پیش می فرستادم ﴿۲۴﴾ پس در آنروز احدی به عذاب او عذاب نشود ﴿۲۵﴾ و احدی به بند او بند نگردد ﴿۲۶﴾ ای روانی که دارای اطمینانی ﴿۲۷﴾ برگرد به سوی پروردگارت خشنود و پسندیده ﴿۲۸﴾ پس در میان بندگان من در آی ﴿۲۹﴾ و در بهشت من وارد شو. ﴿۳۰﴾

سُورَةُ الْبَلَدِ

سوره بلد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَا أُقْسِمُ بِهَذَا الْبَلَدِ ﴿١﴾ وَأَنْتَ حِلٌّ بِهَذَا الْبَلَدِ ﴿٢﴾ وَوَالِدٍ وَمَا وَلَدَ ﴿٣﴾ لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي كَبَدٍ ﴿٤﴾ أَيَحْسَبُ أَنْ لَنْ يَقْدِرَ عَلَيْهِ أَحَدٌ ﴿٥﴾ يَقُولُ أَهْلَكْتُ مَالًا لُبَدًا ﴿٦﴾ أَيَحْسَبُ أَنْ لَمْ يَرَهُ أَحَدٌ ﴿٧﴾ أَلَمْ نَجْعَلْ لَهُ عَيْنَيْنِ ﴿٨﴾ وَلِسَانًا وَشَفَتَيْنِ ﴿٩﴾ وَهَدَيْنَاهُ النَّجْدَيْنِ ﴿١٠﴾ فَلَا اقْتَحَمَ الْعَقَبَةَ ﴿١١﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْعَقَبَةُ ﴿١٢﴾ فَكُّ رَقَبَةٍ ﴿١٣﴾ أَوْ إِطْعَمٌ فِي يَوْمٍ ذِي مَسْغَبَةٍ ﴿١٤﴾ يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ ﴿١٥﴾ أَوْ مِسْكِينًا ذَا مَتْرَبَةٍ ﴿١٦﴾ ثُمَّ كَانَ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ وَتَوَاصَوْا بِالْمَرْحَمَةِ ﴿١٧﴾ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ﴿١٨﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا هُمْ أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ﴿١٩﴾ عَلَيْهِمْ نَارٌ مُّؤَصَّدَةٌ ﴿٢٠﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان
قسم نمی خورم به این شهر ﴿۱﴾ در حالیکه تو ساکن این شهری ﴿۲﴾ قسم به والد و آنچه تولید کرده ﴿۳﴾ که در حقیقت انسان را در شدت و رنج آفریدیم ﴿۴﴾ آیا انسان گمان می کند که احدی بر او قدرت ندارد ﴿۵﴾ می گوید مال فراوانی را نابود کردم. ﴿۶﴾ آیا انسان گمان می کند که کسی او را ندیده است ﴿۷﴾ آیا برای او دو دیده قرار ندادیم ﴿۸﴾ و زبانی با دو لب عطا نکردیم ﴿۹﴾ و او را به دو اوج هدایت نکردیم ﴿۱۰﴾ پس به گردنه دشواری بالا نرفت ﴿۱۱﴾ و تو چه دانی که گردنه چیست ﴿۱۲﴾ گردنی را آزاد کردن ﴿۱۳﴾ و یا به روز قحطی طعام دادن ﴿۱۴﴾ یتیم خویشاوندی را ﴿۱۵﴾ و یا مسکین خاک نشینی را ﴿۱۶﴾ باضافه از کسانی باشد که ایمان آورده و یکدگر را به صبر و ترحم سفارش نموده باشد. ﴿۱۷﴾ اینان یاران با میمنتند ﴿۱۸﴾ و آنانکه به آیات ما کفر ورزند یاران نامبارکند ﴿۱۹﴾ قرین ایشانست آتش سرپوشید. ﴿۲۰﴾

سُورَةُ الشَّمْسِ

سوره شمس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالشَّمْسِ وَضُحَاهَا ۝ وَالْقَمَرِ إِذَا تَلَّهَا ۝ وَالنَّهَارِ
 إِذَا جَلَّهَا ۝ وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا ۝ وَالسَّمَاءِ وَمَا
 بَدَّلَهَا ۝ وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَّلَهَا ۝ وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا
 ۝ فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا ۝ قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا
 ۝ وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا ۝ كَذَبَتْ ثُمُودُ بِطَغْوَاهَا
 ۝ إِذِ انْبَعَثَ أَشْقَاهَا ۝ فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ نَاقَةَ
 اللَّهِ وَسُقْيَاهَا ۝ فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمْ
 رَبُّهُمْ بِذُنُوبِهِمْ فَسَوَّاهَا ۝ وَلَا يَخَافُ عُقْبَاهَا ۝

به نام خداوند بخشنده مهربان

بنام خدای کامل الذات و الصفات رحمن رحیم. قسم به خورشید و تابش ۱ و به ماه چون بدنبال خورشید آید ۲ و به روز چون جلوه دهدش ۳ و به شب چون بپوشاندش ۴ و به آسمان و آنکه بنایش کرده ۵ و به زمین و آنکه آنرا گسترده ۶ و به جان و آنکه آنرا پرداختش ۷ که بدکاری و پرهیزکاری را به وی إلهام نموده ۸ که هر کس آنرا مصفی کند رستگار شده ۹ و محققا هر کس آنرا گول زند هلاک گردیده. ۱۰ قوم ثمود بطغیان خود تکذیب انبیاء نمود ۱۱ هنگامی که بدبخت ترین آنان قیام کرد ۱۲ پس رسول خدا به آنان گفت: شتر خدا را با آشامیدنش بگذارید ۱۳ پس او را تکذیب کردند و شتر را پی کردند تا پروردگارشان غضبشان کرد بسبب گناهانشان و کارشان را یکسره ساخت ۱۴ و خدا از فرجام آن نمی ترسد ۱۵.

سوره لیل

به نام خداوند بخشنده مهربان

بنام خدای کامل الذات و الصفات رحمن رحیم. سوگند به شب چون فرا گیرد ۱ و به روز چون جلوه کند ۲ و به آنکه نر و ماده را آفرید ۳ که سعی و کوشش شما مختلف است ۴ پس اما آنکه بخشش کرده و پرهیز نموده ۵ و به نیکی و بهترین عقیده تصدیق کرده ۶ بزودی راه آسانی برایش میسر خواهیم کرد ۷ و اما آنکه بخل ورزیده و خود را بی نیاز شمرده ۸ و به بهترین عقیده تکذیب نموده ۹ بزودی راه سختی پیش او آریم ۱۰ و مال او بحال او فایده ندهد وقتی که به هلاکت افتد. ۱۱ محققا بر عهده ماست رهنمائی ۱۲ و حقا مخصوص ما است اختیار آخرت و دنیا ۱۳ پس شما را از آتشی که زبانه کشد بیم دادم ۱۴

سُورَةُ اللَّيْلِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَى ۝ وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّى ۝ وَمَا خَلَقَ
 الذَّكَرَ وَالْأُنثَى ۝ إِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتَّى ۝ فَأَمَّا مَنْ
 أَعْطَى وَاتَّقَى ۝ وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَى ۝ فَسَنُيَسِّرُهُ
 لِلْيُسْرَى ۝ وَأَمَّا مَنْ بَخِلَ وَاسْتَغْنَى ۝ وَكَذَّبَ
 بِالْحُسْنَى ۝ فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْعُسْرَى ۝ وَمَا يُغْنِي عَنْهُ
 مَالُهُ إِذَا تَرَدَّى ۝ إِنَّ عَلَيْنَا لَلْهُدَى ۝ وَإِنَّ لَنَا
 لَلْآخِرَةَ وَالْأُولَى ۝ فَأَنْذَرْتُكُمْ نَارًا تَلَظَّى ۝

لَا يَصْلَحُهَا إِلَّا الْأَشْقَى ﴿١٥﴾ الَّذِي كَذَّبَ وَتَوَلَّى ﴿١٦﴾
وَسَيُجَنَّبُهَا الْأَتْقَى ﴿١٧﴾ الَّذِي يُؤْتِي مَالَهُ يَتَزَكَّى ﴿١٨﴾
وَمَا لِأَحَدٍ عِنْدَهُ مِنْ نِعْمَةٍ تُجْزَى ﴿١٩﴾ إِلَّا ابْتِغَاءَ
وَجْهِ رَبِّهِ الْأَعْلَى ﴿٢٠﴾ وَلَسَوْفَ يَرْضَى ﴿٢١﴾

سُورَةُ الضُّحَى

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالضُّحَى ﴿١﴾ وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَى ﴿٢﴾ مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا
قَلَى ﴿٣﴾ وَلَلْآخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْأُولَى ﴿٤﴾ وَلَسَوْفَ
يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَى ﴿٥﴾ أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَى
﴿٦﴾ وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَى ﴿٧﴾ وَوَجَدَكَ عَائِلًا فَأَغْنَى
﴿٨﴾ فَأَمَّا الْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ ﴿٩﴾ وَأَمَّا السَّائِلَ فَلَا تَنْهَرْ
﴿١٠﴾ وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ ﴿١١﴾

سُورَةُ الشَّرْحِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ﴿١﴾ وَوَضَعْنَا عَنكَ وِزْرَكَ ﴿٢﴾
الَّذِي أَنْقَضَ ظَهْرَكَ ﴿٣﴾ وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ ﴿٤﴾ فَإِنَّ
مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ﴿٥﴾ إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ﴿٦﴾ فَإِذَا
فَرَغْتَ فَأَنْصَبْ ﴿٧﴾ وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَارْغَبْ ﴿٨﴾

وارد آن نمی شود مگر بدبخت ترین مردم ﴿۱۵﴾ آنکه حق
را تکذیب و از آن روگردانید ﴿۱۶﴾ و پرهیزکارترین
مردم از آن اجتناب خواهد کرد ﴿۱۷﴾ آنکه مالش را
می دهد تا پاکیزه شود ﴿۱۸﴾ و برای احدی نزد او نعمتی
که پاداشی داشته باشد نیست ﴿۱۹﴾ جز برای طلب
خشنودی ذات والای پروردگارش ﴿۲۰﴾ و البته بزودی
خشنود گردد. ﴿۲۱﴾

سوره ضحی

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به روز روشن ﴿۱﴾ و به شب چون آرام گیرد
﴿۲﴾ که پروردگار تو نه رهایت کرده و نه دشمنت
گردیده ﴿۳﴾ و البته برای تو آخرت به از دنیاست ﴿۴﴾ و
پروردگارت بزودی عطایت دهد تا خشنود گردی ﴿۵﴾
آیا یتیم نیافت که مأویت داد ﴿۶﴾ و گمراهت یافت
که هدایت کرد ﴿۷﴾ و محتاجت یافت و بی نیازت نمود
﴿۸﴾ پس یتیم را مقهور مکن ﴿۹﴾ و با سائل خشنونت
مکن ﴿۱۰﴾ و از نعمت پروردگارت سخن بگو ﴿۱۱﴾.

سوره شرح

به نام خداوند بخشنده مهربان

آیا سینهات را برایت نگشودیم ﴿۱﴾ و بار گرانت را از تو
فرو نهادیم (برداشتیم) ﴿۲﴾ باری که پشت تو را خم کرده
بود ﴿۳﴾ و برای تو آوازهات را بلند کردیم ﴿۴﴾ حقا با
هر دشواری آسانی قرین است ﴿۵﴾ البته با هر سختی
آسانی است ﴿۶﴾ پس چون فارغ شدی به کوشش پرداز
﴿۷﴾ و به سوی پروردگارت رغبت نما ﴿۸﴾.

سُورَةُ التِّينِ

سوره تین

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالَّتَيْنِ وَالزَّيْتُونَ ﴿١﴾ وَطُورِ سِينِينَ ﴿٢﴾ وَهَذَا الْبَلَدِ
الْأَمِينِ ﴿٣﴾ لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ﴿٤﴾
ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ ﴿٥﴾ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ﴿٦﴾ فَمَا
يُكَذِّبُكَ بَعْدَ بِالذِّينِ ﴿٧﴾ أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمَ
الْحَاكِمِينَ ﴿٨﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به انجیر و زیتون ﴿۱﴾ و به طور سینا ﴿۲﴾ و به این
شهر با امن ﴿۳﴾ که ما انسان را در بهترین و نیکوترین
صورت و سیرت آفریدیم ﴿۴﴾ سپس او را به پست‌ترین
منزل سفله‌گان برگردانیدیم ﴿۵﴾ مگر آنانکه ایمان آورده
و کارهای شایسته انجام دادند که برای ایشان پاداشی
بی‌منت (و یا پاداشی قطع‌نشده) است ﴿۶﴾ پس از این
دلائل چه چیز موجب تکذیب تو به دین می‌گردد ﴿۷﴾
آیا خدا بهترین داور داوران و حاکمان نیست ﴿۸﴾.

سُورَةُ الْعَلَقِ

سوره علق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ﴿١﴾ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ
عَلَقٍ ﴿٢﴾ أَقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ ﴿٣﴾ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ
﴿٤﴾ عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ﴿٥﴾ كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ
لَيَظْغَىٰ ﴿٦﴾ أَنْ رَآهُ اسْتَغْفَىٰ ﴿٧﴾ إِنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الرُّجْعَىٰ
﴿٨﴾ أَرَأَيْتَ الَّذِي يَنْهَىٰ ﴿٩﴾ عَبْدًا إِذَا صَلَّىٰ ﴿١٠﴾ أَرَأَيْتَ
إِنْ كَانَ عَلَى الْهُدَىٰ ﴿١١﴾ أَوْ أَمَرَ بِالتَّقْوَىٰ ﴿١٢﴾ أَرَأَيْتَ
إِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٣﴾ أَلَمْ يَعْلَم بِأَنَّ اللَّهَ يَرَىٰ ﴿١٤﴾ كَلَّا
لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ لَنَسْفَعًا بِالنَّاصِيَةِ ﴿١٥﴾ نَاصِيَةٍ كَاذِبَةٍ
خَاطِئَةٍ ﴿١٦﴾ فَلَْيَدْعُ نَادِيَهُ ﴿١٧﴾ سَدْعُ الزَّبَانِيَةِ ﴿١٨﴾
كَلَّا لَا تُطَعُّهُ وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ ﴿١٩﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

بخوان بنام پروردگارت که آفرید ﴿۱﴾ انسان را از علق
(خون بسته) آفرید ﴿۲﴾ بخوان در حالیکه پروردگارت
ارجمندتر است ﴿۳﴾ آنکه بیاموخت بوسیله قلم ﴿۴﴾
آموخت به انسان آنچه را که نمی‌دانست. ﴿۵﴾ حقا که
انسان سرکش می‌شود ﴿۶﴾ که خود را بی‌نیاز ببیند ﴿۷﴾
محققا بازگشت به سوی پروردگار توست ﴿۸﴾ آیا دیدی
آنها که نهی می‌کند ﴿۹﴾ چون بنده‌ای نماز بخواند ﴿۱۰﴾
آیا دانستی که اگر بر هدایت بود ﴿۱۱﴾ و یا امر به تقوی
می‌نمود (بهتر بود) ﴿۱۲﴾ آیا دیدی اگر چه تکذیب کرد
و روگردانید ﴿۱۳﴾ آیا ندانست که خدا می‌بیند ﴿۱۴﴾
زینهار اگر خودداری نکند موی پیشانیش را گرفته و
می‌کشیم ﴿۱۵﴾ موی پیشانی دروغگوی خطاکاری را
﴿۱۶﴾ پس او انجمن خود را بخواند ﴿۱۷﴾ ما بزودی
مأمورین عذاب را خواهیم خواند ﴿۱۸﴾ زنهار او را
اطاعت مکن و سجده کن و تقرب جوی. ﴿۱۹﴾.

سُورَةُ الْقَدْرِ

سوره قدر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ﴿١﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ
الْقَدْرِ ﴿٢﴾ لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ شَهْرٍ ﴿٣﴾ تَنَزَّلُ
الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ مِّنْ كُلِّ أَمْرٍ ﴿٤﴾
سَلَامٌ هِيَ حَتَّىٰ مَطْلَعِ الْفَجْرِ ﴿٥﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

حقا که ما قرآن را در شب قدر نازل نمودیم ﴿۱﴾ و تو چه
دانی که شب قدر چیست؟ ﴿۲﴾ شب قدر بهتر از هزار ماه
است ﴿۳﴾ در این شب فرشتگان و روح به فرمان
پروردگارش از هر فرمانی نازل می‌شوند ﴿۴﴾ سلامتی
است آن شب تا دمیدن صبح. ﴿۵﴾

سُورَةُ الْبَيِّنَةِ

سوره بیننه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ
وَالْمُشْرِكِينَ مُنْفَكِينَ حَتَّىٰ تَأْتِيَهُمُ الْبَيِّنَةُ ﴿١﴾ رَسُولٌ
مِّنَ اللَّهِ يَتْلُو صُحُفًا مُّطَهَّرَةً ﴿٢﴾ فِيهَا كُتِبَ قَيِّمَةٌ
﴿٣﴾ وَمَا تَفَرَّقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا
جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَةُ ﴿٤﴾ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ
مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا
الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقَيِّمَةِ ﴿٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ
أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا
أُولَٰئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ ﴿٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ ﴿٧﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

کفار اهل کتاب و مشرکین از دین خود جداشدنی نبودند
تا برایشان دلیل روشنی بیاید ﴿۱﴾ پیامبری از جانب خدا
که بخواند نامه‌های پاکیزه را ﴿۲﴾ در آن نوشته‌هائی است
با ارزش ﴿۳﴾ و آنان که کتاب به ایشان داده شده متفرق و
پراکنده نشدند مگر پس از اینکه دلیل روشن بر ایشان
آمد ﴿۴﴾ در حالیکه مأمور نبودند مگر اینکه خدا را
عبادت کنند در حالیکه دین را فقط برای او خالص کنند و
متماایل به حق باشند و نماز را بپا دارند و زکات را بدهند و
این است دین با ارزش. ﴿۵﴾ محققا کسانی از اهل کتاب
و مشرکین که در کفر خود بمانند در آتش دوزخ ماندنی
هستند آنان خود بدترین مخلوقاتند ﴿۶﴾ به تحقیق آنانکه
ایمان آورند و عملهای شایسته انجام دهند آنان بهترین
مخلوقاتند ﴿۷﴾

جَزَأُوهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَزَتْ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا
عَنْهُ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهُ ۝ (۸)

سُورَةُ الزَّلْزَلَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا ۝ (۱) وَأُخْرِجَتِ الْأَرْضُ
أَنْقَالَهَا ۝ (۲) وَقَالَ الْإِنْسَانُ مَا لَهَا ۝ (۳) يَوْمَئِذٍ تُخَدِّثُ
أَخْبَارَهَا ۝ (۴) بِأَنَّ رَبَّكَ أَوْحَى لَهَا ۝ (۵) يَوْمَئِذٍ يَصْدُرُ
الْإِنْسَانُ أَشْتَاتًا لِيُرَوْا أَعْمَالُهُمْ ۝ (۶) فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ
ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ ۝ (۷) وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ ۝ (۸)

(۸)

سوره زلزله

به نام خداوند بخشنده مهربان

هنگامیکه زمین به لرزه در آید لرزشی شدیدی ﴿۱﴾ و
زمین سنگینی‌های خود را بیرون آورد ﴿۲﴾ و انسان بگوید
زمین را چه شده ﴿۳﴾ در آن روز اخبار خود را زمین باز
گوید ﴿۴﴾ بساینکه پروردگارت به آن وحی نموده. ﴿۵﴾
در آن روز مردم دسته‌دسته پراکنده بیرون آیند تا اعمال
خود را ببینند ﴿۶﴾ پس هر کس باندازه ذره‌ای کار نیکی
کند آنرا می‌بیند ﴿۷﴾ و هر کس به قدر ذره‌ای عمل شری
کند آنرا ببیند. ﴿۸﴾

سُورَةُ الْعَادِيَاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالْعَادِيَاتِ ضَبْحًا ۝ (۱) فَالْمُورِيَاتِ قَدْحًا ۝ (۲)
فَالْمُغِيرَاتِ صُبْحًا ۝ (۳) فَأَثَرْنَ بِهِ نَقْعًا ۝ (۴) فَوَسَطْنَ
بِهِ جَمْعًا ۝ (۵) إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُودٌ ۝ (۶) وَإِنَّهُ عَلَى
ذَلِكَ لَشَهِيدٌ ۝ (۷) وَإِنَّهُ لِحُبِّ الْخَيْرِ لَشَدِيدٌ ۝ (۸)
۞ أَفَلَا يَعْلَمُ إِذَا بُعْثِرَ مَا فِي الْقُبُورِ ۝ (۹)

سوره عادیات

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به اسبان دونده در حال نفس‌زنان ﴿۱﴾ پس به
آتش افروزان از سنگها با سمهایشان ﴿۲﴾ پس به تندروانی
که در صبح شیخون زنند ﴿۳﴾ که به آن گردی بر
انگیزند ﴿۴﴾ و جمعاً به میان میدان در آیند ﴿۵﴾ براستی
که انسان نسبت به پروردگارش ناسپاس است ﴿۶﴾ و او بر
این کفران البته گواه است ﴿۷﴾ و حقا که او شدیداً
مال‌دوست می‌باشد ﴿۸﴾ آیا نمی‌داند که چون خفتگان
قبور بیرون شوند ﴿۹﴾

وَحُصِّلَ مَا فِي الصُّدُورِ ﴿١٠﴾ إِنَّ رَبَّهُمْ بِهِمْ يَوْمَئِذٍ
لَّخَبِيرٌ ﴿١١﴾

و آنچه در سینه‌ها باشد مشخص شود ﴿۱۰﴾ در آنروز
پروردگارشان به احوال ایشان آگاه است ﴿۱۱﴾.

سُورَةُ الْقَارِعَةِ

سوره قارعه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْقَارِعَةُ ﴿١﴾ مَا الْقَارِعَةُ ﴿٢﴾ وَمَا أَذْرَكَ مَا الْقَارِعَةُ
يَوْمَ يَكُونُ النَّاسُ كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوثِ ﴿٤﴾
وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ الْمَنْفُوشِ ﴿٥﴾ فَأَمَّا مَنْ
ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ ﴿٦﴾ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ ﴿٧﴾ وَأَمَّا
مَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ ﴿٨﴾ فَأُمُّهُ هَاوِيَةٌ ﴿٩﴾ وَمَا أَذْرَكَ
مَا هِيَ ﴿١٠﴾ نَارٌ حَامِيَةٌ ﴿١١﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

آن کوبنده ﴿۱﴾ چیست آن کوبنده ﴿۲﴾ و تو چه دانی
که چیست آن کوبنده ﴿۳﴾ روزی که مردم پروانه‌وار
پراکنده می‌شوند ﴿۴﴾ و کوهها مانند پشم حلاجی شده
گردند ﴿۵﴾ پس اما آنکه میزانهایش سنگین باشد ﴿۶﴾ او
در زندگی پسندیده است ﴿۷﴾ و اما آنکه میزانهای او
سبک باشد ﴿۸﴾ جا و پناه او هاویه باشد ﴿۹﴾ و تو چه
دانی که هاویه چیست ﴿۱۰﴾ آتشی است سوزان. ﴿۱۱﴾

سُورَةُ التَّكْوِيْنِ

سوره تکوین

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْهَلِكُمْ التَّكْوِيْنُ ﴿١﴾ حَتَّى زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ ﴿٢﴾ كَلَّا
سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣﴾ ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ كَلَّا لَوْ
تَعْلَمُونَ عِلْمَ الْيَقِيْنِ ﴿٥﴾ لَتَرَوُنَّ الْجَحِيْمَ ﴿٦﴾ ثُمَّ
لَتَرَوُنَّهَا عَيْنَ الْيَقِيْنِ ﴿٧﴾ ثُمَّ لَتَسْأَلَنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ
النَّعِيْمِ ﴿٨﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

فزون طلبی شما را سرگرم کرده ﴿۱﴾ تا آنکه گورستانها را
دیدار کردید ﴿۲﴾ نه چنین است بزودی خواهید دانست
﴿۳﴾ باز نه چنین است خواهید دانست ﴿۴﴾ زینهار اگر
به علم بدانید ﴿۵﴾ البته دوزخ را می‌دیدید ﴿۶﴾ باز حتماً
آنها را چشم یقین می‌دیدید ﴿۷﴾ سپس حتماً در آنروز از
نعمتها مسئول خواهید شد ﴿۸﴾

سُورَةُ الْعَصْرِ

سوره عصر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالْعَصْرِ ۱ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ۲ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ ۳

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به زمان (و یا به ساعت عصر) ﴿۱﴾ که انسان در زیان است ﴿۲﴾ مگر آنانکه ایمان آورده و کارهای شایسته کنند و یکدیگر را به حق سفارش کنند و به صبر توصیه نمایند. ﴿۳﴾

سُورَةُ الْهُمَزَةِ

سوره همزه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَيْلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٍ ۱ الَّذِي جَمَعَ مَالًا وَعَدَّدَهُ ۲ يَحْسَبُ أَنَّ مَالَهُ أَخْلَدَهُ ۳ كَلَّا لَيُنْبَذَنَّ فِي الْحُطَمَةِ ۴ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحُطَمَةُ ۵ نَارُ اللَّهِ الْمَوْقُودَةُ ۶ الَّتِي تَطَّلِعُ عَلَى الْأَفْئِدَةِ ۷ إِنَّهَا عَلَيْهِمْ مُّوَصَّدَةٌ ۸ فِي عَمَدٍ مُمَدَّدَةٍ ۹

به نام خداوند بخشنده مهربان

وای بر هر عیججوی طعن زن ﴿۱﴾ آنکه مالی را جمع کرد و شمرد ﴿۲﴾ خیال کرد مال او او را پاینده می دارد ﴿۳﴾ نه چنین است حتماً در حطمه افکنده شود ﴿۴﴾ و چه دانی که حطمه چیست ﴿۵﴾ آتش افروخته خداست ﴿۶﴾ آن آتشی که بر دلها مسلط شود ﴿۷﴾ براستی که آن آتش بر ایشان در بسته است ﴿۸﴾ در میان ستونها کشیده شده ﴿۹﴾

سُورَةُ الْفِيلِ

سوره فیل

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ ۱ أَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضْلِيلٍ ۲ وَأَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ ۳ تَرْمِيمِهِمْ بِجَارَةِ مِّنْ سِجِّيلٍ ۴ فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَّأْكُولٍ ۵

به نام خداوند بخشنده مهربان

آیا ندیدی پروردگارت به اصحاب فیل چه کرد ﴿۱﴾ آیا نیرنگشان را در گمراهی قرار نداد ﴿۲﴾ و بر آنان پرنده ابابیل را فرستاد ﴿۳﴾ که آنان را به سنگی از سنگ گل می انداخت ﴿۴﴾ تا آنان را مانند کاهی جویده قرار داد ﴿۵﴾

سُورَةُ قُرَيْشٍ

سوره قریش

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَا يَلْفُ قُرَيْشٍ ۝ إِلَافِهِمْ رِحْلَةَ الشِّتَاءِ وَالصَّيْفِ ۝
 فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ ۝ الَّذِي أَطْعَمَهُمْ مِنْ
 جُوعٍ وَآمَنَهُمْ مِنْ خَوْفٍ ۝

به نام خداوند بخشنده مهربان

برای الفت گرفتن قریش ﴿۱﴾ الفت ایشان در مسافرت
 زمستان و تابستان ﴿۲﴾ پس باید پروردگار این خانه را
 عبادت کنند ﴿۳﴾ آن خدائی که ایشان را از گرسنگی سیر
 کرد و از ترس ایمنشان نمود ﴿۴﴾.

سُورَةُ الْمَاعُونِ

سوره ماعون

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَرَأَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالْإِيمَانِ ۝ فَذَلِكَ الَّذِي يَدْعُ
 الْيَتِيمَ ۝ وَلَا يَحْضُ عَلَىٰ طَعَامِ الْمِسْكِينِ ۝ فَوَيْلٌ
 لِلْمُصَلِّينَ ۝ الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ ۝
 الَّذِينَ هُمْ يُرَاءُونَ ۝ وَيَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ ۝

به نام خداوند بخشنده مهربان

آیا آن کسیکه به روز جزاء تکذیب می کرد دیدی؟ ﴿۱﴾
 همان است که یتیم را می راند و پرخاش می کند ﴿۲﴾ و بر
 خوراک بینوا ترغیب نمی کند ﴿۳﴾ پس وای بر
 نمازگزاران ﴿۴﴾ آنانکه از نماز خویش غافلند ﴿۵﴾
 همانانکه ریا می کنند ﴿۶﴾ و از بهره به دیگران و رفع
 احتیاج آنان دریغ دارند ﴿۷﴾.

سُورَةُ الْكَوْثَرِ

سوره کوثر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ ۝ فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ ۝
 إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ ۝

به نام خداوند بخشنده مهربان

حقا که ما به تو خیر بسیار عطا کردیم ﴿۱﴾ پس برای
 پروردگارت نماز کن و نحر نما ﴿۲﴾ محققا دشمنت
 خودش دم بریده و قطع شده است ﴿۳﴾

سُورَةُ الْكَافِرُونَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ يَتَّيِّهَا الْكَافِرُونَ ﴿١﴾ لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٢﴾
وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ﴿٣﴾ وَلَا أَنَا عَابِدٌ مَّا
عَبَدْتُمْ ﴿٤﴾ وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ﴿٥﴾ لَكُمْ
دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ ﴿٦﴾

سوره کافرون

به نام خداوند بخشنده مهربان

بگو ای کافران ﴿۱﴾ من نمی‌پرستم آنچه را شما
می‌پرستید ﴿۲﴾ و نه شما پرستنده معبود منید ﴿۳﴾ و نه من
پرستنده معبود شمایم ﴿۴﴾ و نه شما پرستنده معبود منید
﴿۵﴾ برای شما دین شما و برای من دین من ﴿۶﴾.

سُورَةُ النَّصْرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ ﴿١﴾ وَرَأَيْتَ النَّاسَ
يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا ﴿٢﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ
وَاسْتَغْفِرْ لَهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا ﴿٣﴾

سوره نصر

به نام خداوند بخشنده مهربان

هنگامیکه یاری خدا و پیروزی بیاید ﴿۱﴾ و دیدی که
مردم گروه‌گروه داخل دین می‌شوند ﴿۲﴾ پس با ستایش
پروردگارت او را تسبیح گو و از او آمرزش بخواه زیرا او
توبه‌پذیر است ﴿۳﴾.

سُورَةُ الْمَسَدِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ ﴿١﴾ مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ وَمَا
كَسَبَ ﴿٢﴾ سَيَصْلَىٰ نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ ﴿٣﴾ وَامْرَأَتُهُ
حَمَّالَةَ الْحَطَبِ ﴿٤﴾ فِي جِيدِهَا حَبْلٌ مِّن مَّسَدٍ ﴿٥﴾

سوره مسد

به نام خداوند بخشنده مهربان

دو دست ابی‌لهب زیان کرد و خود او زیان نمود ﴿۱﴾ مال
و اعمال او به او بهره نداد ﴿۲﴾ بزودی در آتش فروزان در
آید ﴿۳﴾ و زن او هیزم‌کش است ﴿۴﴾ در گردنش
ریسمانی از لیف خرما است ﴿۵﴾.

سُورَةُ الْإِخْلَاصِ

سوره إخلاص

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ۝ اللَّهُ الصَّمَدُ ۝ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ۝
 ۝ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ ۝

بگو او خدای یگانه است ﴿۱﴾ خدای بی خلل و بی نیاز
 ﴿۲﴾ نزاده و زائیده نشده ﴿۳﴾ و کسی همتای او
 نیست ﴿۴﴾.

سُورَةُ الْفَلَقِ

سوره فلق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ۝ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ۝ وَمِنْ
 شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ۝ وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ ۝
 ۝ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ۝

بگو به پروردگار سپیده دم پناه می برم ﴿۱﴾ از شر آنچه
 بیافرید ﴿۲﴾ و از شر ظلمت چون فراگیرد ﴿۳﴾ و از شر
 دمنده گان در عزمها و پیمانها و روابط ﴿۴﴾ و از شر حسود
 چون حسد را بروز دهد ﴿۵﴾.

سُورَةُ النَّاسِ

سوره ناس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ۝ مَلِكِ النَّاسِ ۝ إِلَهِ
 النَّاسِ ۝ مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ۝ الَّذِي
 يُوَسْوِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ ۝ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ۝

بگو پناه می برم به پروردگار مردم ﴿۱﴾ پادشاه مردم ﴿۲﴾
 خدای مردم ﴿۳﴾ از شر وسوسه کننده خناس ﴿۴﴾ آنکه
 پنهانی در سینه های مردم وسوسه می کند ﴿۵﴾ از پریان و
 مردم ﴿۶﴾.

سخن ناشر

به نام او که زینت زبانها و یادگار جانها نام او...

به نام او که آسایش دلها و آرایش کارها نام او...

به نام او که رُوح رُوحها و مفتاح فتوحها نام او...

به نام او که فرمانها روان و حالها بر نظام از نام او...

بس قفلها که به این نام از دلها برداشته، بس رقمهای محبت که به این نام در سینه ها نگاشته، بس بیگانگان که به وی آشنا گشته، بس غافلان که به وی هشیار شده، بس مشتاقان که به این نام دوست را یافته...
هم یاد است وهم یادگار، به نازش می دار تا وقت دیدار...

گل را اثر روی تو گلپوش کند جان را سخن خوب تو مدهوش کند
آتش که شراب وصل تو نوش کند از لطف تو سوختن فراموش کند!
در هر سخنی از سخنان گهر بار رسول اکرم ﷺ معجزاتی و دنیایی از معانی نهفته است که از پشت کوههای سر بفلک کشیده زمان یکی یکی طلوع می کنند. از آنجمله است؛ آن سخن گرانبهایی که در حقیقت نشان فخری است برای ایرانیان؛ بدان افتخار می ورزند و آن را تاج سر خود می دانند! آن روزی که پیام آور آسمان به سلمان فارسی؛ پیک هدایت سرزمین فارس، و معجزه و شهادت راستینی که ایران زمین با او مهر "صدقت یا رسول الله" بر دعوت توحید و یکتاپرستی زدند، خیره شده فرمودند:

«لو كان هذا الدين بالثريا لبلغه رجال من هؤلاء».

اگر این دین در آسمانها می بود، مردانی از سرزمین فارس آنرا در می یافتند...

حقا! چه راست گفتاری ای رسول پاک هدایت... سلام و درود خدا بر تو بادا به عدد دانه های باران و قطره های اقیانوسها تا به روز قیامت، به بی نهایتها بار...

سرزمین فارس از ابتدای طلوع خورشید هدایت بر آن همیشه چون ستاره ای تابان در آسمان دعوت و علم اسلامی تجلی کرده است. و بر فطرت زمین گه گذاری مورد تاخت و تاز بدعت ها و گمراهیها نیز بوده، ولی همیشه پرچم توحید "لا إله إلا الله محمد رسول الله" یگانه پرچمی بوده که سقف این سرزمین را زینت می بخشیده...

و تنها سه قرن است که پرچم توحید با آمدن موج تکفیری و خون آشام صفویت سرنگون گشته است!..

اما باید که صدق کلام رسالت همواره تجلی گرا باشد... و چنین است...

در بین این گرد بادهای هولناک بدعت و گمراهی همیشه مهره های تابانی از لعل و یاقوت و زمرد

درخشیده‌اند...

حضرت آیت الله العظمی ابو الفضل برقعی یکی از این ستاره‌های تابان آسمان تاریک این سرزمین است. ایشان سالهای متمادی عمر خویش را در گمراهی و بدعت‌های جامعه بسر بردند... ولی چون روحی پویا و قلبی شیدای حقیقت داشتند سلمان گونه در پی حقیقت از کتابی به کتابی و از شهری به دیاری و از آیه‌ای به حدیثی پریدند، تا در نهایت شاهین وار بر فراز قله توحید جای گرفتند...

سختیها و مرارت‌هایی که این امام موحد ایران زمین معاصر در راستای حق گویی و حقیقت‌جویی تحمل کرده اند داستانها دارد که این کوتاه سخن میدان آن نیست..

ایشان چون از شراب حقیقت توحید مدهوش شدند در راستای اصلاح هم کیشان خویش قلم بدست جهادی بزرگ را آغاز نمودند که بر اثر آن موجی از خداپرستی و اصلاح را در جامعه شرک آلود ایران شاهدیم. شاهکار علمی ایشان تفسیر تابش است که در آن امام توحید ابراهیم وار سعی نموده واقعیت دین را با سخنان قرآن و کلام پاک یزدان به مسلمانان بفهماند.

تفسیر تابش به مردم می‌گوید که کتاب الهی برای همگان آمده است. و برای همگان قابل فهم و درک و هضم است. این تفسیر سدهای ساختگی بین قرآن و ملت را درهم می‌شکند، و ترس و واهمه‌ای که مردم از قرآن کتاب پروردگارشان دارند را به یکباره از بین می‌برد.

از آنجا که امام ابو الفضل برقعی علیه الرحمه از متن جامعه تشیع برخواسته است، با بدعتها و تصورات جاهلانهای که در این جامعه رسوخ پیدا کرده آشنائی کامل دارد در این تفسیر ایشان با اسلوبی بسیار شیوا و قابل فهم برای همگان عمده‌ترین قضایای فساد دینی را با استناد به کلام پاک الهی و فرموده‌های گهربار پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و روایات وارده از ائمه اهل بیت به بهترین وجهی اصلاح می‌نماید.

تفسیر تابش شاهکار این بزرگوار را ما در کتابخانه عقیده در دسترس خوانندگان و اهل تحقیق و قرآن قرار داده‌ایم.

کتاب حاضر در واقع ترجمه معانی قرآن کریم بر گرفته از تفسیر تابش ایشان است که آنرا ترجمه تابش قرآن نام نهاده خدمت شما تقدیم می‌داریم تا مطالعه قرآن کریم برای کسانی که تنها می‌خواهند در فضای آیات کلام الله مجید سیر کنند میسر باشد.

قابل ذکر است چنانچه در طول مسیر تهیه و ترتیب این کتاب ترجمه آیتی افتاده باشد آن را از ترجمه تفسیر نور اثر استاد توانا؛ مصطفی خرم‌دل در قسمت پاورقی در بین دو پراکنش آورده‌ایم.

با این امید که خواننده محترم پس از خواندن این گنجینه، آنرا به سایر دوستان و آشنایان خویش معرفی کند، شاید که ما نیز از جمله آن کسانی باشیم که در زیر چتر آن سخن گهر بار و معجزه آسای رسول هدایت جایی دارند.

«اللَّهُمَّ أَرِنَا الْحَقَّ حَقًّا وَارْزُقْنَا اتِّبَاعَهُ، وَأَرِنَا الْبَاطِلَ بَاطِلًا وَارْزُقْنَا اجْتِنَابَهُ».

بار الها! زیبایی حقیقت را به ما بنمایان و ما را در راستای پیروی آن یاری ده. و زشتی باطل را بر ما آشکار ساز، و ما را از آن دوری ده!

الهی آمین!

ناشر...